ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Γρήγορο μαύρισμα με προϊόντα Nivea!

Sun Oil (σὰν ὄιλ): προστατεύει ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο, δίνει στὸ δέρμα ὁμοιόμορφο μελαχροινὸ χρῶμα. Πωλεῖται καὶ σὲ πρακτικὴ συσκευασία μὲ spray (ψεκαστῆρα).

Sunbath (σὰν-μπάθ): πρωτότυπο ἀνθηλιακὸ γαλάκτωμα γιὰ ἕνα βαθὺ μαύρισμα. Ἀπορροφᾶται ἀμέσως ἀπὸ τοὺς πόρους. Προστατεύει ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα, δὲν λεκιάζει τὰ ροῦχα, δὲν ἀφίνει γυαλάδα στὸ δέρμα.

Κρέμα: Ἀπαραίτητη μετὰ ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ ἡμέρα. Δροσίζει, ξεκουράζει καὶ ἀναζωογονεῖ τὴν ἐπιδερμίδα.

ΕΙΔΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Προφθάστε νὰ ἀγοράσετε μὲ 50 μόνο δραχμὲς τὸ «Καλοκαιρινὸ Nivea - Set» (εἶναι μιὰ εὔχρηστη πλαστικὴ θήκη ποὺ περιέχει: Sun Oil ἢ Sunbath, κρέμα καὶ μιὰ πολὺ ὡραία μπάλλα Nivea)

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἐκδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236.781

'Επίκαιρες σελίδες

ΠΛΕΟΝΕΞΙΑ

ΥΠΑΡΧΕΙ ἕνας σίγουρος τρόπος, γιὰ νὰ δεῖξη μιὰ γυναῖκα «κάποιας ἡλικίας» τὰ χρόνια της: Νὰ τὸ παρακάνη στὴν προσπάθειά της νὰ τὰ κρύψη.

Οἱ δυὸ κυρίες, ποὺ ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους, συνοδευόμενες, στὸν κήπο ἑνὸς ἀθηναϊκοῦ ρεστωράν, δὲν ὑπωπτεύονταν κἂν κάτι τέτοιο. Καὶ δὲν τὸ ὑπωπτεύθηκαν, ἀσφαλῶς, οὔτε ἀπὸ τὴν αἴσθησι, ποὺ προεκάλεσε ἡ ἄφιξί τους. Ὁ θόρυβος ἀπὸ τὶς συνομιλίες σταμάτησε ξαφνικά, τὰ μαχαιροπήρουνα στάθηκαν, γιὰ μερικὲς στιγμές, μετέωρα, τὰ βλέμματα ὅλων, ἀπὸ κάθε τραπέζι, συγκλίνανε πρὸς ἐκεῖνο, ποὺ καταλάβανε, περίπου στὸ κέντρο, οἱ δυὸ κυρίες κι' ὁ συνοδός τους.

— Τὸ λάθος μερικῶν γυναικῶν, δήλωσε ἕνας τῆς συντροφιᾶς μας, εἶναι ποὺ δὲν τοὺς ἀρκεῖ νὰ λένε ψέματα. Ἐπιχειροῦν καὶ νὰ τ' ἀποδείξουν.

Δὲ δυσκολευτήκαμε νὰ καταλάβουμε τί ἐννοοῦσε: Μὲ ὅλη τους τὴν ἐμφάνισι, οἱ δυὸ κυρίες ἐπιχειροῦσαν νὰ κάνουν πιστευτὸ τὸ κραυγαλέο ψέμα, πὼς ἦταν κατὰ εἴκοσι χρόνια νεώτερες. Μαλλὶ βαμμένο ξανθό. Μακιγιάζ ἄφθονο. Φορέματα χτυπητά, μὲ μπράτσα καὶ λαιμοὺς ἔξω, ποὺ ἀποκαλύπτανε ἐπίσης καὶ σημαντικὸ μέρος τῆς ἐπιφάνειας ποὺ θ' ἀγήκε στὸ στῆθος —ἂν στῆθος ὑπῆρχε...

Αὐτόματα, σχηματίστηκε στὴ σκέψι μας τὸ ἐρώτημα —ποὺ δὲ θὰ σχηματιζόταν, ἂν δὲν τὸ προκαλοῦσαν ἐκεῖνες— ποιά ἦταν ἡ πραγματικὴ ἡλικία τους.

— Στοιχηματίζω: πενηνταπέντε μ' ἐξῆντα, δήλωσε κάποιος.

— Εἶσαι ἄδικος, ὑπερασπίστηκε τὶς ὁμόφυλές της μιὰ νέα κοπέλλα. Δὲ δίνω σὲ καμμιὰ τους οὔτε ἕνα χρόνο παραπάνω ἀπ' τὰ πενῆντα.

Ἡ γενικὴ διαφωνία τὴν ἀνάγκασε νὰ παραδεχτῆ πὼς ἴσως ἔκανε λάθος. Ἀλλὰ πρόσθεσε, μὲ μιὰ δόσι εὐαισθησίας:

— Ἂν ἤξεραν, οἱ δύστυχες, τί κουβεντιάζουμε!...

Ἦταν ὁλοφάνερο πὼς οὔτε ξέρανε, οὔτε ὑπωπτεύονταν. Τὴν περιέργεια, ποὺ εἶχε προκαλέσει ἡ παρουσία τους, τὴν εἶχαν. Ἴσως, ἐκλάβει γιὰ θαυμασμό. Διατηροῦσαν τὴν αὐτοπεποίθησι, καὶ τὴν ἄνεσί τους κι' ἀνταποδίνανε, ποὺ καὶ ποῦ, μὲ χαμόγελα τὰ βλέμματα, ποὺ τοὺς ρίχνανε ἀπ' τὰ γύρω τραπέζια. Ὁ μόνος, ποὺ φαινόταν σὰν κάτι νὰχε ὑποψιαστῆ, ἦταν ὁ συνοδός τους. Ἀφωσιώθηκε, χαμηλώνοντας τὰ μάτια, στὸ πιάτο ποὺ τοῦ σερβίρανε —κι' αὐτὸ ἔδωσε μιὰ διέξοδο στὴν ἀμηχανία του.

Ἡ κοπέλλα τῆς συντροφιᾶς μας αἰσθανόταν τύψεις ποὺ ἔλαβε μέρος στὴ συζήτησι γιὰ τὴν πιθανὴ ἡλικία τῶν δύο κυριῶν.

— Ἡ προσπάθεια ποὺ καταβάλλουν μερικὲς γυναῖκες, ἂς ποῦμε ὑπερώριμες, νὰ φανοῦν νεώτερες ἀπ' ὅ,τι εἶναι, ἔχει, κάτι τὸ δραματικό', δήλωσε. Δὲν εἶναι ἀντικείμενο γιὰ εἰρωνεία.

Ἡ παρατήρησί της προκάλεσε θύελλα ἀπὸ διαμαρτυρίες.

— Θέλεις νὰ μᾶς ἐμφανίσης γιὰ τέρατα σκληρότητας, μὰ ἔχεις ἄδικο, τῆς ἀπεκρίθηκε ἕνας, γιὰ λογαριασμὸ καὶ τῶν ἄλλων. Ἡ ἄμυνα ἐναντίον τοῦ χρόνου δὲν εἶναι μόνο δικαίωμα, εἶναι καὶ ὑποχρέωσι γιὰ μιὰ φιλάρεσκη γυναῖκα. Αὐτές, ὅμως, ἐδῶ δὲν ἀρκοῦνται στὴν ἄμυνα. Προχωροῦν... στὴν ἐπίθεσι. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὶς ἐκθέτει στὴν εἰρωνεία.

Ἐκείνη φάνηκε σὰν νὰ μὴν εἶχε καλοκαταλάβει. Ἕνας ἄλλος ἀνέλαβε νὰ τῆς ἐξηγήση:

— Ἄμυνα σημαίνει νὰ μὴν ἀφήνης τὸ χρόνο νὰ σὲ καταλάβη. Οἱ γυναῖκες, ποὺ ξέρουν ν' ἀμύνωνται ἐναντίον του, δὲ φτάνουν ποτὲ στὴν ὑπερβολή. Φροντίζουν νὰ μὴ δείξουν μεγαλύτερες ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ἡλικία τους καί, ἂν εἶναι δυνατό, νὰ φανοῦν μερικὰ χρόνια μικρότερες. Ξέρουν, ὅμως, πῶς, γιὰ νὰ τὸ καταφέρουν, πρέπει ν' ἀποφύγουν κάθε ὑπερβολή, ποὺ θὰ ὡδηγοῦσε σὲ ἐντελῶς ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Ἂν ἐπιχειρήσουν νὰ περάσουν γιὰ νέες, ὄχι μόνο δὲ θὰ ξεγελάσουν κανένα, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐρμηνευτῆ ἀπ' ὅλους ἡ προσπάθειά τους σὰ μιὰ ἐκδήλωσι πανικοῦ. Ἐπιχειροῦν, λοιπόν, ἁπλῶς νὰ περάσουν γιὰ κάπως νεώτερες. Καὶ τὸ πετυχαίνουν αὐτό, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ διακριτικοῦ μακιγιάζ, τῆς περιποιημένης ἐμφανίσεως, τοῦ ταιριαστοῦ στὴν ἡλικία τους ντυσίματος, ποὺ δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε ἄτονο καὶ νεκρό, ἀλλ' οὔτε καὶ προκλητικὰ φανταχτερό. Τότε, κατὰ κανόνα, κερδίζουν τὴ μάχη. Ἀλλά, κι' ἂν τὴ χάσουν, τὴ χάνουν μὲ ἀξιοπρέπεια.

Οἱ δυὸ κυρίες, ποὺ εἶχαν γίνει ἀφορμὴ τῆς συζητήσεως, ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἐξαπολύουν πρὸς κάθε κατευθύνσι χαμόγελα θριαμβεύουσας θηλυκότητας.

Ἐκεῖνος ποὺ μιλοῦσε, τὶς κύτταζε σχεδὸν μὲ θυμό.

— Λάθος, ἐξακολούθησε, εἶναι ἡ συνθηκολόγησι μερικῶν γυναικῶν μὲ τὸ χρόνο, ἀλλὰ λάθος ἐξ ἴσου ολέθριο καὶ ἡ κατὰ μέτωπον ἀντεπίθεσι. Ἂν οἱ δυὸ αὐτὲς κυρίες θέλανε νὰ κρύψουν τέσσερα ἢ πέντε χρόνια ἀπ' τὴν πραγματικὴ ἡλικία τους, θὰ τὸχαν, πιθανώτατα, καταφέρει. Ὡρισμένες, οἱ πιὸ ἐπιδέξιες στὸ δύσκολο παιχνίδι ποὺ εἶναι ἡ ἄμυνα ἐναντίον τοῦ χρόνου, κατορθώνουν νὰ κρύψουν καὶ δέκα. Αὐτές, ὅμως, θελήσανε νὰ κρύψουν εἴκοσι —καὶ βάλε! Καί, τὸ χειρότερο: Δὲν προσπάθησαν ἁπλῶς νὰ μείνουν ἐλκυστικές. Προσπάθησαν —στὴν ἡλικία τους!— νὰ γίνουν καὶ «σέξυ»! Ἡ θλιβερὴ ἐντύπωσι, ποὺ προκάλεσαν σ' ὅλους ἐδῶ, εἶναι ἡ τιμωρία γιὰ τὴν πλεονεξία τους.

— Δὲν ἔχεις, ἴσως, ἄδικο, ἀναγνώρισε ἡ κοπέλλα τῆς συντροφιᾶς. Ὅμως, ἐγὼ τὶς λυπᾶμαι. Ἴσως —πρόσθεσε, σχεδὸν ψιθυριστὰ— ἐπειδὴ δὲ θἄθελα νὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο λάθος, ὅταν φτάσω στὴν ἡλικία τους.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

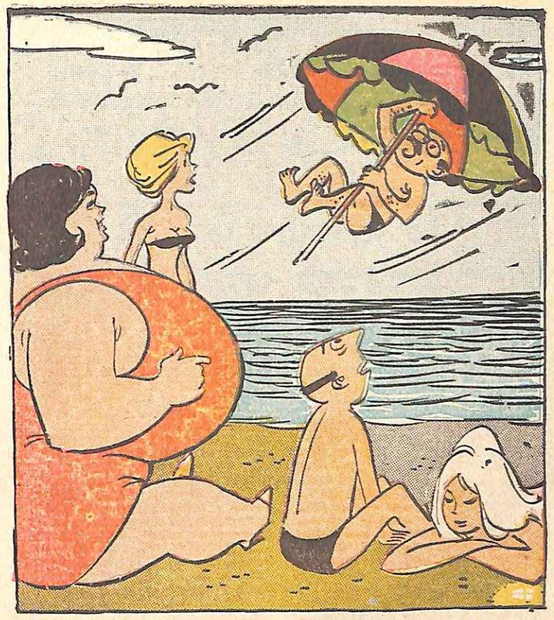

ΜΑ·Ι·ΣΤΡΑΔΙ

—"Ε, Ζαχαρία, ποὺ πᾶς μὲ τὴν ὀμπρέλλα μου;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΧΗ ΣΤΟ ΜΟΝΑΚΟ ΣΕΛ. 6
Ὁ Ραινιὲ καὶ ὁ Ὠνάσης ἀντιμέτωποι.

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΑΘΗΝΩΝ » 9
2.000 ξένοι καλλιτέχνες θὰ παρελάσουν τὸ καλοκαῖρι ἀπ' τὴν Ἀθήνα.

Η ΑΝΤΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ » 14
Τὸ νέο σακκάκι ποὺ λεπταίνει.

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΗΣ ΔΩΔΩΝΗΣ » 15
Συναγερμὸς στὴν Ἤπειρο καὶ στὴ Λευκάδα.

Η ΧΟΡΩΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ » 32
... ποὺ ἦλθε στὴν Ἑλλάδα.

ΜΟΝΙΚΑ » 33
Ἡ νεαρὴ χορεύτρια τοῦ Μπεζὰρ ποὺ ἔγινε ἐξ ἀγχιστείας Ἑλληνίδα.

Η ΚΟΡΟΥΔΑ ΜΟΥ ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΤΑΙ ΣΕ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ » 34
Μάθετε νὰ ψυχολογῆτε τὸ παιδί σας.

Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ ΜΑΣ ΝΑ ΑΡΡΩΣΤΑΙΝΗ » 36
Ἡ θεραπεία τοῦ ἕλκους μὲ τὴ λοβεκτομή.

ΜΕΤΑΦΥΤΕΥΣΙΣ ΔΟΝΤΙΩΝ » 37
Τί ἰσχυρίζεται γιὰ τὴν ἐφεύρεσί του ὁ ὀδοντίατρος δρ Μέζρουρ.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ... ΚΥΡΙΕΣ; » 44
"Οταν οἱ κωμικοὶ τῆς ὀθόνης «σέλλάζουν φύλο».

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ » 56
Μὲ τὴν ὀμπρέλλα, γιὰ ν' ἀποφύγη ὁ ταξιδιώτης τοὺς μετεωρολίθους.

ΤΟ ΒΟΥΝΟ ΩΦΕΛΕΙ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ » 57
Σὲ ποιὲς περιπτώσεις ἀντεδείκνυται.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ » 63
Πῶς θὰ ντυθῆ τὸ βράδυ; — Μόδα σπὸρ γιὰ τὸ βράδυ. — Ἁπλὲς βραδυνὲς ἐμφανίσεις. — Τὰ φορέματα - συννεφάκι. — Τὰ φορέματα ποὺ πετοῦν. — ΠΛΑΖ: Οἱ τελευταῖες εἰδήσεις.

ΤΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΦΩΤΟΜΟΝΤΕΛΩΝ » 72
Τὰ φωτομοντέλλα δὲν θαυμάζονται μονάχα γιὰ τὰ ὡραῖα φορέματα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ὁμορφιά τους.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΜΙΛΑΝΟ » 81
Πῶς μὲ μιὰ ὑπογραφὴ ἐπικύρωσαν τὸ θάνατο τῆς ἀδελφῆς τους.

Το κόκκινο σημάδι

Η ΝΕΑΡΗ γυναίκα ξεκούμπωσε την άγκραφα, στον αριστερό της ώμο, κι άφησε τη ρόμπα της να πέση κάτω. Την κλώτσησε κατόπιν με το πόδι της, την έπιασε με το χέρι της στον αέρα και την πέταξε σε μιά καρέκλα.

— Θά βγής; τη ρώτησε ο άντρας της.

— Ναί.

— Πού θά πάς;

— Στή Ρόζυ. Κάνομε διάφορες μεταβολές στη βίλλα της, όσο λείπει ο άντρας της. Αγοράσαμε βερνίκι ρόζ, πράσινο ανοιχτό, γαλαζιο πάλι... Ο γιατρός είπε ότι τα χρώματα που είχε πρίν, επιβρύουαν άσχημα στο νευροφυτικό της σύστημα. Ποιός θά μπορούσε νά το πιστέψη, ότι τά χρώματα που έχουν οί τοίχοι τών σπιτιών μας έπιδροῦν στη κέφι μας, στο χαρακτήρα μας, στόν τρόπο που άντιμετωπίζομε τη ζωή;... Άλλ' άφού τό λένε οί γιατροί! Σ' ό,τίδιος, Μπέν, δέν μού είχες πή πολλές φορές ότι δέν πρέπει νά συζητούμε έκείνα πού μας λένε, αλλά νά τά έκτελοῦμε; Λοιπόν...

Ο άντρας της δέν είπε οὔτε ναί οὔτε ὄχι. "Ηξερε καλά πώς, όταν ή γυναίκα του ἄρχιζε νά μιλάη, τά λόγια έβγαιναν σάν χείμαρρος άπό τό στόμα της καί πώς ήταν περιττό νά προσπαθήση κανείς νά τήν σταματήση. Μόνο πού, αὐτή τή φορά, τοῦ φάνηκαν περίεργα, διφορούμενα, γεμάτα ὑπονοούμενα.

Ο Μπέν Στράτφορντ ήταν ὁ καλύτερος δικηγόρος διαζυγίων της Βαλτιμόρης κι' ή πείρα πού είχε άποκτήσει, τόν έκανε άπαράμιλλο στά ζητήματα της γυναικείας ψυχολογίας. Κουμπί γυναικεία πονηριά δέν είχε μυστήριο γι' αὐτόν. Έτσι, τούλάχιστον, πίστευε. Άναοίβωντες φορές ὡς τότε, είχε άναλύσει, ζυγίσει, χρονομετρήσει, τά ψυχολογικά κίνητρα τῶν γυναικῶν πού πρόδιδαν τούς άντρες τους, έτσι πού καμμιά γωνία της ψυχής τους δέν τοῦ ήταν ἄγνωστη.

Τά μάτια του, άπό τά χαρτιά του, πήγαν σ' αὐτό τό γοητευτικό πλάσμα, πού στεκόταν μπροστά του, σάν ένσάρκωσι τοῦ πειρασμοῦ. Δέν είχε καμμιά βάσιμη ὑποψία... ἤ, ἄν είχε, τοῦ έλειπαν οἱ ἀποδείξεις. Κι' ὡστόσο, μερικές ήμέρες, νόμιζε πώς ἔβλεπε στή σάρκα της «τή διάθεσι γιά τήν παρεκτροπή, γιά τήν ἀπιστία, γιά τό ἁμάρτημα, γιά τήν ἀκολασία», ὅπως είχε πῆ πολλές φορές γιά ἄλλες γυναίκες στό δικαστήριο. Όλα αὐτά καί πολλά ἄλλα τάβλεπε στή γυναίκα του. Άλλά δέν προσπαθοῦσε νά τήν συγκρατήση, γιατί ἤξερε πώς, ἄν τό ἔκανε, θά ἦταν σάν νά τήν ἔβαζε στρόχαλο ὁ ἴδιος στήν ἀκολασία. Πραγματικά, ἀπό καταδολῆς κόσμου, οἱ γυναῖκες δέν πάθησαν ποτέ τίποτα περισσότερο ἀπό ἐκεῖνο πού τούς ἀπαγορεύουμε νά κάνουν.

Ἡ Τζόαν ἦταν καθισμένη τώρα μισόγυμνη στό ντιβάνι κι' ἔβαφε τά νύχια της, σκορπίζοντας μέσα στό δωμάτιο τήν ἐρεθιστική ὀσμή τοῦ σμάλτου. Ὁ ἄντρας της, γιά νά ἐξουδετερώση αὐτή τήν ὀσμή, ἄναψε τήν πίπα του.

— Ὦ!, ἔκαμε ξαφνικά ἡ Τζόαν. Μοῦφυγε ἕνας πόντος. Αὐτές οἱ κάλτσες δέν κρατᾶνε οὔτε μιά μέρα!

Καί γιά νά μήν γίνη μεγαλύτερη ἡ ζημιά, ἔβαλε, μέ τό πινελάκι πού κρατοῦσε στά χέρια της, μιά σταγόνα ἀπό τό βερνίκι στό σημεῖο ἀπό ὅπου εἶχε φύγει ὁ πόντος. Αὐτός ὁ πόντος βρισκόταν πάνω στό ἀριστερό γόνατο.

Ἡ καμαριέρα τῆς ἔφερε σέ λίγο ἕνα ἀπογευματινό ταγιέρ ἀπό λευκό μάλλινο ὕφασμα. Ἡ Τζόαν τό φόρεσε γρήγορα κι' ἔπειτα πλησίασε στόν ἄντρα της.

— Ὡρδουάρ, τοῦ εἶπε προσφέροντάς του τό ἕνα της μάγουλο γιά νά τήν φιλήση.

Ὁ Μπέν Στράτφορντ δέν μπόρεσε νά κάμη κεῖνο τό ἀπόγευμα τίποτα σχεδόν. Τό μυαλό του ἔτρεχε ἀδιάκοπα στή Τζόαν. Τοῦ εἶχε πῆ ἄραγε τήν ἀλήθεια; Τί ἱστορία ἦταν αὐτή πού τοῦ εἶχε ξεφουρνίσει, ὅτι θά βοηθοῦσε τή Ρόζυ, στό δάψιμο τοῦ σπιτιοῦ της; Θά μποροῦσε, βέβαια, νά τηλεφωνήση στή Ρόζυ. Ἀλλά, πρῶτα - πρῶτα, ἡ Ρόζυ κι' ἡ γυναίκα του μποροῦσαν νά ἦταν συνεννοημένοι.

Δέν εἶχε, βέβαια, κανένα ὡρισμένο παράπονο ἐναντίον της.

Εἶχει βραδυάσει ἀπό ἀρκετή ὥρα, ὅταν γύρισε ἡ Τζόαν.

Τά μάτια τοῦ συζύγου της ἔπεσαν στίς γάμπες της, αὐτές τίς ὑπέροχες γάμπες, πού τόν εἶχαν σαγηνεύσει, κι' ἕνα χαμόγελο μισάναιξε τά χείλη του. Ὄχι, ἡ γυναῖκα του δέν μποροῦσε νά τόν προδίδη...

Ἀλλά, ξαφνικά, ἔγινε κατακόκκινος. Ὅλο τό αἷμα του ἀνέβηκε στό κεφάλι.

— Ἐπί τέλους, ἔχω τήν ἀπόδειξι!, φώναξε. Ἤσουνα μέ τό φίλο σου!

Ἡ Τζόαν τόν κύτταξε, σαστισμένη.

— Δέν ξέρω τί θέλεις νά πῆς, τραύλισε.

Ἀλλ' ὁ ἄντρας της δέν τῆς ἔδωσε ἄλλη ἐξήγησι. Ἄνοιξε τό συρτάρι του, ἔβγαλε τό πιστόλι του καί τῆς ἔστειλε δυό σφαίρες στό στῆθος. Ἡ Τζόαν σωριάστηκε κάτω, σάν μαριονέττα πού ἔσπασε τό ἐλατήριό της.

Ἡ ἀπόδειξι πού εἶχε προκαλέσει αὐτή τήν κεραυνοβόλο ἔκρηξί του, ἦταν ὅτι ἡ κόκκινη πινελιά, πού ἡ Τζόαν εἶχε βάλει στήν κάλτσα της, βρισκόταν τώρα, ὄχι στό ἀριστερό γόνατο, ἀλλά στό δεξί. Τί σήμαινε αὐτό; Τί ἄλλο, ἀπό τό ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε βγάλει τίς κάλτσες της καί κατόπιν τίς εἶχε ξαναφορέσει. Δέν χωροῦσε, λοιπόν, ἀμφιβολία ὅτι εἶχε πάει μέ κάποιο φίλο της!

Ὁ Μπέν Στράτφορντ δέν ἦταν μετανοιωμένος μέ τήν πρᾶξι του. Μ' ὅλο πού δέν ἔβρισκε τά κατάλληλα λόγια γιά νά τῆς τό πῆ, ἐλάτρευε τή γυναίκα του καί τό ὅτι τόν εἶχε προδώσει μ' ἕναν ἄλλον, ὅπως ἐπίστευε, ἦταν κάτι πού δέν μποροῦσε νά τῆς τό συγχωρήση.

Ἄφησε τό ρεβόλβερ ἀπό τό χέρι του καί σήκωσε τό ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου. Ἔφτιαξε κατόπιν τόν ἀριθμό τῆς ἀστυνομίας.

— Ἐδῶ Μπέν Στράτφορντ, δικηγόρος, 35η ὁδός, ἀριθμός 111, εἶπε μέ ἤρεμη φωνή, ὅπως θάκανε γιά μιά συνηθισμένη ὑπόθεσι. Σκότωσα τή γυναίκα μου... Θά σᾶς περιμένω νάρθῆτε νά μέ συλλάβετε... Ναί, εἶμαι ἐδῶ στό σπίτι μου.

Ἄφησε τό ἀκουστικό κι' ἔκαμε νά σηκωθῆ, γιά νά περάση στό σαλόνι. Δέν μποροῦσε νά βλέπη τό ματωμένο πτῶμα τῆς Τζόαν καί, περισσότερο, ἐκεῖνο τό κόκκινο στίγμα στό δεξιό της γόνατο. Ἀλλά, ξαφνικά, χτύπησε τό τηλέφωνο.

Ἦταν ἡ Ρόζυ.

— Ἤθελα τή Τζόαν, εἶπε. Ἄν εἶναι ἀπασχολημένη, μή τήν ἐνοχλῆσετε... Δουλεύαμε περίφημα σήμερα. Βάψαμε τήν πισίνα καί, γιά νά βεβαιωθοῦμε πώς τό βερνίκι θά στέγνωνε σέ ἕνα τέταρτο, ὅπως ἔλεγε ἡ σχετική ἀγγελία, πήραμε ἕνα μπάνιο... Ἡ Τζόαν ξέχασε τό χρυσό ἀναπτῆρα, πού τῆς εἴχατε χαρίσει στά γενέθλιά της. Τήν πῆρα στό τηλέφωνο, γιά νά τῆς πῶ νά μήν ἀνησυχῆ... Θέλετε νά σᾶς τόν στείλω ἀπόψε, ἤ προτιμᾶτε νάσθῆτε νά φᾶμε μαζί αὔριο τό μεσημέρι καί νά τόν πάρετε;... Ἐμπρός! Κύριε Στράτφορντ!... Γιατί δέν ἀπαντᾶτε;...

... ...

Ὅταν ἔφτασαν οἱ ἀστυνομικοί, βρῆκαν τό δικηγόρο νά κλαίη μέ λυτῆς γυναίκας του.

ΑΡΝΟΛΝΤ ΣΤΕΦΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

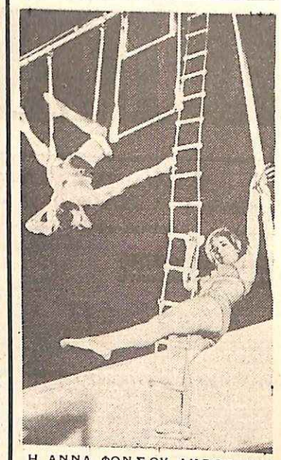

Η ΑΝΝΑ ΦΟΝΣΟΥ ΑΚΡΟΒΑΤΙΣ

"Ενα πραγματικά ἐπικίνδυνο ἀκροβατικό νούμερο ἐκτελεῖ ἡ "Αννα Φόνσου στό νέο φίλμ τῆς ἑταιρίας «Ρουσσόπουλοι — Λαζαρίδης — Σαρρῆς — Ψαρρᾶς», «Τελευταῖος πειρασμός». Γιά νά ἐπιτύχη τό ἀκροβατικό αὐτό, σέ ὕψος 10 μέτρων, ἡ "Αννα χρειάστηκε πρόβες 20 ἡμερῶν, ὑπό τήν καθοδήγησι καί τήν παρακολούθησι τοῦ Γάλλου ἀκροβάτη "Αντρέ Σανέλ. Ἡ "Αννα ἐπέμεινε νά ἐκτελέση ἡ ἴδια ὁλόκληρο τό ἀκροβατικό της νούμερο καί δέν δέχτηκε νά τήν ντουμπλάρουν οὔτε στίς πιό ἐπικίνδυνες στιγμές.

ΤΟ ΠΑΧΟΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΔΙΖΕ ΝΑ ΟΔΗΓΗΣΗ

Στό Σπρίνγκφιλντ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ Τσάρλς Ρόμπερτσον, παιδί ἕνα μεράκι: νά ὁδηγήση αὐτοκίνητο. Τό πάχος του ὅμως τόν ἐμπόδιζε, γιατί, ἀπό παιδί 15 χρόνων, ζυγίζει 209 κιλά κι' ἔφτασε τά 220. Τόν περασμένο Ὀκτώβριο ὅμως, πῆρε ὁριστικά τήν ἀπόφασι νά κάθηση στό βολάν ἑνός αὐτοκινήτου Κατώρθωσε ἔτσι, μέσα σέ μερικούς μερῶν ἀγόρασε ἐπιτέλους τό αὐτοκίνητο τῶν ὀνείρων του. Εἶναι ἀλήθεια πῶς καί πάλι, γιά νά μπορέγοῦ, ἀναγκάστηκε νά ἐπιφέρη ὡρισμένες τροποποιήσεις στό κάθισμα.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η ΚΟΥΜΒΑΡΑ

Καὶ αὖθις ρεζιλίκιον ὑπέστην καὶ λαχτάραν
καθ' ὁ, σφοδρὸς ἐρωτευθείς καλλίμορφον κουμβάραν,
μετέβην εἰς τὸν οἶκον της προχθὲς κατεπειγόντως
καὶ γὰρ τυγχάνω ἀς εἶκός, κατεργαρεὺς καὶ πόντος,
Ἔφεσον εἰς τὸν μῶστακα ποσότητα μανδέκας
κι' ὡς γόης θελκτικώτατος, χυδαϊστὶ γκιουλέκας,
ἔκρουσον τρὶς τὸν κώδωνα μετὰ χειρὸς τρεμούσης
κι' ἀνέμενον τὴν ἄφιξιν τῆς ποθητῆς μου Μούσης.
Καὶ ἀνοιχθείσης τῆς θυρὸς κι' ἐν ὄψει τῆς κουμβάρας,
κατάμεστος καὶ ἔμφορτος ἐρωτικῆς ἀνδάρας,
ἐν πρώτοις ἐμειδίασον μὲ προφανὲς μεράκιον
καὶ εἶτα τρίποδᾳ ἔκαμον πρὸς ταύτην τὸ ματάκιον.
— Ὦ! τὸν κουμβάρον, ἐκραξεν ἐκείνη μειδιῶσα.
Καὶ πλαταγίσας οὖν ἐγὼ ἡδονικὸς τὴν γλῶσσα,
εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον της κι' ἔχων εἰς ταῦτα πεῖραν,
εὐθὺς πρὸς ταύτην ἤπλωσον τὴν λαύρον μου τὴν χεῖραν.
— Ὦ! κουμβαρούλα!, ἔλεξον, νοιώθων ἐρώτων ζάλας.
Συγχρόνως δὲ ἠνέωξον ἐκτάδην τὰς ἀγ- (κάλας
κι' ἐνῶ πρὸς ταύτην ἔσπευδον ταχέως καὶ (μὲ θάρρος,
ἐξαφνικῶς ἐκ τῆς θυρὸς εἰσῆλθεν ὁ... κουμ- (βάρος.

— Τί κάμνετε!, ὦ ἄθλιοι; ἠρώτησεν μὲ (λύσσαν.
Καγὼ ψυχραίμως ἐνεργῶν, πρὸς δὲ ποιῶν (τὴν νῆσσαν,
ἀπήντησον, τὸ ὕφος μου περὶ παλλοῦ ἐ- (ξάρας:
— Τί κάμνομεν; Ὦ! Τίποτα! Παίζομεν (τὰς... κουμβάρας!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Τήν πῆρε μέ τήν κουρσίτσα του. "Αψογος ἀπέναντί της...

ΔΥΟ ΘΥΜΑΤΑ

ΣΕ μιά στιγμή, ἡ καταστροφή μιᾶς ὁλόκληρης ζωῆς. Εἶναι τραγική ἡ ἱστορία, ὅπως μᾶς τήν ἀφηγεῖται στό γράμμα της ἡ πρωταγωνίστρια τῆς τραγωδίας. Παντρεμένη, μέ δυό παιδιά. Γάμος ἀπό ἔρωτα. «Δέκα τώρα χρόνια, πού εἴμαστε παντρεμένοι, δέν ἀνταλλάξαμε οὔτε μιά ψυχρή κουβέντα μέ τόν ἄντρα μου. Τόν λατρεύω· τό ἴδιο ἔβεχνε κι' ἐκεῖνος. Τά παιδιά συμπλήρωναν τήν εὐτυχία μας, ὥσπου ἕνα πρωϊνό, ἐνῶ ἀσχολούμουν μέ τό νοικοκυριό μου, χτύπησε τό κουδούνι τῆς πόρτας. Πῆγα ν' ἀνοίξω καί εἶδα μιά νέα, ὁμορφη ἀλλά φοβερά χλωμή καί ταραγμένη. Μοῦ εἶπε ὅτι θέλει νά μοῦ μιλήση γιά κάτι πού ἐνδιαφέρει καί τίς δυό μας. "Ηταν σέ τέτοια χάλια, πού τή λυπήθηκα. Φυσικά, τήν δέχθηκα καί τήν πῆγα στό σαλονάκι. Μοῦ ζήτησε νερό. Ἔτρεμε ὁλόκληρη. «Μά εἶναι τόσο φοβερό αὐτό πού ἔχετε νά μοῦ πῆτε; τή ρώτησα. "Αρχισα ν' ἀνησυχῶ κι' ἐγώ». «Πολύ φοβερό», μοῦ ἀπάντησε.

Κι' ἄρχισε νά κλαίη. Δέν ἤξερα τί νά πῶ, γιά νά τήν παρηγορήσω. Ποῦ νά φαντασθῶ...».

Ἀληθεια ἤθελε μεγάλη φαντασία, γιά νά μαντέψη τό σκοπό τῆς ἐπισκέψεως ἐκείνης. Συνῆλθε ὅμως κάποτε ἡ κοπέλλα καί τότε πῆρε τά χέρια τῆς κυρίας καί τά κατεφιλοῦσε, λέγοντας: «"Εχω καταστρέψει τή ζωή σας, χωρίς νά τό θέλω, χωρίς νά φαντασθῶ πόσο μεγάλο κακό σᾶς κάνω».

Ἡ κυρία νόμισε πώς ἐπρόκειτο γιά καμμιά ψυχοπαθῆ καί βρισκόταν σέ ἀμηχανία. Ἀναρωτιόταν ὡστόσο πῶς προτίμησε τό δικό της σπίτι; Ποῦ τό ξετρύπωσε, στόν πέμπτο ὄροφο μιᾶς πολυκατοικίας;

Δέν ἄργησε ὅμως νά καταλάβη ὅτι κάθε ἄλλο παρά μέ ἄρρωστη ψυχικά εἶχε νά κάνη. Τά γεγονότα πού τῆς ἀποκάλυψε, ἦσαν πραγματικά συντριπτικά. Καταστροφή!

Σύνδεσμος μέ τόν ἄντρα της. Ἱστορία τεσσάρων μηνῶν. Ὑπάλληλος σέ Τράπεζα, τό κορίτσι. Δοσοληψίες μέ τήν Τράπεζα ἐκείνη στήν ὁποία ἐργαζόταν, καί εἰδικά μέ τό δικό της τμῆμα, εἶχε ὁ κύριος. Τήν πρόσεξε. Δέν μπορεῖ νά πῆ ὅτι αὐτή ἀδιαφόρησε. Ἐνδιαφέρων ἄνδρας καί στήν ἡλικία τῶν «γκρίζων», πού ἀρέσει στίς νεαρές.

Τό εἰδύλλιο δέν ἄνθισε ἀπότομα. Δουλευόταν ἀπό μέσα τους. Μέ τά βλέμματα φλυαροῦσαν, στήν ἀρχή. Ὅσο δέ περνοῦσε ὁ καιρός, τά βλέμματα γίνονταν πιό φλύαρα.

Τό βλέμμα προδιάσθηκε σέ χαμόγελο· τό χαμόγελο ἀναπτύχθηκε σέ λόγο. Τό λόγο ἀκολούθησε ἡ πρόσκλησι γιά ἕνα ἀναψυκτικό, γιά ἕνα περίπατο, γιά μιά συνάντησι ἀθῶα.

Δέν ἦταν ἄμεση ἡ ἀποδοχή τῆς προτάσεως ἀπό τό κορίτσι. Καί λαχταροῦσε τόσο ν' ἀνταποκριθῆ στήν πρόσκλησι!... Χρειάστηκε ἀρκετός καιρός γιά τήν πρώτη ἔξοδό τους. Ἀλλά ἦταν κι' ὅλας τσιμπημένη στα καλά.

Τήν πῆρε μέ τήν κουρσίτσα του. Εἶναι, βλέπετε κι' αὐτές οἱ ρόδες, πού προωθοῦν τίς καταστάσεις. Πῆγαν σέ μιά ἐξοχή. "Αψογος ἀπέναντί της. Γιατί νά βιαστη; "Ηταν τόσο βέβαιος ὅτι κρατοῦσε γιά καλά τό θήραμα στά χέρια του! Τῆς μίλησε ὅμως ἀνεπιφύλακτα γιά ἀγάπη. "Ηξερε νά τά λέη. "Ηταν πειστικός. "Εχουν μερικοί αὐτό τό χάρισμα. Πείθουν. Μαζί μ' αὐτό, εἶναι συναρπαστικός στό λόγο. Μεγάλη δύναμι. Πάνω ἀπό τήν ὁμορφιά. Πολλοί γάμοι καταστροφῶθηκαν ἀπό τούς ἀνθρώπους πού ξέρουν νά πιάνουν μέ τό στόμα πουλιά στόν ἀέρα. Χείλη — παγίδες, στίς ὁποίες πέφτουν καί ἐξωτικές καί ἐμπειρες καί πονηρές.

Πῶς νά μήν πέση αὐτή, πού ἦταν σχεδόν πρωτάρα; Μικροφλερτάκια στό παρελθόν της δέν λογαριάζονται. Τώρα ἦταν ἡ μεγάλη ἐκρηξι. Στόν ἄνθρωπο πού ἔτυχε στό δρόμο της, εἶδε τόν ἀφωμοιωμένο, αὐτόν πού τῆς ἔστελνε ἡ μοίρα. Ὁ συναρπαστικός λόγος ἐναρμονισμένος μέ τήν ἀντρίκια ὀμορφιά.

Ἀκολούθησαν ἄλλες συναντήσεις, σέ συγκρατημένο πάντα τόνο. τίποτα σέ κλειστό χῶρο. Τό πολύ, κανένα φιλί στό αὐτοκίνητο. Ἀλλά κι' αὐτό χωρίς τό αἰσθησιακό πάθος. Ἐπικρατοῦσε τό αἴσθημα.

Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, τόσο τό ἐνδιαφέρον τοῦ κατακτητῆ ἐκδηλωνόταν ζωηρότερο καί τόσο ἐκείνη τοῦ παρέδιδε τήν ψυχή της. "Αρχισε νά τῆς μιλᾶ γιά σύνδεσμο διαρκείας, με προοπτική τό γάμο. Ὁταν δέ ἕνας ἄνθρωπος σοῦ μιλᾶ γιά γάμο δέν τόν ρωτᾶς, φυσικά, ἄν εἶναι παντρεμένος.

"Εφθασε καί ἡ μοιραία στιγμή, ἡ ὁλοκλήρωσι. Γεμάτη ἐμπιστοσύνη, τοῦ δόθηκε, ἡ κόρη. Κανένας δίσταγμός, καμμιά ἀντίστασι. Τόν ἀγαποῦσε τόσο... Ἡ περίπτυξι ἦρθε κι' ἀπό τά δυό μέρη αὐτόματα, σάν τήν ἄνθισι ἑνός φυτοῦ που εἶχε πιά ὡριμάσει, κάτω ἀπό τό φλογερό ἥλιο τῆς ἀγάπης.

Δένονται περισσότερο οἱ γυναῖκες μέ τόν ἄντρα, ὕστερ' ἀπό τήν ἐρωτική πανήγυρι. Μεθυσμένη κι' αὐτή ἀπό ἀγάπη. Ὁ ἔρωτας στήν πληρότητά του. Οὔτε ἡ δική του θερμοκρασία περιωρίσθηκε, ὕστερα ἀπό τήν πρώτη ἐπαφή τους. Τῆς ἔδειχνε ὅση ἀγάπη καί πρωτοτυπέρισσότερη ἀπό πρώτα. Ὁ δρόμος πρός τό γάμο φαινόταν τώρα ἀσφαλής.

"Ηρθε ὅμως κάτι, πού ἀνέτρεψε τό ρυθμό τῆς πορείας τους: τό βρέφος πού ἐσκίρτησε στά σπλάχνα τῆς κοπέλλας. Δέν ἦταν στά σχέδιά τους. "Αν ὅμως ὁ ἄνθρωπος ξέρη νά δολιεύεται τή φύσι, ξέρει καί ἡ φύσι νά ξεγέλα τόν ἄνθρωπο.

Γεμάτη ἀγωνία, τοῦ μετέδωσε τό νέο. Ποιές θά ἦταν οἱ ἀντιδράσεις του: Τόν εἶδε ἐξαιρετικά ταραγμένο. καί τό πρῶτο που τῆς εἶπε, ἦταν νά τήν πάη σέ γιατρό. Τῆς ἤρθε ἀσχημα. Ἐκείνη περίμενε νά τήν ἀγκαλιάση καί νά ἐπισπεύση τό γάμο του. Ἀφοῦ ἦταν τόσο βέβαιο ὅτι θά τήν παντρευόταν...

"Εφερε ἡ ἴδια τό θέμα. Δέν τήν ἔκρυψε τήν ἐπιθυμία της νά παντρευτοῦνε. Ἀφοῦ ἦρθαν ἔτσι τά πράγματα γιατί νά θανάτωσουν τό ἄνθος τῆς ἀγάπης τους;

Καί νά, ἡ ἀτομοδόμβα. Χωρίς πρόλογο, δίχως εἰσαγωγή, χωρίς νά προλειανη τό ἔδαφος τῆς ἐσκαμένε το μυστικό: παντρεμένος.

Μιά ἑβδομάδα ὕστερ' ἀπό τήν ἀποκάλυψι, ἡ κοπέλλα βρισκόταν στό σπίτι της συζύγου. «Μοῦ τά εἶπε μέ τίς λεπτομέρειες πού σᾶς ἀνέφερα. Ἐγώ ξέρω πῶς συγκρατηθήκα. Ἤθελα νά τά μάθω ὅλα. Κάπου - κάπου ἀμφέσβαλλα. "Αφηνα τόν ἑαυτό μου νά ἐλπίζη ὅτι ἐπρόκειτο γιά καμμιά μυθομανή ἤ γιά καμμιά πού θέλει νά μοῦ καταστρέψη τό σπίτι. Τά στοιχεία ὅμως πού ἔδινε, ἦταν τόσο πραγματικά. Οἱ ὧρες πού μοῦ ἔλεγε, ὅτι ἦταν μαζί του, συνέπιπταν μέ τίς ὧρες τῆς ἀπουσίας του...».

Ὅταν τό κορίτσι τελείωσε τήν ἀφήγησί του, ἔπεσε λιπόθυμο. Σέ φοβερή κατάστασι βρισκόταν καί ἡ κυρία. "Εκανε ὅμως ὅ,τι μποροῦσε, γιά νά ξαναφέρη τήν ἐπισκέπτριά της στίς αἰσθήσεις της.

«Καί γιατί ἤρθες σέ μένα;» τή ρώτησε ὅταν τήν εἶδε νά συνέρχεται. «Γιά νά βγάλω τό βάρος ἀπό πάνω μου καί γιά νά ζητήσω νά μέ συγχωρέσετε», ἦταν ἡ ἀπάντησί της.

«Τί μοῦ ἔφταιξε γιά νά μή τήν συγχωρέσω; Δέν εἶναι αὐτή, πού φταίει. Ὅλο τό φταίξιμο εἶναι στόν ἄντρα μου. Πῶς μπόρεσε κι' ἐπαιξε τό διπλό αὐτό ρόλο: Πῶς κατώρθωνε, τή στιγμή πού ἦταν ἐρωτευμένος μέ τήν ἄλλη, νά δείχνη σέ μένα μιά τρυφερότητα πού ποτέ δέν μοῦ εἶχε δείξει ὡς τότε; Πάντα ἦταν καλὸς μαζί μου. Κατά τήν περίοδο ὅμως τῶν σχέσεών του μέ τήν ἄλλη, ἦταν κάτι τό ἐξαιρετικό... Γεμάτος τρυφερότητα, ἀγάπη, περιποιήσεις...».

Ἀλλά τό πρόβλημα πού δημιουργήθηκε, δέν εἶναι πρόβλημα ψυχογραφίας. Εἶναι τό τί γίνεται ἀπό ἐδῶ καί πέρα. "Ενας ἔνοχος μέ δύο θύματα.

Ἀσυνειδησία, ἐλαφρότητα, ἀδυναμία χαρακτῆρος. Κι' ἀκόμη, ἀπάτη. Δέν βλέπω νά διαφέρη καί πολύ ἀπό τόν κοινό ἀπατεῶνα, ὁ ἄνθρωπος πού παρουσιάζεται ὡς ἄγαμος γιά νά δρέψη, χωρίς ἐμπόδια τό ἐρωτικό ἄνθος. Λειρότερος μάλιστα ἀπό τόν κοινό ἀπατεῶνα, γιατί ἐκεῖνος προκαλεῖ ὠλίκες μόνο ζημίες στό θῦμα του, ἐνῶ ὁ ἄλλος καταστρέφει ἀνθρώπινες ζωές.

Κατάκτησι μέ τήν ἀπάτη. Ἀπό τίς κακές ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρώπου. Τό ἐρωτικό παιγνίδι, πού εἶναι ἀπό τά πιό ἐράσμια, μέ ζαβολιές. Ἀλλά τότε τι γοῦστο μπορεί νάχη; Νά κατακτάς παρουσιάζοντας ἕνα ἑαυτό διαφορετικό ἀπό τόν δικό σου. Εἰδεχθῆ χαρακτηρίζει ὁ ποινικός νόμος ὡρισμένα ἐγκλήματα. Δέν θά ἦταν πολύ, ἄν λέγαμε ὅτι εἰδεχθῆ πρέπει νά θεωρηθοῦν καί τά ἐγκλήματα τῆς μορφῆς αὐτῆς, ὅπου ὁ ἄνθρωπος, δοῦλος τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους γιά νά κορέση τόν πόθο του, δέν διστάζει νά φάση σέ τέτοιο ὕψος ἀτιμίας, ὥστε νά παρη στό λαιμό του μιά ἀνθρώπινη ὕπαρξι.

Μιά ὕπαρξι, λέμε... Μή λησμονοῦμε καί τήν ἄλλη, τή σύζυγο. Δέν ἤτανε, βέβαια, διασκεδαστική ἡ ἀποκάλυψι καί γι' αὐτήν. Νά δέχεσαι μιά ἐπίσκεψι καί νά πληροφορεῖσαι ὅτι ὁ ἄντρας σου, ὄχι μόνο κάνει διπλή ζωή, ἀλλά καί ὑπόσχεται γάμο στήν ἄλλη, μέ τήν ὁποία σέ ἀπατᾶ.

Φοβερό τό χτύπημα γιά τή γυναῖκα. Φοβερό καί γιά τήν ἄλλη! "Αν μέ ρωτήσουν ὅμως ποιό ἀπό τά δύο θύματα θεωρῶ περισσότερο τραγικό, θ' ἀπαντήσω: ἐτό δεύτερο». Μιά κοπέλλα ἠθική, χωρίς ἐρωτικό παρελθόν, μέ τά παρθενικά ὀνειρα της, νομίζει ὅτι βρίσκει τόν ἰδανικό ἄντρα. Ἀπονήρευτη καθώς εἶναι, δέν ἐλέγχει τήν ταυτότητά του. Οὔτε στιγμή ἀμφιβολίες. Μάς κάνει τόσο εὐπιστους ἡ ἀγαπη!... Πιστεύοντας, ποὺ παραδίνει τήν ψυχή της' τοῦ παραδίνει σέ πρώτο ἀσπασμό καί τό σῶμα της. Παράδοσι, ποὺ ἀποτελεῖ σταθμό στήν ἱστορία μιᾶς κόρης ποὺ ἔχει ἀνατραφῆ μέ τίς ἑλληνικές παραδόσεις.

Ἐρωτευμένη, χτίζει τό παλάτι της. Ὁ ἐρωτικός ἀσπασμός γίνεται δημιουργός νέας ζωῆς. Τό λέει στό συνεργό της, καί τότε ἐκεινος ἐμφανίζεται μέ τήν πραγματική ἰδιότητα τοῦ παντρεμένος. Συμφορά! Δέν εἶναι μόνο ἡ κατάρρευσι τῶν ἰδανικῶν. Εἶναι καί οἱ ἄλλες συνέπειες. Τό παιδί που πρέπει νά ἐξαφανισθῆ ἀπό τά σπλάχνα της ἀνύμφευτης μητέρας. Εἶναι καί ἡ θέσι της στήν κοινωνία. "Ερωτας καί παιδί μέ παντρεμένο!

Δέν λέμε ὅτι παραδειγματική εἶναι ἡ κατάστασι τῆς ἄλλης. Τραῦμα καί γι' αὐτήν. Προσβολή τοῦ ἐγωισμοῦ της. Αὐτή ὅμως δέν ἐκτίθεται στήν κοινή περιφρόνησι. Κανείς δέν θά τήν κατηγορήση. Ἀπεναντίας, θά μπῆ στό μέρος της τή συμπάθεια τοῦ κόσμου. Εἶναι ἀκόμη καί τό ἄλλο, τό σπουδαιότερο: Αὐτή, στή σημερινή περιττωσι, δέν χανει τόν ἄντρα της. Αὐτός ὁ σύζυγος της ἐπέστρεψε ἀφοῦ τά τελευταῖος γύρισε. Μιά ἄθλια, κι' ὕστερα ἡ ἀγάπη. Νά τῆς ἔλειπε, βέβαια, αὐτή ἡ ἀποκαταραχή. Καλό καί γι' αὐτήν τό χτύπημα. Ἀνάγεσα ὅμως στά δυό κακά, τό μεγαλύτερο δέν εἶναι τό δικό της. Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ στιγματισμένη, ἡ προδομένη, ἡ ἐγκαταλελειμμένη, ἡ ἀτιμασμένη. Συμπαθεῖς πάντως καί οἱ δύο στή δραματική δοκιμασία τους. Μόνο γιά τόν ἔνοχο της δοκιμασίας δέν χωρεῖ συμπάθεια. Κατανόησι προσταθοῦμε νά δείχνουμε, ὅταν βρισκώμαστε ἐμπρός σέ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες. Δυσκολευόμαστε νά βροῦμε ἐλαφρυντικά καί σήμερα. Πρέξι ειδεχθής, πού προκαλεῖ τήν ἐξέγερσι.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

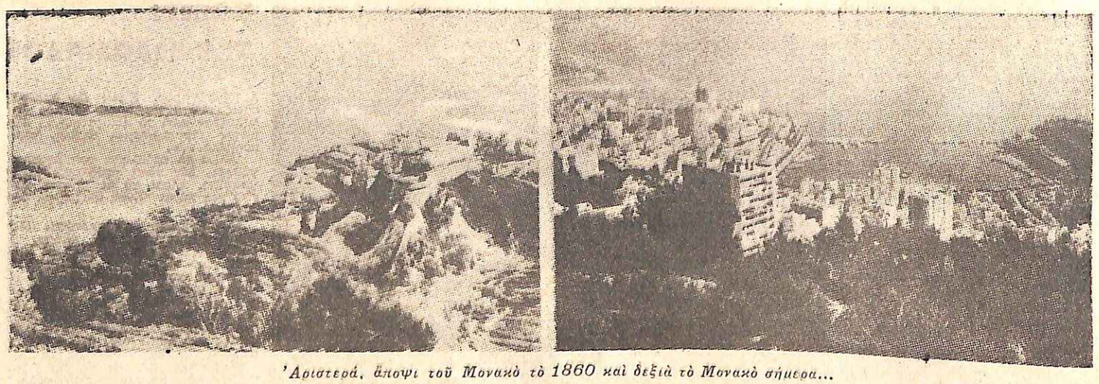

Αριστερά, άποψι τοῦ Μονακὸ τὸ 1860 καὶ δεξιὰ τὸ Μονακὸ σήμερα...

ΜΑΧΗ

Ο ΡΕΝΙΕ ΚΑΙ Ο ΩΝΑΣΗΣ

ΜΟΝΑΚΟ. — Ἕνας πρίγκιπας καὶ ἡ πριγκίπισσά του σ' ἕνα ἄσχημο παλάτι, πλάϊ στὴ Μεσόγειο. Περιουσίες ποὺ πᾶνε κι ἔρχονται, στὰ πράσινα τραπέζια τοῦ καζίνου. Ἕνα λιμάνι μὲ τὰ ὡραιότερα γιὰτ τοῦ κόσμου, ὅλων τῶν συγχρόνων Κροίσων.

Ἕνα κράτος, γιὰ λιγότερα ἀπὸ τρία φράγκα. Ὑπέροχες δεξιώσεις, σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα μόνιμης γιορτῆς. Αὐτοκινητιστικοὶ ἀγῶνες. Μονακὸ μιὰ χώρα, ποὺ, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἔχει ὅριο τὴ θάλασσα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη σὲ ἀπόστασι λίγων χιλιομέτρων ποὺ δὲν ὑπερβαίνουν τὰ δάχτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ, τὰ σύνορα τῆς Γαλλίας, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ μεριὰ δρόμοι, σπίτια καὶ δέντρα.

Στὸ κράτος τοῦ Μονακὸ, μαίνεται ἡ μάχη, μιὰ μάχη μὲ διεθνεῖς προεκτάσεις καὶ μεγάλα συμφέροντα.

Οἱ δυὸ ἐμπόλεμοι εἶναι ὁ πρίγκιπας Ραινιὲ καὶ ὁ Ἕλληνας μεγαλοσφυρίδης Ἀριστοτέλης Ὠνάσης.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Μόλις τελείωσε ἡ κρίσις στὶς σχέσεις τοῦ Μονακὸ μὲ τὴ Γαλλία, ἄρχισε ἕνας πραγματικὸς οἰκονομικὸς πόλεμος, ποὺ τραντάζει ἀπὸ τὰ θεμέλιά του τὸ μικρὸ κράτος.

Γιὰ τὴν ὥρα, ἴσως λόγῳ καὶ τῆς ξέστης, οἱ ἐμπόλεμοι ἐγκατέλειψαν τὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ μετώπου.

Ὁ μεγαλοεπιχειρηματίας Ἀριστοτέλης Ὠνάσης.

Καὶ ὁ ἀντίπαλός του, ὁ πρίγκηπας Ραινιέ.

Ὁ πρίγκιπας Ραινιὲ ταξιδεύει κάπου στὴν Εὐρώπη, καὶ ὁ Ὠνάσης κάπου στὸν κόσμο.

Στὸ παρασκήνιο, βέβαια, ὁ πόλεμος δὲν σταμάτησε. Οἱ ἀντίπαλοι ἑτοιμάζονται γιὰ τὴ μεγάλη ἐπίθεσι, ποὺ πολλοὶ προλέγουν ὅτι τελικὰ δὲν θὰ γίνῃ. Κι αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ ἀνησυχητικό. γιατὶ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι εἶναι καταδικασμένοι ἀπὸ τὰ πράγματα νὰ συνεννοηθοῦν καὶ «νὰ ζήσουν μαζί».

Ὁ περίεργος αὐτὸς οἰκονομικὸς πόλεμος, ποὺ οἱ «Μεγάλοι» — Γαλλία Ἡνωμένες Πολιτεῖες, Ἀγγλία — παρακολουθοῦν ἀγρύπνια, ἔχει σὰν ἀφορμὴ τὰ σχέδια τῆς ἀξιοποιήσεως τῶν νέων οἰκοπέδων, ποὺ δημιουργήθηκαν μὲ μεγάλα ἔργα κοντὰ στὴ θάλασσα.

ΤΑ ΒΑΘΥΤΕΡΑ ΑΙΤΙΑ

Τὰ βαθύτερα ὅμως αἴτια εἶναι ἡ κρίσις στὶς σχέσεις τοῦ πρίγκιπα Ραινιέ, μὲ τὴν Ἑταιρία τοῦ Καζίνου καὶ τῶν ξενοδοχείων, ποὺ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν μετοχῶν της βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ Ὠνάση.

Τὸ Μονακό, χωρὶς τὸν πρίγκιπά του, χάνει τὴν ἀνεξαρτησία του, ἐπομένως ὅλα του τὰ προνόμια.

Ἀλλὰ καὶ τὸ Μονακὸ χωρὶς τὴν Ἑταιρία τοῦ Καζίνου καὶ τῶν ξενοδοχείων του, εἶναι καταδικασμένο σὲ πτώχευσι καὶ στὸ μαρασμό.

Ἡ συνεργασία τοῦ πρίγκιπα Ραινιὲ καὶ τοῦ Ὠνάση, γνώρισε πολλὲς περιόδους δημιουργίας καὶ θριάμβων, ἀλλὰ καὶ μιὰ περίοδο, γεμάτη ἀμοιβαία καχυποψία.

ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΤΟΥ ΖΑΧΑΡΩΦ

Στὸ παλάτι, διατηροῦν τὴν ἀνάμνηση ἑνὸς ἄλλου Ἕλληνα, τοῦ μυστηριώδους «βασιλέως τῶν ἄλλων» Βασίλη Ζαχάροφ, ποὺ τὸ 1923, πάω' ἀλίγο νὰ ἀνατρέψῃ τὸ θρόνο, γιὰ νὰ προσφέρῃ τὸ Μονακὸ, σὲ

ἕνδωσε καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα. Τὸ ἔλλειμμα καλύφθηκε καὶ ἡ ἑταιρία εἶχε χέρδη δέκα ἑκατομμυρίων φράγκων!...

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ ἔγινε δεκτὸ μὲ ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ τὸ παλάτι, ποὺ ἔχει, βέβαια, ποσοστὰ ἀπὸ τὰ κέρδη...

Σήμερα ἡ Ἑταιρία τοῦ Καζίνου, καὶ τῶν ξενοδοχείων, ποὺ οὐσιαστικὰ διευθύνεται ἀπὸ τὸν Ὠνάση, ἔχει ἕναν ἐτήσιο τζίρο τεσσαράκοντα ἑκατομμυρίων φράγκων καὶ δύο χιλιάδες ὑπαλλήλους.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Ὁ πρίγκιπας Ραινιέ, βλέποντας τὴ μεγάλη ἀνάπτυξι τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἑταιρίας θέλησε μεγαλύτερη συμμετοχὴ στὰ κέρδη.

ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗ ΣΧΕΔΙΑ

Ἀλλὰ ὁ Ὠνάσης δὲν εἶναι ἕνας φιλάνθρωπος. Ἀλλὰ ἕνας ἐπιχειρηματίας, ποὺ πάνω ἀπὸ ὅλα θέλει τὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴν ἀπόδοσι τῆς ἐπιχειρήσεώς του.

Ἀκόμα, ὁ Ἕλληνας μεγαλοεπιχειρηματίας θέλει νὰ θέσῃ σ' ἐφαρμογὴ νέα— μεγαλεπήβολα —σχέδια, γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ Καζίνου καὶ τῶν ξενοδοχειακῶν του ἐπιχειρήσεων.

Ἀλλὰ καὶ ὁ πρίγκιπας Ραινιέ, μὲ τὴ χαριτωμένη καὶ ἐπιμονη σύζυγό του Γκρέις, ἔχει κι αὐτὸς μεγάλα σχέδια, γιὰ τὸ «βασίλειό» του.

Ἡ κρίσι ποὺ ἀδήγησε σὲ ἀνοιγτὸ πόλεμο — προέρχεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ σχέδιά τους, δὲν μόνον δὲν συμπίπτουν, ἀλλὰ εἶναι καὶ τελειως ἀντίθετα.

ΑΝΑΓΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

Ἡ κατάστασι περιπλέκεται ἀκόμα περισσότερο γιατὶ καὶ ὁ Ὠνάσης δὲν μπορεῖ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὰ σχέδιά του, χωρὶς τὴ συμφωνία τοῦ πρίγκιπα, ἀλλὰ καὶ ὁ Ραινιὲ πολὺ περισσότερο δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ βῆμα χωρὶς τὸν Ὠνάση.

Ἡ περιπλοκὴ αὐτὴ τελικὰ θὰ ἀποτρέψῃ τὴν ἐπέκτασι τοῦ οἰκονομικοῦ πολέμου καί, πιθανώτατα, θὰ ὁδηγήσῃ σὲ νέα περίοδο γόνιμης συνεργασίας τοὺς δύο ἀντιπάλους.

Ἀλλά, γιὰ τὴν ὥρα, οἱ σχέσεις τοῦ πρίγκιπα μὲ τὸν Ὠνάση εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἐχθρικές.

Οἱ συνομιλίες μεταξύ των διεκόπησαν, γιατὶ ὁ πρίγκιπας δὲν θέλει νὰ ἀνταλλάξῃ οὔτε μιὰ λέξι μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔσωσε ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ καταστροφὴ τὸ Μονακό.

Παντοῦ, διεξάγονται παρασκηνιακὲς συνομιλίες μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Ὠνάση καὶ σογνὰ τοῦ ἰδίου, καὶ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Μονακό.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΜΟΝΑΡΧΙΑ

Γιατί, βέβαια, τὸ πριγκιπᾶτο τοῦ Μονακὸ εἶναι — στὰ χαρτιὰ τουλάχιστον — μιὰ συνταγματικὴ μοναρχία.

Ὁ Ραινιέ, ποὺ γεννήθηκε στὸ Μονακό, τὸ 1923 διαδέχτηκε στὸ «θρόνο» τὸν παππού του Λουδοβίκο, τὸ 1949.

Τὸ Κυβερνητικὸ Συμβούλιο ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕναν ὑπουργὸ καὶ τρεῖς συμβούλους, ποὺ διορίζονται ἀπὸ τὸν πρίγκιπα.

Τὸ Κοινοβούλιο ἀποτελεῖται ἀπὸ 18 μέλη, ποὺ λέγονται ἀπὸ τὸ λαὸ γιὰ πέντε χρόνια.

Τὸ Μονακὸ ἔχει 22.297 κατοίκους, μὲ πολλοὺς Γάλλους καὶ Ἰταλούς.

Τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ ἀντιπολίτευσις ἐναντίον τοῦ Ραινιὲ δυνάμωσε καὶ κατώρθωσε μάλιστα νὰ ἐπιτύχῃ τὸ τέλος τοῦ 1962, τὴν ψήφισι ἑνὸς νέου Συντάγματος.

Η ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΙΣ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ

Ἀλλὰ οὐσιαστικά, ἡ ἐξουσία παραμένει στὰ χέρια τοῦ Ραινιέ, ἂν καὶ ἡ ἀντιπολίτευσι προσπαθεῖ τώρα νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦ πρίγκιπα μὲ τὸν μεγαλοεπιχειρηματία.

Ἂν ὁ Ραινιὲ ὑποχωρήσῃ, θὰ τὸν κατηγορήσουν ὅτι συνθηκολογεῖ «μὲ τὸν Ἕλληνα» καὶ ἂν συνεχίσῃ τὴν ἀντίστασί του, ἀπὸ ἐπιδεῖξει τὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξι τοῦ Μονακό...

Στὸ τραπέζι, βέβαια, τοῦ Καζίνου ἐξακολουθεῖ μιὰ ἄλλη μάχη, ἡ μάχη τῆς τύχης.

Καὶ τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα, ὅπως τὸ περίφημο «Ξενοδοχεῖο τῶν Παρισίων» μὲ τὶς 150.000 μπουκάλες σπάνιων κρασιῶν στὴν κάβα του, εἶναι γεμάτα.

ΤΟ ΝΕΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΜΟΝΑΚΟ

Ἀλλὰ ἡ πελατεία τους ἄλλαξε. Ἄλλοτε, τὸ Καζίνο, τὰ Ξενοδοχεῖα, τὸ Σπόρτινγ δέγονταν τὸ ἄνθος τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀριστοκρατίας. Σήμερα, ἡ πελατεία τους ἄλλαξε γιὰ αὐτὸ ἀνοίγει νέους δρόμους στὴ μοῖρα τοῦ Μονακό.

Ὄχι μόνο οἱ πολὺ πλούσιοι, ἀλλὰ γιὰ μιὰ μεσαία τάξις εὐκαίρων, καταλλύει τώρα τὸ Μονακό, διψασμένη γιὰ «μεγάλη ζωή».

Ἡ ἐξέλιξι αὐτὴ ἄνοιξε νέες προοπτικὲς στὸν τουρισμὸ τοῦ Μονακό, κι ἀκριβῶς ὁ τρόπος τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀλλοιοποιήσεως τοῦ νέου αὐτοῦ ὀρίματος, ἀποτελεῖ ἕναν ἀπὸ τοὺς λόγους τῶν διαφωνιῶν καὶ τῆς κρίσεως στὶς σχέσεις τοῦ Ραινιὲ μὲ τὸν Ὠνάση.

Ἔχουν δημιουργηθῇ προοπτικὲς νέων μεγάλων κερδῶν.

Καὶ ἡ συμφωνία γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι τῆς καινούργιας κατάστάσεως δὲν εἶναι εὔκολη.

Σήμερα, σίγουρα, ὁ Ραινιὲ μετανοιώνει πικρὰ γιατὶ πρὶν δυὸ χρόνια δὲν ἀγόρασε τὶς μετοχὲς τοῦ Ὠνάση, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἕλληνας μεγαλοεπιχειρηματίας, λόγῳ τῆς ναυτιλιακῆς κρίσεως ἦταν ἕτοιμος νὰ τὶς πουλήσῃ.

Ἀλλὰ ἡ τιμὴ ποὺ ζητοῦσε ὁ Ὠνάσης, φάνηκε — καὶ ἦταν — ὑπερβολικὴ στὸν πρίγκιπα...

ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΙ

Ὁπωσδήποτε, τὸ τελευταῖο πυστικὸ ἁπλο τοῦ Ραινιὲ ἐναντίον τοῦ Ὠνάση, εἶναι ἡ ἀπειλὴ τῆς ἀποχωρήσεως τῆς Ἑταιρίας τοῦ Καζίνου.

Θεωρητικά, ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ, ἀλλὰ στὴν πράξι οἱ εἰδικοὶ προβλέπουν ὅτι ἡ κρατικοποίησι, θὰ εἶχε καταστροφικὰ ἀποτελέσματα, γιὰ τὸ Καζίνο καὶ τὰ ξενοδοχεῖα.

Γιὰ τὴν ὥρα, ὁ πόλεμος Ραινιὲ καὶ Ὠνάση συνεχίζεται σίγουρα ἀκμαῖος, μέχρι τὴν τελικὴ συνεννόησι τῶν δύο ἀντιπάλων...

ΕΠ. ΜΕΤ.

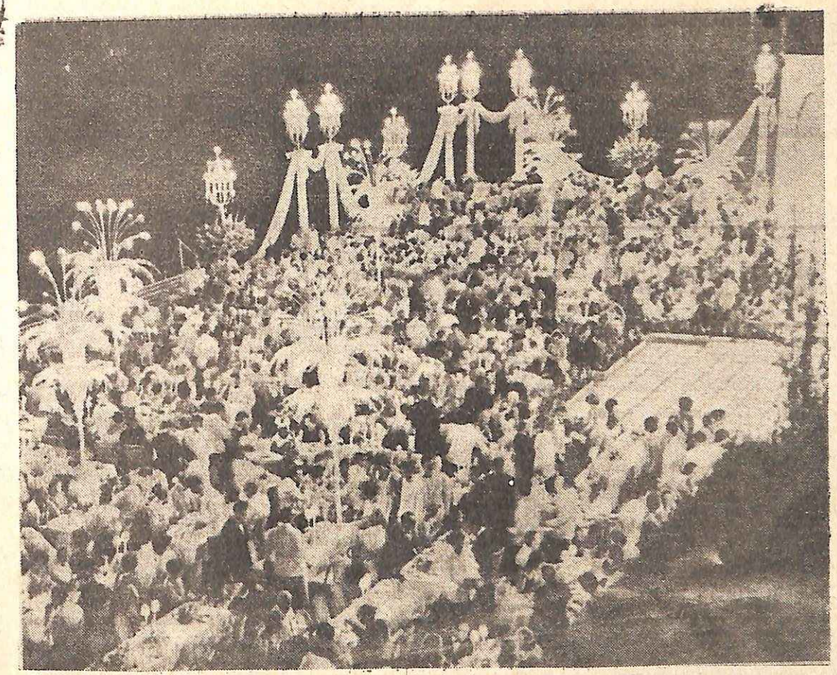

Μιὰ ἀπὸ τὶς περίφημες σ' ὅλο τὸν κόσμο δεξιώσεις τοῦ Μονακό.

ΣΤΟ ΜΟΝΑΚΟ

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ

ΟΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ

Γύρω ἀπὸ τὸν Δεκαπενταυγουστο

Ἀπὸ τὴν 1 μέχρι τὴν 14 Αὐγούστου, φάλλονται σὲ ὅλους τοὺς ναοὺς οἱ Παρακλήσεις τῆς Παναγίας.

Ἀρκετοὶ ἀνθρωποι μπορεῖ νὰ εἶναι εὐσεβεῖς, νὰ ἀγαποῦν τὸν Θεο, νὰ τὸν ἐπικαλοῦνται ὅπως ἔρουν, νὰ νηστεύουν, νὰ κοινωνοῦν, κι ὅμως νὰ ἀγνοοῦν τὶς Παρακλήσεις τῆς Παναγίας.

Τὸ ὡραῖο τῆς θρησκείας μας εἶναι τὰ λόγια της, τὰ τροπάρια της, οἱ ὕμνοι της, οἱ ψαλμοί της, ὅπως π.χ:

«Ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχή...».

«Ἐν κλίνῃ νῦν ἀσθενῶν κατάκειμαι καὶ οὐκ ἔστιν ἴασις...».

«Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη...».

«Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν...».

«Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου...».

«Ἁρματηλάτων Φαραὼ ἐβύθισε...».

«Ἀπόστολοι ἐκ περάτων...».

«Ὁ γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων...».

«Χρυσοπλοκώτατε πύργε...».

Οἱ παρακλήσεις διαιροῦνται στὴ Μικρὴ καὶ Μεγάλη Παράκλησι. Ἀπ' αὐτές, ἡ πρώτη εἶναι ἡ ἀρχαιότερη. Κατὰ τοὺς μέν, εἶναι ποίημα τοῦ Θεοστηρίκτου, κατὰ τοὺς δέ, Θεοφάνους τοῦ Μοναχοῦ.

Ἡ Μεγάλη Παράκλησις ἔγραφη ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Θεόδωρο Δούκα Λάσκαρη στὴ Νίκαια (1255—1259), ποὺ ἦταν πρωτεύουσα τότε τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους, γιατὶ ἡ Κωνσταντινούπολις κατεῖχετο ἀπὸ τοὺς Σταυροφόρους. Τότε ἔκαμαν οἱ κατάκτηται καὶ τὶς φοβερὲς συλλήσεις τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς Βασιλευούσης, καὶ ἰδίως τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Εἶχε δίκιο λοιπὸν ὁ ἀτυχὴς ἐκείνος Αὐτοκράτωρ, ποὺ βρίσκοταν μακριὰ ἀπὸ τὸν θρόνο του καὶ, βαθεῖα λυπημένος, ἔγραψε τὰ ἑξῆς, ἐχοντας ὑπ' ὄψι του τοὺς Σταυροφόρους:

«Τὰ νέφη τῶν λυπηρῶν ἐκάλυψαν τὴν αἴθριαν μου ψυχὴν καὶ καρδίαν καὶ σκοτασμὸν ἐμποιοῦσί μοι, Κόρη· ἀλλ' ἡ γεννήσασα τὸ Φῶς τὸ ἀπρόσιτον, ἀπέλασον ταῦτα μακράν, τῇ ἐμπνεύσει τῆς Θείας Προσβείας σου».

Αὐτὴ λέγεται καὶ Μεγάλη Παράκλησις, διότι ἔγραφη ἀκριβῶς γιὰ τὴ μεγάλη τοῦ Ἔθνους συμφορὰ καὶ θλῖψι. Τὰ παραπάνω τροπάρια τῶν Παρακλητικῶν κανόνων τοῦ Δεκαπενταυγούστου εἶναι θαυμάσια. Ἀπαλύνουν τὴν ψυχὴν καὶ εὐμενίζουν τὸ πνεῦμα.

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Ἡ θεία, ὁ θεῖος κλπ.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΑΔΙΡ, ΖΟΧΡΕ, γυναῖκα του. Ἡ θεία τῆς Ζοχρὲ κι' ὁ θεῖος τοῦ Καδίρ. (Ἡ σκηνὴ στὸ σπίτι τοῦ Καδίρ, ὥρα 10 τὸ πρωΐ).

ΚΑΔΙΡ (βηματίζοντας νευρικὰ στὸ δωμάτιό τους): Ἀδύνατον! Δὲν μπορῶ πιά, δὲν ἀντέχω!

ΖΟΧΡΕ (ἐκπλήκτη): Τί σοῦ συμβαίνει, Καδίρ;

ΚΑΔΙΡ: Τί συμβαίνει; Φτάνει πιά...

ΖΟΧΡΕ: Μά, ἄνθρωπε τοῦ Ἀλλάχ, τί ἔχεις;

ΚΑΔΙΡ: Τί ἔχω; Νά, αὐτὴ ἡ γρουσούζα, ἡ θεία σου, σὰν πολὺ κάθησε δῶ πέρα! "Ὥρα εἶναι νὰ μᾶς ἀδειάσῃ τὴ γωνιά...

ΖΟΧΡΕ: Πρέπει νὰ ντρέπεσαι λιγάκι. Καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φωνάζῃς, γιατὶ ἂν σ' ἀκούσῃ, ἀλλοίμονό σου, κακότυχε! Θὰ μετανοιώσῃς, μὰ τὸν Ἀλλάχ!

ΚΑΔΙΡ: Κι' ἂν ἀκούσῃ; Φωνάζω ἐπίτηδες! Ἴσως ἔτσι φιλοτιμηθῇ καὶ πάρῃ τὴν ἀπόφασι...

ΖΟΧΡΕ: Αὐτὸ εἶναι ἐξωφρενικό! Δὲν εἶσαι στὰ καλά σου...

ΚΑΔΙΡ: Εἶμαι καὶ παραεἶμαι στὰ καλά μου. Λοιπόν, γυναῖκα, κοντὸς ψαλμὸς ἀλληλούϊα. Θὰ τῆς πῆς νὰ τοῦ δίνῃ μιὰ ὥρα ἀρχύτερα.

ΖΟΧΡΕ: Μὰ τί σοῦ κάνει, ἡ δύστυχη;

ΚΑΔΙΡ: Τί μοῦ κάνει; Δὲν τῆς ἀρέσει τοῦτο, δὲν τῆς ἀρέσει ἐκεῖνο. Τὸ πρωῒ στὸ τραπέζι τῆς προσφέρεις τὸ πιάτο μὲ τὸ ρετσέλι. Ἡ κυρία τὸ μυρίζεται, κάνει μορφασμούς ἀηδίας, κι' ὅμως στὸ τέλος ὅλο τὸ περιεχόμενο τοῦ πιάτου διοχετεύεται στὸ στομάχι της! Τῆς μιλᾷς καὶ δὲν τῆς ἀρέσουν οἱ κουδέντες σου. Δὲν μιλᾷς, γκινιάζει καὶ ζαρώνει τὴν προβοσκίδα της. Βαρέθηκα πιά. Τὸ καταλαβαίνεις; Ἐνῶ ἐγώ, μὲ τὴ φτώχεια μου, προσπαθῶ νὰ τὴν εὐχαριστήσω, ἐκείνη διαρκῶς μοῦ μπαίνει στὸ ρο·θοῦνι.

ΖΟΧΡΕ: Τί φταίει ἡ θεία μου γιὰ τὴ φτώχεια σου;

ΚΑΔΙΡ: Φταίει, βέβαια! Ἐγὼ τρώω τὶς σάρκες μου γιὰ νὰ βρῶ μιὰ δουλίτσα καὶ νὰ ἐξασφαλίσω τὸ ψωμί μας, κι' ἐκείνη σουφρώνει τὰ χεῖλη της, ζαρώνει τὴ μύτη της...

ΖΟΧΡΕ: Νὰ μαζέψῃς τὴ γλώσσα σου, σὲ παρακαλῶ.

ΚΑΔΙΡ: Μπά! Στενοχωρήθηκε ἡ χανούμισσα! Βάϊ, βάϊ, βάϊ!... Τί λές, μωρὲ παιδί μου, δὲν τόξερα! Σιγὰ τὸν πολυέλαιο!...

ΖΟΧΡΕ: Εἶσαι ἀνάξιος νὰ κορο·δεύῃς τὴ θεία μου.

ΚΑΔΙΡ: Καὶ νάχῃς αὐτὴ τὴ μαϊμοῦ στὴν καμπούρα σου. Ἀλλὰχ μπελασκίεσαι!...

ΖΟΧΡΕ: Ἔλα στὰ σύγκαλά σου, Καδίρ. Τὸ ξέρεις πὼς μοῦγινες στενὸς κορσές;

ΚΑΔΙΡ: Βάϊ, βάϊ, βάϊ, ἔχουμε καὶ ἀπελές, μωρὲ κουζούμ! Γιὰ φαντάσου! Λοιπόν, γιὰ νὰ τελειώνουμε. Τὸν μπόγο της στὴν πλάτη νουμε. Τὸν μπόγο της στὴν πλάτη νουμε. Τὸν μπόγο της στὴν πλάτη καὶ... δρόμο! Οὔτε μιὰ μέρα, οὔτε μιὰ ὥρα ἀκόμα. Ἐξοντελήθηκε ἡ ὑπομονή μου. Θὰ χωρίσῃς, Ζοχρέ, ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη καὶ... τρυφερὴ θεία σου. Νὰ φύγῃ χωρὶς ἀναβολή. Κατάλαβες, γιαθρούμ;

ΖΟΧΡΕ: Κι' ἂν δὲν φύγῃ;

ΚΑΔΙΡ: Θὰ φύγῃ καὶ θὰ χορέψῃ. Πῶς τὸ θές; Μοῦ κάθεται στὸ στομάχι. Κι' ἂν τοῦ λόγου σου ἀρνηθῇς νὰ τῆς τὸ πῆς, θὰ τὸ πῶ ἐγώ, μὲ τὸ δικό μου τρόπο. "Η θὰ φύγῃ, ἢ θὰ πάψῃ νὰ ζαρώνῃ τὴ μύτη της καὶ νὰ εἰρωνεύεται ὅλους, καὶ στὸ ἑξῆς ὅταν μὲ βλέπῃ θὰ μοῦ κάνῃ τεμενά!...

ΖΟΧΡΕ: Εἶσαι βάναυσος καὶ τυραννικός. Καὶ σοῦ κάνω τὴν δήλωσι, ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ θίξῃς οὔτε τρίχα τῆς κεφαλῆς της! Νὰ τῆς κάνῃς ἐσὺ τεμενά.

ΚΑΔΙΡ: Ἐγώ; Στάσου νὰ ἰδῇς, γιὰ ν' ἀλλάξῃς γνώμη. (Προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα).

ΖΟΧΡΕ: Καδίρ! Γύρνα πίσω, Καδίρ!

ΚΑΔΙΡ (ξαναγυρνώντας κοντὰ στὴ γυναῖκα του, ποὺ τὸ ἱκετευτικό της ὕφος τὸν κάνει δισταχτικό): Τί θέλεις;

ΖΟΧΡΕ: Καδίρ, θὰ μετανοιώσῃς. Ἐπὶ τέλους, καθένας μὲ τὰ φυσικά του καὶ μὲ τὰ ἐλαττώματά του. Δὲν ἔχει τάχα τὸ δικαίωμα κι' ἡ θεία μου, νὰ μὴν τῆς ἀρέσῃ κάτι; Ὡραῖος καιρός!... (Μὲ γλυκὸ ὕφος): Καδίρ, ἂν τῆς πῆς μιὰ λέξι, θὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ...

ΚΑΔΙΡ: Α, ν' ἀγιάσῃ τὸ στοματάκι σου! Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ.

ΖΟΧΡΕ: Τότε, Καδίρ, θὰ φύγω κι' ἐγὼ μαζί της.

ΚΑΔΙΡ: Τί ἔκανε, λέει;

ΖΟΧΡΕ: Μάλιστα! Μιὰ γυναῖκα ποὺ μὲ μεγάλωσε καὶ μ' ἀνάθρεψε, δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἀφήσω ἔτσι...

ΚΑΔΙΡ: Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι εἶναι ἀξιοθαύμαστη ἡ ἀφοσίωσί σου στὴ θεία σου. Αὐτὸς ὅμως δὲν εἶναι λόγος νὰ μὴ μοῦ δίνουν στὰ νεῦρα τὰ στραβομουτσουνιάσματά της. Ἔφτασα, μὰ τὸν Ἀλλάχ, στὸ νὔν καὶ ἀεί...

ΖΟΧΡΕ (σὰν νὰ θυμήθηκε ξαφνικὰ κάτι, βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη της ἕνα τηλεγράφημα). Νά, κύριε...

ΚΑΔΙΡ: Τί εἶναι πάλι αὐτό;

ΖΟΧΡΕ: Εἶναι, ὅπως βλέπεις, τηλεγράφημα...

ΚΑΔΙΡ: Καὶ ἀπὸ ποιόν;

ΖΟΧΡΕ: Ἀπὸ τὸ θεῖο σου.

ΚΑΔΙΡ (ἁρπάζοντας τὸ τηλεγράφημα, τὸ διαβάζει κι' ἀρχίζει νὰ χορο·πηδᾷ): Μπράβο, θεῖε μου...

ΖΟΧΡΕ: Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ τὸν κουβαλήσῃς στὸ σπίτι...

ΚΑΔΙΡ: Γιατί τάχα; Ἡ θεία ἡ δική σου, πῶς κάθεται ἕνα μήνα τώρα στὸ σβέρκο μου;... "Αν καθήσῃ κι' ὁ θεῖος μου μερικὲς μέρες, πολὺ σοῦ φαίνεται;

ΖΟΧΡΕ: Μήπως μὲ πῆρες γιὰ ὑπηρέτρια τοῦ θείου σου;

ΚΑΔΙΡ: Ὁ θεῖος μου εἶναι καὶ θεῖος σου.

ΖΟΧΡΕ: Κι' ἡ θεία μου, γιατί νὰ μὴν εἶναι καὶ δική σου θεία;

ΚΑΔΙΡ: Πρῶτα - πρῶτα, γιατὶ εἶναι γκρινιάρα καὶ...

ΖΟΧΡΕ: "Ωστε γι' αὐτὸ βάλθηκες νὰ μοῦ τὴ διώξῃς, ἐπειδὴ κάλεσες τὸν προκομμένο τὸ θεῖο σου! Λοιπόν, ἄκουσέ με, Καδίρ. Οὔτε ἡ θεία μου θὰ φύγῃ, οὔτε ὁ θεῖος σου θὰ πατήσῃ τὸ πόδι του στὸ σπίτι μου.

ΚΑΔΙΡ: Κι' ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι ἡ θεία σου θὰ φύγῃ κι' ὁ θεῖος μου θάρθῃ καὶ θὰ μείνῃ ὅσον καιρὸ θέλει... Ξέρεις ὅτι δὲν εὐχαριστεῖται στὰ ξενοδοχεῖα.

ΖΟΧΡΕ: Δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Τί φταίω ἐγὼ γιὰ τὶς παραξενιές του; Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἔχω ἐδῶ, μὲ τὴ φτώχεια ποὺ μᾶς δέρνει...

ΚΑΔΙΡ: Ἐπιμένεις, λοιπόν; Τότε μπορεῖς νὰ πραγματοποιήσῃς τὴν ἀπειλή σου, συνοδεύοντας τὴ θεία σου.

ΖΟΧΡΕ: Σὰν νὰ λέμε, μὲ διώχνεις...

ΚΑΔΙΡ: Διόλου! Διώχνω τὴ θεία σου. Μὰ ἀφοῦ ἐπιμένεις νὰ φύγῃς μαζί της, ἐγὼ δὲν ἔχω λόγο νὰ σ' ἐμποδίσω.

ΖΟΧΡΕ: Καδίρ, πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι πάει ὁ καιρὸς ποὺ οἱ ἄντρες διώχνανε τὶς γυναῖκες τους, ὅταν τοὺς κάπνιζε.

ΚΑΔΙΡ: Δὲν σὲ διώχνω. Ἐσὺ θέλεις νὰ φύγῃς.

Ἡ ΘΕΙΑ (μπαίνοντας ντυμένη. Στρέφεται στὸν Καδίρ): Φεύγω, κύριε. Βαρέθηκα τὶς γκρίνιες σου καὶ συχάθηκα τὴν ἐγκληματικὴ φάτσα σου! Φεύγω!... Φεύγω!...

ΚΑΔΙΡ: Αὐτὸ εἶναι τὸ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν φιλοξενία;

Ἡ ΘΕΙΑ (ζαρώνοντας τὴ μύτη της, γυρίζει στὴ Ζοχρὲ ποὺ κλαίει, καὶ τὴν φιλεῖ): Κόρη μου, μὴ στενοχωριέσαι. Θὰ σοῦ βρῶ ἄνθρωπο πρόκοπῆς καὶ θὰ παρατήσῃς αὐτὸν τὸν κακοῦργο! (Φεύγει).

ΚΑΔΙΡ: Οὔστ, φώκια! (Παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα): Ἀλλάχ! Ἀλλάχ! μὲ γλύτωσες ἀπ' τὸν... καρκίνο! Δοξασμένο τὸ ὄνομά σου!... (Χτυπάει ἡ πόρτα. Μπαίνει ὁ θεῖος τοῦ Καδίρ. Ἡ Ζοχρὲ τὸν ὑποδέχεται μὲ βλέμματα μίσους. Ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ, φιλεῖ καὶ τοὺς δυό, δείχνοντάς τους τὴν κούρσα ποὺ περιμένει στὴν πόρτα).

Ὁ ΘΕΙΟΣ: Παιδιά μου, καλῶς σᾶς βρίσκω. Σκέφθηκα νὰ ἐγκαταστα·θῶ πιὰ ὁριστικὰ κοντά σας καὶ νὰ περάσω τὶς τελευταῖες μέρες μου μαζί σας. Κουράστηκα τόσα χρόνια δουλεύοντας. Σᾶς ἔφερα καὶ μερικὰ μικροπράγματα. Δόξα νάχῃ ὁ Ἀλλάχ! Θὰ σοῦ δώσω ἑσένα, Καδίρ, καμμιὰ δεκαριὰ χιλιάδες λίρες, νὰ στρώσῃς τὴ δουλειά σου. Ἐσέ, να, Ζοχρέ μου, θὰ σοῦ χτίσω μιὰ ὡραία βιλλίτσα, μὲ εὐρύχωρο κῆπο, ὅπου σὲ μιὰ γωνιὰ θὰ μὲ φιλοξενῇς, ὥσπου ὁ Ἀλλάχ μὲ καλέσῃ στοὺς κόλπους του. (Τὰ μάτια τῆς Ζοχρὲ λάμπουν ἀπὸ χαρά). Ξέχασα νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου, ὅτι σοῦ ἔγματα (Ἡ Ζοχρὲ συγκινεῖται). Βλέπετε ὅτι ὁ Ἀλλὰχ δὲν ἤθελε νὰ κάνῃ δική μου οἰκογένεια. Ὡστόσο, δοξασμένο νάναι τὸ ὄνομά του. Ἐκὰ τόπια μεταξωτὰ τῆς Προύσσης, κάλτσες, κι' ἕνα διαμαντένιο ζευγάρι σκουλαρίκια...

ΖΟΧΡΕ (ρίχνεται στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φιλεῖ): Χρυσέ μου θεῖε, τί καλὸς ποὺ εἶσαι!... Πόσο εἶμαι ἐνθουσιασμένη ποὺ ἤρθες!...

Ὁ ΘΕΙΟΣ: Ὅλη μου τὴν περιουσία θὰ τὴν κληροδοτήσω σὲ σᾶς, παιδιά μου!...

(Ὁ Καδὶρ καὶ ἡ Ζοχρὲ ρίχνονται στὸ λαιμὸ του καὶ τὸν φιλοῦν).

ΚΑΔΙΡ: Νά θεῖος!...

ΖΟΧΡΕ: Νά θεῖος μάλαμα!...

ΖΟΧΡΕ: Ὄχι σὰν τὴ θεία σου... Μὴ μοῦ τὴν θυμίζῃς. Ἂς πάῃ νὰ κουρεύεται, τὸ καφενοῦτι!...

ΙΑΧΑΜΑ ΑΝΤΝΑΝ

✪✪

ΟΚΤΩ ΤΙΤΛΟΙ ΓΙΑ ΟΚΤΩ ΑΔΕΛΦΕΣ

Οἱ ὀκτὼ αὐτὲς ὡραῖες κοπέλλες εἶναι ἀδελφές, κατάγονται ἀπὸ τὴ Χαβάη καὶ εἶναι καὶ οἱ ὀκτὼ ἐξαίρετες χορεύτριες. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι, γυρίζοντας τὸν κόσμο σὰν χορευτικὸ συγκρότημα, κέρδισαν καὶ οἱ ὀκτὼ σὲ διάφορες πόλεις διαφόρους τίτλους ὁμορφιᾶς σὲ διαγωνισμοὺς καλλιστείων. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, ἡ Ὀκτάβια, 11 χρονῶν: «Μὶς Φρούτα τῆς Χαβάης. Δ ε ύ τ ε ρ η: ἡ Σίσυ «Μὶς σμαραγδὶ τοῦ Γκόλντεν Γκαίητ. Τ ρ ί τ η: ἡ Λόλα «Μὶς ἄνθος τοῦ λωτοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης». Τ ε τ ά ρ τ η: ἡ Σόαο: «Μὶς ζαφείρι τῆς Σαγκάης». Π έ μ π τ η: ἡ Φάφα «Μὶς ρουμπίνι τοῦ Ναγκίν». Ἔ κ τ η: ἡ Μιμὶ «Μὶς ὀπάλ τοῦ Γιουάνν». Ἑ β δ ό μ η: ἡ Ρεβὲ «Τὸ μαργαριτάρι τοῦ Γιάνγκ — Τσέ» καὶ Ὄ γ δ ό η: ἡ Ντανὸ (23 χρόνων, ἡ μεγαλύτερη) «Μὶς ἰασπὶς τοῦ Κουαγκσί».

Ἡ φοίτησι σὲ ἀνώτερες σχολὲς

Στὸ τελευταῖο συνέδριο τῶν Γερμανικῶν πανεπιστημιακῶν διδασκάλων, ποὺ συγκροτήθηκε στὸ "Εσσεν, κατεστέλνουν τὰ παιδιά τους γιὰ νὰ παρακολουθήσουν μαθήματα στὶς ἀνώτερες σχολὲς καὶ στὰ πανεπιστήμια. Οἱ ἀγορητὰ τοῦ συνεδρίου ἀπέδειξαν ἐπὶ τῇ βάσει στατιστικῶν, ὅτι μόγο σχολὲς ἔχουν ἱκανότητα γιὰ νὰ παρακολουθήσουν στὰ διδασκόμενα μαθήματα. Συμπέραναν, συνεπῶς, ὅτι αὐτὸ εἶναι ὁλέθριο καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ γενικώτερα γιὰ τὴν κοινωνία.

Φεστιβὰλ Ἀθηνῶν

2.000 ξένοι καλλιτέχνες θὰ παρελάσουν ἀπ' τὴν Ἀθήνα

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ἀπὸ δύο χιλιάδες ξένοι καλλιτέχνες, μὲ ὀνόματα διαλεχτά, κατάρτισι, πεῖρα καὶ ταλέντο ἀξιόλογο, καὶ περισσότερο ἀπὸ 10 ξένα συγκροτήματα διεθνοῦς φήμης, θὰ παρελάσουν φέτος ἀπὸ τὸ Φεστιβὰλ Ἀθηνῶν, ποὺ διανύει κιόλας τὸ 10ο χρόνο τῆς ζωῆς του.

Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι ἀρκετὰ χαρακτηριστικὸς κι' ἀποδεικνύει, ὄχι τόσο τὸ μέγεθος τῆς ἐπιτυχίας τοῦ θεσμοῦ, ὅσο κυρίως τὴ δίψα ποὺ ἔχει ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ πρὸ πάντων τὸ κοινὸ τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Πειραιᾶ, γιὰ καλὸ θέαμα.

Ἡ παρατήρησι αὐτὴ θὰ μποροῦσε, φυσικά, νὰ χρησιμέψῃ σὰν ἀφετηρία γιὰ γενικώτερες σκέψεις πάνω στὴ σημερινή, ντόπια καλλιτεχνικὴ πραγματικότητα καὶ νὰ ὁδηγήσῃ σὲ ὀρθὲς διαπιστώσεις γιὰ τὸν τρόπο ἐργασίας ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσουν οἱ Ἕλληνες ἐπιχειρηματίες τῆς Τέχνης.

Ἂς εἶναι.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνες αὐτούς, ὅπως ὁ Γάλλος χορευτὴς καὶ χορογράφος Μωρὶς Μπεζὰρ μὲ τὸ μπαλλέτο του καὶ ἡ γαλλικὴ ὀρχήστρα Λαμουρέ, μὲ τὸν Ἀλσατὸ ἀρχιμουσικό της Σάρλ Μύνγ, ἐμφανίστηκαν καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ Φεστιβάλ, ἄρχισε πρὶν ἀπὸ 10 περίπου μέρες.

Οἱ ἄλλοι ἀναμένονται.

Ἡ ἀφίξι τους, ὅπως καὶ τῶν πρώτων, θὰ χαιρετισθῇ σὰν ἕνα σημαντικώτατο καλλιτεχνικὸ ἀλλὰ καὶ τουριστικὸ γεγονός.

Οἱ ξένοι καλλιτέχνες θὰ ἔλθουν κλιμακηδόν, ἀνάλογα μὲ τὸ πρόγραμμα τοῦ φεστιβάλ, μέσα στὸ διάστημα τῶν 45 ἡμερῶν, ποὺ θὰ συνεχιστοῦν οἱ ἐκδηλώσεις στὸ θέατρο Ἡρώδου.

★

Οἱ δυὸ πρῶτες ἐκδηλώσεις, ποὺ πραγματοποιήθηκαν κάτω ἀπὸ τὸν ἔναστρο ἀττικὸ οὐρανὸ καὶ μὲ πρωτοφανὴ συρροὴ ἐπισήμων ἀλλὰ καὶ ἁπλοῦ λαοῦ, σημείωσαν πραγματικὴ ἐπιτυχία. Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ ὀφείλεται, στὴν ἀλλαγή, φυσικά, τῆς διοικήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Φεστιβάλ, καὶ στὸ πραγματικὰ στοργικὸ ἐνδιαφέρον τῆς δημοχρατικῆς κυβερνήσεως. Κυρίως ὅμως, ὀφείλεται στοὺς ἰδίους τοὺς ξένους καλλιτέχνες, ποὺ ἔδρυσαν καὶ μόγθησαν γιὰ νὰ παρουσιάσουν κάτι τὸ ἐκλεκτὸ στὸ ἀθηναϊκὸ κοινό.

Ὁ Μπεζάρ, χορογράφος πείρας καὶ ἀξίας, παρουσίασε τὸ χορόδραμα «Ὀρφεύς», μὲ χορογραφίες δικές του, μουσικὴ τοῦ Πιὲρ Ἀνοὺ καὶ σκηνικὰ τοῦ Ρούντολφ Κέρνερ, χρατώντας γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸν δύσκολο ρόλο τοῦ Ὀρφέα.

Μὲ τὸν τρόπο ποὺ παρουσίασε τὸν «Ὀρφέα» ὁ Μπεζάρ, πραγματικὰ ἐξέπληξε τὸ ἑλληνικὸ κοινό. Ὁ χορός του δὲν στάθηκε στὰ παλιὰ πλαίσια τῆς παραδόσεως κι' οὔτε εἶχε τὴν κομψότητα καὶ τὴν θεαματικότητα τῶν παλαιῶν ἐκφράσεων. Ὡστόσο —καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ μεγάλη ἐντύπωσι ποὺ προξένησε στοὺς Ἀθηναίους— εἶχε νεῦρο, ζωντάνια καὶ πρωτοτυπία. Ἡ πρωτοτυπία αὐτὴ βασιζόταν στὴν ἐνεργὸ ἀνάμιξι στὶς χορευτικὲς φιγοῦρες, τῆς ἠθοποιΐας καὶ τῆς μιμικῆς σὲ βαθμὸ χυριαρχικό, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνῃ ἀπαγκίστρωσι ἀπ' τὶς ἀνάγκες τῆς τεχνικῆς. Ἀντίθετα, ἡ τεχνικὴ τῶν «μπαλλέτων τοῦ 20ου αἰῶνος», ὅπως εἶναι γνωστὰ τὰ μπαλλέτα τοῦ Μπεζάρ, ἦταν ἄψογη, πρᾶγμα ποὺ θὰπρεπε νὰ χρησιμεύσῃ σὰν δίδαγμα στοὺς δικούς μας χορευτὰς καὶ χορογράφους, ποὺ θέλουν νὰ λέγονται «μον τέρνοι».

★

Ἡ ὀρχήστρα Λαμουρὲ πάλι, μὲ τὸ 100μελές συγκρότημά της, ἀποτέλεσε κι' αὐτὴ ἕνα δίδαγμα. Ἀλλὰ καὶ μιὰ πραγματικὴ μουσικὴ μυσταγωγία, παρ' ὅλο ποὺ στάθηκε μονόπλευρα στὴ γαλλικὴ μουσικὴ παραγωγή: στὸ Μπερλιὸζ (φανταστικὴ συμφωνία) στὸν Ραβὲλ (Δάφνις καὶ Χλόη) στὸν Φορὲ (Μπραλάντα) κ.ἄ.

Τὸ δίδαγμα τῆς διάσημης ξένης ὀρχήστρας εἶχε δυὸ πηγές. Πρῶτα τὸν ἀρχιμουσικὸ Σὰρλ Μύνγ. Ὁ ξένος μαέστρος, μὲ τ' ἄσπρα μαλλιὰ καὶ τὰ 70 χρόνια του, διηύθυνε τὴν ὀρχήστρα του χωρὶς ἴχνος θεατρινισμοῦ, μὲ σεμνότητα καὶ σοβαρότητα, δίχως αὐτὸ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πλούσια ἐμπνευσί του νὰ ξεχυθῇ καὶ νὰ μαγέψῃ τὸ ἀκροατήριο.

Καὶ, κατὰ δεύτερο λόγο, τὸν νεαρὸ Ἀμερικανὸ πιανίστα Κλάϊμπέρν. Ὁ τελευταῖος, ἑρμηνεύοντας τὸ κοντσέρτο τοῦ Ραβέλ, παρ' ὅλη τὴ νεανικότητα καὶ τὴ ζωηρότητά του, καπώρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ ρομαντικὸ πνεῦμα τοῦ συνθέτη, ἀποδεικνύοντας ἔτσι, μέσα σὲ ἀποθέωσι χειροχροτημάτων, πὼς ὁ καλλιτέχνης, ὅταν ἔβαλε πραγματικός, δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰ δικά του προσόντα ἢ ἐλαττώματα, ἀλλὰ γίνεται ἕνα μὲ τὸν δημιουργὸ ποὺ ἑρμηνεύει.

★

Τρίτο ἀξιόλογο στοιχεῖο τῶν ἐφετεινῶν ἐκδηλώσεων τοῦ φεστιβὰλ εἶναι τὸ κῦρος τῶν ξένων καλλιτεχνῶν, ποὺ θὰ θοῦν γιὰ νὰ παρουσιάσουν τὴν τέχνη τους καὶ τὸ ταλέντο τους στὸ φιλοθέαμον ἀθηναϊκὸ κοινό.

Ἀναφέρουμε ἐδῶ μερικὰ ὀνόματα: Ἡ γν Μπριμπὲ, αἰδεσιμότατον Ἐμὶλ Μὶσιν, Ζὰκ Μπατίστ Μαρί, Οὐίλλιαμ Στάϊπεργκ, Ντενὰν Μὶλαντίνοβιτς, Ἐρνέστ Ἀνσερμέ, Ρούντολφ Σβάντς, Μὶχ Κοῦνς, Νικὸλ Ἀνρὶ, Σβάϊτσερ, Βὰν Νὶλμπιονν, Ἀλφρέντ Κοπόλι, Τιοβάννα Μπεργχόιεβιτς, Ντούσκα Τόμιτς, Μιροσλὰβ Καγκὰλοβιτς, Μπρέντα Κίλλη.

★

Ἀλλά, σώπασε νὰ πείσαμε φόρα. Λέγω νὰ θέλουμε νὰ... βασανίσουμε τὸ Φεστιβὰλ καὶ τοὺς ἠγέτες του, δὲν μπορούμε νὰ παραλείψουμε τίς... παραλείψεις, τὶς ἀτέλειες καὶ τὰ στραβὰ κι' ἀνάποδα, ἀπ' τὰ ὁποῖα δὲν κατώρθωσαν ν' ἀπαλλαγοῦν.

Δὲ θέλουμε νὰ φανοῦμε ὑπερβολικὰ αὐστηροί, ἢ τιμηταὶ ἑνὸς πραγματικὰ ὡραίου θεσμοῦ, ποὺ ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐνισχυθῇ, γιὰ ν' ἀποχτήσῃ παγκόσμια προβολὴ καὶ λάμψη. Ὡστόσο, ἐπισημαίνουμε μερικὰ ἀτοπήματα ποὺ παρατηρήθηκαν, μὲ τὴν εὐχὴ νὰ μὴν ἐπαναφανιστοῦν.

Τὰ ἀτοπήματα αὐτὰ ἀφοροῦν κυρίως τὴν ἑλληνικὴ καλλιτεχνικὴ συμμετοχὴ στὶς ἐκδηλώσεις τοῦ Φεστιβάλ.

Κατ' ἀρχὴν βέβαια, αὐτὴ ἡ ἑλληνικὴ συμμετοχὴ ἀποτελεῖ βῆμα προόδου γιὰ τὸ Φεστιβάλ καὶ γιὰ τοὺς Ἕλληνες καλλιτέχνες γενικὰ καὶ εἶναι εὐάρεστη σὰν διαπίστωσις σὲ ἐκδηλώσεις ποὺ ἄλλοτε ἔφεραν τὴ σφαγίδα τῆς ξενομανίας.

Ἀλλὰ ἂς ἔλθουμε στὸ θέμα, ἢ μᾶλλον στὸ ἐφὸτιμά μας πρὸς τοὺς ἁρμοδίους:

— Γιατὶ ἀποκλείστηκαν ἀπὸ τὸ Φεστιβὰλ ἀξιόλογα ντόπια καλλιτεχνικὰ συγκροτήματα ὅπως ὁ "Ομιλος Λαϊκῶν χορῶν καὶ τραγουδιῶν τῆς Ντόρας Στράτου, καὶ ὁ θίασος ἀρχαίας τραγῳδίας τοῦ Δ. Ροντήρη;

Τὸ χορευτικὸ συγκρότημα τῆς πρώτης εἶναι διεθνῶς γνωστὸ καὶ ὁ θίασος τοῦ δευτέρου ἔχει κατακτήσει διεθνεῖς θριάμβους.

Εἶναι τάχα σωστὸ νὰ μεταλλοῦμε στὸ Φεστιβὰλ διασήμους ξένους καὶ ν' ἀποκλείουμε τοὺς διασήμους "Ελληνες;

Καὶ, τέλος:

— Τί εἰδους ἱστορία εἶναι αὐτὴ μὲ τὸν ἐκλεκτὸ συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, στὸν ὁποῖο (ἀντίθετα μὲ τὸν ἰσάξιο συνάδελφό του Μάνο Χατζηδάκι) ἐπεδιλήθηκε ἡ πρωτοτυπία ποιηνὰ μὴν παρουσιάσῃ τὴν ὀρχήστρα στὸ ἔργο «Ἄξιον ἐστί» στὸ Ἡρώδειο, ἀλλὰ στὸ Στάδιο, σάμπως ἡ μουσικὴ τοῦ Θεοδωράκη ν' ἀποτελῇ... ἀθλητικὸ γεγονός;

Τὸ Φεστιβὰλ Ἀθηνῶν πατᾷ ἀπὸ φέτος στὸ σωστὸ δρόμο. Κάποιος ἢ κάποιοι, ποὺ προσπαθοῦν νὰ τὸ ἀποτρέψουν ἀπ' τὸν δρόμο αὐτό, πρέπει νὰ ἐξοβελισθοῦν. Γιὰ νὰ μὴν ἐξοβελισθῇ συλ-σιγὰ τὸ ἴδιο ἀπ' τὴ συνείδησι τοῦ κοινοῦ. Κρῖμα εἶναι νὰ πάνε τόσοι κόποι χαμένοι.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

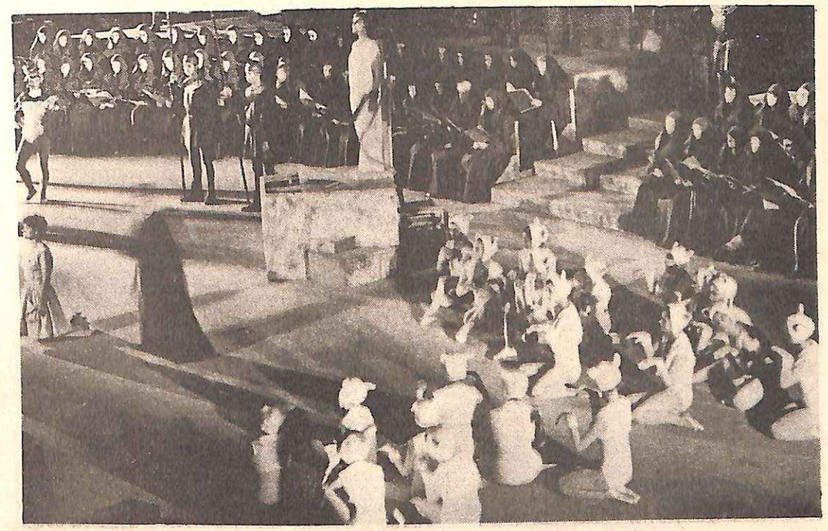

Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὸ θρατόριο «Ἰωάννα ἐπὶ τῆς πυρᾶς», ποὺ παίχθηκε στὸ Ἡρῴδειον, μὲ συμμετοχὴ τῆς χορωδίας τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου.

"ΠΟΥ ΠΑΤΕ ΚΥΡΙΕ..."

„Ένα τραγούδι – Μιά ιστορία"

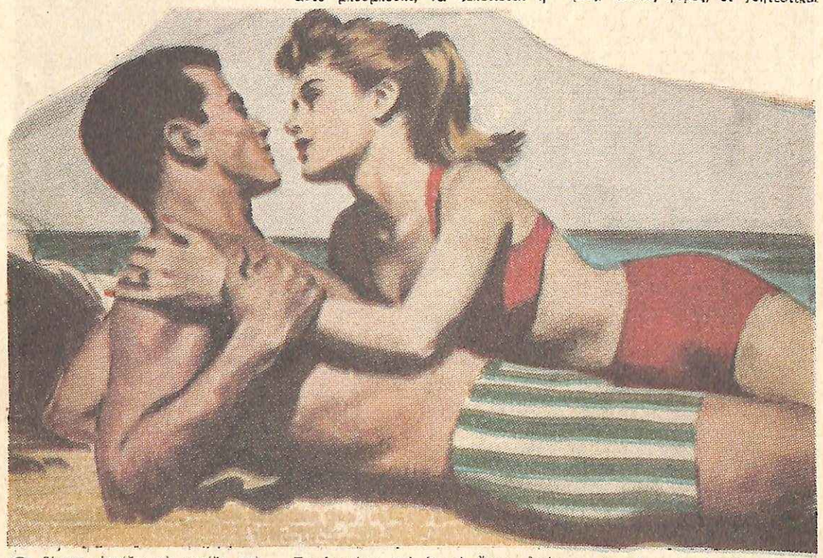

Ξαπλωμένοι στὴ ζεστὴ ἄμμο, ἀφήναμε τὶς φλογοειδὲς ἀχτίδες νὰ γαϊδεύουν τὰ κορμιά μας...

Ο δίσκος ἀρχίζει νὰ γυρίζη στὸ πικ-ἀπ. Οἱ πρῶτες νότες φτερουγίζουν στὸ δωμάτιο. Ὕστερα ἔρχεται τὸ τραγούδι. Ἡ κάθε λέξι του μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι μιὰ μαχαιριά, ποὺ κάνει ὅλο καὶ βαθύτερη τὴν πληγὴ τῆς καρδιᾶς μου, ὅλο καὶ πιὸ ὀδυνηρή.

«Ποῦ πατε, κύριε... ποῦ περπατᾶτε—γιατὶ γελᾶτε μὲ τῶν ἄλλων τὴν καρδιά».

Πέρασα στὸ κρεβάτι μου καὶ χώθω τὸ πρόσωπό μου στὸ μαξιλάρι, ἐνῶ οἱ λυγμοί μὲ πνίγουν. Τὰ δάκρυα κατεβαίνουν, ἁλμυρὰ καὶ καυτά, πάνω στὰ χείλη μου.

«Ποῦ πατε, κύριε, ποῦ περπατᾶτε, γιατὶ γελᾶτε μὲ τῶν ἄλλων τὴν καρδιά»... Ψιθυρίζω μὲ σπαραγμό, κλείνοντας τὰ μάτια, ἐνῶ στὴν ὀθόνη τοῦ μυαλοῦ μου σχηματίζεται μιὰ μορφή, ἕνα ἀντρικὸ πρόσωπο, δύο γκριζοπράσινα μάτια. Εἶναι σ' αὐτόν, που κάνω τὴν πονεμένη ἐρώτησι, εἶναι αὐτός, ποὺ νομίζω πὼς βλέπω κάθε φορά, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ λόγια ἐκείνης τοῦ τραγουδιοῦ: Ὁ Τάκης, ὁ ἄντρας ποὺ ἔπαιξε τόσο ἀσυλλόγιστα μὲ τὴν δεκαοχτάχρονη καρδιά μου.

Σκέφτομαι πὼς πρέπει νὰ κάνω κομμάτια αὐτὸ τὸ δίσκο, νὰ μὴν ξανακούσω πιὰ αὐτὸ τὸ τραγούδι, ποὺ μοῦ κάνει τόσο κακό, γιατὶ μοῦ θυμίζει «ἐκεῖνο».

Γνωριστήκαμε στὴ θάλασσα, ἕνα καλοκαιριάτικο πρωϊνό. Ἀπὸ τὶς πρῶτες ματιὲς ποὺ ἀλλάξαμε, κατάλαβα πὼς κάτι κλονιζόταν μέσα μου.

Ὕστερα, ἐκεῖνος ἤρθε κοντά μου, μοῦ μίλησε, κι' ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ παίξω μαζὶ του τὸ ρόλο τῆς σοφαρῆς, τῆς δύσκολης, τῆς Ψυχρῆς, ποὺ μοῦ ἄρεσε πάντα νὰ παίζω μ' ὅλους τοὺς ἄντρες, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ μὲ πλησιάσουν. Μοῦ συστήθηκε. Τὸν ἔλεγαν Τάκη Κ... καὶ μοῦ εἶπε πὼς ἦταν καθηγητὴς σ' ἕνα Γυμνάσιο τῆς Θεσσαλονίκης. Τώρα εἶχε ἐλεύθερο γιὰ μιὰ ἑβδομάδα στὴν ἐξοχή, γιὰ νὰ ξεκουραστῇ λίγο ἀπὸ τὴν ταλαιπωρία τῶν ἐξετάσεων. Δὲν χάνω τὴν ὑπομονή μου στὴν ἀρχὴ καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μείνῃ περισσότερο. Ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ στὴ Θεσσαλονίκη, ποὺ τὸν περίμεναν ἕνα σωρὸ ὑποχρεώσεις.

— Τώρα, ὅμως, λυπᾶμαι γι' αὐτό, πρόσθεσε, ἐνῶ μὲ κύτταζε βαθειὰ στὰ μάτια. Τώρα ποὺ ἐγνώρισα ἐσᾶς...

Ἔγινα κατακόκκινη καὶ χαμήλωσα τὰ μάτια, ταραγμένη.

— Κοριτσάκι! γέλασε ἐκεῖνος τρυφερά. Δὲν πρέπει νὰ κοκκινίζῃς. Ἡ ἀγάπη φτιάχτηκε, γιὰ νὰ ἀνθίζῃ στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ τὶς κάνῃ εὐτυχισμένες. Εἶναι τόσο ὄμορφο νὰ νοιώθῃς μέσα σου νὰ μπουμπουκιάζῃ τὸ λουλούδι τῆς ἀγάπης καὶ ὕστερα, ἀπὸ τὸ τρυφερὸ αὐτὸ μπουμπούκι, νὰ ξεπετιέται ἡ φλόγα τοῦ ἔρωτα!

Μιλοῦσε σιγανά, ζεστά, κι' ἐγὼ ἐνοιωθα τὰ λόγια του νὰ φτάνουν στὴν καρδιά μου. Σήκωσα τὰ μάτια καὶ κύτταξα τὸ ἀρρενωπὸ του πρόσωπο, τὰ γκριζοπράσινα μάτια του... καὶ καταλαβα πὼς τὸν ἀγαποῦσα.

Οἱ μέρες ποὺ ἀκολούθησαν, ἦταν γιὰ μένα γεμάτες ἀπὸ μιὰ γλυκειὰ καὶ ἔντονη εὐτυχία. Ὁ Τάκης φαινόταν νὰ μὲ λατρεύῃ.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀγαπῶ τόσο βαθειά, τόσο ἀληθινά! μοῦλεγε ἕνα βράδυ, ἐνῶ μ' ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὰ χείλη του ζητοῦσαν τὰ δικά μου, γεμάτα πάθος.

Περνούσαμε ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα μαζί. Τὸ πρωὶ στὴν ἀκρογιαλιά, ξαπλωμένοι πάνω στὴ ζεστὴ ἄμμο, ἀφήναμε τὶς φλογερὲς ἀχτίδες νὰ χαϊδεύουν τὰ κορμιά μας καὶ τὸ ἀπόγευμα, ἀνεβαίναμε ἀγκαλιασμένοι στὴν κορυφὴ τοῦ μικροῦ λόφου, τοῦ ἥλιου, ποὺ κυλοῦσε ἀργὰ-ἀργά, σὰν τεράστια φλεγόμενη μπάλα, πίσω ἀπὸ τ' ἀντικρυνὸ βουνό.

—Ὁ ἥλιος εἶναι τὸ σύμβολο τῆς ἀγάπης μας, μοῦ ἔλεγε ὁ Τάκης, ἐνῶ μὲ κρατοῦσε σφιχτὰ κοντά του. Κάπου ἀπὸ τὸ φωτεινὸ του μάτι γνωριστήκαμε καὶ οἱ ἀχτίδες του ἐπλεξαν τὴ φλογερὴ ἁλυσίδα ποὺ μᾶς ἑνώνει.

Κι' ἐγὼ ἀκουμποῦσα εὐτυχισμένη τὸ κεφάλι μου στὸν ὦμο του κι ἄκουγα τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς μου νὰ γίνωνται πιὸ δυνατοί, πιὸ χαρούμενοι. Ἤμουν σίγουρη πὼς κι' ἐκεῖνος μ' ἀγαποῦσε. Τί ἄλλο μποροῦσα νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴ ζωή;

Κάποιο σούρουπο, σὰν ὅλα τ' ἄλλα, γυρίζαμε ἀγκαλιασμένοι ἀπὸ τὸ μικρὸ λόφο πρὸς τὸ χωριό, ὅταν ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἑνὸς μοναχικοῦ σπιτιοῦ ἔφτασε στ' αὐτιά μας ἐκεῖνο τὸ τραγούδι:

«Ἠχῶ πάτη, κύριε—ποῦ περπατᾶτε ἀντρες ὅπως ἐσύ, δὲν διστάζουν νὰ παίξουν μὲ τὶς καρδιὲς τῶν νεαρῶν κοριτσιῶν σὰν καὶ μένα.

Μὲ τράνεψε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ φίλησε μὲ πάθος.

—Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Λιζη, μοῦ εἶπε βραχνά.

Ὕστερα ἀπὸ τρεις μέρες, οἱ σύντομες διακοπὲς του τελειώσαν.

Ὕστερα ἀπὸ τρεις μέρες, οἱ σύντομες διακοπὲς του τελειώσαν.

Θὰ ἔρχωμαι, ὅμως, κάθε Κυριακὴ νὰ σὲ βλέπω κοριτσάκι μου, μοῦ εἶπε λίγο πρὶν νὰ φύγη. Ὅλη τὴν ἑβδομάδα, θὰ τὴ ζῶ μὲ τὴ σκέψι σου.

— Κι' ἐγὼ μὲ τὴ δική σου, ψιθύρισα μὲ μάτια βουρκωμένα, τυλίγοντας τὰ χέρια στὸ λαιμό του.

Περάσαμε μιὰ βδομάδα γεμάτη ἀπὸ θλῖψι καὶ ἀναμονή. Χωρὶς τὸν Τάκη, ἡ ζωὴ εἶχε γίνει ξαφνικὰ γκρίζα. Μὰ ἐπιτέλους ἔφτασε ἡ Κυριακὴ καὶ μαζί μ' αὐτὴν ξαναγύρισε κι' ἐκεῖνος.

Περάσαμε ἀκόμα μιὰ ἀλησμόνητη μέρα μαζί. Κολυμπήσαμε, ξαπλώσαμε στὴν ἄμμο, πήγαμε περίπατο στὸ λόφο «μας». Ὅλη ἡ εὐτυχία τοῦ κόσμου φαινόταν νάχη γίνει καὶ πάλι δική μας.

— Εἶναι τόσο ἀτέλειωτες οἱ μέρες χωρὶς ἐσένα ἀγάπη μου, τοῦ εἶπα τὴ στιγμὴ ποὺ χωρίζαμε. Γύρισε πάλι, καλέ μου.

— Μὰ καὶ βέβαια, κουτό, τὴν ἄλλη Κυριακὴ θὰ εἶμαι καὶ πάλι κοντά σου, μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος τρυφερά.

Τὴν Πέμπτη, τῆς ἑβδομάδος ποὺ ἀκολούθησε, μιὰ φίλη μου μοῦ πρότεινε νὰ πᾶμε τὴν ἄλλη μέρα στὴ μερικὰ χιλιόμετρα μακρυὰ γιὰ μπάνιο. Ἤμουν σίγουρη πὼς Θεσσαλονίκη, γιατὶ ἤθελε νὰ κάνη ψι πὼς θἄβλεπα τὸν Τάκη δυὸ μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν καθιερωμένη συμιζε εὐτυχία. Ξαφνικά, ὅμως, μιὰ σκέψη μ' ἔκανε νὰ παγώσω. Δὲν ἤμουν τὸ τραγούδι:

Δέχτηκα μὲ ἐνθουσιασμό. Ἡ σκέψη τῆς ἀπομακρύνσεως, μὲ ρώτησε ἀπὸ τὸν Τάκη, ἐνῶ ταξίδευα μὲ τὴ φίλη μου γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ εἶχα ἀρχίσει νὰ ἀπελπίζωμαι. Ἦταν τόσο ἁπλό! Πῶς δὲν τὸ εἶχα σκεφτῆ πιὸ πρίν; Κάποια μέρα, ὁ Τάκης μοῦ εἶπε πὼς εἶχε στὸ σπίτι του τηλέφωνο. Θὰ ἦταν ἀρκετό, λοιπόν, νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο.

Μόλις φτάσαμε στὴ Θεσσαλονίκη, ἔτρεξα σ' ἕνα μαγαζὶ ποὺ εἶχε τηλέφωνο καὶ ζήτησα τὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο.

Δὲν στάθηκε καθόλου δύσκολο νὰ βρῶ τὸ ὄνομά του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκα νὰ τοῦ τηλεφωνήσω, μὰ ἀντιστάθηκα σ' αὐτὸν τὸν πειρασμό. Ὄχι, ἡ ἐκπληξί του θὰ ἦταν πιὸ τέλεια, ἂν μ' ἔβλεπε ξαφνικὰ μπροστά του.

Στὴ διεύθυνσι, ποὺ εἶχα βρῆ στὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο, ὑπῆρχε μιὰ κομψὴ πολυκατοικία. Μὲ χέρι που ἔτρεμε ἐλαφρά, πίεσα τὸ κουδούνι τῆς πόρτας, ποὺ ἔγραφε δίπλα τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου μου.

Περίμενα λίγο, ἐνῶ ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Ὕστερα ἡ πόρτα ἀνοιξε...

Μιὰ ὄμορφη, νεαρὴ γυναίκα παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι.

— Ποιὸν ζητᾶτε, δεσποινίς; μὲ ρώτησε εὐγενικά.

— Τὸν κύριο Τάκη Κ... ἀπάντησα ἐγὼ ἐνῶ συλλογιζόμουν πὼς ἴσως ἦταν ἀδελφή του.

—Ὁ ἄντρας μου δὲν εἶναι ἐδῶ, δεσποινίς. Εἶστε μαθήτριά του; Θέλετε νὰ του πῶ τίποτα ἐκ μέρους σας;

Νόμιζα πὼς εἶχα δεχτῆ μιὰ φοβερὴ μαχαιριὰ στὴν καρδιά. Εἶχε πῆ: «Ὁ ἄντρας μου»!

Ἄρα τε... ὥστε ὁ Τάκης ἦταν παντρεμένος.

Στὸ βλέμμα μου πρέπει νὰ ὑπῆρχε ὅλος ὁ πόνος μου. Μὰ εὐτυχῶς ἐκείνη δὲν μὲ κύτταζε. Εἶχε στραφῆ πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς μικροῦ ἀγοριοῦ, ποὺ τὴν εἶχε πλησιάσει.

Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, κατώρθωσα νὰ μὴν δείξω τὴν ταραχή μου.

— Λοιπόν, δεσποινίς, μὲ ρώτησε ἡ νεαρὴ γυναίκα πάντα εὐγενικά ἀλλὰ λίγο ἀνυπόμονη, θέλετε νὰ πῶ τίποτα στὸν ἄντρα μου;

— Μάλιστα... πέστε του... πέστε του μόνον ὅτι πέρασε ἡ Λιζη Μ.... θὰ ἤθελα νὰ κάνω... μερικὰ ἰδιαίτερα μαθήματα.

— Θὰ σημειώσω τὸ ὄνομά σας, δεσποινίς. Ἂν θέλετε νὰ συνεννοηθῆτε μαζί του, μπορεῖτε νὰ τοῦ τηλεφωνήσετε τὸ βράδυ.

— Μάλιστα, θὰ τηλεφωνήσω....

Σὰν μεθυσμένη προχώρησα πρὸς τὸ ἀσανσέρ, κατέβηκα, βρέθηκα στὸ δρόμο. Καὶ μονάχα τότε τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ κυλοῦν στὰ μαγουλά μου, καφτά, ἁλμυρά...

Περιπλανήθηκα γιὰ πολλὴ ὥρα χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ πηγαίνω. Ὅταν κατώρθωσα νὰ συνέλθω λίγο, μπῆγόρασα ἐκεῖνο τὸ τραγούδι, ποὺ εἶχαμε ἀκούσει μαζὶ κάποιο βράδυ, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ λόφο... τὸ τραλήθεια!

— Ποῦ πᾶτε, κύριε—ποῦ περπατᾶτε —γιατὶ γελᾶτε μὲ τῶν ἄλλων τὴν καρδιά»...

— Γιατὶ Τάκη; Γιατί; ἐξακολουθοῦσα ν' ἀναρωτιέμαι μὲ σπαραγμό, ἐνῶ πήγαινα νὰ συναντήσω τὴ φίλη μου.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, ἦταν Κυριακή, μὰ ὁ Τάκης δὲν ἦλθε. Ἀλλὰ ἡ γυναίκα του θὰ τοῦ εἶπε τ' ὄνομά μου ὅταν θὰ κατάλαβε πὼς «ἤξερα», εἶχαν τελειώσει μεταξύ μας, γιὰ πάντα...

Στὸ πὶκ-ἀπ, ὁ δίσκος ἔχει τελειώσει, μὰ τὰ λόγια του ἐξακολουθοῦν νὰ βουΐζουν στὸ μυαλό μου σὰν τρίζόνια. Κι' ὅμως... κάποια ἀπ' αὐτὲς τὶς μέρες πρέπει νὰ βρῶ τὴ δύναμι νὰ κομματιάσω αὐτὸ τὸ δίσκο. Πρέπει σιγὰ-σιγὰ νὰ προσπαθήσω νὰ σβήσω ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὰ ποσνεμένα ἐρωτηματικά, τὶς ἀναμνήσεις, τὰ χαριζοπράσινα μάτια τοῦ Τάκη. Κι' ἴσως κάποτε νὰ τὸ κατορθώσω. Μὰ πότε!...

ΛΙΖΗ

(Ἐπιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ)

"ΣΚΟΤΩΣΕΣ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ"

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Φροσούλα χτύπησε λίγο παίζοντας, κι' ὁ Στέλιος βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ κάνη πάλι μιὰ φοβερὴ σκηνή, νὰ βρίση πρόστυχα τὴν πεθερά του καὶ νὰ χαστουκίση τὴ γυναίκα του. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, ἡ Μάρθα παθαίνει δυνατοὺς πόνους στὸ στομάχι κι' ὁ γιατρὸς ἀποφαίνεται ὅτι πρόκειται γιὰ ἕλκος, ποὺ χρειάζεται νοσοκομεῖο καὶ ἐγχείρησι. Ὁ Στέλιος ὅμως ἀρνεῖται νὰ δώση λεφτὰ κι' ἡ Τασούλα δανείζεται, γιὰ νὰ μπορέση νὰ γλυτώση τὴ μητέρα της. Μισεῖ τὸν ἀντρα της. Πάνω στὴν ἀπόγνωσί της, τῆς ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ πάη νὰ πέση στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀνδρέα καὶ νὰ τοῦ ζητήση τὰ λεφτὰ ποὺ τῆς χρειάζονται. Μετανοιώνει, ὅμως, τὴν τελευταία στιγμή.

17ον

Ἔστρωσε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ στιμάτησε πάλι. Ἡ καρδιά της κλωτσοῦσε μέσα στὸ στῆθος της κι' ἄκουγε τοὺς χτύπους της ἀδυνηρά.

— Τί νὰ κάνω. Θέε μου. τί νὰ κάνω;

Οἱ διαβάτες τὴν κύτταζαν κι' ἀπὸ αὐτὸ κατάλαβε πὼς θὰ εἶχε προφέρει δυνατὰ αὐτὰ τὰ λόγια.

— Τρελλάθηκα. Ἐχεῖ θὰ καταλήξω. Θὰ μὲ κλείση στὸ τέλος στὸ τρελλοκομεῖο. Ἴσως αὐτὸ νὰ ἐπιδιώκη. Κι' ἔπειτα αὐτὸς θὰ παντρευτῆ τὴ Ρίτσα...

Ἕνα τρελλὸ γέλιο ἔκανε κάποια γυναίκα ποὺ περνοῦσε, νὰ γυρίση νὰ τὴν κυττάξη, τρομαγμένη. Τρόμαξε κι' ἡ ἴδια καὶ τράβηξε πιὸ πέρα, σκύβοντας τὸ κεφάλι της ντροπιασμένη.

Ὅσο προχωροῦσε, τόσο καταλάβαινε πὼς ὅλα τ' ἄλλα ἔσβηναν στὴν ψυχή της κι' ἔμενε μέσα το μίσος. Κι' ὅλες οἱ ἄλλες αἰτίες τοῦ μίσους ἔσβηναν κι' ἔμενε μόνο ἡ τελευταία.

— Παρὰ τρίχα νὰ μὲ κυλήση στὸ βοῦρκο...

Ἡ φαντασία της, διεγερμένη, τῆς ἔφερνε μπροστά της εἰκόνες γεμάτες ντροπή. Τότε, τὶς εὐτυχισμένες ἡμέρες μὲ τὸν Ἀνδρέα, δὲν τοῦ εἶχε δώσει τὸ δικαίωμα νὰ πάρη τὴν παρασκηνὴ ἐλευθερία. Τὰ φιλιά του ἦταν ἁγνά, κι' ὅμως διάβαζε στὰ μάτια του, δίπλα ἀπὸ τὴ γυαλά, καὶ τὴν περιφρόνησι. Ἴσως τὸν οἰκτο... Ὄχι, ἡ περιφρόνησι θὰ νικοῦσε. Ἐπειδὴ δὲν θὰ τὴν πίστευε ἂν τοῦ ἔλεγε πὼς ἡ ἀγάπη τὴν ἔσπρωχνε στὴν ἀγκαλιά του. Πῶς νὰ τὸ πιστέψη. ἀφοῦ τὴν ἄλλη στιγμὴ θὰ τοῦ ζητοῦσε χρήματα;...

Προχωροῦσε ἴσια μπροστά της κι' οὔτε εἶχε πάρει εἴδησι πὼς ἄρχισε νὰ βρέχη. Βροχὴ Ὀκτωβρίου, πρώϊμη, πρωτοτσιγή. Μονάχα ὅταν ἔπεσε μιὰ σταγόνα μέσα στὸ μάτι της τὸ κατάλαβε.

Ἡ σταγόνα αὐτὴ ὅμως λὲς καὶ τὴν ξύπνησε. Καὶ ξαφνικά, σὰν νὰ σπάθισε ἀστραπὴ τὸ μυαλό της, τῆς ἦλθε ἡ ἔμπνευσι!

ΜΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΙ

Οὔτε στάθηκε νὰ τὸ σκεφθῆ δεύτερη φορά. Ἔτρεξε, σὰν κυνηγημένη, στὴ στάσι τοῦ λεωφορείου καὶ μετὰ λίγη ὥρα βρισκόταν στὸ σχολεῖο της.

Ὁ γυμνασιάρχης στραβομουτσούνισε λιγάκι, ὅταν ἄκουσε τὴν παράκλησί της:

— Πόσα θέλετε;

— Πέντε μισθοὺς προχαταβολή. Σᾶς ἐξήγησα. Κρέμεται ἡ ζωὴ τῆς μητέρας μου...

— Μὰ ἀπορῶ.... ὁ κύριος Λόγος... ὅσο ξέρω τοὐλάχιστον, τὸ γραφεῖο σας πάει περίφημα...

— Σᾶς ἱκετεύω, φώναξε ἡ Τασούλα. Μὴ μὲ ρωτᾶτε τίποτε. Ἂν εἴσαστε χριστιανός, ἂν νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ βοηθῆ ὁ ἄνθρωπος τὸν πλησίον του, ἂν πιστεύετε ὅτι ἐργάζομαι καλά, σᾶς ἱκετεύω, μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε αὐτὴ τὴ χάρι!

— Χμ....

Ὁ γυμνασιάρχης φάνηκε νὰ διστάζη ἀκόμα μιὰ στιγμή. Τὸ ὕφος τῆς Τασούλας ὅμως ἔδειχνε τόση ἀπόγνωσι, ποὺ δὲ βάσταξε. Σοβαρούς, κάπως βαρύς, ὑπέγραψε γιὰ τοὺς πέντε μισθούς.

Ὅταν πῆρε τὰ χρήματα στὸ χέρι ἡ Τασούλα, στάθηκε καὶ τὸν κύτταξε μὲ μάτια πελώρια:

— Σᾶς εὐχαριστῶ. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ.

Ἀκούπησε αὐτὸς τὸ χέρι του πατρικὰ στὸ χέρι της:

— Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε; Εἴσαστε πολὺ ταραγμένη.

— Αὔριο κιόλας, ἴσως ἐγχειρισθῆ ἡ μητέρα μου. Ἂν δὲν ἔλθω στὸ μάθημα...

— Καλά, καλά, ἔκανε αὐτός. Εἴσαστε πάντα τόσο ἀκριβὴς, ποὺ δὲν ἔχει σημασία.

Ἔνοιωθε τόση εὐγνωμοσύνη, ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ τοῦ φιλήση τὸ χέρι, κι' ἂς μὴν ἦταν τόσο ἡλικιωμένος.

Μετὰ λίγη ὥρα βρισκόταν στὸ νοσοκομεῖο.

— Πότε θὰ γίνη ἡ ἐπέμβασι; ρώτησε τρέμοντας.

— Αὔριο κιόλας, εἶπαν οἱ γιατροί. Ἂν τὸ ἐπιτρέψουν οἱ διάφορες ἐξετάσεις ποὺ θὰ κάνουμε. Ἡ κατάστασι εἶναι σοβαρή.

Δυὸ δάχνα κύλησαν στὰ μάγουλα τῆς Μάρθας, ὅταν ἄκουσε πὼς αὔριο θἄμπαινε στὸ χειρουργεῖο.

— Ἴσως νὰ μὲ λυτηθῆ ὁ Θεὸς καὶ γὰ μὲ ἀναπάψη...

— Σώπα, μάνα!

— Γεννηθήτω τὸ θέλημά Του! ψιθύρισε ἡ δύστυχη γερόντισσα.

Τὰ ἴδια λόγια ξανάπε, τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν πήγαναν. τὴν ἄλλη μέρα, στὸ χειρουργεῖο.

Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ ΠΕΤΥΧΕ

Εἶχε ἀφήσει κι' ἡ Ντίνα τὴ δουλειά της, τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ νὰ παρασταθῆ στὴ φίλη της. Κάθονταν κι' οἱ δυὸ τους τώρα ἔξω ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο καὶ περίμεναν. Ἡ Τασούλα ἔνοιωθε τὴ ζωὴ νὰ φεύγη ἀπὸ μέσα της, σὲ κάθε λεπτὸ ποὺ περνοῦσε.

Τιὰ γιὰ τῆς ἀποσπάση λίγο τὴν προσοχὴ ἡ Ντίνα τὴ ρωτοῦσε διάφορα:

— Τί τὄκανες τὸ παιδί;

— Στὴ Βούλα. Ὁ Θεὸς νὰ τὴ φωτίση νὰ τὸ προσέξη.

— Τί εἶπες στὸν ἄντρα σου; Ποῦ βρέθηκαν τὰ γοῦνατα;

— Δὲν τοῦ εἶπα λέξι πὼς σήμερα θὰ γειρουργηθῆ ἡ μαμά.

— Δὲ θὰ τοῦ τὸ πῆς;

— Ἐκ τῶν ὑστέρων. Βέβαια. Δὲν εἶναι πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ κρυφτῆ.

— Καὶ γιὰ τὰ λεφτά;

— Θὰ τοῦ πῶ ὅτι τἄδωσες ἐσύ, Ντίνα. Δὲν σὲ πειράζει;

— Ὄχι, ἔχανε πρόθυμα ἡ κοπέλλα. Κι' ἂν νομίζης πὼς μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω σὲ τίποτε πάλι...

— Ἀποκλείεται! ἔχανε μὲ ὑπερηφάνεια ἡ Τασούλα. Ἤπρα τὴν ἀπόφασι τώρα.

— Μά... Τασούλα... μοῦχεις πῆ ὅτι τοῦ δίνεις ὅλο σου τὸ μισθό. Τώρα, μετὰ λίγες ἡμέρες, θὰ σοῦ ζητήση τὸ μισθὸ τοῦ Νοεμβρίου. Τί θὰ τοῦ πῆς;

— Τὴν ἀλήθεια! ἀποκρίθηκε ἀποφασιστικὰ ἡ Τασούλα.

— Θὰ σοῦ χάνη μεγάλη φασαρία! ψιθύρισε ἡ Ντίνα συλλογισμένη.

— Τὸ ξέρω. ἀλλὰ δὲ φοβᾶμαι. Φθάνει νὰ σωθῆ ἡ μάνα.

Οἱ ὧρες περνοῦσαν. Ἐπὶ τέλους κάποια στιγμὴ, ἡ πόρτα τοῦ χειρουργείου ἄνοιξε.

Ὁ καθηγητὴς εὐαναστήκε. Ἦταν ὁσίως εὐχαριστημένος. Ἔτσι ἔλεγε ἡ Τασούλα κατεπάνω του.

— Ἐν τάξει! εἶπε αὐτὸς μ' ἕνα σοβαρὸ γιομάτο.

Γιατὶ δὲ θὰ ἦταν;

— Γιατὶ δὲ θὰ ἦταν; ἀποκρίθηκε αὐτὸς χι' ἀρκίπιτησε τὸ χέρι του πετσιὰ στὸν ὦμο τῆς Τασούλας. "Ὅλα πᾶνε πρόκριμα. Ἀμφιβάλλω ἂν μεγαλύτερο μέρος τῶν στομάχων...

— Ἀπὸ τί γίνεσθε τὸ ἕλκος; Ἡ μητέρα ἦταν πάντα λιτοδίαιτη.

— Ὑπάρχουν αἴτιες, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός. Ἀκόμα κι' ἀπὸ τραυμα, κι' ἀπὸ στενοχώριες. Εἶχε αὐτὰ νὰ εἶναι στενοχωρημένη ἡ μητέρα σας;

Κούνησε ἡ Τασούλα τὸ κεφάλι της νοιώθοντας ἀνατριχίλα.

— Βλέπετε; ἔκανε ὁ γιατρός. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι σήμερα κατιστρέφουν τὴν ὑγεία τους ἀπὸ τὶς στενοχώριες. Πάντως, νὰ μὴν ἀνησυχῆτε. Ὅλα πᾶνε καλά. Καὶ πλὴν ἀπροόπτου...

Τὸν γύτταξε μὲ φόβο.

(Ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γοργόρης, σὲ στιγμὲς ποὺ τσιπελιάζουν. κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν...).

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Ἐπὶ δίμηνον, περίπου καί, σχεδόν, ὅλες τὶς μέρες καταφθάνουν στὴν Ἑλλάδα ξένοι γόητες... κι' «ἀστέρες», γιατὶ βρίσκουν, ὅπως λένε, λάμψι ἀσύγκριτη καὶ χάρι στ' οὐρανοῦ μας τοὺς... ἀ σ τ έ ρ ε ς καὶ στὸ θεῖο μας... φεγγάρι. Ὅλοι οἱ γόητες τοῦ κόσμου καὶ οἱ γόησσες ἀκόμα, τὰ τοπία μας θαυμάζουν μὲ ὁλάνοιχτο τὸ στόμα καί, δικαίως, ἡ φυλή μας συμπεραίνει καὶ πιστεύει, πὼς καὶ... γόητες μεγάλους ἡ Ἑλλάδα... γοητεύει!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Μὲ ἀστέρες κι' ἀστερίσκους ὅλοι οἱ δρόμοι μας γεμίζουν καὶ δεκάδες... τροχονόμοι, ποὺ τὴν κίνησι ρυθμίζουν, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς πλατεῖες καὶ τοὺς δρόμους καὶ τὴ θέσι τους νὰ ἀπευσουν νὰ τὴ δώσουν σ' ... ἀστρονόμους!

Πάντως ἔρχονται καὶ ξένοι, ποὺ μᾶς διώχνουν ἀπ' τὴν ἔνοια, τοὺς ἐυπόλητους τουρίστες μὲ τὰ μούτια καὶ τὰ γένεια, γιατὶ τὸ ἀστερο - μάνι ποὺ παντοῦ, πλέον, προβάλλει, ἔχει ἀντὶ φρικτῆς... γενειάδος ... «φωτο - γένεια» μεγάλη!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Γεγονός, ἐπίσης, εἶναι, ὅτι, χάρις στοὺς ἀστέρες, βλέπουν κίνησι τὰ κέντρα, τὰ νησιὰ μας κρουαζιέρες, κι' ὅσοι ἔχουνε ταβέρνες, καμπαρέ, ξενοδοχεῖα, λένε, τρίβοντας τὰ χέρια, καὶ γεμᾶτοι εὐτυχία: «Οἱ δουλειές μας πάνε ποῖμα, μὲ... τ' ἀστέρια τὰ πολλά καὶ, στὴν κυριολεξία, θὰ μᾶς... φέρῃ γιὰ καλά»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Δηλαδή, ἐν κατακλείδι, «ἀστρα» ἔρχονται καὶ πάνε καὶ τὰ καταστήματά μας ἀρκετὴ μονέδα σπάνε... «Πιένες» ἔχουν, ἐπὶ πλέον, τὰ μουσεῖα γενικά, τὰ «μοτὲλ» καὶ τὰ χωριά μας τὰ μικρὰ καὶ γραφικά κι' ἐξ αἰτίας τῶν... ἀστέρων, δὲν χωράει ἐνδοιασμός, πὼς τοῦ Τουρισμοῦ ἀλλάζει ὁ φτωχός... «ἀστερισμός»!

Διὰ τὸ πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Μὴ βάζετε ἰδέες στὸ μυαλό σας.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε, κύριε καθηγητά;

— Σὲ κάθε ἐγγείρησι ὑπάρχει κ' ἕνα ποσοστὸ κινδύνου, τὸ ξέρετε. Ἀλλά, γιατὶ νὰ σκεπτώσαστε ἤτας; Νὰ πᾶτε νὰ ξεκουρασθῆτε, φαίνεσθε πολὺ καταβεβλημένη καὶ σεῖς.

— Ἡ μητέρα μου σώθηκε; ρώτησε ἡ Τασούλα, ἄλλη μιὰ φορά.

— Σώθηκε! ἀποκρίθηκε ὁ καθηγητής.

Καὶ τὸ χαμόγελό του ἦταν τόσο ζεστό, ποὺ ἡ καρδιὰ της ἔνοιωσε βαθειὰ τὴ ζεστασιά.

— Ἡ μητέρα σώθηκε! Ἡ μητέρα σώθηκε!

— Ἐσὺ ὅμως θ' ἀρρωστήσῃς! τὴ μάλωσε ἡ Ντίνα. Κύττα χάλια. Ἔφυγαν τὰ ροῦχα σου ἀπὸ πάνω σου.

Τῆς τράβηξε τὴ ζώνη, ποὺ ἔπλεε στὴ μέση της.

— Ἡ μητέρα σώθηκε...

Γύρισε ἡ Ντίνα ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της. Καὶ κλεφτά, σκούπισε ἕνα δάκρυ.

Εἶχε κι' αὐτὴ μάνα καὶ τὴ λάτρευε. Κι' ἐνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶ στὸν ἴδιο ρυθμὸ μὲ τὴν καρδιὰ της Τασούλας.

ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἦταν ἡ τρίτη ἡμέρα μετὰ τὴν ἐγχείρησι. Οἱ γιατροὶ εἶχαν ἀρῆσει τὴν Τασούλα νὰ καταλάβῃ πὼς ἦταν ἡ πιὸ κρίσιμη. Ὄχι πὼς δὲν ἦταν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν κατάστασι τῆς ἀρρωστης. Ἔβρισκαν ὅμως κάτω ἀδύνατη τὴν καρδιά.

Τὰ κοριτσάκια, στὸ σχολεῖο τὴν κύτταζαν στὰ μάτια. Τοὺς ἀνέπτυσσε ἕνα θέμα ποὺ τὸ ἀγαποῦσε ἰδιαίτερα ἡ Τασούλα. Τοὺς μιλοῦσε γιὰ τὸ Σωκράτη, καὶ τοὺς ἔλεγε μὲ πόση στωϊκότητα εἶχε δεχθῆ τὸ κώνειο. Τὰ γείλη της ἔτρεμαν. Ὁ νοῦς της ἔτρεχε στὴ μάνα.

«Ὅλη των τὴ ζωὴ δὲν σκεπτόταν τίποτε ἄλλο, παρὰ πῶς νὰ διδάξῃ τὸ καλό...»

«Τὸ ἴδιο κ' ἡ μάνα. Μὲ τὰ λόγια της, μὲ τὸ παράδειγμά της, μὲ τὸ χαμόγελό της, μὲ τὴν ταπεινοφροσύνη της...»

Ἕνα κοριτσάκι σήκωσε τὸ γέρι του. Ἦταν ἡ Φανίτσα Γεωργίου, ἡ ἀδύνατη μικρούλα μὲ τὰ πελώρια, πονεμένα μάτια:

— Ἀφοῦ ἦταν τόσο καλός, γιατὶ τὸν ἄφησε ὁ Θεὸς νὰ πεθάνῃ ἔτσι μαρτυρικά; ρώτησε.

Ἡ Τασούλα ἀνατρίχιασε. Πολλὲς φορὲς οἱ ἐρωτήσεις τῶν παιδιῶν ἀνακινοῦσαν μέσα της ἐρωτήματα, ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ τὰ ὑποβάλῃ στὸν ἑαυτό της.

Τὰ μεγάλα πονεμένα μάτια τὴν κύτταζαν, περίμεναν. Καὶ δίπλα σ' αὐτὰ κι' ὅλα τ' ἄλλα, τὰ παιδιάτικα ματάκια.

Ἡ ἀπάντησι δὲν ἐρχόταν στὰ χείλη της. Τότε ὅμως σηκώθηκε ἡ Ἐλευθερία, ἡ στρουπουλὴ μικρούλα, ποὺ εἶχε πάντα ἕτοιμες τὶς λύσεις:

— Νὰ τὸ πῶ ἐγώ:

"Ἐκανε ναὶ μὲ τὸ κεφάλι ἡ Τασούλα.

— Ἐπειδὴ ὁ Σωκράτης ἦταν σὰν τὸ Χριστό. Θέλησε μόνος του νὰ πεθάνῃ ἔτσι. Δὲν ἔφυγε, ἐνῶ θὰ μποροῦσε νὰ δραπετεύσῃ. Κι' ὁ Χριστοῦλης θὰ μποροῦσε νὰ σωθῆ....

— "Ετσι πρέπει νὰ κάνῃ κανείς; ρώτησε μὲ τὸ παθητικό της ὕφος ἡ Φανίτσα. Πρέπει νὰ δέγεται τὴ θυσία, νὰ μὴ προσπαθῆ νὰ τὴν ἀποφύγῃ;

— Βέβαια, φώναξε μὲ τὸ φυσικότερο τρόπο ἡ Ἐλευθερία. Ἀλλοιῶς, δὲ λέγεται θυσία.

Ἡ Τασούλα προσπάθησε νὰ πῇ κι' αὐτὴ κάτι:

— "Οταν εἶναι ἀνάγκη, τότε πρέπει κανεὶς νὰ θυσιάζεται. Θυσία χωρὶς πραγματικὴ ἀνάγκη...

— Εἶναι κοντιαμάρα! συμπλήρωσε ἡ Ἐλευθερία.

Κύτταξε ἡ Τασούλα μὲ μάτια ἀπλανῆ τὸ κοριτσάκι.

Θυσία χωρὶς ἀνάγκη εἶναι κοντιαμάρα... Τάχα ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ μένῃ κοντὰ στὸ Στέλιο; Τάχα μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ὀναμάσῃ θυσία, αὐτό; Τάγα ἂν ἦταν νὰ παρουσιαστῇ αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸν ἀνώτατο Κριτή, πῶς θὰ τὴν ἐχρισε;

Τὰ παιδιὰ τὴν κύτταζαν μὲ ἀπορία ποὺ σώπαινε. "Αρχισε μηχανικὰ νὰ τοὺς λέῃ πάλι ἡ Τασούλα. Οἱ λέξεις ὅμως ἐβγαιναν μὲ κόπο ἀπὸ τὰ χείλη της. Καὶ πρώτη φορά, τόσην καιρὸ ποὺ δίδασκε ἀπάνω στὴν ἕδρα, σκέφθηκε πὼς εἶναι μιὰ θεατρίνα, πὼς παίζει ἕνα ρόλο καὶ πὼς ὁ ρόλος αὐτὸς γίνεται δύσκολος, ἀβάσταχτος μερικὲς φορές.

Κατάλαβε πὼς τὰ λόγια της ἀντιλαλοῦσαν κούφια. Κατάλαβε πὼς δὲν πίστευε λέξι ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα λόγια ποὺ ἔλεγε στὰ παιδιά.

Ἡ καρδιὰ της βούλιαξε. Σταμάτησε ἀπότομα:

— Ἀρκετὰ μιλήσαμε γιὰ τὸ Σωκράτη. Φαντάσθα, ἤλα νὰ κάνουμε μιὰ ἀνάλυσι κειμένου...

Σηκώθηκε ἡ κοπελλίτσα, πῆγε κοντὰ στὸν πίνακα. Ἦταν ἀριστη μαθήτρια κι' ἔπαιζε στὰ πέντε δάκτυλα τὴ γραμματικὴ καὶ τὸ συντακτικό. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὅμως, διάβαζε ἡ Τασούλα κάποια μομφὴ στὰ μάτια τῆς μικρῆς.

"Οταν τέλειωσε ἐπὶ τέλους ἡ ὥρα (ποὺ τῆς φάνηκε αἰῶνας), ἔτρεξε στὸ γραφεῖο. Μὲ γέρι τρεμάμενο ἔκανε τηλεφώνημα στὸ νοσοκομεῖο:

— Πολὺ καλά! τῆς ἀποκρίθηκαν. Ἡ ἀσθενὴς αἰσθάνεται μιὰ χαρά....

Γύρισε ἡ Τασούλα, κύτταξε τὸ γυναισάιρη. Κι' ἔπειτα, σοφιάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα, σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ γραφείου, καὶ ξέσπασε σὲ βουβὸ κλάμα.

ΕΚΤΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

— Ὁ κίνδυνος οὐσιαστικὰ παρῆλθε. Μποροῦμε νὰ ποῦμε σήμερα πὼς ἡ ἀσθενὴς βρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου.

Τῆς τὰ εἶπε μὲ χαρὰ ὁ καθηγητής, αὐτὰ τὰ λόγια, τὸ ἴδιο ἀπόγευμα καὶ τὴν ὑπῆρχε προστατευτικὰ τὸν ὦμο:

— Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε! Πόσες βραδιὲς ἔχετε νὰ κοιμηθῆτε;

Ἡ Μάρθα φαιόταν πολὺ καλύτερα. Στὰ χείλη της ὅμως, τὸ χαμόγελο ἦταν πικρό.

Τὴ φίλησε ἡ Τασούλα τρυφερά:

— Πάει, δὲν ὑπάρχει πιὰ φόβος, μαμά. Οἱ γιατροὶ εἶναι ἐνθουσιασμένοι.

Ἀναστέναξε ἡ μάνα.

— Πονᾶς;

— "Οχι... ὄχι...

— Τότε λοιπόν;

Κούνησε ἡ μάνα τὸ κεφάλι της. Τὸ σανόνι της ἔτρεμε.

— Συλλογίζομαι...

— Νὰ μὴ συλλογίζεσαι τίποτε, μαμά. Θὰ πάρουμε ἀποφάσεις.

— Τί ἀποφάσεις; Πῶς θὰ ζήσουμε;

— Δὲν ξέρω, μάνα...

— Ποῦ βρῆκες τὰ λεφτά;

— Μοῦ τἄδωσε ἡ Ντίνα.

Εἶπε τὸ ἴδιο ψέμα καὶ στὴ μητέρα της, ἡ Τασούλα, ἐπειδή, ἂν τῆς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, πὼς εἶχε προεξοφλήσει πέντε μισθούς, θὰ τὴν ἔκανε δυστυχισμένη.

— Καὶ πῶς θὰ τὰ ἐξοφλήσουμε;

"Εβαλε ἡ Τασούλα τὸ δάχτυλό της στὰ χείλη τῆς μητέρας της:

— Σοὺτ! Μιλιά, μαμά. Αὐτὰ εἶναι δική μου δουλειά. Ἐσύ, κύττα νὰ γίνῃ γρήγορα καλά.

Οἱ γιατροὶ ἦταν ἀπόλυτα αἰσιόδοξοι τώρα. Πάντως, εἶπαν τῆς Τασούλας πὼς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γίνῃ συζήτησις γιὰ νὰ φύγῃ ἡ ἐγχειρισμένη γυναίκα ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, ἂν δὲν περνοῦσαν τοὐλάχιστον δεκαπέντε μέρες.

Ἡ Τασούλα αἰσθάνθηκε κάτι σὰ ζάλη. Τί θὰ γινόταν; Χρειαζόντουσαν κι' ἄλλα χρήματα. Τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ ζητήσῃ ἄλλη προαταβολὴ ἀπὸ τὸ σχολεῖο — κι' ἂν ζητοῦσε δὲ θὰ τῆς ἔδιναν. Ἀπὸ τὴ Ντίνα, ὄχι! Κι' αὐτὸ τῆς ἦταν ἀδύνατον...

Ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ χτυπᾶ ἀπὸ τὸ φόβο.

— Πρέπει, αὐτὴ τὴ φορά, νὰ δώσῃ ὁπωσδήποτε ὁ Στέλιος.". Ἀλλη λύση δὲν ὑπάρχει.

Ὁ φόβος τὴν ἀρρώστωνε. Καταλάβαινε πὼς ἦταν ἀραμματικὰ ἄρρωστη, στὸ δρόμο, ὅσο ζύγωνε σπίτι της. "Οταν ἔφθασε στὸ κατώφλι, θυμήθηκε κιόλας πὼς ἦταν ἡ πρώτη τοῦ μηνός. Ἡ ἡμέρα πούπαιρνε πάντα τὸ μισθό της, ποὺ τὸν ἔδινε τοῦ Στέλιον.

Κρύος ἱδρῶτας στάλαζε στὸ μέτωπό της. Τὴν ὥρα ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ ἀσσανσὲρ καὶ ξεχλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος. Καί, σὰν νὰ εἶχαν συνομοτήσει, τὰ στοιχεῖα ἐναντίον της, ὁ Στέλιος βρίσκοταν κιόλας στὸ σπίτι, ἐνῶ συνήθως γύριζε ἀργὰ τὸ βράδυ.

Τὴν ὑποδέχθηκε κατὰ τὴ συνήθειά του, μαῦρος.

— Ὥραΐα!... Τὸ παιδὶ ἔμεινε μόνο, ὅλη μέρα σήμερα...

— Ἐρχομαι κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο...

— Τὸ ξέρω. Σάμπως δὲν τὸ ξέρω; Κι' ἂς μένη τὸ παιδὶ μὲ τὴν ὑπηρέτρια.

— Δὲ μποροῦσα νὰ μὴ περάσω νὰ ἰδῶ τὴ μητέρα μου.

— Φυσικά, φυσικά... "Ας εἶναι! Τί κάνει; Πότε θὰ βγῇ ἐπὶ τέλους ἀπὸ κεῖ μέσα, νὰ συμμαζευτῆς χ' ἐσὺ στὸ σπίτι σου;

— Θὰ μείνῃ ἄλλες δεκαπέντε μέρες, τοὐλάχιστον, ἀποκρίθηκε ὕστερα ἀπὸ ὅ,τι ἤθελε μποροῦσε ἡ Τασούλα.

Ὁ Στέλιος πήδησε:

— Νὰ τα μας! Κι' ἐσύ, ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα...

Τὸν σταμάτησε, τρέμοντας σύγκορμη:

— Στέλιο... Χρειάζομαι χρήματα. Πλήρωσα γιὰ τὴν ἐγχείρησι καὶ γιὰ ὀκτὼ ἡμέρες. Χρειάζομαι ὅμως ἀπαραιτήτως...

Σήκωσε τὰ χέρια του στὸν ἀέρα, σὰν ἐπεκαλεῖτο τὸ Θεό, μὲ μιὰ κίνησι θεατρική:

— Ὁρίστε! Δὲν τολμάει κανεὶς νὰ μιλήσῃ σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα, καὶ ζητάει λεφτά! Κι' ἔπειτα σοῦ λέγνε, γιατὶ δὲν ἀνοίγει κανεὶς τὸ στόμα του, γιατί...

— Στέλιο... Μὲ τί λεφτὰ θὰ πληρώσουμε τὸ νοσοκομεῖο;

— Θὰ πληρώσουμε; εἰρωνεύθηκε αὐτός. Λάθος κάνεις, Τασούλα. Θὰ πληρώσῃ, θέλεις νὰ πῇς...

— Σὲ παρακαλῶ... Δὲν εἶναι δυνατόν...

— Πάψε πιά! Πάψε! τῆς φώναξε μὲ τὸ ξέλλο ὕφος του. Γιατὶ θέλεις νὰ λέμε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴτια δυὸ! Λεφτὰ δὲν ἔχω... Ἀλλά, κύττα καλά... Μὴ φαντάστηκες πὼς θὰ κάνῃς δάνεια ἀπὸ τὴ Ντίνα καὶ θὰ τὰ πληρώσω ἐγώ! Δὲν ἀγοραμπέρνω, καμμιὰ ἐβδόμη... Τὸ λέω καὶ τὸ διαλαλῶ.

— Στέλιο, χρειάζομαι χρήματα...

"Εκανε πὼς δὲν ἄκουσε. "Επειτα, σηκώθηκε, ἔφερε μιὰ βόλτα καὶ στὸ τέλος στάθηκε μπροστά της:

— Ποῦ εἶναι τὰ λεφτά;

Ἡ καρδιὰ τῆς Τασούλας βούλιαξε.

— Ποιὰ λεφτά; ἀποκρίθηκε, γιὰ νὰ κερδίσῃ χρόνο.

— Ποιὰ λεφτά, εἰρωνεύθηκε αὐτός. Ξέρεις γιὰ ποιὰ λεφτὰ μιλάω. Βλέπεις, τὰ πολλὰ εἰσοδήματα ποὺχεις...

Δίστασε ἕνα λεπτὸ ἡ Τασούλα. Κι' ἂν δὲν ἤνοιωθε ἕνα τόσο θανάσιμο τρόμο, θὰ μποροῦσε νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν ἀγωνία του. Τὰ μάτια του τὴν κύτταζαν ἀνήσυχα, καχύποττα.

— "Αν μιλᾶς γιὰ τὸ μισθό μου, τοῦ ἀποκρίθηκε... δὲν θὰ στὸν δώσω. Τὸν ἔδωσα στὸ νοσοκομεῖο...

Τὰ μάτια του ἔγιναν πελώρια, τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του.

— "Εδωσες, ἔδωσες τὸ μισθό σου;...

Κατάπιε ἡ Τασούλα ἕνα κόμπο ποὺ τῆς ἀνέβαινε στὸ λαιμό. "Ετοιμε, ἀλλὰ καταλάβαινε πὼς εἶχε φθάσει ἡ στιγμὴ ποὺπρεπε νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια.

— Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ κάνω ἀλλοιώτικα...

Τὸ χέρι του σηκώθηκε. Τὸ χτύπημά του ἦταν βαρύ, τὴν τράνταξε.

Ὁ πόνος τῆς ἔδωσε πιὸ πολὺ θάρρος.

—Προεξόφλησα πέντε μισθούς... Καὶ ἂν δὲ μοῦ δώσῃς λεφτά, θὰ δανειστῶ ἀπὸ τὴν Ντίνα... καὶ θὰ πουλήσω ὅτι ἔχω καὶ δὲν ἔχω... καὶ τὰ φορέματά μου, καὶ τὶς κατσαρόλες τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸ ραδιόφωνο...

Δὲν τὴν ἄφησε νὰ συνεχίσῃ. Ρίχτηκε ἀπάνω της βάρβαρα. Τὰ χτυπήματά του ἦταν ἀνελέητα. Δὲν τἀνοιωθε ὅμως ἡ Τασούλα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, δὲν πονοῦσε.

Τοῦ φώναζε μονάχα, μὲ φωνὴ πνιγμένη:

— Σώτωσέ με! Θὰ πᾶς στὴ φυλακή... Τὴ μητέρα μου πάντως δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ πεθάνῃ... Τρία χρόνια μὲ βασάνισες... Τρία χρόνια μ' ἔκανες νὰ ξεγάσω τὸν ἄνθρωπισμό μου... Προχθές... προχθές, πῆγα ἴσως τὴν πόστα τοῦ Ἀνδρέα, τοῦ ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσα... "Αν δὲν ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά του, εἶναι ἐπειδή...

Τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ μιὰ γροθιὰ ποὺ τῆς πάτωσε τὰ δόντια. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε, σὰ μουγκρητό:

— Αὐτὸ ἤθελα! Τὴν ὁμολογία σου, πὼς πῆγες στὸν ἐρωμένο σου. Τώρα ἔχω ὅπλο ἐναντίον σου..... Τώρα, δὲν ἔχω πιὰ λόγο νὰ κρύβωμαι κι' ἐγώ... ι' ἂν θέλῃς νὰ ξέρῃς, ἔχω φιλενάδα, ὄχι μόνον τὴ Ρίτσα, ἀλλὰ καὶ τὴν Πόπη. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ διαλέξω.

Τί ἄλλο τῆς εἶπε, δὲ μπόρεσε ν' ἀκούσῃ ἡ Τασούλα. Τὸ κεφάλι της γύριζε ἀπὸ τὰ χτυπήματα καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὰ τραυματισμένα της χείλη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε στὸ δωμάτιο, μιὰ φωνὴ ποὺ τοὺς ἔκανε καὶ τοὺς δυὸ νὰ κοκκαλώσουν.

ΣΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Πότε εἶχε μπῆ μέσα. Ἀπάνω στὴ φασαρία, δὲν εἶχαν ἀκούσει οὔτε τὸ κουδοῦνι, οὔτε τὰ βήματα. Ἡ Βούλα τοῦ εἶχε ἀνοίξει, τὸν εἶχε ἀφήσει νὰ περάσῃ. Τώρα στεκόταν στὸ κατώφλι, ψηλός, λιγερός, ἀδύνατος, μὲ μάτια πελώρια ἀπὸ τὴ φρίκη.

— Τασούλα! Ἀδελφούλα μου! Ζαλισμένη καθὼς ἦταν, πίστεψε πὼς ἔβλεπε μιὰ ὀνειροφαντασία. Πὼς ὁ πόθος της νὰ βοῇ κάπου βοήθεια, τὸν ἔφερνε μπροστά της. Τὸν Ἀλέξη, ὅμοιος, ἂν καὶ πολὺ ἀδύνατο, καὶ αὐστηρὸ σὰν ἄγγελο τιμωρό.

Πέρασε τὰ χέρια της στὸ μέτωπό της, γιὰ νὰ διώξῃ τὸ ὅραμα, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν τρέλλα. Ὁ Στέλιος ὅμως τὸν εἶχε δῆ, καὶ στεκόταν τώρα σκοτεινός, ἔξαλλος, ἀπέναντι στὸν κουνιάδο του.

— Ἄ, ἤλθες;...

— Τί ἔκανες τὴ ἀδελφῆς μου; ρώτησε ὁ Ἀλέξης, βλέποντας τὴν Τασούλα νὰ τὸν κυττᾶζῃ μὲ μάτια ἁπλανῆ, σὰν νὰ μὴ τὸν ἀναγνώριζε.

— Πόση ὥρα εἶσαι ἐδῶ; ἀποκρίθηκε μὲ τὴ βραχιὰ φωνή του ὁ Στέλιος. "Αν εἶσαι κάμποση ὥρα, θἄκουσες... πῆγε στὸ φίλο της... Τ' ἄκουσες μὲ τ' αὐτιά σου...

— "Ακουσα ἄλλα πράγματα, ἀποκρίθηκε ὁ νέος. "Ακουσα γιὰ τὴ μάνα. Ποῦ εἶναι ἡ μάνα Τασούλα;

Τώρα μόλις τὸ πίστεψε πὼς εἶχε μπροστά της τὸν ἀδελφό της. Πὼς, σὰν ἄλλη Ἡλέκτρα, ποὺ προσευχόταν εἴκοσι ὁλόκαιρα χρόνια νὰ τῆς ἐπιστρέψουν οἱ θεοί τὸ μόνο ἀνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε στὸν κόσμο, εἶχε φέρει, μὲ τὸν πόθο της καὶ μὲ τὶς προσευχές της, τὸν ἀδελφό της κοντά της.

— Ἀλέξη! Ἀλέξη!...

— Τί σοῦκανε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ρώτησε ὁ νέος, σκοτεινός.

— Τιὰ τὴ μάνα... Γιὰ νὰ πληρώσουμε τὸ νοσοκομεῖο... Τοῦ ζήτησα λεφτά...

— Κι' αὐτὸς σὲ κατάντησε ἔτσι;

— Μὴν τὴν ἀκοῦς! ἔκανε ὁ Στέλιος περιφρονητικά. Εἶναι μιὰ πόρνη... Τί' αὐτὸ τὴ χτύπησα...

Δὲν πρόλαβε νὰ πῇ ἄλλη λέξι. Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, ἔβγαλε ὁ Ἀλέξης ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πιστόλι. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε ὑπόκωφη:

— Πές μου τὴν ἀλήθεια. Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ σας πρέπει νὰ σκοτώσω; Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ σᾶς μοῦ δηλητηριάσε αὐτὴ τὴ στιγμή, ποὺ τὴν ὀνειρευόμουν τρία ὁλόκαιρα χρόνια;

Ὁ Στέλιος τἄχασε. "Ολο τὸ αἷμα ἔφυγε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε νὰ ζαλίζεται. Τὴν ἄλλη, ἕνα κακὸ χαμόγελο πέρασε στὸ πρόσωπό του:

— Περίφημα! "Ηλθες λοιπὸν γιὰ νὰ μὲ σκοτώσῃς; Προμελετημένο ἔγκλημα, μάλιστα! Μὲ τὸ πιστόλι στὴν τσέπη. Προμελετημένο ἔγκλημα! Φαντάζομαι τί σοῦγραφε ἡ ἀδελφούλα σου, τόσον καιρό...

— Πές μου τὴν ἀλήθεια! φώναξε ὁ Ἀλέξης, καὶ τὸ γέρι του ἔτρεμε.

— Τὴν ἀλήθεια θὰ τὴν πῶ ἐγώ!

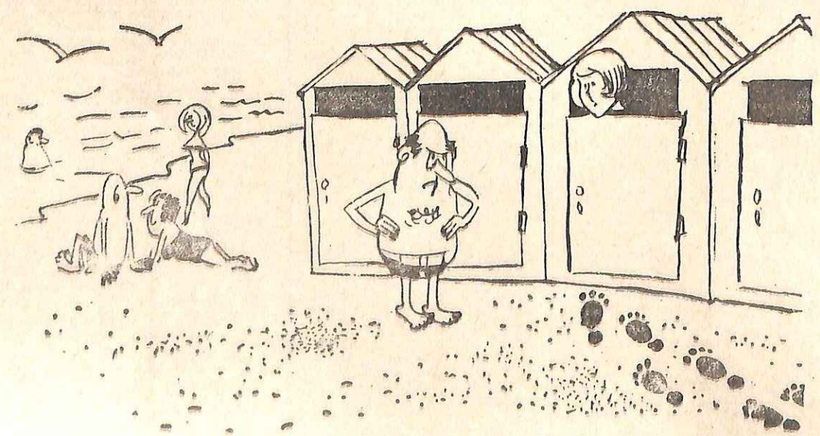

— Πῶς σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα, μπαμπᾶ, ὅτι δὲν εἶμαι μόνη μου στὴν καμπίνα μου;

Ἐπίκαιρα σύντομα

ΚΑΙΡΟΣ ΕΙΝΑΙ...

Στὸν χορὸ τῶν ἀπεργούντων καὶ τῶν «ἡμι-απεργῶν», προσετέθη καὶ μιὰ τάξις εἰσπρακτόρων κι' ὁδηγῶν, γιατὶ ἡ Α.Σ.Π.Α. ἐπιμένει νὰ τοὺς κάνῃ τὸ βαοὺ καὶ τὸν κόσμο, παραλλήλως, νὰ καταταλαιπωρῇ!

★

Σμπαραλιάζει, κάθε τόσο, δηλαδὴ ἡ κυκλοφορία, καὶ γωρὶς πολλὲς κουβέντες καὶ γωρὶς ἀγοποσία, ἐπιδιάλλεται ἡ... Α.Σ.Π.Α. τὸ κοινὸν νὰ σεβασθῇ καὶ τὸ δίκηο εἰσπρακτόρων κι' ὁδηγῶν της... ν' ἀσπα-σθῇ!

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ... «ΣΤΑΡΑΤΕΣ»

Παραγίνεται, στ' ἀλήθεια, τῶν κολλύδων τὸ κακὸ καὶ σὲ κάθε γωριουδάκι, ἡ σὲ κέντοο ἀστικό, ἀρκετοὶ ἐγκαταλείπουν τὸ πεζὸ μας τὸν πλανήτη καὶ μὲ κόλλυδα πηγαίνουν γιὰ νὰ βροῦν τόν... μακαρίτη.

★

Ἡ συνήθεια τῶν κολλύδων, συνεπῶς, πρέπει νὰ λείψῃ, γιατὶ κόσμος καὶ κοσμάκης θὰ βυθίζεται στὴν θλίψι κι' ὅσοι ἔγουνε μανία μὲ τά... στάρια τὰ βρασμένα, θὲ νὰ βρίσκουν, ὅπως πᾶμε, τά... «ψωμιὰ τους μετοημένα»!

ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ... ΝΟΜΙΣΜΑ

Εἶχε, λέει, ὁ Πετζηθάκης τὴ μανία νὰ κερνᾶ καὶ γιὰ νέος μὲ παράδες στὶς γυναῖκες νὰ περνᾶ, ἀλλά, γιὰ νὰ βρίσκῃ γοῆμα καὶ νὰ φέοεται ὅπως πρέπει, τῶν ἀστῶν τῶν λουομένων «ξελαφοωνε» τὴν τσέπη!

★

Οἱ λουόμενοι, τουτέστιν, ἐξουτούσανε στὸ κῦμα κι' ἀπὸ τὰ θυλάκιά τους... ἐξουτοῦσε αὐτὸ τὸ γοῆμα. ὡσπου ὁ τόσο ἀνοιγτογέσης καὶ μηδέποτε «σφιγτός», ἔγινε ἀπ' τοὺς πολισμάνους τσιμπητὸς καί... «βουτηγτός»!

ΣΥΖΥΓΙΚΗ... ΛΑΤΡΕΙΑ

Μελιτζάνες ἀπαιτοῦσε κάποιος Λάζαρης νὰ φάῃ κι' ὅταν εἶδε τὴν κυρά του τὴν βουλὴ του ν' ἀψηφάῃ, σὰν ἀνήμερο θηρίο τὴν ἐξούτηξε στὰ ἴσια καὶ τὴν ἔστειλε, ἀμέσως, τὴν φτωχὴ στά... κυπαρίσσια!

★

"Ητοι ὁ σύζυγος ἐκεῖνος ὁ λαμποὺς καὶ προκομμένος, ἦταν μὲ τίς... μελιτζάνες τοομερὰ ἐνωτενισμένος κι' ἐπειδὴ γιὰ τὸ φαΐ του δὲν μεριμνᾶ ἡ μαντάμ, τὴν ἐξούτηξε τὴν ἴδια καὶ τὴν ἔκανε... «ἰωάν»!

«ΟΝΕΙΡΑ... ΓΛΥΚΑ»

Γιὰ τὴν ζαγαρη τὴν ντόπια, λένε οἱ προοπτικές, ὅτι ἐφέτος οἱ συνθῆκες θεωροῦνται εὐνοϊκές κι' εἶναι πλεῖστοι ἀομόδιοί μας ἀπολύτως πεπεισμένοι, ὅτι ἡ ζαγαροποσότης θἄναι «λίαν ηὐξημένη»!

★

Δηλαδὴ θὰ λείπῃ, ἐφέτος, τῆς ζαγάρεως ἡ ἔννοια κι' οὔτε πρόκειται κανένας νὰ γαλᾶ τὴν... ζαγαρόεντα, ἀλλ' οἱ πάντες, ἀντιθέτως, θἄναι τοισευτυγισμένοι καὶ θὰ δοῦν καὶ στὴν 'Ελλάδα... «ντόλτσε βίτα» τί σημαίνει!

ΡΙΖΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ

Μαυροογένης ἐλεγόταν διαοοήκτης τολμηρός, ποὺ ἐδούλευε στὰ πέριξ ἀντικλείδι εὐγενῶς κι' εἶχε τόσα μαγαζάκια καὶ ταμεῖα διαοοῆξει, ὥστε κόντευε ὁ κόσμος μὲ τὸ θοάσος του νὰ φρίξῃ!

★

Πλὴν ὁ ρέκτης Μαυροογένης, μὲ τὴν τόση του τὴ δρᾶσι, στὸ «κελλὶ» ἐδῶ καὶ πέοα θὰ κλειστῇ ἐρωτικῶς, ὅπου γρόνια καὶ γρονάκια μαντωμένος θὰ πεοάσῃ καὶ θὰ βγῇ ἀπὸ κεῖ μέσα... ἀσποογένης τελικῶς!

ΕΠΟΧΗ... ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΕΩΣ

Ἀπεργία οἰκοδόμων στὰ σκαιὰ εἶναι καὶ πάλι καὶ στὰ κτίσματα θὰ φέοῃ ἀναστάτωσι μεγάλη, γιατὶ μόνο μὲ τὰ «θά» τους καὶ μονάχα μὲ τὰ λόγια κτίζουν οἱ ἀομόδιοί μας καί... ἀνάγεια καὶ κατώγεια!

★

Κάποια λύσις, ἑπομένως, πρέπει ἐν τάχει νὰ βοεθῇ, γιὰ νὰ δῇ χαῖοι ὁ τόπος καὶ ν' ἀνοικοδομηθῇ καὶ γιὰ νὰ μὴν κάνῃ ὁ κτίστης ἀπεογίες τακτικές, νὰ ληφθοῦνε ἀποφάσεις... «ἐποικοδομητικές»!

«ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ... ΚΗΡΩΝ»

Συζητεῖται, τελευταίως, μεταξὺ πολλῶν θεμάτων καὶ τὸ θέμα τοῦ μουσείου τῶν «κηρίνων δμοιωμάτων», ποὺ πολλὰ κενὰ τῆς γώρας, ἐν καιοῷ, θὰ συμπληοώσῃ καὶ σωστὸ τουοιστικὸ μάνι προσεγὲς θὰ συγκεντώσῃ!

★

Ἀλλ' ἀντὶ γιὰ τὸ μουσεῖο τῶν... κεοένιων ἀγαλμάτων, πρέπει μέτοα νὰ ληφθοῦνε γιὰ τὴν κοίσι ἐπαγγελμάτων, γιατὶ γίνονται, ὅσο πᾶνε, κοισιμώτεοοι οἱ καιοοί κι' ὁ κοσμάκης θὰ γυοεύῃ μιὰ δουλειὰ «μὲ τὸ... κεοί»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Δῶσε μου τὸ πιστόλι, Τασούλα!

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλέξη ἦταν παγωμένη.

— Φύγε, Ἀλέξη, ἐσύ, φώναξε ἡ Τασούλα. Φύγε! Δὲ θέλω νὰ γίνῃς φονιάς. Ἄσε με, ἐμένα.

— Μὰ θὰ σὲ σκοτώσῃ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος...

— Φύγε!

— Θέλω νὰ συνέλθῃς. Δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ τὸν σκοτώσω. Δὲν σκοτώνει κανεὶς ἔτσι εὐκολα. Θέλησα μόνον νὰ τὸν δῶ νὰ τρέμῃ μπροστά μου, ὅπως σὲ εἶδα νὰ τρέμῃς ἐσὺ μπροστά του. Δῶσε μου τώρα τὸ πιστόλι.

— Ὄχι, φύγε. Φύγε!

— Τασούλα, εἶσαι ἔξαλλη, δὲν ξέρεις τί κάνεις.

— Νὰ φύγῃς καὶ νὰ γυρίσῃς σὲ μιὰ ὥρα...

Ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὴν πόρτα ὁ Ἀλέξης. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως τρίκλισε... Τὰ πόδια του λὲς κι' ἔχασαν τὸν προσανατολισμό τους. Μιὰ κραυγὴ θανάσιμου τρόμου ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη του.

— Ἀλέξη! φώναξε ἡ Τασούλα. Ἀλέξη! Τί ἔπαθες;

Στηρίχτηκε αὐτὸς στὸν τοῖχο. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἄσπρο.

— Μ' ἔπιασε πάλι.. Μοῦ τὸ εἶπαν... Δὲν ἔπρεπε νὰ ταραχτῶ.... τὰ νεῦρα...

— Ἔπαθες πάλι τὸ ἴδιο; φώναξε ἡ Τασούλα.

Καὶ τὸ χέρι της ποὺ κρατοῦσε τὸ πιστόλι, ἔτρεμε σὰν τὸ φύλλο.

— Πάλι τὰ ἴδια! βόγγησε ὁ νέος. Δὲν ξέρω.. Δὲν ξέρω...

Ἡ Τασούλα γύρισε στὸν ἄντρα της. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε σὰ ρόγχος:

— Φονιᾶ! Κόντεψες νὰ μοῦ σκοτώσῃς τὴ μάνα μου... Τώρα τὸν ἀδελφό μου...

Ὁ Στέλιος ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸν Ἀλέξη, ποὺ μόλις στηριζόταν στὸν τοῖχο.

Ἡ ματιὰ αὐτὴ ἦταν γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς ὁ νέος ἦταν ἀκίνδυνος. Ἔπειτα, μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε χοντὰ στὴν Τασούλα. Τὸ χέρι του ἄρπαξε τὸ χέρι της ποὺ κρατοῦσε τὸ πιστόλι.

— Ἄφησέ με! οὐρλιαξε ἡ γυναίκα.

Δὲ χαλάρωσε τὸ σφίξιμό της. Κι' ἔπειτα... ὅλα ἔγιναν σ' ἕνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου. Τῆς ἔστριψε αὐτὸς τὸ χέρι, γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ πονέσῃ. Οὐρλιαξε αὐτὴ κι' ἄφησε τὸ ὅπλο νὰ πέσῃ κάτω. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς κι' ὁ Στέλιος σωριάστηκε, σὰν χτυπημένο ἀγρίμι, στὸ πάτωμα.

Τὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἀλέξης κι' ἡ Τασούλα κυττάχτηκαν, μαρμαρωμένοι. Ἔπειτα, λὲς κι' ὁ τρόμος τοῦ εἶχε ξαναδώσει τὴ δύναμί του, ὁ Ἀλέξης βρέθηκε μὲ δυὸ βήματα χοντὰ στὸ γκισὲ τον. Τὸ αἷμα ἔτοεχε ἀπὸ κάπου, ἔβαφε τὸ χαλί. Κι' ὁ Ἀλέξης, τελειόνω, μόλις διατηροῦσε τὶς αἰσθήσεις του.

— Ποῦ χτύπησες; ρώτησε μὲ φωνὴ κομένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Ἔβειξε μὲ τὸ χέρι του τὸν ὦμο του ὁ Στέλιος.

— Γιατρό! φώναξε ὁ Ἀλέξης. Γιατρό!...

Ἡ Βούλα, ποὺ εἶχε μπῆ στὸ δωμάτιο, μόλις ἄκουσε τὸν πυροβολισμό, ἔτρεξε στὸ τηλέφωνο. Ἡ Τασούλα ἀνάκατα νὰ σαλέψῃ. Στεκόταν στὴν ἴδια θέσι, καὶ γαντζώνόταν ἀπὸ ἕνα ἔπιπλο, γιὰ νὰ μὴ σωριαστῇ κάτω κι' αὐτή.

Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἦλθε ὁ γιατρός.

— Τραῦμα ἐπιπόλαιο... Πάντως, νὰ μεταφερθῇ ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο.

Ἔκανε ἕνα πρόχειρο ἐπίδεσμο, γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα. Ὁ Στέλιος ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν βαρεία χτυπημένος. Μόλις ἄνοιγε τὰ μάτια του, καὶ δὲ μιλοῦσε. Τὰ χείλη του ἔτρεμαν, καὶ τὸ ὕφος του ἦταν ἀξιοθρήνητο.

— Γιατὶ εἶναι ἔτσι; ρώτησε ὁ Ἀλέξης ψιθυριστὰ τὸ γιατρό.

— Ἔπαθε σόκ.. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ κι' ἡ ἀστυνομία. Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί συνέβη;

— Δυστύχημα, εἶπε ὁ Ἀλέξης. Περιεργαζόμασταν τὸ περίστροφο κι' ἡ σφαῖρα ξέφυγε.

Ἡ Τασούλα ἦταν σωριασμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, πιὸ πολὺ πεθαμένη παρὰ ζωντανή. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ σφαῖρα εἶχε χτυπήσει αὐτὴν τὴν ἴδια. Καί, μέσα στὸ θόλωμα τοῦ νοῦ της, δὲν μποροῦσε νὰ ξεδιαλύνῃ ἂν ἡ σφαῖρα εἶχε ξεφύγει πάνω στὴν πάλη της μὲ τὸν ἄντρα της, ἂν εἶχε πέσει τὸ περίστροφο κι' εἶχε ἐκπυροσκοτήσει μόνο του, ἢ ἂν αὐτὴ θελημοτικὰ εἶχε πιέσει τὴ σκανδάλη.

Ὁ γιατρὸς δέχθηκε τὴν ἐξήγησι τοῦ Ἀλέξη μὲ ὕφος δύσπιστο.

— Ὁπωσδήποτε, εἶπε, πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ κι' ἡ ἀστυνομία.

Ὅλα τ' ἄλλα ἔπειτα ἔγιναν μὲ κινηματογραφικὴ ταχύτητα.

Τὸ ἀσθενοφόρο ἦλθε πρὶν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Ὁ Ἀλέξης κάτι ἔλεγε τῆς Τασούλας· αὐτὴ ὅμως δὲν καταλάβαινε λέξι. Ἦταν σὰν νὰ εἶχε δεχθῇ αὐτὴ τὸ χτύπημα.

Μὲ κόπο κατάφερε ἐπὶ τέλους ξης:

— Θὰ ποῦμε πὼς ἔφερα ἐγὼ τὸ περίστροφο ἀπὸ τὴν Ἀμερική, πὼς στὰ χέρια τοῦ Στέλιου ἐκπυροσκρότησε.

— Ὁ Στέλιος θὰ τὸ διαψεύσῃ, ψιθύρισε ἡ γυναίκα.

— Θὰ τοῦ μιλήσω ἐγώ, μόλις συνέλθῃ. Κι' ἄκου, Τασούλα, ἂν θέλῃση νὰ σὲ καταγγοήσῃ ἐσένα, θὰ πῶ ὅτι ἐγὼ πυροβόλησα.

— Ὄχι...

— Σώπα!

— Δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω νὰ πᾶς στὴ φυλακή. Ἐσὺ εἶσαι ἄρρωστος.

Κίνησε ὁ Ἀλέξης τὰ πόδια του μ' εὐκολία:

— Δὲν εἶναι τίποτε. Τώρα πιὰ εἶναι μονάχα νευρικό... ἀπομεινάρια τῆς ἀρρώστιας μου. Ἡ μιὰ ταραχὴ μὲ παρέλυσε, εἶδες, ἡ ἄλλη μ' ἔκανε νὰ συνέλθω.

— Θάθελα νάχα χτυπήσει ἐγώ, ἐδῶ! βόγγησε ἡ Τασούλα, κι' ἔδειξε τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς.

ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΟΣ

Ὅπως διαπίστωσαν καὶ στὸ νυσοκομεῖο οἱ γιατροί, τὸ τραῦμα δὲν ἦταν σοβαρό.

— Πρέπει νὰ μείνῃ ἐδῶ κάνα-δυὸ μέρες, καὶ μετὰ μπορεῖ νὰ πάῃ σπίτι του, εἶπαν τοῦ Ἀλέξη.

— Ἄφησέ με ἐμένα, θὰ τοῦ μιλήσω, ψιθύρισε ὁ νέος τῆς ἀδελφῆς του, ὅταν μετέφεραν τὸν τραυματία σ' ἕνα θάλαμο. Πρέπει νὰ τοῦ πῶ χοήγορα δυὸ λόγια, ποὶν ἔλθῃ ἡ ἀστυνομία.

(Δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμα ἡ ἀστυνομία, φαίνεται πὼς ὁ γιατρὸς δὲν εἶχε βιαστῇ νὰ εἰδοποιήσῃ.)

Κάθησε ἡ Τασούλα στὸ σαλονάκι. Αἰσθανόταν ὁλόκληρη τὴ ζωή της νὰ φεύγῃ. Μέσα ὅμως σὲ ὅλη τὴ της τὴ δυστυχία, σὰν μιὰ μαρινὴ μελωδία χαρᾶς, ἐρχόταν ἡ σκέψη:

«Γύρισε ὁ Ἀλέξης! Ὁ ἀδελφός μου εἶναι καλά...»

Στὸ μεταξύ, ὁ Ἀλέξης ἔμπαινε στὸ θάλαμο τοῦ τραυματία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

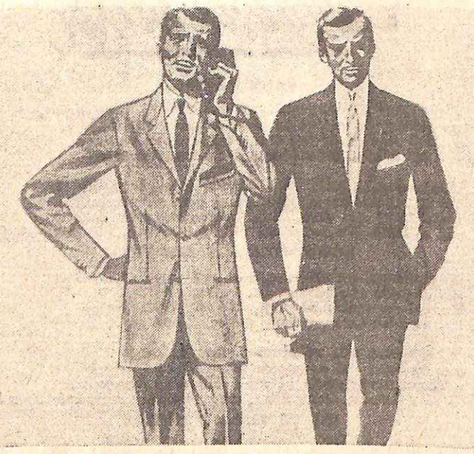

Τὰ κοστούμια τῆς καλοκαιρινῆς μόδας τοῦ 1964.

Τὸ νέο σακκάκι ποὺ λεπταίνει

Ἡ γραμμὴ «Υ ἀναπεδογυρισμένο» (στενεῖ ὦμοι, ἐφαρμοστὸ στῆθος καὶ κάτω μέρος κάπως ἐξαγε) δείχνει πιὸ λεπτὴ τὴ σιλουέττα.

Οἱ ἄντρες, ἔχουν σήμερα τὴν ἐπιθυμία νὰ φαίνωνται πιο ἀδύνατοι ἀπ' ὅ,τι εἶναι στὴν πραγματικότητα. Οἱ γυναίκες κάνουν μερικὲς θυσίες, ἀκολουθοῦν μιὰ δίαιτα, κάνουν γυμναστικὴ ἢ μασᾶζ ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη «κούρα ἀδυνατίσματος». Μὰ οἱ ἄντρες δὲν κατορθώνουν νὰ ἔχουν ποτὲ τέτοια ὑπομονή. Ἔτσι, δὲν ἀργοῦν νὰ ἀποκτήσουν σεβαστὲς «περιφέρειες», κοιλίτσα καὶ βάρος ἀρκετὰ μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν ἀναλογία τοῦ ὕψους τους. Τότε, καταφεύγουν στὸ ράφτη τους, καὶ αὐτὸς κάνει τὸ θαῦμα!

Κάθε χρόνο, οἱ εἰδικοὶ ράφτες, οἱ Ἀκαδημίες τῶν δασκάλων τῆς κοπτικῆς, οἱ μεγάλοι φιγουρινίστες, παρουσιάζουν τὴ νέα γραμμὴ τοῦ χρόνου. Αὐτὴ ἡ γραμμὴ δὲν εἶναι ποτὲ ἐπαναστατική — καὶ σ' αὐτὸ βρίσκεται ἡ ἀξία της — μὰ βελτιώνει ὅλο καὶ περισσότερο τὴν προηγούμενη. Ἂν οἱ ἄντρες θέλουν νὰ φανοῦν πιὸ ἀδύνατοι, ἡ νέα γραμμὴ τοὺς ἀδυνατίζει, ἂν θέλουν νὰ πάρουν μιὰ ὄψι πιὸ «ἐπίσημη» φτάνει νὰ φορέσουν τὸ νέο κοστούμι, ποὺ ὑποδεικνύουν οἱ μεγάλοι μαϊτρ τῆς ἀντρικῆς μόδας, γιὰ νὰ φτάσουν στὸν ἐπιθυμητὸ σκοπό.

Ἐφέτος, τὰ ἀντρικὰ κοστούμια, θὰ ἀκολουθήσουν τὴ γραμμή, ποὺ ὀνομάζεται «ἀναποδογυρισμένο V». Στὴν πραγματικότητα, πρόκειται γιὰ ἕνα σακκάκι μὲ στενοὺς ὦμους, μὲ στῆθος ἐφαρμοστὸ καὶ μὲ κάτω μέρος κάπως ἐξαζέ. Ὑπάρχουν σακκάκια μὲ βαθιὰ ἀνοίγματα ἢ καὶ χωρὶς ἀνοίγματα. Ἡ ἐκλογὴ εἶναι ἐλεύθερη ἀνάμεσα στὶς δυὸ λύσεις.

Τὸ πανταλόνι (βρισκόμαστε στὸ καλοκαίρι καὶ κάνει ζέστη) εἶναι ἐφαρμοστό, μὰ ὄχι πολύ. Ἀκόμα καὶ στὸ κάτω μέρος, δὲ θὰ εἶναι πολὺ στενό, μὰ οὔτε θὰ φαρδαίνῃ, ὅπως τὸ στὺλ «πόδι ἐλέφαντα», ποὺ φαίνεται νὰ ἀρέση στοὺς νεαρούς, ποὺ μιμοῦνται τὸν Ἀντριάνο Τσελεντάνο. Τὰ πανταλόνια τοῦ καλοκαιριοῦ 1964, εἶναι ψηλὰ στὴ μέση (ἔτσι ἐφαρμόζουν καλύτερα) κι' ἔχουν ἕνα ἀρκετὰ φαρδὺ ρεβέρ, γιὰ νὰ τὰ κρατάῃ βαριὰ πάνω στὸ παπούτσι.

Καὶ τώρα, ἂς περάσουμε στὶς λεπτομέρειες. Τὰ πέτα τοῦ σακκακιοῦ, δὲν πρέπει νὰ εἶναι τόσο μικρά, ὅπως ἔχουν ἀρχίσει νὰ τὰ κόβουν οἱ Ἀμερικανοὶ ράφτες (καθὼς καὶ μερικοὶ Ἄγγλοι). Πρέπει νὰ εἶναι φαρδιά, γιατὶ ὅταν εἶναι «μίζερα», δίνουν στὸ σακκάκι μιὰ δυσάρεστη ἐντύπωσι «στιγκουνιᾶς».

Τὸ σακκάκι τοῦ κομψοῦ κοστουμιοῦ εἶναι μονόπετο, ἐνῶ τὸ σταυρωτό — ποὺ θεωρήθηκε πάντα σὰν ἕνα κόψιμο πιὸ ἐπίσημο — ἔχει περάσει τώρα στὰ πιὸ σπὸρ κοστούμια, ἰδιαίτερα δὲ στὰ μπλὲ σακκάκια, ποὺ συνδυάζονται μὲ γκρὶ πανταλόνι.

Ὅσο γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν κουμπιῶν, εἶναι ὁ ἀκόλουθος: Πρωῒ καὶ ἀπόγευμα, τρία κουμπιά. Ἐπίσημο κοστούμι, δύο κουμπιά. Στὸ μανίκι, πηγαίνουν πάντα κουμπιὰ ἴσα στὸν ἀριθμὸ μὲ ἐκεῖνα, ποὺ κλείνουν τὸ σακκάκι, ἢ διπλάσια. Π. χ. δυὸ κουμπιὰ στὸ σακκάκι, δυὸ ἢ τέσσερα κουμπάκια στὸ μανίκι.

Πολὺ σὶκ γιὰ τὸ βραδυνὸ καλοκαιρινὸ κοστούμι, εἶναι ἕνα γιλέκο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Πρέπει, βέβαια, νὰ μὴ φαίνεται πολὺ καὶ νὰ εἶναι ἴσιο, ἐφαρμοστό, μὲ δυὸ τσεπάκια χαμηλά, μὲ ἕξη κουμπάκια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ τελευταῖο θὰ μένῃ ξεκούμπωτο. Μποκαταλήγη σὲ δυὸ μύτες, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἴσιο.

Ὅσο γιὰ τὰ χρώματα, θὰ ἀκολουθήσετε αὐτοὺς τοὺς κανόνες: σθε ἀπὸ τὶς ἀποχρώσεις τοῦ μπέζ, τοῦ γκρί, τοῦ μαρόν. Γιὰ τὸ βραδυνό, διαλέξετε ἕνα ὕφασμα πολὺ σκοῦρο, μὲ κάθετη ριγίτσα. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος συνδυασμὸς εἶναι εἰδικὰ μελετημένος γιὰ τοὺς ἄντρες, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ χάσουν, ταὶ ἀπόγευμα καὶ βράδυ.

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΗΣ ΔΩΔΩΝΗΣ

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ ΚΑΙ ΤΗ ΛΕΥΚΑΔΑ

Τὰ πολυτραγουδισμένα Γιάννενα καὶ τὰ ἀπέναντι νησιά, ἡ Λευκάδα καὶ ἡ Ἰθάκη, ζοῦν αὐτὲς τὶς ἡμέρες σὲ πυρετώδη καλλιτεχνικὸ καὶ πνευματικὸ ὀργασμό.

Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο. Χρόνια ὁλάκαιρα, ἀπ' τὴν τουρκοκρατία ὡς σήμερα, ὥς τὰ χτὲς μάλλον, ἡ πνευματικὴ ξεραῦλα κι' ἡ καλλιτεχνικὴ φτώχεια, ποὺ χαρακτήριζαν τὴν ἑλληνικὴ ἐπαρχία, εἶχαν ἀφαιρέσει ἀπ' τὸν κόσμο τῆς Ἑλλάδας κάθε ἴχνος ἐνδιαφέροντος γιὰ ὅ,τι βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸν μόχθο γιὰ τὸν ἐπιούσιο καὶ τὴν σκληρὴ βιοπάλη γιὰ τὸ «καθημερινό...»

Μονάχα τώρα στὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ ἐπαρχία ἄρχισε νὰ ξυπνᾶ. Ἔσκυψε στὴν ψυχή της, στὸ παρελθόν, τὸ δοξασμένο, τὸ γεμάτο θρύλους καὶ κατορτήσεως, κ' ἀνακάλυψε πὼς, ἂν ἡ γῆ της εἶναι φτωχή, τὸ πνεῦμα της εἶναι γόνιμο κι' ἀστοφτερό, ἄξιο νὰ φωτίσῃ τὴν καρδιὰ καὶ νὰ ἀναγκάσῃ τὴ χαρὰ νὰ φτερογνίσῃ πάλι στὰ χωριὰ καὶ στὶς πολιτεῖες.

Καὶ σήμανε συναγερμό.

★

Τρία εἶναι τὰ μεγάλα πνευματικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ γεγονότα, ποὺ συγκλονίζουν κάθε τέτοια ἐποχὴ τὴν Ἤπειρο καὶ τὰ Ἐφτάνησα.

Πρῶτα, ἀπὸ πλευρᾶς ἐνδιαφέροντος ἔρχονται τὰ «Δωδώνεια», δηλαδὴ οἱ μεγάλες καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις ποὺ τελοῦνται στὸ ἀρχαῖο θέατρο τῆς Δωδώνης. Ἀκολουθοῦν οἱ γιορτὲς Λόγου καὶ Τέχνης στὴ Λευκάδα, ποὺ μὲ τὸν διεθνῆ χαρακτῆρα ποὺ προσλαμβάνουν, ξεσηκώνουν ὅχι μονάχα τοὺς νησιῶτες, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ξένους καὶ ντόπιους φίλους τοῦ ἀρχαίου πνεύματος.

Τὴν ἁλησίδα τῶν ἑορτῶν κλείνουν τὰ «Ὀδύσσεια», δηλαδὴ οἱ τοπικὲς γιορτὲς ποὺ γίνονται στὴν Ἰθάκη, γιὰ νὰ τιμήσουν τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Ὀμηρικοῦ βασιλιᾶ της ὕστερα ἀπὸ 10χρονη περιπλάνησι στὰ πέλαγα τῆς Μεσογείου, στὴ γενέτειρα γῆ του, ποὺ τ' ὄνομά της, γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἔγινε σύμβολο στοὺς αἰῶνες.

Τρεῖς γιορτές, τρία πανηγύρια, τρεῖς περίοδοι, ποὺ γνωρίζουν τὴν χαρὰ καὶ ξεγνοῦν γιὰ λίγο τὰ βάσανα τοῦ κάμπου καὶ τοῦ ἰδρώτα.

Ἂς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ καθένα, γιὰ νὰ ἐνημερωθοῦμε. Ἔτσι, μποροῦμε νὰ διαλέξουμε σὲ ποιὸ ἀπ' τὰ τρία νὰ πᾶμε, ἐντὸς κι' ἂν ἐπισκεφθοῦμε καὶ τὰ τρία, ἔτσι γενικὰ ποὺ εἶναι.

★

Τὰ «Δωδώνεια» ἄρχισαν τὴν περασμένη Κυριακή, μὲ ἀρχαῖα τραγωδία. Ἡ «Ἑταιρία Ἠπειρωτικῶν Μελετῶν», ποὺ ὀργανώνει τὶς γιορτές, εἶχε κιόλας κάμει καλὰ τὴ δουλειά της. Ἔτσι ποὺ πλήθη κόσμου εἶναι πλημυρισμένη τὸν ἱερὸ χῶρο. Μεταξὺ αὐτῶν, ποὺ πληθαίνουν ἐφέτος κι' ἐκπρόσωποι τῆς κυβερνήσεως οἱ ὑπουργοὶ κ. κ. Ν. Μπακόπουλος, Μυλωνᾶς καὶ Κωνέμης, θὰ μετέβαινε δὲ κ' ὁ πρωθυπουργὸς κ. Παπανδρέου, ἂν τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ ἀδόκητος θάνατος τοῦ Μελανέζη καὶ τὸ πένθος τῆς περιοχῆς δὲν τὸν ἀνάγκαζε νὰ ματαιώσῃ τὸ ταξίδι του.

Ὡστόσο, οἱ παραστάσεις στὴ Δωδώνη στέφθηκαν μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπ' τὸν ἀριθμὸ τῶν θεατῶν, ποὺ ἀνῆλθον σὲ δεκάδες χιλιάδες.

Ἕνας βασικὸς λόγος τῆς κοσμοσυροῆς ἦταν καὶ τὸ ἐθνικὸ θέατρο, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὸ θεατρικὸ μέρος τῶν ἐκδηλώσεων. Κορυφαῖοι ἠθοποιοὶ ἀπήτησαν τὸ κλημάκιο ποὺ παρουσίασε ἀπὸ σκηνῆς τὸν «Ἴωνα» τοῦ Εὐριπίδη καὶ τὴν «Ἄλκηστι» ἔτσι ποὺ οἱ οἱ παραστάσεις νὰ ἀποκτήσουν ποιότητα καὶ χρῶμα.

Μέσα στὰ πλαίσια τῶν «Δωδωνείων», παράλληλα μὲ τὶς θεατρικὲς παραστάσεις ὀργανώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ λειτουργῇ Ἔκθεσις Λαϊκῆς Ἠπειρωτικῆς Τέχνης.

Τὸ χειροτεχνικὸ κέντρο τῶν Ἰωαννίνων, τὰ ὀρφανοτροφεῖα τῆς περιοχῆς, ἀλλὰ καὶ ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῶν γύρω χωριῶν ἐργάστηκαν γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς. Ἄλλοι ἔστειλαν ὑφαντά, ἄλλοι ἀσημικά, ἄλλοι μαλαμοκαπνισμένα κοσμήματα, ποὺ ἔχουν γίνει ὀνομαστὰ σ' ὅλη τὴ χώρα, κι' ἄλλοι διάφορα ἄλλα εἴδη χειροτεχνίας καὶ οἰκοτεχνίας.

Ἔτσι, στὰ Γιάννενα, αὐτὲς τὶς μέρες ὁ ἐπισκέπτης μπορεῖ νὰ θαυμάσῃ, ἀλλὰ καὶ ν' ἀγοράσῃ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς λαϊκῆς Ἠπειρωτικῆς Τέχνης. Ἡ ἔκθεσις εἶναι κάθε μέρα γεμάτη ἀπὸ ξένους. Γιὰ πρώτη φορά, ὅπως ὁμολογοῦν οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς, ἡ γοητευτικὴ τέχνη ποὺ ἔγινε τραγούδι ἀπ' τὸν Κ. Παλαμᾶ, βρῆκε τὴ δικαίωσί της.

— Δὲν εἶναι δὰ καὶ λίγο. μᾶς εἶπε ἕνας γέρος τεχνίτης γιαννώτικων ἀσημικῶν, νὰ βλέπῃς τὸν ἄλλο νὰ καμαρώνῃ τὴ δουλειά σου.

Τὰ χείλη του ἔτρεμαν ἀπὸ περηφάνεια, καθὼς μιλοῦσε.

★

Τὰ «Δωδώνεια» θὰ κλείσουν μὲ μιὰ σειρὰ χορευτικῶν ἐκδηλώσεων, ἡ πρώτη ἀπὸ τὶς ὁποῖες πραγματοποιήθηκε τὴν Δευτέρα ποὺ μᾶς πέρασε.

Χορευτικὰ συγκροτήματα τῆς Ἠπείρου, ἀπὸ κορίτσια τῆς περιοχῆς ντυμένα μὲ τὶς φανταζιστὲς τοπικὲς φορεσιές, χόρεψαν τοπικοὺς χοροὺς στὸ ὑπαίθριο θέατρο τῶν Ἰωαννίνων. Ἡ ὁμορφιὰ τους καὶ ἡ χάρι τους, καὶ κυρίως ἡ παράξενη ὁμορφιὰ τῆς «Καραγκουνας», μάγεψαν τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριο, ποὺ καταχειροκρότησε τοὺς ἐγχωρίους καλλιτέχνες.

Τέτοιου εἴδους ἐκδηλώσεις θ' ἀκολουθήσουν κι' ἄλλες, θὰ μετάσχουν δὲ σ' αὐτὲς καὶ συγκροτήματα ἀπ' τὶς γύρω περιοχές, ἀπ' τὴ Λευκάδα καὶ τὴν Κέρκυρα. Οἱ μέρες κι' οἱ νύχτε- τοῦ Αὐγούστου θὰ ἀντιλαλοῦν ἀπὸ γλάτζες, πίπιζες καὶ σαντούρια, μέσα σὲ μιὰ ἀποθέωση πανηγυριοῦ ὥσπου...

Ἀπὸ τὶς θεατρικὲς ἐκδηλώσεις στὸ ἀρχαῖο Θέατρον Δωδώνης: Ὁ Θ. Κωτσόπουλος καὶ ἡ Ἄννα Συνοδινοῦ σὲ μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὶς «Ἱκετίδες».

Ἡ Λευκάδα θὰ πάρῃ τὴν σκυτάλη τῆς χαρᾶς ἀπ' τὴν ἀδερφή της τὴ Δωδώνη. Καὶ θὰ συνεχίσῃ τὴν ἁλυσίδα τοῦ πανηγυριοῦ, μὲ τὶς πασίγνωστες πιὰ γιορτὲς «Λόγου καὶ Τέχνης» ποὺ θὰ διαρκέσουν ὡς τὶς 30 Αὐγούστου.

Οἱ γιορτὲς τῆς Λευκάδας κλείνουν τώρα τὸν 10ο χρόνο, τελοῦν δὲ κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τῆς Ἐπιτροπῆς Ἑορτασμοῦ Ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου.

Τὸ φετεινὸ θέμα τῶν ἑορτῶν εἶναι ἡ Ἕνωσις 1864—1964.

Νὰ τί μᾶς πληροφόρησε, σχετικὰ μὲ τὶς γιορτὲς αὐτές, ὁ πρόεδρος τοῦ Συνλόγου τῶν Λευκαδιτῶν κ. Τζελεκης.

— Φέτος, οἱ γιορτὲς Λόγου καὶ Τέχνης θάναι πιὸ πλούσιες καὶ θὰ πάρουν διεθνῆ χαρακτῆρα, γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς συνηθισμένες ἐκδηλώσεις, δυὸ καινούργια στοιχεῖα θὰ τοὺς προσδώσουν νέα καλλιτεχνικὴ καὶ πνευματικὴ ἀξία.

«Τὸ πρῶτο εἶναι ὅτι θὰ δοχαωθῇ στὴ Λευκάδα Φροντιστήριο Ἑλληνόφωνων Ἐπτανησιακῶν σπουδῶν, πανεπιστημιακοῦ ἐπιπέδου. Κορυφαῖοι ἐπιστήμονες ἀπ' ὅλη τὴ χώρα, ὅπως ὁ πρύτανις τῆς Πανteίου κ. Τ. Γεωργάκης, ὁ καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γ. Ζώρας, ὁ διευθυντὴς Γραμμάτων τοῦ ὑπουργείου Παιδείας κ. Γ. Καρνούτσος, ὁ διευθυντὴς τοῦ Γενικοῦ Ἀρχείου τοῦ Κράτους κ. Ἐμμ. Πρωτοψάλτης, ὁ πρύτανις τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς κ. Σ. Καλογεροπαύλος κ. ἄ., θὰ διδάξουν ἀπὸ τὸ βῆμα τῶν Ἑορτῶν Λόγου καὶ Τέχνης, στὴν κεντρικὴ πλατεία τῆς Λευκάδος, θέματα ἐπτανησιακῶν μελετῶν.

Τὸ δεύτερο στοιχεῖο, ποὺ θὰ δώσῃ διεθνὲς ἐνδιαφέρον στὸ νησί μὲ τοὺς ἡλιοκαμένους κάμπους καὶ τὶς χιονισμένες ἀμμουδιές, εἶναι τὸ 3ο Διεθνὲς Φεστιβάλ. Φολκλόρ. Πρόκειται γιὰ μιὰ δεληκὴ πράγματι ἐκδήλωσι. Νέοι μὲ εἰρηνικὰ ἰδεώδη, ἀπὸ 17 χώρες τῆς Εὐρώπης, ἀταντίζοντας χορωδιακὰ συγκροτήματα, θὰ συνεροτάσουν μὲ τὴ διχή μας νεολαία, μὲ λαϊκοὺς χοροὺς καὶ τραγούδια.

Ὡραία, πράγματι, ἰδέα. Ὅσοι ἀγαποῦν τὴν εἰρήνη καὶ τὰ νιάτα, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ ἑτοιμάσουν τὶς βαλίτσες τους γιὰ τὴ Λευκάδα. Καὶ σύντομα μάλιστα.

Δ. Α.

✿✿

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὄλλον ἄνθρωπο εἶναι λύκος. Πλαῦτος

Εἶναι στὴ φύσι τῶν ἀνδρώπων νὰ ποδοπατοῦν περισσότερο ἐκεῖνο, ποὺ ἔπεσε. Αἰσχύλος

Στοὺς χίλιους ἕνας καλὸς ἄνθρωπος, στοὺς ἑκατὸ κανείς. Βενετσιάνικη παροιμία

Ὅποιος εἶναι τὸ πρωῒ κακός, τὸ βράδυ γίνεται χειρότερος. Βυζαντινὴ παροιμία

Τὸν καλὸ ἄνθρωπο τὸν βρίσκει ὁ χρόνος. Τὸν δὲ κακὸ τὸν καταλαβαίνεις μόνο σὲ μιὰ ἡμέρα. Σοφοκλῆς

Ἂν γίνετε ὅλο μέλι, θὰ σᾶς φᾶνε οἱ μύγες. Γαλλικὴ παροιμία

Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ χαρῆς τὴν εὐτυχία σου εἶναι νὰ μὴ τὴ χαίσεσαι μόνος. Βεργῆλιος

Εἶναι ἀνόητο νὰ διακρίνωμε τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως κάνομε συνήθως, σὲ καλοὺς καὶ κακούς. Εἶναι ἁπλούστατα εὐχάριστοι ἢ βαρετοί.

Ὄσκαρ Οὐάιλντ

μάθετε Ν ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ

ΟΤΑΝ γίνεται λόγος γιὰ δίαιτες, ποὺ μας βοηθοῦν νὰ ἀδυνατίσουμε ἢ νὰ μὴν παχύνουμε, μποροῦμε νὰ ἀκολουθήσουμε δυὸ διαφορετικὲς μεθόδους.

Πρώτη μέθοδος: Νὰ ἐφαρμόσουμε αὐστηροὺς διαιτητικοὺς κανόνες, ποὺ πρέπει νὰ τηροῦνται μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια. Δεύτερη μέθοδος: Νὰ ἀκολουθήσουμε ἐλαφρύτερους, διαιτητικοὺς κανόνες, ποὺ μποροῦν νὰ ἐφαρμοσθοῦν εὔκολα σὲ ὅλη τὴν οἰκογένεια, ἀφοῦ θὰ ἐξηγήσουμε στὸ κάθε μέλος της τὶς αἰτίες ποὺ τοὺς δικαιολογοῦν.

Ἐδῶ θὰ ὑποδείξουμε πρῶτα τὴ δεύτερη μέθοδο. Κι' ἂν οἱ ἀναγνῶστριες θελήσουν νὰ ἀκολουθήσουν τὶς συμβουλές μας, θὰ μπορέσουν νὰ ἐφαρμόσουν μὲ μεγαλύτερη ἐπιμονὴ καὶ ἐπιτυχία τοὺς κανόνες ποὺ ἀκολουθοῦν.

Ὁ φιλόσοφος Ἀριστοτέλης, ἔλεγε στὸ γιατρό του: «Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἕνα ἄλογο, ποὺ νὰ μπορῆς νὰ τὸ δέσῃς, ἔτσι στὰ τυφλά, μὲ τὰ ἡνία καὶ τὸ σπειροῦνι. Εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος, καὶ μόνον ἂν μοῦ ἐξηγήσῃς πρῶτα, λογικὰ γιατὶ πρέπει νὰ κάνω αὐτὴ ἢ τὴν ἄλλη θεραπεία, θὰ σὲ ἀκούσω καὶ θὰ ἐφαρμόσω μὲ εὐχαριστησι τὶς συμβουλές σου!»

Μὲ ἂς δώσουμε κι' ἕνα παράδειγμα τοῦ πρώτου τύπου τῆς διαιτητικῆς, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουμε ἐκείνες τὶς ἀναγνώστριες ποὺ προτιμοῦν τὴν «ἀπόλυτη ὑπακοὴ», ἀπὸ τὴ «λογικὴ ὑπακοὴ» τοῦ Ἀριστοτέλη.

Θέλετε νὰ ἀδυνατίσετε τρία κιλὰ σὲ τρεις μέρες; Νά, λοιπόν, ἡ περίφημη «δίαιτα τῶν τζόκεϋ» λίγο κουραστική, μὰ πάντοτε σίγουρη. Λέγεται ὅτι οἱ τζόκεϋ (καὶ τὰ μικρὰ νενέκες!) τὴν ἐφαρμόζουν συστηματικά, ὅταν καταλαβαίνουν πὼς ἔχουν κερδίσει βάρος. Γιὰ νὰ ἐφαρμόσετε αὐτὴ τὴ δίαιτα, πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε αὐστηρὰ τὸν πίνακα ποὺ δημοσιεύεται πιὸ κάτω.

Πρέπει ὅμως ἀκόμη νὰ εἶστε ἀπόλυτα ὑγιεῖς καί, πρὶν ἀπ' ὅλα, ἰκανοὶ νὰ τὴν ὑπομείνετε. Ὁπωσδήποτε, πρέπει νὰ τὴν ἀκολουθῆτε περισσότερο ἀπὸ μιὰ φορὰ τὸ μῆνα. Στὶς ἄλλες περιπτώσεις, ὅταν δηλαδὴ χρειάζετε νὰ χάσετε περισσότερο βάρος, εἶναι προτιμότερο νὰ ἀκολουθήσετε τὴν «κλασσικὴ διαιτητική», μὲ τοὺς βασικούς, ἁπλοὺς καὶ ἐπιστημονικοὺς κανόνες της.

ΠΩΣ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΜΙΑ ΔΙΑΙΤΑ

Γιὰ νὰ καταλάβετε πῶς οἱ ἐπιστήμονες ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ ὁρίσουν τὶς δίαιτες, πρέπει νὰ τέρετε ὅτι οἱ τροφές μας ἀποτελοῦνται ἀπὸ τρεῖς βασικὲς οὐσίες: τὶς πρωτεῖνες, τοὺς ὑδατάνθρακες καὶ τὰ λίπη.

Οἱ τροφές, ποὺ εἶναι πλούσιες σὲ πρωτεῖνες, περιέχουν αὐτὴ τὴν οὐσία, 20—30% ἀπ' αὐτὲς (κρέατα, ψάρια, σαλάμια, τυριά, ξηρὰ δσπρια). Τὰ αὐγά, περιέχουν πρωτεῖνες 12—14%.

Τρόφιμα φτωχὰ σὲ πρωτεῖνες εἶναι οἱ πατάτες, τὸ ρύζι, τὰ φρέσκα ὄσπρια, τὰ χορταρικὰ καὶ τὰ φροῦτα γενικά.

Οἱ ὑδατάνθρακες ὑπάρχουν στὰ ἀμυλώδη, στὰ διάφορα ζυμαρικὰ καὶ στὰ ζαχαρωτά. Τὸ ψωμί, τὰ μακαρόνια, οἱ σοῦπες, τὰ μπισκότα κλπ. περιέχουν ὑδατάνθρακες, σὲ ποσοστὸ ποὺ κυμαίνεται ἀνάμεσα στὸ 65% καὶ τὸ 80%, μὲ μορφὴ ἀμύλου. Ἡ ἴδια σχεδὸν ποσότητα ὑπάρχει καὶ στὸ ρύζι, στὸ καλαμπόκι, στὴ βρώμη καὶ στὰ ἄλλα δημητριακά. Τὰ χορταρικά, ἔχουν ὑδατάνθρακες σὲ ποσότητα πολὺ μικρότερη, ποὺ κυμαίνεται ἀνάμεσα σὲ 3% καὶ 10%.

Τὰ τρόφιμα, ποὺ εἶναι πιὸ πλούσια σὲ λίπη, εἶναι τὸ λάδι τῆς ἐλιᾶς (περίπου 100%), τὸ λίπος καὶ τὸ λαρδὶ (80% περίπου) καὶ ὕστερα τὰ παχειὰ κρέατα (χοιρινό), τὰ πατέ παχειὰ κρέατα, τὰ τυριὰ καὶ τὰ αὐγά.

Μά, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς πρωτεῖνες, τοὺς ὑδατάνθρακες καὶ τὰ λίπη, ὑπάρχουν καὶ ἄλλες οὐσίες, ἀπαραίτητες στὴ ζωή. Πρόκειται γιὰ τὸ νερό, τὰ μεταλλικὰ ἅλατα, (ἀσβέστιο, μαγνήσιο, φωσφόρο, σίδηρο, κάλιο κλπ.) τὰ ἔνζυμα καὶ τὶς βιταμίνες (Α.Β.C.D.E.F.T.U κλπ.), ποὺ ὑπάρχουν σὲ διάφορα τρόφιμα.

Ἡ θρεπτικὴ ἀξία τῶν τροφίμων λογαριάζεται σὲ «θερμίδες». Ἡ βιοχημεία μᾶς διδάσκει ὅτι ἕνα γραμμάριο λίπους δίνει περίπου ἐννιὰ θερμίδες, ἕνα γραμμάριο ὑδατάνθρακες δίνει περίπου τέσσερις θερμίδες καὶ ἕνα γραμμάριο πρωτεῖνες ἐπίσης τέσσερις θερμίδες περίπου. Τὰ ὀλοπνευματώδη δίνουν ἑφτὰ θερμίδες κατὰ γραμμάριο.

Ἐπειδὴ τὰ διάφορα τρόφιμα, περιέχουν σὲ διαφορετικὲς ἀναλογίες πρωτεῖνες, ὑδατάνθρακες, λίπη, νερό, ἅλατα, βιταμίνες, ἔνζυμα, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ μάθη κανεὶς πόσα τρόφιμα εἶναι ἀπαραίτητα, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν «ἀνάγκη σὲ θερμίδες» ἑνὸς ἀτόμου (αὐτὴ ἀνάγκη σὲ θερμίδες» εἶναι ἡ ποσότητα τῶν θερμίδων, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀτόμου σὲ 24 ὧρες).

ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΠΕΡΙΠΟΥ:

1500—2000 θερμίδες γιὰ ἕνα ἄτομο ποὺ ἀναπαύεται ἢ ποὺ βρίσκεται στὸ κρεβάτι ἄρρωστο ἢ ποὺ πρέπει νὰ ἀδυνατίσῃ.

2500—3000 θερμίδες γιὰ ἕνα ἄτομο, ποὺ κάνει δουλειὰ ἐλαφρὴ (καθιστικὴ ἢ χειρωνακτική).

3500—4000 θερμίδες γιὰ ἕνα ἄτομο, ποὺ κάνει δουλειὰ βαρειὰ καὶ ποὺ ἀπαιτεῖ μεγάλη σωματικὴ προσπάθεια.

Μιὰ ἄλλη ἐπεξήγησι εἶναι ἀκόμα ἀπαραίτητη: Τί ἐννοοῦμε λέγοντας «δίαιτα»;

Ἐννοοῦμε, ἁπλούστατα, ἕναν «κανόνα ὁρμονίας τοῦ φαγητοῦ», ποὺ μᾶς δδηγεῖ νὰ κανονίζουμε τὴν ποσότητα καὶ τὴν ποιότητα τῶν φαγητῶν ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ μας.

Γιὰ τὴν μοντέρνα, ἐπιστήμη τῆς διαιτητικῆς, ἡ λέξις «δίαιτα» δὲν σημαίνει—ὅπως πιστεύουν ἐσφαλμένα πολλοὶ—«περιορισμὸν» (μὰ οὔτε καὶ νηστεία). Ἂν ὑπάρχουν περιορισμοί, βρίσκονται μόνο στὴν ὑπερβολικὴ καὶ ἐσφαλμένη κατανάλωσι ὡρισμένων φαγητῶν.

Ἡ «ἰδεώδης δίαιτα» πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία, μὲ τὴν ἡλικία, μὲ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας, μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἐργασίας, μὲ τὶς ἀλλαγὲς τῶν διαφόρων ἐποχῶν κλπ.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, τέλος, ἡ δίαιτα ἔχει τὴν ἀξία μιᾶς πραγματικῆς θεραπευτικῆς κούρας (ὅπως στὴ περίπτωσι τῆς παχυσαρκίας καὶ γενικὰ στὶς ἀσθένειες τῆς ἐναλλαρπευτικὴ δίαιτα».

Σύμφωνα μὲ ὅσα εἴπαμε, εἶναι εὔκολο νὰ καταλάβετε ὅτι κάθε ἄτομο πρέπει νὰ υἱοθετῇ μιὰ διατροφή, ποὺ νὰ ἀποτελῆται ἀπ' ὅλα τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα (πρωτεῖνες, λίπη, ὑδατάνθρακες), ἀλλὰ σὲ ποσότητα, δηλαδή, πρέπει νὰ εἶναι τέτοια, ὥστε νὰ φτάνῃ γιὰ τὴν κανονικὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ, χωρὶς νὰ δημιουργῇ γενικὲς ἐνοχλήσεις, μά, ταυτόχρονα νὰ ἀνανγκάζῃ τὸν ὀργανισμὸ νὰ τσίονη καὶ ἀπὸ τὸ δικό του λίπος. Ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ ὁλικὸ ποὺ τοῦ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ ἐπιζήσῃ.

Σὲ γενικὲς γραμμὲς ἡ διατροφὴ ἑνὸς ἀτόμου ποὺ θέλει νὰ ἀδυνατίσῃ, ἢ ποὺ δὲ θέλει νὰ παχύνῃ, πρέπει νὰ βασίζεται κυρίως σὲ ἀδύνατα φαγητά, ἀδύνατα ψάρια, αὐγά, γάλα, λίγο μαῦρο ψωμὶ ἢ φετίτσες ἀπὸ ψωμὶ καψαλισμένο.

Πρέπει, ἀντίθετα, νὰ περιορίστοῦν σὲ πολὺ μικρὲς ποσότητες τὰ λίπη (παρ' ὅλο ποὺ δὲν πρέπει νὰ ἀφαιρεθοῦν ἐντελῶς ἀπὸ τὴ διατροφή, γιατὶ ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ κατα-πραΰνουν ἀμέσως τὴν πείνα).

Πρέπει νὰ ἀποφεύγωνται τὰ πολὺ παχειὰ κρέατα, τὰ παχειὰ τυριά, τὰ ζυμαρικά, οἱ ξηροὶ καρποί, τὰ ζαχαρωτά.

Πολὺ σημαντικό, γιὰ μιὰ δίαιτα ἀδυνατίσματος, εἶναι νὰ περιορίστοῦν τὰ ὑγρὰ καὶ τὸ ἁλάτι.

Μὰ ἂν περιορίζωνται τὰ λίπη (ζωϊκὰ καὶ φυτικὰ) καὶ οἱ ὑδατάνθρακες (ζάχαρα καὶ ἄμυλα), καὶ οἱ πρωτεῖνες (κρέατα) ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ καταναλώνωνται 'χωρὶς ἐλεγχο.

Σύμφωνα μὲ τὶς πρόσφατες ἔρευνες, ἡ «καθημερινὴ διατροφικὴ ἀνάγκη» ἑνὸς ἐνήλικου, ὑπολογίζεται σὲ 124 γραμ. πρωτεῖνες, 45 γραμ. λίπη καὶ 435 γραμ. ὑδατάνθρακες.

Ἂν τώρα ἕνα ἄτομο θέλη νὰ πετύχη τὸν περιορισμὸ τοῦ λίπους, ποὺ ὑπάρχει στὸ σῶμα του, θὰ λιγοστέψη τὰ λίπη καὶ τοὺς ὑδατάνθρακες, ποὺ καταναλώνει κάθε μέρα (π.χ. σὲ 23 γραμ. τὰ λίπη καὶ σὲ 220 τοὺς ὑδατάνθρακες), θὰ χρειαστῇ, ὅμως, ἐπίσης νὰ μὴν αὐξήσῃ σὲ ποσότητα τὶς πρωτεῖνες, ἀλλὰ νὰ τὶς κρατήσῃ στὰ ἴδια περιθώρια τῶν 124 γραμ. τὴν ἡμέρα. Μόνον ἔτσι ἡ δίαιτα θὰ ἔχη ἀποτέλεσμα θετικό.

Ἂν ὁ ὀργανισμός σας δὲ μπορῇ νὰ ὑπομείνῃ μιὰ δίαιτα πολὺ αὐστηρή, πρέπει ἀπωσδήποτε νὰ τὴν περιορίσετε. Ἡ, πράγμα ποὺ εἶναι προτιμότερο, τὸ ἄτομο ποὺ ὑποβάλλεται σ' αὐτήν, πρέπει νὰ τὴν υἱοθετῇ γιὰ ὡρισμένες μέρες, νὰ τὴν ἀντικαθιστᾶ ὕστερα μὲ μιὰ δίαιτα πιὸ ποικίλη, καὶ νὰ τὴν ἐπαναλαμβάνῃ ἀργότερα, ἂν εἶναι ἀπαραίτητο.

ΓΙΑ ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΕΤΕ ΕΝΑ ΚΙΛΟ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

"Ενα ἄτομο, ποὺ δὲν κάνει ἐργασία πολὺ κουραστική σωματικά, ἐχει ἀνάγκη ἀπὸ 33 θερμίδες τὴν ἡμέρα γιὰ κάθε κιλὸ τοῦ βάρους του, γιὰ νὰ τὸ διατηρήσῃ. Γιὰ νὰ ἀδυνατίσῃ κατὰ μισὸ κιλὸ τὴν ἑβδομάδα, πρέπει νὰ περιορίσῃ τὴν καθημερινὴ κατανάλωσι, κατὰ 550 θερμίδες. Γιὰ νὰ ἀδυνατίσῃ κατὰ ἕνα κιλὸ τὴν ἑβδομάδα, πρέπει νὰ περιορίσῃ τὴ διατροφὴ του κατὰ 1100 θερμίδες κ.ο.κ.

Νὰ ἕνα παράδειγμα:

Τωρινὸ βάρος: κιλὰ 80.

Ἐπιθυμητὸ βάρος: κιλὰ 70.

Βάρος ποὺ πρέπει νὰ χαθῇ: κιλὰ 10.

Περιορισμὸς βάρους κατὰ ἑβδομάδα: κιλὰ 1.

Διάρκεια τῆς δίαιτας: ἑβδομάδες 10.

Θερμίδες ἀπαραίτητες γιὰ νὰ διατηρηθῇ τὸ ἐπιθυμητὸ βάρος (70Χ33) = 2310.

Περιορισμὸς στὶς ἡμερήσιες θερμίδες: 1100.

Θερμίδες ποὺ πρέπει νὰ καταναλώνετε τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ ξαναποκτήσετε τὴ γραμμή σας: 1210.

ΣΗΜΕΙΩΣΙ. Γιὰ νὰ υἱοθετήσετε αὐτὴ τὴ δίαιτα, πρέπει νὰ κανονίσετε τὴ διατροφή σας, μὲ βάσι τὶς θερμίδες ποὺ δίνουν τὰ διάφορα τρόφιμα. Ὁ εὐδηγὸς τῶν θερμίδων ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσουμε, θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ κάνετε αὐτὸ τὸν ὑπολογισμό.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΧΥΝΕΤΕ

Νὰ ὁ τύπος τῆς δίαιτας, ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν τὰ ἄτομα ποὺ δὲν θέλουν νὰ παχύνουν:

Τὸ πρωΐ: "Ενα φλυτζάνι καφὲ ἢ τσάϊ, σκέτο ἢ μὲ λίγο γάλα, χωρὶς ζάχαρη ἢ μὲ ζαχαρίνη, 50 γραμ. μαῦρο ψωμὶ ἢ φρυγανιές.

Τὸ μεσημέρι: Μιὰ χορτόσουπα ἢ ἕνα πιατο βρασμένα χορταρικὰ μὲ λίγο ὠμὸ λάδι, 200 γραμ.κρέας ἀβύατο, ψημένο ἢ βρασμένο (κρὺο ἢ ζεστὸ) ἢ ψάρι ἀδύνατο (ψημένο ἢ βρασμένο) μὲ λίγο λάδι καὶ χυμὸ λεμονιοῦ. Σαλάτα, χορταρικά, σὲ ὅση ποσότητα θέλετε, 50 γραμ. ψωμὶ μαῦρο ἢ φρυγανιές, 100 γραμ. κρασὶ (ὄχι περισσότερο ἀπὸ 10 βαθμῶν), ἕνα φλιτζάνι καφὲ ἢ τσάϊ μὲ ζαχαρίνη.

Τὸ βράδυ: "Ενα αὐγὸ πιχτὸ μὲ λίγο λάδι, 100 γραμ. τυρὶ ἀδύνατο, σαλάτα ἀπὸ ὠμὰ χορταρικὰ (ὅση θέλετε), 50 γραμμάρια ψωμὶ μαῦρο ἢ φρυγανιές, 100 γραμ. κρασί, ἕνα φροῦτο τῆς ἐποχῆς (ὅταν εἶναι δυνατόν, προτιμᾶτε τὰ μῆλα).

"Αν, ἀνάμεσα στὸ γεῦμα καὶ στὸ δεῖπνο, νοιώσετε τὴν ἀνάγκη νὰ πάρετε κάτι, μπορεῖτε νὰ πιῆτε ἕνα φλιτζάνι καφὲ μὲ γάλα ἢ τσάϊ μὲ γάλα, μὰ πάντα χωρὶς ζάχαρη (ἢ μὲ ζαχαρίνη). Μπορεῖτε νὰ φᾶτε, ἐπίσης, ἕνα φροῦτο τῆς ἐποχῆς ἀλλὰ ὄχι πολὺ ὥριμο.

"Οταν χρειάζεται μιὰ δίαιτα πολὺ αὐστηρή, θὰ ἀποκλείσετε ἐντελῶς τὸ ψωμί, τὶς φρυγανιές, τὸ κρασί. "Αν καὶ μ' αὐτὸ τὸ τρόπο δὲν φτάνετε στὸ ἐπιθυμητὸ ἀποτέλεσμα, μπορεῖτε νὰ καταφύγετε σὲ μιὰ «φρουτοθεραπεία». Πρόκειται γιὰ δίαιτα ἀποκλειστικὰ ἀπὸ φρέσκα φροῦτα (ἐπιτρέπεται νὰ φᾶτε μέχρι 1500 γραμ. φροῦτα τὴν ἡμέρα).

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑ ΥΓΡΑ

Τὰ φρέσκα φροῦτα, λιώτερα ὅταν εἶναι λίγο ἀγουρωπά, ἐπειδὴ εἶναι φτωχὰ σὲ πρωτεῖνες καὶ λίπη, ἔχουν τὸ προτέρημα νὰ πραγματοποιοῦν μιὰ ἀποτελεσματικὴ κούρα ἀδυνατίσματος χωρὶς νὰ κάνουν τὸ ἄτομο, ποὺ ὑποβάλλεται σ' αὐτήν, νὰ ὑπαφερη ἀπὸ πεῖνα καὶ ὠφελῶντας τὸν ὀργανισμὸ μὲ τὴν διουρητικὴ καὶ τὴ μαλακτική τους ἐπίδρασι.

Τὸ ἄτομο, ποὺ ἀποφασίζει νὰ ὑποβληθῇ σὲ κούρα ἀδυνατίσματος, πρέπει νὰ ἀκολουθῇ σχολαστικὰ τοὺς κανόνες τῆς δίαιτας, τόσο στὴν ποσότητα, ὅσο καὶ στὴν ποιότητα τῶν τροφίμων. "Ενας καλὸς κριτήριος εἶναι νὰ γευματίζῃ χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ μὴν κάθεται στὸ τραπέζι μαζί τους, γιὰ νὰ ἀποφεύγη τοὺς πειρασμούς.

"Οσο γιὰ τὰ ποτά, εἶναι αὐτονόητο ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγωνται ἐκεῖνα ποὺ περιέχουν μεγάλες ποσότητες ζάχαρη ἢ οἰνόπνευμα. Ἀπαγορεύονται, λοιπόν, τὰ σιρόπια, τὰ γλυκὰ κρασιά, γενικὰ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ ἡ μπύρα. Τὸ καλὸ καὶ ἡ σοκολάτα, ποὺ εἶναι πλούσια σὲ ἄμυλο καὶ λίπη, ἀπαγορεύονται ἐπίσης.

Ἡ ποσότητα τοῦ νεροῦ καὶ τῶν κρασιῶν στὸ διάστημα τῶν φαγητῶν πρέπει νὰ περιορίζωνται στὸ ἐλάχιστο, γιατί, πίνοντας λιγώτερο,τρώει κανεὶς πιὸ λίγο.

Ὁ διάσημος Γερμανὸς διαιτητικὸς Σουεήτζερ, συμβουλεύει νὰ ἀποφεύγωνται ἐντελῶς τὰ ὑγρὰ στὸ διάστημα τοῦ φαγητοῦ καὶ γιὰ δυὸ ὧρες ἀργότερα. Αὐτὴ ἡ μέθοδος ἂν κατορθώσῃ κανεὶς νὰ τὴν τηρήσῃ, εἶναι πολὺ ἀποτελεσματική.

Στὶς περιπτώσεις τῆς μεγάλης παχυσαρκίας (ποὺ εἶναι μιὰ πραγματικὴ ἀρρώστεια), μπορεῖ νὰ υἱοθετηθῇ γιὰ μερικὸ καιρὸ μιὰ «ἀπόλυτη γαλακτοθεραπεία». Ἡ δίαιτα αὐτὴ γίνεται μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Τὸ παχύσαρκο ἄτομο πίνει ἕνα ἢ δυὸ κιλὰ γάλα στὶς 24 ὧρες, γιὰ πολλὲς μέρες συνέχεια, ὥσπου νὰ παρουσιάσῃ ἕνα ἀξιόλογο περιορισμὸ τοῦ βάρους του. Ὕστερα περιορίζει τὸ γάλα σὲ μισὸ κιλὸ τὴν ἡμέρα, προσθέτοντας στὴ δίαιτά του ἀφθονα φροῦτα καὶ ὡμὰ χορταρικά.

Στὶς περιπτώσεις ποὺ ἡ παχυσαρκία δὲν περιορίζεται σημαντικὰ μὲ τὶς διάφορες δίαιτες, τὸ παχύσαρκο ἄτομο μπορεῖ νὰ καταφεύγῃ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ (φτάνει νὰ τὸ ἐπιτρέπῃ ἡ κατάστασι τῆς καρδιᾶς του) σὲ ἀπόλυτη νηστεία. Ἔτσι, θὰ δοθῇ ἡ εὐκαιρία στὸν ὀργανισμὸ νὰ καταναλώσῃ μερικὲς ποσότητες ἀπὸ τὰ περιττὰ λίπη του.

Καλὸ θὰ εἶναι νὰ συνδυάζεται αὐτὴ ἡ νηστεία μὲ τὴ χρῆσι καθαρτικῶν ποὺ (ἐνῶ ὁ ὀργανισμὸς μένοντας χωρὶς τροφὴ εἶναι ἀναγκασμένος νὰ χρησιμοποιῇ τὰ λίπη, ποὺ ἔχει ἀποθηκεύσει γιὰ νὰ διατηρηθῇ) ἐλευθερώνουν τὸ ἐντερικὸ σύστημα, διώχνουν τὶς τοξίνες ἀπὸ τὰ διάφορα ὄργανα καὶ καθαρίζουν τὸ σηκώτι. Πάνω σ' αὐτὲς τὶς ἀρχές, βασίζεται ἡ περίφημη «μέθοδος τοῦ Γκουέλπα» (νηστεία καὶ καθαρτικο), ποὺ δίνει πάντα θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Ἡ κούρα αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ γίνεται περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, ἐνῶ τὸ ἄτομο θὰ συνεχίζῃ τὴν κανονική του ἐργασία. "Αν ὅμως, θέλετε νὰ τὴν ἐφαρμόσετε γιὰ περισσότερες μέρες (ἀπὸ 3 μέχρι 7, συνέχεια) εἶναι ἀπαραίτητο νὰ συνδυάσετε τὴν ἀπόλυτη δίαιτα μὲ τὴν ἀνάπαυσι στὸ κρεβάτι.

Μιὰ δίαιτα ἀδυνατίσματος, ποὺ γίνεται μὲ ἐπιμονὴ καὶ μὲ θέλησι, πρέπει νὰ συνεχιστῇ γιὰ ὅσο καιρὸ εἶναι ἀπαραίτητη, γιὰ νὰ περιορίστῃ τὸ βάρος τοῦ σώματος στὰ ὅρια ποὺ ἀνταποκρίνονται μὲ τὴν ἡλικία καὶ τὸ ὕψος τοῦ ἀτόμου.

Χρειάζεται, ὅμως, πάντα ἡ ἀδιάκοπη παρακολούθησι τοῦ γιατροῦ. "Αν ἡ πτῶσι τοῦ βάρους γίνεται ἀργὰ καὶ προοδευτικὰ χωρὶς ἐνοχλήσεις, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ διαιτητικὴ μέθοδος ἐνεργεῖ ἱκανοποιητικά. "Αν, ὅμως, τὸ βάρος δὲν πέφτη, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ποσότητα τῶν τροφῶν πρέπει νὰ περιοριστῇ ἀκόμα περισσότερο. "Αν, τέλος, ἡ πτῶσις τοῦ βάρους γίνεται πολὺ γρήγορα, προκαλῶντας γενικὲς ἐνοχλήσεις, χλώμιασμα, ἀπώλεια δυνάμεων, ἡ δίαιτα ἀδυνατίσματος διακόπτεται. Ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως, εἶναι προτιμότερος κάποιος βαθμὸς παχυσαρκίας, παρὰ ἕνα ἀδυνάτισμα ἐπικινδυνο γιὰ τὸν ὀργανισμό.

"Οταν, ἐπιτέλους, τὸ ἄτομο θὰ φτάσῃ μὲ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη μέθοδο, σὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, ὅταν δηλαδὴ θὰ ξαναβρῇ τὸ ἰδανικὸ βάρος του ἀνάλογα μὲ τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν ἡλικία του, θὰ ἀρχίσῃ σιγὰ-σιγὰ ἡ ἐπιστροφὴ σὲ μιὰ διατροφὴ πιὸ πλούσια καὶ ποικίλη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ διάφορες δίαιτες.

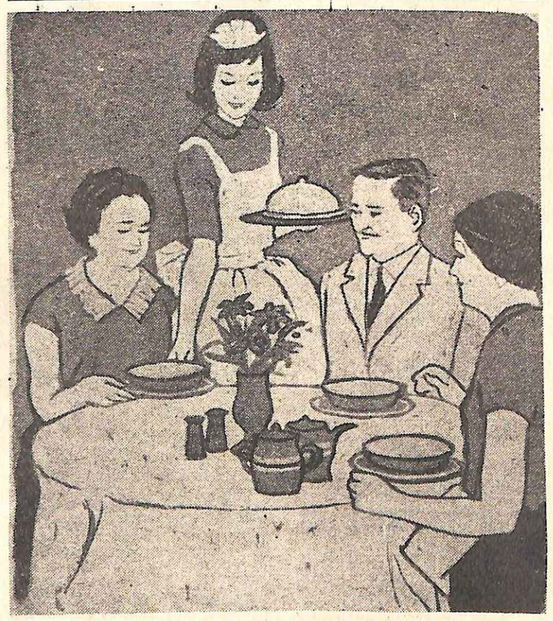

Μιὰ δίαιτα ὄχι πολὺ αὐστηρὴ μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ εὔκολα σὲ ὅλη τὴν οἰκογένεια.

ΓΙΑ ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΕΤΕ ΕΝΑ ΚΙΛΟ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

Ἡ περίφημη δίαιτα τῶν «τζόκεϋ», ποὺ λέγεται καὶ «δίαιτα τῶν μανεκέν», σᾶς ἐπιτρέπει νὰ χάνετε τρία κιλὰ σὲ τρεις μέρες. Γιὰ νὰ τὸ πετύχετε, ὅμως, αὐτό, πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε αὐστηρὰ τοὺς ἀκόλουθους διαιτητικοὺς κανόνες:

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ

Θὰ φᾶτε ἕνα ψητὸ κοτόπουλο καὶ τίποτε ἄλλο. Οὔτε νερό, οὔτε ψωμί, οὔτε φροῦτα ἢ χορταρικά... τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνα ψητὸ κοτόπουλο, μοιρασμένο ὅπως προτιμᾶτε, ἀνάμεσα στὸ πρωϊνό, τὸ μεσημεριανὸ καὶ τὸ βραδυνὸ φαγητό.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΗΜΕΡΑ

Θὰ φᾶτε κοτολέττες ἀπὸ μοσχαράκι τῆς σχάρας, ὅσες θέλετε, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο. Μπορεῖτε νὰ φᾶτε τρεις-τέσσερις στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Θὰ ἔχουν βάρος ἀνάλογο μὲ τὶς ἀτομικές σας ἀνάγκες. Δὲ θὰ πιῆτε τίποτε.

ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ

Μπορεῖτε νὰ πιῆτε γάλα ἀποβουτυρωμένο (ὅσα ποτήρια θέλετε), χωρὶς ζάχαρη, ἀνακατεμένο μὲ καφέ. Δὲν ὑπάρχει περιορισμὸς στὴν ποσότητα, φτάνει νὰ πίνετε τὰ ποτήρια σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

ΣΗΜΕΙΩΣΙ

Ἐπαναλαμβάνομε πῶς, γιὰ νὰ ἀκολουθήσετε τὴ «δίαιτα τῶν τζόκεϋ» πρέπει νὰ εἶστε ἀπόλυτα ὑγιεῖς. Αὐτὴ ἡ δίαιτα ἐφαρμόζεται μιὰ φορὰ τὸ μῆνα.

"Αν ἐφαρμόσετε μιὰ δίαιτα φρουτοθεραπείας, ἐπιτρέπεται νὰ τρῶτε μέχρι 1½ κιλὸ φροῦτα τὴν ἡμέρα.

ΓΥΡΙΣΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ Η ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΗ ΓΑΤΟΥΛΑ

Οἱ ἱστορίες τῶν ἀφοσιωμένων σκύλων εἶναι πάρα πολλές. Ἄλλωστε, ὁ σκύλος θεωρεῖται τὸ σύμβολο τῆς φιλίας καὶ τῆς ἀφοσιώσεως. Ὅμως δὲν λείπουν καὶ συγκινητικὲς ἱστορίες, ποὺ ἔχουν γιὰ πρωταγωνιστὲς τὶς γάτες. Μιὰ τέτοια εἶναι καὶ ἡ ἱστορία τῆς Μιμῆ, μιᾶς χαριτωμένης γατούλας ἀλλόκοτου κοινῆς ράτσας. Ἡ Μιμὶ ζοῦσε στὸ Παρίσι, στὸ σπίτι τοῦ Τζιορτζιο Φιγέτι, ἑνὸς τέως Ἰταλοῦ δρομέως ποδηλάτη, ποὺ ἔχει ἐγκατασταθῇ στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα κι' ἔχει ἀνοίξει ἕνα ἐργαστήριο ἐπισκευῶν. Φίλος τῆς Μιμῆ, ἀντίθετα ἀπ' ὅλους τοὺς παραδοσιακοὺς κανόνες, ἦταν ἕνα θαυμάσιο γερμανικὸ λυκόσκυλο. Τὸν περασμένο Δεκέμβρη, ὁ νεαρὸς μηχανικὸς πῆγε στὴν Ἰταλία νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ μητέρα του καὶ πῆρε μαζί του τὴ γατούλα, ποὺ τὴν ἄφησε ὕστερα ἐκεῖ. Περάσαν μῆνες. Ἐφάνη ἡ ἄνοιξι καὶ ἡ Μιμὶ, μιὰ μέρα τοῦ Μαΐου, γιὰ τὴν ἔξαφνιάσῃ τὴν κυρία φιγέτι νόμισε πὼς θὰ τὴν εἶχε χτυπήσει αὐτοκίνητο. Πέρασαν πολλὲς ἑβδομάδες καί, μιὰ μέρα, κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου, στὴν πορτα τοῦ σπιτιοῦ τῶν Φιγέτι, στὸ Παρίσι, παρουσιάστηκε μιὰ γατούλα, ποὺ ἐμοιαζε καταπληκτικὰ στὴ Μιμί. Στὴν ἀρχὴ ὅλοι νόμισαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἁπλὴ ὁμοιότητα, μὰ ὅταν τὸ λυκόσκυλο, ἀπὸ νὰ δείξη τὰ δόντια του, ἔτρεξε κοντὰ στὴ γατούλα, κουνῶντας ἐνθουσιασμένα τὴν οὐρά του, ὅλοι κατάλαβαν πὼς ἔ πρόκειτο πραγματικὰ γιὰ τὴ Μιμί. Ἡ ἀφοσιωμένη γατούλα εἶχε διατρέξει μὲ τὰ πόδια τὸ δρομο ἀπὸ τὴ Στρέζα ὣς τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ γυρίσῃ κοντὰ στοὺς κυρίους της.

Τά τή γυναίκα ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

«Ἡ διπλὴ ἠθικὴ»

ΠΡΙΝ ἀπὸ σαράντα χρόνια, ἕνας Ἰταλὸς συγγραφέας, ὁ Ἀντόνιο Γκράμτσι, ἔγραφε:

«Τὸ σημαντικώτερο ἠθικοκοινωνικὸ πρόβλημα, ποὺ συνδέεται μὲ τὸ σεξουαλικὸ θέμα, ἀφορᾶ τὸ σχηματισμὸ μιᾶς νέας γυναικείας προσωπικότητος. Ὅσο ἡ γυναίκα δὲν θὰ ἔχῃ βρῇ, ὄχι μόνο μιὰ πραγματικὴ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία ἀντίκρυ στὸν ἄντρα, ἀλλὰ κι' ἕνα νέο τρόπο γιὰ νὰ καταλάβῃ τὸν ἑαυτό της καὶ νὰ καθορίσῃ τὴν πραγματικὴ θέσι της στὶς σεξουαλικὲς σχέσεις, τὸ σεξουαλικὸ θέμα θὰ μείνῃ γεμάτο ἀπὸ νοσηρὰ χαρακτηριστικά».

Αὐτὰ τὰ λόγια πού, ὅπως εἴπαμε, γράφτηκαν πρὶν ἀπὸ σαράντα χρόνια, δὲν ἔχουν χάσει σήμερα τίποτα ἀπὸ τὴν ἐπικαιρότητά τους. Μποροῦμε, μάλιστα, νὰ ποῦμε ὅτι σήμερα βρίσκουν ἀκόμα πιὸ ἔντονη ἀπήχησι στὴν πραγματικότητα.

Ἀπὸ πού, ὅμως, προέρχονται καὶ πῶς γεννιοῦνται ἐκεῖνα τὰ «νοσηρὰ χαρακτηριστικά», ποὺ ἀναφέρει ὁ συγγραφέας;

Πρὶν ἀπ' ὅλα, ἀπὸ τὴν ἐσφαλμένη γεμάτο ἀπὸ νοσηρὰ χαρακτηρισι (ἢ μᾶλλον, τὴν ἀπόλυτη ἔλλειψι αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῆς διαπαιδαγωγήσεως), ποὺ γίνεται αἰτία νὰ γεννηθῇ ἡ «διπλὴ ἠθική», δηλαδή, μιὰ ἠθικὴ γιὰ τοὺς ἄντρες καὶ μιὰ ἄλλη, ἐντελῶς διαφορετική, γιὰ τὶς γυναῖκες.

Στὸ κοριτσάκι καὶ ἀργότερα στὴν ἔφηβο, δημιουργεῖται ἡ ἰδέα ὅτι τὰ ὄργανα ποὺ προορίζονται γιὰ τὴν ἀναπαραγωγή, εἶναι κάτι τὸ ἐντροπιασμένο», ἐνῶ ταυτόχρονα, ὑπάρχει σ' αὐτὰ ὁ πιὸ πολύτιμος θησαυρὸς μιᾶς κοπέλλας —ἡ ἀγνότητα— ποὺ πρέπει νὰ τὴν φυλάξῃ ζηλότυπα, γιὰ νὰ τὴν προσφέρῃ στὸ νόμιμο σύζυγο.

Ὅσο ἡ κοπέλλα εἶναι νέα, ἡ ἀγνότητά της θεωρεῖται πολύτιμη, μά, ἂν τύχῃ νὰ μὴν παντρευτῇ, αὐτὴ ἡ ὑπέρτατη γυναικεία ἀρετὴ» περνᾶ σὲ δεύτερη μοῖρα καὶ φτάνει στὸ σημεῖο νὰ γίνεται αἰτία εἰρωνείας. Τότε ἡ κοπέλλα, ποὺ ἔχει προχωρήσει στὰ χρόνια μὲ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγνότητος, καταλήγει νὰ ἀποκαλῆται μὲ οἰκτο «γεροντοκόρη».

Αὐτὴ ἡ ἀντίθεσι ἀποκαλύπτει καθαρὰ ποιὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ «τιμὴ» τῆς ἀγνότητος.

Πρόκειται γιὰ ἕνα «θησαυρό», γιὰ μιὰ «περιουσία», ποὺ δὲν πρέπει νὰ μείνῃ γιὰ πολὺ στὴν Τράπεζα, γιατὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι χάνει τὴν ἀξία της.

Καὶ στὰ ἀγόρια διδάσκεται, βέβαια, —ἢ μᾶλλον, ἀφήνεται νὰ ἐννοηθῇ, ἀλλὰ μὲ τρόπο πολὺ λιγώτερο ἔλαστερο— ὅτι τὰ ὄργανα τῆς ἀναπαραγωγῆς ἀποτελοῦν μιὰ αἰτία «ντροπῆς». Μὰ κανένας σχεδὸν δὲν φροντίζει νὰ τοὺς διδάξῃ τὴν πνευματικὴ ἀξία τῆς ἀντρικῆς ἀγνότητος. Οἱ ἐρωτικὲς περιπέτειες τῶν νέων ἀντιμετωπίζονται μὲ ἐπιείκεια (ἢ θεωροῦνται σὰν ἀνάγκη), ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς γονεῖς, μὰ ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀρραβωνιαστικιά, ποὺ καταλήγει νὰ πιστεύῃ ὅτι, γιὰ νὰ τὴν «σεβασστῇ» ἐκεῖνος, αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ ἀνέχεται τὰ μικρὰ του παραστρατήματα μὲ τὶς διάφορες «περαστικές». Κι' ἔτσι, ἡ κοπέλλα, βρίσκει «εκανονικὸ» νὰ προσφέρῃ τὴν ἀγνότητά της μετὰ τὸ γάμο σὲ ἕναν ἄντρα ποὺ ἔχει ἀποκτήσει, πρὶν ἀπ' αὐτόν, ἐμπειρία ἐρωτικὴ πεῖρα.

Ἐκεῖνο ποὺ θέλουμε ἐδῶ, εἶναι νὰ ἀποκαλύψουμε (καὶ δὲν πρόκειται, βέβαια, γιὰ μιὰ «ἀποκάλυψι», ἀλλὰ γιὰ κάτι γνωστὸ σὲ ὅλους), ὅτι ἡ «ἠθικὴ» ποὺ κυβερνᾶ τὸ πεπρωμένο τῆς γυναίκας, εἶναι μιὰ ἠθικὴ ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὰ ἀντρικὰ συμφέροντα. Μὲ ἄλλα λόγια, τὴν ἠθικὴ αὐτὴ τὴν ἐπέβαλαν οἱ ἄντρες, καὶ οἱ γυναῖκες «ὑποχρεώθηκαν» καὶ συνήθισαν νὰ τὴ θεωροῦν σωστή.

Μὰ ἡ ἀγνότητα εἶναι, πάνω ἀπ' ὅλα, μιὰ ἀρετὴ πνευματικὴ καὶ ὄχι μονάχα μιὰ ἀνατομικὴ λεπτομέρεια. Γιατί, λοιπόν, ἡ γυναίκα ἔχει τὸ χρέος νὰ διατηρηθῇ «ἀγνή» καὶ ὁ ἄντρας δὲν τὸ ἔχει; Ἴσως ἐπειδὴ ἡ φύσι ἔκανε τὴ γυναίκα ἀγνή, μὲ τρόπο ποὺ νὰ μπορῇ νὰ ἐλέγχεται, ἐνῶ γιὰ τὸν ἄντρα δὲν συμβαίνει αὐτό;

Αὐτὴ ἡ «διπλὴ ἠθική», τοποθετεῖ τὴ γυναῖκα σὲ θέσι μειονεκτικὴ ἀντίκρυ στὸν ἄντρα καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν σπρώχνῃ —παρὰ τὴ «χειραφέτησί» της— σὲ μιὰ κατάστασι «σεξουαλικῆς σκλαβιᾶς».

Τὸ πρόβλημα εἶναι σοβαρό, μὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι, γιὰ νὰ βρεθῇ ἡ λύσι του, θὰ πρέπει οἱ κοπέλλες καὶ οἱ νέοι νὰ ἀπαρνηθοῦν ὅλα τὰ «ταμπού» καὶ νὰ ἐπιδοθοῦν ἐλεύθερα σὲ ἐρωτικὲς σχέσεις. Μιὰ τέτοια δυσάρεστη «ἐλευθερία» ὑπάρχει, βέβαια, στὶς σκανδιναυικὲς χῶρες, μὰ ἔχει δημιουργήσει νέα καὶ σοβαρώτατα προβλήματα.

Ἡ μοναδικὴ λύσι εἶναι νὰ διδαχτῇ στοὺς νέους ἡ σεξουαλικὴ ψυχολογία καὶ νὰ μάθουν νὰ ἀντιμετωπίζουν μὲ ὑγιῆ συμπεριφορὰ τὰ προβλήματα ποὺ δημιουργεῖ, χωρὶς νὰ ὑπερβάλλουν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ τὰ ὑποτιμοῦν. Θὰ πρέπει, δηλαδή, νὰ συνηθίσουν νὰ ἀντικρύζουν αὐτὰ τὰ προβλήματα κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀληθινῆς «ἠθικῆς», ποὺ δὲν εἶναι οὔτε ἐκείνη ποὺ τοὺς ἐπιβάλλει ἡ οἰκογένεια, μὲ καταπιέσεις καὶ συστηματικὲς ἀπαγορεύσεις, οὔτε ἐκείνη ποὺ «ὑποβάλλει» ἡ κοινωνία, ἡ ὁποία, ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά, ἐκμεταλλεύεται τὴ «διοργάνωσι τοῦ σέξ», δημιουργώντας τὸ κλίμα ἐκεῖνο τοῦ ἐρωτισμοῦ ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἐποχή μας καί, ἀπὸ τὴν ἄλλη, τυλίγει τὰ σεξουαλικὰ θέματα μὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἁμαρτωλοῦ μυστηρίου.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὅμως, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ προχωρήσουμε σὲ μιὰ ἄλλη ἐπεξήγησι: Ἡ σεξουαλικὴ ἠθικὴ ἀποτελεῖ ἕνα μέρος τῆς γενικῆς ἠθικῆς καὶ εἶναι μιὰ ἀνάγκη γιὰ ὁποιαδήποτε κοινωνία, εἴτε πρωτόγονη, εἴτε πολιτισμένη. Μὰ

Η «ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙ»: ΕΝΑΣ ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ

Τώρα ἂς προσπαθήσουμε νὰ ὑπολογίσουμε πρακτικὰ σὲ ποιὰ κατάστασι φτάνουν οἱ κοπέλλες στὸ γάμο, περνώντας ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὸ τὸ παράξενο σύγχρονο κλίμα, ποὺ εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ ἐρωτισμὸ καὶ καταπιέσεις.

Ἔρευνες σχετικὲς μὲ τὴ σεξουαλικὴ συμπεριφορὰ τῶν νέων δὲν μπορεῖ νὰ γίνουν σὲ χῶρες σὰν τὴ δική μας, γιατὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ πείσῃ κανεὶς τοὺς νέους καὶ τὶς κοπέλλες νὰ μιλήσουν μὲ εἰλικρίνεια πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, ἔστω κι' ἂν τοὺς προσφέρεται ἡ ἐγγύησι τῆς ἀπόλυτης ἐχεμύθειας καὶ τῆς ἀνωνυμίας. Ἔτσι ἀναγκαζόμαστε νὰ ἀρκεστοῦμε στὶς γνῶμες μερικῶν γνωστῶν γυναικολόγων, ἀπὸ τὶς ὁποῖες βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι, σὲ κάθε δέκα κοπέλλες περίπου, οἱ ὀκτὼ —τοὐλάχιστον στὶς μεγάλες πόλεις— ἔχουν ἐρωτικὲς σχέσεις πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο. Οἱ τέσσερις ἀπ' αὐτὲς περιορίζονται σὲ «ἐρωτικὰ παιχνίδια», ἐνῶ οἱ ἄλλες τέσσερις χάνουν τὴν ἀγνότητά τους πρὶν παντρευτοῦν.

Ἀμφιταλαντεύεται ἀνάμεσα στὸ φόβο ὅτι θὰ γάσῃ τὸν ἀρραβωνιαστικό της ἂν ἀρνηθῇ, καὶ ὅτι θὰ τὸν γάσῃ πάλι ἂν ὑποκύψῃ...

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, οἱ ἠθικολόγοι μποροῦν νὰ ἔχουν δύο ἀντιδράσεις. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ δυστιστία. («Ἀδύνατο! Ὑπάρχουν ἀκόμα ἀμέτρητες κοπέλλες ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν ἁμαρτωλὲς οἰκειότητες καὶ φτάνουν ἄγνὲς στὸ γάμο... κλπ.»). Ἡ δεύτερη ἀντίδρασι εἶναι ἡ ἀγανάκτησι. («Νά, σὲ ποιό σημεῖο ὁδήγησε ἡ ἐλευθερία τῶν κοριτσιῶν, δὲν ὑπάρχει πιὰ ντροπὴ κλπ.»).

Ἂς δοῦμε, λοιπόν, ἂν αὐτὴ ἡ «διαφθορά», ποὺ ἐξαπλώνεται ὅλο καὶ περισσότερο, εἶναι πραγματικὰ μιὰ ἔκφρασι ἐλευθερίας.

Ἂς κρίνουμε πρῶτα ἐκεῖνες τὶς τέσσερις κοπέλλες, ποὺ κατάφθασαν νὰ διατηρήσουν τὴν ἀγνότητά τους, μὰ παίρνουν μέρος σὲ «ἐρωτικὰ παιχνίδια». Αὐτὲς οἱ «οἰκειότητες» ἀναγκάζουν τὸ νέο, νὰ διατηροῦν μιὰ ἀπόλυτη πνευματικὴ διαύγεια, ἕνα συνεχὴ αὐτοέλεγχο. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ὁ ὀργανισμὸς καταλήγει νὰ συνδυάζῃ τὴν ἐρωτικὴ συγκίνησι μὲ μιὰ κατάστασι ψυχικῆς ὑπερεντάσεως. Οἱ γυναικολόγοι καὶ οἱ ψυχολόγοι ὑπογραμμίζουν τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἔχουν αὐτὲς οἱ συνήθειες. Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συχνὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἡ στειρότητα.

Αὐτό, ὅμως, εἶναι μιὰ ἔκφρασι ἐλευθερίας; Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἡ κοπέλλα ποὺ δέχεται τὸν συμβιβασμὸ τῶν «ἐρωτικῶν παιχνιδιῶν», εἶναι «ἀγνὴ» ὅταν θὰ φτάσῃ στὸ γάμο; Καὶ εἶναι λιγώτερο «ἀγνὴ» ἀπ' αὐτήν, ἡ κοπέλλα ποὺ ἔχει ὑποκύψει;

Καί, ἂς μιλήσουμε, τέλος, γιὰ τὶς τέσσερις κοπέλλες ποὺ χάνουν γάμο.

Στὶς περισσότερες περιπτώσεις, οἱ ὁλοκληρωμένες σχέσεις εἶναι ὁ «προθάλαμος τοῦ γάμου». Δηλαδὴ ἡ κοπέλλα ὑποκύπτει, ἐπειδὴ ἔχει τὴ βεβαιότητα (ἢ τοὐλάχιστον τὴν ἐλπίδα» ὅτι «ἐκεῖνος» θὰ τὴν παντρευτῇ, εἴτε μὲ τὴ θέλησί του (ἐτε ἀναγκαστικὰ (γιὰ νὰ «ἐπανορθώσῃ» τὸ κοινὸ «σφάλμα»).

Μὰ αὐτὲς οἱ προγαμιαῖες σχέσεις ξετυλίγονται συνήθως σ' ἕνα κλίμα ἁμοιβαίου ἐκδιασμοῦ.

Αὐτὴ ἡ «ἐρωτικὴ ἀπόδειξι», λοιπόν, δὲν καταρθώνει παρὰ νὰ καταστρέψῃ τὴ βαθειὰ σημασία τῆς ἐρωτικῆς σχέσεως καὶ νὰ τὴν μεταμορφώσῃ σὲ μιὰ «σωναλλαγματικὴ», ποὺ ἀργὰ ἢ γρήγορα πρέπει νὰ «πληρωθῇ», γιατὶ διαφορετικὰ ἡ κοπέλλα θὰ μείνῃ «ντροπιασμένη».

Ἡ ἐρωτευμένη κοπέλλα, ἂν δὲν ἦταν ἄπειρη, φοβισμένη καὶ ἀνέκνὰ καταλάβῃ πόσο παράλογη, εἶναι αὐτὴ ἡ «ἐρωτικὴ ἀπόδειξι». Ἀμφιταλαντεύεται ἀνάμεσα στὸ φόβο της, ἂν ἀρνηθῇ νὰ ὑποκύψῃ, καὶ ὅτι θὰ χάσῃ τὸν ἀρραβωνιαστικό στὸ φόβο ὅτι θὰ τὸν χάσῃ πάλι, ὅταν θὰ ἔχῃ ὑποκύψει, ἐπειδὴ ἐκείνος θὰ τὴν θεωρήσῃ «ἐλαφρή». Ὑπάρχουν κοπέλλες, ποὺ «ὑποχρεώνουν» σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας καὶ ὕστερα καταλήγουν νὰ λένε μὲ καρτερικότητα: «Τὸν παντρεύομαι γιὰ κεῖνο ποὺ συνέβη μεταξύ μας».

Μὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἔκφρασι ἐλευθερίας;

Γιὰ νὰ εἶναι ἀληθινὰ ἐλεύθερη μιὰ ἐρωτικὴ ἕνωσι, θὰ πρέπει νὰ βασίζεται σὲ μιὰ βαθειὰ ἁμοιβαία ἁρμονία, κι' ὄχι στὴν «ἀπαίτησι» ποχώρησι» ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ καὶ στὴν «ὑπ'Απ' ὅλα αὐτά, βγαίνει τὸ πικρὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ θέμα «Οἱ ἀρραβωνιασμένοι καὶ ὁ ἔρωτας», δὲν εἶναι ρόδινο καὶ ρομαντικό, ὅπως ἐξακολουθοῦν νὰ ὑποστηρίζουν ἐκεῖνοι ποὺ χρησιμοποιοῦν τὴν ἀπαγόρευσι, τὴν ἄγνοια καὶ τὴν αἰτιοδοξία, σὰν ὅπλο γιὰ τὸ μυαλὸ τῶν νέων.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Μιὰ νύχτα, μιὰ ζωή.

Ἀλίκη

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ : Ἀλίκη
ΓΟΥΙΛΦΡΙΝΤ ΧΑΙΝΤ ΓΟΥΑΙΤ : Κάραγουαιη
ΚΑΘΡΗΝ ΚΑΘ : Ἄννα
ΤΖΕΣ ΚΟΝΡΑΝΤ : Μπάρρυ

Σενάριο : ΤΖΩΡΤΖ ΣΑΪΝ ΤΖΩΡΤΖ
Φωτογραφία : ΑΡ. ΚΑΡΥΔΗ ΦΟΥΞ
Μουσική : ΜΑΝΟΥ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

Μιὰ πικάντικη αἰσθηματικὴ κομεντὶ τῆς ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ, *ποὺ σκηνοθέτησε ὁ* ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΜΑΤΕ.

2ΟΝ ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Μπάρρυ Οὐίλσων βρίσκεται στὶς Βερμούδες, μαζὶ μὲ τὴ μνηστή του Κόννυ, ὅταν τὸ ραδιόφωνο τὸν πληροφορῇ πὼς εἶναι ὁ μοναδικὸς κληρονόμος τοῦ θείου του Πλάτωνος Καράκη, ποὺ ἄφησε πεθαίνοντας στὴ Νέα Ὑόρκη, τὴν ἀκμάζουσα βιομηχανία «Σάλτσες καὶ Χαμπούργκερς Καράκη» ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Ἡ μνηστή του τὸν συμβουλεύει νὰ φύγῃ ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀμερικὴ κι' ὅταν ἐκεῖνος τῆς ἀποκαλύπτει πὼς εἶναι ἀδέκαρος, φροντίζει νὰ τοῦ βγάλῃ ἕνα ἀεροπορικὸ εἰσιτήριο γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Φτάνοντας ἐκεῖ, ὁ Μπάρρυ τρέχει ἀμέσως στὸ δικηγορικὸ γραφεῖο τοῦ κ. Κάραγουαιη, ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὴν ἀπόδοσι τῆς κληρονομιᾶς. Ἡ γραμματέας του, Ἔλεν Τσάντλερ, τοῦ κλείνει τὸ δρόμο, μὰ ὁ Μπάρρυ, ἀρμητικός, γλιστράει καὶ μπαίνει στὸ ἀληθινὰ παράξενο γραφεῖο τοῦ διασήμου δικηγόρου. Ἐκεῖνος κυττάζει ἐξαγριωμένος τὸν εἰσβολέα.

— Εἶμαι ὁ Μπάρρυ Οὐίλσων, τοῦ λέει ὁ Μπάρρυ. Ἡ μητέρα μου ἦταν ἀδελφὴ τοῦ Πλάτωνος Καράκη καὶ ἡ μοναδικὴ του συγγενής.

Ψάχνομε παντοῦ γιὰ σᾶς, τοῦ λέει ὁ Κάραγουαιη. Γνωρίζετε τὴ συνταγὴ τῆς σάλτσας τῶν χαμπούργκερς Καράκη;

— Στὴν γεύσι της καὶ τὴ βρίσκω ὑπέροχη.

— Αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Ὁλόκληρη ἡ ἐπιχείρησι τοῦ θείου σας στηρίζεται στὴ συνταγὴ τῆς σάλτσας. Καθόλου ἀπίθανο νὰ τὴ φύλαγε στὸ μυαλό του. Χωρὶς αὐτή, πάντως, ἡ βιομηχανία δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία.

— Καὶ τὰ ἑκατομμύρια ποὺ εἶχε;

— Αὐτὰ ἔγιναν Εὐτυχία! Κάθε δολλάριο, ποὺ κέρδιζε στὴν Ἀμερικὴ ὁ θεῖος σας, τόστελνε στὴν Εὐτυχία, ἕνα ἑλληνικὸ νησάκι, στὸ ὁποῖο γεννήθηκε. Τὸ νησὶ αὐτὸ σήμερα ὁλόκληρο, δὲν ἔχει ὅμως καμμιὰ ἀξία. Χθὲς πάντως πῆρα ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ κάποιον Παστρούδη, ποὺ ἔχει διεθνεῖς ξενοδοχειακὲς ἐπιχειρήσεις. Προσφέρει ἕνα ἑκατομμύριο γιὰ τὸ νησί.

— Φεύγω αὔριο κιόλας γιὰ τὴν Ἑλλάδα, Κύριε Κάραγουαιη, δὲν ἔρχεστε κι' ἐσεῖς μαζί μου; Εὐκαιρία νὰ ξεκουραστῆτε λίγο.

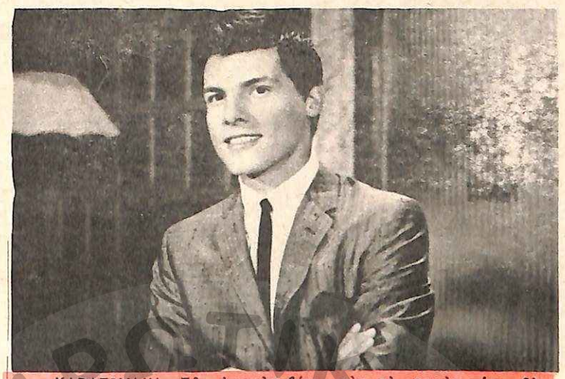

ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, πὼς σὲ μερικὲς μέρες θὰ χειριστῶ τὴ μεγαλύτερη ὑπόθεσι τῆς καριέρας μου.

ΜΠΑΡΡΥ: Θὰ γυρίσετε ἐγκαίρως, φρέσκος σὰν τριαντάφυλλο.

ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ (σκέπτεται λίγο): Δὲν μπορῶ νὰ ταξιδέψω. Ἔχω ἔλκος, γαστρίτιδα, ἀϋπνία. Χρειάζομαι εἰδικὴ τροφή, φάρμακα.

ΜΠΑΡΡΥ: Χρειάζεστε ἀλλαγή. Διαφορετικά, θὰ σᾶς πάνε στὸ νικαστήριο μὲ φορεῖο...

Ὁ Κάραγουαιη βγάζει ἕνα καυτερὸ καὶ κυττάζει τὴ γλῶσσα του.

ΜΠΑΡΡΥ: Τὴ δείξατε στὸ γιατρό σας, αὐτὴ τὴ γλῶσσα;

ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Τί προσπαθεῖτε νὰ κάνετε; Φύγετε ἀπ' ἐδῶ!...

ΜΠΑΡΡΥ: Ὡραῖα! Φεύγω καὶ σᾶς ἀφήνω νὰ τὸ σκεφτῆτε. Θὰ ξαναγυρίσω αὔριο τὸ πρωί. (Στὴν Ἔλεν): Πᾶμε, κούκλα μου, νὰ βάλουμε χέρι στὶς δυὸ χιλιάδες δολλάρια, ποὺ μοῦ δίνει σὰν προκαταβολὴ ὁ κ. Κάραγουαιη, γιὰ τὸ ταξίδι .. (Βγαίνουν).

Ἕνα πλοιάριο τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ μεταφέρει στὴν Εὐτυχία τοὺς Κάραγουαιη καὶ Μπάρρυ Οὐίλσων, ποὺ μόλις πρὶν ἀπὸ λίγες ὧρες ἔφτασαν στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ.

Οἱ δύο ἄντρες στέκονται στὴν πλώρη καὶ βλέπουν ἀπὸ μακρὰ τὸ νησί, ἄπου πλησιάζει διαρκῶς τὸ πλοιάριο, σχίζοντας τὰ νερὰ τῆς γαλάζιας θάλασσας. Πλάϊ τους βρίσκεται ἕνας νεαρὸς ἀξιωματικός, ποὺ εἶναι πλοίαρχος καὶ ἀσυρματιστὴς τοῦ πλοίου.

— Εἶστε βέβαιος πὼς ὑπάρχουν κορίτσια; ρωτάει τὸν Μπάρρυ.

ΜΠΑΡΡΥ: Τὸ νησὶ εἶναι γεμᾶτο ὡραῖες κοπέλλες... Εἶναι κάτι θεοκόμματοι!... Μὴ σ' ἐνδιαφέρει, θὰ φροντίσω ἐγὼ γι' αὐτό...
ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Νομίζετε πὼς ἔχω πολὺ καιρὸ στὴ διάθεσί μου; Ἔχω διαταγὴ νὰ ἐπιστρέψω αὔριο μὲ τὸ πλοῖο στὴ βάσι μου. Δὲν ἔχω, λοιπόν, οὔτε δευτερόλεπτο γιὰ χάσιμο...
ΜΠΑΡΡΥ: Θὰ μιλήσω γι' αὐτὸ στὸν Καραγουναίη. Αὐτὸς ἔχει τὰ μέσα στὴν Οὐάσιγκτων... Γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ μᾶς ἔδωσαν τὸ πλοιάριο, γιὰ νἄρθουμε ἐδῶ...

Ὁ Καραγουναίη τοὺς πλησιάζει πάλι:
— Σχεδὸν φτάσαμε, κύριε Καραγουναίη, τοῦ λέει ὁ Μπάρρυ. Τὸ χωριὸ εἶναι πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀκρωτῆρι.
ΚΑΡΑΓΟΥΛΙΗ (στὸν ἀξιωματικὸ - ἀσυρματιστή): Ἄφησα ἕνα τηλεγράφημα κάτω. Θέλω νὰ τὸ μεταδιβάσῃς ἀμέσως.
ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Λυποῦμαι, κύριε. Δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ χρησιμοποιοῦμε κυβερνητικὸ ἐξοπλισμὸ γιὰ ἰδιωτικοὺς σκοπούς.
ΚΑΡΑΓΟΥΛΙΗ: Μὰ ἐγὼ πρέπει νὰ βρίσκωμαι σὲ συνεχῆ...

... ἐπαφὴ μὲ τὸ γραφεῖο μου!
ΜΠΑΡΡΥ: Μπορεῖτε νὰ στείλετε τὰ τηλεγραφήματά σας ἀπὸ τὴν Εὐτυχία... Τώρα πιὰ φτάσαμε...
ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Λυποῦμαι, κύριε. Κυβερνῶ αὐτὸ τὸ σκάφος, ἀκολουθώντας αὐστηρὰ τοὺς κανονισμούς. Δὲν μπορῶ νὰ τοὺς παραβῶ. (Χαιρετᾶ καὶ ἀποσύρεται).
ΚΑΡΑΓΟΥΛΙΗ (στὸν Μπάρρυ): Καλὰ εἶναι νὰ βλέπῃ κανεὶς τόσο σεβασμὸ πρὸς τὸ νόμο... Μὰ γιά στάσου...

... Τότε δὲν θὰ μποροῦσατε νὰ στείλετε οὔτε καὶ τὸ τηλεγράφημα στὴν Εὐτυχία, γιὰ νὰ μᾶς κρατήσουν δωμάτια, στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο...
ΜΠΑΡΡΥ: Ἀστειεύεστε; Αὐτὸ τὸ ἔστειλα δέκα λεπτὰ ἀφοῦ σαλπάρισε. (Βγάζει ἕνα κομμάτι χαρτί): Νά τὸ ἀντίγραφο.
ΚΑΡΑΓΟΥΛΙΗ: Μὰ πῶς;... Ποιός τὸ ἔστειλε;
ΜΠΑΡΡΥ: Ποιός ἄλλος; Ὁ ἀσυρματιστής... Ἐννοῶ, ὁ πλοίαρχός μας. Ὁ καημένος δὲν ἔχει πάρει ἄδεια, μῆνες τώρα...

... Τοῦ ὑποσχέθηκα, λοιπόν, νὰ τὸν βολέψω μὲ καμμιὰ νησιωτοπούλα... Ἐλπίζω κάτι νὰ γίνῃ...
ΚΑΡΑΓΟΥΛΙΗ: Μὰ αὐτὸ εἶναι κατεργαριά... Ἀπάτη, γιὰ νὰ παραβοῦμε τὸ νόμο...
ΜΠΑΡΡΥ: Δὲν εἶχα λεφτά, γιὰ νὰ τὸν δωροδοκήσω...
ΚΑΡΑΓΟΥΛΙΗ: Κύριε Οὐίλσων, δὲν ἔχετε ἴχνος ἠθικῆς.
ΜΠΑΡΡΥ: Φτάνουμε σὲ λίγο στὴν Εὐτυχία καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία, εἶναι ὅτι τὸ τηλεγράφημα ἐστάλη...

«Φτάνουμε ἐντὸς ὀκτὼ ὡρῶν διακανονίσουμε περιουσίαν μακαρίτου θείου μου Πλάτωνος Καράκη. Παρακαλοῦμε κρατήσετε τὰ καλύτερα δωμάτια γιὰ δύο καὶ εἰδοποιήσατε ἅπαντας ἐνδιαφερομένους γιὰ τὴν ἄφιξί μας».
ΚΑΡΑΓΟΥΛΙΗ: Ἔπρεπε νὰ εἴχατε εἰδικῶς ἀναφέρει καὶ τὸ θεῖο μου Πλάτωνος Καράκη. Παρακαλοῦμε κρατήσετε τὰ καλύτερα δωμάτια γιὰ δύο καὶ εἰδοποιήσατε ἅπαντας ἐνδιαφερομένους γιὸ ντούς. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἔχουν ντούς, γιὰ τὴν καθημερινή μου νευροθεραπεία. Χωρὶς ντούς...
ΜΠΑΡΡΥ (τὸν διακόπτει): Νά... Νάτο τὸ χωριό!...

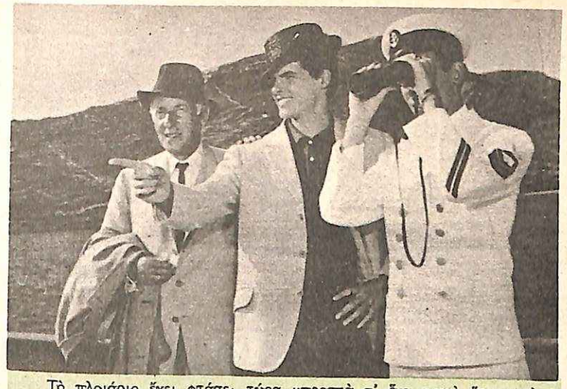

Τὸ πλοιάριο ἔχει φτάσει τώρα μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ ὅρμο καὶ τὸ πανόραμα ἑνὸς χωριοῦ μὲ τὰ κάτασπρα σπιτάκια του ἁπλώνεται μπροστά στὰ μάτια τους. Στὴ δεξιὰ πλευρά, ξεχωρίζει μιὰ μικρὴ ἐκκλησία, μὲ τὸ καμπαναριό της. Στὸ μῶλο διακρίνονται μερικὲς ἀγκυροβολημένες ψαρόβαρκες. Τόσο οἱ βάρκες ὅσο καὶ τὰ σπίτια, εἶναι στολισμένα μὲ σημαῖες. Τὰ σπίτια, ὅλα φρεσκοασβεστωμένα, λαμπιρίζουν κάτω ἀπὸ τὸν ἀστραφτερὸ ἥλιο.
Ὁ ἀξιωματικὸς ξαναγυρίζει, κρατώντας τὰ κυάλια του.

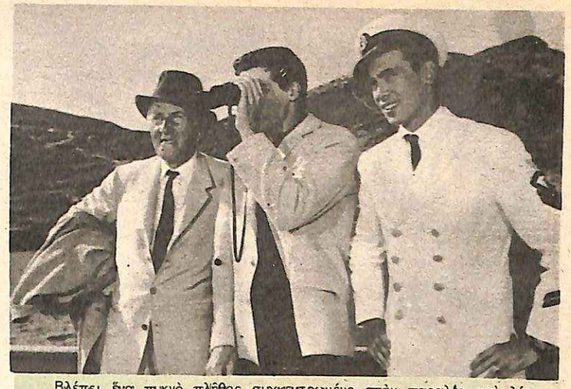

Βλέπει ἕνα πυκνὸ πλῆθος συγκεντρωμένο στὴν παραλία καὶ λέει στὸν Μπάρρυ:
— Πραγματικά, ὑπάρχουν καὶ κορίτσια ἐκεῖ.
Ὁ Μπάρρυ παίρνει τὰ κιάλια καὶ προσαρμόζει τοὺς φακούς.
— Ἀλήθεια, εἶναι πολὺ ὄμορφο μέρος. Δὲν ἀδικῶ τὸν Παστρούδη, ποὺ θέλει νὰ τὸ μετατρέψῃ σὲ τουριστικὸ κέντρο.
Ὁ Καραγουναίη ρίχνει κι' αὐτὸς μιὰ ματιὰ καὶ ἐντυπωσιάζεται.
— Ἴσως νὰ εἴχατε δίκιο. Φαίνεται πραγματικὰ πολὺ ἥσυχο...

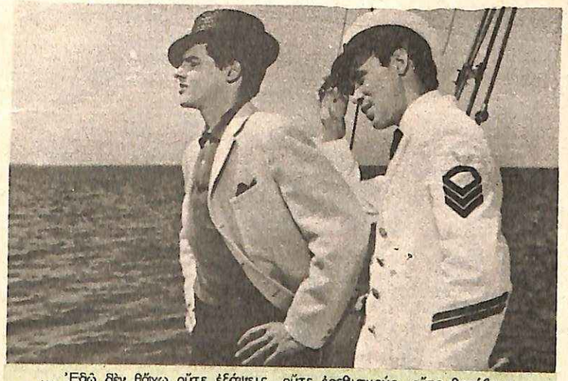

... Ἐδῶ δὲν θἄχω οὔτε ἐξάψεις, οὔτε ἐρεθισμούς, οὔτε θορύβους... Θὰ βγάλω ἀρκετὴ δουλειὰ ἐδῶ...
ΜΠΑΡΡΥ: Εἶναι εἰδυλλιακό.
Τώρα ποὺ τὸ πλοιάριο πλησίασε ἀρκετά, διακρίνουν καὶ χωρὶς τὰ κιάλια τὸ πλῆθος, ποὺ ἔχει συγκεντρωθῆ καὶ εἶναι τακτοποιημένο στὴν παραλία, πλάϊ στὴν ἀποβάθρα. Ὑπάρχουν ἀνάμεσά τους καὶ πολλὰ ὡραῖα κορίτσια. Ὅλοι φοροῦν τὰ καλά τους. Παντοῦ ὑπάρχουν σημαῖες, ἑλληνικὲς καὶ ἀμερικάνικες...

Τὸ ὄνομά της εἶναι Ἄννα καὶ εἶναι ἡ μητέρα τῆς Ἀλίκης. Πέντε μουσικοὶ τοῦ νησιοῦ, ὅλοι νέοι ἄντρες, στέκονται κάτω ἀπὸ ἕνα πανώ, ποὺ γράφει ἀγγλικά: «Καλῶς ἤρθες, ἀνεψιὲ τοῦ Πλάτωνος Καράκη». Ὅλοι κυττάζουν τὸν πλοίαρχο, ποὺ σταμάτησε στὴ μέση τοῦ ὁρμίσκου, καὶ φαίνεται συγκινημένος.
Ἡ Ἄννα εἶναι ἡ περισσότερο ἐκνευρισμένη ἀπ' ὅλους.
— Ἀλίκη!, φωνάζει σὲ μιὰ στιγμή.
— Τί θέλετε, μαμά; ρωτάει ἐκείνη, τρέχοντας κοντά της.

ΑΝΝΑ: Ἀπαιτῶ πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ μιλᾶς ἀμερικάνικα. Θέλεις νὰ πιστέψῃ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κ. Καράκη πὼς δὲν μιλᾶμε τὴ γλῶσσα του;
ΑΛΙΚΗ: Συγγνώμη, μαμά, τὸ ξέχασα.
ΑΝΝΑ: Τὰ παιδιὰ εἶναι ἕτοιμα γιὰ τὸ τραγούδι;
ΑΛΙΚΗ: Μάλιστα, μαμά. Τὸ βρίσκεις καλό, αὐτὸ τὸ τραγούδι;
ΑΝΝΑ: Εἶναι τὸ καλύτερο ἀμερικάνικο τραγούδι. Τὸ ἄκουσα καὶ τὄμαθα, ὅταν ἤμουν στὴν Ἀμερική.
ΑΛΙΚΗ: Ναί, ἀλλὰ τὰ ἑλληνικὰ λόγια;

... Τὰ μπαλκόνια καὶ τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν εἶναι στολισμένα μὲ λουλούδια. Τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου, πεντακάθαρα καὶ καλντυμένα, στέκονται σὲ κανονικὲς γραμμές, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴ δασκάλα τους, ἕνα ἐκπληκτικὰ ὡραῖο κορίτσι 20 χρόνων, τὴν Ἀλίκη...
Οἱ ἀρχὲς τοῦ νησιοῦ, ὁ παπᾶς, ὁ ἀστυνόμος μὲ τὴ μεγάλη στολή του, ὁ χοντρὸς ὁ ταβερνιάρης μὲ τὶς μουστάκες του καὶ ἡ Δημαρχίνα, μιὰ κομψὴ γυναίκα καμμιὰ σαρανταριὰ χρόνων, ποὺ φοράει ἕνα μαῦρο καλορραμμένο φόρεμα.

ΑΝΝΑ: "Εχεις τὴν ἀπαίτησι νὰ θυμᾶμαι τ' ἀμερικάνικα λόγια, ὕστερα ἀπὸ 15 ὁλόκληρα χρόνια;...

ΑΛΙΚΗ: "Οχι, ἀλλά...

ΑΝΝΑ (σὲ ὕφος προσταγμοῦ): "Οχι συζητήσεις... Πήγαινε πίσω στὴ θέσι σου τώρα... Θὰ δώσω ἐγὼ τὸ σύνθημα πότε θ' ἀρχίσης...

ΑΛΙΚΗ: Μάλιστα, μαμά...

Τὰ ἀγγλικά τους εἶναι καλά, ἀλλὰ ἔχουν κάτι ἰδιωματισμοὺς καὶ πότε - πότε κανένα λάθος στὴ σύνταξι...

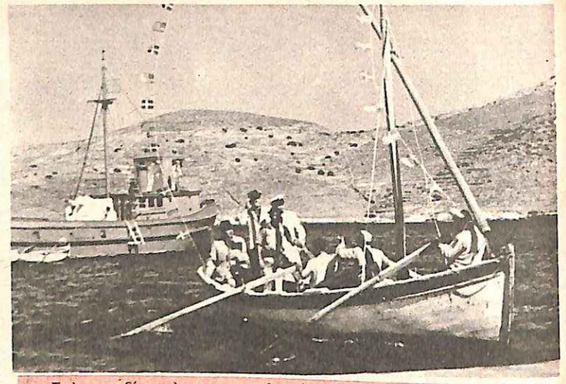

Στὸ μεταξύ, μιὰ σημαιοστολισμένη βάρκα πῆγε νὰ παραλάβη τοὺς ξένους ἀπὸ τὸ σταματημένο πλοιάριο, καὶ τοὺς μεταφέρει τώρα στὴν ἀποβάθρα. Ὁ Μπάρρυ καὶ ὁ ἀξιωματικὸς στέκονται ὄρθιοι, ἐνῶ ὁ Κάραγουαιη ἔχει καθήσει στὸ βάθος, σφίγγοντας ἐπάνω νησιῶτη χειρίζονται τὰ κομπιά.

— Κάντε πίσω... κάντε πίσω, φωνάζει ὁ ἀστυνόμος, καθὼς ἡ

— Ἀρκοῦν οἱ φασαρίες... Μπὲς κι' ἐσὺ στὴ γραμμή σου.

... Ἐγὼ εἶμαι ὑπεύθυνος γιὰ τὴν τάξι, ἐδῶ... Ἐγὼ καὶ κανεὶς ἄλλος...

Ἡ Ἄννα τὸν κυττάζει μὲ αὐστηρότητα:

— Ἀρκοῦν οἱ φασαρες... Μπὲς κι' ἐσὺ στὴ γραμμή σου.

Ὁ ἀστυνόμος στέκεται προσοχὴ καὶ τὴ χαιρετάει φοβισμένα. Ὅταν ἐκείνη ἀπομακρύνεται, κάτι μουρμουρίζει καὶ οἱ χωρικοὶ κρυοχαμογελοῦν.

Βλέποντας τὴ βάρκα νὰ πλησιάζη, ἡ Ἄννα φωνάζει στὴν Ἀλίκη:

— Εἶστε ἕτοιμοι;... Ἐμπρός!...

Ἡ Ἀλίκη γυρίζει πρὸς τοὺς μουσικούς, σηκώνει τὸ χέρι της, ὅπως θὰ ἔκανε ἕνας μαέστρος καί, ὅταν τὸ κατεβάζη, οἱ μουσικοὶ ἀρχίζουν νὰ παίζουν τὸ «Ω, Σουζάννα», σὲ μιὰ κάπως περίεργη δική τους διασκευή.

Τὰ παιδιὰ κουνοῦν τὶς ἑλληνικὲς καὶ ἀμερικάνικες σημαιοῦλες τους, τραγουδώντας τὸ γνήσιο ἀμερικάνικο τραγούδι:

«Ἔρχομαι ἀπ' τὴν Ἀλαμπάμα μὲ τὴν κιθαρίτσα μου...

... πηγαίνω στὴ Λουιζιάννα, γιὰ τὴ Σουζαννίτσα μου...

Ὦ, Σουζάννα!... Ὦ, ντὸντ γιοῦ κράϋ φὸρ μύ,

Ἀϊ καίμ φρὸμ Ἀλαμπάμα, γουΐδ μάϋ μπάντζο ὂν μάϋ νῆ».

Ὁ ἀσυρματιστής, βλέποντάς τὰ ἀραῖα κορίτσια τοῦ νησιοῦ, φαίνεται κατευθουσιασμένος καὶ λέει στὸν Μπάρρυ:

— Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ κοριτσόπουλα εἶναι κομμάτια πράτης γραμμῆς. Δὲν θὰ περάσετε ἄσχημα ἐδῶ...

Ὁ Μπάρρυ καὶ ὁ Κάραγουαιη δείχνουν κάποια ἀμηχανία...

Ἡ μουσική, μὲ τὴν ὁποία τοὺς δέχονται, τοὺς ξενίζει κάπως καὶ ὁ Μπάρρυ παρατηρεῖ:

— Ὑποθέτω πὼς νομίζουν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἀμερικάνικος ἐθνικὸς ὕμνος.

ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Ἐλπίζω νὰ σταματήση ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία, ὅταν θὰ φτάσουμε στὸ ξενοδοχεῖο.

Ὁ Μπάρρυ πηδάει πρῶτος ἔξω καὶ ἡ Ἄννα, μαζὶ μὲ τὸν ἀστυνομο καὶ τὸν ταϊβερνιάρη, προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΕΝΑΣ ΦΟΥΚΑΡΑΣ ΦΙΛΟΣ

ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ μερικοὶ ἄνθρωποι, ποὺ τοὺς βλέπεις καὶ χαίρεσαι. Ἡ παρουσία τους καὶ μόνο, τὸ χαμόγελό τους, ὁ ἀέρας ποὺ μιλᾶνε καὶ ποὺ φέρονται, ἀνοίγει τὴν καρδιά καὶ θέλεις νὰ τοὺς ἔχης πάντα συντροφιά. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ποὺ τοὺς βλέπεις καὶ πιάνεται ἡ ψυχή σου. Τὸ πρόσωπό τους, ἡ ἐκφρασίς τους, τὸ παρουσιαστικό τους γενικά, ἀποπνέει μιὰ τέτοια ἀπαισιοδοξία καὶ θλῖψι, ποὺ νοιώθεις τὴν ἀνάγκη, μόλις τοὺς βλέπεις ἀπὸ μακρυά, νὰ στρίψης κάποιο στενὸ ἢ νὰ μπῆς κάπου γιὰ νὰ μὴ τοὺς συναντήσης.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅπως θἄγετε παρατηρήσει, ἔχουν μιὰ ἀκτινοβολία, ποὺ τὴν μεταδίδουν ἀμέσως. Ἂν καθήσετε μὲ κάποιον ἀέρατο τύπο γιὰ ὥρα καὶ μιλήσετε μαζί του, θὰ φύγετε ὕστερα ἀνάλαφρος, δροσερὸς καὶ γεμᾶτος ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀέρα, ποὺ ἔχει ἐκεῖνος ὁ κάποιος. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Μιὰ ὥρα κοντά τους ἂν καθήσετε, θὰ σᾶς μεταδώσουν ἔγα κομμάτι ἀπ' τὴν ἀπαισιοδοξία καὶ τὴν θλῖψι ποὺ κουβαλοῦν στὴν ψυχή τους. Τέτοιος τύπος ἦτανε ὁ Φίλιππας. Ἐρχότανε στὴν παρέα φορτωμένος σκοτοῦρες, φαρμάκια κι' ἀπαισιοδοξία. Σιγὰ - σιγά, νοιώσαμε νὰ βαραίνη ἐπάνω μας ἡ παρουσία του κι' ἀρχίσαμε νὰ τὸν ἀποφεύγουμε. Σὲ λίγο, τὸ καταλάβε κι' αὐτὸς καὶ χάθηκε.

Πέρασε καιρὸς καὶ τὸν συνάντησα ἕνα βράδυ στὴν ὁδὸ Σταδίου. Ἦτανε ὁ ἴδιος.

— Τὸ ξέρω ὅτι δὲν μὲ θέλατε στὴν παρέα, εἶπε μὲ κεῖνο τὸ λυπημένο του ὕφος. Ἐλάτε ὅμως στὴ θέσι μου καὶ θὰ σᾶς πῶ ἐγώ, ἂν θὰ μπορῆτε νὰ γελᾶτε καὶ νὰ διασκεδάζετε.

Ξαφνιάστηκα, γιατὶ ποτὲ δὲν μοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ κανέναν ἰδιαίτερο λόγο ποὺ τὸν ἔκανε ἄκεφο.

— Τί σοῦ συμβαίνει; ρώτησα.

Χαμογέλασε, κούνησε τὸ κεφάλι του —πάντα περίλυπα— καὶ εἶπε:

— Ἔχω πέντε ἀδελφές.

— Τὸ ξέρω.

Μὲ χτύπησε στὴν πλάτη φιλικά.

— Δὲν ξέρεις τίποτα, εἶπε. Πέντε ἀδελφές, σημαίνει ὅτι χρειάζονται πέντε γαμπροί. Καὶ οἱ πέντε γαμπροὶ ζητᾶνε πέντε προῖκες. Κομπολόϊ πάει τὸ πρᾶγμα, ἀγαπητὲ Νάσο.

Ξαφνιάστηκα, γιατὶ δὲν μοῦλεγε τίποτα καινούργιο. Εἶναι γνωστὸν δὰ ὅτι οἱ πέντε ἀδελφὲς χρειάζονται πέντε γαμπροὺς κι' ὅτι οἱ πέντε γαμποὶ ζητᾶνε πέντε προῖκες.

— Δὲν εἶναι λόγος, αὐτός, νὰ στενοχωριέσαι, εἶπα. Αὐτὲς εἶναι συνηθισμένες καταστάσεις καὶ προβλήματα.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει φράγκο, ἀναστέναξε. Φράγκο, ξέρεις τί θὰ πῆ;

— Περίπου.

Δάκρυσε.

— Τέλος πάντων, ἔκανε στὸ τέλος. "Ας μὴν στενοχωριόμαστε, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ ποὺ ἔχουμε νὰ ἰδωθοῦμε. Στὸ κάτω - κάτω, αὐτὰ εἶναι δικά μου προβλήματα. Πέρασε, ἂν θέλης, κανένα ἀπόγευμα ἀπ' τὸ σπίτι. Θὰ χαροῦν πολὺ οἱ δικοί μου.

Δώσαμε τὰ χέρια, τοῦ ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ πήγαινα καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ἔλα, πρὶν νὰ εἶναι ἀργά, εἶπε.

— Δηλαδή;

Σκοπεύω νὰ πέσω ἀπ' τὴν Ἀκρόπολι. Δὲν ἀντέχω ἄλλο. Ξέρεις τί θὰ πῆ νάχης πέντε ἀδελφές, νὰ χρειάζεσαι πέντε γαμποὺς καὶ νὰ μὴν τολμᾶς νὰ τοὺς βρῆς, γιατὶ θὰ σοῦ ζητήσουν πέντε προῖκες;... Ἔχεις τσιγάρο;

Τοῦδωσα τσιγάρο, τ' ἄναψε καὶ μὲ ρώτησε, μὲ τὸ πιὸ φυσικὸ ὕφος τοῦ κόσμου:

— Ἀπὸ ποιὰ μεριὰ τῆς Ἀκροπόλεως γίνονται αὐτὲς οἱ πετυχημένες αὐτοκτονίες;

Ἐμεινα ἐκστατικός. Αὐτὸς χαμογέλασε κι' ἔφυγε, ὅπως πάντα, μὲ κεῖνο τὸ βαρετὸ βάδισμα, τὸ γεμᾶτο ἀπαισιοδοξία. Εἶχα ἀναστατωθῆ...

★

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγα νωρὶς - νωρὶς τὸ ἀπόγευμα στὸ σπίτι του, γεμᾶτος ἀνησυχία. Σηκώθηκα ἀπὸ τὰ ξημερώματα, ἔψαξα ὅλες τὶς ἐφημερίδες, μήπως γράφουν γιὰ κανένα δυστύχημα ἀπ' τὴν Ἀκρόπολι, ἀλλὰ δὲν γράφανε. Εἶχανε κάτι φωτογραφίες μόνο δυὸ οἰκογενειῶν, ποὺ ξεκληρίστηκαν μεταξύ τους σὲ κάποιο χωριό, γιὰ μιὰ προβατίνα. Δὲν διάβασα λεπτομέρειες, γιατὶ ἤξερα πὼς ὁ Φίλιππας, δὲν εἶχε προβατίνα, ἀλλὰ πέντε ἀδελφές.

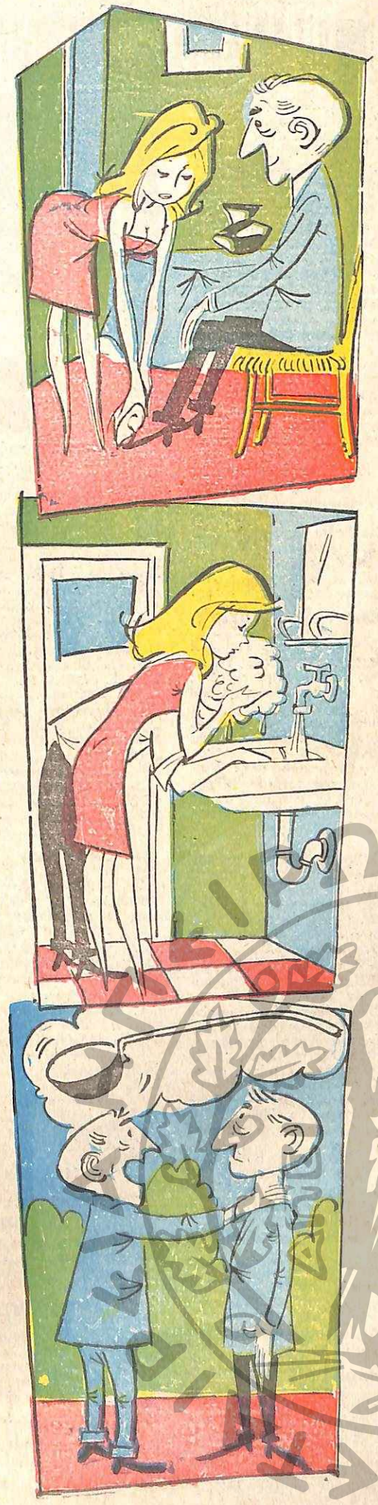

Τὸν βρῆκα νὰ μαδάη μιὰ μαργαρίτα καὶ νὰ μιλάη μόνος του: «Θὰ τὶς παντρέψω, δὲν θὰ τὶς παντρέψω, θὰ τὶς παντρέψω, δὲν θὰ τὶς παντρέψω...».

Φυσικά, χαρήκανε ποὺ μὲ εἴδανε κι' ἀπὸ κεῖνο τὸ ἀπόγευμα, πήγαινα κάθε μέρα. Ἡ μητέρα του καὶ οἱ ἀδελφές του ἔκαναν σὰν τρελλὲς γιὰ νὰ μὲ περιποιηθοῦν. Πρὸ παντὸς οἱ ἀδελφές του, ποὺ ἦτανε πραγματικὰ χαριτωμένες. Κάποιο ἀπόγευμα, ὅμως, ἔγινε καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ μ' ἀναστάτωσε τελείως. Καθόμαστε μὲ τὸν Φίλιππα στὴν αὐλή του. Ἐκεῖνος μάδαγε τὴν μαργαρίτα του κι' ἐγὼ τὸν παρηγοροῦσα, ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ μᾶς πλησίασε ἡ πιὸ μικρή, ἡ Ζαχαρούλα, μ' ἕνα κουρέλι στὸ χέρι.

— Θέλεις τίποτα; ρώτησα.

Ἔσκυψε ξαφνικά, μοῦ ξεσκόνισε τὰ παπούτσια κι' ὅταν σηκώθηκε, εἶπε:

— Τίποτα, ἤθελα νὰ σοῦ ξεσκονίσω τὰ παπούτσια σου, γιατὶ ἦτανε σκονισμένα.

Ἔφυγε τρέχοντας μὲ τὸ κουρέλι της κι' ὁ Φίλιππας κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Τὰ βλέπεις; εἶπε. Νάχω πέντε ἀδελφὲς διαμάντια καὶ νὰ μὴν βρίσκω πέντε γαμπρούς! Δὲν εἶναι ἀδικία;

Ἀναστέναξε καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν τὴν γλυτώνω, τὴν Ἀκρόπολι...

Γύρισα καὶ τὸν κύτταξα, ἀναστατωμένος. Τὸ στῆθος μου, εἶχε φουσκώσει ἀπὸ συγκίνησι.

— Ἄκουσε, εἶπα. Ἀρραβωνιάζομαι τὴ Ζαχαρούλα.

Εἶναι ἀπίστευτο τὸ ἀγκάλιασμα ποὺ μοῦκανε. Κόντεψα νὰ σκάσω. Στὸ τέλος μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸ κρατήσουμε μυστικὸ ὡς τὸ βράδυ. Ἤθελε μάλιστα νὰ καλέση καὶ μερικοὺς συγγενεῖς.

★

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἔγινε τραπέζι τρικούβερτο. Ὁ Φίλιππας γέμισε τὰ ποτήρια μας καὶ σηκώθηκε ὄρθιος.

—Κύριες καὶ κύριοι, εἶπε. Σεβαστὴ μητερούλα, αὐτὴ τὴ στιγμή, μὲ βαθειὰ συγκίνησι, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου, σᾶς ἀναγγέλλω τοὺς ἀρραβῶνες τῆς ἀγαπημένης μου ἀδελφούλας, τῆς Ζαχαρούλας, μὲ τὸν πιὸ διαλεχτό μου φίλο, τὸ Νάσο.

Ἀκολούθησαν χειροκροτήματα, φιλιά, δάκρυα, ἀγκαλιὲς κι' ἔτσι μοῦ φορτώσανε τὴ Ζαχαρούλα. Ἐδῶ τελείωσε τὸ πρῶτο μέρος τοῦ δράματος, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω.

★

Πέρασαν μιὰ - δυὸ βδομάδες χαρούμενες κάπως κι' ενα ἀπόγευμα ποὺ πῆγα νὰ πάω τὴ μνηστή μου νὰ βγοῦμε ἔξω, τὴν εἶδα μουτρωμένη. Φυσικά, ὑπέθεσα ὅτι ὑπάρχει κάποιο οἰκογενειακὸ θέμα καὶ ρώτησε μὲ ἀρκετὴ λεπτότητα. Γύρισε καὶ μὲ κύτταξε, ξανομμένη.

— Δὲν ἔχω ἀπολύτως τίποτα, εἶπε.

— Μὰ φαίνεσαι σὰν ἄκεφη.

Χτύπησε τὸ τακουνάκι της κάτω, γεμάτη νεῦρο.

— Καὶ μήπως θέλεις νὰ γελάω; φώναξε. Τί κοκκινίλια εἶναι αὐτὴ στὸ κουτελό σου;

Σήκωσε τὸ χέρι της ν' ἀρχίση τὴν κοκκινίλα, ἀλλὰ ταραχτήκα, γιατὶ πονοῦσα λιγάκι. Δὲν ἤτανε τίποτα περισσότερο ἀπὸ ἕνα χτύπημα ποὺ ἔκανα στὸ λεωφορεῖο, σὲ κάποιο ἀπότομο σταμάτημα. Τῆς τὸ ἐξήγησα, ἀλλὰ δὲν τὸ παραδέχτηκε.

— Εἶναι κοκκινάδια. Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ, νὰ πλυθῆς, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω. Ἀγανάκτησα καὶ προσπάθησα νὰ τὴν συνεφέρω μὲ τὸ καλό, Ἦτανε ἀνένδοτη.

— Δὲν σὲ πιστεύω, φώναξε. Κοκκινάδια εἶναι.

— Κοκκινίλα εἶναι

— Τότε ἔλα νὰ σὲ πλύνω μόνη μου, νὰ δοῦμε, θὰ φύγη;

Ὁ Φιλίππας ὁ δυστυχὴς προσπάθησε νὰ μᾶς τὰ συμβιβάση.

— Ἔλα, βρὲ Νάσο μου, εἶπε. Ἄστην νὰ σὲ πλύνη, νὰ τῆς φύγη ἡ ἰδέα.

Τοῦ ἐξήγησα ὅτι πλύθηκα μόλις πρὸ ὀλίγου κι' ἐν τάση περιπτώσει δὲν ἤμουν κομμιὰ πάπια, νὰ τσαλαβουτάω στὰ νερά.

— Βρὲ κάνε τὸ κέφι, ἐπέμεινε ὁ Φίλιππας.

Τέλος πάντων, γιὰ νὰ τῆς φύγη ἡ ἰδέα, κάθησα καὶ μὲ σαπούνισε κατὰ τὸν πλέον ἁγριο καὶ ἀπάνθρωπο τρόπο. Μπήκανε σαπουνάδες στὰ μάτια μου, ξεματιστήκα ἀπ' τὸ τσούξιμο καὶ βλαστήμησα τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔδωσα τὸν λόγο μου στὸν Φίλιππα. Στὸ τέλος, ἀφοῦ μὲ σκούπισε καλὰ - καλὰ καὶ διεπίστωσε πὼς δὲν ἔφυγε ἡ κοκκινίλα, πῆγε νὰ χαμογελάση, ἀλλὰ κατσούφιασε πάλι ἀμέσως.

— Πράγματι, εἶναι χτύπημα, εἶπε. Ποιός ξέρει ὅμως πού τὸ εἶχες τὸ μυαλό σου γιὰ νὰ χτυπήσης.

Εἶπα νὰ σηκωθῶ νὰ φύγω ἀμέσως, ἀλλὰ δὲν τ' ἀποφάσισα, γιατὶ λυπήθηκα τὸν Φίλιππα.

— Πουθενὰ δὲν τὸ εἶχα τὸ μυαλό μου, εἶπα. Ἁπλῶς κυττοῦσα κάπου ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο...

— Ποῦ κυττοδσες;
— Ξέρω κι' ἐγώ; Δὲν θυμᾶμαι...
Χτύπησε τὸ γοβάκι της κάτω.
— Τὰ βλέπεις; ἔκανε. Κάτι ποὺ ὑπάρχει στὴ μέση, γιὰ νὰ μὴ μοῦ λές.
Κλείστηκε στὸ δωμάτιό της κι' ἔβαλε τὰ κλάματα. Ὁ Φίλιππας ἄρχισε νὰ μὲ καλοπιάνῃ. Τὰ μάτια του εἶχαν γεμίσει φόβο, γιατὶ κατάλαβε τὴν ἐπιθυμία ποὺ μοῦ γεννήθηκε ἐκείνη τὴ στιγμή.
— Ἔλα, μὴ στενοχωρέσαι, εἶπε. Ὅταν παντρευθῆτε, θὰ φτιάξουν ὅλα. Ἀλήθεια, πότε μὲ τὸ καλό;
Τοῦ ἐξήγησα ὅτι εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ γίνῃ γάμος μ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες κι' ὅτι εὐχαρίστως θὰ δεχόμουν νὰ πάρω μιὰ ὁποιαδήποτε ἀπ' τὶς ἄλλες ἀδελφές του. Κούνησε πάλι τὸ κεφάλι του, περίλυπος.
Τί τὰ θές, τί τὰ γυρεύεις, εἶπε. Ἡ μιὰ εἶναι χειρότερη ἀπ' τὴν ἄλλη σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τῆς ζήλειας. Εἶναι οἰκογενειακό μας. Σκέψου, ὅτι ἡ γιαγιά μου, ζήλευε τόσο πολὺ τὸν παππού μας, ποὺ πῆγε ὁ φουκαρᾶς καὶ φουντάρησε στὴ θάλασσα.
— Ἀλήθεια;
— Βεβαίως. Εἶναι οἰκογενειακό μας. Ἡ μάνα μου, πάλι, ἔκανε τὸν πατέρα μου τρελλό. Δὲν ξέρω ἂν στὸχο πῆ. Ὁ γέρος μου πέθανε στὸ τρελλοκομεῖο.
Κόντεψε νὰ μοῦρθη τρέλλα κι' ἐμένα..
— Τότε παίρνω τὸν λόγο μου πίσω, εἶπα.
Ἔπεσε στὰ πόδια μου.
— Νάσο μου, μὴν τὸ κάνῃς αὐτό, γιατὶ τώρα κι' ὅλας πάω στὴν Ἀκρόπολι καὶ πέφτω. Στ' ὀρκίζομαι στὴ φιλία μας. Πρέπει νὰ τὴν πάρῃς, τὴν Ζαχαρούλα, γιατὶ εἶναι περίφημη κοπέλλα. Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο της κουσούρι, τὸ ὁποῖον, ὅπως σοῦ ἐξήγησα, εἶναι οἰκογενειακός μας. Πῶς τὸ λένε; Εἶναι κληρονομικό.
Ἀνάψαμε τσιγάρο καὶ βγήκαμε στὸ δρόμο, γιὰ κάνουμε μιὰ βόλτα γιὰ νὰ συνέλθουμε. Εἶχε τὸ κακό του χάλι.
— Φοβερὸ πρᾶγμα ἡ ζήλεια, συνέχισε ὕστερα ἀπὸ λίγο. Σκέψου ὅτι μιὰ ἀδελφὴ τῆς μάνας μου, ὑπνωτιζότανε τόσο πολὺ τὸν ἄνδρα της, ποὺ δὲν ξεκολλοῦσε ἀπὸ κοντά του. Ἐκεῖνος ὁ φουκαρᾶς εἶχε ἕνα μαγέρικο, ἀλλὰ μὲ τὸ ποὺ μπαίνανε οἱ πελάτες μέσα, φεύγανε.
— Γιατί;
Κούνησε πάλι τὸ κεφάλι του λυπημένα καὶ πρόσθεσε:
— Τοὺς κοβότανε ἡ ὄρεξι. Ἤτανε ἐφτάχρηη. Ἄλλο νὰ σοῦ λέω, κι' ἄλλο νὰ βλέπῃς.
Αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς ἀπέραντης καὶ παράλογης οἰκογενειακῆς τους ζήλειας, ἄρχισε νὰ μοῦ κεντάῃ τὸ ἐνδιαφέρον. Ποτὲ δὲν εἶχα ἀκούσει τόσο φοβερὲς συνέπειες ζήλειας.
— Καὶ τί ἔγινε αὐτὸ τὸ χαριτωμένο ζεύγος; ρώτησα.
Φύσηξε τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου του καὶ χαμογέλασε.
— Τί θέλεις νάγινε; εἶπε. Ὅπως ἤτανε φυσικό, μιὰ καὶ δὲν στεκόντουσαν οἱ πελάτες νὰ φάνε, πεσανε ἔξω καὶ τὰ βγάλανε στὸ σφυρί. Τραπέζια, καρέκλες, πηρούνια, κατσαρόλες.. τὰ πάντα.
— Κι' ὁ θεῖος σου;
— Τώρα θὰ στὰ πῶ ὅλα, γιατὶ πρέπει νὰ τὰ μάθῃς. Μπορεῖ νὰ εἶμαι φτωχός, ἀλλὰ εἶμαι καὶ τίμιος.. Ὁ φουκαρᾶς ὁ θεῖος, λοιπόν, κάτησε μόνο μιὰ μπακιρένια κουτάλα, ἀπὸ κεῖνες τὶς μεγάλες ποὺ ἔχουν τὰ μαγειρεῖα γιὰ τὴν σοῦπα. Καὶ μόλις ξεσηκώσανε τὸ μαγαζὶ καὶ φύγανε οἱ παλιατζῆδες, γύρισε καὶ τῆς κοπάνησε μιὰ δυνατὴ στὸ κεφάλι.
— Μὲ τὴν κουτάλα;
— Μάλιστα, μὲ τὴν κουτάλα. Ἔτσι ἡσύχασε ἀπ' τὴν γκρίνια της μιὰ γιὰ πάντα.
Αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια, δὲν τὴν κατάλαβα καθόλου. Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω τί εἶδους ἡσυχία ἤτανε αὐτὴ ποὺ βρῆκε ὁ θεῖος του, γι' αὐτὸ τὸν ἐσναρώτησα γιὰ νὰ γίνη πιὸ σαφής.
— Πῶς νὰ σοῦ ἐξηγήσω; εἶπε. Νά, μὲ τὸ χτύπημα ποὺ ἔφαγε ἡ θεῖα του στὸ κεφάλι, ἔγινε ἀγαθή. Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ σοῦ ἐξηγήσω ἐπιστημονικῶς, αὐτὸ τὸ φαινόμενο. Πάντως, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι βρῆκε τὴν ἡσυχία του ἀπὸ τότε. Εἰλικρινά, παραμένει ἕνα μυστήριο αὐτὸ ποὺ ἔγινε. Δὲν ἀπορεῖς κι ἐσύ;
— Ἀσφαλῶς.
— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ καταλάβω, τί εἶδους ἐπίδρασι, εἶχε στὸ κεφάλι τῆς θείας μου ἡ μπακιρένια κουτάλα.
Πραγματικά, τὶς ἴδιες ἀπορίες εἶχα κι' ἐγώ.
— Καὶ ζοῦν εὐτυχισμένοι, τώρα;
— Βεβαίως. Ἡ θεῖα μου ὅλο χαμογελάει.
— Λέει παλαβομάρες;
— Ὄχι. Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου.
Κάναμε μιὰ μικρὴ βόλτα καὶ ξαναγυρίσαμε στὸ σπίτι. Πρὶν νὰ μποῦμε, ὅμως, μὲ σταμάτησε στὴν πόρτα καὶ μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι.
— Νάσο, νὰ σὲ ρωτήσω κάτι ποὺ σκέφθηκα τώρα; εἶπε.
— Λέγε.
— Νὰ πάρω τὴ μπακιρένια κουτάλα καὶ νὰ τῆς δώσω μιὰ στὸ κεφάλι;
— Ποιανῆς;
— Τῆς Ζαχαρούλας.
Ἀγανάκτησα μὲ τὴν ἀφέλειά του.
— Δὲν εἶσαι μὲ τὰ καλά σου, εἶπα. Κι' ἂν πάθῃ τίποτα;
— Δὲν ξέρω, εἶπε. Ἐγὼ πάντως εἶχα ὑποχρέωσι νὰ στὸ πῶ διότι, ρούλα, ἀλλὰ εἶσαι κι' ἐσὺ φίλος μπορῶ. Πάντως, πρέπει νὰ ξέρῃς δῶ, στὸ σπίτι. Μοῦ τὴν χάρισε ὁ θεῖος, γιὰ νὰ μοῦ βρίσκεται, ἐπειλιάρες.
Τοῦ ἀπέκλεισα αὐτὴ τὴ λύσι, καὶ μπήκαμε στὸ σπίτι.

*

Πέρασαν μῆνες ἀπὸ τότε καὶ τώρα ὅπου νάναι θὰ γίνῃ ὁ γάμος. Ἡ Ζαχαρούλα, βεβαίως, δὲν ἄλλαξε. Εἶναι ἴδια καὶ χειρότερη ἀπὸ πρίν. Ὁ Φίλιππας ὅμως μὲ καθησυχάζει λέμε, σκοπεύω νὰ τὴν χρησιμοποιήσω, ἂν συνεχίσῃ τὶς ζήλειες της.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ - ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΜΙΑ ἀληθινὰ πολιτισμένη ἐκδήλωσις πραγματοποιήθηκε τὴν περασμένη βραδιὰ στὴν Ἀθήνα, στὸν χῶρο τῶν... τραγουδιστικῶν ἀνταλλαγῶν μὲ τὸ ἐξωτερικό.

Πενῆντα ἀγόρια καὶ κορίτσια—φοιτηταί—ἀπ' τὴ Γαλλία σχημάτισαν χορωδία, μὲ τὸν τίτλο «Γιεζονάγς», καὶ γυρίζουν τὴν Εὐρώπη, γιὰ νὰ μεταφέρουν στὶς διάφορες πρωτεύουσες τὰ γαλλικὰ τραγούδια καὶ γιὰ νὰ μάθουν τὰ ντόπια τραγούδια τῶν χωρῶν αὐτῶν καὶ νὰ τὰ μεταφέρουν στὴ Γαλλία.

Πρῶτος σταθμὸς στὴν «τουρνέ» τους ἦταν ἡ Ἀθήνα καὶ ἐν συνεχεία διάφορες ἐπαρχιακὲς μεγαλοπόλεις, ὅπως ἡ Λαρισα, ἡ Πάτρα, ἡ Καλαμάτα. Μεταξὺ τῶν τραγουδιῶν ποὺ ἐρμήνευσαν, ἦταν καὶ ἡ «Γερακίνα», ἡ «Καραγκούνα» κ.ἄ., ποὺ ἐνθουσίασαν τὸ κοινό.

Τώρα, ὅπως πληροφορούμαστε, Ἕλληνες φοιτητὲς σκέπτονται νά... ἀνταποδώσουν τὰ ἴσα.

Νὰ μὰ ᾽ρχαία ἰδέα, ἀλήθεια, ποὺ τὸ ὑπουργεῖο Προεδρίας πρέπει νὰ τὴν ἐνισχύση.

Θὰ τὸ κάμῃ ὅμως;

Συνήθως, οἱ ὡραῖες ἰδέες στὸν τόπο μας τελειώνουν... σὰν ἰδέες!

Ὁ συνθέτης καὶ μαέστρος Γιάννης Σακελλαρίδης, ποὺ οἱ μουσικὲς ἐκπομπές του στὴν Ραδιοφωνία παρακολουθοῦνται μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ἀπ' τὶς χιλιάδες τῶν Ἑλλήνων ἀκροατῶν.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Νέοι δίσκοι, ἀλλὰ καὶ παλιοὶ ξανατυπωμένοι κατὰ τὴν τελευταία μόδα, κυκλοφόρησαν αὐτὲς τὶς μέρες. Σημειώνουμε τοὺς πιὸ ἀξιόλογους.

1. «Κάθε μέρα σ' ἀγαπῶ καὶ πιὸ πολύ». Τραγουδᾶ ἡ Ρένα Βλαχοπούλου.

2. «Φεγγάρι, ποῦ ἀλητεύεις» καὶ ἡ «Κόρη τοῦ ποταμοῦ». Τραγουδᾶ ὁ Γιάννης Βογιατζῆς.

3. «Τὸ μαντολίνο». Γ. Μούτσιος —Ἔρρικα καὶ Μαργαρίτα Μπρόγιερ.

4. «Ἀλλοίμονο στὰ μάτια ποὺ δὲν κλαῖνε». Τραγουδᾶ ὁ Γιάννης Βογιατζῆς.

5. «Ἄσε τὰ χέρια σου στὰ δυό μου χέρια». (Ἀπὸ τὴν ταινία «Ὅταν λείπῃ ἡ γάτα». Τραγουδᾶ ὁ Γιάννης Βογιατζῆς.

6. «Ἂν δῆς στὸν ὕπνο σου ἐρημιά». Τοῦ Γρ. Οἰκονομίδη. Τραγουδᾶ ἡ Μάριον Σίβα.

7. «Μεθυσμένος εἶμαι πάλι». Ἐρμηνεύουν οἱ Μουζάς—Λιγνός.

8. «Σὰν τραγούδι χωρὶς τέλος». Τραγουδᾶ ἡ Τζένη Βάνου.

9. «Στέρψαν τὰ μάτια μου». Τραγουδᾶ ἡ Νίκη Καμπᾶ.

10. «Καὶ περσατῶ» — «Στῆς ζωῆς τὴν ἀγηφόρα». Τοῦ Γ. Οἰκονομίδη. Τραγουδᾶ ἡ Μάριον Σίβα.

11. «Τὸ βάλς τῆς μοναξιᾶς». Τραγουδᾶ ἡ Τζένη Βάνου.

12. «Τὸν λένε Ὀλυμπιακό». Τραγουδοῦν οἱ Γ. Σιδέρης, Μ. Στεφανάκος καὶ χορωδία.

13. «Ἡ σκιά». Τραγουδᾶ ὁ Β. Σειληνός.

14. «Δυὸ σταγόνες βροχῆς» καὶ «Δὲν θὰ μάθῃς ποτέ». Τραγουδᾶ ὁ Λημήτρης Μπαξεβανάκης.

15. «Στὴν Αἴγινα στὸν Μεσαγρό». Τοῦ Γ. Μούζακη. Τραγουδᾶ ἡ Λένα Παιδέλα.

ΤΟ ΑΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἀσκητοὶ καὶ καλοί, ὅπως πάντα, οἱ νέοι δίσκοι λαϊκῶν τραγουδιῶν ποὺ κυκλοφόρησαν. Παραθέτουμε τοὺς πιὸ ἀξιοπρόσεκτους.

1. «Αὐτοσχεδιασμὸς» σὲ συρτὸ χασάπικου. Τοῦ Μίμη Πλέσσα. Μπουζούκι ὁ Γ. Ζαμπέττας.

2. «Πικρὸ τὸ ξένο τὸ ψωμί». Τραγουδᾶ ὁ Μαν. Καναρίδης.

3. «Ἤρθα ἀπόψε νὰ σὲ ξυπνήσω». Τραγουδοῦν ἡ Μπέμπα Μπλάνς καὶ ὁ Μ. Καναρίδης.

4. «Μ' ἀρνήθηκε ἡ ἀγάπη μου». Τοῦ Γ. Μητσάκη. Τραγουδᾶ ἡ Ἄννα Χρυσάφη.

5. «Ὁ ἐφιάλτης» (ξεμπέτικο). Τραγουδοῦν ὁ Μ. Καναρίδης, ἡ Μπέμπα Μπλάνς καὶ παίζουν τὰ μπουζούκια τοῦ Μητσάκη.

6. «Τὸ τσιγγάνικο αἷμα» καὶ «Μὲ φωνάζουνε τσιγγάνο». Τραγουδᾶ ὁ Λάμπρος Λαΐτσιος.

7. «Θέλω νὰ φύγω». Ἐρμηνεύει ἡ Μανουέλα.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1. «Τρία παιδιὰ βολιώτικα» (Θεσσαλικός). Τραγουδᾶ ὁ Λάμπρος Παπαθανασίου.

2. «Ἀνγίτσα μου, Ἀνγούλα μου» (καλαματιανός). Τραγουδᾶ ἡ Νανὰ Μούσχουρη.

3. «Ὁ Χεβαλιμπᾶς». Τραγουδᾶ ἡ Ζωὴ Μάγκου.

4. «Ἐσὺ ψαρὰ μου» (καλαματιανός). Τραγουδοῦν ἡ Κ. Τζοβάρα καὶ ὁ Θ. Κανακάρης.

5. «Μέσα σὲ δυὸ ἀγνὲς χαρδιὲς» (πεντοζάλη). Τραγουδοῦν ὁ Ι. Σκουλάδης καὶ ἡ Λ. Παπαδάκη.

6. «Ὁ ἥλιος» (τσάμικο). Τραγουδᾶ ὁ Ἀντώνης Σκούρης.

7. «Φτωχὸς ψαρᾶς λεβεντονιός» (συρτός). Τραγουδᾶ ἡ Ἄννα Χρυσάφη.

Ο ΜΟΤΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ

★Ἡ Κρίστιαν Κάρτερ διέκοψε τὶς ἐμφανίσεις της εἰς κοσμικὸ κέντρο τῆς λεωφόρου Βουλιαγμένης.

★Ἡ Λάουρα ἀναχωρεῖ σύντομα στὴν Ἱσπανία, προκειμένου νὰ ἐμφανισθῇ ἐκεῖ μὲ πρόγραμμα νέων τραγουδιῶν της στὴν τηλεόρασι.

★Ἡ Τζένη Βάνου ἑτοιμάζεται γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου θὰ τραγουδήσῃ τὴ σαιζὸν σὲ γνωστὸ κέντρο.

★Ὁ Μανώλης Χιώτης καὶ ἡ Μαίρη Λίντα προετοιμάζουν νέα τραγούδια γιὰ τὴν τουρνέ τους στὸ Σικάγο.

★Ἕνα βιβλιοπωλεῖο τῆς Γλασκώβης δημοσίευσε τὴν ἀκόλουθη διαφήμισι:

«Ἀγοράστε ἀπὸ σήμερα τὰ βιβλία, ποὺ θὰ χαρίσετε τὴν Πρωτοχρονιά. Ἔτσι θὰ σᾶς δοθῇ τὸ χρονικὸ περιθώριο νὰ τὰ διαβάσετε πρῶτα ἐσεῖς».

Χιοῦμορ

ΚΟΥΒΑΡΝΤΑΣ

Δυὸ παλιοὶ φίλοι, Σκωτσέζοι ὁ ἕνας, Ἐγγλέζος ὁ ἄλλος, συναντῶνται τυχαία στὸ δρόμο, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ποὺ εἶχαν νὰ ἰδωθοῦν. Κι' ἀφοῦ φιλήθηκαν καὶ χάρηκαν ποὺ ξανάσμιξαν, πῆραν τὴν ἀπόφασι νὰ περάσουν μαζὶ τὴ βραδιά, γι' ἀναπολήσουν τὸ κοινὸ παρελθόν τους, τὰ μαθητικά χρόνια, τὶς κοινὲς ἐρωτικὲς ἐπιχειρήσεις, τὴν ἐποχὴ ποὺ ὑπηρετοῦσαν μαζὶ στρατιῶτες... Πηγαίνουν λοιπὸν σ' ἕνα κλάμπ, πίνουν τὸ οὐίσκυ τους, τὰ λένε, κι' ὁ Ἐγγλέζος πληρώνει τὸν λογαριασμό. Ἡ ἑπομένη ἐπισκευή τους εἶναι σ' ἕνα κοσμικὸ γάλα κι' ὁ Ἐγγλέζος πουλιοῦ τὸ Στὸ θέατρο, ποὺ πηγαίνουν κατόπιν, πάλι ὁ Ἐγγλέζος βγάζει τὰ εἰσιτήρια. Καὶ μετὰ τὸ θέατρο, ἀφοῦ ἤπιαν τὸ καφεδάκι τους, ὁ Ἐγγλέζος ἑτοιμάζεται νὰ πληρώσῃ. Τὴν φορὰ αὐτὴ ὅμως, ὁ Σκωτσέζος δυσανασχετεῖ.

— Ἄκου δῶ, Τσάρλς, λέει κοπάντα ἐσύ! Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκαφέδες... ἂς τοὺς παίξουμε κορώνα - γράμματα!

*

Ἕνα βιβλιοπωλεῖο τῆς Γλασκώβης δημοσίευσε τὴν ἀκόλουθη διαφήμισι:

«Ἀγοράστε ἀπὸ σήμερα τὰ βιβλία, ποὺ θὰ χαρίσετε τὴν Πρωτοχρονιά. Ἔτσι θὰ σᾶς δοθῇ τὸ χρονικὸ περιθώριο νὰ τὰ διαβάσετε πρῶτα ἐσεῖς».

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΛΙΟΥ'Γ'Σ ΣΚΡΑΝΤΟΝ

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΣΦΙΓΓΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Βαρῶνος Κίγκστων καλεῖ στὸ σπίτι του τὸ γιατρὸ καὶ βιολόγο Τσὰρλ Λάντον καὶ ζητάει τὴ βοήθειά του, σὲ μιὰ ἀλλόκοτη περιπέτεια ποὺ τοῦ συμβαίνει. Ἀφοῦ σπατάλησε τὴν περιουσία του στὰ χαρτιά, εἶχε βουτηχτῆ στὰ χρέη καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ αὐτοκτονήσῃ, ὅταν ἕνας μυστηριώδης Ἀσιάτης τοῦ πρότεινε μιὰ καταπληκτικὴ συμφωνία: Νὰ τοῦ πληρώσῃ 25 χιλιάδες λίρες, γιὰ νὰ δεχτῇ νὰ τοῦ κάνῃ μιὰ ἔνεσι, ποὺ θὰ τοῦ προκαλέσῃ σὲ τρεῖς μῆνες ἕνα φαινομενικὸ θάνατο. Ὅταν θὰ ξυπνήσῃ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο, θὰ ἔχῃ ἀλλάξει τελεῖως ἡ ψυχή του καὶ τὸ μυαλό του. Ὁ Βαρῶνος δέχτηκε κι' ὁ ἄλλος τοῦ ἔκανε τὴν ἔνεσι. Τώρα ποὺ κοντεύουν νὰ περάσουν οἱ τρεῖς μῆνες, ὁ Βαρῶνος μετανοιώνει, καταλαβαίνοντας πὼς ὁ Ἀσιάτης ἔχει κάποια σατανικὰ σχέδια. Ἀναθέτει λοιπὸν στὸν δόκτορα Λάντον, μετὰ τὴν κηδεία του, νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ σῶμα του καί, στὸ σεντοῦρι, νὰ ἀνακαλύψῃ κάποιο φάρμακο ποὺ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐνέσεως. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ δόκτωρ πληροφορεῖται τὸ θάνατο τοῦ Βαρώνου. Ὁ Κίνγκστων τοῦ ἔχει κληροδοτήσει ἕνα μεγάλο ποσὸν κι' ἔχει ἀφήσει ἐντολὴ νὰ τοῦ παραδοθοῦν τὰ κλειδιὰ τοῦ τάφου του. Ἕνας ἄγνωστος τηλεφωνεῖ στὸν Λάντον νὰ μὴν ἀνακατευτῇ σ' αὐτὴ τὴν Ἱστορία καὶ τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι ἔχει ἀπαγάγει ὡς ὅμηρο τὴν ἀγαπημένη του μνηστὴ Ντόλλυ. Ὁ Λάντον καταφεύγει τότε στὸν φίλο του δόκτορα Μπένσον, τοῦ διηγεῖται ὅλη τὴν Ἱστορία καὶ ζητάει τὴ βοήθειά του.

2ον

Καθὼς ὁ Λάντον ἔβαζε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά, αἰσθάνθηκε κάτι ποὺ ἔπεσε μπροστά στὰ πόδια του. Ἦταν μιὰ μικρὴ πέτρα, μ' ἕνα χαρτάκι τυλιγμένο πάνω σ' αὐτή... Ὁ γιατρός, γυρίζοντας τὸ κεφάλι του, εἶδε πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο μιὰ νεαρὴ γυναῖκα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ φύγῃ.

Δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ ἦταν αὐτὴ ποὺ ἔρριξε τὴν πέτρα μὲ τὸ σημείωμα, γιατὶ δλόγυρα δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ νάνεμος ἄλλος.

Ὁ γιατρὸς Λάντον ἔτρεξε καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι. Ἡ νεαρὴ γυναῖκα γύρισε ἀργὰ τὸ κεφάλι της καὶ τὸν κύτταξε μὲ ἁπλανὲς βλέμμα, ἕνα βλέμμα χωρὶς ἔκφρασι, νεκρό, σὰν νὰ μὴν τὸν ἔβλεπε. Τὸν ἀκολούθησε κατόπιν μέσα στὸ σπίτι, χωρὶς νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι, σὰν ἕνα πλάσμα χωρὶς θέλησι.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ σαλόνι, ὁ γιατρὸς τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἦταν νέα, τὸ πολὺ τριάντα χρόνων. Ἐαυθὴ καὶ ψηλή, μ' ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ὁλανδῆς. Τὰ ροῦχα της ἦταν κουθαρά, ἀλλὰ πολὺ παλημένα, κι' ὅλη της ἡ ἐμφάνισι ἔδειχνε τὴ φτώχεια.

— Ποιὸς σᾶς ἔδωσε αὐτὸ τὸ σημείωμα; τὴ ρώτησε ὁ γιατρός.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό της, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῇ, ἀλλὰ δὲν ἔβγαλε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα της. Ὁ Λάντον τὴν τράνταξε μὲ δύναμι ἀπὸ τὸν ὦμο, ἀλλὰ καὶ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Βρίσκεται σὲ κατάστασι ἀπελπιστική... Ἡ καρδιά της μάλις χτυπάει... Μπορεῖ νὰ σταματήσῃ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.

Καί, γυρίζοντας στὸν Λάντον, πρόσθεσε:

— Γρήγορα, κάνε της μιὰ ἔνεσι ἀδρεναλίνης.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἔνεσι, ἄρχισε νὰ κινῆται, ἐνῶ τὸ βλέμμα της ξανάπαιρνε τὴν κανονική του ἔκφρασι. Ἔκαμε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε καὶ ξανάπεσε βαρειὰ στὴν πολυθρόνα.

— Θέε μου, ὁ Κινέζος! ψιθύρισε.

Οἱ καστνοὶ ποὺ θόλωναν τὸ μυαλό της, διαλύονταν καὶ κύτταζε ἐκείνους ποὺ βρίσκονταν γύρω της μ' ὁλοφάνερη ἔκπληξι.

— Ποιὸς σᾶς ἔδωσε τὸ σημείωμα; ξαναρώτησε ὁ Λάντον, ποὺ ἀνησυχοῦσε νὰ μάθῃ.

Ἡ γυναίκα, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια της καὶ ψιθύρισε ἀναστενάζοντας:

— Ὁ Κινέζος!... Ὁ Κινέζος!
— Ποιὸς Κινέζος;
— Δὲν ξέρω... δὲν θυμᾶμαι
— Προσπαθῆστε! Τὸ πρᾶγμα εἶναι σοβαρό.
— Θυμᾶμαι, ψιθύρισε ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές. Ἦταν στὸ Κόβεν Γκάρντεν, ἕνα βράδυ...

Ρώτησε ξαφνικά:

— Τί ἡμέρα εἶναι σήμερα;
— Σήμερα ἔχομε πρωτοχρονιά.

— Τότε ἦταν... ἀπόψε... λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς ὀχτώ. Μόλις εἴχατε βγῆ...
— Μὲ γνωρίζετε;

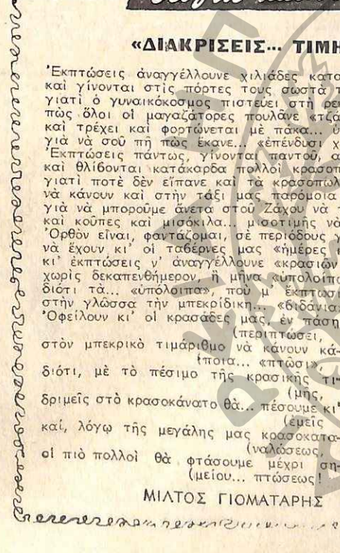

Λόγια καταχαράκια

«ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ... ΤΙΜΗΤΙΚΕΣ»

Ἐκπτώσεις ἀναγγέλλουνε χιλιάδες καταστήματα καὶ γίνονται στὶς πόρτες τους σωστὰ τσαλαπατήματα, γιατὶ ὁ γυναικόκοσμος πιστεύει, στὴ ρεκλάμα πὼς ὅλοι οἱ μαγαζάτορες πουλᾶνε «τζάμπα πράμα» καὶ τρέχει καὶ φορτώνεται μὲ πάκα... φασμάτων, γιὰ νὰ σοῦ πῇ πὼς ἔκανε... «ἐπένδυσι χρημάτων!

Ἐκπτώσεις πάντως, γίνονται πάντοτε, αὐτὲς τὶς μέρες καὶ θλίβονται κατάκαρδα πολλοὶ ἔκφρασεπάτρες, γιατὶ ποτὲ δὲν εἶπανε καὶ τὰ κρασοπωλεῖα νὰ κάνουν καὶ στὴν τέξι μας παρόμοια εὐκολία, γιὰ νὰ μποροῦμε ἄνετα στοῦ Ζάχου νὰ τὴ στήνουμε καὶ κοῦπες καὶ μισόκιλα... μισοτίμης νὰ πίνουμε!

Ὀρθὸν εἶναι, φανταζόμαι, σὲ περιόδους γκίνιας, νὰ ἔχουν κι' οἱ ταβέρνες μας «ἡμέρες κρασοφτήνειας» κι' ἐκπτώσεις γ' ἀναγγέλλουνε «κρασιὸν τῶν παισιλύπων», χωρὶς δεκαπενθήμερον, ἢ μῆνα «ὑπόλοιπων», διότι τὰ... «ὑπόλοιπα», ποὺ μ' ἐκπτωσι πωλοῦνται, στὴν γλῶσσα μὲ μπερκίδικη... «δισδάνια» καλοῦνται!

Ὀφείλουν κι' οἱ κρασάδες μας, ἐν πάσῃ (περιπτώσει, στὸν μπερκικὸ τιμάριθμο νὰ κάνουν κάποτα... «πτῶσι», διότι, μὲ τὸ πέσιμο τῆς κρασικῆς τι- (μῆς, δριμεῖς στὸ κρασοκάνατο θὰ... πέσουμε κι' (εὐεῖς καί, λόγῳ τῆς μεγάλης μας κρασοκατα- (νολώτεως, οἱ πιὸ πολλοὶ θὰ φτάσουμε μέχρι σή- (μείου... πτώσεως!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Σᾶς εἶχα δῆ στὴν κηδεία τοῦ βαρώνου.
— Ἤσαστε ἐκεῖ;
— Ναί. Μὲ εἶχε συνοδεύσει ἕνας ἄνθρωπος.
— Ἔπειτα;
— Ἔπειτα... ἔπειτα, σᾶς περίμενα. Ἔκανε πολὺ κρύο... γιόνιζε.
— Ἀλλὰ ποιὸς σᾶς ἔδωσε τὸ σημείωμα;
— Ἄ, ναί, τὸ σημείωμα...

Ἡ φωνὴ της ἔμοιαζε μὲ ψίθυρο. Κι' οἱ τελευταῖες δυνάμεις της εἶχαν ἐξαντληθῆ. Ἡ ὑπηρέτρια τῆς ἔδωσε νὰ πιῇ ἕνα λικέρ.

— Τὸ σημείωμα; τὴν ξαναρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Λάντον.

Ἡ φυσιογνωμία της ξαναπῆρε μιὰ τρομαγμένη ἔκφρασι. Ἕνα ὀὐρλιαχτὸ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα της... Σὰν ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς χι' ἔπειτα ἔβγαλε καὶ δεύτερο οὐρλιαχτό, σὰν ἕνα μαχαίρι νὰ εἶχε χωθῆ μέσα στὴν καρδιά της. Τὸ χορμὶ της ἦταν λυγισμένο στὰ δύο.

— Ὁ Κινέζος! εἶπε τέλος. Ἦταν ὁ Κινέζος! Στὸ Κόβεντ Γκάρντεν... Μοῦ ἔκανε μιὰ ἔνεσι στὸ πλευρό.

Δὲ μπόρεσε νὰ συνεγίση. Τὸ κεφάλι της ἔγειρε στὰ πλάγια κι' ἔμεινε ἀκίνητο.

Ὁ Μπένσον πῆγε κοντά της κι' ἀνασήκωσε τὰ βλέφαρά της.

— Πέθανε, εἶπε.
— Τὴ σκότωσαν, πρόσθεσε ὁ Λάντον.

Ὁ Μπένσον γύμνωσε τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ χορμιοῦ της. Λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὴ δεξιὰ μασχάλη της, ξεχώριζε ἕνα μικρὸ στίγμα, σὰν κέντημα βελόνας. Τίποτα, ὡστόσο, δὲν δικαιολογοῦσε τὴν ὑπόθεσι ὅτι τὴν εἶχαν δηλητηριάσει. Ὁ θάνατός της φαινόταν ὁλότελα φυσικός.

ΣΙΩΠΗΡΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Ὁ Λάντον τηλεφώνησε ἀμέσως στὶς ἀστυνομία. Ὁ ἐπιθεωρητής, ποὺ ἔφτασε σὲ λίγο, συνέταξε μιὰ ἔκθεσι, στὴν ὁποία ἀνέφερε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο εἶχαν οἱ ὁροὶ ἐπιστήμονες, δηλαδὴ ὅτι εἶχαν δῆ αὐτὴ τὴ νεαρὴ γυναῖκα ἀποθνήσκουσα ἀπὸ πόρτα. Πάνω της δὲν βρέθηκε χαρτὶ γιατὶ ἢ κάτι τοῦ νὰ ἐδειχνε τὴν ταυτότητά της.

— Θὰ διατάξω νὰ μεταφερθῇ τὸ πτῶμα στὴν ἀθῶα ἀναγνωρίσεων τοῦ νεκροτομείου, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής. Ἴσως κάποιος ἀπόξεσι νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ποιὰ εἶναι.

— Πόσες ὧρες θὰ μείνῃ τὸ πτῶμα ἐκεῖ; ρώτησε ὁ Μπένσον.

— Νομίζω ὀχτὼ ὧρες. Ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Μπορῶ τότε νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι;

— Ἂν εἶναι νὰ μπορῶ νὰ τὴν κάνω.

— Μὲ τὴ χαμηλὴ αὐτὴ θερμοκρασία, ἡ ἀποσύνθεσις δὲν θ' ἀρχίσῃ πολὺ ἀπ

μην τῆς κάμη καμμιὰ ἔνεσι καὶ νὰ μὴν κατεβάση τὴν θερμοκρασία τῆς αἰθουσας κάτω ἀπὸ τοὺς 16 βαθμούς, προτοῦ περάσουν 40 ὧρες.

— Θὰ τοῦ τὸ πῶ, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής. Ἀλλά... συγχωρέστε με... μπορῶ νὰ μάθω τὸ γιατί;

— Ἡ γυναίκα αὐτὴ πέθανε ἀπὸ ἀνεύρισμα τῆς ἀορτῆς, ποὺ παρουσιάζει καινούργια χαρακτηριστικά, τοῦ ἐξήγησε ὁ Μπένσον. Θέλω λοιπόν, νὰ παρακολουθήσω τὸ βασιλεία ἀποσύνθεσι τοῦ πτώματος. Μεθαύριο θἀρθῆ νὰ τὸ δῶ.

— Θὰ γίνη ὅπως ἐπιθυμεῖτε, δόκτωρ Μπένσον, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής.

Τηλεφώνησε κατόπιν γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ πτώματος κι' ἀφοῦ χαιρέτησε μὲ εὐγένεια τοὺς παρισταμένους, ἔφυγε.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ὁ Λάντον ρώτησε τὸ φίλο καὶ συνάδελφό του:

— Γιατὶ δὲν τοῦ τὰ εἶπες ὅλα;

— Θὰ ἦταν μεγάλος λάθος, ἀπάντησε ὁ Μπένσον. Πρὶν λίγο, σοῦ εἶχα πῆ νὰ παρατηρῆς ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἀκόμη ἔγκλημα, ἢ τοὐλάχιστον δὲν ὑπάρχει ἔγκλημα ποὺ τὸ γνωρίζουμε. Ἀλλὰ τώρα, μὲ κίνδυνο νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἡρεμία καὶ τὶς μελέτες μου, μὲ κίνδυνο νὰ καταστρέψω τὴν ἐπιστημονική μου σταδιοδρομία, νομίζω ὅτι ἔγω χρέος ν' ἀγωνιστῶ. Καὶ θ' ἀγωνιστοῦμε μαζὶ γιὰ ν' ἀνακαλύψουμε καὶ νὰ καταστήσουμε ἀχίνδυνα αὐτὰ τὰ τέρατα. Δὲν εἶπα τίποτα στὴν ἀστυνομία, πρῶτα-πρῶτα γιατὶ κανένας δὲν θὰ πίστευε τὴν ἱστορία τοῦ φαινομενικοῦ θανάτου τοῦ βαρώνου Κίνγκστον κι' ἔπειτα γιατὶ ἴσως ἡ μνησπή σας νὰ διατρέχη σοβαρὸ κίνδυνο.

— Κι' ἐγὼ τὸ φοβᾶμαι, εἶπε ὁ Λάντον.

— Τὸ παραμικρὸ λάθος ἐκ μέρους μας θὰ μποροῦσε νὰ κάμη αὐτὸ τὸν κίνδυνο μεγαλύτερο.

— Πιστεύεις ὅτι ζῆ ἀκόμη;

— Καὶ βέβαια. Διάβασε αὐτὸ τὸ σημείωμα, πού, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ σὲ καθησυχάση ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα. Οἱ ἀντίπαλοί μας εἶναι δολεροί, ἰσχυρότατοι, κι' ὡστόσο φοβοῦνται. Δὲν θέλουν νὰ φτάσουν στὰ ἄκρα.

Ὁ Λάντον τὸ εἶχε ξεχάσει σχεδόν. Τὸ σημείωμα ἀπεριθνόταν προσωπικὰ σ' αὐτὸν κι' ἔλεγε ὅτι ἡ μνηστή του ἦταν ἀκόμη ζωντανή, ἀλλ' ὅτι θὰ τὴν σκότωναν ἢ θὰ τὴν ὑπέβαλλαν στὸ φαινομενικὸ θάνατο. Ἂν ὁ γιατρὸς σὲ διάστημα δέκα ἡμερῶν, δὲν παρατιόταν ὁριστικὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Γιὰ ν' ἀποδείξη ὅτι δὲν ἐνδιαφερόταν γι' αὐτήν, ἔπρεπε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ Λονδίνο τουλάχιστον γιὰ δέκα ἡμέρες καὶ νὰ παραδώση τὸ κλειδὶ τοῦ τάφου στὸ πρόσωπο ποὺ θὰ τοῦ ὑποδείκνυαν, γιὰ νὰ μὴν εἶναι δυνατὸν τὸ σῶμα τοῦ βαρώνου νὰ μεταφερθῆ ἀλλοῦ. Ὤφειλε ἀκόμη νὰ ἐπιστρέψη τὶς δώδεκα χιλιάδες λίρες.

Τὸ σημείωμα κατέληγε ὡς ἑξῆς:

«Ἂν δὲν ἀποδεχθῆτε τοὺς ὅρους μας, τὰ μεσάνυχτα τῆς 11ης Ἰανουαρίου ἡ μνηστή σας θὰ παύση νὰ ζῆ στὰ μάτια τοῦ κόσμου. Ἕνα χρόνο ἀργότερα, ἂν ἰκτοτεθῆ ὅτι ζοῦμε ὡς τότε, θὰ ἰδῆτε μπροστά σας ἕνα τέρας, ποὺ θὰ εἶναι πλημμυρισμένο ἀπὸ καχία καὶ βουτηγμένο στὴν διαφθορά. Τὸ τέρας αὐτὸ θὰ δηλητηριάση τὶς ὑπόλοιπες ἡμέρες τῆς ζωῆς σας».

Τὸ σημείωμα ἦταν γραμμένο μὲ γραφομηχανή. Ὁ Λάντον, ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμα, σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ στήλωσε μ' ἀπόγνωσι τὸ βλέμμα του πάνω στὸ φίλο του. Ὁ Μπένσον τοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι. Οἱ δυὸ ἐπιστήμονες ἔκαναν ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ σιωπηλὴ συμφωνία: Θ' ἀφιέρωναν ὅλες τὶς δυνάμεις τους γιὰ νὰ διαλεκάνουν αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἦταν μιὰ πάλη ζωῆς ἢ θανάτου αὐτὴ στὴν ὁποία ρίγνονταν. Οἱ ἀντίπαλοί τους ἦταν ἄγνωστοι κι' εἶχαν τόση δύναμι, ποὺ μποροῦσαν νὰ ἐξαφανίζουν ἀνθρώπους, χωρὶς ν' ἀφήνουν τὸ παραμικρὸ ἴχνος πίσω τους. Ἀδιάφορο! Ὁ ἀγῶνας εἶχε ἀρχίσει καὶ θὰ τὸν συνέγιζαν μέχρι θανάτου.

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Κόντεναν μεσάνυχτα.

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ γιατροῦ Λάντον ἔτρεχε πάνω στὴν ἀσφαλτοστρωμένη λεωφόρο, ποὺ ἦταν κατάλευκη ἀπὸ τὸ γιόνι, ἀφοῦ πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπίθανα δρομάκια τῶν ἀκραίων συνοικιῶν τοῦ Λονδίνου. Ἡ προφύλαξι αὐτὴ ἦταν ἀπαραίτητη, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ οἱ ἄγνωστοι ἐχθροί τους θὰ ἀκολουθοῦσαν τὰ ἴχνη τους.

Ὁ Λάντον καὶ ὁ Μπένσον, ποὺ τὸν συνώδευε, παρακινοῦσαν ὁλοένα τὸν σωφέρ νὰ τρέχη ὅσο πιὸ γοήγορα μποροῦσαν.

Ἀφοῦ προγώρησαν καμμιὰ πενηνταριὰ χιλιόμετρα, γύρισαν πίσω μὲ ἐλαττωμένη ταχύτητα καὶ μὲ τὰ φανάρια σβημένα, παίρνοντας ἕναν ἄλλο δρόμο. Ἔτσι, ἦταν βέβαιοι πὼς κανεὶς δὲν τοὺς εἶχε παρακολουθήσει.

Ἔφτασαν, τέλος, στὸν πύργο τοῦ βαρώνου Κίνγκστον, ἀλλ' ἀντὶ νὰ διευθυνθοῦν πρὸς τὴν κυρία εἴσοδο, προχώρησαν πλάι στὸν τοῖχο, ποὺ προστάτευε τὸ παλιὸ οἰκογενειακὸ γκροτοφεῖο.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε σ' ἕνα σημεῖο κι' οἱ δυὸ ἐπιστήμονες, μαζὶ μὲ τὸν σωφέρ, βγῆκαν ἔξω...

Ἡ σιωπὴ ἦταν ἀπόλυτη.

Ὁ Λάντον πρῶτος κι' ὕστερα οἱ δύο ἄλλοι, σκαφάλωσαν στὸν τοῖχο καὶ πῆδησαν ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος.

Προχωρῶντας μὲ μύριες προφυλάξεις, ἔφθασαν μπροστὰ στὸ μικρὸ παρεκκλήσιο κι' ὁ Λάντον ἄνοιξε τὴν καγκελόπορταν πόρτα. Ἔπειτα, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν σωφέρ, σήκωσε τὴ βαριὰ πέτρα, ποὺ βρισκόταν περίπου στὴ μέση. Μιὰ μικρὴ σκάλα, ποὺ ἄρχιζε κάτω ἀπ' αὐτήν, ὡδηγοῦσε στὸν τάφο.

Ὁ σωφέρ, χρησιμοποιώντας μερικὰ ἐργαλεῖα, ποὺ εἶχε πάρει μαζί του, σήκωσε τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου.

Τὸ πῶμα βρισκόταν πάντοτε ἐκεῖ. Ὁ νεκρὸς εἶχε μιὰ φυσιογνωμία ἤρεμη, σὰν νὰ κοιμόταν. Τὰ γένια του εἶχαν μεγαλώσει κι' ἔριχναν ἕναν ἴσκιο πάνω στὸ ὠχρὸ πρόσωπό του. Τὸ πρᾶγμα αὐτό, ὡστόσο, δὲν ἐσήμαινε τίποτε, γιατί, ὡς γνωστόν, τὰ γένια καὶ τὰ μαλλιὰ ἐξακολουθοῦν νὰ μεγαλώνουν ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο.

Ὁ Μπένσον ἔριξε πάνω του τὸ φῶς μιᾶς μικρῆς ἠλεκτρικῆς λάμπας, κι' ἐξέτασε μὲ προσοχὴ τὸ πρόσωπο τοῦ βαρώνου.

— Μοῦ φαίνεται ἀπίστευτο, ψιθύρισε ὕστερα. Ἀλλ' ἂν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶναι ἀληθινό, θὰ πρέπει οἱ κακοῦργοι νὰ ἔγουν στὴ διάθεσί τους ἕνα τρομαχτικὸ μέσο.

Ξανάκλεισαν τὸ φέρετρο κι' ὕστερα τὸ σήκωσαν στὰ γέρια, ἀνέβηκαν τὴ μικρὴ σκάλα καὶ τὸ μετέφεραν στὸ παρεκκλήσιο. Ὁ σωφέρ ξανάβαλε τὴν πέτρα ποὺ ἔκλεινε τὴν καταπακτή.

Τὸ δυσκολότερο ἦταν νὰ σκαρφαλώσουν τὸν τοῖχο μαζὶ μὲ τὸ φέρετρο. Ἀλλ' εἶχαν προβλέψει τὰ πάντα. Ἔφτιαξαν δυὸ θηλιὲς μ' ἕνα σχοινὶ ποὺ εἶχαν φέρει μαζί τους καὶ τὸ τράβηξαν μὲ προσοχὴ ἐπάνω. Τὸ κατέβασμα ἦταν πιὸ εὔκολο. Θὰ μποροῦσαν, βέβαια, νὰ πάρουν μόνο τὸ νεκρό. Ἀλλ' ὅπως τὸ φέρετρο εἶχε κατασκευασθῆ ἐπίτηδες, γιὰ ν' ἀφήνη τὸν ἀέρα νὰ κυκλοφορῆ ἐλεύθερα μέσα σ' αὐτό, προτίμησαν νὰ τὸ πάρουν μαζί τους, γιὰ νὰ μὴν βρεθοῦν στὴν ἀνάγκη νὰ κατασκευάσουν ἄλλο.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ βαρῶνος Κίνγκστον, ὅταν ἔδινε αὐτὲς τὶς ὁδηγίες, ἤξερε ὅτι ὁ ἀέρας θὰ τοῦ ἦταν χρήσιμος. Κι' οἱ δυὸ γιατροὶ ἐπίσης ἀμφιβάλλαν γι' αὐτό, γιατὶ τίποτα δὲν ἔδειχνε ὅτι τὸ σῶμα ἀνέπνεε. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε, δὲν θέλησαν νὰ ἐνδιατρήσουν περισσότερο σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀφοῦ, ἄλλωστε, εἶναι ἀδύνατο στὸν ἄνθρωπο, ν' ἀντιληφθῆ τὴ συνέγεια τῆς ζωῆς χωρὶς ἀέρα.

Τὸ φέρετρο τοποθετήθηκε μέσα στὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν πόλι, ἀντὶ νὰ πάνε στὸ σπίτι τοῦ Λάντον ἢ τοῦ Μπένσον, πῆραν ἕναν ἀπὸ τοὺς χιντριακοὺς δρόμους, τὴν Κύνον Στρήτ, καὶ σταμάτησαν στὸν ἀριθμὸ 245, μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι παλαιικοῦ ρυθμοῦ. Τὸ σπίτι αὐτὸ ἀνῆκε στὸν Ὀὐίλλιαμ Βάτ, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς συμβολαιογράφους τοῦ Λονδίνου.

Ἡ ὥρα ἦταν τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο πέρασε κάτω ἀπὸ τὸν ἐπιδόξιτικὸ λυχνο τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ μόνος ποὺ τοὺς εἶχε ἰδῆ, ἦταν ἕνας νυχτοφύλακας, ποὺ, ἄλλωστε, δὲν φάντηκε τοὺς πρόσεξε.

Ὁ Βὰτ ἦταν φίλος τοῦ Μπένσον. Δὲν ἔχρειᾶε, ὡστόσο, τὴν ἐξπίσκεψη καὶ, μὲ μάτια γυσταγμένα ἀκόμη, ζήτησε νὰ μάθη τὴν αἰτία της.

Ὁ Μπένσον, ἀφοῦ τοῦ παρουσίασε τὸν Λάντον, τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἤξερα ἂν αὐτὸ ποὺ θὰ μοιραζήση φασαρίες. Ἐλπίζω, ὡστόσο, ὅτι ὄχι, γιατὶ κανεὶς δὲν μᾶς εἶδε ποὺ ἤρθαμε ἐδῶ.

— Μίλησε, ἀπάντησε ὁ Βάτ. Ἂν ζητήσης κάτι ποὺ περνάει ἀπὸ τὸ χέρι μου, μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ γίνη!

— Ἐκεῖνο ποὺ θὰ σοῦ ζητήσω, συνέγισε ὁ Μπένσον, εἶναι νὰ χούφαχτο ὑπόγειό σου, ὅπου βάζεις τσεμένα τῶν πελατῶν σου.

Ὁ συμβολαιογράφος ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του.

— Ἕνα πῶμα; τραύλισε. Καὶ γιατί πρέπει νὰ τὸ βάλω μέσα στὸ σιδερόφραχτο ὑπόγειο;

— Γιατὶ μόνον ἐκεῖ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀσφαλισμένο, ἀπάντησε ὁ Μπένσον. Κι' ἄλλωστε, δὲν πρόκειται ἀκριβῶς γιὰ πτῶμα.

Ὁ συμβολαιογράφος ἀνοιγόκλεισε κάμποσες φορὲς τὰ μάτια του.

— Εἶμαι ξύπνιος ἢ μήπως ὀνειρεύομαι; ρώτησε.

— Δὲν ὀνειρεύεσαι καθόλου, ἀπάντησε ὁ Μπένσον.

— Ἐξήγησέ μου, τότε...

— Μπορῶ νὰ σοῦ ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, ἀλλὰ γιὰ ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ, δὲν πρέπει νὰ μιλήσης οὔτε μὲ τὸν ἴσκιο, ἀπάντησε ὁ Μπένσον.

— Ἕναι συμβολαιογράφος ἔγει ὑποχρέωσι νὰ μὴν ἀνακοινώνη τὰ μυστικὰ ποὺ τοῦ ἐμπιστεύονται, εἶπε ὁ Βάτ.

Ὁ Μπένσον τοῦ ἐξιστόρησε τότε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὰ πάντα.

— Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ προτοῦ ξημερώση, γιὰ νὰ μὴν μᾶς ἰδοῦν, εἶπε τελειώνοντας. Δέγεσαι ἢ ὄχι;

Ὁ συμβολαιογράφος σκέφτηκε μερικὲς στιγμές.

— Δέγομαι, ἀπάντησε ἔπειτα.

— Αὐτὸ διευκολύνει κατὰ πολὺ τὰ πράγματα, εἶπε ὁ Μπένσον. Σ' εὐχαριστῶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μου.

Οἱ τέσσερες ἄνδρες κατέβηκαν στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ, κρυπόνοντας τὸ φέρετρο στὰ γέρια τους.

Αὐτὸ τὸ ὑπόγειο, μὲ ἄτοιγη ἀσφαλείας θὰ μποροῦσε νὰ συναγωνισθῆ ἀκόμη καὶ τὰ θησαυροφυλάκια τῆς Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας. Ἦταν ἕνα μεγάλο ὀρθογώνιο δωμάτιο, μὲ τοιχώματα ἀπὸ ἀτσάλι, πάχους πέντε ἑκατοστῶν. Καμμιὰ σφαῖρα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ διατρέρση. Διάφορες αὐτόματες συσκευές, ἐξ ἄλλου, ἔδιναν τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ, σὲ περίπτωσι πυροκαϊᾶς ἢ διαρρήξεως. Μόλις ἔκλεινε ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα, ἕνα ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, ποὺ θὰ ἦταν ἱκανὸ νὰ κεραυνοβολήση ἀκόμη καὶ ἐλέφαντα, διοχετεύονταν στὰ πιὸ ἐπικίνδυνα σημεῖα.

Ὁ Μπένσον ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ σύντομη ἐπιθεώρησι ποὺ ἔκαμε.

— Ποιός μπαίνει ἐδῶ μέσα; ρώτησε.

— Μόνον ἐγώ, ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος.

— Καὶ τὴν καθαριότητα, ποιός τὴν κάνει;

— Ἡ καθαριότης γίνεται κάθε τρεῖς μῆνες ἐπὶ παρουσίᾳ μου κι' ἐκείνοι ποὺ ἔρχονται γιὰ τὸν καθαρισμό, περιστοιχίζονται ἀπὸ τρεῖς ἀστυνομικούς.

— Πρέπει νὰ μὴν κάμης καμμιὰ καθαριότητα ἕως ἕνα χρόνο.

— Αὐτὸ εἶναι εὔκολο.

— Καὶ ὁ ἀέρας;

— Ἀνανεώνεται μὲ τρόπο αὐτόματο. Σὲ περίπτωσι δυσοσμίας, μπορῶ νὰ ἐνισγύσω τὸν ἀερισμό.

— Δὲ νομίζω πὼς θὰ παραστῆ ἀνάγκη, γιατὶ τὸ πῶμα τοῦ βαρώνου δὲν πρόκειται ν' ἀποσυντεθῆ... Κατεβαίνεις συχνὰ ἐδῶ;

— Ἐξαρτᾶται. Μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα... Κάποτε περισσότερο ἢ καθόλου.

— Μόνος;

— Μόνος.

— Καὶ δὲν φοβᾶσαι καμμιὰ ἐνέδρα;

— Προτοῦ κατεβῶ, τηλεφωνῶ στὸν θυρωρό, ποὺ μοῦ ἀπαντᾶ μὲ συνθηματικὸ τρόπο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι κανένας δὲν πέρασε ἀπὸ τὸν πυλῶνα. Βάζω κατόπιν σὲ ἐνέργεια ἕνα μηχανισμό, ποὺ ἀνεβάζει ἕνα σιδερένιο φράγμα. Αὐτὸ τὸ φράγμα γωρίζει τὸ διάδρομο στὰ δυὸ καὶ ἀπομονώνει τελείως τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται ὁ ὑπόγειος θάλαμος. Ἔτσι, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἐνογλήση. Ὑπάρχει ὅμως κι' ἕνα ἄλλο μυστικό, ποὺ κι' ὁ θυρωρὸς ἀκόμη τὸ ἀγνοεῖ. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἠλεκτρονικὴ συσκευή, ποὺ μοῦ μεταδίδει τοὺς ἤχους ποὺ θὰ γίνονταν τυχὸν στὸ διάδρομο, καθὼς καὶ τὸ βάρος ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ θἄμπαινε ἐκεῖ. Ἔτσι, ξέρω μὲ ποιόν ἔγω νὰ κάνω.

— Τρομερὲς προφυλάξεις!, εἶπε ὁ Μπένσον.

— Ἔγω στὰ γέρια μου γοροϋγραφα, κοσμήματα, γρήματα, διαθῆκες, ποὺ πολλοὶ ἄνθρωποι θὰ εἶγαν συμφέρον νὰ τὶς ἐξαφανίσουν, τοῦ ἐξήγησε ὁ συμβολαιογράφος. Ὅλα αὐτὰ ἀντιπροσωπεύουν ἑκατομμύρια λιρῶν καὶ εἶμαι ὑπεύθυνος γιὰ τὴ φύλαξί τους.

— Θὰ σοῦ ζητήσω ἀκόμη μιὰ γάρι, εἶπε ὁ Μπένσον. Νὰ ρίγνης κάθε τόσο μιὰ ματιὰ στὸ φέρετρο. Ἐὰν παρατηρήσης κάτι τὸ ἀνώμαλο, θὰ μοῦ τηλεφωνήσης ἀμέσως... Ἐλπίζω, ὅμως, ὅτι δὲν θὰ συμβῆ τίποτα τέτοιο, γιατὶ ὁ βαρῶνος βρίσκεται στὴν κατάστασι ποὺ ἀποκαλοῦμε φαινομενικὸ θάνατο. Ἂν, ὅμως, ἐπέλθη ἀποσύνθεσις, τότε δὲν ἔγουμε παρὰ νὰ τὸν θάψουμε κανονικά.

Προτοῦ φύγουν, ὁ συμβολαιογράφος τοὺς ἔδωσε ἕνα ποτό, ποὺ ἔλεγε τὸ αἷμα νὰ κυκλοφορῆση πιὸ γοήγορα στὶς φλέβες τους.

Κόντευε νὰ ξημερώση, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο γύρισε στὸ σπίτι τοῦ Λάντον. Ὁ μνηστήρας τῆς Ντόλλυ παρακάλεσε τὸ φίλο του νὰ μείνη στὸ σπίτι του, πρᾶγμα ποὺ ἐκεῖνος δέχτηκε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι, γιατὶ ἦταν τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι.

Τὸ ἄλλο μεσημέρι, ὁ Λάντον κι' ὁ Μπένσον δὲν εἶχαν ξυπνήσει ἀκόμη.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΑΝΤΡΟ

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε σηκώσει τὴν Ντόλλυ στοὺς ὤμους του, ὅταν ἔφτασαν στὴν πόστα, τὴν ἔβαλε νὰ σταθῆ στὰ πόδια της καί, βγάζοντας ἕνα μαντῖλι ἀπὸ τὴν τσέπη του, τῆς ἔδεσε τὰ μάτια. Ἔτσι, ἡ γέα ἦταν τώρα δειμένη καὶ φιμωμένη καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῆ τίποτα. Ἔνειτα ὁ κακοποιός, βοηθούμενος ἀπὸ τὸ σύντροφό του, τὴν μετέφερε σ' ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως.

— Δὲν θὰ πάθετε κανένα κακό, ἂν εἴσαστε φρόνιμη, τῆς εἶπε ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς κακοποιούς, καθὼς τὴν βοηθοῦσε νὰ καθήση στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου. Διαφορετικά, δὲν ἐγγυῶμαι γιὰ τίποτα!

Κατέβασε συγχρόνως τὶς κουρτίνες.

Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε τώρα μὲ μεγάλη ταχύτητα πρὸς ἄγνωστη διεύθυνσι.

Ἀλλά, ξαφνικά, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ κακοποιοὺς σκούντηξε τὸ σύντροφό του.

— Διάβολε!, ψιθύρισε. Μοῦ φαίνεται πὼς λιποθυμάει!

— Ξέσφιξέ λίγο τὸ μαντῖλι ποὺ τῆς ἔγουμε βάλει στὸ στόμα, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος. Θἄχη ἀνάγκη ἀπὸ ἀέρα.

Ὁ δεύτερος κακοποιὸς συμμορφώθηκε μὲ τὴν ὑπόδειξί του. Ἀλλ' ἡ νέα δὲν φάνηκε πὼς συνεγόταν. Ἔγεμε, τοὐναντίον, τὸ κεφάλι της καὶ δὲν κινήθηκε πιά.

— Ἔγασε τὶς αἰσθήσεις της, εἶπε ὁ δεύτερος κακοποιός.

— Δὲν μᾶς εἶπε κανεὶς νὰ προσέξουμε μήπως λιποθυμήσει, ἀπάντησε ὁ πρῶτος. Ἔτσι, τοὐλάχιστον, μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε... Ἄπουρε τὰ κατασφαιρωμένα ρεύματα καὶ δὲν θ' ἀκούσουμε τὶς συνηθισμένες παρατηρήσεις ἀπὸ τὸν ἀόγηγο. Νομίζω πὼς θὰ μείνη πολὺ εὐχαριστημένος.

— Μιλᾶς γιὰ τὸν ἀγνηγό, σὰν νὰ τὸν ἔχῃς ἰδῆ ἢ νὰ τὸν γνωρίζῃς!, παρατήρησε ὁ ἄλλος.

— Καὶ μήπως ὅλοι δὲν χρειόμαστε ἀπ' αὐτόν; εἶπε ὁ σύντροφός του. Μοῦ εἶπαν νὰ τὸν λέω ἀόγηγό, κι' αὐτὸ κάνω. Τί μὲ νοιάζουν ὅλα τ' ἄλλα; Ἀοχεῖ πὼς μὲ πληρώνει καλά.

— Αὐτὸς ὁ ἄγνωστος κι' ἀόρατος ἀρχηγὸς μᾶς ἔγει πλέξει σὲ πολλὲς ἀσχημιὲς δοινέιες ὡς τώρα...

— Ξέρεις ὅτι παίζεις μὲ τὸ τομάρι σου, μιλώντας ἔτσι; τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος.

— Μπά!, ἀπάντησε ὁ πρῶτος. Ὁ ἀδηγός δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἀκούση, γιατὶ μᾶς ἀπομονώνει τὸ κρυστάλλινο γώρισμα.

— Καλὸ εἶναι, ὅμως, νὰ προσέχουμε, εἶπε ὁ σύντροφός του.

Ἔροιξε ταυτόχρονα μιὰ ματιὰ στὴν Ντόλλυ, ποὺ φαινόταν πάντα λιποθυμισμένη.

— Ξέρει κανένα τρόπο γιὰ νὰ τὴν κάνουμε νὰ συνέλθη; ρώτησε.

— Τί ξέρω ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα; ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Κι' ἄλλωστε, κοντεύουμε νὰ φτάσουμε. Θὰ φροντίσουν ἄλλοι γιὰ νὰ τὴν ξαναφέρουν στὶς αἰσθήσεις της.

Ἡ νέα δὲν εἶγε γάσει τὴν γρωμάτα της κι' ἀντιμετώπισε μ' ἀξιοθαύμαστο θάρρος αὐτὴν τὴν περίστασι. Εἶγε μάλιστα, τὴν ἐτοιμότητα, τὴ στιγμὴ ποὺ τὴς ἔδεναν τὰ μάτια, νὰ κλείση σφιχτὰ τὰ βλέφαρα καὶ νὰ κατεβάση τὸ δέρμα τοῦ μετώπου. Ἔκαμε ὕστερα τὴν ἀτιθέμητη κίνησι πολλὲς φορὲς καὶ κατάφερε ἔτσι ν' ἀνοιγκώση κατὰ ἕνα ἢ δυὸ γιλιοστὰ τὴν ἄκρη τοῦ μαντηλιοῦ. Αὐτό, βέβαια, δὲν ἦταν ἀρκετό, γέροντας, ὅμως, τὸ κεφάλι, ἔβλεπε λίγο σῶς, ποὺ ἔπαινε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος. Οὔτε εἶγε γάσει τὶς αἰσθήσεις της. Ὅπως φαντάσθηκαν οἱ ἀπαγωγεῖς της. Ἀκούμπησε, ὅμως, τὸ κεφάλι της στὸ πάνω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ βλέπη καλύτερα ἀπὸ τὸ μικρὸ κενὸ ποὺ ἀφηναν οἱ κουρτίνες στὶς ἄκρες.

Ἐλάγιστα πράγματα, ὡστόσο, κατάφερε νὰ διακρίνη. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦσε νὰ συμπεράνη, ἦταν ὅτι δὲν εἶγαν βγῆ ἀπὸ τὴν πόλι, γιατὶ ἔβλεπε δεξιὰ κι' ἀριστερά, στοὺς δρόμους ἀπ' ὅπου περνοῦσαν, σπίτια. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἰδῆ οὔτε ἀριθμό, οὔτε τὸ ὄνομα κανενὸς δρόμου. Δὲν κατάφερε ἀκόμη νὰ καταλάβη ποιὰ διεύθυνσι ἀκολουθοῦσαν.

Ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι περίπου λεπτά, τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε. Ἡ Ντόλλυ εἶγε καὶ πάλι τὴν ἐντύπωσι βρίσκονταν σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς χεντριακοὺς δρόμους.

Τὸ αὐτοκίνητο μπῆκε σὲ μιὰ μεγάλη αὐλή. Οἱ δυὸ ἀπαγωγεῖς σήκωσαν στὰ γέρια τους τὴ νέα καὶ τὴν ἔβαλαν μέσα σ' ἕνα ἀσανσέρ, ποὺ ἀνέβηκε στὸ δεύτερο ὄροφο. Ἀφοῦ διέσγισαν κάμποσους διαδρόμους, τὴν ὡδήγησαν σ' ἕνα δωμάτιο, ποὺ ἔμοιαζε μὲ μικρὸ σαλόνι. Ἦταν ἐπιπλωμένο κατὰ τὸν ἀνατολίτικο τρόπο, γιλιάδες μὲ πολλοὺς πάπιες καὶ μαξιλαράκια στὸ πάτωμα, ἕνα μικρὸ ἐξαγωνικὸ τραπεζάκι στὴ μέση καὶ ἕνα μεγάλο γαμηλὸ ντιβάνι στὸν τοῖχο, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πόρτα. Πάνω στὸ τραπεζάκι βρίσκονταν διάφορα φαγητά.

Οἱ δυὸ ἀπαγωγεῖς τὴν ξάπλωσαν ἐξ νέου πάνω στὸ στιβάνι, τῆς ἔλυσαν τὰ γέρια καὶ τῆς ἔβγαλαν τὰ μαντήλια ποὺ τῆς ἔκλειναν τὸ στόμα καὶ τὰ μάτια.

— Εὐτυχῶς ποὺ συνῆλθατε, τῆς εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτούς. Ἂν γοειασθῆτε τίποτε, κτυπᾶτε τὸ κουδούνι ποὺ βρίσκεται πλάι σας.

Οἱ δυὸ κακοποιοὶ ἔφυγαν ὕστερα καὶ ἡ πόρτα ἔκλεισε μόνη της πίσω τους. Τὰ βήματά τους, ποὺ ἀπομακρύνονταν, ἀκούσθηκαν ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά. Ὅλα βυθίστηκαν τότε στὴ σιωπή.

Ἡ νέα ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητη. Ἀναπκώθηκε κατόπιν καὶ στηρίξε τὸ κεφάλι της στὸν τοῖχο. Ἕνας ἀκαθόριστος θόρυβος, ποὺ ἔμοιαζε μὲ μουγκητὸ πολλῶν ἀνθρώπων, ἔφτασε τότε στ' αὐτιά της.

Ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶγαν γίνει ἐκεῖνο τὸ δράδυ, ἦταν τόσο ἀνα-

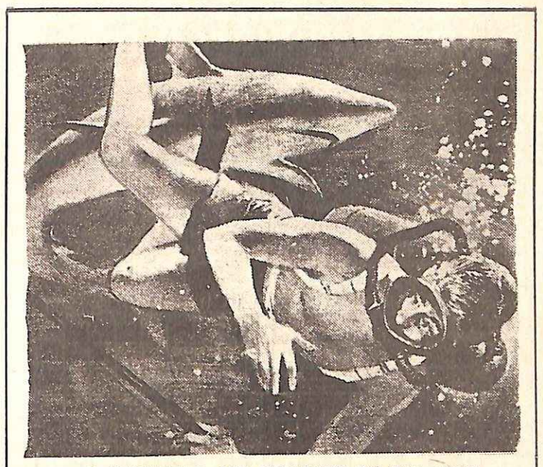

Ο ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ ΤΟΝ ΚΥΝΗΓΗΣΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΚΤΗ

Στὸ Ἀγκριζέντο τῆς Ἰταλίας, ἕνας νεαρὸς φαροντουφεκᾶς, ὁ Λορέντζο Βενούτο, 13 χρόνων, γλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὰ τρομερὰ δόντια ἑνὸς μεγάλου καρχαρία, ποὺ τὸν κυνήγησε μὲ μανία ὡς τὴν ἀκτή. Ὁ νεαρὸς κολυμβητὴς ἔφαγνε γιὰ φάρια σὲ μιὰ βραχώδη περιοχή, μαζὶ με μερικοὺς ἄλλους νέους τῆς ἡλικίας του, ὅταν ξαφνικὰ εἶδε ἕνα καρχαρία νὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος του. Ἄρχισε ἀμέσως νὰ κολυμπᾶ μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις πρὸς τὸ γειτονικὸ λιμανάκι, ἀκολουθούμενος συνεχῶς ἀπὸ τὸ τρομερὸ κῆτος. Εὐτυχῆς, ὁ Λορέντζο πρόφτασε καὶ βγῆκε στὴν ἀκτή, πρὶν ὁ καρχαρίας τὸν προλάβη. «Ἦταν τεράστιος!, εἶπε κατατρομαγμένος στοὺς πρώτους ποὺ ἔτρεξαν κοντά του. Φοβήθηκα πολύ!».

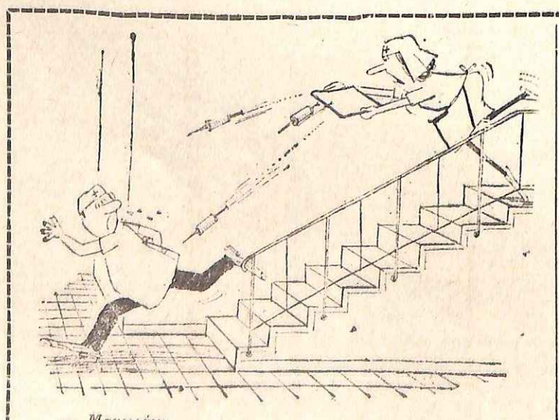

— Μανωλάκη...

ξήγητα! Ἡ Ντόλλυ ἔσπαζε τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ βρῇ τὴν αἰτία. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦσε νὰ σκεφτῇ, ἦταν ὅτι οἱ ἀπαγωγεῖς στρέφονταν ἐναντίον τοῦ μνηστῆρα της. Μήπως ὁ Χένρυ εἶχε κάμει κάποια σημαντικὴ ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψη, ποὺ οἱ ἀντίπαλοί του δὲν ἤθελαν νὰ γίνῃ γνωστή, γιατὶ ἔβλεπαν τὰ συμφέροντά τους καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἐκφοβήσουν κλέβοντας τὴ μνηστή του;

Οἱ δύο κακοποιοὶ ποὺ τὴν εἶχαν ἀπαγάγει, δὲν μποροῦσαν, βέβαια, παρὰ νὰ ἦταν ἁπλὰ ἐκτελεστικὰ ὄργανα. Ἴσως ἀπ' αὐτοὺς κρυβόταν κάποιος ἄλλος. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν τῆς εἶχαν φερ θῆ ἄσχημα κι' ἡ Ντόλλυ δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πόσο μεγάλος ἦταν ὁ κίνδυνος ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε.

Ἡ ὥρα περνοῦσε, χωρὶς νὰ φαίνεται κανείς.

Ἡ νέα, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ πεινάῃ, κάθησε μπροστὰ στὸ τραπεζάκι κι' ἔφαγε κάτι. Χτύπησε κατόπιν τὸ κουδούνι, περίεργη νὰ δῇ ποιὸς θὰ ἐρχόταν. Ἴσως κατάφερνε νὰ μάθῃ κάτι.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἡ πόρτα ἄνοιξε μόνη της καὶ δύο γυναῖκες μπῆκαν στὸ δωμάτιο. Ἡ μία ἦταν χοντή, μὲ μελαψὴ ἐπιδερμίδα. Ἀμυγδαλωτὰ μάτια καὶ προσεξέχοντα μῆλα. Ὅλα αὐτὰ ἔδειχναν τὴν Ἀνατολίτισσα, τὴν Κινέζα, ἴσως. Ἡ ἄλλη ἦταν ψηλή, μὲ περίφημη κορμοστασιὰ καὶ ὡραῖο πρόσωπο. Τὰ μαῦρα της μαλλιὰ χωρίζονταν μὲ μιὰ χωρίστρα στὴ μέση κ' ἔπεφταν μὲ χαριτωμένους κυματισμοὺς στὰ πλάγια. Ἡ ἔκφασί της ἦταν μεγαλόπρεπη καὶ ἀγέρωχη. Προχώρησε ἀργὰ καὶ σταματώντας μπροστὰ στὴν αἰχμάλωτη, τὴ ρώτησε:

— Τί ἐπιθυμεῖτε;

— Θἄθελα λίγο νερό, γιὰ νὰ πλύνω τὰ χέρια μου, ἀπάντησε ἡ Ντόλλυ.

Ἡ συνομιλήτριά γύρισε στὴ συνοδό της, ποὺ φαίνεται ὅτι θὰ ἦταν κάποια ὑπηρέτρια, καὶ τῆς ψιθύρισε μερικὲς λέξεις σὲ μιὰ ἄγνωστη γλῶσσα. Ἡ γυναίκα αὐτὴ βγῆκε ἀμέσως. Ἡ πόρτα, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά, ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μόνη της.

Ἡ γυναίκα μὲ τὸ ὄμορφο κι' ἀγέρωχο πρόσωπο ξαναγύρισε στὴ Ντόλλυ.

— Θὰ σᾶς φέρουν σὲ λίγο ὅ,τι ζητήσατε, εἶπε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ἡ Ντόλλυ. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε γιατὶ μ' ἔφεραν ἐδῶ;

Ἡ συνομιλήτριά της δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἕνα χαμόγελο μισάνοιξε τὰ γέλη της, φανερώνοντας τὰ ὑπέροχα δόντια της, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν μιὰ σειρὰ ἀπὸ μαργαριτάρια. Ἔπειτα εἶπε μὲ ἀπόλυτη φυσικότητα:

— Ἐπρόθετο, γιὰ νὰ σᾶς σκοτώσουν.

— Γιὰ νὰ μὲ σκοτώσουν; ρώτησε ἡ Ντόλλυ.

— Πῶς! Δὲν τὸ ξέρετε, λοιπόν; εἶπε ἡ ἄλλη.

— Ὄχι.

Ἡ νέα κύτταξε ἔκπληκτη αὐτὴ τὴ γυναίκα, ποὺ τὸ χαμόγελό της εἶχε γίνει τώρα σατανικὸ καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν παράξενα, σὰ νὰ χαιρόταν μ' αὐτὰ ποὺ ἔλεγε.

— Καὶ γιατὶ πρέπει νὰ πεθάνω; ρώτησε ἡ Ντόλλυ.

— Γιατί; τῆς ἀπάντησε ἡ ἄλλη. Γιατὶ εἶναι φυσικὸ καὶ συνηθισμένο πρᾶγμα ὁ σπίτι αὐτὸ ὁ θάνατος. Κανεὶς ἀπὸ ὅσους μπῆκαν ἐδῶ, δὲν ξαναβγῆκε ζωντανός... Ὤ, ἂν ξέρατε πόσο εὐχάριστο εἶναι νὰ βλέπῃς ἕναν ἄλλον νὰ τραντάζεται ἀπὸ τοὺς σπασμοὺς τῆς ἀγωνίας! Θὰ θυσίαζα, εὐχαρίστως καὶ τὸν ὕπνο μου, γιὰ νὰ μὴν χάσω μιὰ τέτοια ἀπόλαυση. Ἡ καλύτερη στιγμὴ γιὰ μένα εἶναι ὅταν ὁ ἀφηγητὴς μοῦ λέῃ: «Πήγαινε, σκότωσε! Τράβηξε ἕνα θῦμα ποὺ σὲ περιμένει, δύο, τρία!»

Ἡ Ντόλλυ ἀνατρίχιασε.

— Γιὰ ποιὸν ἀφηγητὴ μιλᾶτε; ρώτησε, ἐνῶ τὰ λόγια ποὺ εἶχε ἀκούσει μέσα στὸ αὐτοκίνητο ξαναγύριζαν στὸ μυαλό της.

— Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὸ μάθετε, ἀπάντησε ἡ συνομιλήτριά της. Μπορεῖτε νὰ ξέρετε, ὅμως, ὅτι εἶναι ὁ πιὸ μεγαλοφυὴς ἄνθρωπος τῆς γῆς! Μοῦ ἐδίδαξε τὰ πιὸ φριχτὰ βασανιστήρια, ποὺ δὲν σκοτώνουν ἀμέσως, ἀλλὰ παρατείνουν τὴν ἀγωνία ἐπὶ τρεῖς, πέντε, ὀχτὼ ἡμέρες. Ἐγώ, ὅμως δὲν εἶμαι ποτὲ ἱκανοποιημένη. Θἄθελα νὰ πιῶ ποτάμια ἀπὸ αἷμα, νὰ κολυμπάω μέσα σ' αὐτό, νὰ δῶ τόσο αἷμα, ὅσο εἶναι ἡ θάλασσα!

Ἡ γυναίκα αὐτή, ποὺ ἦταν τόσο ὄμορφη, τόσο κομψή, τόσο χαριτωμένη, μιλοῦσε τώρα μὲ ἀλλιθωνὴ λύσσα. Τὰ μάτια της γνάλιζαν ἀπὸ μιὰ διαβολικὴ χαρά, σὰν νἄβλεπε νὰ ξετυλίγονται μπροστά της τὰ πιὸ ἀποτρόπαια κι' ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα. Ὅπως ἡ λύσσαινα, ποὺ εἶναι ἕτοιμη νὰ χυμήξῃ πάνω στὸ θῦμα της, συνέχισε:

— Ἀπὸ τέσσερις μῆνες, ποὺ βρίσκομαι ἐδῶ...

Ἡ Ντόλλυ τὴν διέκοψε.

— Μόνον ἀπὸ τέσσερις μῆνες; εἶπε. Καὶ ποῦ ἤσαστε πρίν;

— Δὲν τὸ ξέρω, δὲν θυμᾶμαι. Ἴσως κοιμήθηκα γιὰ πολὺν καιρό, ἴσως ἤμουν ἄρρωστη... Ἀπὸ τέσσερις μῆνες, ποὺ ἐκτελῶ τὶς διαταγὲς τοῦ ἀφηγητοῦ, τὰ θύματα ποὺ σκότωσα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια καὶ γάρηκα τὸ θάνατό τους, ἀνέρχονται σὲ δεκαοχτώ.

— Σκοτώσατε δεκαοχτὼ ἀνθρώπους; ρώτησε ἡ Ντόλλυ, κυτταζοντας μὲ τρόμο αὐτὴ τὴ γυναίκα, που ἔμοιαζε σὰ νὰ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴν κόλασι.

Ἔλεγε ἀλήθεια ἄραγε; Ἡ ὑποζυγιοῦταν αὐτὸ τὸ φόλο γιὰ νὰ τὴν τρομοκρατήσῃ;

Ἡ συνομιλήτριά της συνέχισε:

— Καὶ τί εἶναι δεκαοχτὼ ἐγκλήματα; Σεῖς, δὲ μπορεῖτε νὰ ταλάβετε ποιὰ ὑπεράνθρωπη χαρὰ μοῦ προξενεῖ ἕνα ἔγκλημα καὶ τὸν πόθο ποὺ ἀνάβει μέσα μου ὅταν θέλῃ νὰ ξεκάμω κάποιον, μοῦ δείχνει τὴ φωτογραφία του. Πρόκειται πάντοτε γιὰ πρόσωπα σημαντικά, πολιτικούς, στρατηγούς, ἐπιστήμονες. Μὲ πληροφορεῖ ταυτόχρονα ποῦ συχνάζουν, ποιὲς εἶναι οἱ συνήθειές τους... Ὁ δικός μου ρόλος εἶναι τότε νὰ τοὺς τὰ λέω στὰ δίχτυα μου... Κυττάξετε με, δὲν εἶμαι ὄμορφη; Νομίζετε πὼς ὑπάρχει ἄνδρας, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ ἀντιστεθῇ;... Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι πολὺ εὔκολα... Πάνω σ' ἕνα ἀγχαλιασμα, σ' ἕνα φιλί τοὺς χεντάω μὲ τὸ δαχτυλίδι ποὺ ἔχω στὸ δάχτυλο. Αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι ἔχει μιὰ αἰχμή, μικρότερη κι' ἀπὸ τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας, ποὺ εἶναι βαμμένη μέσα σ' ἕνα δηλητήριο, ἕνα δηλητήριο ποὺ φέρνει τὸ θάνατο ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα. Τὸ θῦμα πεθαίνει ἀπὸ ἀνεύρισμα τῆς ἀορτῆς ἢ ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ παράλυσι... Μόνον ἔχωρὶς ὅμως, νὰ γλυτώσῃ τελικά. Μὲ εἶχε πάει ἕνα βράδι στὸ θέατρο, ἔπειτα ἀπὸ γνωριμία τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν. Δὲν ξέρω τί τὸν ἔκαμε νὰ προσέξῃ τὸ δαχτυλίδι μου. Ἀνακάλυψε ἐπίσης μιχρὴ αἰχμὴ του καὶ μὲ ρώτησε σὲ τί χρησιμεύε. Δὲ μπόρεσα νὰ τοῦ δώσω, χαμιὰ ἐξήγησι. Αὐτὸς τότε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, μοῦ τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸ ἐξέτασε προσεχτικά. «Εἶναι κινέζικο», μοῦ εἶπε. Ἔπειτα, κυττάζοντάς με μέσα στὰ μάτια, πρόσθεσε: «Ἡ αἰχμὴ του εἶναι δηλητηριασμένη. Ἦταν ἕνας ναντικός, ποὺ εἶχε ταξιδέψει πολὺ κι' ἤξερε τὶς συνήθειες ὅλων τῶν λαῶν. Ἐγώ, βέβαια, ἀρνήθηκα, λέγοντας πὼς ποτὲ τὸ εἶχε χαρίσει ἕνας φίλος. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν μὲ πίστεψε καὶ φαντάσθηκε πὼς ἤμουν μιὰ τυχοδιώκτρια, ποὺ σκότωνε τοὺς φίλους της γιὰ νὰ τοὺς κλέψῃ. Τὰ λόγια του ἦταν προσβλητικὰ γιὰ μένα. Οἱ παρακλήσεις καὶ τὰ δάκρυά μου δὲν τὸν ἔκαμαν ν' ἀλλάξῃ γνώμη. «Γιὰ ν' ἀποδείξῃς πὼς λὲς ἀλήθεια, τράπησε μ' αὐτὴ τὴν αἰχμὴ τὸ χέρι σου» μοῦ εἶπε. Γέλασα, προσπαθώντας νὰ ξεφύγω. «Ἀλλ' ὁ συνοδός μου ἐπέμενε, καὶ μ' ἀπειλοῦσε, λέγοντάς μου πὼς θὰ μὲ παρέδιδε στὴν Ἀστυνομία.

»Βρισκόμαστε ὁλομόναχοι μέσα σ' ἕνα θεωρεῖο καὶ πάνω στὴ σκηνὴ τὰ φῶτα εἶχαν λιγοστέψει. Δὲν εἶχα καιρὸ νὰ χάνω. Ἔβγαλα ἀπὸ τὴν τσάντα μου ἕνα λεπτότατο ἐγχειρίδιο, καὶ, μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, τοῦ τὸ ἔχωσα στὸ πλευρὸ ὣς τὴ λαβή, ἐνῶ ταυτόχρονα τὸν φιλοῦσα στὸ στόμα, γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ φωνάξῃ... Σωριάστηκε ἀμέσως κάτω. Γιὰ νὰ εἶμαι πιὸ σίγουρη, ξεκούμπωσα τὸ σακάκι του καὶ ξανάγωσα τὸ ἐγχειρίδιο τρεῖς φορὲς στὴ σειρὰ μέσα στὴν καρδιά του.

»Αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὄμορφες καὶ ταυτόχρονα ἀσχημες ἀναμνήσεις μου — συνέχισε ἡ νεαρὴ γυναίκα. Σᾶς βεβαιώ ὅτι, αἰσθάνθηκα πολὺ μεγάλη εὐχαρίστηση, ὅταν βύθισα τὸ μαγάρι μου μέσα στὴν καρδιὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Πόσο εἴχαμε γνωτὸν στὶς σάρκες του! Μόνο στὸ δεύτερο γύτιημα συνάντησα κάποια ἀντίστασι, γιατὶ τὸ μαχαίρι ἔσπαζε ἕνα πλευρό.

»Κανένας δὲν κατάλαβε τίποτα, γιατί, ὅπως σᾶς εἶπα, τὰ φῶτα στὴν πλατεία εἶχαν σβήσει καὶ πάνω στὴ σκηνὴ ὁ φωτισμὸς ἦταν λιγοστός. Ἔφυγα, χωρὶς νὰ μὲ ἐνοχλήσῃ κανείς. Φανταισθῆτε, λοιπόν, τὴν ἔκπληξί μου, ὅταν διάβασα τὴν ἄλλη μέρα στὶς ἐφημερίδες ὅτι ὁ ἄνθρωπός μου εἶχε πεθάνει στὸ σπίτι του... Χά! Χά! Χά! (Τὸ γέλιο της ἦταν τρομερό). Ἦταν ναύαρχος καὶ φαίνεται ὅτι κατεῖχε σημαντικὴ θέσι στὴν ἀντικατασκοπεία. Γι' αὐτό, εἶχε χώσει τὴ μύτη της στὴν ὑπόθεσι ἡ Σκώτλαντ Γιάρντ κι' εἶχε ἀφήσει νὰ πιστευθῇ ὅτι ὁ θάνατός του ἦταν φυσικός, νομίζοντας ὅτι αὐτὸ θὰ διηκόλυνε τὶς ἔρευνές της. Ἀλλὰ ψάχνουν ἀκόμη νὰ μὲ βροῦν... Τί ἀξίζουν αὐτὰ τὰ κτήνη μπροστά μου; Ὁ ἀφηγητὸς ἐπαίνεσε τὴν ἐνέργειά μου αὐτὴ κι' ἀπὸ τότε, κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται γιὰ μιὰ σοβαρὴ ὑπόθεσι, τὴν ἐμπιστεύεται σὲ μένα. Κάτοτε, ὅμως, προτιμάει νὰ κάνῃ μιὰ ἔνεσι στὸν τράχηλο σ' ἐκείνους ποὺ κατωδικάζει σὲ θάνατο. Δὲν καταλαβαίνω τὶ εὐχαριστησι βρίσκει σ' αὐτό. Οἱ ἐνέσεις αὐτὲς δίνουν ἄλλοτε μὲ τρόπο κεραυνοβόλο τὸ θάνατο, ἄλλοτε, ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς μῆνες. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν πιὰ τὸ θάνατο μέσα τους καὶ καμιὰ δύναμις δὲ μπορεῖ νὰ τοὺς γλυτώσῃ.

Ὀρθωσε τὸ κορμί της καὶ κύτταξε προκλητικὰ τὴ Ντόλλυ.

— Γιατὶ σᾶς τὰ λέω ὅλα αὐτά; εἶπε. Δὲν τὸ καταλαβαίνετε;... Γιατὶ δὲν προκειται νὰ ξαναβγῆτε ζωντανὴ ἀπὸ ἐδῶ. Κανένας ἀπὸ ὅσους μοῦ ἔφεραν ἐδῶ, δὲν ξαναβγῆκε ζωντανός... Ὥσπου νἄρθῃ, ὅμως, ἡ ἡμέρα σας, θὰ εἶμαστε φίλες. Θέλετε; Μπορεῖτε νὰ μὲ φωνάζετε Σόνια. Δὲν εἶναι ὄμορφο ὄνομα;... Πέστε μου τώρα τὶ μπορῶ νὰ κάμω γιὰ σᾶς.

Ἡ Ντόλλυ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ γυναίκα ποὺ τὴς μιλοῦσε, ἦταν ἡ ἐνσάρκωσι τοῦ πνεύματος τοῦ Κακοῦ. Τῆς ἐνέπνεε ἕνα αἴσθημα φρίκης, ὅπως ἕνα ἑρπετό.

— Φύγετε, εἶπε. Δὲν χρειάζομαι τίποτα. Ἤσαστε ἕνα τέρας!

Θἄ τὴν λυποῦταν ἴσως, ἂν ἤξερε πὼς δὲν ἦταν πάντοτε ἔτσι. Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε μεταβληθῆ σὲ τέρας, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἔνεσι ποὺ τῆς εἶχε κάμει ὁ μυστηριώδης ἀφηγητής. Εἶχε ξεχάσει τότε τὸ παρελθόν της, τοὺς γονεῖς της, τὴν ἐθνικότητά της, τὰ πάντα καὶ δὲν ζοῦσε παρὰ τὴ δίψα τοῦ αἵματος. Ἀλλοίμονο, ἡ ἴδια τύχη περίμενε ἴσως καὶ τὴ Ντόλλυ!

Ἡ Σόνια, ἂν αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά της, κύτταξε μ' ἕνα θρασυμβιευτικὸ χαμόγελο τὴ φυλακισμένη κι' ἔπειτα βγῆκε.

Ἡ Ντόλλυ ξέσπασε σὲ λυγμούς, ὅταν ἔμεινε καὶ πάλι μόνη της.

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἡ Σόνια ξαναμπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς φυλακισμένης.

— Ὁ ἀφηγητὸς ζητάει νὰ σᾶς μιλήσῃ, εἶπε. Ἤσαστε πρόθυμη νὰ τὸν δεχθῆτε;

— Περίεργη ἐρώτησι, ἀπάντησε ἡ Ντόλλυ. Βρίσκομαι στὴν ἐξουσία του καὶ τὸ ἄν θέλω ἢ δὲν θέλω νὰ τὸν δεχτῶ δὲν ἔχει σημασία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΟΓΡΙΦΟΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1020

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Τὰ ἑλληνικὰ εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ κόσμου. — Εἶδος ὅπλου.
2 Τὸ ἀποτελοῦν δυὸ τουλάχιστον μέταλλα. — Κάτι ποὺ παρακολουθοῦν οἱ γυναίκες περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες.— Χρῆμα.
3 Δὲ λείπει ἀπὸ καμμιὰ φράσι. — Τόπος παραθερισμοῦ γιὰ πολλοὺς Ἀθηναίους.— Δασώδης κοιλάς (ἀρχ.).
4 Μόλις πρὸ ὀλίγου.— Πίνει τὸ αἷμα μας.—Μιὰ τῶν Δωδεκανήσων.
5 Ἀρχὴ ὅρκου.—Ἐξασφαλίζεται μ' ἕνα εἰσιτήριο.— Δροσερός, γι' αὐτὸ καὶ φοριέται τὸ καλοκαίρι. —Δείχνει.
6 Γάλλος συγγραφεὺς (ἐπών.). —Εὐοίωνα.—Ὅρος στὸ σκάκι.
7 Δὲ βρίσκονται εὔκολα.—Περίπατος γιά... μωρά.—Προορίζεται γιὰ βασιλιάδ.
8 Ἀνίκανα.— Εἶδος παγωτοῦ.
9 Σοφὸς τῆς ἀρχαιότητος.—Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Περσίας. —Σκληρὸς ἀγών.
10 Ἀπαράβεκτη σὲ μιὰ δημοκρατία.—Ἔχει νόστιμο κρέας.
11 Τιμωρεῖται ἀπὸ τοὺς νόμους. — Ἔδωσε τ' ὄνομά του στὸ μικρόβιο ποὺ ἀνακάλυψε. — Χωρίζουν κράτη.
12 Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.—Μεγάλη οἰκογένεια τῆς Κεφαλληνίας, ἱσπανικῆς καταγωγῆς.—Σπόρ.
13 Ὄνομα γκάγκστερ. — Διάβολος (ξεν.). — Κατάλογος.—Ἄρθρο (πληθ.).
14 Προσωπικὴ ἀντωνυμία (α' πρ.).—Ἱερὴ τριήρης τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων.— Λατινικὸς χαιρετισμός.

Ὁλόκληρος.— Ἄνθρωπος καταχθόνιος. — Διπλασιαζόμενο δηλώνει βιασύνη.
16 Ἀναταραχή.— Ζάν...: ὁ Γάλλος ἠθοποιός. — Ἀθηναϊκὸ προάστιο.
17 Βιβλικὴ ἐμπνεύστρια τοῦ στρίτ τήζ. — Παιχνίδι γιὰ μωρά.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Δὲν ὑπάρχει πιὸ μεγάλο δαχτυλίδι ἀπὸ τὸ δικό του.—Πολύτιμο πετράδι.
2 Ἑλληνικὸ νησί. — Τραγούδι τῶν ἀρχαίων.— Φάρμακο κατὰ τῶν ἐντερικῶν διαταραχῶν.
3 Χαρτοπαίγνιο ἀμερικανικῆς προελεύσεως.— Κάτοικος χώρας τῆς Ἀμερικῆς.—Αἴθουσα.
4 Συγχρόνως ἢ ἀμέσως μετά. —Βάζει σὲ κίνδυνο τὴ ζωή μας.—Νότα.
5 Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).—Τοπικὸν ἐπίρρημα. — Εἶδος κρεοπωλείου.—Ἐπώνυμον Ἄγγλου συγγραφέως.
6 Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β'. πρ.). — Ὕφρις, προσβολή. — Πρακτορεῖον εἰδήσεων.
7 Ζημιά. — Ἐκεῖ βρισκόταν τὸ Χρυσόμαλλο δέρας. — Μέρος τοῦ χεριοῦ.
8 Προϊστορικὸ ὄνομα τῆς Κύπρου.— Δράσιζε τὸ νερὸ στὴν παλιὰ Ἀθήνα.
9 Θεά (γεν.).— Προορίζεται γιὰ στρατώνες. — Ἀρχηγὸς τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως.
10 Λόγος. — Συγκρατοῦν ὑποζυγιά.
11 Παρατεινομένη προκαλεῖ θάνατο.—Ἥρως ὁμωνύμου μυθιστορήματος τοῦ Κίπλινγκ. — Πόλις τῆς Ρουμανίας, ὅπου παραβρίζει ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια.
12 Κτητικὴ ἀντωνυμία (οὐδ.).— Ἀνατολίτικος τίτλος.—Ἡ Φλαβιούπολις σήμερα.
13 Πρόθεσι μπροστὰ σὲ φωνῆεν. —Δὲν ἔχει μόνιμη κατοικία.— Μᾶς ρίχνει στὸ κρεβάτι.—Τροπικὸ ἐπίρρημα.
14 Τίτλος εὐγενείας σὲ εὐρωπαϊκὴ χώρα.—Πόλις τῆς Δ. Ἱσπανίας, μὲ περίφημο παλαιὸ Πανεπιστήμιο.— Καλύπτουν τὴ μισὴ Ἀκράτα.
15 Χώρα τῆς Δ. Ἀσίας.—Παλαιὰ ὀνομασία τῶν Μογγόλων. — Χώρα τῆς Ἀσίας, τὴν ὁποία κατοικοῦσαν οἱ Ἀραμαῖοι.
16 Συμβάλλει στὸ καθάρισμα. — Τοῦρκος πασᾶς, ἀρχηγὸς τοῦ τουρκικοῦ στόλου κατὰ τὴ ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου.
17 Νοστιμίζει τὸ κουλούρι. — Πρωτεύουσα τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ Σόμ.

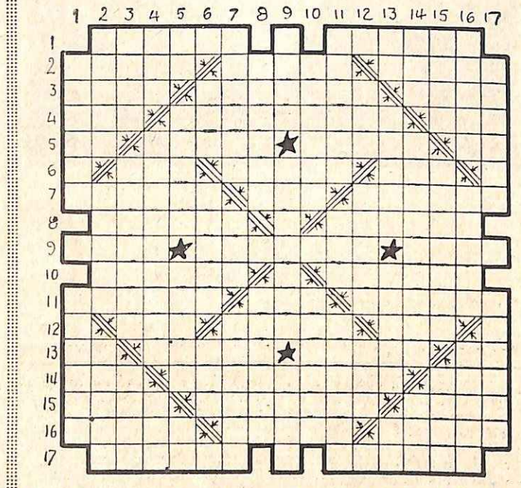

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1019 στὴ σελίδα 80

ντύνει, στολίζει, νοιωσουρεύει!

ὁ ὕπνος σὲ φρεσκοπλυμένα σεντόνια ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Μὲ κάθε πλύσιμο πιὸ φίνα καὶ πιὸ ἁφράτα

ΒΙΚΤΩΡΙΑ: Λεπτὰ φίνα σεντόνια πολυτελείας.
ΙΡΛΑΝΔΑ: Καλά, στερεὰ σεντόνια, πάντοτε χιονάτα.
Νο 120: Γερὰ καὶ κατάλευκα ἢ σὲ εὐγενικοὺς χρωματισμοὺς ποὺ δὲν κόβουν.

ΑΠΑΙΤΗΣΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΔΕΙΞΟΥΝ ΣΤΗΝ ΟΥΓΙΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΟ ΣΑΣ ΕΓΓΥΑΤΑΙ ΑΝΩΤΑΤΗ ΠΟΙΟΤΗΤΑ.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει στολίζει νοιωσουρεύει!

Τζώρτζ Χάμιλτων, ὁ καινούργιος «γόης».

ΤΖΩΡΤΖ ΧΑΜΙΛΤΩΝ

"Ενας ἀκόμη «γόης» στὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ

Εἶναι καινούργιος καὶ γοητευτικὸς ζὲν πρεμιὲ χωρὶς νὰ... εἶναι καινούργιος! Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχει κινηματογραφικὴ καρριέρα τεσσάρων ἐτῶν στὸ Χόλλυγουντ, ἀλλὰ μόλις ἀπὸ πέρυσι ἄρχισε νὰ γίνεται γνωστὸς στὸν κοριτσόκοσμο τῆς Ἀμερικῆς. Σήμερα τὸ ἄστρο του ἔχει πάρει μιὰ καλὴ τροχιὰ καὶ συνεχῶς ἀνεβαίνει στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα, μὲ προπτικὴ νὰ φθάση πολὺ σύντομα σὲ μεγάλα ὕψη. Τὸν συναντοῦμε στὸ μπὰρ ἑνὸς ἀπὸ τὸ πιὸ γνωστὰ στούντιο καὶ τοῦ ζητοῦμε νὰ μᾶς παραχωρήση λίγα λεπτὰ συνεντεύξεως:

— Ἐχετε γύρισμα αὐτὴ τὴν ἐποχή, Τζὼρτζ; Καὶ σὲ ποιὰ ταινία πρωταγωνιστεῖτε;

— Βρίσκομαι τώρα σὲ διακοπὲς καὶ, φυσικά, γιὰ 20 μέρες ἀκόμη, δὲν ἔχω γύρισμα. Ἀμέσως μετά, μὲ περιμένει ἕνας ἐνδιαφέρων ρόλος, σὲ μιὰ δραματικὴ ταινία, μὲ συμπρωταγωνίστρια τὴν Σαυηδέζα Ἔλκε Σόμμερ. Πρὸς τὸ παρόν, περνῶ τὶς διακοπές μου ἐδῶ στὸ Χόλλυγουντ καὶ ἀπολαμβάνω τὶς θαυμάσιες ἐξοχὲς τοῦ μέρους. Ἐχω σκέπτομαι τί ἤμουν, τί ἤθελα νὰ γίνω καὶ τί τελικὰς ἔγινα, πλημμυρίζω ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ χαρά. Ἂν δὲν μεσολαβοῦσε ἡ Μαί, ἀσφαλῶς θὰ ἤμουν ἕνας ἄσημος δημόσιος ὑπάλληλος ἢ γιατρός, κάμένος ἀπὸ ποιός ξέρει, στὰ βάθη ποιᾶς πολιτείας. Ἂς εἶναι εὐλογημένη ἡ Μαί Μάρρευ!...

— Καὶ μιὰ τελευταία ἐρώτησι, Τζώρτζ: Δὲν σᾶς γεννηθήκατε ποτὲ ἡ ἐπιθυμία νὰ γνωρίσετε ἄλλες χῶρες, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀμερική;

— Ἡ ἐπιθυμία μου αὐτὴ εἶναι μόνιμη. Τὴν Ἀμερική, τὴν ἔχω γυρίσει ὅλη. Μοῦ μένει ἡ Εὐρώπη καὶ ἰδιαίτερα τὰ κινηματογραφικά της κέντρα. Σύντομα θὰ βρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ τὰ ἐπισκεφθῶ κι' αὐτά. Ἡ γηραιὰ Εὐρώπη, ὅπως τὴν λένε, πάντα προσελκύει τοὺς Ἀμερικανούς. Γιὰ τὸ προσεχὲς φθινόπωρο, μελετῶ μιὰ πρότασι ποὺ ἔχω, νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Γαλλία καὶ τὴν Ἰταλία, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ κατορθώσω.

ΦΡ. ΚΛΑΡΚ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες εἰδησοῦλες

ΠΡΙΝ ἀπὸ ἕνα μῆνα, στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον καλοῦσε ἐπειγόντως ἕνα γιατρό, ἀργὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, στὸ ξενοδοχεῖο, στὸ ὁποῖο ἔμενε μὲ τὴ Λίζ Ταϊλ. Ὁ κ. Μαθεύτηκε τώρα, ἀπὸ κάποιο στενὸ φίλο τους πώς, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἡ Λίζ ἔχασε τὸ παιδί, ποὺ περίμενε.

Ὁ Τζὼν Γουαίην.

Τὸ κακὸ ἄρχισε κάποια βραδιὰ στὴ Βοστώνη, ὅπου τὸ πλῆθος τῶν θαυμαστῶν ἔσπασε τὸ φράγμα τῶν ἀστυνομικῶν κι' ἔπεσε πάνω στὸ καλλιτεχνικὸ ζευγάρι, ζητῶντας αὐτόγραφα. Ἡ Λίζ ταλαιπωρήθηκε πολύ, κι' ὅταν γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο της, δὲν ἔκρυψε ἀπὸ τὸν Ρίτσαρντ ὅτι ὑπέφερε φοβερά.

Λίγες μέρες ἀργότερα ὁ Ρίτσαρντ, σὰν τρελλὸς καλοῦσε ἕνα γιατρὸ στὴ Νέα Ὑόρκη. Εἶπαν πὼς ἡ Λίζ ἔνοιωθε πόνους στὴν πλάτη. Οἱ γυναίκες ποὺ περιμένουν παιδί, δὲν ὁμολογοῦν ποτὲ πὼς τὸ ἔχασαν, ἰδιαίτερα ὅταν τὸ ἐπιθυμοῦν πολύ, αὐτὸ τὸ παιδί.

Ἡ Λίζ, ὅτι κι' ἂν λένε γι' αὐτήν, λατρεύει τὰ παιδιὰ καὶ θὰ ἤθελε ν' ἀποκτήση ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα, ἂν καὶ ξέρει πὼς κάθε φορὰ ὁ τοκετὸς βάζει σὲ κίνδυνο τὴ ζωή της.

Ὅταν γεννήσε τὴ Λίζα, τὴν κορὴ τοῦ Μάϊκα Τόντ, ἡ κατάστασι τῆς ἦταν ὡραματικη. Δὲν τῆς ἔκαναν μόνο καισαρικὴ τομή, ἀλλὰ γιὰ νὰ τῆς πάρουν τὸ παιδί, ἀναγκάστηκαν νὰ κάνουν καὶ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι στὴν πλατή, ποὺ ὑποχρέωσε τὴ Λὶς νὰ φορέση ἐπὶ ἕνα χρόνο σιδερένιο κορσέ.

Ἡ Λὶς δὲν ἀγαποῦσε μόνο τὰ τρία παιδιὰ της, τοὺς δυὸ γυιοὺς ποὺ ἀπέκτησε μὲ τὸν Μάϊκλ Γουαιλντινγκ, καὶ τὴν κόρη του, ἀλλὰ γενικὰ ἀγαποῦσε τὰ παιδιά. Ὅταν γύρισε πρὸ χρόνων τὴ Μαρία, ἕνα δυστυχισμένο κοριτσάκι, ποὺ δὲν μπόρουσε νὰ περπατήση, τὴν πῆρε ὑπὸ τὴν προστασία της κι' ἔκανε το παν, γιὰ νὰ τη θεραπεύση. Πέρασε νύχτες στὸ προσκεφάλο της, στο νοσοκομεῖου του Λονοινου, ὅπου χειρουργήθηκε.

—Ἀγαπῶ τὰ παιδια, λέει ἡ ἴδια ἡ Λίζ, καὶ ξέρω πως κι' ἐκεῖνα μ' ἀγαποῦν. Θέθὰ τὰ μεγαλώσουν καὶ ζωὴ σας κοντὰ στὴ διάσημη μητέρα σας;», νὰ μπορουν ν' απαντοῦν: «Ἦταν ἕνα συνεχὲς πανηγύρι... Ἦταν σαν νὰ ζούσαμε μέσα σ' ἕνα λούνα πάρκ».

★ Στὴ Ρώμη, ὅπου βρίσκεται ἀπὸ ἡμέρες ἡ "Αβα Γκάρντνερ, γιὰ νὰ ὑποδυθῆ τὴ Σάρα στὴ «Βίβλο» τοῦ Χιούστον, ἐπιμόνως φήμες πὼς κάνει καὶ πάλι τὸ σύζυγό της ἀπὸ τὸν ὁποῖο ζῆ χρόνια χωρισμένη, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ σκεφθῆ νὰ ζητήση διαζύγιο.

"Οταν ὁ Ντὸν ντὲ Λαουρέντις τῆς πρότεινε τὸ ρομπούμπια ὅραχμες, μὲ ἐκεῖνες τὶς ἔδωσε τὰ μισά. Ἡ "Αβα ἀρνήθηκε, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες ὅμως ἄλλαξε γνώμη καὶ δήλωσε πὼς δέχεται. Στὴ Ρώμη, τὸ ἀποδιτι, κατὰ τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, ὁ Φρανκ Σινάτρα θὰ γυρίζη στὴ τοῦ Ράϊαν» τὸ ἴδιο ἔργο.

Τὶς φῆμες ἐνισχύουν τὰ ἑξῆς κράτησε τέσσερα δωμάτιο ξενοδοχεῖο, στὸ ὁποῖο ἔμενε ἡ Φράνκ. "Επαψε νὰ ξενυχτᾶ τὸν περισσότερο, γιὰ νὰ εἶναι ὅσο γίνεται πιὸ δροσερὸ καὶ ὡραία. "Εκοψε τὸ μιες ὥρας μασάζ. Ἀκοτίση καὶ κατώρθωσε ἤδη νὰ αὐτή, ποὺ ἔχει πρὸ πολλοῦ τὴν κομψὴ της ἐμφάνισι, πάες τουαλέττες.

"Οταν ἔφτασε στὴ Ρώμη, ἡ "Αβα κατέπληξε τοὺς φωτογράφους. "Ηταν ἐκπληκτικὰ ὡραία. Πολλοὶ δυσκολεύθηκαν νὰ τὴν ἀναγνωρίσουν. νεώτερη.

Γιὰ ποιόν τὰ ἔκανε, ὅλα Σινάτρα; Θέλει νὰ εἶναι ἀχώρισαν, πρὶν ἀπὸ χρόνια. ἴδιο γοητευτικὴ.

★ Ἡ Ἐντβιζ Φεστερ ἐμφανίστηκε σὲ μιὰ παισινὴ δεξίωσι μὲ μιὰ κροκέμπαδον μαντὸ ποὺ φοροῦν οἱ γυναίκες τῆς Βερ-

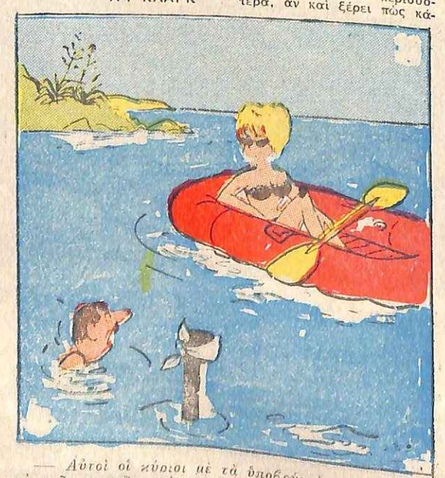

— Αὐτοὶ οἱ κύριοι μὲ τὰ ὀπλοβρύχια τους ἄρχισαν νὰ μοῦ γευτοῦν στὰ νεῦρα!...

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

Μέχρι στιγμῆς, 9 ταινίες μεγάλου μήκους καὶ 15 ντοκυμαντὲρ ὑπεβλήθησαν ἀπὸ τοὺς "Ελληνες κινηματογραφικοὺς παραγωγούς, γιὰ νὰ διαγωνιστοῦν στὴν «Ἑβδομάδα τοῦ Ἑλληνικοῦ κινηματογράφου Θεσσαλονίκης». Στὸ μεταξύ, ἡ προθεσμία γιὰ τὴν ὑποβολὴ τῶν ἔργων ἔχει παρατεθῆ μέχρι καὶ τῆς 5ης Σεπτεμβρίου.

Ἡ Ἐντβιζ Φεγιέρ.

Ἡ Φίνος - Φίλμ θὰ δώση ἐφέτος τὸ παιόν στὴ Θεσσαλονίκη μὲ 5 ταινίες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ τρεῖς εἶναι διασκευὲς θεατρικῶν ἔργων:

«Χαρτοπαίχτρα» μὲ τὴ Ρένα Βλαχοπούλου, «Δεσποινὶς διευθυντὴς» μὲ τὴν Γ ζένη Καρέζη, καὶ «Βίλλα τῶν ὀργίων», μὲ τὴν Κάτη Ἀναλυτή. Τὰ δύο ἄλλα ἔργα εἶναι ὁ «Ἐγωϊσμὸς», ἕνα ψυχολογικὸ δρᾶμα τοῦ Γιάννη Δαλιανίδη, μὲ τὴ Ζωὴ Λάσκαρη καὶ τὸ Σπύρο Φωκᾶ, καὶ «Τὸ δόλωμα» τοῦ Ἀλ. Σακελλαρίου, μὲ τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη.

Τρία ἔργα θὰ στείλη στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἡ ἑταιρία «Ρουσσόπουλος — Λαζαρίδης — Σαρρῆς — Ψαρρᾶς» γι' αὐτὸ καὶ τὰ συνεργεῖα της ἐργάζονται πυρετωδῶς γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν ἐγκαίρως τὴν ταινία «Τελευταῖος πειρασμὸς» τοῦ Σωκράτη Καψάσκη, μὲ τὴν Ἄννα Φόνσου καὶ τὸν Τίτο Βανδή.

σμὸς καὶ Κοσμάκης» τοῦ Ὀρέστη Λάσκου, μὲ τὸν Ν. Σταυρίδη καὶ «Ἀμφιβολίες» τοῦ Γρ. Γρηγορίου.

★ «Ἡ γυνὴ νὰ φοβᾶται τὸν ἄντρα», θὰ εἶναι ὁ τίτλος τῆς κωμῳδίας, ποὺ ὁ Γιώργος Τζαβέλλας ἄρχισε νὰ γυρίζη μὲ τὴ Μάρω Κοντοῦ καὶ τὸ Γιώργο Κωνσταντίνου. Βασίζεται σ' ἕνα δικό του ἔργο, ποὺ γνώρισε ἐπιτυχία, ὅταν παίχτηκε, πρὶν ἀπὸ χρόνια, στὸ θίασο τοῦ Β. Λογοθετίδη.

★ Ἀπὸ τὸ Μόναχο μᾶς ἔρχεται ἡ πληροφορία ὅτι ἡ Ἑλένα Ναθαναὴλ ἄρχισε, ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Ράλφ Τίλλερ, τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Κατασαμένο αἷμα», ποὺ βασίζεται σὲ μιὰ νουβέλα τοῦ Τόμας Μάν. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἐγχρωμο φίλμ, στὸ ὁποῖο ἡ Ἑλενα παίρνει μέρος ἀφοῦ ὑπεβλήθη σὲ 60 τέστ. Ἡ ἀμοιβή της θὰ ἀνέλθη σὲ 10.000 δολλάρια, ἐκτὸς τῶν ἐξόδων τῆς ἐκεῖ παραμονῆς της. Ἡ Ἑλενα Ναθαναὴλ θὰ ἐπανέλθη στὴν Ἀθήνα τὸ Σεπτέμβριο, ἀφοῦ ὁλοκληρωθῆ τὸ γύρισμα τοῦ ἔργου.

★ «Τὸν παλιὸ ἐκεῖνο τὸν καιρό»! Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ ὁριστικὸς τίτλος τῆς ταινίας, ποὺ ἑτοίμασε ὁ παραγωγὸς Κλέαρχος Κονιτσιώτης καὶ ποὺ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ συρραφὴ τῶν καλυτέρων ἀποσπασμάτων παλαιῶν κωμῳδιῶν τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ βωβοῦ καὶ τῶν πρώτων βημάτων τοῦ ὁμιλοῦντος.

★ Ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς σκηνοθέτης Τζὼν Κρίστιαν ἦρθε καὶ πάλι στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ συζητήση μὲ τὴν «Ἀνζεβόδος», τὸ γύρισμα στὴν Ἑλλάδα μιᾶς ταινίας μὲ ξένους καὶ Ἕλληνες ἠθοποιούς. Τὸ σενάριο, ἕνα θρύλλεο, τύπου Χίτσκοκ, ἔχει ἤδη ἐγκριθῆ ἀπὸ τὴν ἑταιρία «Ἑνωμένοι Καλλιτέχνες», ποὺ θ' ἀναλάβη τὴ διεθνὴ ἐκμετάλλευσι. Ἂν οἱ συνεννοήσεις καταλήξουν σὲ συμφωνία, τὸ γύρισμα θ' ἀρχίση ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες.

Ο ΦΑΚΟΣ

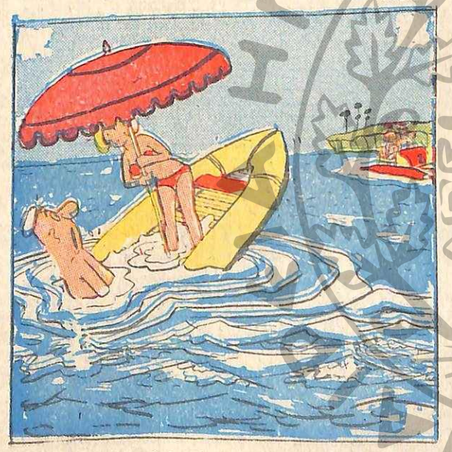

— Σοῦ εἶπα ν' ἀνοίξης τὴν ὁμιλοέλλα, ὄχι καὶ γιὰ τὴν καροφώσης σοῦ κανό!...

Ἡ Σούλη Σαμπάχ, μετὰ τὸ τραγούδι καὶ τὴν σκηνή, σημειώνει τώρα ἐπιτυχίες καὶ στὸν κινηματογράφο. Ἐκτὸς ἀπὸ δευτερεύοντες ρόλους σὲ προηγούμενα φίλμ, ἐρμηνεύει τώρα ἕνα ἀπὸ τοὺς βασικοὺς ρόλους, στὴ γνωστὴ θεατρικὴ ἐπιτυχία «Ἡ Βίλλα τῶν ὀργίων», ποὺ μεταφέρεται στὴν ὀθόνη.

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικαντικὸ ρεπορτὰζ

ΤΟ Θέατρο τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου, ἐξακολουθεῖ νὰ ἔρχεται πρῶτο σὲ εἰσπράξεις, ἀπ' ὅλα τὰ ἀθηναϊκά. Ἀκολουθοῦν τὰ θέατρα «Βέμπο» καὶ «Μετροπόλιταν».

Ἡ «Σταχτοπούτα», μαζὶ μὲ τὴν ἐπιθεώρησι «Γυναικες καὶ λουλούδια», θὰ μεταφερθῆ, ἀπὸ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου, στὸ θέατρο «Ἄκροπόλ».

Ἐπίσης ἡ «Χαρτοπαίχτρα» θὰ μεταφερθῆ ἀπὸ τὸν θιασο τῆς κ. Κατερινας στὸ θέατρο «Μπουρνέλλη», ὅπου θὰ γιορτάση τὶς 500 παραστάσεις της.

★ Μετὰ τοὺς «Ἀτρειδες», ἕνα ἄλλο ἔργο τοῦ Β. Καταανη, τὸ «Ἰαρθενα γιὰ καψημο», περιπλέκεται σὲ πειρητέιρα. Τὸ διεκδικοῦν ταυτοχρονως, γιὰ τὴν χειμερινὴ περιοδο, ἡ Κάρζη καὶ ἡ Βουγιουκλακη.

Ἡ πρώτη ἐν τούτοις, παρουσιάζεται ἐπικρατέστερη, γιατὶ εἶχε ἤδη ὑπογράψει, ὅπως τουλαχιστον ἰσχυρίζεται, πρόσυμφωνο μὲ τὸν συγγραφεα.

★ Ὁ Κατρακης, παρὰ τὴν ἀρχικὴ του ἰδέα, ἐγκαταλειπει τὸν «Ἀπατώνα», ποὺ προωρίζε γιὰ δεύτερο ἔργο. Ἀντὶ αὐτοῦ, γιατὶ τὸ ἔργο, εἶναι πολυπροσωπο, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνο, σὰν ἐπανάληψις, ἔπειτα ἀπὸ μακρὰ σειρὰ παραστασεων.

Ἐτοιμάζεται νὰ ἀνεβάση τὸ ἔργο τοῦ Νοτη Περγιάλη «Τὸ κορίτσι μὲ τὸ κοροελλακι», ποὺ ἄρεσε πολὺ ὅταν πρωτοπαίχτηκε.

★ Στὸ «Παρκ» συνεχίζει τὶς ἐμφανίσεις του τὸ συγκροτημα τοῦ «Καζίνο ντὲ Παρὶς», μὲ νέες του ὁημιουργιες.

★ Ὁ θιασος τοῦ Ντίνου Ἡλιοπουλου, μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Λάζου, ἔρουνε γιὰ μια μεγάλη περιοδεια στὴν Αὐστραλία, ὅπου θὰ μείνη ἕνα μήνα.

★ Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ὁ θιασαρχης Κώστας Μουσούρης, γιὰ τὴν προετοιμασία τοῦ ἔργου τοῦ Ποζγκὸφ «Τρεῖς ἀδελφές», ποὺ θὰ εἶναι τὸ ἐναρκτήριο της χειμερινης περιοδου.

★ Ἡ Ἀντιγόνη Βαλάκου θὰ ἐγκαινιάση τὴν χειμερινὴ περιοδο, στὸ θεατρο αἰ. Παπᾶ, ἐπικεφαλῆς προσωπικοῦ της θιασου.

Μὲ βασικοὺς συνεργάτες τοὺς Τσόπελην, Πάρλαν, Ἐφη Ροδόπη καὶ Λιάνα Ἀπέργη, θὰ ἀρχίση μὲ τὴν «Κυρα τῆς θαλασσας» τοῦ Ἴψεν.

★ Ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια Σούλη Σαμπάχ θὰ παιζη ἐνα ἀπὸ τοὺς βασικοὺς ρολους στὴ «Βίλλα τῶν ὀργίων», ποὺ μεταφέρεται στὴν ὀθόνη, μὲ πρωταγωνίστὴ τὸν Λάμπρο Κωνσταντάρα. Θὰ ἔχη, ὡσαυτως, ἕνα ἐνδιαφεροντα ρολο, στὴν κωμωδία «12 μῆνες Πρωταπριλιά».

★ Ὁ θιασος τοῦ «Πειραϊκοῦ θεάτρου», ποὺ γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία στὴν Ἰταλία, ἰδιαίτερα μὲ τὴν «Μήδεια», ὅπου ἔκανε πολλὴ ἐντύπωσι ἡ Ἔλσα Βεργῆ, δίδει τώρα παραστάσεις στὴν Ἱσπανία. Ἀπὸ ἐκεῖ, θὰ ἀναχωρήση γιὰ τὴν Ἀμερική.

★ Στὰ θέατρα «Γκλόριαν» καὶ «Δίανα», τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους, θὰ παίξουν τὸν χειμῶνα, δυὸ θίασοι πρόζας, τοῦ Ντίνου Ἡλιόπουλου στὸ πρῶτο καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρ-κη, στὸ δεύτερο.

★ Τὸ φωνητικὸ «κουϊντέτο» τοῦ Γιάννη Βέλλα, ἀναδιοργκτώμενο, ἐγκαινίζεται τώρα μὲ ἐπιτυχία σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξιόλογα κέντρα τοῦ Ντηπρόϊτ. Ἐν συνεχείᾳ, ἔχει προτάσεις νὰ ἐμφανισθῆ σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κέντρα τοῦ Λας Βέγκας.

★ Τὸ ἑλληνικὸ τραγουδιστικὸ ἀντιπρωσωπεῦσουν, τ-μικὰ στὸ ἑρετεῖνὸ Φεστιβὰλ τῆς Βαρκελώνης τέσσερις τραγουδιστές: ὁ Σώτος Παγαγιάννος, ὁ Δημ. Μπαξεβανάκης, ὁ Τάρης Λούσσος καὶ ἡ Κλειὼ Ἐδμονδίδου.

★ Τὸ νεο χορευτικὸ κουαρτέττο Στίνης Μαΐρα, ἐμφανίζεται, ἐδῶ καὶ λίγες ἡμερες, μὲ πολλὴ ἐπιτυχία σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ νυκτερινὰ κέντρα.

★ Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα, θὰ ἀνακοινωθοῦν τὰ 24 τραγουδια ποὺ θὰ προκριθοῦν ἀπὸ τὰ 145 ποὺ ἐστάλησαν ἐν συνόλῳ, γιὰ τὸ ἑφετεινὸ Φεστιβὰλ τῆς Θεσσαλονίκης.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι στὴν κριτικὴ ἐπιτροπὴ δὲν συμμετέχει ἐφετος κανεὶς ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους μαέστρους.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Η ΧΟΡΩΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

... ποὺ ἦλθε στὴν Ἑλλάδα

Ἡ «Χορωδία τῶν Παρισίων», στὴ μοναδικὴ ἐμφάνισί της στὴν Ἀθήνα.

Η ΜΙΚΤΗ «Χορωδία τῶν Παρισίων», ποὺ τὴν ὑποδέχθηκε μὲ πολὺ ἐνθουσιασμὸ τὸ ἀθηναϊκὸ κοινό, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδ·φέροντα μουσικὰ συγκροτήματα, ποὺ πέρασαν ἐφέτος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ἱδρύθηκε πρὶν δεκαέξη χρόνια, στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα, ἀπὸ μιὰ ὁμάδα νέων, ποὺ ἦσαν γεμᾶτοι παλμό, σὰν ἀνεξάρτητος μουσικὸς ὀργανισμός, χωρὶς ἰδιαίτερους πόρους καὶ μὲ μοναδικὸ βασικὸ κεφάλαιο τὶς συνδρομὲς τῶν μελῶν του.

Τόσο τὰ ἱδρυτικὰ μέλη του, ὅσο καὶ τὰ ἐν συνεχείᾳ, δὲν εἶναι ἐπαγγελματίες. Εἶναι ὅλοι τους ἐρασιτέχνες, ἔχουν τὶς ἄλλες δουλειές τους καί, παράλληλα, τὶς ὧρες, ποὺ τοὺς μένουν ἐλεύθερες, ἀπασχολοῦνται μὲ τὴ χορωδία, ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ ζωντανὴ προπαγάνδα γιὰ τὴν πατρίδα τους.

Ἕνας νεαρὸς μαέστρος, μὲ πολὺ ταλέντο, ὁ Ὀλεντόρφ, ἔχει ἀναλάβει τὸ τεχνικὸ μέρος: τὴ διδασκαλία καὶ ἐκμάθηση τῶν τραγουδιῶν, ποὺ γίνεται συνήθως ἀπὸ δίσκους, ἀφοῦ τὸ ρεπερτόριό τους περιλαμβάνει ὄχι μόνο γαλλικά, ἀλλὰ καὶ ξένα τραγούδια ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια τραγούδια σὲ 14 διαφορετικὲς γλῶσσες. Ἔπεσι, σὲ κάθε ὥρα, ποὺ ἐπισκέπτεται ἡ Χορωδία τῶν Παρισίων, πλουτίζει πάντα τὸ ρεπερτόριό της μὲ δυὸ ἕως τρία τοπικὰ τραγούδια.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Παρίσι, τὴ μόνιμη ἕδρα της, ὅπου δίδει τακτικὰ συναυλίες καὶ ἐκπομπὲς στὴν τηλεόρασι, ἔχει ἐμφανισθῆ ὡς τώρα σὲ πολλὰ κράτη τῆς Εὐρώπης, τὴν Ἀγγλία, τὴν Ἰταλία, τὸ Βέλγιο, τὴ Γερμανία. Παντοῦ ἔτυχε θερμῆς ὑποδοχῆς, ἰδιαίτερα ὅμως στὴ Γερμανία, ὅπου τὸ κοινὸ εἶναι περισσότερο φιλόμουσο, καὶ γνώρισε ἀληθινὴ ἀποθέωσι.

Ποτὲ ἄλλοτε ὅμως δὲ δοκίμασαν τόση χαρὰ τὰ μέλη τῆς Χορωδίας, ὅση ἐφέτος, ὅταν τὸ Καλλιτεχνικὸ Γραφεῖο Ἀθηνῶν τοὺς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἑλλάδα, τὴν πατρίδα τοῦ πολιτισμοῦ, ὅπως ὁμολογοῦν.

*

Εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ τοὺς χαιρετήσουμε στὴ μοναδικὴ συναυλία, ποὺ ἔδωσαν στὸ θέατρο τοῦ Κήπου. Ἐκεῖ, οἱ δροσερὲς φωνές τους, μέσα στὴν τόσο γραφικὴ ἀτμόσφαιρα, ἦταν μιὰ πραγματικὴ μουσικὴ μυσταγωγία. Καὶ τὰ πλούσια χειροκροτήματα, ποὺ κέρδισαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τῆς ἐμφανίσεως, ἦταν ἀντάξια τῆς φήμης τους.

Ντυμένοι ὁμοιόμορφα, μὲ λευκὰ πουκάμισα, γκρὶ μπλοὺζες καὶ πανταλόνια καὶ κόκκινα μπολερό, μᾶς χάρισαν τὴν πρώτη ἔκπληξι, μὲ ἕνα χαρακτηριστικὸ πρόλογο στὰ ἑλληνικά:

«Σήμερα ἡ Ἑλλὰς μᾶς ὑποδέχεται. Περιμέναμε μὲ μεγάλη συγκίνησι αὐτὴ τὴ στιγμή, γιατὶ ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ ἔδωσε στὴ Δύσι τοὺς κανόνες τοῦ κάλλους: τὴν ἰσορροπία, τὴν ἁρμονία, τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν ἀγνότητα. Εἶναι ἕνα προσκύνημα, αὐτὸ ποὺ κάνουμε σήμερα. Μιὰ ἐπιστροφὴ στὶς πηγές. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ μοναδικὸς σκοπός μας».

Ὁ Ἐθνικός μας Ὕμνος, ποὺ ἀκολούθησε, σὲ ἑλληνικὴ γλῶσσα, μέσα σὲ κατανυκτικὴ σιγή, σὰν ἐναρκτήριο κομμάτι, ὁλοκλήρωσε τὴ συμπαθητικὴ ἀτμόσφαιρα. Τὰ τραγούδια τους ἦταν τὸ ἕνα καλύτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο, κάτω ἀπὸ τὴν πειθαρχημένη μπαγκέτα τοῦ Ὀλεντόρφ. Σὲ διαφορους ρυθμούς, καθένα καὶ μιὰ ἔκπληξι. Καὶ ποιὸ νὰ πρωτοθυμηθῆ, ἀλήθεια, καινείς; Τὴ «Μπαλλάντα τοῦ Φόρ», τὸ «Τραγούδι τῶν κατατρεγμένων», τὸ εὔθυμο περσικὸ τραγουδάκι «Λουλοῦδι τοῦ ἀγροῦ», τὸ τραγούδι τῆς Οὐκρανίας, τὸ «Μικρὸ δάσος», τὸ πολεμικὸ ἐμβατήριο τῆς Κροστίας, καὶ τόσα ἄλλα. Φινάλε δυὸ ἑλληνικὰ δημοτικὰ τραγούδια, ἡ «Γεφυρακίνα» καὶ ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς Βέμπο «Κάτω στὸν κάμπο». Καὶ ἔπειτα κλείσιμο πάλι μὲ τὸν Ἐθνικό μας Ὕμνο.

Ὅταν ἔπεσε ἡ αὐλαία, ἐπακολούθησαν χαρακτηριστικὲς ἐκδηλώσεις. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὁμαδικὴ ἔφοδο στὰ παρασκήνια, Ἀθηναῖες φιλοῦσαν τὰ κορίτσια καὶ ζητοῦσαν αὐτόγραφα καὶ Ἀθηναῖοι ἀγκαλιάζανε τὰ ἀγόρια.

Ὅλοι τους ἔλαμπαν ἀπὸ τὴ χαρά τους. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συγκροτήματος κ. Ντεστρέ, μὲ βουρκωμένα τὰ μάτια, πλησιάζει καὶ μοῦ λέγει:

— Ἦταν κάτι, ποὺ περιμέναμε ἀπὸ τὸν τόσο φιλόξενο λαό σας. Ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει...

— Κρῖμα νὰ μὴν ἔχουμε τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς ἀκούσουμε καὶ δεύτερη φορά.

— Δυστυχῶς, αὔριο φεύγουμε, ὄχι ὅμως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Θὰ μείνουμε στὴν πατρίδα σας. Αὔριο θὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴν χιλιοτραγουδισμένη Κέρκυρα. Κατόπιν, τὴν Τρίπολι, τὴν Καλαμάτα καὶ ἄλλες πόλεις. Ὅταν γυρίσουμε ὅμως πάλι στὴν Ἀθήνα, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, κάτι μπορεῖ νὰ γίνη.

— Ἀνεβήκατε στὴν Ἀκρόπολι;

— Αὐτὴ ἦτανε ἡ πρώτη μας φροντίδα, μέσα στὸ πρόγραμμα τοῦ ταξιδιοῦ μας, μπροστὰ στὸ ἀθάνατο μεγαλεῖο τοῦ Ἱεροῦ Βράχου. Καταθέσαμε ἐπίσης στέφανι στὸ μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, συμβολικά, ἐκ μέρους τῆ νεολαίας ὅλης τῆς Γαλλίας.

— Μελλοντικὰ σας σχέδια;

— Λατρεύουμε πάντα τὸ Παρίσι — καὶ ποιὸς δὲν τὸ λατρεύει, εἶναι νὰ ταξιδεύουμε πάντα. Γιὰ τὸν κόσμο νὰ κρίνη τὴν εὐκαιρία σὲ ὅλο θειά μας.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

✪✪

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΝΕΑ

★ Τὸ νέο χορευτικὸ κουαρτέττο Στίνης-Μάϊρα, ἔκανε τὴν πρώτη του ἐμφάνισι, μὲ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία, σὲ δυὸ νέες χορογραφίες τῆς Ἔλλης Ζουρούδη.

Συμπληρούμενο ἀργότερα μὲ νέα στελέχη, τὸ νέο χορευτικὸ συγκρότημα θὰ ἀρχίση μιὰ μεγάλη περιοδεία στὸ ἐξωτερικό.

★ Στὴν Ἀθήνα ἐμφανίζεται ἀπὸ προνθὲς ἡ νέγρα τραγουδίστρια τῆς τηλεοράσεως Λόττι Λέβις, ποὺ σημειώνει ἰδιαίτερη ἐπιτυχία μὲ τραγούδια τζάζ. Ἔχει ἐμφανισθῆ ὡς τώρα σὲ 32 διαφορετικὲς χώρες.

★ Τὸ τσίρκο τοῦ Βερολίνου, ὕστερα ἀπὸ παραμονὴ ἑνὸς μηνὸς στὴ Θεσσαλονίκη, θὰ μεταφερθῆ, αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, στὴν Ἀθήνα. Ταξύ, προβλέπεται καλλιτεχνικὸς ὀργασμὸς κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Ἐκθέσεως.

"Ηδη, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς θεαματικὲς ἀττραξιόν, ποὺ θὰ παρουσιάσ·ῃ ἡ Ἔκθεσις, ἐκλεισον συμβόλαια ὁ Μαρούδας, ὁ Βερσετῆς, ἡ Τζέιν Βάνου, ἡ Μαριάννα Χατζηπούλου καὶ ὁ Καζαντζίδης μὲ τὴ Μαρινέλλα.

Γιὰ λίγες μέρες ἐπίσης θὰ ἐμφανισθῆ στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ὁ Τζίμης Μακούλης, ποὺ εἶναι τώρα στὴν Ἱσπανία.

Δυὸ γυναῖκες, ποὺ ἀγαποῦν τὸν ἴδιο ἄντρα, ἡ καθεμιὰ μὲ τὸ δικό της τρόπο, εἶναι οἱ ἡρωῖδες τοῦ νέου δραματικοῦ σινεροράματος μας

"ΛΕΥΚΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ,,

τὴ δημοσίευσι τοῦ ὁποίου ἀρχίζει ὁ «ΘΗΣΑΤΡΟΣ» ἀπὸ τὸ προσεχὲς τεῦχος του.

Ἡ ὑπόθεσι ἐκτυλίσσεται στὴν Ἱσπανία καὶ φέρει ἀντιμέτωπες δυὸ γυναῖκες: μιὰ κακομαθημένη πλούσια νέα, ποὺ, προχειμένου νὰ ἱκανοποιήση τὸ πάθος της, δὲ διστάζει νὰ φτάση στὸ ἔγκλημα, καὶ ἕναν ἄγγελο καλωσύνης.

Πρωταγωνιστοῦν τέσσερα λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ ἱσπανικοῦ κινηματογράφου: Ἡ ΚΟΝΤΣΙΤΑ ΠΑΕΖ στὸ ρόλο τῆς νέας μὲ ΓΙΟ, στὸ ρόλο τῆς ὡραίας ἐρωτευμένης μὲ τὴ μαύρη ψυχή, ἡ καὶ ὁ ΧΟΣΕ ΜΠΕΡΑΙΝΓΚΕΣ στὸ ρόλο τοῦ γιατροῦ Ρεϊνές.

φαλόνι

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΜΟΝΙΚΑ

Ἡ νεαρὴ χορεύτρια τοῦ Μπεζὰρ ποὺ ἔγινε ἐξ ἀγχιστείας Ἑλληνίδα

ΠΟΛΥ παράξενοι, στ' ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ πρωτότυποι εἶναι οἱ λόγοι, ποὺ ἡ Μόνικα, νεαρὴ Γαλλιδούλα χορεύτρια, ἀλλά, παρ' ὅλη τὴ νεότητά της διάσημη κιόλας στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Εὐρώπη, ἦρθε νὰ τρυπώση στὶς στῆλες τοῦ «Θησαυροῦ», σὰ «νέο κῦμα».

Ὁ πρῶτος ἀπ' τοὺς λόγους αὐτούς, ἦτανε... ὁ ἔρωτας.

Παρτεναὶρ τοῦ ἐπίσης διάσημου Ἕλληνα χορευτὴ Τάσσου Ἀξιώτη, ποὺ σὲ προηγούμενο τεῦχος του εἶχε ἀσχοληθῆ ὁ «Θησαυρὸς» μαζί του, κατάφερε στὸ τέλος νὰ τόν... ἀγαπήση καὶ νὰ πραγματοποιήση τὸ πρῶτο ταξίδι της στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ γνωρίση τὸν τόπο τοῦ ἀγαπημένου της.

Ὁ δεύτερος εἶναι ἡ τύχη.

Κάποιο ἀπ' τὰ τελευταῖα φεγγαροφώτιστα βράδυα τοῦ Αὐγούστου, τὴ συναντήσαμε (ὁ λόγος τὸ λέει, γιατὶ γνωρίζ·με μονάχα τὸ μνηστῆρα της) στὸ Ἡρώδειο.

Παιζόταν τὸ χορόδραμα «Ὀρφεύς», ἀπ' τὸ διάσημο Γάλλο χορογράφο Μπεζάρ, καὶ τὰ μπαλλέτα του τοῦ «20οῦ αἰῶνος» κι' ὁ Ἀξιώτης μὲ τὴν παρτεναὶρ του δὲν ἔχασαν τὴν εὐκαιρία νὰ χαροῦν τὴν τέχνη τους. Πολὺ περισσότερο μάλιστα, ἀφοῦ ὁ Μπεζὰρ ἦταν ὁ πρῶτος δάσκαλος τῆ Μόνικας.

Ἡ συνάντησί μας στάθηκε μιὰ ἔκπληξι, γιατὶ εἴχαμε νὰ ἰδωθοῦμε δύο ὁλάκερα χρόνια.

— Ὤ, γειά, χαρά!

Τὸ ἄλλο δευτερόλεπτο, ἀκολούθησε ἀμηχανία.

Ἡ κοπέλλα, μελαχροινή, γερή, ὅμορφη, εἶχε σταθῆ παράμερα καὶ παρακολουθοῦσε τὶς μεσογειακὲς θορυβῶδεις φιλοφρονήσεις μας.

Ὕστερα, ἡ νεαρὴ δεσποινίς, προχώρησε ἕνα βῆμα μπροστά, κάνοντας αἰσθητὴ τὴν παρουσία της.

— Ξέρεις, ἀπὸ δῶ ἡ παρτεναίρ μου, ἡ Μόνικα, εἶπε ὁ Ἀξιώτης.

— Γερμανίδα;

— Ὄχι, Γαλλίδα. Εἶναι καί... μνηστὴ μου.

Ἡ κοπέλλα χαμογέλασε σὰν μείναμε γιὰ κάμποσο ἀμίλητοι, κυττώντας τὸν κόσμο, ποὺ τραβοῦσε γιὰ τὸ ἀρχαῖο θέατρο.

Τότε ἀκριβῶς, ἤρθε ἀπὸ μέρους μας ἡ πρότασι:

— Ἀφοῦ συγγένεψε, ἔστω καὶ ἐξ ἀγχιστείας, μὲ τὴν Ἑλλάδα, καλὸ εἶναι νὰ περάση στὸ «Λίμπρο ντ' ὄρο» τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν. Τί λές;

Ρώτησέ την ὁ ἴδιος, ἦταν ἡ ἀπάντησι.

Ἡ Μόνικα ἐξακολουθοῦσε νὰ παρακολουθῆ τὴν κουδέντα μας, μένοντας σιωπηλή.

— Ἐξκιουζέ, δικαιολογηθήκαμε.

— Δὲν πειοζέει.

Νέο γντούς. Ἡ Γαλλίδα χορεύτρια μᾶς μίλησε ἑλληνικά!

— Πού τὰ μάθατε; Ἔχετε ξανάρθει ἐδῶ;

— Ὄχι.

— Τότε;

— Ἀγαπῶ τὸν Τάσσο. Θὰ παντρευτοῦμε σύντομα. Πῶς μπορῶ νὰ μὴν ξέρω τὴ γλῶσσα του; Κάθησα στὸ Παρίσι κι' ἔμαθα κάτι λίγα.

Ὁ Ἀξιώτης παρακολουθοῦσε τὴν παρτεναίρ του μὲ ἀληθινὴ ἔκπληξι, σὰ νὰ τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά.

— Τί συμβαίνει;

— Νά, εἶπε, ἡ Μόνικα μιλᾶ τόση ὥρα. Κάποιο θαῦμα θὰ γίνη.

— Γιατί;

— Δὲν τῆς ἀρέσει νὰ μιλᾶ. Μπορεῖ νὰ κρατήση τὸ στόμα της κλειστὸ γιὰ ἕνα μήνα, κι' αὐτὸ τὴν εὐχαριστεῖ. Εἶναι ὁ τύπος της ἔτσι. Σήμερα... τόρριζε ἔξω. Σὰ νὰ μεθυσε, θαρεῖς.

Ἡ Μόνικα ἔδειξε τὸν Παρθενῶνα. Ὕστερα κύτταξε τὸν ἕναστρο οὐρανό, ποὺ ἔλουζε μὲ φῶς τὸ ἀρχαῖο μνημεῖο.

— Πῶς νὰ μὴ μεθύσης; εἶπε.

Ἐπωφεληθήκαμε τῆς εὐκαιρίας.

— Πέστε μας γιὰ τὸν ἑαυτό σας κάτι, παρακαλέσαμε. Γιὰ τὴν καρριέρα σας.

Ἀρνήθηκε. Τὸ μεθῦσι πέρασε ἀπότομα.

Μετριοφροσύνη;

Ἔτσι περιωριστήκαμε στὶς λίγες πληροφορίες, ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Ἕλληνας σύντροφός της.

Ἡ Μόνικα Σκελίνο, λοιπόν, πρὶν νὰ γίνη παρτεναὶρ τοῦ Τάσσου Ἀξιώτη, ἀνῆκε στὴν πρώτη τετράδα τῶν διασήμων μπαλλέτων τοῦ Ρολλὰν Πετί, μαζὶ μὲ τὴ Λέσλι Καρόν, τὴν Κολὲτ Μαρσὰν καὶ τὴ Βιολὲτ Βερντί, πρώην χορεύτρια σήμερα τῆς «Μετροπόλιταν».

Μὲ τὸ Ρολλὰν Πετὶ ταξίδεψε στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου γύρισε ἀρκετὲς ταινίες, ἀπ' τὶς ὁποῖες ἡ μουσικοχορευτικὴ «Στραχτοπούτα» ἔχει προβληθῆ καὶ στὴν Ἀθήνα. Στὴν ταινία αὐτή, ἡ Μόνικα χορεύει μαζὶ μὲ τὴ διάσημη Λέσλι Καρόν. Σ' ἄλλες ταινίες πάλι χορεύει μὲ τὸν Φρὲντ Ἀσταιρ.

Μετὰ τὸ Ρολλὰν Πετί, ἡ Μόνικα συνεργάστηκε στὰ μπαλλέτα τοῦ διάσημου Μωρὶς Μπεζάρ, ἀπ' ὅπου ἔφυγε γιὰ νὰ συνεργασθῆ μὲ τὸ σημερινὸ παρτεναίρ της καὶ μνηστῆρα της.

— Μ' ἄλλα λόγια, πρόκειται περὶ μιᾶς διασημότητος τοῦ χορου, διαπιστώσαμε.

— Σεῖς τὸ λέτε, παρατήρησε ὁ συνομιλητής μας.

★

— Μετὰ ἀπὸ τὶς διακοπές σας, ποῦ θὰ πᾶτε; ρωτήσαμε.

— Στὸ Ἰσραήλ. Φεύγουμε σὲ λίγες μέρες...

Τῆς σφίξαμε τὸ χέρι.

— Γειά σας καὶ καλὴ ἐπιτυχία.

★

Καὶ τώρα λίγα γιὰ τὸν Ἀξιώτη. Ὁ Τάσσος, μέσα σὲ λίγα χρόνια, κατώρθωσε νὰ γίνη διεθνὲς ἀστέρι τοῦ χοροῦ, πασίγνωστο στὶς πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης καὶ στὰ μεγάλα θέατρα, τὶς ὅπερες καὶ τὰ κοσμοπολίτικα κέντρα ὅλων τῶν μεγαλοπόλεων, ἀπὸ τὴν Κυανὴ Ἀκτὴ μέχρι τὸ Ἐλσίνκι.

Τὸ 1961, μαζὶ μὲ τὴν πρώτη μπαλλαρίνα τοῦ Πετὶ Ρολλὰν καὶ τοῦ Μωρὶς Μπεζάρ, τὴ γοητευτικὴ Μόνικα Σκελινό, ἀποτέλεσαν χορευτικὸ ζευγάρι καὶ ὁ διεθνὴς Τύπος δὲν ἔπαυε νὰ σημειώνη ἀπὸ τότε τὴν παρουσία τους καὶ τὸ θριαμβευτικό πέρασμά τους σὲ μιὰ ἀποθεωτικὴ τουρνέ, ποὺ κράτησε 4 ὁλόκληρα χρόνια.

Νά οἱ κυριώτεροι σταθμοὶ τῆς τουρνὲ αὐτῆς:

1961: Παρίσι. Θέατρο Σὰν Ἐλυζέ. Τηλεόρασι. Μπάντεν-Μπάντεν, Τηλεόρασι μὲ τὰ μπαλλέτα τοῦ Ζὼρζ Ρέϊζ.

1962: Μαδρίτη. Θέατρο «Νουέβο». Βαρκελώνη «Φεστιβάλ».

1963: Στοκχόλμη. Θέατρο «Μπέρν». Κοπεγχάγη «Ἀτλαντὶκ Παλάς». Ὄσλο Θέατρο «Μπριστολ». Ἐλσίνκι «Θέατρο Πεκόπ».

1964: Βερολίνο-Ἀμβούργο. Νυκτερινὰ κέντρα. Παρίσι. Θέατρο «Ὀλυμπία». Νίκαια Θέατρο «Μαξίμ». Λωζάνη-Γενεύη Καζίνα.

Τόση ἐπιτυχία, καὶ μάλιστα σὲ τόσο σύντομο διάστημα, οὔτε ὁ Τάσσος, οὔτε ἡ Μόνικα δὲν εἶχαν φανταθῆ. Ὡστόσο, ὅλο αὐτὸ τὸ καιρό, σεμνὸς καθὼς εἶναι ἀπὸ φυσικοῦ του καὶ δίχως ἴχνος ρεντετισμοῦ, πράγμα, ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς ἀληθινοὺς καλλιτέχνες, ὁ Ἀξιώτης πότε δὲ νοιάστηκε γιὰ νὰ φτάσουν ὡς τὸν ἀθηναϊκὸ Τύπο οἱ θριάμβοί του.

— Γιατί τόση μετριοφροσύνη; τὸν ρωτήσαμε. Δὲν ἔπρεπε τάχα ἡ Ἑλλάδα νὰ μαθαίνη γιὰ τ' ἀξια παιδιὰ της, ποὺ τὴν τιμοῦν στὰ ξένα; Δὲν ἔπρεπε το ἑλληνικὸ κοινὸ νὰ μαθη γιὰ σένα καὶ τὴ Μόνικα;

Κουνησε τὸ χέρι ἀδιάφορα.

— Δὲ λέω. Ἔχεις δίκιο. Ὅμως, ἡ πατρίδα μας βρίσκεται τόσο πίσω στὰ θέματα τοῦ χοροῦ! Θάταν μάταιος κόπος. Ἂς μὴ τὸ συζητᾶμε, αὐτό.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, καθὼς μίλησε γιὰ τὴν πατρίδα, εἶχε κάποια βαρεῖα ἀπόχρωσι πίκρας.

Ἀλλάξαμε κουβέντα.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Μόνικα, ποὺ παρακολουθοῦσε σιωπηλή, ἀρχισε νὰ δείχνη σημεῖα ἀνυπομονησίας.

Ἡ παράστασι τοῦ «Ὀρφέα» κάντευε ν' ἀρχίση καὶ τὸ «πηγαδι», ποὺ εἴχαμε ἀνοίξει, ἑλληνικώτατα, ἔξω ἀπ' τὸ Ἡρώδειο, συνεχιζόταν.

Καιρὸς ἦταν πιὰ νὰ πάρη τέλος. Ἐξ ἄλλου, ἡ Γαλλίδα καὶ ἐξ ἀγχιστείας Ἑλληνίδα χορεύτρια εἶχε κλείσει τὸ στόμα της καί, κατὰ τὴ συνήθειά της, θὰ τ' ἄνοιγε... αὔριο.

— Χαρήκαμε πολύ.

— Εὐχαριστῶ.

Πήδησε ἀναλαφρὰ καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴ πόρτα. Σὲ λίγο, θαβλέπε τὸ δάσκαλό της, τὸ Μπεζάρ, στὴ σκηνή. Ἂν δὲν ἦταν... ἡ Ἑλλάδα στὴ μέση, θὰ χόρευε μαζί του κι αὐτή. Ἀλλά, εἴπαμε: Ἑνεκα... ὁ ἔρως, αὐτὴ τὴ φορά, ἔπαιξε μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Τάσος καὶ ἡ Μόνικα σ' ἕνα θεαματικὸ χορευτικὸ στιγμιότυπο.

✪✪

ΓΙΑ ΤΟ 3ο «ΟΣΚΑΡ»

★ Ἡ Βίβιαν Λή, ποὺ κέρδισε ἤδη δυὸ «Ὄσκαρ» μὲ τὰ φίλμ «Ὅσα παίρνει ὁ ἄνεμος» καὶ «Λεωφορεῖον ὁ πόθος», εἶναι τόσο καταπληκτικὴ στὸ νέο της φίλμ «Τὸ πλοῖο τῶν τρελλῶν», ὥστε πολλοὶ προλέγουν ἀπὸ τώρα πὼς θὰ τῆς ἐξασφαλίση ἕνα τρίτο «Ὄσκαρ».

★ Ἡ νοσταλγία ξανάφερε, γιὰ λίγες μέρες, στὴν Ἑλλάδα, τὸν πρωταγωνιστὴ τῆς ταινίας «Ἀμέρικα - Ἀμέρικα» Στάθη Γιαλελῆ, ποὺ ὁ «ἐκπληκτικός», ὅπως ὁ ἴδιος τὸν χαρακτήρισε, Ἠλία Καζάν, ἔκανε διάσημο, μὲ τὴν τελευταία αὐτὴ δημιουργία του. Ὁ Γιαλελῆς θὰ εἶναι ὁ πρωταγωνιστὴς καὶ τῆς ἑπόμενης ταινίας τοῦ Καζάν, ποὺ θὰ εἶναι μιὰ συνέχεια τοῦ «Ἀμέρικα-Ἀμέρικα».

Η ΚΟΡΟΥΛΑ ΜΟΥ
μεταβάλλεται σὲ δεσποινίδα

Μάθετε νὰ ψυχολογῆτε τὸ παιδί σας

ΕΝΑ χαριτωμένο κοριτσάκι, πού, ὅταν γυρνοῦσε ἀπὸ τὸ σχολεῖο, πετοῦσε τὴν τσάντα της, πάνω στὸ ντιβάνι καὶ ἔτρεχε νὰ φιλήση τὴν κούκλα της, πρὶν ἀρχίση τὸν καυγᾶ μὲ τὸ μικρό της ἀδελφάκι. Αὐτὴ ἦταν ἡ κορούλα μου, ἡ Κατρίν. Ἦταν δεκατριῶν χρόνων, στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου. Τώρα δὲν πετάει τὴν τσάντα της στὸ ντιβάνι καὶ δὲ φιλάει τὴν κούκλα της. Ἡ εἰκόνα ὅμως αὐτή, ἦταν τόσο βαθεία χαραγμένη μέσα στὸ μυαλό μου, σὰν μητέρας, ποὺ γιὰ νὰ σβήστη ἔπρεπε νὰ τὴν ἀντικαταστήση μιὰ νέα εἰκόνα, ἕνα νέο περιστατικό.

Καὶ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ συνέβη στὸ διάστημα τῶν διακοπῶν. Μιὰ ἄγνωστη δεσποινίς, παρουσιάστηκε ξαφνικὰ μπροστά μου ἕνα πρωῒ στὴν ἀκρογιαλιά.

Μαλλιά, μὲ προσοχὴ καὶ τέχνη ξεχτενισμένα. Τί ἐγίναν οἱ κοτσίδες της; Μαγιὸ μπικίνι' πότε τὸ ἀγόρασε; Ἡ κόρη μου περπατοῦσε ἁπαλὰ καὶ λικνιστικά, σὰν τὶς στὰρ τοῦ κινηματογράφου. Περπατοῦσε τσιτωμένη, πάνω στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της, γιὰ νὰ ψηλώση καὶ ὅταν δύο ἀγόρια καμμιὰ εἰκοσαριὰ χρόνων πέρασαν πλάϊ της, ὁ ἕνας σφύριξε μὲ θαυμασμὸ καὶ ὁ ἄλλος περπατοῦσε... ἀνάποδα ἐπὶ ἀρκετὰ μέτρα καὶ τὴν κύτταζε μὲ βλέμμα ἐξεταστικό, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Σὰν δὲν ντρεπόταν, ὁ ἀδιάντροπος!...

Καὶ ἡ κόρη μου; Αὐτὴ δὲν ἔβειξε ὅτι τοὺς πρόσεξε. Ἐξακολούθησε τὸν δρόμο της, σὰν μιὰ ὡραία κυρία, συνηθισμένη νὰ τὴν θαυμάζουν οἱ ἄντρες. Ἐγὼ ὅμως, σὰν μητέρα, κατάλαβα τὴν συγκίνησι καὶ τὴν ταραχή της, καὶ εἶδα μιὰ περίεργη λάμψι μέσα στὰ μισόκλειστα μαῦρα μάτια της.

Ἡ κορούλα μου, εἶχε γίνει δεσποινίς. Μιὰ παράξενη ἀγωνία μὲ κυρίευσε. Ἡ κόρη μου, δὲν θάταν πιὰ ἀποκλειστικὰ δική μου καὶ σὲ λίγο θὰ μοῦ ἐφευγε. Κάποιον ἄγνωστο θὰ συναντοῦσε καὶ θὰ τὸν ἀγαποῦσε, θὰ ἔφευγε μαζί του καὶ θὰ μοίραζε τὴν ἀγάπη της, ποὺ ἦταν πρῶτα ὁλότελα δική μου μ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο, ποὺ θὰ γινόταν ἄντρας της.

Θεέ μου! Τί γρήγορα ποὺ ἔγινε αὐτὴ ἡ ἀλλαγή!

Ἡ Κατρὶν πέρασε ἀπὸ μπροστά μου, σχεδὸν χωρὶς νὰ μὲ προσέξη. Ἄφισε κάτω στὴν ἄμμο τὴ μακρυὰ πετσέτα της καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά.

Ἀκόμα καὶ αὐτὸ τὸ τρέξιμό της εἶχε ἀλλάξει. Δὲν ἔτρεχε σὰν κοριτσάκι, ὅπως πρῶτα, ἀλλὰ σὰν μιὰ μεγάλη κοπέλλα, ποὺ ἤξερε πῶς νὰ ἀξιοποιήση τὰ σωματικά της χαρίσματα.

—Γιὰ δὲς τὴν Κατρίν! Ἔχει γίνει σωστὴ γυναίκα, εἶπα στὸν ἄντρα μου, ποὺ ἔφθανε ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ παρατηροῦσε καὶ ἐκεῖνος τὴν κόρη του, τὴν ὥρα ποὺ ἔμπαινε μέσα στὸ νερό, μὲ κάτι χαριτωμένα μικρὰ πηδηματάκια.

—Γυναίκα; Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Μὴ γίνεσαι ὑπερβολική! ἀπάντησε ὁ φιλίτ. Βέβαια, ἀλλαξε λιγάκι. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

ΜΙΑ ΚΑΠΟΙΑ ΣΥΝΕΝΟΧΗ

Ὁ Φιλὶπ χαμογέλασε καὶ κάθησε πλάϊ μου, στὴν ἀμμουδιά. Ἐγὼ ἤμουν σκεπτική. Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ τῆς κόρης μου, μὲ εἶχε ἀναστατώσει.

Ἐγώ, ποὺ ἀδιαφοροῦσα πρῶτα γιὰ τὴν ψυχολογία καὶ τὴν ψυχανάλυσι, προσπαθοῦσα τώρα, νὰ μπῶ μέσα στὸν ψυχολογικὸ κόσμο τῆς κορούλας μου, τῆς μικρῆς μου Κατρίν, ποὺ μέχρι χθὲς ἀκόμη πετοῦσε τὴν τσάντα της στὸ ντιβάνι καὶ φιλοῦσε τὴν κούκλα της.

—Ἐσὺ ἀγόρασες τὸ καινούργιο μαγιό, ποὺ φοροῦσε ἡ Κατρίν; ρώτησα τὸν Φιλίτ.

—Ναί, ἐγὼ τῆς τὸ πῆρα, σήμερα τὸ πρωΐ. Ἤθελε πολὺ νὰ φορέση ἕνα μαγιὸ τῆς μόδας, γιατὶ μοῦ εἶπε πὼς εὕρισκε τὸ περυσινό της, πολύ... παιδικό.

Ἡ Κατρὶν ἀγαποῦσε πολὺ τὴ Μαρὶ - Φράνς, γιατὶ καταδεχόταν νὰ κάνη παρέα μὲ μιὰ «μικρή».

Ὥστε ἔτσι, λοιπόν; Ὑπῆρχε ἕνα εἶδος μικρῆς συνενοχῆς μεταξὺ τοῦ ἄντρός μου καὶ τῆς κόρης μου. Μιὰ συνενοχή, στὴν ὁποία ἐγὼ δὲν ἐλάμβανα μέρος καί, ὡς ἐκ τούτου, δὲν μποροῦσα νὰ λάβω... Θυμήθηκα τότε τὴν ἐποχή, ποὺ ἤμουν κι' ἐγὼ μιὰ νεαρὴ κοπέλλα τσε.

Ἡ Κατρίν, θὰ εὕρισκε στὴν πλάζ, τὴν κατὰ δύο χρόνια μεγαλύτερή της, Μαρὶ — Φράνς, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε πάρα πολύ, γιατί αὐτή, μία «μεγάλη κοπέλλα, καταδεχόταν νὰ κάνη παρέα μὲ μιὰ μικρή».

Φέτος, ὅμως, εἶχε ἀλλάξει πολὺ καὶ ἡ Μαρὶ — Φράνς. Τὸ ἀθλητικό, ντροπαλὸ καὶ λιγάκι ἄρρενωτο αὐτὸ κορίτσι, μεταμορφώθηκε σὲ μιὰ λιγάκι τολμηρὴ κοπέλλα, μὲ μοντέρνα χτενισιὰ καὶ τονισμένα ἀπὸ τὸ μακιγιάζ, χαρακτηριστικά. Οἱ κινήσεις της δὲν ἦταν ἄτολμες καὶ ἀδέξιες καὶ δὲ μασοῦσε τὰ λόγια της, ὅπως πρῶτα.

Ὅταν γύρισε ἡ Κατρὶν ἀπὸ τὸ μπάνιο, εἶπε μὲ ὑπερηφάνεια στὸν πατέρα της:

—Ἡ Μαρὶ — Φράνς, μὲ σύστησε στὴν παρέα της. Θὰ πάνε τὸ ἀπόγευμα νὰ παίξουν βόλλεϋ. Μπορῶ νὰ πάω μαζί τους, μπαμπά;

Ἡ λέξι «παρέα», μοῦκανε πολὺ κακὴ ἐντύπωσι. Πέρυσι ἀκόμη, ἡ Κατρὶν δὲν τολμοῦσε νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ κοντά μου καί, ὅταν ἤθελε νὰ παίξη λιγάκι μακρύτερα, μὲ τὶς παιδικές της φίλες, μοῦ ζητοῦσε τὴν ἄδεια.

Ἤμουν βέβαιη πὼς θὰ τῆς Ἔλεγε: «Πήγαινε, ἀλλὰ νὰ γυρίσης στὶς ἕξη».

Καὶ αὐτὸ πραγματικὰ τῆς εἶπε.

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Ἡ Κατρὶν ἔφυγε πολὺ διακριτικά. Τὴν ὥρα δὲ ποὺ ἔφευγε τὴν κύτταξα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ εἶδα ὅτι εἶχε ἀλλάξει τουαλέττα. Κάτι τέ τουαλέττα. Κάτι παρόμοιο μὲ τὸ μαγιό της. Ἕνα πανταλόνι, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ὀνομάζουν γιουπ ἀρά γε; — πειρατικὰ (κορσαὶρ) καὶ ἕνα πουκαμισάκι πολὺ τολμηρό. Καὶ κατάλαβα πὼς ὁ ἄντρας μου καὶ ἡ κόρη μου, δὲν εἶχαν σκαρώσει πάλι κάποια καινούργια συνωμοσία: Ἡ Κατρὶν θὰ παρέσυρε τὸν μπαμπὰ της σὲ καμμιὰ μπουτίκ καὶ ἐκείνος τῆς ἀγόρασε τὰ ἀσουλούπωτα αὐτὰ ροῦχα μὲ τὸ κολλητὸ καὶ τόσο ἀποκαλυπτικό, γιὰ τὶς μπάζες φόρμες της, πανταλόνι.

Φαίνεται πὼς ἡ κόρη μου πέρασε ἀπὸ τὴν ἡλικία ποὺ τὰ ἀγόρια κοροϊδεύουν τὰ κορίτσια, στὴν ἡλικία ποὺ τὰ κορίτσια ἀρχίζουν νὰ συγκινοῦν τὰ ἀγόρια.

Καὶ ἔτσι ἄρχισα νὰ παρατηρῶ τὴν Κατρίν, μὲ περισσότερη προσοχή. Δὲν ἄφινε καμμιὰ εὐκαιρία, χωρὶς νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ στὸν καθρέφτη. Ἀκόμη καὶ στὶς προθῆκες τῶν καταστημάτων, κύτταζε μὲ φιλαρέσκεια τὴν σιλουέττα της.

Τὸ βραδυ, περνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες, κυττάζοντας τὸ πρόσωπό της στὸν καθρέφτη, ξεχτενίζοντας τὰ μακρυὰ της μαλλιὰ καὶ «σκιμάζοντας διάφορες χτενισιὲς γιὰ νὰ δῆ ποιά τῆς πήγαινε καλύτερα. Τέντωνε τὸ στῆθος της καὶ χαμογελοῦσε μὲ κάτι μελετημένα καὶ ἐξεζητημένα χαμόγελα μοιρασίας γυναίκας. Ἐπαίρνε διάφορες ἐκφράσεις λύπης, χαρᾶς, γέλιου, ἀδιαφορίας, σὰν πραγματικὴ θεατρίνα μὲ τὸ λέντο.

Πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ὁ πατέρας της τὴν πείραζε, ὅταν προσπαθοῦσε νὰ μὲ ἀντιγράψη:

—Μὴ γίνεσαι μιμητικὸ ζῶο, σὰν τὸν πίθηκο, τῆς ἔλεγε ὅταν τὴν ἔβλεπε νὰ φοράη τὰ φουστάνια μου καὶ νὰ μιμῆται, τὸ περπάτημά μου.

Στὸ Παρίσι, ἐβγαίνε ἔξω πολὺ σπάνια μόνη της καὶ τὶς περισσότερες φορὲς μαζί μας. Καὶ τώρα, μὲ τὴν ἐπίδρασι μιᾶς φιλενάδας, λιγο μεγαλύτερης, τὸ μικρὸ κοριτσάκι ἄρχισε νὰ μεταβάλλεται σὲ μιὰ χειραφετημένη δεσποινίδα.

Παρατήρησα, ὅτι ἔκανε οἰκονομίες. Ἄρχισε νὰ ξοδεύη τὸ χαρτζηλίκι, ποὺ τῆς δίναμε κάθε βδομάδα, γιὰ ν' ἀγοράση καλλυντικὰ καὶ τὰ ἔκρυβε στὸ βάθος τοῦ μεγάλου σάκκου, ποὺ ἔπαιρνε μαζί της στὴν πλάζ. Μαῦρο κραγιὸν γιὰ τὰ μάτια, κόκκινο κραγιὸν γιὰ τὰ χείλη καὶ τσιμπιδάκι γιὰ τὸ μάδημα τῶν φρυδιῶν, μοῦ ἔδωσαν νὰ καταλάβω ὅτι ἡ ἐπιρροὴ τῆς Μαρὶ — Φράνς, πάνω στὴν Κατρὶν μεγάλωνε κάθε μέρα.

Ἔγινα ἀδιάκριτη καὶ ἄρχισα νὰ προσέχω τὶς κουβέντες τους. Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπάη δυνατά, ὅταν ἄκουσα τὴν Κατρὶν νὰ λέη πὼς περιμένει μὲ ἀνυπομονησία νὰ δῆ τί ἐντύπωσι θὰ τῆς κάνη τὸ πρῶτο φιλί.

Ἀναστατώθηκα καὶ τὸ εἶπα στὸν ἄντρα μου. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν φάνηκε ν' ἀνησυχῆ καὶ πολύ. Κατάλαβα ὅτι ὁ ἀνδρικὸς του ἐγωϊσμός, κολακεύτηκε ἀπὸ τὴν πρώϊμη θηλυκότητα τῆς κόρης του.

Μία ἀντίδρασι ἀμύνης μὲ προειδοποιοῦσε ὅτι δὲν ἦταν μακρυὰ ἡ στιγμή, ποὺ ἕνας ἄγνωστος ἄντρας, θὰ μοῦ ἔκλεβε τὴν κόρη μου, ἔστω φιλιού. Καί, βεβαίως, δὲν θὰ μοῦ ἔλεγε τίποτα ἡ Κατρίν. Θὰ ἦταν τὸ πρῶτο της μυστικό, σὰν γυναίκας καὶ ἡ πρώτη νίκη ἑνὸς ἀγνώστου ἀνθρώπου, ἀπάνω στὴν ἀποκλειστικὴ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσι τῆς κόρης πρὸς τὴν μητέρα της.

Τί λέτε; Νὰ τῆς ἀπαγορεύσω νὰ βγαίνη μὲ παρέες; ρώτησα κάποιο γιατρό, φίλο μας, ποὺ βρισκόταν κι' ἐκείνος στὴν πλάζ.

—Αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ ἀνόητο, μοῦ ἀπάντησε. Ὅλα τὰ κοριτσια, ὀνειρεύονται σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία φιλιὰ καὶ χάδια, γιατὶ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὰ ρωμαντικὰ μυθιστορήματα καὶ τὶς ἐρωτικὲς σκηνὲς τῶν φίλμ, ποὺ βλέπουν στὸν κινηματογράφο.

»Στὸν μυστικὸ αὐτὸν κόσμο τῶν ἄλλα καὶ δὲν εἶναι ἀκόμη ἐνήλικοι, ἡ φαντασία ὀργιάζει. Ὅλα τὰ κορίτσια σκέπτονται μὲ πάθος τὸν ἄνδρα, ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως καὶ ὄχι ἀκόμη τὸν ἕ ν α ν ἄ ν τ ρ α. Μὴν νομίζετε ὅτι ἡ Κατρὶν εἶναι τόσο ἐξωρίων, ποὺ δὲν ἔχει τὴν ἔνστικτό της, θὰ τὴν συμβουλεύση τὸ κάπνισμα, ἀπὸ φόβο μήπως τὸ φλέρτ τους λάβη πὶὸ συγκερμμένη καὶ ἐπικίνδυνη μορφή.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ μεταμόρφωσι τῆς Κατρὶν γινόταν κάθε μέρα καὶ πιὸ φανερή. Ἄρχισε μάλιστα νὰ προσέχη καὶ τὸ φαγητό της, γιὰ νὰ μὴν παχύνη. Ἐσφιγγε τὶς ζῶνες της γιὰ νὰ τονίση ὅσο μποροῦσε πιὸ πολὺ τὶς ὀγουρες ἀκόμη καμπύλες της. Καὶ ἐξακολουθοῦσε πάντα τὶς παντομῖμες της, μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Κάποια μέρα μάλιστα στὴν τσάκωσα ποὺ ἐμιμεῖτο τὴν σκηνὴ τοῦ ἐρωτικοῦ φιλιοῦ καὶ ἔδινε ἕνα παθητικὸ φιλὶ μὲ τὸ χέρι της τὴν κολλημένα ἀπάνω στόν... καθρέφτη!

Συγχρόνως ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ μένα καὶ νὰ ἀφοσιώνεται περισσότερο στὸν πατέρα της. Κι' αὐτό, γιατί ἐκεῖνος, ἀντὶ νὰ τὴν μάρωνε, Ἐφευγαν καὶ οἱ δυό γιὰ ἕνα κάνουν πεζοπορίαι, ἀλλὰ ἐγὼ ἤξερα πῶς πήγαιναν νὰ πάρουν τὸ παγωτό τους στὸ κοσμικὸ ζαχαροπλαστεῖο, ἐνῶ πρῶτα τὸ ἐπαίρναν ἀπὸ τὸν πλανάϊο παγωτατζῆ.

Μιὰ μέρα, τῆς πρόσφερε ἐπισήμως τὸ πρῶτο τσιγάρο. Ἡ Κατρὶν τὸ κάπνισε καὶ προσπαθοῦσε νὰ στοματήση τὰ δάκρυα ποὺ γέμισαν τὰ μάτια της καὶ τὸν βῆχα ποὺ τὴν ἔπνιγε. Καὶ τότε κατάλαβα πὼς ἐνῶ χρειάστηκαν δεκατρία χρόνια μοῦ σὲ δεσποινίδα, θὰ χρειαζόμουν ἀκόμα τόσα γιὰ νὰ τὸ πάρω ἀπὸ ἐκεῖ, ἡ δεσποινὶς κόρη μου, ἔπαψε πιὰ νὰ εἶναι παιδί.

ΑΝΝ ΚΛΕΡΜΟΝ

Πετάξετε ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ σας!

Πῶς θὰ ἐνισχύσετε τοὺς μῦς τῶν ματιῶν σας

Ὁ σκοπὸς τῶν ἀσκήσεων, ποὺ ὑποδεικνύει ὁ δόκτωρ Μπαίητς, εἶναι ἡ ἐνίσχυσις τῶν μυῶν τοῦ ματιοῦ. Ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους μῦς τοῦ σώματος, ἡ ἀδράνεια ἢ ἡ κακὴ χρησιμοποίησί τους τοὺς καθιστᾶ ἀνίκανους νὰ ἐκτελέσουν τὸν προορισμό τους, ποὺ εἶναι ἡ ἀκριβὴς προσαρμογὴ τοῦ ματιοῦ. Ἀντίθετα, γυμνάζοντάς τους, τοὺς ἀναζωογονοῦμε.

Ὅλη ἡ μέθοδος τοῦ δόκτορος Μπαίητς στηρίζεται σ' αὐτό. Δὲ φταίει τὸ μάτι, ὑποστηρίζει ὁ δόκτωρ στὸ ὅτι δὲ βλέπομε καλά, ἀλλ' οἱ μῦς, ποὺ τὸ προσασμόζουν ἑκάστοτε στὸ ἀντικείμενο, ποὺ θέλομε νὰ δοῦμε.

Στὸ προηγούμενο τεῦχος, δώσαμε τὶς τρεῖς βασικὲς ἀσκήσεις, ποὺ ἀποτελοῦν τὸν πρῶτο κύκλο. Θὰ μιλήσωμε τώρα γιὰ τὸ δεύτερο. Ὁ κύκλος αὐτὸς περιλαμβάνει 9 ἀσκήσεις.

4η ΑΣΚΗΣΙΣ

Σταθῆτε μπροστὰ σ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο (χωρὶς γυαλιὰ πάντοτε) καὶ προσπαθῆστε νὰ κυττάξετε μακριὰ ἐπὶ μερικὲς στιγμές. Κυττάξετε πρῶτα τὸ σπίτι, ποὺ βρίσκεται ἀπέναντι. Περάστε κατόπιν σὲ σπίτια, ποὺ βρίσκονται πιὰ μακρυά. Μπορεῖτε νὰ φορέσετε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ γυαλιά σας καὶ ν' ἀναζητήσετε μιὰ λεπτομέρεια πάνω σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ σπίτια. Αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια, θὰ προσπαθήσετε κατόπιν νὰ τὴ βοῆτε χωρὶς γυαλιά. Ἡ ἀνάμνησις ἀπὸ τὴν προηγούμενη παρατήρησί σας μὲ τὰ γυαλιά, θὰ βοηθήση τὴν προσαρμογὴ τοῦ ματιοῦ σας στὶ λεπτομέρειαι, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει.

Τὴν ἄσκησι αὐτή, μπορεῖτε νὰ τὴν κάνετε πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ σας, τοῦ γραφείου σας, κλπ.

5η ΑΣΚΗΣΙΣ

Ἡ ἄσκησις αὐτὴ συνίσταται στὸ ἀνοιγοκλείσιμο τῶν βλεφάρων (αὐτὸ τὸ ἀνοιγοκλείσιμο λέγεται ἐπιστημονικὰ σκαρδαμυγμός).

Στὸ ὑγιὲς μάτι, αὐτὸ τὸ ἀνοιγοκλείσιμο γίνεται γρήγορα. ἀνάλαφρα καὶ ἄνετα. Τὸ ἀντίθετο ἀποτελεῖ ἕνα ἀνώμαλο φαινόμενο. Γιατὶ τὸ ἀνοιγοκλείσιμο τῶν βλεφάρων ἐπιτρέπει στὸ ὑγρό, ποὺ καθαρίζει τὸ μάτι καὶ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν καλή του ὑγεία, νὰ ξεχύνεται πάνω στὸ βολβό.

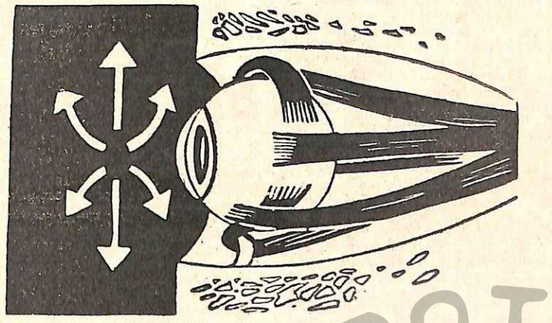

Ἡ γυμναστικὴ τοῦ ματιοῦ ἐνισχύει τοὺς μῦς ποὺ ἐφαρμόζουν στὴν προσαρμογή του καὶ ἀποκαθιστᾶ τὴν κανονική ὅρασι.

Τὸ ἀνοιγοκλείσιμο, ἀκόμη κι' ὅταν εἶναι συχνό, δὲ βλάπτει τὴν ὅρασι.

Ἂν ἔχετε πάρει τὴν κακὴ συνήθεια νὰ κυττάζετε ἐπίμονα τὰ πράγματα, ἀρχίστε ν' ἀνοιγοκλείνετε τὰ βλέφαρα. Κάμετέ το ἐπίμονα, συνειδητά, μέχρις ὅτου φθάσετε στὸ ἀσυνείδητο ἀνοιγοκλείσιμο.

6η ΑΣΚΗΣΙΣ

Ὁ δόκτωρ Μπαίητς συνιστᾶ τὴ συγκέντρωσι τῆς προσοχῆς καὶ τὴν ὑποδεικνύει ὡς εἰδικὴ ἄσκησι.

Ὅταν τὸ μάτι εἶναι «σφιγμένο» νο, πρέπει νὰ ἐντοπίζετε τὴν προσοχή σας σὲ μιὰ περιωρισμένη ἐπιφάνεια, χωρὶς ν' ἀφίνετε τὸ βλέμμα σας νὰ πλανιέται παντοῦ. Χωρὶς αὐτὸ τὸν ἐντοπισμό, δὲ μπορεῖτε νὰ ἔχετε καλὴ ὅρασι. Γιατὶ τὸ μόνο μέρος τοῦ ματιοῦ, ποὺ βλέπει μ' ἀπόλυτη διαύγεια, βρίσκεται στὸ κέντρο τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς καὶ ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κεφαλιοῦ μιᾶς καρφίτσας. Εἶναι ἡ καλούμενη «ὠχρὰ κηλίς». Αὐτὴ ἡ μικροσκοπικὴ ζώνη μᾶς δίνει μιὰ ὅρασι καθαρὴ καὶ πλήρη. Ὅταν ἀπουσκρανόμαστε ἀπ' αὐτήν, ἡ ὄρασίς μας γίνεται συγκεχυμένη. Βλέπουμε τὰ πράγματα «φλοῦ», ὅπως σὲ μιὰ κακοπαιμένη φωτογραφία.

Οἱ εἰκόνες, ποὺ πέφτουν πάνω στὴν ὠχρὰ κηλίδα, μεταβιβάζονται στὸν ἐγκέφαλο μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα, ἀκαοισία σχεδόν, σὲ τόρπο, ὥστε νὰ ὑπάρχει ἐλαχίστη ἀπόλυτος σιεγχρονισμὸς μεταξὺ τῆς ὀπτικῆς ἐντυπώσεως καὶ τῆς εἰκόνος, ποὺ σχηματίζεται στὸν ἐγκέφαλο. Ὅταν, τοὐναντίον, ἡ εἰκόνα πέφτη ἔξω ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἡ μεταβίβασι γίνεται μὲ βραδύτερο ρυθμό. Δὲν ὑπάρχει τότε ὁ ἀπόλυτος συγχρονισμός, ὅπως στὴν πρώτη περίπτωσι, καὶ γι' αὐτὸ ἡ εἰκόνα, ποὺ βλέπομε, εἶναι μπερδεμένη.

Ὅταν ἀποκτήσωμε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ κυττάζωμε μιὰ πολὺ μεγάλη ἐπιφάνεια, χωρὶς νὰ συγκεντρώνωμε τὴν προσοχή μας σ' ὡρισμένο σημεῖο, ἡ ἱκανότης προσαρμογῆς τοῦ ματιοῦ χάνεται καὶ γι' αὐτὸ ἡ ὅρασίς μας εἶναι ἐλαττωματική. Πρέπει τότε νὰ μεταιδεύσωμε τὸ μάτι μας, γιὰ νὰ τὸ συνηθίσωμε νὰ συγκεντρώνη τὴν προσοχή του σ' ὡρισμένο σημεῖο. Χωρὶς αὐτὴ τὴ συγκέντρωσι, καμμιὰ εἰκόνα δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι καθαρὴ καὶ πλήρης.

7η ΑΣΚΗΣΙΣ

Πρέπει νὰ κυττάζωμε συχνὰ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος πρὸς τὸ ἄλλο, μ' ἄλλα λόγια, νὰ κινοῦμε τὰ μάτια μας. Εἶδαμε προηγουμένως, ὅτι πρέπει νὰ συγκεντρώνωμε τὸ βλέμμας. Ἀλλὰ πρέπει ταυτόχρονα ν' ἀλλάζωμε διαρκῶς ἀντικείμενο. Διαφορετικά, φθάνομε στὴν ἀκινησία, ποὺ εἶναι πολὺ συχνὴ στοὺς γέρους καὶ ποὺ ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ μάτι ἔχασε τὴν ἱκανότητα προσαρμογῆς.

Ὅταν τὸ μάτι εἶναι «σφιγμένο» καὶ ἡ ὅρασις ἀντικανονική, προσπαθῆστε ν' ἀλλάξετε συχνὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ βλέμματός σας. Ἔτσι, θὰ καλυτερεύσετε σημαντικὰ τὴν ὅρασί σας.

8η ΑΣΚΗΣΙΣ

Γράψετε πάνω σ' ἕνα φύλλο χαρτιοῦ ἕναν τριψήφιο ἀριθμό, π. χ. τὸ 359. Βγάλτε τὰ γυαλιά σας καὶ ἀπομακρυνθῆτε μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ μποῆτε νὰ διακρίνετε αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ μὲ γυμνὸ μάτι. Κυττάξετέ τον ἐπὶ ἕνα εἰκοστὸ τοῦ δευτερολέπτου. Ὁπισθοχωρῆστε κατὰ ἕνα βῆμα καὶ ἐντείνετε τὴν προσοχή σας, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ διακρίνετε αὐτὰ τὰ ψηφία. Θὰ κάμετε μιὰ καινούργια ὑποχώρησι καὶ οὕτω καθεξῆς, ὥσπου, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές σας, νὰ μὴ μποῆτε νὰ διακρίνετε κανένα ἀπὸ τὰ ψηφία τοῦ ἀριθμοῦ.

Θὰ προσθέσετε κατόπιν στὸν πρῶτο ἀριθμὸ ἄλλα τρία ψηφία. Ἔτσι θὰ ἔχετε π. χ. τὸν ἀριθμὸ 359127. Θὰ παρατηρήσετε αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ στὴν ἀρχικὴ ἀπόστασι ἐπὶ 1)50 τοῦ δευτερολέπτου καὶ κατόπιν θὰ ὑποχωρήσετε κατὰ ἕνα βῆμα, ὅπως καὶ προηγουμένως. Θὰ συνεχίσετε αὐτὴ τὴν ἄσκησι, ὥσπου νὰ μὴ μποῆτε νὰ διακρίνετε κανένα ἀπὸ τὰ ψηφία.

Θὰ προσθέσετε ὕστερα ἄλλα τρία ψηφία καὶ θὰ ἔχετε π. χ. τὸν ἀριθμὸ 359127406. Θὰ ἐπαναλάβετε τὴν ἄσκησι ὅπως καὶ προηγουμένως, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κυττάξετε περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἑκατοστὸ τοῦ δευτερολέπτου.

Ὅταν καταλάβετε πὼς ἔχετε κουραστῆ, σταματῆστε. Αὐτὴ ἡ ἄσκησις ἀπαβλέπει στὸ νὰ διεγείρη τὸ ὀπτικὸ νεῦρο καὶ μπορεῖ, ἂν τὴ συνεχίσετε μὲ ἐπιμονή, νὰ καλυτερεύση σημαντικὰ τὴν ὅρασί σας.

Τὴν ἴδια ἄσκησι μπορεῖτε νὰ τὴν κάμετε μὲ γράμματα. Τὸ ὕψος τῶν ψηφίων ἢ τῶν γραμμάτων θὰ εἶναι κάπως μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ συνηθισμένο.

9η ΑΣΚΗΣΙΣ

Σταθῆτε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα καὶ πάρτε μιὰ ἀπὸ τὶς κάθετες γραμμές της. Θὰ κυττάξετε πρῶτα τὸ ἀνώτερο σημεῖο αὐτῆς τῆς γραμμῆς κι' ὕστερα τὸ κατώτερο, 20 φορὲς στὴ σειρά. Θὰ ἐπαναλάβετε ἄλλες 20 φορὲς ἀντιστρόφως (δηλαδή, κυττάζοντας πρῶτα τὸ κατώτερο σημεῖο τῆς γραμμῆς κι' ὕστερα τὸ ἀνώτερο).

Θὰ πάρετε κατόπιν μιὰ ὁριζόντια γραμμὴ καὶ θὰ κυττάξετε πρῶτα τὴν ἀριστερὴ κι' ὕστερα τὴ δεξιὰ ἄκρη της, 20 φορὲς πρὸς κάθε διεύθυνσι (ἀριστερὰ-δεξιά, δεξιὰ-ἀριστερά).

Ἡ ἄσκησις αὐτή, καλὸ εἶναι ν' ἀρχίζη μὲ μεγάλες γραμμές. Μπορεῖτε π. χ. ν' ἀρχίσετε ἀπὸ δυὸ γωνίες τοῦ δωματίου. Θὰ συνεχίσετε μὲ τὴν πόρτα καὶ, περιορίζοντας διαρκῶς τὴν ἔκτασι τῆς γραμμῆς, θὰ φτάσετε σ' ἕνα χαρακα ἢ σ' ἕνα μολύβι, ποὺ θὰ τὸ κρατᾶτε διαδοχικὰ ὁριζόντια καὶ κάθετα μπροστὰ στὰ μάτια σας.

Θὰ ἐπαναλάβετε αὐτὴν τὴν ἄσκησι ἀντιστρόφως, ἀρχίζοντας δηλαδὴ ἀπὸ τὸ μολύβι ἢ τὸ χάρακα, γιὰ νὰ φθάσετε στὶς γωνίες τοῦ δωματίου.

Ἡ ἄσκησις αὐτὴ εἶναι ἀπὸ ἐκείνες, ποὺ μπορεῖτε νὰ ἐκτελῆτε ὅσες φορὲς τὴν ἡμέρα σᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία, π. χ. στὸ γραφεῖο σας, σ' ἕνα κέντρο, μέσα στὴν αἴθουσα ἑνὸς κινηματογράφου, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ διαλείμματος, κλπ. Ἀρκεῖ νὰ τὴν ἐκτελῆτε μὲ προσοχὴ καὶ μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια.

Ἀπομένει νὰ μιλήσωμε γιὰ τὸν ἀσκήσεων. Θὰ δοῦμε κατόπιν μὲ τρίτο καὶ τὸν τέταρτο κύκλο τῶν Τὴν ἀνωτέρω ἄσκησι, μπορεῖτε ποιὸ τοσπο θὰ τὶς ἐφαρμόσετε σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς ἀτέλειες τῆς ὁράσεως.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ξεκουράστε τὰ μάτια σας.

Μιὰ παραλλαγὴ τῆς ἀσκήσεως τοῦ τσινοῦ, γιὰ τὴν ὁποίαν μιλήσαμε στὸ προηγούμενο ἄθροισμα. Ὁ ἀσθενὴς παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα του ὅλες τὶς περιστροφὲς αὐτοῦ τοῦ σαλίγκαρου, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν φτάσῃ μόνος του. Δυὸ κινήσεις, μία ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω καὶ δεύτερη ἐκ τῶν ἔξω πρὸς τὰ ἔσω.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ὁ ἐγκέφαλος κάνει τὸ στομάχι μας ν' ἀρρωσταίνη

Ἡ θεραπεία τοῦ ἕλκους μὲ τὴ λοβεκτομή

Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Γέηλ (Ἡνωμένες Πολιτεῖες) ὑπέβαλαν σὲ μιὰ ἐξέτασι τῶν γαστρικῶν ὑγρῶν ἕναν ὅμιλο φοιτητῶν, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δώσουν ἐξετάσεις γιὰ τὸ πτυχίο τους. Παρετήρησαν, λοιπόν, ὅτι οἱ ἤρεμοι καὶ ἰσορροπημένοι φοιτηταὶ εἶχαν γαστρικὸ ὑγρὸ μὲ κανονικὴ ὀξύτητα. Σ' ἐκείνους, τοὐναντίον, ποὺ ἦσαν ἀνήσυχοι καὶ κατείχοντο ἀπὸ ἀγωνία, τὸ γαστρικὸ ὑγρὸ παρουσίαζε μεγάλην ὀξύτητα. Ἀλλ' ἡ μεγάλη ὀξύτης τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ (ὑπερχλωριδρία) εἶναι τὸ προπαρασκευαστικὸ στάδιο τοῦ ἕλκους τοῦ στομάχου καὶ ἄλλων ἀσθενειῶν, ὅπως τῆς ἑλκώδους γαστρίτιδος.

Ἐπιβεβαιώθηκε ἔτσι καὶ πειραματικὰ ὅτι οἱ ἀσθένειες τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων δὲν ὀφείλονται σὲ ἐξωτερικὲς αἰτίες (π.χ. κακὴ διατροφή), ἀλλ' ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο. Μ' ἀπλούστερα λόγια, ὁ ἐγκέφαλός μας κάνει τὸ στομάχι καὶ τὰ ἔντερά μας ν' ἀρρωσταίνουν. Ὁ μηχανισμὸς εἶναι σὲ γενικὲς γραμμὲς ὁ ἀκόλουθος: Ὡρισμένα ἄτομα ἀντιδροῦν βίαια καὶ μάλιστα σπασμωδικὰ στὶς ἐξωτερικὲς ἐντυπώσεις. Ἡ λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου διαταράσσεται τότε καὶ ἡ διαταραχὴ μεταδίδεται καὶ στὸ νευρικὸ σύστημα, ποὺ μὲ τὴ σειρά του ἐπηρεάζει τὸ πεπτικό. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς διαταραχῆς εἶναι ὅτι τὰ γαστρικὰ ὑγρὰ γίνονται ἀφθονότερα, ἐνῶ ταυτόχρονα αὐξάνει ἡ ὀξύτης των. Ἡ ὀξύτης αὐτὴ τῶν γαστρικῶν ὑγρῶν προκαλεῖ τὴν ἑλκώδη ἐπεξεργασία.

Μιὰ πούσφατη ἐπιβεβαίωσι αὐτῆς τῆς θεωρίας ἀποτελεῖ τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ἕλκος προσβάλλει κυρίως ἀνθρώπους ποὺ ἐπωφελοῦνται μεγάλες εὐθῦνες, ἢ ποὺ ἡ ἐργασία τους τοὺς κρατάει σὲ συνεχῆ ἀγωνία: γιατροί, πολιτικούς, δημοσιογράφους, ἐπιχειρηματίες, ἐμπορικοὺς ἀντιπροσώπους, στρατιωτικοὺς ἱερεῖς κτλ.

Τὴν ἴδια εὐπάθεια ἔχουν καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ διάγουν καθιστικὴ ζωὴ καὶ ποὺ ἀναμετριάζουν διαρκῶς τὶς ἴδιες σκέψεις μέσα στὸ μικρό τους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποὺ ἡ ἠρεμία τους εἶναι μόνον φαινομενική, τρῶνε στὴν κυριολεξία τὶς σάρκες τους. Οἱ νευρικὲς γυναῖκες, οἱ μελαγχολικοὶ τύποι, οἱ ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονται, εἴτε λόγῳ τῆς ἐργασίας των εἴτε ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία, σὲ διαρκῆ ὑπερένταση, προσβάλλονται ἐπίσης συχνότερα ἀπὸ ἕλκος τοῦ στομάχου.

Ἀλλ' ἂν τὸ στομάχι καὶ γενικώτερα τὸ πεπτικὸ σύστημα ἀρρωσταίνουν ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο, δὲν εἶναι δυνατὸν ἡ θεραπεία των νὰ ἐπιδιωχθῆ στὸ ὄργανο αὐτό;

Ἀπὸ τὴ σκέψι αὐτὴ ξεκίνησε ὁ Ἀμερικανὸς χειρουργὸς Λέβυ, ποὺ ἐφήμοσε σ' ἕναν ἀσθενῆ τὴν ἐγχείρησι, ποὺ εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα τῆς λοβεκτομῆς.

Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ ἐπινοήθηκε ἀπὸ τὸν Πορτογάλο χειρουργο Ἔγκας Μόνιζ καὶ συνίσταται στὴν ἐξαίρεσι τῶν μετωπικῶν λοβῶν τοῦ ἐγκεφάλου, ὅπου ἔχουν τὴν ἕδρα τους οἱ πολυπλοκώτερες ψυχικὲς λειτουργίες. Ἡ λοβεκτομὴ ἐφαρμόζεται σὲ περιπτώσεις βαρέων ψυχικῶν νοσημάτων, ὅπως εἶναι οἱ ἐμμονες ἰδέες, ἡ κατάθλιψις, ἡ ροπὴ πρὸς τὴν αὐτοκτονία κτλ., καὶ ἀποδίδει ἄριστα ἀποτελέσματα, γιατὶ ἀπαλλάσσει τὸν ἀσθενῆ ἀπὸ τὸ τμῆμα τοῦ ἐγκεφάλου, ὅπου παρατηροῦνται αὐτὲς οἱ ἀνωμαλίες.

Ὁ δόκτωρ Λέβυ εἶχε ἕναν ἀσθενῆ ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ ἑλκώδη κολίτιδα προχωρημένης μορφῆς καὶ ταυτόχρονα ἀπὸ ἔντονη ψυχοπάθεια, ποὺ ἔκανε μαρτυρικὴ τὴ ζωή του, ὅπως καὶ τῶν οἰκείων του. Ὁ ἀσθενὴς αὐτός, μὲ τὴν ἐγχείρησι τῆς λοβεκτομῆς θεραπεύθηκε ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν ψυχοπάθειά του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἑλκώδη κολίτιδα, ποὺ τὸν βασάνιζε ἀπὸ χρόνια. Ἡ θεραπεία τῆς δευτέρης παθήσεως ὀφείλεται στὸ ὅτι τὸ νευρικό του σύστημα ἠρέμησε τελείως καὶ ὑπεβοήθησε ἔτσι τὴν ἐπούλωσι τῶν ἐξελκώσεων τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος.

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι ἡ λοβεκτομὴ δὲ μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ, παρὰ μόνον σὲ βαρεῖες μορφὲς ἕλκους, ποὺ ἡ θεραπεία των δὲν κατάσταμε δυνατὴ μὲ ἄλλα μέσα.

Ἀπὸ τὴν ἴδια σκέψι ξεκίνησαν οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες, ποὺ ἐφαρμόζουν στὶς ἀσθένειες τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων τὴ μέθοδο τοῦ ἠλεκτροϋπνου. Ὁ ἠλεκτροϋπνος θεωρεῖται σὰν ἡ ἀνώτερη μορφὴ τεχνητῆς ὑπνώσεως. Τὸ διοχετευόμενο ἠλεκτρικὸ ρεῦμα κυκλοφορεῖ ἀνάμεσα στὴ μετωπικὴ ζώνη τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τὴν ἰνιακὴ χώρα τοῦ κρανίου. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἠρεμεῖ τελείως τὸ νευρικὸ σύστημα. Οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες ἐπέτυχαν ἐκπληκτικὲς θεραπεῖες μὲ τὴ μέθοδο αὐτή, σὲ περιπτώσεις ἕλκους γαστρικοῦ ἢ τοῦ δωδεκαδακτύλου.

Ἄλλοι ἐπιστήμονες ἐφαρμόζουν μὲ ἐπιτυχία γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ τὴ μέθοδο τῆς ἠλεκτροναρκώσεως. Τὸ μειονέκτημα αὐτῆς τῆς μεθόδου συνίσταται στὸ ὅτι ὡρισμένοι ἀσθενεῖς κυριεύονται ἀπὸ τρόμο καὶ μόνο στὴν ἰδέα ὅτι πρόκειται νὰ περάσῃ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα μέσα ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλό τους. Ἡ ἔντασις ρεύματος εἶναι ἐδῶ μεγαλύτερη παρ' ὅτι στὸν ἠλεκτροϋπνο καὶ ὅταν δὲν ἔχη προηγηθῆ ἡ κανονικὴ προπαρασκευὴ τοῦ ἀσθενοῦς, τὰ ἀποτελέσματα ἐνδέχεται νὰ εἶναι ἀντίθετα ἀπὸ τὰ προσδοκώμενα.

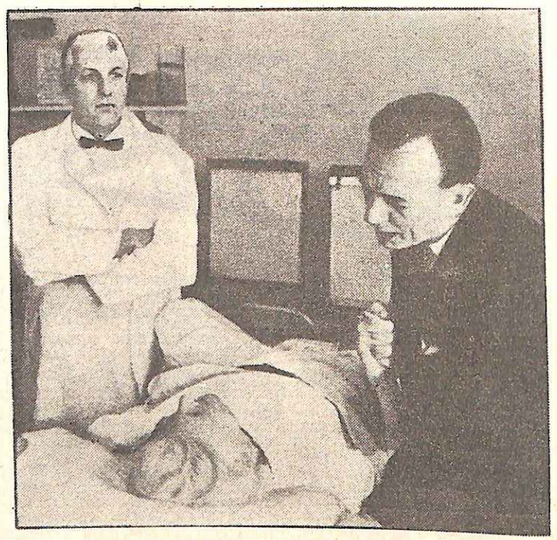

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΗΚΕ ΝΑ... ΖΗΣΗ

Οἱ δικαστὲς τοῦ Μαϊάμι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐκλήθησαν πρὸ ἡμερῶν νὰ βγάλουν μιὰ πολὺ παράξενη ἀπόφασι. Στὸ νοσοκομεῖο κίνο στὸ ἕνα της πόδι καὶ οἱ γιατροὶ ἀποφάσισαν νὰ τῆς τὸ κόψουν, προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ, παρὰ νὰ χάσῃ τὸ πόδι της, καὶ ἀρνήθηκε ν' ἀφίσῃ τοὺς γιατροὺς νὰ ἐπέμβουν. Αὐτὸ ἰσοδυναμοῦσε μὲ αὐτοκτονία στήριο, τὸ ὁποῖο διέταξε τὸ κόψιμο τοῦ ποδιοῦ, γιὰ νὰ ζήσῃ ἡ ἄρρωστη, ἔστω καὶ παρὰ τὴ θέλησί της. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ ἀρρουργικὴ προσφεύγει στὴ δικαιοσύνη, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ καθῆκον της.

Μικρὰ Διδακτικὰ Νέα

Μόνον μὲ 70.000 δραχμὲς γινόσκοτε πρίγκιπας!

Ἀναρίθμητοι Ἰταλοὶ ἔλαβαν τελευταῖα προσφορὲς ἀπὸ ἕναν τίως βασιλικὸ οἶκο τῆς Εὐρώπης, ποὺ τοὺς προσκολεῖ νὰ διαλέξουν μεταξὺ διαφόρων τίτλων πριγκίπων, δουκῶν, μαρκησίων, κομήτων καὶ βαρώνων, ποιόν προτιμοῦν. Κάθε τίτλος ἔχει καὶ ἰδιαίτερη τιμή. Ὁ ἀκριβέστερος εἶναι τοῦ πρίγκιπος, ποὺ στοιχίζει περὶ τὶς 70.000 δραχμές, ἐνῶ μὲ 10.000 γίνεται κανεὶς βαρώνος.

Γαϊδουρίσια μπιφτέκια

Ἕνα μεξικάνικο ἐστιατόριο προσφέρει στοὺς πελάτες του μπιφτέκια ἀπὸ γαϊδουρίσιο κρέας. Οἱ σνόμπ τὰ βρίσκουν νοστιμώτατα.

Ἡ προπανθελίνη κατὰ τοῦ γαστρικοῦ ἕλκους

Ἕνα νέο φάρμακο κατὰ τοῦ ἕλκους, ἀμερικανικῆς προελεύσεως, εἶναι ἡ βρωμιούχος προπανθελίνη. Ἐκτὸς τοῦ ἕλκους τοῦ στομάχου καὶ τοῦ δωδεκαδακτύλου, τὸ φάρμακο αὐτὸ ἔχει ἐπίσης εὐεργετικὴ ἐπίδρασι στὶς γαστρίτιδες, τοὺς σπασμοὺς τοῦ πυλωροῦ, τῶν χοληφόρων ἀγωγῶν, τῶν οὐρητήρων καὶ τῆς οὐροδόχου κύστεως, καθὼς καὶ στὴν κολίτιδα. Ἀντενδείκνυται στοὺς πάσχοντες ἀπὸ προστάτη καὶ γλαύκωμα, καθὼς καὶ στὰ ἄτομα ποὺ παρουσιάζουν ταχυκαρδία, λόγῳ τῶν παρενεργειῶν ποὺ προκαλεῖ.

Ἕνα ἀντιβιοτικὸ κατὰ τῶν δερματικῶν παθήσεων

Οἱ Ὁλλανδοὶ ἐπιστήμονες ἀνακάλυψαν ἕνα καινούργιο ἀντιβιοτικό, τὴν πιμαρικίνη, ποὺ ἐνδείκνυται κατὰ τῶν μυκήσεων καὶ γενικῶς τῶν παθήσεων ποὺ ὀφείλονται σὲ μικροσκοπικοὺς μύκητες. Τὸ ἀντιβιοτικὸ αὐτὸ ἐπιδρᾷ ἐπίσης στὶς κολπίτιδες καὶ τὶς παθήσεις τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος, ποὺ προκαλοῦνται ἐπίσης ἀπὸ μύκητες. Χορηγεῖται ἀπὸ τὸ στόμα.

Κάμετε παιδιά!

Ἕνας Νορβηγὸς ἐπιστήμων, ἐπειτα ἀπὸ μελέτη μεγάλου ἀριθμοῦ περιπτώσεων, κατέληξε στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι προσβάλλει περισσότερο τὶς γυναῖκες χωρὶς παιδιά, παρὰ ἐκείνες ποὺ ἔχουν παιδιά.

Ἡ διάγνωσις τοῦ καρκίνου

Ἕνας Ἀμερικανὸς καρκινολόγος χρησιμοποιεῖ τὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες γιὰ τὴ διάγνωσι τοῦ καρκίνου. Τὸ καρκινῶδη κύτταρα παίρνουν διαφορετικὸ χρωματισμό, ὅταν οἱ ἀκτῖνες αὐτὲς πέφτουν ἀπάνω τους.

ΜΕΤΑΦΥΤΕΥΣΙΣ ΔΟΝΤΙΩΝ

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ τοὺς λείπουν δόντια κι' ἄλλοι ποὺ τοὺς περισσεύουν. Τώρα, ἕνας ὀδοντίατρος ἰσχυρίζεται ὅτι βρῆκε τὸν τρόπο νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ ὅλους

Ἂν ὑπάρχη ἕνα πρᾶγμα στὸν κόσμο, γιὰ τὸ ὁποῖο μπορεῖτε νὰ εἶσαστε σχεδὸν ἀπολύτως βέβαιοι, εἶναι πώς, ἀργὰ ἢ γρήγορα, τὰ δόντια σας θ' ἀρχίσουν νὰ καταστρέφωνται καὶ θὰ καταφύγετε ἀναγκαστικὰ στὶς ἐξαγωγές. Εἶναι ζήτημα ἂν ὑπάρχη ἕνας ἡλικιωμένος ἄνθρωπος στοὺς χίλιους, ποὺ νὰ ἔχη γερὰ ὅλα του τὰ δόντια. Ἀντίθετα, εἶναι πάρα πολλοὶ ἐκεῖνοι, ποὺ δὲν ἔχουν κανένα, καὶ μάλιστα προτοῦ γεράσουν. Ὁπότε, δὲν ἀπομένουν παρὰ τὰ τεχνητὰ δόντια, οἱ γέφυρες, οἱ ξένες μασέλλες πού, ὅσο καλὰ κι' ἂν τοποθετηθοῦν, δὲν παύουν νὰ εἶναι ἕνα ξένο ἀντικείμενο μέσα στὸ στόμα καὶ νὰ ἀπειλοῦν νὰ φύγουν ἀπ' τὴ θέσι τους, ἀκριβῶς στὶς πιὸ ἀκατάλληλες στιγμές.

Νά, ὅμως ποὺ ἕνας ὀδοντίατρος ἠρθε νὰ τὰ ἀλλάξῃ ὅλα καὶ νὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπ' αὐτὸ τὸ διπλὸ πρόβλημα, τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς αἰσθητικῆς.

Ἐνῶ οἱ συνάδελφοί του βγάζουν δόντια, ὁ δόκτωρ Ράλφ Μέζροου, ἀπ' τὴ Φιλαδέλφεια, τὰ ξαναβάζει στὴ θέσι τους. Κι' ὄχι ψεύτικα δόντια ἀλλὰ ἀληθινά, κάτασπρα, ζωντανά!

Ὁ δόκτωρ Μέζροου ἀνακάλυψε πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ μεταφυτευθοῦν δόντια ἀπὸ ἕνα ἄτομο σὲ ἄλλο καὶ ἔβαλε σ' ἐφαρμογὴ τὴν ἀνακάλυψί του περισσότερο ἀπὸ 100 φορές, στὰ τελευταῖα πέντε χρόνια.

Τὸ 1959, καθὼς θεράπευε μιὰ νέα πελάτισσά του, ποὺ εἶχε χάσει σχεδὸν ὅλα της τὰ δόντια, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ τὸ εἶχαν φέρει γιὰ ἐξαγωγή. Τὰ δόντια του ἦταν πολὺ μεγάλα, δὲν χωροῦσαν ὅλα κι' ἔπρεπε νὰ βγάλη ἕνα τὸ ὁποῖο εἶχε φυτρώσει ἀναγκαστικὰ πίσω ἀπὸ τὰ ἄλλα.

«Μοῦ φάνηκε ἐγκληματικὸ νὰ πετάξω ἕνα τόσο γερὸ δόντι», λέει ὁ δόκτωρ.

Ἔτσι, λοιπόν, ἀντὶ γιὰ τὸ πετάξη, τὸ πῆγε στὴν κοπέλλα καί, μετὰ ἀπὸ μισὴ ὥρα, τὸ εἶχε τοποθετήσει γερὰ μέσα στὸ στόμα της. Θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε πὼς τὸ εἶχε φυτέψει, ἐλπίζοντας νὰ «πιάσῃ», ἀκριβῶς ὅπως γίνεται μὲ τὰ φυτά. Κι' ἔτσι ἔγινε.

Τὸ πείραμα πέτυχε τόσο καλά, ὥστε ὁ δόκτωρ Μέζροου τὸ ἐπανέλαβε πάλι, καὶ πάλι.

Μέχρι τώρα, μεταφυτεύει μόνο τὰ πίσω, μεγάλα δόντια, ἀλλὰ πιστεύει πὼς δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴν γένη τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς κυνόδοντες ἢ τοὺς κοπτῆρες.

Ὁ ἐφερευτικὸς ὀδοντίατρος, παίρνει δόντια ἀπὸ πελάτες ποὺ ἀναγκάζονται νὰ τὰ βγάλουν, γιατὶ ἔχουν πάρα πολλὰ ἢ γιατὶ φύτρωσαν στραβά.

Κάθε φορὰ ποὺ πέφτει στὰ χέρια του ἕνα γερό, ὡραῖο δόντι, τὸ τυλίγει προσεχτικὰ σὲ μιὰ γάζα, ποτισμένη μὲ ἁλμυρὴ διάλυσι, καὶ τὸ φυλάει σὲ εἰδικὸ ψυγεῖο. Τὸ δόντι μένει ἔτσι «ζοντανὸ» γιὰ τρεῖς ὁλόκληρες βδομάδες.

Τώρα, ὁ δόκτωρ Μέζροου ἔχει δημιουργήσει μιὰ «τράπεζα δοντιῶν» καὶ καταφεύγει ἐκεῖ, κάθε φορὰ ποὺ θέλει νὰ ἀντικαταστήσῃ ἕνα δόντι ποὺ ἔβγαλε.

Ἡ μεταφύτευσις εἶναι μιὰ ἐπέμβασι ἐντελῶς ἀνώδυνη, ὅπως βεβαιώνει ὁ μηχανικὸς Ἄλμετοτ Κάπλαν, ὁ ὁποῖος τὴν δοκίμασε ποσοράτος.

«Ἤμουνα φοβερὰ νευρικός, ὅταν πῆγα στὸ ἰατρεῖο», ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος. «Ἡ ὀδοντιατρικὴ πολυθρόνα μὲ φόβιζε πάντα, πόσο περισσότερο λοιπὸν τώρα! Μοῦ ἔλειπε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπάνω τραπεζίτες καὶ ὁ δόκτωρ Μέζροου θὰ μοῦ τὸν ἀντικαθιστοῦσε μ' ἕναν ποὺ περίσευε σὲ κάποιον νεαρό. "Ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσα νὰ κοιμῶ, τὴν ταραχή μου, ὁ δόκτωρ τὴν πρόσεξε, γέλασε καὶ μοῦ ἔδειξε μιὰ μεγάλη βελόνα ἐνέσεως βεβαιώνοντάς με πὼς ὁ μοναδικὸς πόνος ποὺ θὰ ἔνοιωθα, ὅτ ἦταν τὸ τσίμπημά της. Καὶ πραγματικά, μόλις ἔπιασε ἡ τοπικὴ ἀναισθησία, δὲν αἰσθάνθηκα πιὰ οὔτε τὴν παραμικρὴ ἐνόχλησι».

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὁ δόκτωρ Μέζροου ἔκανε μιὰ τομὴ στὰ οὖλα, πάνω ἀπ' τὸ ἄδειο φατνίο. Τώρα, τὸ πρόβλημα ἦταν νὰ κάνη τὸ δόντι νὰ χωρέση ἀκριβῶς στὸ φατνίο. Μ' ἕνα χειρουργικὸ τριπτάνι, μεγάλωσε λίγο τὴν τομή, ἀπὸ δῶ «ἔφαγε» λίγο τὸ δόντι ἀπὸ κεῖ, ὥσπου τέλος τὸ ἔφερε ἀκριβῶς στὴ θέσι του.

— Δάγκωσε! διέταξε.

Ὁ Κάπλαν ἔκλεισε τὸ στόμα, ἔσφιξε τὶς μασέλες του καὶ τὸ καινούργιο του δόντι χώθηκε στὸ φατνίο, στὴν ἰδια σειρὰ μὲ τὰ ἄλλα.

Κατόπιν, ὁ δόκτωρ Μέζροου τοποθέτησε ἕναν μικρό, πλαστικὸ νάρθηκα, κατὰ μῆκος τοῦ τραπεζίτη, γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ ἀκίνητο στὴ θέσι του, ὥσπου νὰ πιάσουν οἱ ρίζες του.

«Σὲ μερικὲς βδομάδες, τὸ φατνίο θὰ ἔχη σφιξει γύρω ἀπ' τὸ δόντι καὶ θὰ ἔχει σχηματιστῆ μιὰ καινούργια μεμβράνη, ποὺ θὰ τὸ κρατήσῃ στερεωμένο μέσα στὸ οὖλος, τόσο σφιχτὰ σὰν νὰ ἦταν δικό σου», εἶπε στὸν πελάτη του.

Ὁλόκληρη ἡ ἐπέμβασι κράτησε μιὰ ὥρα καὶ πέντε λεπτά.

Οἱ συνάδελφοι τοῦ πρωτοπόρου ὀδοντογιατροῦ εἶναι ἀκόμα πολὺ διστακτικοί. Λένε πὼς ἔχουν δοκιμάσει παρόμοιες μεταφυτεύσεις μὲ ἀπογοητευτικὰ ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ ὁ δόκτωρ Μέζροου δηλώνει:

«Ἔχω κάνει περισσότερες ἀπὸ 100 μεταφυτεύσεις καὶ κανένας ἀπολύτως πελάτης μου δὲν παραπονέθηκε πὼς τὸν πόνεσε ποτὲ τὸ δόντι ποὺ τοῦ τοποθέτησα. Καὶ ἂν ἀκόμα ἀρχίση νὰ χαλάσῃ, μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ ἐντελῶς».

Κατὰ τὴ γνώμη του, τὰ ψεύτικα δόντια εἶναι πιὰ ἐντελῶς ἄχρηστα.

«Ὅταν ἀναγκαστῶ νὰ βγάλω ἕνα δόντι», λέει, «δὲ θὰ διστάσω νὰ ζητήσω ἀπ' τοὺς φίλους μου νὰ μοῦ δώσουν ἕνα ποὺ νὰ τοὺς περισσεύῃ».

Ὅσο κι' ἂν εἶναι ἐπαφυλακτικοὶ οἱ ἄλλοι ὀδοντίατροι, ὁ δόκτωρ Μέζροου πιστεύει ἀκράδαντα ὅτι ἡ μεταφύτευσις πραγματικῶν δοντιῶν θὰ ἀντικαταστήσῃ στὸ μέλλον κάθε ἄλλη μέθοδο.

✪✪

ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΒΡΕΦΗ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΣΟ

Πολλὲς νεαρὲς μητέρες στενοχωριοῦνται γιὰ τὸν ἀνώμαλο ὕπνο τῶν παιδιῶν τους, ποὺ κοιμοῦνται καὶ ξυπνᾶνε ὅποτε θέλουν, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ ἂν εἶναι ἡμέρα ἢ νύχτα. Στὸ ζήτημα αὐτό, δὲν ὑπάρχουν γενικοὶ κανόνες, γιατὶ κάθε βρέφος ἔχει τὸ δικό του ὡράριο. Κατὰ τὶς πρῶτες ἑβδομάδες, τὸ βρέφος κοιμᾶται σχεδὸν συνεχῶς καὶ ξυπνάει μόνον ὅταν πεινάη. Ἔπειτα ἀπὸ τὸν πρῶτο μῆνα, ὅμως, ὁ ὕπνος του χωρίζεται σὲ 4—6 ἄγνιστες περιόδους κατὰ τὸ εἰκοσιτετράωρο. Σταθαίνει τότε νὰ ξυπνάη πολλὲς φορὲς τὴ νύχτα. Τὸν τρίτο μῆνα, τὸ βρέφος κοιμᾶται 8—10 ὧρες τὴ νύχτα καὶ ξυπνάει λιγώτερο συχνὰ ἀπὸ πρίν. Παίρνει ἐπίσης δύο ἢ τρεῖς ὕπνους μικρῆς διαρκείας κατὰ τὴν ἡμέρα. Ἔπειτα ἀπὸ τὸν τέταρτο μῆνα, ὁ νυχτερινὸς ὕπνος του εἶναι σχεδὸν συνεχής. Στοὺς ὀκτὼ μῆνες τὸ βρέφος ξαναρχίζει νὰ ξυπνάη τὴ νύχτα, ἢ ξυπνάει πολὺ ἐνωρὶς τὸ πρωΐ καὶ τὴν ἡμέρα κοιμᾶται μόνον μιὰ ἢ δυὸ φορές. Στοὺς δέκα μῆνες, ἀρχίζει νὰ παίζη μὲ τὰ παιχνίδια του μόλις ξυπνήση. Ὅταν συμπληρώση τὸ χρόνο, τὸ παιδί, ποὺ εἶναι ὑγιές, κοιμᾶται ἤρεμα τὴ νύχτα καὶ φωνάζει ὅταν ξυπνήση. Τὴν ἡμέρα, κοιμᾶται μιὰ ἢ δυὸ φορές. Στοὺς κανόνες αὐτοὺς, ὑπάρχουν, βέβαια, πολλὲς ἐξαιρέσεις.

Ο ΗΛΙΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΗΤΑΝ τὸ ἔτος 1525, πρὸ Χριστοῦ, ὅταν πέθανε ὁ Φαραὼ Τούθμωσις ὁ 1ος. Ἄφηνε πίσω του δυὸ κόρες κι' ἕνα γυιό, ποὺ ἦταν ἀπὸ ἄλλη μητέρα. Ἐνῶ ἡ νεκρικὴ πομπὴ ξεκινοῦσε ἀπὸ τὶς Θῆβες, μὲ τὶς ἐκοπὸ πύλες, ἀκολουθώντας τὸ μεγάλο δρόμο, μὲ τὶς ἀτέλειωτες σειρὲς τῶν κυπαρισσιῶν στὶς δυὸ ἄκρες, ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν Κοιλάδα τῶν Βασιλέων, μέσα στὰ ἀνάκτορα γινόταν μιὰ ἄλλη τελετή, χαρούμενη καὶ φανταχερή, ὅσο ἡ πρώτη ἦταν πένθιμη καὶ βουβή. Ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς κόρες τοῦ Φαραώ, ἡ ὁμορφη πριγκήπισσα Χατσεψούτ, παντρευόταν τὸν ἑτεροθαλῆ ἀδελφό της Τούθμωσι τὸ 2ο, ποὺ ἀνέβηκε στὸ θρόνο, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του.

Αὐτὸ ἀπαιτοῦσε μιὰ παμπάλαιη συνήθεια. Τὸ βασιλικὸ αἷμα δὲν ἔπρεπε ν' ἀνακατευθῆ μὲ κανένα ἄλλο.

Ἡ Χατσεψοὺτ ἦταν ἐκθαμβωτικὰ ὄμορφη καὶ κανένας δὲ μποροῦσε ν' ἀνθέξη στὴ λάμψη τῶν ὁλόμαυρων ματιῶν της. Ἡ ὁμορφιά της συμβάδιζε μὲ τὴν καταπληκτικὴ ἐξυπνάδα της καὶ μὲ μιὰ ἀχαλίνωτη φιλοδοξία. Ὁ Τούθμωσις ὁ 1ος, ἀντίθετα, εἶχε ἀσθενικὸ σῶμα, φτωχὸ μυαλὸ κι' ἀδύνατη θέλησι.

Ὁ νεαρὸς Φαραὼ στεκόταν σὰν ἐκστατικὸς μπροστὰ στὴν πανέμορφη σύζυγό του κι' ὑποταισσόταν τυφλὰ στὶς ἀπαιτήσεις της. Ἡ Χατσεψοὺτ αἰσθανόταν στὴν ἀρχὴ μόνο συμπόνοια γι' αὐτόν. Ἀλλὰ πόσον καιρὸ θὰ μποροῦσε νὰ κρατήση ἡ συμπόνοια της; Μέσα στὸ παλάτι, κανεὶς πιὰ δὲν τὸν λογάριαζε, ἐνῶ ὅλοι ἔσκυβαν τὸ κεφάλι τους μπροστὰ στὶς θελήσεις τῆς γυναίκας του.

Ἡ Χατσεψοὺτ κατάλαβε τότε πὼς τῆς ἦταν περιττὸς καί, μὲ τὸ πρόσχημα, ὅτι ἡ ἱερότητα τοῦ προσώπου του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νάρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς κοινοὺς θνητούς, τὸν φυλάκισε, στὴν κυριολεξία, μέσα στὰ δισιμερίσματά του. Ἀκόμη κι' οἱ ἀνώτατοι λειτουργοὶ τοῦ κράτους, δὲ μποροῦσαν νὰ τὸν δοῦν.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ἡ Χατσεψούτ, ποὺ εἶχε φλογερὴ ἰδιοσυγκρασία, παραδόθηκε στὶς πιὸ τρελὲς διασκεδάσεις. Διάλεγε τοὺς ἐφήμερούς φίλους της ἀναμεσα σ' ἐκείνους, ποὺ τὴν περιστοίχιζαν καὶ τοὺς ἀνέβαζε κατόπιν στὰ ἀνώτατα ἀξιώματα, ἀνταμείβοντας ἔτσι τὰ ἐρωτικὰ χάδια, ποὺ τῆς εἶχαν χαρίσει γιὰ μιὰ νύχτα, μιὰ ἑβδομάδα ἢ ἕνα μῆνα.

Ἀλλά, κάποτε, ἕνας ἄνθρωπος τῆς προκάλεσε μιὰ περίεργη ἀναστάτωσι. Δὲ μίλησε μόνο ἡ ἐπιδερμίδα της γι' αὐτόν, ἀλλὰ κι' ἡ καρδιά της, πρᾶγμα, ποὺ δὲν εἶχε γίνει ποτὲ ἄλλοτε ὡς τότε.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λεγόταν Χαπουσενέμπ κι' ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες οἰκογένειες τῆς Αἰγύπτου.

Μιὰ μέρα, ἡ Χατσεψοὺτ σταμάτησε μπροστά του.

— Δὲ θέλεις νὰ ζητήσης τίποτα ἀπὸ τὴ βασίλισσά σου; τὸν ρώτησε.

Τὰ μάτια του στυλώθηκαν πάνω της, μὲ μιὰ παράξενη ἐπιμονή.

— Ὄχι, ἀπάντησε. Ἡ βασίλισσα εἶναι ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς, ποὺ μοῦ τὰ δίνει ὅλα, χωρὶς νὰ ζητήσω τίποτα.

— Μιλᾶς ὁμορφα, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ ξέρεις πὼς ἐκείνη, ποὺ ἀποκαλεῖς ἥλιο τῆς ζωῆς, δὲν εἶναι εὐτυχισμένη;

— Τί εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ τῆς λείπει; ρώτησε ὁ Χαπουσενέμπ.

— Ἡ ἀγάπη, εἶπε.

— Ἂν ἡ βασίλισσά μου ἤξερε νὰ διαβάζη μέσα στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, θἄβλεπε ἀπὸ καιρὸ πὼς ἡ ἀγάπη βρίσκεται μπροστά της, τῆς εἶπε.

Τὸ πρόσωπο τῆς Χατσεψοὺτ φωτίσθηκε ἀμέσως ἀπὸ χαρά. Καί, μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι, ἄφησε

—"Ἂν ἡ βασίλισσά μου ἤξερε νὰ διαβάζη στὶς καρδιές, θἄβλεπε ἀπὸ καιρὸ πὼς ἡ ἀγάπη βρίσκεται μπροστά της!

τὸ ριπίδιο, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της, νὰ πέση κάτω.

★

Ἕνα παράφορο αἴσθημα ἔνωσε ἀπὸ κεῖνη τὴν ἡμέρα τὴ βασίλισσα Χατσεψοὺτ μὲ τὸ Χαπουσενέμπ.

Ἦταν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὶς ἐγωϊστικὲς καὶ φιλόδοξες ἐκεῖνες φύσεις, ποὺ δὲν ἀνέχονταν ἐμπόδια στὸ δρόμο τους. Κι' ἡ πρώτη τους σκέψη ἦταν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ Φαραὼ Τούθμωσι, ποὺ, ἂν καὶ ζοῦσε σὰν αἰχμάλωτος μέσα στὸ παλάτι, δὲν ἔπαυε νὰ εἶναι πάντα τὸ σύμβολο κι' ἡ πηγὴ τῆς ἐξουσίας.

Ἡ ἐξαφάνισί του δὲ στάθηκε δύσκολη.

Ἀλλ' ὑπῆρχε κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμη ἐμπόδιο: Ὁ Τούθμωσις ὁ 1ος εἶχε ἕναν ἀδελφό, ποὺ ὁ γυιός του, Τούθμωσις κι' αὐτός, θὰ μποροῦσε νὰ διεκδικήση μιὰ μέρα τὸ θρόνο. Ἡ Χατσεψοὺτ κι' ὁ Χαπουσενέμπ κατέστρωσαν τότε ἕνα διαβολικὸ σχέδιο. Τοῦ ἀνέθεσαν νὰ ἡγηθῆ μιᾶς ἀντιπροσωπείας, ποὺ θὰ πήγαινε νὰ προσφέρη θυσία σ' ἕναν πανάρχαιο ναὸ τοῦ Ἄμμωνος Ρᾶ, ποὺ βρισκόταν στὴν Ἄνω Αἴγυπτο, κοντὰ στὶς πηγὲς τοῦ Νείλου. Ἀλλά, κατὰ τὴ διαδρομή, ὁ Τούθμωσις ἐξαφανίσθηκε καὶ κανεὶς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ πῆ τί ἀπόγινε.

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, ἡ φιλοδοξία τῆς Χαστεψοὺτ ἐκδηλώθηκε ἀχαλίνωτη. Δὲν τῆς ἀρκοῦσε νὰ εἶναι βασίλισσα. Ἤθελε νὰ γίνη Φαραώ.

Ἀλλ' αὐτὸ μόνο οἱ θεοὶ μποροῦσαν νὰ τὸ διατάξουν.

Μιὰ μέρα, δυνατὰ σαλπίσματα ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ Ἄμμωνος Ρᾶ. Αὐτὸ σήμαινε, ὅτι ὁ μεγάλος ἀρχιερεὺς εἶχε ν' ἀναγγείλη κάποιο σπουδαῖο νέο.

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ Χαπουσενέμπ βγῆκε ἀπὸ τὸ ναό, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ρᾶ, καὶ πῆρε τὸ δρόμο τῶν ἀνακτόρων. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, παρουσιάστηκε μπροστὰ στὴ Βασίλισσα καὶ τῆς [illegible]:

— Πέρασα τὴ χθεσινὴ [illegible] στὸ ναό, γιὰ νὰ μάθω τὶς διαταγὲς τοῦ θεοῦ, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ νέου ἡλιοστασίου. Ἡ διαταγὴ τοῦ Ἄμμωνος ἦταν, λοιπόν, νὰ σὲ χρίσω γυιὸ τοῦ Ἡλίου, γιὰ τὴ δόξα καὶ τὴν εὐτυχία τῆς Αἰγύπτου.

Κήρυκες ξεκίνησαν ἀμέσως γιὰ ν' ἀναγγείλουν σ' ὅλες τὶς ἐπαρχίες τῆς Αἰγύπτου τὸ χαρμόσυνο νέο.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Λαὲ τῆς Αἰγύπτου, γονάτισε καὶ προσκύνησε τὸν ἰσχυρὸ Φαραὼ Χατσεψούτ, γυιὸ τοῦ Ἄμμωνος Ρᾶ! ἔλεγαν στὰ πλήθη.

Ἡ Χατσεψοὺτ πέταξε, ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, τὰ γυναικεῖα φορέματά της, ντύθηκε σὰν ἄντρας, καὶ φόρεσε μιὰ ψεύτικη γενειάδα, γιὰ νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ καινούργιου ρόλου της.

Εἶχε ἀναθέσει προτήτερα στὸν περίφημο ἀρχιτέκτονα Σενμοὺτ νὰ τῆς χτίση μιὰ πυραμίδα, ποὺ θὰ τῆς χρησίμευε γιὰ τάφος, σ' ἕνα λόφο κοντὰ στὶς Θῆβες. Ἀλλὰ τώρα ἡ πυραμίδα αὐτὴ τῆς ἦταν ἀχρηστη. Καὶ πρόσταξε νὰ χτίσουν μιὰ ἄλλη, στὴν Κοιλάδα τῶν Βασιλέων, ὅπου ἐνταφιάζονταν οἱ Φαραώ.

Ἡ ἐξουσία της ἦταν πιὰ ἀπεριόριστη. Γιὰ νὰ ἐμπνεύση φόβο καὶ τρόμο σπουὸς ὑπηκόους της, ὥρισε, ὅτι θὰ θανατωνόταν ἀμέσως ὁποιος θὰ τολμοῦσε νὰ τὴν κυττάξη στὸ πρόσωπο.

Ἀλλὰ τῆς χρειαζόταν ἐπίσης ἡ δόξα. Κι' ὁ Χαπουσενέμπ δὲ δίστασε νὰ τῆς προπαρασκευάση μιὰ ἐκστρατεία στὴ χώρα τῶν Πουανίτ, πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσας, ποὺ ἦταν πλούσια σὲ πολύτιμα πετράδια καὶ χρυσάφι.

Ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τῆς μιλάη μὲ θάρρος καὶ ποὺ μπροστά του ἡ Χασεψοὺτ ξαναγινόταν γυναίκα, μ' ὅλες τὶς ἀδυναμίες καὶ τὰ καπρίτσια τοῦ φύλου της.

— Ἀναρωτιέμαι, ἀγαπημένε μου, τί θὰ γινόμουν χωρὶς ἐσένα, τοῦ εἶπε τρυφερά.

— Ἔχεις ἕνα μεγάλο ρόλο νὰ ἐκπληρώσης, βασίλισσα, τῆς ἀπάντησε.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἡ Χατσεψοὺτ ξεκίνησε, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ της, διέσχισε τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ ὥρμησε σὰ σίφουνας στὴ χώρα τῶν Πουανίτ.

Ὁ ἀγώνας ἦταν σκληρός, ἀλλ' ἡ Χατσεψοὺτ δὲν ἔχασε ποτὲ τὸ θάρρος της. Ἀνέβηκε σ' ἀπόκρημνα βουνά, χώθηκε ὡς τὸ λαιμὸ μέσα σὲ λίμνες καὶ ποτάμια, ὡδήγησε καβάλλα στὸ ἄλογό της σὰν ἀμαζόνα τὸ στρατό της σὲ ἐπικὲς ἐφόδους, ἔζησε μέσα στὰ χιόνια κι' ὑπόμεινε καυτερικὰ τὶς καυστικὲς ἀκτίνες τοῦ καλοκαιριάτικου ἡλίου, περνώντας ἀπὸ κατάξερες ἐρήμους. Στὸ τέλος, κατέκτησε ὅλη τὴ χώρα κι' ὅταν ξαναγύρισε στὴν Αἴγυπτο, ἔφερε μαζί της ἑκατὸ γκαιμῆλες, φορτωμένες μὲ χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια. Ὁ λαὸς ἐξέχασε τότε τὸ βαρὺ ζυγό, τὶς ἀδικες θανατώσεις καὶ τὴν τυραννία τῆς Βασίλισσάς του καὶ τὴν ἀποθέωσε. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ἡ Χατσεψοὺτ πέτυχε τὴ γενειάδα της κι' ἐπέτρεψε τοὺς ὑπηκόους της ν' ἀντικρύσουν τὸ πρόσωπό της.

Ἀλλ' οἱ ταλαιπωρίες κι' οἱ κακουχίες αὐτῆς τῆς ἐκστρατείας, ποὺ εἶχε κρατήσει πάνω ἀπὸ δυὸ χρόνια, ἐφθειραν ἀνεπανόρθωτα τὴν ὑγεία της. Λίγο καιρὸ μετὰ τὴ θριαμβευτικὴ ἐπιστροφή της, ἀρρώστησε βαριά, κι' ὅλες οἱ προσπάθειες τῶν γιατρῶν της, γιὰ νὰ σώσουν, δὲν ἔφεραν ἀποτέλεσμα. Ἐσβησε, μιὰ νύχτα πανσελήνιακη μόλις 42 χρόνων.

Ὁ πιστὸς Χαπουσενέμπ δὲ θέλησε νὰ ἐπιζήση ἀπὸ τὸ θάνατό της. Ἀφοῦ ὡδήγησε τὴ νεκρὴ βασίλισσα στὴν πυραμίδα, ποὺ εἶχε χτίσει μόνη της στὴν Κοιλάδα τῶν Βασιλέων, τερμάτισε τὴ ζωή του, τοῦ ἔδωσε ἕναν ἥρεμο καὶ φυσικὸ θάνατο.

ΑΡΤΣΙΜΠΑΛΝΤ ΣΤΡΟΝΓΚ

Ἥλιος

Διεύθυνσις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ	: Ἕλλη.	ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ	: Νίκος.
ΒΟΥΛΑ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ	: Καίτη.	ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΒΟΥΡΝΑΣ	: Γιώργος.
ΙΛΙΑ ΛΙΒΥΚΟΥ	: Κα Ὄλγα.	ΦΑΙΔΩΝ ΓΕΩΡΓΙΤΣΗΣ	: Κώστας.
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΕΛΜΗ	: Ἄννα.	ΑΛΕΚΟΣ ΤΖΑΝΝΕΤΑΚΟΣ	: Φώτης

Μιὰ μεγάλη δραματικὴ δημιουργία τῆς ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ. Σενάριο—Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ

16ον. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Καίτη Καπράλου ἐπισκέπτεται τὴ διευθύντρια τῶν φυλακῶν Ἀδέρωφ καὶ ζητάει νὰ δῆ τὴν κόρη της Ἕλλη, ποὺ κρατεῖται ἐκεῖ Ἡ Ἕλλη ἀρνεῖται καὶ ἡ Καίτη φεύγει ἀφοῦ παραδίδει στὴ διευθύντρια τὸ «Ἡμερολόγιο» τῆς κόρης της, γιὰ νὰ τῆς τὸ δώση.

Ἡ διευθύντρια, μένοντας μόνη, ἀνοίγει τὸ «Ἡμερολόγιο» τῆς κρατουμένης, καὶ διαβάζει στὴν πρώτη σελίδα:

«Ἐπιτέλους σήμερα, ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια, ἡ μητέρα μου πῆρε διαζύγιο. Εἶναι πιὰ ἐλεύθερη. Τώρα ὁ Νίκος θὰ μπορῆ νὰ μένη στὸ σπίτι μας χωρὶς φόβο. Τὸν συμπαθῶ τὸ Νίκο, γιατὶ μὲ τὴν ἀγάπη του κάνει εὐτυχισμένη τὴν καϋμένη τὴ μανούλα μου».

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὅμως, ὅλα ἀλλάζουν. Ὁ Νίκος βρίσκεται ἕνα βράδυ μόνος στὸ σπίτι μαζὶ μὲ τὴν Ἕλλη. Τῆς ρίχνεται καὶ τῆς ἀποκαλύπτει πὼς εἶναι ἐρωτευμένος μαζί της καὶ πὼς μένει στὸ σπίτι τους ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ἐπειδὴ τὴν ἀγαπᾶ. Ἡ Ἕλλη τὸν ἀποκρούει στὴν ἀρχή, στὸ τέλος ὅμως ὑποκύπτει.

Μιὰ Κυριακὴ ἡ Καίτη προτείνει νὰ κάνουν μιὰ ἐκδρομὴ στὴν Πάρνηθα. Ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, μαθαίνει ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Ἡ Ἕλλη γνωρίζει τὸ Γιώργο, ποὺ προσποιεῖται τὸ πλουσιόπαιδο. Στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶναι ἕνας χαρτοπαίκτης καὶ ζῆδο. Στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶναι ἕνας χαρτοπαίκτης καὶ ζῆ μὲ τὰ χρήματα ποὺ παίρνει ἀπὸ τὴ φίλη του, τὴν Ἄννα, καὶ τὴ μητέρα του. Ἡ Ἄννα, ὕστερα ἀπὸ ἕναν καυγά, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν Ἕλλη πηγαίνει στὸ σπίτι της καὶ τὰ λέει ὅλα στὴ μητέρα της. Ὁ Νίκος τῆς μιλάει αὐστηρὰ καὶ ἡ Ἕλλη ἀναγκάζεται νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι τους. Ἐγκαθίσταται σ' ἕνα ξενοδοχεῖο καὶ παίρνει ἕνα ἐπικίνδυνο κατήφορο. Ὁ Κώστας τὴν ἀνακαλύπτει, μὰ πιεζόμενος ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, τὴν πείθει νὰ ξαναγυρίση σπίτι της καὶ φεύγει γιὰ νὰ συνεχίση τὶς σπουδές του στὴ Γερμανία.

Ἕνα βράδυ ὁ Νίκος γυρίζοντας στὸ σπίτι μεθυσμένος βρίσκει τὴν Ἕλλη μόνη καὶ τῆς ρίχνεται. Ἐκείνη ἀμύνεται. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Νίκος πέφτει μὲ δύναμι πάνω σ' ἕνα μαχαίρι, ποὺ κρατάει στὸ χέρι της ἡ Ἕλλη, καὶ σωριάζεται νεκρός.

Μαθαίνοντας τὸ νέα, ὁ Κώστας ξαναγυρίζει καὶ τρέχει ἀμέσως νὰ βρῆ τὴν Καίτη στὸ σπίτι της.

ΚΑΙΤΗ: "Ὄχι!... Ἡ Ἕλλη τὸν μισοῦσε. Αὐτὸς ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της. Αὐτὴ δὲ ζοῦσε, παρὰ μόνο γιὰ σένα. Ἀρκεῖ νὰ ξέρη πὼς τὴν ἀγαπᾶς, καὶ θἄναι εὐτυχισμένη μέσα στή, δυστυχία της... Ἐγὼ ἔχασα τὰ πάντα. Εἶναι στιγμές, ποὺ θέλω ν' αὐτοκτονήσω. "Αν σοῦ πῶ γιατὶ δὲν τὸ κάνω, δὲ θὰ μὲ πιστέψης. Σκέπτομαι πώς, ὅταν βγῆ ἀπ' τὴ φυλακή, μπορεῖ νὰ μὲ χρειαστῆ καὶ τότε νὰ μπορέσω κι' ἐγὼ νὰ τὴ βοηθήσω. Νὰ κάνω τὸ καθήκον μου σὰ μάννα... Νὰ βρῶ ἕνα τρόπο νὰ ἐξιλεωθῶ.'

ΚΩΣΤΑΣ (σκληρά): 'Εφ' ὅσον ὑπάρχω ἐγώ, ἡ Ἕλλη δὲ θἄχη τὴν ἀνάγκη κανενός!...

ΚΑΙΤΗ: Εἶσαι νέος κι' ἔχεις ὅλο τὸ πάθος, τὸν ἐνθουσιασμό, τὴ σιγουριά, τὸ πεῖσμα καὶ πρὸ παντὸς τὴ σκληρότητα, ποὺ ἔχουν οἱ νέοι, ὅταν κρίνουν τὰ σφάλματα τῶν μεγάλων. Θὰ τὸ δεχτῶ κι' αὐτό, ὅπως τὰ δέχομαι ὅλα πιά... Εἶμαι ἔνοχη καὶ πρέπει νὰ τιμωρηθῶ... Μὴν περιμένης ν' ἀκούσης ἄλλα ἀπὸ μένα. Αὐτά, ποὺ θέλεις νὰ μάθης, θὰ στὰ πῆ ἡ ἴδια ἡ Ἕλλη...

...Πήγαινε ὅσο μιλοῦσε ἀπὸ χωγόρω κοντὰ της, γιατί, κάποι στιγμή, ποὺ περνᾶ, τὴ φέρνει πιὸ κοντὰ στὸ θάνατο.

ΚΩΣΤΑΣ: Στὸ θάνατο;

ΚΑΙΤΗ: Ναί. Ἡ μητέρα σου τῆς εἶπε πὼς δὲ θέλεις νὰ τὴν ξέρης. Αὐτὸ ἦταν τὸ μεγαλύτερο πλήγμα γι' αὐτὴν καὶ πῆρε πιὰ τὴν ἀπόφασι νὰ πεθάνη...

ΚΩΣΤΑΣ: Πάμε ἀμέσως!...

ΚΑΙΤΗ: "Οχι... Πήγαινε μόνος σου...

. . .'Εμένα, δὲ θέλει νὰ μὲ δῆ. Πολλὲς φορές, προσπάθησα νὰ τὴν πλησιάσω. Τὴν παρακάλεσα νὰ μ' ἀφίση νὰ τῆς μιλήσω, μὰ ἐκείνη δὲ δέχτηκε...

ΚΩΣΤΑΣ: Τώρα θάσαι μαζί μου... Θὰ μᾶς δεχτῆ.

ΚΑΙΤΗ: Μὴν ἐπιμένης, Κώσταν...

ΚΩΣΤΑΣ: 'Ελα, πᾶμε...

ΚΑΙΤΗ: Καλά, θάρθω. Θὰ καθήσω ὅμως νὰ σᾶς παρακολουθῶ ἀπὸ μακρυά... 'Ετσι, μόνο γιὰ νὰ τὴ δῶ...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ Κώστας καὶ ἡ Καίτη μπαίνουν στὴν αἴθουσα ἐπισκέψεων τῶν φυλακῶν. Κόσμος πολὺς βρίσκεται ἐκεῖ. Καλεῖ νὰ εἰδοποιήση τὴν 'Έλλη Καπράλου πὼς ὁ Κώστας Παναγιωτόπουλος θέλει νὰ τὴ δῆ...

'Η δεσμοφύλαξ πηγαίνει στὸ κελλὶ τῆς 'Έλλης:

— 'Έχεις ἐπίσκεψι, τῆς λέει... Εἶναι κάποιος Κώστας Παναγιωτόπουλος... 'Άκουσες τί σοῦ εἶπα;

'Η 'Έλλη μένει ἄφωνη, σὰ νὰ μὴν καταλαβαίνη τί τῆς λένε. Ὑστερα συνέρχεται ἀργὰ-ἀργὰ καὶ ψιθυρίζει:

— Ψέματα!... Ψέματα!... Ψέματα!...

ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΞ: 'Αν θὰ τὸν δῆς, ἔλα γρήγορα, γιατὶ σὲ λίγο τελειώνει τὸ ἐπισκεπτήριο...

'Η 'Έλλη, σὰ χαμένη πάντα, τὴν ἀκολουθεῖ, βγαίνει ἀπὸ τὸ κελλί της, γιὰ πρώτη φορά, καὶ προχωρεῖ, σὰ νευρόσπαστο, πρὸς τὴν αἴθουσα τῶν ἐπισκέψεων...

'Ο Κώστας, πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελλα, ἔχει τὸ βλέμμα του καρφωμένο στὸ σημεῖο, ὅπου, πρὶν ἀπὸ λίγο, χάθηκε ἡ δεσμοφύλαξ. Τὴ βλέπει τώρα νὰ ξαναγυρίζη μαζὶ μὲ τὴν 'Έλλη. 'Εκείνη τὸν γυρεύει μὲ τὸ βλέμμα της, ποὺ διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ ὁλοζώντανο ἐκεῖνο βλέμμα, ποὺ ἤξερε...

'Ο Κώστας τῆς φωνάζει:

— 'Έλλη!... 'Έλλη!...

'Εκείνη τὸν βλέπει καὶ ὁρμᾶ πρὸς τὰ κάγκελλα.

Γαντζώνεται μὲ τὰ δάχτυλα στὰ κάγκελλα. Τοὺς χωρίζει μιὰ πολὺ μικρὴ ἀπόστασι, κι' ὅμως δὲ μποροῦν νὰ δώσουν οὔτε τὰ χέρια. Σφίγγουν καὶ οἱ δυὸ μὲ μανία τὰ σίδερα. 'Η 'Έλλη κλείνει τὰ μάτια της καὶ νομίζοντας πὼς ὀνειρεύεται, λέει:

— Τὸ ἤξερα πὼς θάρθης, Κώσταν...

ΚΩΣΤΑΣ: Πάντα ἤμουν κοντά σου. Πάντα θὰ εἶμαι κοντά σου...

ΈΛΛΗ: 'Ο,τι κι' ἂν πῆ ὁ κόσμος;

ΚΩΣΤΑΣ (μὲ μάτια δακρυσμένα): Δὲ μ' ἐνδιαφέρει ὁ κόσμος.

ΕΛΛΗ (γελῶντας ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της): Τί παράξενη εὐτυχία!...

ΚΩΣΤΑΣ: Σκούπισε τὰ μάτια σου... Δὲν πρέπει νὰ κλαῖνε...

ΕΛΛΗ: Μὰ εἶναι ἀπὸ χαρά... 'Απὸ μεγάλη χαρά!...

'Ενα μεγάλο κουδοῦνι χτυπᾶ δυνατά, εἰδοποιώντας τοὺς ἐπισκέπτες πὼς πρέπει νὰ φύγουν. 'Η αἴθουσα, σιγὰ-σιγά, ἀδειάζει καὶ οἱ δυὸ νέοι μένουν σχεδὸν μόνοι...

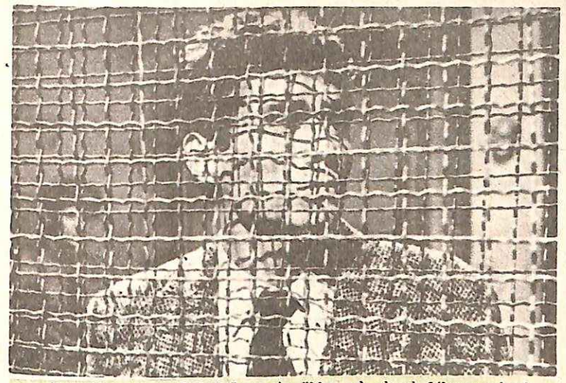

Κυττάζουν σιωπηλοὶ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, σὰ νὰ μὴ θέλουν πιὰ νὰ χωρίσουν. 'Ενας χωροφύλακας, ὅμως, πλησιάζει τὸν Κώστα, γιὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίση πὼς τελείωσε τὸ ἐπισκεπτήριο. 'Ο Κώστας κουνάει τὸ κεφάλι του, σὰ νὰ τοῦ λέη:

«Καλά. Τώρα θὰ φύγω...».

Καὶ ξαναγυρίζει πρὸς τὴν 'Έλλη, τὴν ὁποία ἡ δεσμοφύλαξ παίρνει, γιὰ νὰ τὴ μεταφέρη πίσω στὸ κελλί της...

— 'Ελα, πᾶμε, τῆς λέει.

Τὰ μάτια τοῦ Κώστα βουρκώνουν. 'Η 'Έλλη τὸ προσέχει καὶ τοῦ φωνάζει:

— 'Οχι, Κώσταν, μὴν κλαῖς... 'Εγὼ δὲ θὰ ξαναπῶ πιά... Εἶμαι εὐτυχισμένη. Κανένας ἄνθρωπος στὸν κόσμο δὲν εἶναι τόσο εὐτυχισμένος, ὅσο ἐγώ... Σ' εὐχαριστῶ, Κώσταν μου, ποὺ ξαναγύρισες... Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σου... Γιὰ ὅλα...

'Ο Κώστας σκουπίζει τὰ δάκρυά του καί, γυρίζοντας πρὸς τὴ μητέρα τῆς 'Έλλης, ποὺ τὸν πλησίασε στὸ μεταξύ...

. . . μὲ μάτια βουρκωμένα, τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τῆς φωνάζει δυνατά, γιὰ νὰ τὸν ἀκούση καὶ ἡ 'Έλλη:

— Πᾶμε... μητέρα!...

'Η Καίτη σηκώνει τὸ κεφάλι, ξαφνιασμένη, καὶ μὲ χείλη, ποὺ τρέμουν ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ψιθυρίζει:

— Σ' εὐχαριστῶ, Κώστα... Παιδί μου!...

'Η 'Έλλη τοὺς βλέπει, ποὺ ἀπομακρύνονται, πιασμένοι ἀπὸ τὸ μπράτσο, καὶ στὰ χείλη της διαγράφεται ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας.

ΤΕΛΟΣ

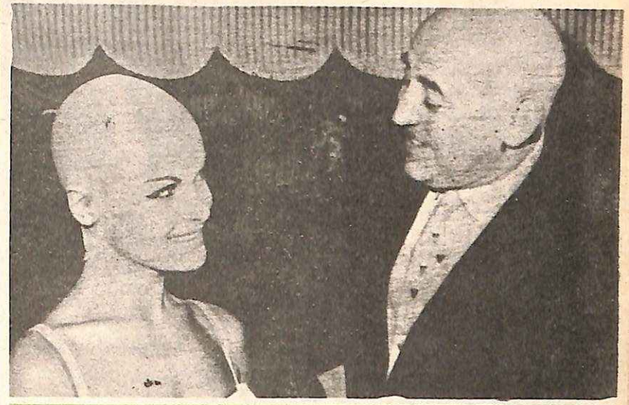

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΤΟΠΛΕΣ ΣΤΟ ΣΑΝ ΦΡΑΝΤΣΙΣΚΟ Η ΦΑΛΑΚΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Παραξενιὲς τῆς μόδας πέρα ἀπὸ τὸν 'Ωκεανό, παραξενιὲς τῆς μόδας καὶ στὴν Εὐρώπη. 'Ενῶ ἀπὸ τὸ Σὰν Φραντσίσκο, φτάνει τὸ κῦμα τῶν τσόπλεςῆ —ἕνα κῦμα ποὺ ἀκόμα δὲν φαίνεται νὰ μετριάζεται ἡ δύναμί του ,γιατὶ καθημερινὰ ἀναζωογονεῖται ἀπὸ καινούργιες ἰδέες καὶ καινούργιες πολεμικὲς—στὸ Παρίσι ὁ μεγάλος μόδιστρος Ζὰκ 'Εστερὲλ, ἑτοιμάζεται νὰ λανσάρη, στὴ νέα του φθινοπωρινὴ κολλεξιόν τὸν καινούργιο τύπο τῆς φαλακρῆς γυναίκας. Μά, ἂν μὲ τὸ τόπλες εἶναι ἀδύνατα τὰ τρύκ, σὰν καλὸς Γάλλος ὁ 'Εστερὲλ δὲν θέλησε νὰ θίξη πολὺ τὸ ψυχικὸ ἐκεῖνο τῆς γυναικείας θηλυκότητας, ποὺ εἶναι τὰ μαλλιά, καὶ γι' αὐτὸ τὰ μανεκὲν του ἀρκοῦνται νὰ φοροῦν εἰδικὲς πλαστικὲς σκούφιες, πολὺ ἐφαρμοστὲς στὸ κεφάλι, ποὺ δημιουργοῦν τὴν ἐντύπωσι τῆς φαλάκρας. 'Ο 'Εστερέλ, γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴν ἐπαναστατικὴ ἰδέα του, εἶπε: «Τὸ στρὶπ-τὶς τῶν γυναικείων κεφαλιῶν, θὰ ἀποκαλυφτῆ σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικὰ στοιχεῖα τῆς ὁμορφιᾶς καὶ τῆς γοητείας τῆς γυναίκας τοῦ μέλλοντος».

Πρόκειται γιὰ μιὰ δήλωσι πολὺ ἐνδιαφέρουσα καί, ἂν οἱ γυναῖκες δεχτοῦν νὰ ἀκολουθήσουν αὐτὴν τὴν καινούργια μόδα, οἱ κομμωτὲς βέβαια θὰ χάσουν τὴ δουλειά τους, μὰ οἱ μαέστροι τοῦ γυναικείου μακιγιάζ, θὰ δοῦν νὰ ἀνοίγωνται μπροστά τους καινούργιοι ὁρίζοντες, γιατὶ θὰ πρέπει νὰ ἀνακαλύπτουν νέα φὼν-ντὲ-τὲν καὶ εἰδικὰ μακιγιάζ γιὰ μιὰ τόσο ἐκτεταμένη ἐπιδερμίδα. Στὶς φωτογραφίες, βλέπουμε ἐπάνω τὸν 'Εστερὲλ ἐνῶ παρατηρεῖ ἱκανοποιημένος ἕνα «φαλακρὸ» μανεκέν. Στὸ μέσον, τρία φαλακρὰ μανεκὲν κάνουν τὸν περίπατό τους στὸ Παρίσι. Καί, κάτω, τρία μανεκὲν κάθονται ἡσυχα σ' ἕνα μπάρ, ἀποκαλύπτοντας ἐντελῶς τὰ φαλακρὰ κεφάλια τους, ἐνῶ δυὸ ἄντρες, παρατηρῶντας τὸ ἀσυνήθιστο θέαμα, ἔχουν φέρει τὰ χέρια τους... στὰ μαλλιά τους!

"Ενα σφιγταγκάλιασμα, ένα παθητικό φιλί, ήταν ή άπάντησι τής Τερέζας...

ΚΑΤΙ ΑΝΩΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΗΤΕΡΕΖΑ καὶ ὁ Πὼλ γνωρίστηκαν μέσα σ' ἕνα ὑπερωκεάνιο. Πήγαιναν κι' οἱ δυό τους στὴ Νότιο 'Αμερική.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι καί, πρὶν ἀκόμα γνωριστοῦν προσωπικά, εἶχαν ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. 'Ηταν κι' οἱ δυὸ φημισμένοι. 'Ο καθένας, φυσικά, στὸ εἶδος του.

"Ετσι, κεντρισμένοι ἀπὸ ἀμοιβαῖο ἐνδιαφέρον κι' ἀπὸ κάποια φυσικὴ ἔλξι, ἀποφάσισαν νὰ γνωριστοῦν. Καί, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἦταν ἀχώριστοι.

'Η Τερέζα, μιὰ κοπέλλα 25 χρονῶν, ἦταν περίφημη χορεύτρια. Σπανιόλα τὴν καταγωγή, εἶχε μιὰ ἰδιαίτερη, μιὰ ἐξωτικὴ ὁμορφιά, πού, συνδυασμένη μὲ μιὰ ἔξοχη τέχνη καὶ μὲ ἕνα σπάνιο πνεῦμα, τῆς ἔδινε μιὰ ἀκαταγώνιστη γοητεία. 'Η ἐμφάνισί της σ' ἕνα θέατρο, ἦ σ' ἕνα μεγάλο μιοῦζικ-χώλ, ἀποτελοῦσε ἔκτακτο καλλιτεχνικὸ γεγονός. Εἶχε χιλιάδες θαυμαστές, στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν 'Αμερική.

'Η Τερέζα Περέιρα δὲν εἶχε κρύψει ποτὲ ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους τὴν ταπεινὴ της καταγωγή. Εἶχε γεννηθῆ σὲ μιὰ φτωχικὴ συνοικία τῆς Σεβίλλης καὶ περηφανευόταν πὼς ἦταν αὐτοδημιούργητη.

'Ο Πὼλ ντὲ Ρεζὺ, ἦταν ἕνας ὡραῖος, κομψὸς ριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῆς Γαλλίας, πού διατηροῦσε μιὰ κολοσσιαία, μιὰ τεράστια περιουσία. Τ' ὀνομά του ἀναφερόταν συχνὰ στὶς κοσμικὲς στῆλες τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν.

Τὸ πλοῖο πλησίαζε τὸ Ρίο 'Ιανέϊρο. 'Ηταν ἡ τελευταία βραδυά, πού ἡ Τερέζα καὶ ὁ Πὼλ περνοῦσαν μαζί, γλυκοκουβεντιάζοντας, στὴν ἀγαπημένη τους γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ.

Ξάφνου, ἐκεῖ, πού μιλοῦσαν εὔθυμα, ὁ Πὼλ πῆρε μελαγχολικὸ ὕφος κι' εἶπε στὴ φίλη του:

— Πόσο γρήγορα πέρασαν οἱ εὐτυχισμένες αὐτὲς μέρες τῆς γνωριμίας μας! Αὔριο θὰ χωρίσουμε καὶ ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ξανασυναντηθοῦμε ποτέ...

— Γιατί λυπᾶσθε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη, χαμογελῶντας. "Ετσι εἶναι ἡ ζωή! Εἴμαστε σὰ δυὸ διαβατάρικα πουλιά. Σήμερα εἴμαστε μαζί, αὔριο θὰ πετάξη ὁ καθένας στὸν προορισμό του.

— Κι' ὅμως, ἐγὼ δὲ θέλω νὰ σᾶς χάσω. 'Εδῶ καὶ τρεῖς μέρες, σκέφθηκα πολὺ καὶ πῆρα μιὰν ἀπόφασι...

— Τί ἀπόφασι;

— Νὰ σᾶς πῶ ἐκεῖνο, πού αἰσθάνομαι...

— Δηλαδή;

— "Οτι σ' ἀγαπῶ! Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτό, Τερέζα;

'Η χορεύτρια τὸν κύπταξε μὲ κάποια ἔκπληξι:

— Δὲν καταλαβαίνω... ψιθύρισε. "Εχω ἀκούσει αὐτὴ τὴ λέξι, τόσες φορὲς ἀπὸ τοὺς θαυμαστές μου! ... Μ' ἀγαπᾶτε γιὰ τὴν τέχνη μου;

— Οχι, Τερέζα. Υπάρχει μέσα μου κάτι βαθύτερο ἀπὸ τὸ θαυμασμό μου γιὰ τὴν τέχνη σου. Σ' ἀγαπῶ σὰ μιὰ γυναίκα, πού μὲ κάνει νὰ νοιώθω βαθειὰ συγκίνησι. Δὲ σοῦ ζητῶ τὸν ἐφήμερο ἔρωτα.

Καί ,σφίγγοντας τὸ χέρι της μέσα στὸ δικό του, πρόσθεσε:

— Θέλεις νὰ γίνης, γυναίκα μου, Τερέζα;

'Η νέα τὸν κύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. "Ηταν πραγματικὰ ὡραῖος ἄντρας, ὁ Πώλ... "Υστερα, ὅμως, συλλογίστηκε, πὼς ὁ βαθύπλουτος αὐτὸς ἀριστοκράτης θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ἀνώτερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. "Ετσι, ἐξηγοῦσε τώρα τὴν ἀπότομη πρότασι, πού τῆς ἔκανε νὰ τὴν παντρευτῆ: "Ηταν σὰ νὰ τῆς πρότεινε νὰ τὴν ἀγοράση μὲ τὰ πλούτη του. "Ως τώρα, σὲ καμμιὰ ἐπιθυμία του, ἀκόμα καὶ στὴν πιὸ παράλογη, δὲ βρέθηκε ἄνθρωπος νὰ τοῦ πῆ ὄχι.

— "Ετσι, λοιπόν, σύμφωνοι; ξαναρώτησε ἐκεῖνος, σὰ νὰ τῆς πρότεινε νὰ κάμουν ἕνα ρωμαντικὸ περίπατο στὴ γέφυρα.

— "Οχι! ἀπάντησε ἐκείνη, ἀργὰ καὶ σταθερά. "Οχι, Πώλ, δὲν εἴμαστε καθόλου σύμφωνοι...

'Ο Πὼλ τὴν κύτταξε, κεραυνωμένος. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε κατακόκκινο.

— "Οχι, εἶπες; Γιατί; Ὑπάρχει, λοιπόν, κανένας ἄλλος ἄντρας στὴ ζωή σου:

'Εκείνη κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Δὲ μ' ἀγαπᾶς τότε; τὴ ρώτησε μὲ πίκρα.

— Δὲ μπορῶ νὰ πῶ πὼς σ' ἀγαπῶ, ἀλλὰ μοῦ ἀρέσεις πολύ, πάρα πολύ...

— Τότε γιατί μοῦ ἀρνιέσαι;

'Αντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήση ἀπ' εὐθείας, ἡ Τερέζα τοῦ ἔθεσε αὐτὴ ἕνα ἐρώτημα ἀπρόοπτο καὶ ξαφνικό:

— Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς, ἀγαπητέ μου, πῶς φαντάζεσαι ἐσὺ τὸ γάμο;

'Ο Πὼλ τάραξε.

— Μά... εἶπε διστακτικά, ὅπως τὸν φαντάζονται ἑκατομμύρια ζευγάρια.

— Δηλαδή; ἐπέμεινε ἡ Τερέζα.

— Σὰν τὴν ἕνωσι ἑνὸς νέου καὶ μιᾶς νέας, πού ἀγαπιοῦνται!

— Δὲ βλέπεις τίποτ' ἄλλο στὸ γάμο, Πώλ; Γιὰ σκέψου λίγο.

'Ο Πὼλ, ὅμως, εἶχε ἐκνευρισθῆ τρομερά. Ξαφνικά, ξέσπασε:

— Δὲν ξέρω τίποτε. Δὲ μ' ἀρέσουν καθόλου αὐτὲς οἱ φιλοσοφίες! "Ενα πρᾶγμα θέλω ἀπὸ σένα, Τερέζα: Νὰ μοῦ ἀπαντήσης ξεκάθαρα στὴν πρότασι, πού σοῦ ἔκανα, μ' ἕνα «ναί» ἢ μ' ἕνα «ὄχι»;

— Τὴν ἀπάντησί μου σοῦ τὴν ἔδωσα κιόλας ξεκάθαρα, καὶ εἶναι «ὄχι».

— Πολὺ καλά, μουρμούρισε ἐκεῖνος, βράζοντας ἀπὸ τὸ θυμό του. Γειά σου, Τερέζα.

*

Τὸ ἑπόμενο βράδυ, ἡ 'Ισπανίδα χορεύτρια ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της στὴν περίφημη ἐπιθεώρησι τοῦ Ρίο 'Ιανέϊρο «'Η Λευκὴ Πεταλούδα».

'Ο Πὼλ ντὲ Ρεζὺ βρισκόταν ἐκεῖ, σ' ἕνα θεωρεῖο τῆς πρώτης σειρᾶς. Δὲν ἔδειξε ὅμως καμμιὰ διάθεσι νὰ τῆς μιλήση.

Κι' αὐτὸ γινόταν ἀπὸ τότε κάθε βράδυ.

"Ετσι, μιὰ μέρα, γιὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ τὴν πικραγαπημένη αὐτὴ γυναῖκα, ἀποφάσισε νὰ φύγη ἀπὸ τὴ Βραζιλία. "Θελε νὰ γυρίση στὴ Γαλλία.

Τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ, τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς του, πῆγε γιὰ τελευταία φορὰ στὴν ἐπιθεώρησι. Τὴν ὥρα, πού χόρευε ἡ Τερέζα, τὸν πλησίασε ἕνας γκρούμ:

— Γιὰ σᾶς, σενόρ, τοῦ εἶπε.

Καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα γράμμα. 'Ο Πὼλ ἔσκισε νευρικὰ τὸ φάκελλο:

«Θαυμάζω τὴν εὐγένειά σου! Φεύγεις αὔριο μὲ τὸ «Κουὴν 'Ελίζαμπεθ», χωρὶς νὰρθῆς πρῶτα νὰ μ' ἀποχαιρετήσης...», τοῦ ἔγραφε ἐκείνη, μὲ παράπονο.

Τὴ στιγμὴ αὐτή, τέλειωνε ἕνα ἐξωτικὸ χορό, μέσα σὲ ἐνθουσιῶδη χειροκροτήματα. 'Ο Πὼλ πῆρε τὴν ἀπόφασί του. Πλήρωσε τὸ λογαριασμὸ καὶ τράβηξε γιὰ τὸ καμαρίνι τῆς χορεύτριας.

Τὴ βρῆκε ξαπλωμένη σ' ἕνα βελουδένιο ντιβάνι, νὰ καπνίζη μὲ νωχέλεια. "Οταν τὸν εἶδε, τοῦ χαμογέλασε καὶ τοῦ ἔδειξε μιὰ πολυθρόνα.

— Ποῦ τὄμαθες πὼς φεύγω αὔριο; τὴ ρώτησε, γιὰ νὰ πῆ κάτι.

— Μὰ δὲν εἶσαι τόσο ἄσημος! Εἶσαι ἕνας Κροῖσος καὶ οἱ κοσμικὲς στῆλες τῶν ἐφημερίδων δὲ μποροῦσαν νὰ ἀποσιωπήσουν τὴν ἀναχώρησί σου!

— Ἄφησέ τα αὐτά, τῆς εἶπε νευρικά, καὶ πές μου τί μὲ θέλεις;

— Μά... ἤθελα νὰ σοῦ πῶ, ἁπλούστατα, πὼς σ' ἀγαπῶ, Πώλ! Τίποτε ἄλλο...

'Ο Πὼλ ἐνθουσιάστηκε. Σηκώθηκε, γιὰ νὰ τὴν πάρη στὴν ἀγκαλιά του. Αὐτὴ ὅμως τοῦ ξέφυγε.

— Ὡραῖα, εἶπε ὁ Πώλ. Τὸ πλοῖο φεύγει αὔριο στὶν ἕντεκα. Θὰ βγάλω ἕνα εἰσιτήριο καὶ γιὰ σένα καὶ θὰ παντρευτοῦμε μόλις φθάσουμε στὴ Γαλλία... "Ω! "Αν ἤξερες πόσο εὐτυχισμένο μὲ κάνεις, Τερέζα!

'Η Τερέζα ὅμως κούνησε τὸ κεφάλι της μελαγχολικά.

— Μά... δὲν πρόκειται νὰ σὲ παντρευτῶ, τοῦπε εἰρωνικά.

'Ο Πὼλ τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, σὰ νὰ τὸν δάγκωσε φίδι.

— Θὰ μὲ τρελλάνης! Τώρα δά, μοῦ εἶπες πὼς μ' ἀγαπᾶς! Τί παιχνίδι εἶναι αὐτό, πού μοῦ παίζεις;

— Σοῦ εἶπα πὼς σ' ἀγαπῶ, τοῦπε, μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Στὸ γάμο ὅμως, χρειάζεται κάτι ἀνώτερο ἀπὸ τὸν ἔρωτα, γιὰ νὰ ὑπάρξη εὐτυχία. 'Επιχείρησα κάποτε νὰ σοῦ τὸ πῶ, ἐσὺ ὅμως θύμωσες κι' ἔτσι δὲ μπόρεσα νὰ ἐξηγηθῶ μαζί σου.

— Σύμφωνοι! 'Εγὼ φταίω! Τώρα ὅμως σ' ἀκούω... Ἐξήγησέ μου, λοιπόν, ἐπὶ τέλους, τί εἶναι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, πού εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τὸν ἔρωτα;

'Η Τερέζα ἀνάπνευσε βαθιά.

— Μία πλήρης ψυχικὴ ἕνταφή! εἶπε. Μιὰ ἀπόλυτη ἀμοιβαία ἐκτίμησι. Καὶ μιὰ ἀπέραντη ἐμπιστοσύνη τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλο.

— "Ετσι, λοιπόν, τῆς πέταξε εἰρωνικά, σύμφωνα μ' αὐτὸ τὸ δόγμα, ἐσὺ οὔτε μ' ἐκτιμᾶς, οὔτε μοῦ ἔχεις ἐμπιστοσύνη!

— Δὲν εἶναι ἀκριβῶς αὐτό, Πώλ.

— Μὰ τότε τί εἶναι; ρώτησε αὐτός, νευριασμένος.

'Η Τερέζα ἔμεινε λίγες στιγμὲς σκεπτική. "Επειτα τοῦ εἶπε σιγά:

— 'Ο πατέρας μου ἦταν ἕνας φτωχὸς ἐργάτης κι' ἡ μητέρα μου ξενοδούλευε γιὰ νὰ ζήσουμε... Κι' ὅμως ἦταν εὐτυχισμένοι, γιατὶ τοὺς ἕνωνε αὐτὴ ἡ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ μεγάλη ἐκτίμησι, πού σοῦ εἶπα... Μὴ μὲ παρεξηγήσης, Πώλ, ἀλλὰ ὑπάρχει κάτι, πού μᾶς χωρίζει... 'Εγὼ ξεκίνησα ἀπὸ τὸ τίποτε, πάλεψα σκληρὰ μὲ τὴ ζωὴ καὶ νίκησα. Σήμερα εἶμαι φθασμένη, τὸ ὄνομά μου ἔχει γίνει δοξασμένο.

— Σύμφωνοι! 'Αναγνωρίζω τὴν ὑπεροχή σου... Θὰ εἶναι μεγάλη τιμὴ γιὰ μένα νὰ σὲ παντρευτῶ!

— Ναί! 'Εσὺ ὅμως τί ἔκαμες στὴ ζωή σου; Τί δημιούργησες; Πάλεψες καθόλου; "Οχι, βέβαια.

— Ξεχνᾶς, ὅτι δίνω ἕνα σωρὸ χρήματα σὲ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα;

— Καὶ τί μ' αὐτό; 'Υπογράφεις μερικὰ τσέκ, πού δὲν ἀνταποκρίνονται οὔτε στὸ ψιλοστὸ τῆς περιουσίας σου! 'Απὸ τὸν ἑαυτό σου, ὅμως, ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα σου, δίνεις τίποτε στοὺς ἄλλους;

— Τί θέλεις νὰ δώσω; Δίνω εὐχαρίστως ἀπ' ὅ,τι ἔχω...

— Κάτι περισσότερο πρέπει νὰ δώσης. Κάτι, πού νὰ τὸ δημιουργήσης ἐσύ. Θάθελα νὰ εἶμαι περήφανη γιὰ τὸν ἔρωτά μου, περήφανη γιὰ σένα, Πώλ. Γύρεψε νὰ κάνης κάτι...

'Ο Πὼλ ἔφυγε, λυπημένος, ἀλλὰ καὶ πιὸ συλλογισμένος παρὰ ποτέ. Πρώτη φορὰ στὴ ζωή του, ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα μιᾶς γυναίκας, ὅτι, παρ' ὅλα τὰ ἑκατομμύριά του, δὲν ἦταν παρὰ ἕνας κηφήνας, ἕνας ἄνθρωπος, πού τὰ βρῆκε ὅλα ἕτοιμα καὶ δὲ δούλεψε ποτὲ στὴ ζωή του γιὰ νὰ φτιάξη κάτι δικό του. 'Ακόμα καὶ τὴ διαχείρισι τῆς περιουσίας του, τὴν εἶχε ἀναθέσει σὲ ἄλλους. 'Η ζωή του ἦταν γλέντι καὶ καθησιό. Ντράπηκε γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Γιὰ νὰ ξεχάση τὸν πόνο του, τράβηξε σ' ἕνα μπάρ κι' ἄρχισε νὰ πίνη. "Οταν μέθυσε, πῆγε σ' ἕνα ἄλλο μπάρ, πολὺ λαϊκό.

'Εκείνη τὴ στιγμή, εἶδε ἕνα ἡλικιωμένο ἄνθρωπο, μ' ἄστρα γένεια, ἀλλὰ μὲ πρόσωπο, πού ἔλαμπε ἀπὸ ἕνα ἐσωτερικὸ φῶς, σὰν τὶς προσωπογραφίες τοῦ Ρέμπραντ.

— Κύριε, θέλω νὰ σᾶς μιλήσω, τοῦ εἶπε. Μπορῶ νὰ καθήσω στὸ τραπεζάκι σας;

— Εὐχαρίστως, καθῆστε, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, μὲ καλωσύνη.

— Λοιπόν, ἀκοῦστε τί μοῦ συμβαίνει: Νόμιζα πὼς ἤμουνα εὐτυχισμένος μὲ τὰ πλούτη μου. Τώρα ὅμως βλέπω πὼς εἶμαι δυστυχισμένος...

Καὶ τοῦ διηγήθηκε τὸν ἄτυχο ἔρωτά του μὲ τὴ χορεύτρια.

— "Ακουσε, παιδί μου, τὴ συμβουλή μου, τοῦπε ὁ γέρος, ὕστερα ἀπὸ βαθειὰ σκέψι. 'Η φίλη σου ἔχει δίκιο καὶ πρέπει νὰ τὴν ἐκτιμᾶς πολύ, γιατὶ σὲ ἔκανε νὰ νοιώσης τὴν ἀλήθεια. Καί, ἐπειδὴ βλέπω στὰ μάτια σου τὸν πόθο νὰ κάμης κάτι καλὸ γιὰ τοὺς συνανθρώπους σου, ἔρχομαι νὰ σοῦ προσφέρω μιὰν εὐκαιρία... Εἶμαι ἱεραπόστολος. Αὔριο, φεύγω γιὰ τὴ ζούγκλα τοῦ 'Αμαζονίου. 'Εκεῖ κατοικοῦν ἄγριες φυλές, ἀνθρωποφάγοι!... "Ανθρωποι, πού ζοῦν σὲ κτηνώδη κατάστασι. Θέλεις νάρθῆς μαζί μου; Θέλεις νάρθῆς νὰ μὲ βοηθήσης νὰ τοὺς ἐκπολιτίσουμε; Σκέψου το καλά, πρὶν ἀποφασίσης.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ σκεφθῶ πολύ, γέροντα! Θάρθω μαζί σου...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ βαθύπλουτος Πὼλ ντὲ Ρεζὺ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ Ρίο 'Ιανέϊρο. 'Η Τερέζα ἔστειλε ἕνα ραδιοτηλεγράφημα στὸ «Κουὴν 'Ελίζαμπεθ», καλώντας τον νὰ γυρίση κοντά της. Τοῦ ζητοῦσε νὰ ξεχάση ὅσα τοῦ εἶχε πῆ, γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε πολύ, πάρα πολύ.

Μὰ ὁ ραδιοτηλεγραφητὴς τοῦ «Κουὴν 'Ελίζαμπεθ» τῆς ἀπάντησε, ὅτι ὁ Πὼλ ντὲ Ρεζὺ δὲν εἶχε μπαρκάρει καθόλου στὸ πλοῖο.

*

Τότε ἄρχισε μιὰ ζωὴ γεμάτη ἀγωνία γιὰ τὴν Τερέζα. Τί νὰ εἶχε τάχα ἀπογίνει ὁ ἀγαπημένος της; Πόσο μετανοοῦσε τώρα γιὰ τὶς ὑπερβολικὲς ἀπαιτήσεις της.

Πέρασαν δυὸ ὁλόκληροι μῆνες, ὅταν, ξαφνικά, πῆρε ἕνα γράμμα του. Τῆς ἔγραφε ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς ζούγκλας. Τῆς ἱστοροῦσε ὅλη τὴν περιπέτειά του. Τῆς ἔλεγε ἀκόμα πὼς εἶχε μείνει ὁλομόναχος, ἀνάμεσα στοὺς κανίβαλους, πού εἶχαν σκοτώσει τὸ δυστυχισμένο ἱεραπόστολο. Τὸν σκότωσαν γιὰ νὰ τὸν φάνε. "Ετσι ἔκαναν μ' ὅλους τοὺς γέρους τῆς φυλῆς των!

'Ωστόσο, ὁ Πὼλ ἦταν γεμάτος χαρά, γιατὶ κατώρθωσε, μαθαίνοντας τὴ γλώσσα τους, νὰ τοὺς ἐπιδληθῆ καὶ νὰ ξυπνήση τὴν ἀγάπη μέσα στὶς ἄγριες ψυχές τους. Τοὺς εἶχε κιόλας πείσει νὰ πάψουν τὴν ἀνθρωποφαγία. Τέλος, τῆς περιέγραφε πού ἀκριβῶς βρισκόταν, γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήση.

Τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνία καὶ φόβο γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της, ἡ Τερέζα, παρατήρησε τὴ δόξα της, ἀκύρωσε τὰ συμβόλαιά της κι' ἔτρεξε νὰ τὸν βρῆ. Χρειάστηκε νὰ ταξιδέψη πολλὲς μέρες, μὲ ὅλα τὰ μεταφορικὰ μέσα. Τέλος, ὕστερα ἀπὸ ἀνεκδιήγητες περιπέτειες, τὰ κατάφερε, μὲ ἰσχυρὴ συνοδεία σωματοφυλάκων, νὰ μπῆ στὴν καρδιὰ τῆς ζούγκλας καὶ νὰ φτάση στὸ «χωριό» του. "Οταν τὸν εἶδε νὰ βγαίνη ἀπὸ τὴν καλύβα του, μιὰ κραυγὴ φρίκης ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα της. 'Ο Πὼλ ἦταν μὲ ἕνα χέρι μόνο!...

Αὐτὸς ὅμως, χωρὶς νὰ δείξη τὴν παραμικρὴ στενοχώρια, ἔτρεξε, μεθυσμένος ἀπὸ τὴ χαρά του, καὶ τὴν ἀγκάλιασε μὲ τὸ χέρι, πού τοῦ εἶχε ἀπομείνει.

— Τὸ ἄλλο, τῆς εἶπε χαμογελῶντας, ἀναγκάστηκα νὰ τὸ κόψω, γιατὶ μὲ πλήγωσε μ' ἕνα δηλητηριασμένο βέλος ἕνας ἄγριος φύλαρχος. Νὰ ἤξερες, ὅμως, ἀπὸ τότε, πού ἔχασα τὸ χέρι μου, πόσο μ' ἀγαποῦν ὅλοι ἐδῶ! 'Εχω σκοπὸ νὰ τοὺς χτίσω ἕνα νοσοκομεῖο. Θὰ φέρω τὸ προσωπικὸ ἀπὸ τὸ Ρίο 'Ιανέϊρο. Τὰ χρήματά μου θὰ βροῦν τὸν καλύτερο τοποθέτησι.

— Ναί, Πώλ, τοῦπε ἐκείνη, κλαίγοντας, ἔκανες κάτι ὑπέροχο!

— Θυμᾶσαι, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε χαμογελῶντας, τί μοῦ εἶχες πῆ κάποτε; Νὰ πού ἔγινε τὸ θέλημά σου. "Εδωσα κι' ἐγὼ κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου...

— Πώλ! Θὰ μὲ συγχωρήσης ποτὲ γιὰ τὸ κακό, πού ἔπαθες ἐξ αἰτίας μου;

— Μὴν εἶσαι τρελλή! 'Αντίθετα, σ' εὐγνωμονῶ. Τώρα νοιώθω τί ὡραῖο, πού εἶναι νὰ θυσιάζεται κανεὶς γιὰ τοὺς ἄλλους. Τώρα ἐλπίζω πὼς θὰ εἶσαι, τέλος πάντων, περήφανη γιὰ μένα!

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΑΥΤΕΣ

Γιὰ τὸ φίλμ «Λευκὲς κραυγές», ὁ Πάολο Φερράρι μεταμορφώθηκε σὲ μιὰ σγουρομάλλη γοντρὴ ξανθειά. Οἱ γυναικεῖες μεταμφιέσεις ἔχουν γίνει συνήθεια γιὰ τοὺς ἄντρες κωμικούς.

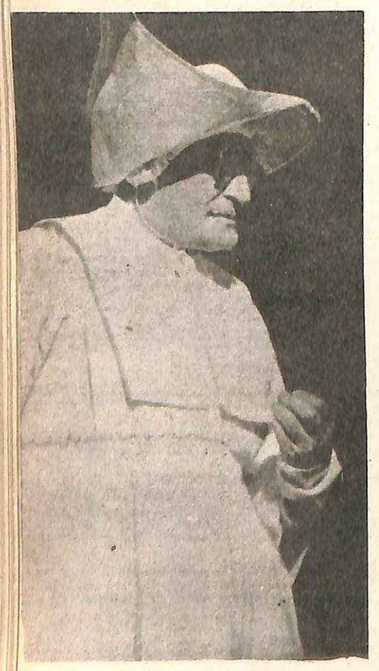

Ὁ Ἰταλὸς κωμικὸς Τοτὸ ἔχει εἰδικευθῆ στοὺς γυναικείους ρόλους. Ἐδῶ, τὸν βλέπουμε μεταμφιεσμένο σέ... καλόγρια.

ΣΤΟ ἀτελιὲ ἑνὸς οἴκου μόδας, ἀναπνέει κανεὶς ἕνα ἀέρα πολυτελείας. Γι' αὐτό, δοκίμασα μεγάλη ἔκπληξι, ὅταν, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, μπαίνοντας στὸ σαλόνι ἑνὸς γνωστοῦ ραπτικοῦ οἴκου, πρόσεξα, ἀνάμεσα στὶς πολυτελεῖς καὶ ὑπέρκομψες τουαλέττες μὲ τὰ παστὲλ χρώματα, ἕνα αὐστηρὸ μαῦρο φόρεμα, τύπου σεμιζιέ. Ἕνα ἀπὸ κεῖνα τὰ φορέματα, ποὺ δὲν ἔχουν ἐποχὴ καὶ ποὺ φέρνουν ἀμέσως στὸ μυαλό μας μιὰ κυρία ἀρκετὰ προχωρημένη στὰ χρόνια, μὲ αὐστηρὰ ἤθη, ἴσως χήρα.

«Παράξενο! συλλογίστηκα. Πῶς εἶναι δυνατόν, ἕνα ἄτομο, ποὺ ντύνεται ἔτσι, νὰ εἶναι πελάτισσα ἑνὸς τέτοιου ραπτικοῦ οἴκου;».

Δὲν κατώρθωνα νὰ βρῶ καμμιὰ σχέσι ἀνάμεσα σὲ μιὰ ἡλικιωμένη καὶ ἀνώνυμη κυρία καὶ στὶς πάντα ὄμορφες καὶ ὑπέρκομψες γυναῖκες, ποὺ συναντοῦσα στὰ σαλόνια τῶν ἀτελιέ.

Ὅταν ἔφτασε ἡ μοδίστρα, γιὰ νὰ μοῦ δείξη τὶς τελευταῖες δημιουργίες τοῦ οἴκου, δὲ μπόρεσα νὰ μὴ τὴ ρωτήσω:

— Καὶ αὐτὸ τὸ φόρεμα, γιὰ ποιὰ εἶναι;

— Γιὰ τὴν ἴδια πελάτισσα, ποὺ μοῦ παρήγγειλε κι' αὐτὴ τὴν ἄλλη τουαλέττα, μοῦ ἀπάντησε χαμογελώντας.

Καὶ μοῦ ἔδειξε ἕνα ὡραῖο φόρεμα μὲ αὐστηρὴ γραμμή, ποὺ μόνο μιὰ πολὺ ὄμορφη γυναῖκα θὰ μποροῦσε νὰ φορέση.

— Συγγνώμην γιὰ τὴν περιέργειά μου, εἶπα, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ κρύψω τὴν ἔκπληξί μου. Θὰ μποροῦσα νὰ μάθω ποιὰ εἶναι;

— Θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀμέσως. Δὲν ὑπάρχει κανένα μυστήριο, μοῦ ἀπάντησε ἡ μοδίστρα. Εἶναι μιὰ κυρία, ποὺ ἔχει πέντε ἀδέλφια καὶ γι' αὐτὸ ντύνεται συνήθως μὲ φορέματα κομψά, ἀλλὰ κάπως αὐστηρά. Μά, γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὰ ἀδέλφια της, θὰ φορέση αὐτὸ τὸ πένθιμο φόρεμα.

Ἡ κατάπληξί μου ἔγινε μεγαλύτερη. Δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ παραγγέλνη μιὰ γυναῖκα ταυτόχρονα τουαλέττες δεξιώσεως καὶ τουαλέττες πένθιμες, γιὰ τὴν περίπτωσι, ποὺ θὰ πέθαινε κάποιος ἀπὸ τὴν πολυμελῆ οἰκογένειά της. Μοῦ φαινόταν πολὺ παράξενο. Μὰ πί εἶδους ἦταν αὐτὴ ἡ τόσο προνοητικὴ καὶ κυνικὴ πελάτισσα;

— Θέλετε νὰ τὸ μάθετε; συνέχισε ἡ μοδίστρα, γελῶντας αὐτὴ τὴ φορά. Πρόκειται... γιὰ τὸν κωμικὸ Τοτό.

Ὕστερα μοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία.

— Πρέπει νὰ ξέρετε, μοῦ εἶπε, ὅτι ἐγὼ προμηθεύω συνήθως τὰ φορέματα γιὰ τὶς ἠθοποιούς, ποὺ παίζουν στὰ φίλμ μαζὶ μὲ τὸν Τοτό. Πρὶν ἀπὸ κάμποσο καιρό, λοιπόν, ἦρθε ὁ κοστουμίστας καὶ μοῦ εἶπε: «Αὐτὴ τὴ φορά, πρέπει νὰ φτιάξης κι' ἕνα φόρεμα γιὰ τὸν Τοτό, ἕνα γυναικεῖο φόρεμα, φυσικά. Πρέπει νὰ εἶναι ἕνα μοντέλο, ποὺ καμμιὰ πελάτισσα δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ τὸ φορέση. Ὁ Τοτὸ πρέπει νὰ γυρίση μερικὲς σκηνές, μεταμφιεσμένος σὲ γυναῖκα».

»Ἐγὼ δέχτηκα ἀμέσως. Μὲ διασκέδαζε ἡ ἰδέα νὰ φτιάξω ἕνα φόρεμα γιὰ ἕνα ἠθοποιὸ τόσο συμπαθητικό. «Πότε θὰ μπορέσω νὰ ἔλθω νὰ τοῦ πάρω μέτρα;», ρώτησα. «Ποτέ, μοῦ ἀπάντησε ὁ κοστουμίστας. Γιατὶ ὁ Τοτὸ σιχαίνεται τὸ γυναικεῖο ντύσιμο. Ἀλλωστε, ἕνα φόρεμα αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ὅσο πιὸ ἀσχημο εἶναι, τόσο περισσότερο θὰ κάνη τὸν κόσμο νὰ γελάση».

»— Ἐν τάξει, ἀπάντησα ἐγώ, μὰ πρέπει τοὐλάχιστον νὰ ξέρω σὲ τί φάρδος καὶ μάκρος πρέπει νὰ τὸ φτιάξω.

»Ἔτσι, μοῦ ἔδωσαν τὴν ἄδεια νὰ παρακολουθήσω τὸ γύρισμα μιᾶς σκηνῆς. Ἔχω μάτι τόσο συνηθισμένο, ποὺ μοῦ φτάνει μιὰ ματιὰ γιὰ νὰ μαντέψω τὰ μέτρα. Τὸ φόρεμα ἔγινε τέλειο καὶ τὸ κοινὸ γέλασε πολύ. Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες, γύρισε πάλι ὁ κοστουμίστας καὶ μοῦ εἶπε: «Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη γκαρνταρόμπα γιὰ τὸν Τοτό. Τώρα θὰ παίξη τὸ ρόλο μιᾶς ἀδελφῆς, ποὺ ἔχει πέντε ἀδέλφια, μιᾶς γυναίκας ἀρκετὰ προχωρημένης στὴν ἡλικία, ποὺ ἀγαπάει τὴν εὔθυμη ζωὴ καὶ ποὺ κάθε τόσο ντύνεται μαῦρα γιὰ τὸ θάνατο ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πέντε ἀδελφούς της. Πρέπει νὰ ἑτοιμάσης γι' αὐτὸν κανονικὰ φορέματα, ὅπως ἐκεῖνα, ποὺ φτιάχνεις γιὰ μιὰ πελάτισσα, ὄχι πιὰ πολὺ νέα, μὰ ποὺ θέλει νὰ ἀρέση ἀκόμα». Ἐγὼ δέχτηκα, φυσικά, τὴν παραγγελία, μά, αὐτὴ τὴ φορά, στάθηκα ἀνένδοτη. «Θὰ δημιουργήσω τὴ γκαρνταρόμπα, ποὺ θέλετε, δήλωσα. μὰ πρέπει νὰ μοῦ δώσετε τὴν εὐκαιρία, ὄχι μόνο νὰ πάρω τὰ μέτρα, ἀλλὰ καὶ νὰ κάνω μιὰ πρόβα».

»Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς περιγράψω τὴ σκηνή! Γιὰ νὰ πάρω τὰ μέτρα, πῆγα στὸ σπίτι τοῦ Τοτό, ποὺ μοῦ παρουσιάστηκε νευρικὸς καὶ σκοτεινός, σὰ νὰ πήγαινε σὲ κηδεία. Ὕστερα ξαναγύρισα γιὰ τὴν πρόβα. Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀκόμα πιὸ σκοτεινό. Δὲν κυττάχτηκε κἂν στὸν καθρέφτη. Ἦταν φανερὸ πὼς ἐκεῖνα τὰ γυναικεῖα φορέματα τὸν ἔκαναν νὰ νοιώθη πολὺ ἄβολα!

Ἀπὸ τὸν καιρό, ποὺ γεννήθηκε ὁ κινηματογράφος, δὲν ὑπάρχει κωμικὸς ἠθοποιός, πού, τοὐλάχιστον μιὰ φορά, νὰ μὴ μεταμφιέστηκε σὲ γυναῖκα. Ἂν οἱ τοῦρτες, ποὺ ρίχνονται στὸ πρόσωπο, δὲν προκαλοῦν πιὰ τὴν ἱλαρότητα, ποὺ προκαλοῦσαν ἄλλοτε, ἕνα γυναικεῖο φόρεμα πάνω σ' ἕναν ἄχαρο ἄντρα, εἶναι πάντα ἕνα ἀποτελεσματικὸ μέσο γιὰ νὰ προκαλέση ἀσυγκράτητα γέλια.

Ποιὸς μπόρεσε νὰ μὴ γελάση, ὅταν στὸ φίλμ «Μερικοὶ τὸ προτιμοῦν καυτό», ὁ Τόνυ Κέρτις καὶ ὁ Τζὰκ Λέμον ἔπαιζαν μεταμφιεσμένοι σὲ γυναῖκες; Καὶ ὁ πιὸ κωμικὸς ἦταν, φυσικά, ὁ λιγώτερο ὄμορφος, δηλαδὴ ὁ Λέμον.

Ὁ Τζὰκ, ὅπως ὅλοι οἱ ἠθοποιοί, ἔχει ἕνα σύστημα γιὰ νὰ μπαίνη στὸ ρόλο του. Ὑπάρχουν ἄλλοι, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ σιωπὴ μερικῶν λεπτῶν, ἢ ποὺ διαβάζουν καὶ ξαναδιαβάζουν τὸ ρόλο τους.

Ὁ Τζὰκ Λέμον κρύβεται στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ στούντιο, συγκεντρώνεται γιὰ μερικὲς στιγμές, κλείνοντας τὰ μάτια καὶ φέρνοντας τὰ χέρια στὸ πρόσωπο, σὰ γιὰ νὰ προφυλαχτῆ ἀπὸ τὸ φῶς, καὶ ὕστερα σηκώνεται ξαφνικὰ ὄρθιος, φωνάζοντας: «Μαγικὴ στιγμή» καὶ παίρνει τὴν ἐκφρασι, ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ σκηνή.

Αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς «προετοιμασίας» εἶναι μάλλον ἀσυνήθιστος, μὰ εἶναι εὔκολο νὰ φανταστῆ κανεὶς ἐκεῖνο, ποὺ συνέβαινε σὲ ἠθοποιοὺς καὶ σὲ τεχνικούς, ὅταν ὁ Λέμον, ντυμένος, μακιγιαρισμένος καὶ χτενισμένος σὰ γυναῖκα, φώναζε «μαγικὴ στιγμή!» καὶ ἀνέβαινε στὸ σέτ, ἐνῶ ἀπὸ τὴν κομψὴ γυναικεία τουαλέττα ἄβγαιναν τὰ μπράτσα του, μαλλιαρὰ σὰν τὰ μπράτσα ἑνὸς πιθήκου! Κανεὶς δὲν κατώρθωνε νὰ συγκρατήση τὰ γέλια...

Στὸν Τόνυ Κέρτις, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γυρίσματος αὐτοῦ τοῦ ἴδιου φίλμ, συνέβηκε, ἀντίθετα, ἕνα ἐπεισόδιο πολὺ διαφορετικό. Ἦταν τόσο τέλειος στὴ γυναικεία του μεταμφίεσι, ὥστε, στὸ διάστημα ἑνὸς διαλείμματος, ἐνῶ βρισκόταν στὸ μπὰρ γιὰ νὰ πιῆ ἕνα διπλὸ καφέ, ὅπως κάνει πάντα ὅταν γυρίζη ἕνα φίλμ, τὸν πλησίασε ἕνας νεαρός, ποὺ ζητοῦσε περιπέτεια. Ὅπως φαίνεται, ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος ἦταν καὶ νούργιος στὸ περιβάλλον καὶ δὲν κατώρθωσε νὰ ἀναγνωρίση τὸν Τόνυ Κέρτις στὴ χαριτωμένη δεσποινίδα, ποὺ ἔβλεπε στὸ μπάρ. Ἔτσι, τῆς πρότεινε νὰ πληρώση τὸ λογαριασμό, προσθέτοντας: «Θὰ μοῦ δώσετε μεγάλη χαρά, ἂν δεχθῆτε νὰ δειπνήσετε μαζί μου ἀπόψε!

Ὁ Τόνυ δὲν ἀπάντησ- Τὸν κύτταξε στὰ μάτια μὲ τὴν πιὸ γοητευτική του ἔκφρασι καὶ ὕστερα ἔβγαλε ἀπότομα τὴν περρούκα. Ὁ ἄτυχος Καζανόβας λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήση!

Εἶναι γνωστὴ ἡ ἀφηγημάδα τοῦ Τόνυ Κέρτις. Ἔτσι, στὸ διάστημα τοῦ γυρίσματος τοῦ ἴδιου ἐκείνου φίλμ, τοῦ ἔτυχε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ στούντιο καὶ νὰ μπῆ στὸ αὐτοκίνητό του, γιὰ νὰ γυρίση στὸ σπίτι του, λησμονώντας νὰ βγάλη τὴν περρούκα καὶ τὸ μακιγιάζ. Κουρασμένος ὅπως ἦταν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μέρα σκληρῆς δουλειᾶς, δὲν κατάλαβε, ὅτι εἶχε πατήσει πολὺ τὸ γκάζι καὶ ὅτι εἶχε περάσει τὰ ὅρια τῆς κανονικῆς ταχύτητος.

Μόνον ὅταν ἕνας ἀστυνομικὸς πλησίασε μὲ τὴ ματοσυκλέττα του, κατάλαβε, ὅτι εἶχε κάνει μιὰ σοβαρὴ παράβασι.

— Ὑπάρχει καμμιὰ πυρκαϊὰ πουθενά, δεσποινίς; ἄκουσε τὸν ἀστυνομικὸ νὰ τὸν ρωτάη, μὲ τὴν τυπικὴ φράσι, ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ἄντρες τῆς ἀμερικανικῆς τροχαίας, ὅταν ἕνα αὐτοκίνητο τρέχη πολύ.

Ὁ Τόνυ Κέρτις ἑτοιμαζόταν νὰ ζητήση συγγνώμην καὶ νὰ πληρώση τὸ ἀναπόφευκτο πρόστιμο, ὅταν σκέφτηκε ἐκείνη τὴ λέξι: «Δεσποινίς!». Ἐνοιωθε νὰ πεθαίνη ἀπὸ ντροπή, μά, εὐτυχῶς, ὁ ἀστυνομικὸς ἦταν ἕνας φανατικὸς θαυμαστής του καὶ δὲν ἔδειξε καμμιὰ διάθεσι νὰ γελάση γιὰ τὸ παράξενο ντύσιμό του. Τοῦ εἶπε, μάλιστα, ὅτι ἀνυπομονοῦσε νὰ δῆ ἐκεῖνο τὸ φίλμ, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦσε ὅλο τὸ Χόλλιγουντ.

— Ὅταν ἐσεῖς οἱ ἠθοποιοὶ γεμίζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ κρέμες καὶ κραγιόνια καὶ ντύνεσθε σὰ γυναῖκες, γίνεσθε τόσο κωμικοί, ποὺ φτάνει κανεὶς νὰ σᾶς κυττάξη, γιὰ νὰ γελάση! τοῦ εἶπε.

Στὴν Ἰταλία, ἕνας ἠθοποιός, εἰδικὸς στὶς γυναικεῖες μεταμφιέσεις, εἶναι ὁ Ραϋμόντο Βιανέλο. Γι' αὐτόν, δὲν ὑπάρχουν ἀπηγορευμένοι ρόλοι, δὲν ὑπάρχει πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου, ποὺ νὰ μὴν τὴν ἔχη μιμηθῆ.

Ὑπάρχει ἀκόμα ὁ Τζίνο Μπραμιέρι, ποὺ τὸ εἶδος τῶν ρόλων, ποὺ ἀναλαμβάνει, εἶναι ἐντελῶς διαφορετικό. Οἱ γυναῖκες, ποὺ ὑποδύεται, εἶναι πραχεῖες, καλόκαρδες, ἀσχημες, ἀλλὰ «πραγματικές».

Σχετικὰ μὲ τὶς ὁμοιότητες τῶν ἠθοποιῶν, ποὺ μεταμφιέζονται σὲ γυναῖκες, φαίνεται, ὅτι ὁ Βιττόριο Γκάσμαν προκάλεσε τὴν ἀγανάκτησι σὲ δυὸ κυρίες, ὕστερα ἀπὸ τὴν προβολὴ τοῦ φίλμ «Τὰ τέρατα».

Νά, ὅμως, ποὺ βρέθηκαν καὶ δυὸ κυρίες, ποὺ οἱ γνωστοί τους τὶς «ἀναγνώρισαν» στὸ πρόσωπο τοῦ μεταμφιεσμένου Βιττόριο, κι' αὐτὲς ὠρκίστηκαν αἰώνιο μῖσος ἐναντίον του, ἐπειδή, ὅπως ὑποστήριζαν, τὶς εἶχε γελοιοποιήσει..

Ἕνα τέτοιο κίνδυνο δὲ διέτρεξαν, βέβαια, ποτὲ ὁ Ρὶντ Σέλτον καὶ ὁ Ντάνυ Κέη, παρ' ὅλο, ποὺ οἱ ρόλοι τους τοὺς ἀναγκασαν συχνὰ νὰ καταφύγουν σὲ γυναικεῖες μεταμφιέσεις. «Ὁ χορὸς τῶν ὡρῶν», ποὺ τὸν ἐκτελοῦσε ὁ Σέλτον μὲ κοστουμάκι μπαλλαρίνας καὶ μ' ἕνα χαρτί, ποὺ κολλοῦσε στὰ πόδια του, στὰ χέρια του, στὴ μύτη του, μένει κλασσικὸς σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς κωμικότητος. Ἦταν τόσο ἀστεῖος ἐκεῖνος ὁ χορός, ὥστε προκαλοῦσε δάκρυα ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια. Καὶ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες σκηνές, ποὺ κατώρθωσε νὰ προκαλέση τὸ γέλιο στὸ γυιό του, ποὺ ἦταν τότε σοβαρὰ ἀρρωστος καὶ ποὺ πέθανε ὕστερα ἀπὸ λίγο.

Ὁ Σέλτον δὲ θέλησε πιὰ νὰ ἐπαναλάβη αὐτὴ τὴ σκηνὴ καί, ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἄρχισε ἡ παραίτησή του σὰν κωμικοῦ καὶ σὰν ἠθοποιοῦ.

Β. Ρ.

...ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ;

"Οταν οἱ κωμικοὶ τῆς ὀθόνης «ἀλλάζουν φῦλο»

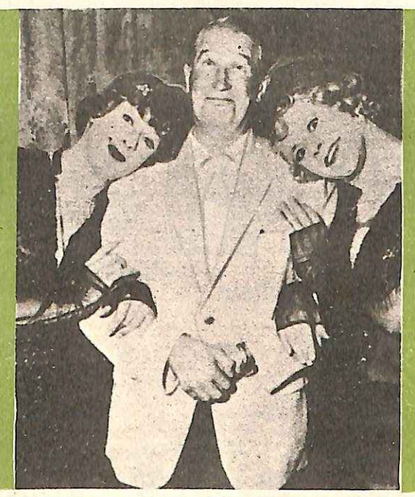

Τὸ χαριτωμένο κοστουμάκι ποὺ φοροῦν οἱ μπαλαρίνες, γίνεται ἀνεξάντλητη πηγὴ γέλιων, ὅταν συνδυάζεται μὲ τὰ ἀνδρικώτατα χαρακτηριστικὰ τοῦ Ρενάτο Ράσελ.

«Ποιὰν ἀπὸ τὶς δυό; Τὴν ξανθειὰ ἢ τὴ μελαχροινή;» φαίνεται νὰ ἀναρωτιέται ὁ Μωρὶς Σεβαλιέ. Καμμιὰ ἀπὸ τὶς δυό, γιατὶ ὀνομάζονται Τόνυ Κέρτις καὶ Τζὰκ Λέμον.

Αὐτὴ ἡ εὔσωμη καὶ συμπαθητικὴ κυρία, δὲν σᾶς θυμίζει κατὰ τύχη, κάποια θεία σας, κάποια γνωστή σας ἢ τή... γιαγιά σας; Μὴν πῆτε ὅτι ἡ μεταμφίεσι δὲν εἶναι ἀπόλυτα πετυχημένη! Ἡ συμπαθητικὴ ἡλικιωμένη κυρία, λέγεται Τζίνο Μπραμιέρι.

Γνωρίζετε αὐτὴ τὴν ὄχι πιὰ πολὺ νέα ἀλλὰ κομψὴ συγγραφέα ποὺ διαβάζει τὸ τελευταῖο της ἔργο στὸν τελευταῖο «προστατευόμενό» της; Πρόκειται γιὰ τὸν Βιττόριο Γκάσμαν, μεταμφιεσμένο σὲ γυναίκα γιὰ τὸ φίλμ «Τὰ τέρατα».

Τὸ γυναικεῖο φόρεμα, καὶ ἰδιαίτερα τὸ νυφικό, γίνεται ἀφάνταστα κωμικό, ὅταν τὸ φοράη ἕνας ἄχαρος ἄντρας. Στὴ φωτογραφία, ὁ Οὔγκο Τονιάτσι, μεταμφιεσμένος σὲ νύφη, γιὰ τὸ φίλμ «Σ' ἐμᾶς ἀρέσει κρύο».

ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

1 μηνός

1 ἔτους

2 ετῶν

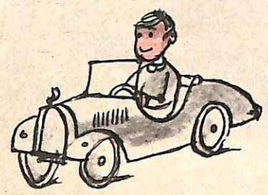

3 ἐτῶν

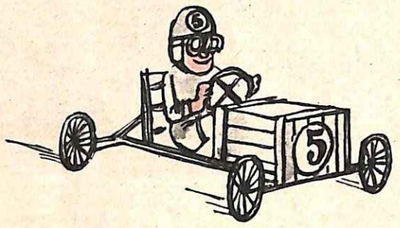

10 ἐτῶν

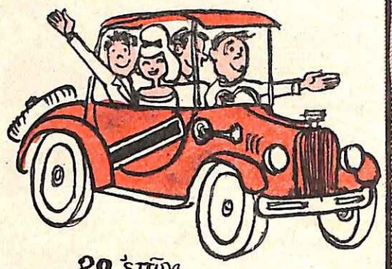

20 ἐτῶν

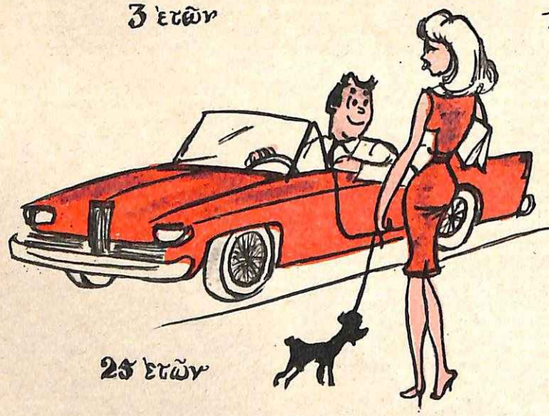

25 ἐτῶν

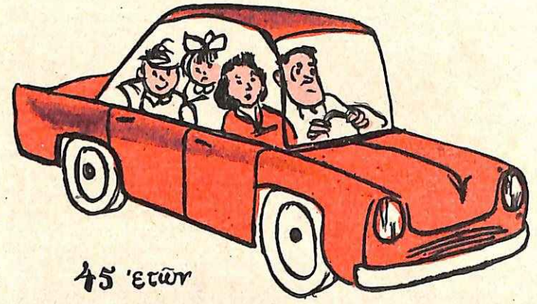

45 ἐτῶν

100 ἐτῶν

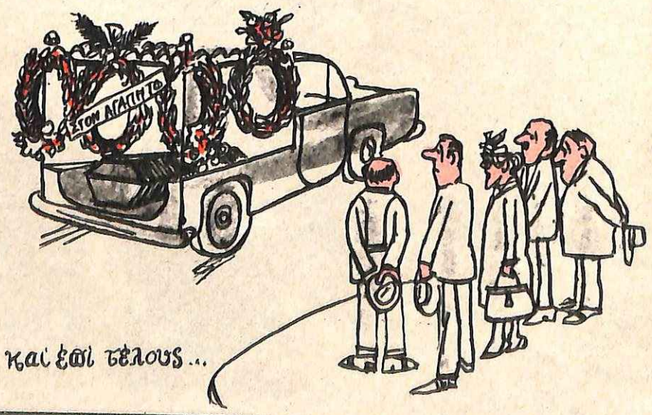

Καὶ ἐσὶ τέλους...

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

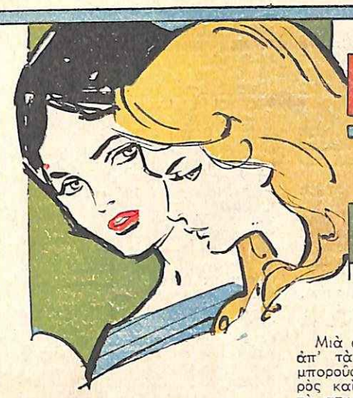

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ φοιτητὴς Ἀμεντέο Τζόρτζι εἶναι ἑτοιμοθάνατος. Γράφει λοιπὸν σὲ μιὰ κοπέλλα, στὴν Ἔλενα, μὲ τὴν ὁποία ἄλλοτε εἶχε ἕνα εἰδύλλιο, καλώντας την στὸ σπίτι του γιὰ νὰ τῆς ἐπιστρέψῃ τὰ γράμματά της καὶ νὰ τῆς ἐμπιστευθῇ τὴ φροντίδα τοῦ παιδιοῦ του. Ἀλλ' ἡ Ἔλενα ἔχει παντρευτῇ τώρα καὶ φοβᾶται μὴν ἐκτεθῇ στὸν ἄντρα της. Ἀντὶ γι' αὐτήν, λοιπόν, πηγαίνει ἡ μητέρα της Μαρκέλλα. Τέρνι στὸ δωμάτιο τοῦ Ἀμεντέο καὶ τοῦ ἐξηγεῖ τὴν κατάστασι. Ἐκεῖνος δέχεται νὰ τῆς παραδώσῃ τὰ γράμματα. Ὅταν ὅμως τὰ ἀναζητεῖ, αὐτὰ ἔχουν ἐξαφανιστῇ. Τὰ ἔχει κλέψει κάποιος φιλενάδα του. Ὁ Ἀμεντέο ξεψυχάει. Συγχρόνως, φτάνει ὁ σύζυγος τῆς Μαρκέλλας, ποὺ βρῆκε τὸ γράμμα τοῦ Ἀμεντέο καὶ νόμισε πὼς ἀπευθυνόταν στὴ γυναῖκα του. Ἡ Μαρκέλλα δέχεται στὴν ἀρχὴ τὴν κατηγορία, γιατὶ δὲν θέλει νὰ τὸν πληγώσῃ ὡς πατέρα, φανερώνοντάς του ὅτι ἡ φιλενάδα τοῦ Ἀμεντέο ἦταν ἡ Ἔλενα. Ἔπειτα ὅμως ὁ ἄντρας της ἀνακαλύπτει τὴν ἀλήθεια καὶ τῆς ζητάει συγγνώμη. Οἱ ἀδελφοὶ Ντάριο καὶ Πομπέο Τέρνι ἔχουν μιὰ μεγάλη ἐπιχείρησι, στὸ Τουρίνο. Ὁ Ντάριο ἐρωτεύτηκε καὶ παντρεύτηκε τὴν ὀρφανὴ κόρη ἑνὸς ὑπαλλήλου του. Ἑνῶ κόρη ἑνὸς ὑπαλλήλου του. Ἑνῶ κείνη τοῦ ἀφωσιώθηκε ὁλόψυχα. Συγχρόνως ὅμως τὴν ἀγάπησε καὶ ὁ κουνιάδος της καί, μιὰ μέρα, τῆς ὁμολογήθηκε τὸν ἔνοχο ἔρωτά του.

2ον

Πετάχτηκε πάνω, κατάχλωμη, μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα.

— Σῶπα! φώναξε. Σῶπα! Μὴν πῇς ἄλλη λέξι!

Κι' ἔκανε νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ὁ Πομπέο τὴν κράτησε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ ξανακαθήσῃ.

— Ἄκουσέ με, Μαρκέλλα, τῆς εἶπε. Δὲ θέλω νὰ μεταχειρισθῶ βία... Μὰ ἀφησέ με τοὐλάχιστον νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν ψυχή μου, γιατὶ ὑποφέρω σὰν κολασμένος...

Σταμάτησε λίγο. Τὰ χείλη του τρέμανε, τὰ μάτια του πετοῦσαν φωτιές.

Ὁ τρόμος τῆς Μαρκέλλας μεγάλωνε.

— Πάλεψα πολὺ μὲ τὸν ἑαυτό μου! συνέχισε ὁ Πομπέο. Ἔλεγα πὼς δὲ θὰ μιλοῦσα ποτέ, ἀκόμα κι' ἂν πέθαινα. Μὰ ὁ ἔρωτάς μου ἦταν πιὸ δυνατὸς ἀπὸ μένα... καὶ νίκησε κάθε ἠθικὴ ἀρχή μου! Θὰ δεχόμουν χαμογελῶντας ὁποιοδήποτε μαρτύριο, ἂν ἤξερα πὼς θὰ μὲ λυπηθῆς...

Σταμάτησε πάλι, γιατὶ ἀκούστηκαν ἀπὸ μακρυὰ οὐρλιάσματα καὶ φωνές:

— Χτυπῆστε τον!... Σκοτῶστε τον!...

Ἡ Μαρκέλλα σηκώθηκε κι' ἔκανε μιὰ ἐντικτη κίνησι πρὸς τὴν κόρη της, ποὺ καθότανε χάμω, στὴ μέση τοῦ λειβαδιοῦ, μαζεύοντας ἀγριολούλουδα. Ἀλλ' ὁ Πομπέο τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ προφερε, μὲ τόνο ἀπεριγράπτο:

— Κύτταξε!... ἐκεῖ κάτω!...

Ἕνας μεγάλος σκύλος, μὲ ὀρθάνοιχτο τὸ στόμα καὶ τὴ γλῶσσα κρεμασμένη ἀπ' ἔξω, ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἔλενας. Τὸν κυνηγοῦσαν μερικοὶ χωρικοί, κρατῶντας ξύλα, φτυάρια, ἀξίνες, καὶ φωνάζοντας:

— Σκοτῶστε τον! Εἶναι λυσσασμένος!...

Ἡ Μαρκέλλα κατάλαβε μὲ μιᾶς τὸν κίνδυνο, ποὺ διέτρεχε τὸ παιδί της. Κι' ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀπελπισμένη:

— Ἡ κόρη μου!... Ἡ κόρη μου!...

Θέλησε νὰ τρέξῃ νὰ τὴ βοηθήσῃ, ἀλλ' ὁ Πομπέο τὴν ἐμπόδισε, βάζοντας ὅλη του τὴ δύναμι.

Ἡ μικρὴ εἶχε σηκωθῆ στὸ μεταξὺ καὶ κύτταζε ἄφοβα τὸ σκύλο, ποὺ ἐρχόταν καταπάνω της.

— Ἂν γίνῃ δική μου, θὰ σώσω τὴν κόρη σου! ψιθύρισε φλογερὰ ὁ Πομπέο. Δὲ μπορεῖς νὰ μοῦ ξεφύγῃς!

Ὁ κίνδυνος ἦταν ἄμεσος. Ἡ Μαρκέλλα δὲ σκέφθηκε, παρὰ τὸ παιδί της.

— Σῶσε την, καὶ θὰ κάνω ὅ,τι θελήσῃς! φώναξε.

Μιὰ ἀστραπὴ θριάμβου πέρασε ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Πομπέο. Δὲ μποροῦσε ν' ἀντιληφθῇ πόσο σκληρὸς καὶ ἄνανδρος γινόταν, αὐτὴ τὴ στιγμή. Τὸ πάθος του ἐπνιγε κάθε ἄλλο αἴσθημά του.

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πιστόλι, ἔτρεξε πρὸς τὸ σκυλὶ καὶ πυροβόλησε, πρὶν προλάβῃ τὸ ζῶο νὰ χυμήξῃ πάνω στὴ μικρή.

Ἡ σφαῖρα του δὲ λάθεψε. Τὸ σκυλὶ κυλίστηκε χάμω, σπαρταρῶντας. Οἱ χωρικοὶ τὸ ἀποτελειώσανε μὲ χτυπήματα.

Στὸ μεταξύ, ἡ Μαρκέλλα ἔτρεχε πρὸς τὴ βίλλα, μὲ τὸ κοριτσάκι της σφιγμένο πάνω στὸ στῆθος της.

Ὁ πόνος, ὁ τρόμος, ἡ ντροπή, τὴν ξετρέλλαιναν, τῆς φλογίζανε τὸ νοῦ. Εἶχε σωθῆ ἡ κόρη της, τὸ λατρευτό της πλάσμα. Ἀλλὰ μὲ τί ἀντάλλαγμα!...

Σίγουρα, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ συγκινήσῃ τὸν Πομπέο... Πόσο τὸν μισοῦσε, τὸν σιχαινότανε! Νόμιζε πὼς θὰ πέθαινε, στὴ σκέψι πὼς ὤφειλε νὰ γίνῃ δική του!

Ναί, καλύτερος ὁ θάνατος, ἀπ' αὐτὸ τὸ αἶσχος!

Μά, ἂν πέθαινε, ἡ κόρη της, θὰ ἔμενε στὸ ἔλεος αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου!

Νὰ τὰ φανερώσῃ ὅλα στὸν ἄντρα της; Θὰ ἦταν σὰ νὰ τὸν σκότωνε... Εἶχε τόση ἐκτίμησι, ἀγάπη κι' ἐμπιστοσύνη στὸν ἀδελφό του!

Ἔφτασε μὲ πολὺ κόπο στὸ διαμέρισμά της, σφίγγοντας πάντα στὸ στῆθος της τὸ παιδί της. Τὸ παράδωσε στὴ γκουβερνάντα καὶ τῆς διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια ὅ,τι εἶχε συμβῆ. Ἔπειτα κλείστηκε στὴν κρεβατοκάμαρά της κι' ἄφησε νὰ τρέξουν ἐλεύθερα τὰ δάκρυά της, ποὺ τὰ εἶχε συγκρατήσει ὡς τότε.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν κρίσι, ἠρέμησε κάπως, γονάτισε καὶ παρακάλεσε μέσα ἀπ' τὴν ψυχή της τὸ Θεὸ νὰ τὴ βοηθήσῃ.

Ὅταν σηκώθηκε, τὸ πρόσωπό της ἦταν πάντα κατάχλωμο, ἀλλὰ γαλήνιο.

Τῆς εἶχε ἔρθει μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευσι, ποὺ θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ τὴ σώσῃ...

Δ'.

Ἀφοῦ σκότωσε τὸ σκυλί, ὁ Πομπέο εἶπε στοὺς χωρικούς, ποὺ τὸν τριγυρίζανε:

— Μὴ τὸ ἀγγίξετε μὲ τὰ χέρια σας. Ἀνοίχτε ἕνα λάκκο, ἐδῶ κοντά, ρίχτε το μέσα μὲ τὰ φτυάρια σας καὶ σκεπάστε το μὲ χῶμα.

Ἤθελε νὰ φανῇ ἥρεμος, ἀλλὰ τὸν ἔτρωγε ὁ πυρετός, ἀνακατεμένος μὲ κάποια τύψι γι' αὐτό, ποὺ εἶχε κάνει.

Γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ πάθος του, εἶχε ξεπέσει σὲ μιὰ παλιανθρωπιά. Εἶχε ἐπωφεληθῆ ἀπ' τὴ μητρικὴ στοργὴ τῆς δυστυχισμένης, γιὰ νὰ τὴν κάνῃ ὑποχείριά του.

Τὴν ξανάβλεπε μπροστά του, χλωμὴ σὰν πεθαμένη, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπ' τὸν τρόμο, νὰ τραυλίζῃ ἀσυναίσθητα τὴν ὑπόσχεσι, ποὺ τῆς εἶχε ἀποσπάσει...

Κι' ἦταν τόσο ὄμορφη, ἔστω κι' ἔτσι, ὥστε ὁ Πομπέο γοητεύοταν ἀκόμα πιὸ πολύ καί, μολονότι διαμαρτυρόταν ἡ συνείδησί του, δὲ μποροῦσε νὰ διώξῃ τὴ λατρευτὴ ἐκείνη ὀπτασία...

Ξαναγύρισε σιγὰ-σιγὰ στὴ βίλλα. Ἄλλο δὲ μπῆκε μέσα, ὡς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Ἡ Μαρκέλλα βρισκόταν κιόλας στὴν τραπεζαρία, μὲ τὴν κόρη της. Μόλις εἶδε τὸν Πομπέο, ἡ μικρούλα ἔτρεξε κοντά του, φωνάζοντας χαρούμενα:

— Θεῖε μου! Θειούλη μου! Ἐκεῖνος τὴ σήκωσε στὰ χέρια καὶ τὴ φίλησε. Ἔπειτα κύτταξε τὴ Μαρκέλλα.

Ποτὲ δὲν ἦταν τόσο ὄμορφη! Ἡ χλωμάδα τοῦ προσώπου της, τὰ κομμένα της μάτια, τὴν κανανε γοητευτική. Ἕνα γλυκὸ καὶ θλιμμένο χαμόγελο ἄνθιζε στὰ χείλη της.

«Νὰ πεθαινῃθῶ, νὰ τὴν ἀπαλλάξω ἀπ' τὴν ὑποσχεσί της; Ποτέ!», σκέφθηκε ὁ Πομπέο.

Οἱ ὑπηρέτες μπαινόβγαιναν στὴν τραπεζαρία.

— Συνῆλθες ἀπ' τὸν τρόμο σου, Μαρκέλλα; ρώτησε ὁ Πομπέο, παίρνοντας θέσι στὸ τραπέζι, ἀπέναντί της.

— Ναί, ἀπάντησε σταθερὰ ἡ νέα γυναίκα, κι' εὐχαριστῶ τὸ Θεό, ποὺ δὲν ὑπόφερε ἡ μικρούλα μου.

Ἀκολούθησαν μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς. Ἔπειτα ὁ Πομπέο μίλησε γιὰ πράγματα ἀδιάφορα.

Ἡ Μαρκέλλα παρατήρησε πὼς ἔπινε πολύ, ἐνῶ ἔτρωγε ἐλάχιστα.

Μετὰ τὸ φαγητό, ὁ Πομπέο συνηθίζε νὰ πηγαίνῃ νὰ καπνίσῃ κι' ἡ Μαρκέλλα ἀποτραβιόταν στὸ διαμέρισμά της.

Πλησίασε τώρα τὴν Ἔλενα, γιὰ

Στὸ προηγούμενο τεῦχος σημειώθηκε ἕνα λάθος τοῦ τυπογραφείου, ποὺ ἔκανε δυσνόητο τὸ νέο μας μυθιστόρημα «Καρδιὰ τῆς μάνας»: Στὴ σελίδα 56, τὸ κομμάτι ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν 37η σειρὰ τῆς τρίτης στήλης μὲ τὴ φράσι «Ὁ ἑτοιμοθάνατος τὴν κύτταξε» καὶ τελειώνει στὴν 67η σειρὰ τῆς τετάρτης στήλης μὲ τὴ φράσι «γεμάτα αἵματα», πρέπει νὰ παρεμβληθῇ μεταξὺ 8ης καὶ 9ης σειρᾶς τῆς δευτέρας στήλης. Ὁπλαδὴ μετὰ τὸ στίχο «πόρω ἐγὼ στὴν προστασία μου».

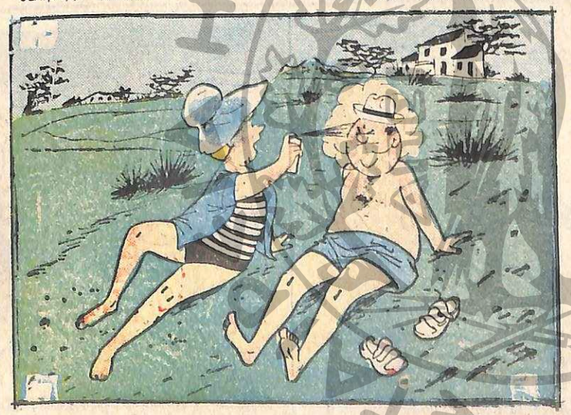

— Μὴν κουνηθῇς!... Ἕνα κουνούπι ἀνάμεσα σὰ μάτια σου!...

νὰ τῆς δώση ἕνα φιλί, καὶ εἶπε στὴ νύφη του, κυττάζοντάς την σπὰ μάτια:

— Περίμενέ με!

Ἐκείνη ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, δίχως νὰ μιλήση.

Ὅταν πῆγε σὲ λίγο στὴν κάμαρά της, εἶπε στὴν γκουβερνάντα:

— Ρίτα, ἀπόψε θὰ κρατήσω ἐδῶ τὴν Ἔλενα. Εἶμαι ἀκόμα ἐπηρεασμένη ἀπ' τὴ σημερινὴ σκηνὴ καὶ δὲ θὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ ἥσυχα, ἂν δὲν ἔχω κοντά μου τὴ μικρή.

— Ναί, ναί, θέλω νὰ μείνω μὲ τὴ μαμά! φώναξε ἡ Ἔλενα, κρεμασμένη ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς Μαρκέλλας.

Ἡ μητέρα της τὴν ἔβαλε στὸ δικό της κρεβάτι κι' ἔμεινε δίπλα της, ὥσπου ἀποκοιμήθηκε. Ὕστερα εἶπε στὴ γκουβερνάντα πὼς δὲν τὴ χρειαζόταν πιά.

Ὅταν ἔμεινε μόνη, ἔνοιωσε μιὰ ξαφνικὴ ἀδυναμία. Καθισμένη στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ, ἔκλαψε πικρά, πολλὴ ὥρα. Ἔπειτα ἠρέμησε σιγὰ-σιγά. Γονάτισε καὶ ρώτησε τὸ Θεὸ ἂν ἔπρεπε νὰ κάνη αὐτό, ποὺ εἶχε βάλει στὸ μυαλό της...

Ἦταν φριχτό... μὰ δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύσι στὸ δίλημμά της!

Σηκώθηκε, πλησίασε πάλι στὸ κρεβάτι καὶ κύτταξε μιὰ στιγμὴ τὴν κόρη της, ποὺ κοιμότανε.

— Ἀγγελοῦδι μου, μουρμούρισε, γιὰ νὰ σὲ σώσω, ἔδωσα μιὰ ὑπόσχεσι... μά, ἂν τὴν κρατήσω, θὰ μὲ κατακρίνης καὶ σὺ μιὰ μέρα. Καλύτερα νὰ πεθάνουμε κι' οἱ δυό, παρὰ νὰ σ' ἀφίσω στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ δημίου... ἢ νὰ ντρέπεσαι μιὰ μέρα, ποὺ μὲ εἶχες μητέρα σου.

Ἔσκυψε κι' ἄγγιξε μὲ τὰ χείλη της τὸ μέτωπο τῆς Ἔλενας. Ἔμεινε, κυττάζοντάς την ἀκόμα γιὰ μερικὲς στιγμές. Ἔπειτα πῆρε ἀπὸ ἕνα συρτάρι ἕνα μικρὸ ρεβόλβερ, τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη της ρόμπας της, κάθησε καὶ περίμενε.

Κάθε θόρυβος εἶχε πάψει, στὴ βίλλα. Τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ εἶχε πέσει νὰ κοιμηθῆ.

Τὸ ρολόϊ σήμαινε 11, ὅταν ἡ Μαρκέλλα ἄκουσε ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα της. Ἄνοιξε.

Ὁ Πομπέο μπῆκε καὶ ξανάκλεισε γρήγορα τὴν πόρτα.

— Κάθησε, τοῦ εἶπε ἡ νέα γυναίκα, ἀργὰ καὶ σοβαρά. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

— Σ' ἀκούω, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ταραγμένος.

Ἡ Μαρκέλλα τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Πρὶν ἀπὸ μερικὲς ὧρες, πρόφερε, μοῦ ἀπέσπασες μιὰ ὑπόσχεσι, ποὺ δὲ μπορῶ νὰ τὴν κρατήσω.

Ὁ Πομπέο ἀνασκίρτησε. Τὸ πρόσωπό του κοκκίνησε.

— Ἂν τὴν κρατοῦσα, πρόσθεσε ἡ νέα γυναίκα, θὰ ἔκανα ἕνα αἴσχρό, ἕνα ἀσυγχώρητο ἔγκλημα! Σκέψου, Πομπέο, πὼς εἶμαι ἡ γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ σου, ποὺ σ' ἀγαπάει τόσο πολύ! Μπορεῖ ποτὲ νὰ τοῦ πληρώνης ἔτσι τὴν ἀγάπη του;

Ὁ Πομπέο ἄρχισε νὰ τρέμη νευρικά.

— Σ' ἀγαπῶ, Μαρκέλλα! βόγγησε. Σ' ἀγαπῶ... καὶ γιὰ νὰ σ' ἀποκτήσω, θὰ ἤμουν ἱκανὸς γιὰ κάθε προδοσία, γιὰ κάθε ἀτιμία... Σὲ ἱκετεύω, μὴ μὲ διώχνης!

Μιλοῦσε μὲ φωνὴ σπασμένη. Τὰ μάτια του ἀστράφτανε.

Ἡ Μαρκέλλα δὲ θέλησε νὰ δείξη πὼς φοβότανε.

— Γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, λοιπόν, εἶπε, πρέπει ν' ἀπατήσω τὸν ἄντρα μου, νὰ κοκκινίζω μπροστά σ' αὐτὸν καὶ στὴν κόρη μου; Σὲ παρακαλῶ καὶ πάλι, Πομπέο, λυπήσου με!

— Δὲ μπορῶ. Σ' ἀγαπῶ πολύ, Μαρκέλλα, καὶ δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀπαρνηθῶ!

Ἡ νέα γυναῖκα πλησίασε γρήγορα στὸ κρεβατάκι ἔβειξε τὴν κοιμισμένη μικρούλα.

— Θὰ τολμήσης νὰ ἀτιμάσης τὴ μητέρα μπροστὰ στὸ παιδί της; φώναξε.

Ὁ Πομπέο ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σ' ἀμηχανία. Ὕστερα ὅμως προχώρησε πρὸς τὴ Μαρκέλλα, ἀποφασιστικά, ἀπειλητικά.

Χλωμὴ σὰν πεθαμένη, ἐκείνη ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη της τὸ πιστόλι καὶ πρόφερε, μὲ κόπο:

— Κρατᾶς στὰ χέρια σου τὴ ζωὴ τῆς κόρης μου καὶ τὴ δική μου. Ἂν κάνεις ἄλλο ἕνα βῆμα, θὰ σκοτώσω τὴν Ἔλεν καὶ θὰ τινάξω τὰ μυαλά μου. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ συχωρέση γι' αὐτὸ τὸ διπλὸ ἔγκλημα,, ποὺ θὰ κάνω γιὰ νὰ σώσω τὴν τιμή μου καὶ γιὰ νὰ προφυλάξω τὴν κόρη μου ἀπὸ τὸ μίσος σου... Ὁ Ντάοιο δὲ θὰ μάθη ποτὲ τὴν ἀλήθεια. Μπορεῖς νὰ τὸν κάνης νὰ πιστέψη πὼς παρασύρθηκα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ τρέλλας... πὼς σάλεψαν τὰ λογικά μου ἀπ' τὸ δυνατὸ τρόμο ποὺ εἶχα δοκιμάσει σήμερα. Θὰ ὑποφέρη, βέβαια... μὰ θὰ ὑπόφερε πολὺ περισσότερο, ἂν μάθαινε μιὰ μέρα πὼς μὲ ἀτίμασες!

Μιλοῦσε ἥρεμα. Ἀλλ' ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου της, ἡ φωνή της, οἱ κινήσεις της δείχνανε πὼς δὲν ἦταν ἀποφασισμένη νὰ κάνη ὅ,τι ἔλεγε.

Ἴσως ὁ Πομπέο κατάλαβε ἐκείνη τὴ στιγμὴ πόσο ἄνανδρη ἦταν ἡ διαγωγή του. Κι' ἔνοιωσε τύψεις μπροστὰ στὸ ἡρωϊκὸ ἐκείνο πλάσμα, ποὺ προτιμοῦσε τὸ θάνατο ἀπὸ τὴν ἀτίμωσι.... Ὁπωσδήποτε, ἔπεσε στὰ πόδια της καὶ τραύλισε σπασμωδικά:

— Συχώρεσέ με, Μαρκέλλα! Συχώρεσέ με! Εἶμαι ὁ πιὸ ἄθλιος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!... κι' ἐσὺ ἡ πιὸ ἀγνή, ἡ πιὸ εὐγενικὴ γυναῖκα, ἡ μόνη ποὺ μὲ κάνει νὰ πιστέψω πὼς ὑπάρχει στὴ γῆ ἡ ἀρετή! Σ' ἐξορκίζω, ξέχασε τὸν τρελλὸ ποὺ τόλμησε νὰ σὲ προσβάλη... καὶ ποὺ θὰ πληρώσῃ τὸ σφάλμα του!

Ἔκλαιγε μὲ λυγμούς. Ἡ Μαρκέλλα ἄφισε τὸ πιστόλι της καὶ πῆγε κοντά του.

— Πομπέο, τοῦ εἶπε, μὲ τὴ γλυκειά, μουσικὴ φωνή της, ποὺ ἔφτανε ὡς τὴν καρδιά, τάχω ξεχάσει ὅλα κι' εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ ποὺ ξαναβρῆκα τὸν ἀδελφό μου! Κανεὶς δὲ θὰ μάθη ποτὲ ὅ,τι ἔγινε. Θὰ ξεχάσω τὴν τρέλλα σου, ποὺ κράτησε μιὰ στιγμή, καὶ θὰ θυμᾶμαι μονάχα πὼς σοῦ ὀφείλω τὴ ζωὴ τῆς κόρης μου.

Τοῦδωσε τὸ χέρι της κι' ἐκεῖνος τὸ φίλησε μὲ σεβασμό, μουρμουρίζοντας:

—Εὐχαριστῶ, Μαρκέλλα! Εἶσαι ἁγία! Θὰ ἀφιερώσω ὅλη μου τὴ ζωὴ γιὰ νὰ γίνω ἄξιος τῆς ἐκτιμήσεώς σου.

Καὶ ἔβγηκε ἀπ' τὸ δωμάτιο τρεκλίζοντας.

Ἦταν ἀληθινὴ ἡ μεταμέλεια τοῦ Πομπέο; Δύσκολα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ πιστέψη...

Τὴν ἄλλη μέρα, ξανάφυγε γιὰ τὸ Τουρίνο. Ἔτσι, ἡ Μαρκέλλα βρῆκε τὴν ἡσυχία της, γιατὶ ἡ παρουσία του στὸ σπίτι της τὴν τάραζε, παρ' ὅλη τὴν καλή της θέλησι νὰ ξεχάση.

Ὅταν γύρισε ὁ Ντάριο, ἔμαθε γιὰ τὸ θάρρος ποὺ εἶχε δείξει ὁ ἀδελφός του, ἀντιμετωπίζοντας τὸ λυσσασμένο σκύλο γιὰ νὰ προφυλάξη τὴν Ἔλενα καὶ τὴ Μαρκέλλα. Κι' ἡ ἀγάπη του γι' αὐτὸν ἔγινε ἀκόμα πιὸ μεγάλη.

★

Μεγαλώνοντας, ἡ Ἔλενα γινόταν ὁμορφη κοπέλλα, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὰ ψυχικὰ χαρίσματα τῆς μητέρας της, οὔτε τὴ σταθερότητα τοῦ πατέρα της. Ἦταν ἰδιότροπη κι' ἐγωϊστρια, νευρικὴ κι' εὐερέθιστη.

Μὰ ἡ Μαρκέλλα κι' ὁ ἄντρας της τὴ λατρεύανε τόσο, ποὺ δὲ διακρίνανε τὰ ἐλαττώματά της. Γι' αὐτούς, ἦταν ἡ τελειότερη κοπέλλα τοῦ κόσμου.

Ἀκόμα κι' ὁ θεῖος της Πομπέο — ποὺ εἶχε γυρίσει, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρονῶν ἀπουσίας — φαινόταν κι' αὐτὸς ὑποταγμένος στὴ γοητεία της καὶ ὑποχωροῦσε σ' ὅλα τὰ καπρίτσια της.

Ὁ Πομπέο ἔδειχνε πὼς εἶχε ξεχάσει τελείως τὸν ἔρωτά του γιὰ τὴ νύφη του,

Τὰ χρόνια περνοῦσαν. Μὰ ἡ ὑπέροχη ὁμορφιὰ τῆς Μαρκέλλας δὲν μαραντάνε.

Ἡ Ἔλενα ἔμενε πολλὲς φορὲς ἐκστατική, κυττάζοντάς την.

— Εἶσαι πιὸ ὁμορφη ἀπὸ μένα! τῆς ἔλεγε.

— Ἡ ὁμορφιά, κόρη μου, δὲν ἀξίζει τίποτα χωρὶς τὴν καλωσύνη, τῆς ἀπαντοῦσε ἡ Μαρκέλλα μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο.

— Μὰ ἐσὺ τάχεις ὅλα, ἀγαπημένη μου μικρή! Πῶς θάθελα νὰ σοῦ μοιάζω!...

— Δὲν ἔχεις νὰ μοῦ ζηλέψης τίποτα... Μονάχα, θὰ ἤθελα νὰ εἶχες σταθερώτερο χαρακτῆρα. Οἱ δάσκαλές σου παραπονιοῦνται πὼς δὲ μελετᾶς.

— Βαριέμαι νὰ μελετήσω μονάχη μου. Θὰ προτιμοῦσα νὰ πάω στὸ κολλέγιο, σὰν τὴν Ἰσαοέλλα καὶ τὴν Κλαίρη.

Ἦταν δυὸ φίλες της, ποὺ σπουδάζανε σ' ἕνα ἀπ' τὰ ἀριστοκρατικώτερα κολλέγια τοῦ Πιεμόντε.

Κόστιζε πολὺ στὴ Μαρκέλλα νὰ χωριστῆ ἀπ' τὴν κόρη της. Μὰ ὑποχώρησε, γιὰ τὸ καλό της, ἐφόσον ἄλλωστε ὁ πατέρας κι' ὁ θεῖος της ἦταν μὲ τὸ μέρος της.

Καὶ πραγματικά, στὸ κολλέγιο ἡ Ἔλενα σημείωσε ἀξιόλογες προόδους κι' ἔλεγε πὼς ἦταν εὐτυχισμένη ἀπ' τὴ ζωὴ ἐκείνη.

Στὸ μεταξύ, μεγάλωσε, μέστωσε. Ἦταν ψηλόλιγνη, ξανθειά, ἄχαρη καὶ λεπτότητα στὶς κινήσεις καὶ στὸ ὕφος.

Κάπου - κάπου, τὰ ἀστραφτερά της μάτια θόλωναν, σὰν ἀπὸ κάποια κρυφὴ θλῖψι...

Αὐτὴ ἡ μικρὴ θὰ ξετρελλάνη ὁ Πομπέο, φεύγοντας μὲ τὸν ἀδελφό του ἀπ' τὸ κολλέγιο τῆς Ἔλενας.

Ποιός μποροῦσε νὰ φανταστῆ πὼς ἡ κοπελλίτσα, εἶχε κι' ὅλας Ἀμεντέο Τζόρτζι, ποὺ τὸν εἶχε πατο;

Ποιός θὰ πίστευε πὼς τὸ ἀθῶο αὐτὸ εἰδύλλιο, ποὺ εἶχε ὅλο τὸ μάντσου, θὰ ἔβαινε σ' ὅλη της τὴ ζωὴ καὶ θὰ τῆς προκαλοῦσε τέτοιους πόνους;

Ἀπαντοῦσε στὰ ραβασάκια τοῦ σπουδαστοῦ μὲ γράμματα γεμάτα ἀπὸ μεγάλη γυναίκα, κι' ὄχι ἀπὸ μιὰ κοπελλίτσα...

Τὸ εἰδύλλιο συνεχιζόταν στὶς διακοπές, στὸ πάρκο τῆς βίλλας Τέρνι.

Ἀνάμεσα στοὺς φίλους τοῦ Πομπέο Τέρνι, ἦταν κι' ὁ κόμης Λεοπόλδος Βιτάλε, ἕνας γνωστὸς γλεντζές, ποὺ εἶχε ὅμως κρατήσει τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ὀνόματός του καὶ δὲν εἶχε κάνει ποτὲ πράξεις ποὺ νὰ τὸν ντροπιάζουνε.

Εἶχε μείνει χῆρος ἀπὸ νέος, μ' ἕνα μοναχογυιό, τὸν Ἀδόλφο.

Ὅσο ὁ πατέρας ἦταν ἐλαφρόμυαλος καὶ σπάταλος, τόσο ὁ γυιός του ἔγινε σοβαρὸς καὶ οἰκονόμος. Οἱ καθηγηταί του στὸ σχολεῖο, κι' ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του, τὸν θαυμάζανε γιὰ τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς του.

Ὅταν τελείωσε τὸ κολλέγιο, ὁ κόμης, νόμισε πὼς θὰ τὸν εἶχε σύντροφο στὰ γλέντια του. Ἀλλ' ὁ Ἀδόλφος ἔνοιωθε μιὰ βαθειὰ καὶ ἀκατανίκητη ἀποστροφὴ γιὰ τὴν ἄσωτη ζωή. Περηφανευότανε γιὰ τὸ οἰκογενειακό του ὄνομα κι' ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὸ κρατήση ψηλά, πιὸ ἄξια ἀπ' τὸν πατέρα του.

Στὰ 22 χρόνια του, ἦταν ἕνα ὁμορφο παλληκάρι, μὲ μαῦρα καὶ γυαλιστερὰ μαλλιά, μὲ μάτια κατόμαυρα καὶ κομψὸ παρουσιαστικό. Ὁ πατέρας του τὸν σύστησε στὸν Πομπέο, κι' αὐτὸς στὸν ἀδελφό του καὶ στὴ νύφη του.

Ὁ Ἀδόλφος ἐνοιωσε μιὰ ζωηρὴ συμπάθεια γιὰ τὴν εὐγενικιὰ καὶ ὁμορφη ἐκείνη κυρία, ποὺ τὸν δέχθηκε σὰν παιδί της, καὶ τοῦ φάνηκε πὼς ξαναβρισκε σ' αὐτὴ τὸ χαμόγελο τῆς ἀνέκφραστης καλωσύνης, ποὺ τὸν συγκινοῦσε πάντα ὅταν κύτταζε τὸ πορτραῖτο τῆς μακαρίτισσας μητέρας του.

Ἡ Μαρκέλλα μιλοῦσε συχνὰ μαζύ του γιὰ τὴν κόρη της, ποὺ θὰ τὴν ἔπαιρνε πιὰ ἀπ' τὸ κολλέγιο, γιατὶ εἶχε συμπληρώσει τὰ 16 χρόνια της.

Κι' ὁ Ἀδόλφος ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του πὼς, ἂν ἡ κόρη ἔμοιαζε μὲ τὴ μητέρα, θὰ ἦταν ἕνα ἀγνὸ κι' ὁμορφο λουλούδι. Ἔτσι, ἄρχισε νὰ τὴν ἀγαπᾶη πρὶν ἀκόμα τὴ γνωρίση.

Δὲν ἤξερε πώς, στὴν οἰκογένειαι τὸν Τέρνι, σκέπτονταν κι' ὅλας νὰ τὸν παντρέψουνε μὲ τὴν Ἔλενα. Ὁ Πομπέο εἶχε κουβεντιάσει γι' αὐτὸ μὲ τοὺς γονεῖς της καὶ συμφώνησαν ὅλοι πὼς θὰ ἦταν ἕνας γάμος ταιριασμένος ἀπὸ κάθε ἄποψι.

Ὅταν λοιπὸν ἡ Ἔλενα γύρισε ὁριστικὰ στὸ σπίτι της, ὁ πατέρας της, ἔκανε ἕνα τραπέζι καὶ κάλεσε σ' αὐτὸ τὸν κόμητα Λεοπόλδο καὶ τὸ γυιό του.

Τὸ εἰδύλλιο τῆς Ἔλενας μὲ τὸ Τζόρτζι εἶχε διακοπῆ ἀπότομα, ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες, γιατὶ ὁ νεαρὸς εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἑλβετία. Κι' αὐτὴ δὲν τὸν σκεπτότανε πιά.

Ὁ Ἀδόλφος τῆς ἄρεσε. Ἐκεῖνος πάλι μαγεύτηκε ἀπ' τὴ γοητεία της. Ἔνοιωσε πὼς τὴν ἀγαποῦσε μ' ἕνα ἔρωτα ἀληθινό, φλογερό.

Ἡ Μαρκέλλα μάντεψε πρώτη τὸ αἴσθημά του.

— Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ Ἔλενα; τὸν ρώτησε ξαφνικά, ἕνα βράδυ.

Ὁ νέος κοκκίνισε:

— Εἶναι ἡ γοητευτικώτερη κοπέλλα ποὺ ἔχω γνωρίσει. Μοιάζει μάλιστα στὴ φυσιογνωμία μὲ τὸν πατέρα της, στὴν καλωσύνη καὶ στὴ ζωντάνια καὶ τὴν μὲ σᾶς καὶ στὴ ζωντάνια καὶ τὴν ἐνεργητικότητα μὲ τὸ θεῖο της. Πιστεύω πὼς ὁ ἄντρας ποὺ θὰ ἀγαπήση δὲ θάχη πιὰ νὰ ἐπιθυμήση τίποτ' ἄλλο στὴ ζωή!

— Θὰ θέλατε, νὰ εἴσαστε σεῖς, αὐτὸς ὁ ἄντρας; εἶπε ἡ Μαρκέλλα μὲ καλωσύνη.

— Ὦ, φοβᾶμαι πὼς ἡ κόρη σας δὲ μπορεῖ νὰ μ' ἀγαπήση. Κι' ὕστερα, εἶμαι κάπως ἰδιόρρυθμος, κυρία! Στὴ γυναίκα ποὺ θὰ πάρη τ' ὄνομά μου, θέλω νὰ δάλω μερικοὺς ὅρους, ποὺ μπορεῖ ἴσως νὰ σᾶς φανοῦν γελοῖοι.

— Ἂς τοὺς ἀκούσουμε, εἶπε ἡ Μαρκέλλα χαμογελῶντας.

— Θὰ ἤθελα, πρῶτα ἀπ' ὅλα, νὰ μὴν εἶχε ποτὲ χαραχτῆ στὴν καρδιά της ἄλλη εἰκόνα ἀπ' τὸν γονέων της. Κι' ὕστερα, νὰ εἶναι σίγουρο πὼς δὲ θ' ἀγαπήση ποτὲ ἄλλον ἀπὸ μένα.

— Ἡ κόρη μου δὲν ἔχει γνωρίσει ἄλλους ἄντρες, ἀπ' τὸν πατέρα της καὶ τὸ θεῖο της, καὶ σᾶς τώρα. Ἔχει ἠθικὲς καὶ θρησκευτικὲς ἀρχές, ποὺ θὰ τὴν κρατήσουν πάντα στὸν ἴσιο δρόμο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

— Μὰ τότε θὰ γίνω εὐτυχισμένος, ἂν ἡ Ἔλενα μπορέση νὰ μ' ἀγαπήση! φώναξε.

— Εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ σᾶς ἀγαπήση.

Ὁ νέος κύτταξε μὲ βαθειὰ εὐγνωμοσύνη τὴν καλὴ κυρία, ποὺ τοὺδινε τὴ γλυκειὰ ἐκείνη ἐλπίδα...

Καὶ πραγματικά, ἡ Ἔλενα φάνηκε γρήγορα πὼς τὸν ἀγαποῦσε. Ὁ νέος μποροῦσε νὰ διαβάση στὰ μάτια της τὴ χαρά, ὅταν τὸν ἔβλεπε. Κι' ὅταν χώριζαν, γινόταν μελαγχολική, ἔχανε τὴ ζωηρότητα ἐκείνη ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ μεγαλύτερό της θέλγητρο.

Τέλος, μιὰ μέρα ποὺ τὴ ρώτησε ἡ μητέρα της, τῆς ἐξωμολογήθηκε πὼς ἀγαποῦσε τὸν Ἀδόλφο καὶ πὼς δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ζήση δίχως αὐτόν.

Ὁ γάμος τους ἔγινε μὲ μεγάλη ἐπισημότητα.

Οἱ νιόπαντροι πέρασαν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος σ' ἕνα πύργο τοῦ Ἀδόλφου. Ἔπειτα ξαναγύρισαν στὸ Τουρίνο. Κι' ἐκεῖνο ὁλοκληρώθηκε ἡ εὐτυχία τοῦ νέου, ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ Ἔλενα θὰ γινόταν μητέρα.

Σὲ μερικοὺς μῆνες, ἡ νέα γυναῖκα ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι, ποὺ ἦταν ἴδιο κι' ἀπαράλλαχτο μὲ τὴ Μαρκέλλα. Τοῦ δώσανε τ' ὄνομα τῆς μητέρας τοῦ Ἀδόλφου: Λετίτσια.

Πέρασαν δυὸ χρόνια, σὰν ἀστραπή, χωρὶς νὰ σκιάση ποτὲ οὔτ' ἕνα σύννεφο τὸν οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας τους. Κι' ἔπειτα, ἔπεσε σὰν κεραυνός, μέσα σ' αὐτὴ τὴ γαλήνη τὸ γράμμα τοῦ ἑτοιμοθάνατου Ἀμεντέο Τζόρτζι...

Διαβάζοντάς το, ἡ Ἔλενα λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήση. Ἔνοιωσε τὸ αἷμα νὰ παγώνη στὶς φλέβες της. Καὶ τόκουμε γονγορα στὸν κόρφο της, τρομαγμένη στὴ σκέψι πὼς μποροῦσε νὰ τὸ διαβάση ὁ ἄντρας της.

Πῶς θὰ τοῦ δικαιολογιότανε τότε; Πῶς θὰ τὸν ἔπειθε ὅτι ἦταν ἐντελῶς ἀθῶο τὸ περασμένο ἐκεῖνο εἰδύλλιο τὴς;... Φαίνόταν πὼς θὰ καταστρεφόταν ἡ εὐτυχία της!

Πῶς ν' ἀπαρνιότανε τώρα τὴν ἐπιπολαιότητα της καὶ τὸν ὑπεύθυνο γι' αὐτήν!

Καλλίτερα νὰ πέθαινε, γιατὶ ἀσο ζοῦσε, θὰ ἦταν ἕνας συνεχὴς κίνδυνος!

Ὡστόσο, ἂν δὲν πήγαινε σὲ κεῖνο τὸ ραντεβού, ἦταν ἱκανὸς ὁ Ἀμεντέο νὰ τῆς ἐκαναγράψη!

Σκέφθηκε τότε τὴ μητέρα της. Αὐτὴ μονάχα μποροῦσε νὰ τὴ βγάλη ἀπ' τὴν κρίσιμη θέσι της.

Ντύθηκε διαστικὰ καὶ πῆγε στὸ πατρικό της σπίτι.

Ξέρομε δὲ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς της καθησυχασμένη.

Ἡ Ἔλενα τὰ εἶχε ἐξωμολογηθῆ ὅλα στὴ μητέρα της. Κι' ἡ Μαρκέλλα τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ πάη νὰ δρῆ τὸν ἀγνωστο καὶ νὰ τὰ κανονίση ὥστε νὰ μὴν κυβερνήση πιὰ στὸ ἑξῆς ἡ εὐτυχία της.

Ἡ Ἔλενα γύρισε στὸ σπίτι της, καθησυχασμένη.

Τὸ βράδυ βγῆκε μὲ τὸν ἄντρα της, ὅπως συνήθως, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦνε τοὺς γονεῖς της. Ἤθελε ἐξ ἄλλου νὰ μάθη κάτι γιὰ τὸν ἄρρωστο.

Συνήθως, ὅταν ἔμπαινε ἡ Ἔλενα, ἔπεφτε πρῶτα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της, ἐνῶ ὁ Ἀδόλφος ἐφίγγε τὸ χέρι της πεθερᾶς του. Ἔπειτα οἱ δυὸ ἄντρες πιάνανε τὴν κουβέντα γιὰ τὴν πολιτικὴ καὶ γιὰ τὶς ὑποθέσεις τους, ἐνῶ ἡ μητέρα κι' ἡ κόρη φλυαροῦσαν σιγανὰ κοντὰ στὸ τζάκι.

Τὸ ἴδιο ἔγινε κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Μὰ ἡ Ἔλενα παρατήρησε μὲ τρόμο πὼς ἦταν ψυχρὸ τὸ φιλὶ τοῦ πατέρα της κι' ἡ ματιά του αὐστηρή. Κι' ὁ Ἀδόλφος δρῆκε τὴ Μαρκέλλα ἀσυνήθιστα χλωμὴ καὶ πρόσεξε πὼς ἔκαιγε τὸ χέρι της, σὰ νὰ εἶπε πυρετό.

— Μοῦ φαινόσαστε ἀδιάθετη, τῆς εἶπε στοργικά.

Ἐκείνη χαμογέλασε γλυκὰ κι' ἀπάντησε:

— Εἶχα σήμερα λίγη ἡμικρανία, τώρα ὅμως μοῦ ἔχει περάσει ἐντελῶς... Μὰ κάνει πολλὴ ζέστη ἐδῶ μέσα! Θὰ πάω στὴν κάμαρά μου, ἡ Ἔλενα κι' ἐγώ.

Ἀγκάλιασε ἀπ' τὴ μέση τὴν κόρη της καὶ τὴν πῆρε μαζί της.

Μόλις ὅμως βρέθηκαν μόνες, τὸ πρόσωπό της ἄλλαξε ἔκφρασι, φανερώνοντας ὅλο τὸν πόνο τῆς ψυχῆς της.

— Πῶς πῆγε λοιπόν; τὴ ρώτησε ἀνυπόμονα, ἡ κόρη της. Ψέματα ἔλεγε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἔ; Εἶχε δρῆ μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ μὲ καταστρέψη, ἐλπίζοντας πὼς θὰ πήγαινα ἡ ἴδια στὸ ραντεβού;

Ἡ Μαρκέλλα τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι της.

— Σώπα! μουρμούρισε. Πέθανε, ὁ δυστυχισμένος!

— Πέθανε;...

Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητες γιὰ λίγο. Ἡ Μαρκέλλα πίστευε πὼς ἡ εἴδησι ἐκείνη θὰ εἶχε λυπήσει τὴν κόρη της. Σάστησε λοιπὸν καὶ τρόμαξε, ὅταν εἶδε μιὰ σκληρὴ λάμψι στὰ μάτια της.

— Πέθανε;... ξαναπῆ ἡ Ἔλενα. Καλλίτερα ἔτσι. Δὲ θὰ ξανάρθη νὰ ταράξη τὴν εὐτυχία μου. Ἀγαπᾶ τὸν ἄντρα μου, ποτὲ δὲν ἀγάπησα ἀληθινὰ ἄλλον ἀπ' αὐτόν... κι' ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅσο ζοῦσε, ἦταν ἕνας κίνδυνος γιὰ μένα.

— Ἀντίθετα, τώρα σὲ ἀπειλεῖ ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος, εἶπε ἡ Μαρκέλλα πονεμένα.

Κρατοῦσε τὰ χέρια τῆς Ἔλενας μέσα στὰ δικά της. Καὶ τὰνοιωθε νὰ τρέμουν.

— Τί θὲς νὰ πῆς;... ρώτησε ἡ νέα γυναῖκα.

— Θυμᾶσαι ποῦ εἶχες γράψει μερικὰ γράμματα σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

Ἡ Ἔλενα κύτταξε μὲ τρόμο τὴ μητέρα της.

— Ναί, ἀπάντησε. Λοιπόν;... Δὲν τὰ κατάστρεψε;

— Ὄχι. Τὰ φύλαγε σὲ μιὰ κασετίνα καὶ εἶχε ζητήσει νὰ σὲ δῆ γιὰ νὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψη. Ὅταν ὅμως θέλησε νὰ μοῦ τὰ παραδώση, δρῆκε ἀδειανὴ τὴν κασετίνα. Κάποιος εἶχε κλέψει τὰ γράμματά σου, μαζὶ μὲ ἄλλα χαρτιά.

Ἡ Ἔλενα νόμισε πὼς θὰ πέθαινε...

Ὥστε λοιπὸν ὁ θάνατος τοῦ Ἀμεντέο, ὄχι μόνο δὲν τὴν εἶχε λυτρώσει ἀπ' τὸν ἔνδυνο ν' ἀποκαλυφθοῦν οἱ παλιές τους σχέσεις, ἀλλ' ἄνοιγε ἕνα ἀκόμη βαθύτερο βάραθρο μπροστά της!...

Ποιός εἶχε κλέψει ἐκεῖνα τὰ γράμματα; Καὶ μὲ ποιὸ σκοπό;

Ἔβλεπε νὰ γκρεμίζωνται ὅλα γύρω της ἐξ αἰτίας μιᾶς παιδάστικης τρέλλας της. Τί σκληρὴ τιμωρία!

Χλωμὴ σὰν πεθαμένη, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὸν ὦμο τῆς μητέρας της κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

Τὰ δάκρυά της στάζανε σὰν λυωμένο μολύβι πάνω στὴν καρδιὰ τῆς Μαρκέλλας. Ἔσφιξε τὴν κόρη

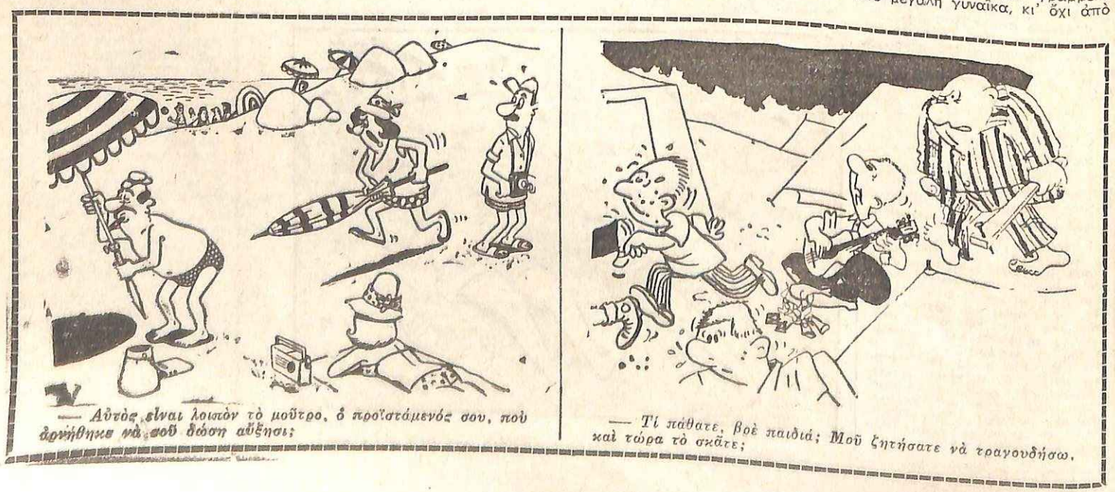

— Αὐτὸς εἶναι λοιπὸν τὸ μοῦτρο, ὁ προϊστάμενός σου, ποὺ ἀρνήθηκε νὰ σοῦ δώση αὔξησι;

— Τί πάθατε, βρὲ παιδιά; Μοῦ ζητήσατε νὰ τραγουδήσω, καὶ τώρα τὸ σκάτε;

Ο ΠΗΤΕΡ ΣΕΛΛΕΡΣ ΑΠΟΣΥΡΕΤΑΙ

Σὲ μιὰ πραγματικὰ εἰδυλλιακὴ περιοχὴ τῆς Ἀγγλίας, στὸ Ἔλστηντ τοῦ Σάρρεϋ, ὁ διάσημος Βρετανὸς καλλιτέχνης Πήτερ Σέλλερς συνέρχεται ἀπὸ τὴν καρδιακὴ προσβολή, ποὺ παρὰ λίγο νὰ τοῦ στοιχίση τὴ ζωή. Σὲ συνέντευξί του, ποὺ ἔδωσε τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ὁ Πήτερ ἀποκάλυψε τὴν ἀπόφασί του νὰ ἐγκαταλείψη ὁριστικὰ τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφο. Ὑπακούοντας στὶς συστάσεις τῶν γιατρῶν του καὶ στὴν ἐπιθυμία τῆς συζύγου του Μπρὶτ Ἔκλουντ. «Θ' ἀφιερώσω τὴν ὑπόλοιπη ζωή μου στὰ παιδιά μου, εἶπε (ἔχει τρία παιδιὰ ἀπὸ τὸν πρῶτο του γάμο), καὶ στὴ Μπρὶτ, τῆς ὁποίας ἡ καλλιτεχνικὴ σταδιοδρομία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα καθοδηγητή».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

της στὴν ἀγκαλιά της καὶ τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί:

— Ἡσύχασε μικρή μου! Ἔννοια σου, θὰ σὲ σώσω... ἐγώ, ἡ μητέρα σου!

Ἡ Ἔλενα τὴν κύτταξε μὲ βουρκωμένα μάτια.

— Ξέρεις ποιός πῆρε τὰ γράμματά μου; τὴ ρώτησε μὲ ἀγωνία.

— Ὄχι. Ὁ μακαρίτης δὲν πρόλαβε νὰ μοῦ δώσῃ, παρὰ μερικὰ ἀόριστα στοιχεῖα... Μὰ μὴν κλαῖς. Ἄκουσέ με προσεχτικά! Ἦταν ὑπογεγραμμένα μὲ τ' ὄνομά σου, αὐτὰ τὰ γράμματα;

Ἡ Ἔλενα ἔγνεψε «ναί».

— Δὲν πειράζει! πρόσθεσε ἡ Μαρκέλλα. Τὸ γραφικό σου εἶναι σχεδὸν ὅμοιο μὲ τὸ δικό μου...

Ἡ Ἔλενα ἀνασκίρτησε.

— Πῶς! ἔχεις σκοπὸ νὰ πῇς πὼς ἦταν δικά σου αὐτὰ τὰ γράμματα, ἂν τυχὸν ἀνακαλυφθοῦνε;

— Σήμερα, ἄφησα τὸν πατέρα σου νὰ πιστέψῃ πὼς ὁ φοιτητὴς ἐκεῖνος ἦταν φίλος μου!

Τὰ μάτια τῆς Ἔλενας γέμισαν τρόμο.

— Ἔκανες τέτοιο πρᾶγμα γιὰ μένα;... ψέλλισε. Ὢ, μαμά!... Καὶ τὸ πίστεψε ὁ μπαμπάς;

— Στὴν ἀρχή, ναί. Μὰ τώρα ξέρει τὴν ἀλήθεια.

Κι' ἡ Μαρκέλλα διηγήθηκε στὴν κόρη της τὴ σκηνὴ ποὺ εἶχε συμβῆ. Τῆς εἶπε ἀκόμα πὼς ὁ Ντάριο θὰ γινόταν σύμμαχός τους, γιὰ νὰ τὶς βοηθήσῃ νὰ ἐξορκίσουν κάθε κίνδυνο.

Ἡ Ἔλενα τὴν ἄκουγε ἀχόρταγα καὶ ξανάβρισκε σιγὰ - σιγὰ τὴν ἠρεμία της.

— Καλή μου μαννούλα! φώναξε στὸ τέλος, ἀγκαλιάζοντάς την. Ἐμπιστεύομαι σὲ σένα!

Βλέποντάς της πιὸ ἥσυχη, ἡ Μαρκέλλα τῆς χαμογέλασε καὶ τὴν ξαναφίλησε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ Ἀδόλφος.

— Τελειώσατε, μὲ τὰ ἰδιαίτερά σας; ρώτησε χαμογελῶντας.

Ἡ Ἔλενα ἀγκάλιασε τὴ μητέρα της, γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ κοκκινισμά της.

Εἶχε ἀκούσει, τάχα ὁ ἄντρας της καιμιὰ φράσι ἀπ' τὴ συνομιλία τους;

— Ναί, τελειώσαμε, ἀπάντησε πρόσχαρα ἡ Μαρκέλλα. Ἡ Ἔλενα μοῦ μίλησε μὲ τὰ ἐπαινετικώτερα λόγια γιὰ σένα, γιὰ την ἀγάπη σου καὶ γιὰ τὶς περιποιήσεις σου. Καλὰ ποὺ δὲν ἤσουν μπροστὰ νὰ τ' ἀκούσῃς, γιατὶ μπορεῖ νὰ τὄπαιρνες ἀπάνω σου!

Ἡ Μαρκέλλα γέλασε. Κι' ἡ Ἔλενα προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ κι' αὐτή.

Ἀφισε τὴ μητέρα της κι' ἀγκάλιασε τὸν ἄντρα της, ποὺ φαινόταν κατασυγκινημένος.

— Ποῦ εἶναι ὁ μπαμπᾶς; τὸν ρώτησε.

— Ἦταν κουρασμένος καὶ πῆγε νὰ πλαγιάσῃ.

Ὅταν, ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ Ἀδόλφος κι' ἡ γυναίκα του γύριζαν σπὸ σπίτι τους μὲ τ' αὐτοκίνητο, ὁ νέος εἶπε:

—Παρατήρησες ἀπόψε τὸ μπαμπά σου καὶ τὴ μαμά σου; Ἂν δὲν τοὺς ἤξερα τόσο καλά, θὰ πίστευα πὼς εἶχε προηγηθῆ κάποιος καυγᾶς μεταξύ τους. Φαινόταν πὼς τοὺς ἔφερνε ἀμηχανία ἡ παρουσία μας.

Μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ αὐτοκινήτου, δὲ μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τὴν ἐκφρασι τοῦ προσώπου τῆς γυναίκας του.

— Ναί, ἀπάντησε ἐκείνη, νομίζω κι' ἐγὼ πὼς εἴχανε κάποιο μικροκαυγαδάκι. Μὰ ἡ μαμὰ δὲ θέλησε νὰ μοῦ πῇ τίποτα γι' αὐτό, κι' ἔτσι δὲν ξέρω ποῦ νὰ τὸ ἀποδώσω... Μήπως ὁ μπαμπᾶς ἄρχισε νὰ ζηλεύῃ, τώρα στὰ γεράματα;... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ μαμὰ γίνεται ὁλοένα πιὸ ὄμορφη, τόσο ποὺ φαίνεται σὰν μεγαλύτερη ἀδελφή μου!

Τὰ σκυλιὰ προσδεύουν

Ὁ Ἰταλὸς γιατρὸς Τσιπολλάρο, ποὺ ὑπηρετεῖ στὸ λαϊκὸ νοσοκομεῖο τοῦ Τάραντος, δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του, ὅταν, ἕνα πρωΐ, εἶδε ἕνα σκυλὶ ποὺ μπῆκε κουτσαίνοντας στὸ ἰατρεῖο του καὶ

τοῦ ἔδειξε ἕνα ἀπὸ τὰ μπροστινὰ του πόδια, ἀπ' ὅπου ἔτρεχε αἷμα. Ὁ γιατρὸς τοῦ ἔδεσε τὴν πληγή του καὶ τὸ σκυλὶ ἔφυγε, ἀφοῦ τοῦ ἔγλυψε τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Τὰ ζῶα ἔχουν δικό τους ταμεῖο!

Ὁ ζωολογικὸς κῆπος τῆς Φραγκφούρτης ἔχει ἕνα πρωτότυπο φιλανθρωπικὸ ταμεῖο. Μία παλιὰ παράδοσι λέει ὅτι οἱ γυναῖκες ποὺ ρίχνουν ἕνα νόμισμα μέσα στὴν πηγὴ τοῦ ζωολογικοῦ κήπου, ἀποχτοῦν ἀγόρι. Τὸν περασμένο χρόνο, βγάλανε ἀπὸ τὴ λεκάνη τῆς πηγῆς κέρματα ποὺ ἀντιπροσώπευαν τὸ ποσὸν τῶν 5.800 μάρκων (περίπου 50.000 δρχ). Τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ διατεθοῦν γιὰ βελτίωσι τοῦ συστήτου τῶν ζώων.

Ὁμαδικὴ παράκρουσις

Ἕνας Ἀμερικανὸς καθηγητὴς παρωμοίασε τοὺς Μπῆτλς μὲ μικρὸ κατσικιδιὸ ζῶο, ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ λουτρό τους. Ὅλοι αἰσθάνονται τότε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὰ χαϊδέψουν γιατὶ φαίνονται πολὺ συμπαθητικά. Ὁ ἐν λόγω ἐπιστήμων χαρακτηρίζει τὴ μανία ποὺ δείχνει τὸ κοινὸν γιὰ τοὺς Ἄγγλους τραγουδιστές, σὰν ὁμαδικὴ παράκρουσι.

Καὶ οἱ κόττες φορεῦν γυαλιὰ ἐπαφῆς!

Ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς ὀρνιθοτροφείου, στὴν Σάντα Ρόζα τῆς Καλιφορνίας, φόρεσε στὶς κόττες του... γυαλιὰ ἐπαφῆς. «Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἐξήγησε, διακρύνουν τοὺς σπόρους καὶ τὰ σκουληκάκια ἀπὸ ἀπόστασι 30–40 ἑκατοστῶν. Τρέφονται ἔτσι καλύτερα καὶ παχαίνουν περισσότερο».

Σύγχρονα θύματα τῆς μαύρης μαγείας

Παρὰ τὶς προόδους τῆς ἐποχῆς μας, ἡ μαύρη μαγεία ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ ἔχῃ τοὺς ὀπαδούς καὶ τὰ θύματά της. Ἔτσι, στὴν Αἰτή, οἱ μάγοι Βωντοῦ κατορθώνουν ν' ἀποκτοῦν «ζόμπι», δηλαδὴ ὄντα χωρὶς θέλησι, ποὺ ἔχουν ἁπλανὲς βλέμμα κι' εἶναι πρόθυμα γιὰ τὸ κάθε τι, ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ ἔγκλημα. Διαλέγουν κατὰ κανόνα νέους ὑγιεῖς καὶ ρωμαλέους, ποὺ τοὺς παρασύρουν σὲ παγίδα καὶ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ πιοῦν ποτὰ εἰδικὰ παρασκευασμένα γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Οἱ νέοι αὐτοὶ βυθίζονται τότε σὲ λήθαργο, ποὺ δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ θάνατο, κι' οἱ οἰκεῖοι τους, νομίζοντάς τους γιὰ νεκρούς, τοὺς ἐνταφιάζουν. Οἱ Βωντοῦ τοὺς ξεθάβουν τὴ νύχτα καὶ τοὺς ξαναφέρνουν στὴ ζωὴ μὲ ἄλλα μαγικὰ ποτά. Οἱ «ζόμπι» εἶναι πιὰ τέλεια αὐτόματα, ἐργάζονται σκληρὰ στὰ χωράφια, χωρὶς νὰ κουράζωνται ποτέ, τρέφονται ἐλαχιστα καὶ δὲν διαφέρουν ἀπὸ κτήνη. Ἔτσι, οἱ ἰδιοκτῆτες τους πλουτίζουν χωρὶς σ' αὐτοὺς. Τοὺς χρησιμοποιοῦν ἀκόμη γιὰ νὰ ἐκτελοῦν διάφορες ἐγκληματικὲς πράξεις: κλοπές, φόνους, ἀπαγωγὲς γυναικῶν κλπ. Ἕνας «ζόμπι», ποὺ παίρνει παρόμοια διαταγή, δὲν διστάζει μπροστὰ σὲ τίποτα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν φοβοῦνται τὸ θάνατο, γιατὶ εἶναι οὐσιαστικὰ νεκροί.

Τὶς κατεδίκασε σὲ σιωπὴ ἑνὸς χρόνου

Δύο Ἀγγλίδες, ἡ Μπρίντζετ Χικμαν καὶ ἡ Ἔϊλυν Τζών, καταδικάστηκαν στὴν ποινὴ τῆς σιωπῆς ἐπὶ ἕνα χρόνο. Σ' ὁλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν τους ἐπιτρέπεται ν' ἀνοίξουν τὸ στόμα τους, γιατὶ ἐνδεχομένη παράτασι θὰ ἐπισύρῃ καινουργια καταδίκη εἰς βάρος τους. Οἱ δυὸ αὐτὲς Ἀγγλίδες ἦταν γειτόνισσες καὶ φίλες. Μιὰ μέρα, εἶχαν πάει σ' ἕνα πάρκο τοῦ Λονδίνου, μαζὶ μὲ τὰ παιδιά τους. Τὰ τελευταῖα, ὅμως, φιλονείκησαν σὲ κάποια στιγμὴ καὶ τότε ἡ Μπρίντζετ καὶ ἡ Ἔϊλυν ρίχτηκαν στὸν καυγὰ κι' ἄρχισαν νὰ χτυπᾶνε ἡ μιὰ τὰ παιδιὰ τῆς ἄλλης. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ἤρθαν καὶ οἱ ἴδιες στὰ χέρια. Ἕνας ἀστυφύλακας κατώρθωσε ὄχι χωρὶς κόπο νὰ τὶς χωρίσῃ. Ἀλλ' ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ξαναρρίχτηκαν σὰν λέαινες ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη, ἐκστομίζοντας τρομερὲς βρισιές. Ὁ ἀστυφύλακας τὶς πῆγε τότε στὸ αὐτόφωρο γιὰ διατάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ γιὰ ἀμοιβαίες κακοήσειες. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη. βρισκόταν στὴν ἕδρα μιὰ δικαστίνα ἡ Βίνφρεντ Ντέτερλινγκ, ποὺ, ἀφοῦ ἄκουσε τοὺς μάρτυρες καὶ τὶς ἀπολογίες τῶν δύο κατηγορουμένων, τὶς καταδίκασε στὴν ποινὴ τῆς σιωπῆς ἑνὸς χρόνου. «Ἔξω ἀπὸ προσωπικὴ πεῖρα πόσο δύσκολο εἶναι σὲ μιὰ τὶς γυναῖκες νὰ μὴ μιλάῃ, ἐξήγησε. Γι' αὐτὸ πιστεύω πὼς αὐτὴ ἡ ποινὴ θὰ φέρῃ καλύτερα ἀποτελέσματα, παρὰ ἂν ἔστελνα τὶς δυὸ κατηγορουμένες στὴ φυλακή».

Δὲν πήγαιναν τὸ βράδι στὰ δωμάτιά τους

Ὁ διευθυντὴς τοῦ πανεπιστημιακοῦ κολλεγίου τοῦ Μπέρλιν, στὸ Ὀχάϊο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀναγκάστηκε νὰ καταργήσῃ μιὰ παλιὰ διάταξι, ποὺ ἐπέτρεπε στοὺς

φοιτητὲς νὰ πηγαίνουν στὰ δωμάτια τῶν φοιτητριῶν ἀπὸ τὶς 8 τὸ βράδυ ὡς τὶς 12 καὶ τέταρτο. Τὴν κατάργησι, τὴ ζήτησαν οἱ τελευταῖες, γιὰ νὰ περισώσουν τὴ γυναικεία ἀξιοπρέπειά τους ἀπὸ τὴν κατάφρόγησι ποὺ ἔδειχναν ἀπέναντί τους οἱ ἄρρενες συνάδελφοί τους. Πραγματικά, μόνον τὸ 1|10 ἀπ' αὐτοὺς ἐπωφελοῦνταν ἀπ' αὐτὸ τὸ προνόμιο, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὄχι πάντοτε. Οἱ ὀλλοι προτιμοῦσαν νὰ κοιμηθοῦν ἀπὸ νωρὶς ἢ νὰ διαβάσουν. Τώρα οἱ ἐπισκέψεις ἀπαγορεύονται κι' ὅλοι εἶναι εὐχαριστημένοι.

Ἡ ἐγωΐστρια αὐτὴ γυναικούλα καθησύχαζε ἔτσι τὴ συνειδησί της. Δὲ μποροῦσε ὡστόσο νὰ ξεχάσῃ τὴ συνομιλία της μὲ τὴ μητέρα της, κι' εὗρισκε ὑπέροχο τὸ φέρσιμό της...

Ἀφοῦ ἀγκάλιασε τρυφερὰ τὴ μικρὴ Λετίτσια, πλάγιασε ἥσυχα κοντὰ στὸν ἄντρα της καὶ κοιμήθηκε βαθειὰ ὅλη τὴ νύχτα.

Ζ'.

Τελείωνε ὁ Ἰούλιος.

Στὴ θεράντα μιᾶς ὡραίας βίλλας τοῦ Κιομόντε, μιὰ νέα γυναῖκα εἶναι ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαίζλόνγκ καὶ θαύμαζε τὸ ὑποβλητικὸ σούρουπο. Φοροῦσε μιὰ γαλάζια ρόμπα μ' ἀσημένια κεντήματα. Εἶχε μαλλιὰ καστανά, γαλανὰ μάτια καὶ κατακκόκινα χείλη ποὺ χαμογελοῦσαν μὲ μιὰ λεπτὴ εἰρωνεία.

Σὲ μιὰ ἄλλη πολυθρόνα, κοντά της, καθόταν ἕνας κύριος μεσόκοπος, παχύς, καὶ τὴν ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια.

Τὸ φαρδὺ μέτωπό του ἔδειχνε νοημοσύνη καὶ σταθερὴ θέλησι. Ἡ λαμπερὴ ματιὰ του φανέρωνε περήφανη καὶ συγκεντρωμένη ψυχή. Τὰ χοντρὰ χείλη του, ἡφαιστειακὴ ἰδιοσυγκρασία, ἱκανὴ γιὰ τὰ φλογερώτερα καὶ βαθύτερα πάθη.

— Τί ἔχεις ἀπόψε; τὴς εἶπε ξαφνικά, ἀκουμπώντας τὸ πλατὺ χέρι του στὸ ἄσπρο μπράτσο της. Ποτὲ δὲ σὲ ξαναεῖδα τόσο σκεπτική!

Ἐκείνη ἀνασκίρτησε ἀπότομα, σὰν νὰ εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ ἕνα ὄνειρο.

— Ἔχω τὸ λόγο μου! ἀπάντησε ζαωόνοντας τὰ φρύδια της.

— Πές μου τον, Φλορέστα. Μὴν ἔχῃς μυστικὰ ἀπὸ μένα, ποὺ εἶμαι ὁ μόνος ἀληθινός σου φίλος.

Ἡ Φλορέττα τὸν κύτταξε πιὸ γλυκά.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, εἶπε. Δὲν ξεχνάω πόσο μὲ περιποιήθηκες, σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀρρώστιας μου. Γιὰ χάρι μου, πασαμέλησες τὶς δουλειές σου, ἐξωφρίστηκες σ' αὐτὴ τὴν βιλλίτσα, ἐγκατέλειψες τὴ κοσμικὴ ζωή καὶ τὶς διασκέδασεις σου.

— Ποιός δὲ θάθελε νὰ μοιρασθῆ τὴ μοναξιὰ μὲ μιὰ τόσο ὄμορφη ἄρρωστη;

Βλέπω πάντως μὲ εὐχαριστησι πὼς εἶχε δίκιο ὁ γιατρός: Ἔγινες ἄλλος ἄνθρωπος, μέσα σὲ λίγες ἑβδομάδες. Ἔλειψε ἐκεῖνο τὸ χλωμάδα σου ποὺ μὲ τρόμαζε, ἡσυχάσανε τὰ νεῦρα σου κι' ἐλπίζω νὰ διαλυθῆ γρήγορα κι' αὐτὴ ἡ μελαγχολία ποὺ θολώνει κάθε τόσο τὰ μάτια σου.

Τὴ χάιδεψε, σὰν νὰ ἦταν μικρούλα, καὶ πρόσθεσε:

— Ἂν ἤξερα τουλάχιστον τὴν αἰτία ποὺ εἶσαι θλιμμένη! "Αν ἤκακιὰ δὲ θέλεις νὰ μοῦ ἀνοίξῃς τὴν καρδιά σου.

Ἡ Φλορέστα τὸν κύτταξε μιὰ στιγμὴ στὰ μάτια.

— Ὅλοι ἴδιοι εἴσαστε, ἐσεῖς οἱ ἄντρες! φώναξε. Ζητᾶτε νὰ προκαλέσετε μιὰ ἐκμυστηρευσί μας, γιὰ νὰ τὴ μετοχειρίζεστε ὕστερα σὰν ὅπλο ἐναντίον μας.

Ὁ ἄντρας πῆγε πιὸ κοντά της.

— Γελιέσαι, προκειμένου γιὰ μένα! ἀπάντησε. Ἐγὼ εἶμαι διαφορετικὸς ἀπ' τοὺς ἄλλους ἄντρες. Δὲ μὲ ἔέρεις. Ἂν ἀπασχολήθηκα μαζί σου, ἂν ἡ σχέσι μας διαρκῆ ἀκόμα καὶ θὰ διαρκέσῃ ἴσως ἀκόμα πάντα, εἶναι γιατὶ κοτάλαβα πὼς ὑπερέχεις πνευματικὰ ἀπ' τὶς ὄλλες γυναῖκες τοῦ κόσμου. Ἐνοιωσα πὼς θὰ ἤσουν γιὰ μένα, ὄχι μονάχα μιὰ ἐρωμένη, ἀλλὰ καὶ μιὰ εἰλικρινὴς φίλη... Εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ θλῖψι σου κρύβει κάποιο ἄτιμο ἔρωτα... καὶ σὲ καταλαβαίνω γιατὶ βρίσκομαι κι' ἐγὼ στὴν ἴδια θέσι.

Ἡ Φλορέστα τὸν κύτταξε, κατάπληκτη.

— Ἀγαπᾶς ἄλλη γυναῖκα πιὸ πολὺ ἀπὸ μένα, Πομπέο; ρώτησε

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ταραγμένος. Εἶναι σχεδὸν εἴκοσι χρόνια, ποὺ κρατάω κρυμμένο αὐτὸ τὸν ἔρωτα στὴν καρδιά μου!

— Εἴκοσι χρόνια;... Κι' ἐκεῖνη τὸ ξέρει;

— Τὸ ξέρει. Ἀλλ' ἀδιαφορεῖ γιὰ μένα. Ἀγαπάει τὸν ἄντρα της.

— Εἶναι λοιπὸν μιὰ τίμια γυναίκα;

— Εἶναι ἡ καλλίτερη καὶ ὡραιότερη ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες!

— Δὲν κατώρθωσες νὰ τὴ συγκινήσῃς, τόσα χρόνια;

— Σοῦ τὸ ξαναλέω, δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα. Μιὰ φορὰ μονάχα τῆς μίλησα γιὰ τὴν ἀγάπη μου, καὶ μοῦ ἀπάντησε πὼς προτιμοῦσε νὰ σκοτωθῆ παρὰ ν' ἀπατήσῃ τὸν ἄντρα της.

Ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο πέρασε ἀπ' τὰ χείλη τῆς Φλορέστας.

— Καινούργια Λουκρητία! εἶπε. Καὶ θ' ἀνήκη, σίγουρα, στὴν καλὴ κοινωνία!... Ἔτσι εἶν' αὐτὲς οἱ κυρίες. Κάνουν τὶς ἐνάρετες στὸν ἕνα, γιὰ νὰ κρύψουν τὶς σχέσεις τους μὲ τὸν ἄλλο. Ἀπὸ μικρές, εἶναι ἄκαρδες κοκέττες καὶ παντρεύονται μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀναλάβῃ κάποιος τὴ συντήρησί τους... Ποτὲ δὲ θὰ πίστευα πὼς ἕνας γλεντζές, ὅπως ἐσεῖς, θὰ ἦταν τόσο αἰσθηματίας. Ὥστε, ὅταν μὲ ἤθελες γιὰ φιλενάδα σου, τόκανες γιὰ νὰ ξεχάσῃς τὴν ἄλλη;

Ὁ Πομπέο ἔγνεψε «ὄχι».

— Μὲ τράδηξε μιὰ συμπάθεια γιὰ σένα, γιατὶ κατάλαβα πὼς εἶχες καὶ σὺ ἕνα μυστικὸ στὴν καρδιά σου... ἕνα ἐρωτικὸ μυστικό, Θυμάσαι πὼς γνωρισπτήκαμε; Σ' ἕνα τραπέζι, στὸ σπίτι τῆς Κορίννας. Σὲ πρόσεξα ἀμέσως, γιατὶ ἔμενες συγκρατημένη κι' ἀξιοπρεπής, μέσα σὲ κείνη τὴν τρελλοπαρέα. Ρώτησα ποιὰ ἦσουν. Μοῦ ἀπαντήσανε:

»— Μιὰ Γερμανίδα, ἡ Φλορέστα. Ἔχει πόρει αὐτὸ τ' ὄνομα γιὰ ἀνάμνησι ἑνὸς ἀπ' τοὺς φίλους της, τοῦ κόμητος Φλορεστάνο.

»— Ἐκείνου, ποὺ παντρεύτηκε τὴν κόρη τοῦ λόρδου Μέλγουιλ κι' ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἀγγλία;

»— Ἀκριβῶς.

»— Εἶναι ἐλεύθερη τώρα;

»— Ἀπολύτως ἐλεύθερη.

»Σὲ πλησίασα τότε, καὶ μείναμε σχεδὸν ἀπομονωμένοι μέσα σ' ὁλον τὸν κόσμο. Βρῆκα σὲ σένα ἕνα ἀπλότητα καὶ μιὰ εἰλικρίνεια, ποὺ μὲ γοητέψανε. Μοῦκρίνανε συγχρόνως ἐντύπωσι ἡ μόρφωσί σου.

»Ὄχι, δὲν ἤσουν πλασμένη γιὰ ν' ἀνακατεύεσαι μὲ κεῖνες τὶς ἀμόρφωτες καὶ συμφεροντολόγες γυναῖκες, τὶς διψασμένες μονάχα γιὰ χρυσάφι καὶ γι' ἀπολαύσεις.

»Νά γιατί ζήτησα νὰ γίνω φίλος σου... καὶ τώρα νοιώθω νὰ μ' δένη μαζί σου μιὰ ἀληθινὴ στοργή.

Ἡ Φλορέστα τὸν εἶχε ἀκούσει μισοκλείνοντας τὰ μάτια της, ἐνῶ τὰ χείλη της τρέμανε ἀπ' τὴ συγκίνησι.

Ὁ Πομπέο φίλησε τὸ χέρι της ποὺ ἀκουμποῦσε στὸ μπράτσο τῆς πολυθρόνας.

— Φτωχὴ καρδιά! μουρμούρισε. Γιατί δὲ μοῦ ἐμπιστεύεσαι τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς σου; Ἐγὼ σοῦ εἶπα τὸ δικό μου!

— Ναί, θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα' φώναξε ἡ γυναῖκα. Μάθε ὅμως πὼ εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἀνοίγω τὴν καρδιά μου σ' ἕναν ἄντρα Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τὴν ἱστορία μου, ποὺ θὰ σοῦ διηγηθῶ τώρα.

»Γεννήθηκα στὴν Ἐλβετία. Ὁ πατέρας μου ἦταν Γερμανός, ἡ μητέρα μου Ἰταλίδα. Ἀγαπιόνταν καὶ θὰ ζούσανε εὐτυχισμένοι, ἂν εἶχαν παιδιὰ καλὰ σὰν καὶ κείνους. Μά, ἀπ' τὸ γάμο τους, γεννήθηκαν δυὸ φίδια, ποὺ σκόρπισαν τὴ διχόνοια στὴν οἰκογένεια... Βλέπεις πὼς δὲ σοῦ κρύβω τὴν ἀλήθεια, ὅσον κι' ἂν εἶναι συντριπτική γιὰ μένα.

»Ξαναβλέπω ἀκόμη μὲ τὴ φαντασία μου τὸ σπιτάκι μας, ποὺ τὸ εἴχαμε καταντήσει κόλασι, ὁ ἀδελφός μου κι' ἐγώ... Γιατὶ εἶχα ἕναν ἀδελφό, μεγαλύτερό μου: τὸ Φράντς, ἕνα παιδὶ ἄταχτο καὶ κακό, ποὺ ἄλλοτε μ' ἀρχιζε στὶς γροθιὲς κι' ἄλλοτε μ' ἔπνιγε στὰ φιλιά. Ἕνα παιδί, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ δουλέψῃ, καὶ γι' αὐτό, στὰ 15 χρόνια του, τόσκασε ἀπ' τὸ σπίτι καὶ χάθηκαν τὰ ἴχνη του. Ἡ μητέρα μου πέθανε ἀπ' τὸν καϋμό της.

»Ἐγώ, ἀντίθετα, σπούδαζα μὲ ζῆλο, γιατὶ δὲν ἀνεχόμουν τὴ μιζέρια κι' ἤθελα νὰ κερδίζω καλὰ τὸ ψωμί μου.

»Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας μου, ἤμουν 15 χρονῶν. Πῆρα τὸ μερίδιό μου ἀπ' τὴν κληρονομία ποὺ θὰ μοῦ ἐπέτρεπε νὰ συνεχίσω τὶς σπουδές μου, καὶ πῆγα στὴ Βέρνη.

»Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη μου δυστυχία. Νοίκιασα δωμάτιο σ' ἕνα μέτριο σπίτι, ὅπου μένανε κι' ἄλλοι φοιτητὰ σὰν ἐμένα. Ἐκεῖ γνώρισα ἕνα νέο Ἰταλό, κάποιον Ἀμεντέο Τζόρτζι.

Ὁ Πομπέο τὴ διέκοψε:

— Δὲ μοῦ εἶναι ἄγνωστο αὐτὸ τὸ ἐπίθετο, εἶπε. Ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, γνώρισα ἕνα Βιομήχανο, ὀνόματι Τζόρτζι. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος τιμιώτατος, ἔμπλεξε ὅμως σὲ ἀποτυχημένες ἐπιχειρήσεις, καταστράφηκε κι' αὐτοκτόνησε.

— Ἦταν ὁ πατέρας του. Ὅταν ἐγὼ γνώρισα τὸν Ἀμεντέο, ζοῦσε ἀκόμα αὐτὸς ὁ πατέρας, κι' ὁ γυιὸς δὲν ἤξερε τὴν κρίσιμη καταστασί του. Τὸν νόμιζε μάλιστα πολὺ πλούσιο... Ἦταν ὅμορφος, συμπαθητικός, καὶ τὸν ἀγάπησα. Ἦταν ὁ πρῶτος μου ἔρωτας, κι' ἡ ἀνάμνησί του μὲ συγκινεῖ ἀκόμα.

»Μιὰ μέρα, ἔγινα μητέρα. Δὲ μπορούσαμε ὅμως νὰ κρατήσουμε τὸ παιδὶ αὐτό, γιατὶ δὲν εἴχαμε τὰ μέσα. Ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες, ὁ Ἀμεντέο δὲν ἔπαιρνε πιὰ λεφτὰ ἀπ' τὸ σπίτι του, καὶ τὸ μικρὸ μου εἰσόδημα ἔφτανε ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ μὴ πεθάνουμε τῆς πείνας. Συμφωνήσαμε, λοιπόν, νὰ δώσουμε τὸ παιδὶ στὸ Βρεφοκομεῖο, γιὰ νὰ τὸ ξαναπάρουμε ἀργότερα, ὅταν ὁ πατέρας τοῦ Ἀμεντέο θὰ συμφωνοῦσε στὸ γάμο μας.

Ἡ ματιὰ τῆς Φλορέστας πῆρε πονεμένη ἔκφρασι.

— Μὰ τὸ ὄνειρό μας δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ πραγματοποιηθῆ! συνέχισε. Ἐξακολούθησα νὰ ζῶ στὴν ταπεινωτικὴ ἐκείνη κατάστασι. Ἤμουν ὅμως σίγουρη πὼς ὁ Ἀμεντέο μὲ λάτρευε.

»Κάποια μέρα, ὡστόσο, σὲ στιγμὲς διαχύσεως, μοῦ ὁμολόγησε πὼς εἶχε ἀγαπήσει μιὰν ἄλλη, πρὶν ἀπὸ μένα. Μοῦ μίλησε μὲ τόσο πάθος γι' αὐτὴν τὴν πρώτη του ἀγάπη, ὥστε πόνεσε καὶ πικράθηκε ἡ καρδιά μου. Ἐκείνος δὲν κατάλαβε τὴν ἐντύπωσι, ποὺ μοῦ ἔκανε ἡ ἐκμυστήρευσί του. Καὶ μοῦ μίλουσε ἐκστατικὰ γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τῆς ἄλλης, ποὺ εἶχε ἀναγκαστῆ ν' ἀποτραδηχτῆ ἀπ' αὐτήν, γιατὶ τοὺς χώριζαν τὰ πλούτη τους.

»Ἐγὼ τὸν ἄκουγα, πρέπει φαινομενικά, ἀλλ' ἡ καρδιά μου ράγιζε καὶ μοῦ φαινόταν πὼς θὰ τρελλαθῶ! Ὥστε, λοιπόν, ἐνῶ ἐγὼ τοῦ χάριζα τὰ δροσερά μου νειάτα, ὁλόκληρη τὴν ψυχή μου, ἑνῶ θυσιαζόμουνα γι' αὐτόν καὶ δεχόμουν ἀδικαιολόγητα τὴ φτώχεια καὶ κάθε ἐξευτελισμό, ἐκεῖνος σκεπτόταν μιὰν ἄλλη, πλούσια, ὄμορφη, ποὺ τὴν εἶχε ἀγαπήσει πρὶν ἀπὸ μένα κι' ἴσως τὴν ἀγαπούσε ἀκόμα!

»Ἐνοιωσα μέσα μου ἕνα κῦμα μίσους γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὴν ἀ-

Δέν ἤτε στόν παλιό καιρό...

...γιὰ νὰ χρησιμοποιῆτε ἀναχρονιστικὲς μέθοδους Ἡ ἐποχή μας ἀπαιτεῖ μέσα πρακτικὰ καὶ προστατευτικὰ τῆς ὑγιεινῆς

Μὲ τὴν ΚΑΜΕΛΙΑ στὶς κρίσιμες ἡμέρες τοῦ μηνός ἔχετε ἀπόλυτη ἐξασφάλιση.

Ἡ ΚΑΜΕΛΙΑ εἶναι μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος αὐτό, γιατὶ ἔχει πλεονεκτήματα ἀκαταγώνιστα καὶ εἶναι κατασκευασμένη μετὰ ἀπὸ μακρὰ ἐπιστημονικὴ μελέτη.

Εἶναι τελείως ἀπορροφητικὴ καὶ διαλυεται στὸ νερό, χωρὶς ν' ἀφήση ὑπολείμματα.

Ἐφαρμόζει καλά, δὲν ἐρεθίζει καὶ εἶναι ἀφανὴς καὶ ἀπ' τὰ λεπτότερα ἐσώρρουχα καὶ φορέματα.

Καὶ τὸ σπουδαιότερον εἶναι τελείως ἀποσμητική.

Τὴν ΚΑΜΕΛΙΑ προσεπάθησαν πολλοὶ νὰ ἀπομιμηθοῦν, χρησιμοποιοῦντες καὶ τὸ μπλὲ κουτί της ἀκόμη. ἀλλὰ ἀπέτυχαν καὶ ἔτσι ἡ ΚΑΜΕΛΙΑ ἐπὶ πολλὰ χρόνια παραμένει ἄφθαστη καὶ ἀσυναγώνιστη σ' ὅλον τὸν Κόσμο.

· ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ SCHICKEDANZ & Co. - NÜRNBERG

Γιὰ τὸ συμφέρον σας καὶ τὴν ἀσφάλειά σας, ζητᾶτε μόνον ΚΑΜΕΛΙΑ καὶ προσέχετε τὶς ἀπομιμήσεις.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙ

γνωστη ἐκείνη γυναίκα ποὺ γινόταν αἰτία τοῦ μαρτυρίου μου... Στὴν ἀρχή, θέλησα νὰ σκοτωθῶ. Μά, ὅταν σκέφτηκα καλύτερα, βρῆκα πὼς θὰ ἦταν ἀνοησία μου. Διψοῦσα κι' ἐγὼ νὰ χαρῶ λίγη εὐτυχία... καὶ πραπαντὸς νὰ ἐκδικηθῶ!

»Ἐκείνες τὶς μέρες, ὁ Ἀμεντέο ἔμαθε τὴν καταστροφὴ καὶ τὴν αὐτοκτονία τοῦ πατέρα του. Κι' ἔφυγε, βιαστικά, ἀφοῦ μοῦ ὡρκίστηκε πὼς θὰ ξαναγύριζε γρήγορα γιὰ νὰ μὲ παντρευτῆ. Μὰ δὲ μ' ἐνοιαζε πιὰ γιὰ τίποτα...

»Ἀνάμεσα στοὺς φίλους τοῦ Ἀμεντέο, ἦταν κι' ἕνας φοιτητὴς ἀπ' τὸ Πιεμόντε, πλουσιώτατος, ποὺ μὲ πολιορκοῦσε ἀπὸ μήνες. Ἦταν μοναχογιὸς μιᾶς χήρας μητέρας.

»Τὸ ἴδιο βράδυ, ποὺ ἔφυγε ὁ Ἀμεντέο, πῆγα στὸ σπίτι του, ἀποφασισμένη νὰ ἐκδικηθῶ! Καί, πρὶν ἐκείνος συνέλθη ἀπ' τὴν ἐκπληξή του, ποὺ μὲ εἶχε δῆ ἔτσι ξαφνικά, τοῦ εἶπα, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια:

»— Ξέρω πὼς εἴσαστε ἐρωτευμένος μαζί μου, κύριε Πάολο. Λοιπόν, εἶμαι πρόθυμη ν' ἀνταποκριθῶ στὸν ἔρωτά σας, ἂν δεχθῆτε τοὺς ὅρους μου.

»— Τοὺς δέχομαι προκαταβολικά, ὁποιοι κι' ἂν εἶναι! φώναξε.

»— Πρῶτα ἀπ' ὅλα, πρέπει ν' ἀφίσετε τὶς σπουδές σας καὶ νὰ φύγουμε γιὰ τὸ Τουρῖνο. Δεύτερον, δὲν πρέπει νὰ μάθη κανεὶς ὅτι ἤρθα μαζί σας.

»— Σύμφωνοι! "Αν ὅμως ὁ Ἀμεντέο βρίσκεται στὸ Τουρῖνο;...

»— Θὰ φροντίσουμε νὰ μὴ μᾶς ἀνακαλύψη. Θέλω ὅμως συγχρόνως νὰ μαθαίνω ὅ,τι κάνη.

»Τὸ πρόσωπο τοῦ φοιτητοῦ συνεφιάσε.

»— Γι' αὐτήν, λοιπόν, θέλετε νὰ πᾶτε στὸ Τουρῖνο; μοῦ εἶπε, μὲ παράπονο.

»— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Γελιόσαστε ὅμως, ἂν νομίζετε πὼς τὸν ἀγαπῶ. Τὸν μισῶ καὶ θέλω νὰ τὸν ἐκδικηθῶ! Μὰ μὴ ζητήσετε νὰ μάθετε τὴν αἰτία τοῦ μίσους μου. Δὲ θὰ τὴν πῶ, οὔτε σὲ σᾶς, οὔτε σὲ κανένα ἄλλον.

»— Σέβομαι τὸ μυστικὸ σας κι' εἶμαι στὴ διάθεσή σας, ἀπάντησε ὁ νέος.

»Φύγαμε μαζί... Δὲν ἀγαποῦσα τὸν Πάολο. Ἀπ' τὴ στιγμή, ποὺ εἶχαν γκρεμιστῆ τὰ ὄνειρά μου γιὰ τὸν Ἀμεντέο, ἐνοιωθα πὼς μισοῦσα ὅλους τοὺς ἄντρες!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 48

(3ος ὄροφος)

ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΤΕΛΙΕ

Μ. ΕΥΡΕΝΙΔΗ

ἀναλαμβάνει ὑπευθύνως τὴν ἀρτίαν ἐκτέλεσιν καὶ ταχεῖαν παράδοσιν παντὸς εἴδους κλισσέ: γραμμικῶν, ραστερ, μαύρων καὶ ἐγχρώμων, καθὼς καὶ τὴν ἐκτέλεσιν πάσης ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ἐργασίας, μὲ τιμὰς ἐξαιρετικῶς συμφέρουσας

Τηλεφωνῶντας ἀπὸ τὸ 524.912

ἐξυπηρετεῖσθε ταχιστά.

ΜΙΑ ΖΕΣΤΗ Αὐγουστιάτικη

Ο ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ντέτεκτιβ Φράνκυ Τσάρλς, ἁπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ τηλέφωνο, καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό.

— Ἐμπρός!... Ἐδῶ Φράνκυ Τσάρλς.

— Ὁ κύριος Τσάρλς; Εἶμαι ὁ Κόνραντ Λέστερ, ἰδιαίτερος τοῦ σὲρ Οὐίλλιαμ. Ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ θὰ ἤθελε νὰ κουβεντιάση μαζί σας σήμερα γιὰ μιὰ προσωπική του ὑπόθεσι.

— Τί ὥρα θέλει νὰ ἔλθη;

— Δὲν μπορεῖ νὰ ἔλθη ὁ ἴδιος. Δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιό του. Θὰ ἤθελε νὰ σᾶς δῆ στὶς τρεῖς.

— Καλά, θὰ εἶμαι ἐκεῖ, ἀπάντησε ὁ Τσάρλς ἀφοῦ συμβουλεύτηκε τὸ σημειωματάριο ποὺ σημείωνε τὰ ραντεβοῦ του.

"Οταν ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο, κάλεσε τὴ γραμματέα του, τὴ Μόλλυ.

— Κύτταξε νὰ βρῆς ποιός εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος Οὐίλλιαμ Μπράντ, τῆς εἶπε.

Ἡ Μόλλυ βγῆκε καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο μ' ἕνα χοντρὸ βιβλίο στὰ χέρια. Τὸ ἀκούμπησε πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ Τσάρλς καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζη:

— Μπράντ Οὐίλλιαμ, γεννηθεὶς τὶς 18 Δεκεμβρίου τοῦ 1895. Ἐφευρέτης τοῦ αὐτόματου ἀνταλλακτικοῦ Μπράντ, πρόεδρος τῆς ἑταιρίας Μπράντ καὶ Μέησον, τῆς Μπράντ Χόλντινγκς καὶ ἄλλων σημαντικῶν ἑταιριῶν. Παντρεύτηκε τὸ 1925 τὴν Τζούλυ, κόρη τοῦ Οὐίλλιαμ Χώλ, ποὺ πέθανε τὸ 1947. Ἀπέκτησε ἀπ' αὐτὴν ἕνα γυιό. Ξαναπαντρεύτηκε τὸ 1950 τὴν κυρία Ντιάνα Γουίλτον, ποὺ ἔχει μιὰ κόρη ἀπὸ προηγούμενο γάμο της. Πέθανε τὸ 1958».

★

Ὁ Τσάρλς προσπέρασε μὲ τὴ Σεβρολέτ του τὴ μεγάλη καγκελόπορτα καὶ σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο σπίτι γεωργιανοῦ στύλ, δίπλα σ' ἕνα σπὸρ αὐτοκίνητο. Ἡ ζέστη ἦταν ἀποπνικτική, παρ' ὅλο ποὺ στὸν ὁρίζοντα εἶχαν ἀρχίσει νὰ συγκεντρώνωνται σκοῦρα σύννεφα.

Μιὰ μεσόκοπη γυναίκα παρουσιάστηκε στὴν πόρτα.

— Εἴστε ὁ κύριος Τσάρλς; Ἀπὸ ἐδῶ, παρακαλῶ.

Τὸν ὡδήγησε σ' ἕνα μακρὺ διάδρομο, ὕστερα ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ τὸν ἄφησε νὰ περάση σ' ἕνα δωμάτιο, μὲ τοὺς τοίχους του ντυμένους μὲ βιβλία. Ἕνας ψηλὸς λεπτὸς νέος καθόταν πίσω ἀπὸ ἕνα γραφεῖο.

— Εἶμαι ὁ Κόνραντ Λέστερ, εἶπε. Νὰ σᾶς ὁδηγήσω στὸ σὲρ Οὐίλλιαμ.

Βγῆκαν ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἀνέβηκαν μιὰ φαρδειὰ σκάλα καὶ προχώρησαν σ' ἕνα μακρὺ διάδρομο μὲ πολλὲς πόρτες. Ἀπὸ μιὰ ἀπ' αὐτὲς βγῆκε μιὰ κοπέλλα μὲ γαλάζια μάτια.

— Ὦ, συγγνώμην, εἶπε.

— Συνοδεύω τὸν κύριο στὸ σὲρ Οὐίλλιαμ, ἐξήγησε βιαστικὰ ὁ Λέστερ.

Ἡ κοπέλλα ξαναμπῆκε στὸ δωμάτιο, κλείνοντας τὴν πόρτα, κι' ὁ Λέστερ πρόσθεσε:

— Εἶναι ἡ Λωρὴν Γουίλτον, ἡ προγονὴ τοῦ σὲρ Οὐίλλιαμ.

Ἐνῶ μιλοῦσε, στάθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα, χτύπησε καὶ μπῆκαν.

Τὸ δωμάτιο ἦταν μεγάλο καὶ τετράγωνο, ἐπιπλωμένο μὲ γοῦστο. Πολλοὶ πίνακες ἀξίας ἦταν κρεμασμένοι στοὺς τοίχους. Ἕνας ἡλικιωμένος ἄντρας βρισκόταν ψωνᾶ στὸ παράθυρο, καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ ρόδες.

— Ὁ κύριος Τσάρλς; ρώτησε ἐνῶ μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ του ἔδιωχνε τὸν Κόνραντ Λέστερ. Εὐχαριστῶ ποὺ ἤλθατε. Εἶμαι ὁ Οὐίλλιαμ Μπράντ. Ἐπιθυμεῖτε νὰ πιῆτε κάτι, ἕνα οὐΐσκυ, ἕνα τσάϊ;

— Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ βγάλω τὸ σακκάκι μου, εἶπε ὁ Τσάρλς ποὺ ἔνοιωθε τὸν ἱδρῶτα νὰ κυλάη στὴ ράχι του.

— Μπορεῖτε νὰ τὸ βγάλετε ἐλεύθερα. Ἐγὼ δὲν ζεσταίνομαι ποτέ, ἐξ αἰτίας τῆς καρδιάς μου. Οἱ γιατροὶ δίνουν στὴν ἀρρώστια μου ἕνα σωρὸ μακρόσυρτα ὀνόματα. Μὰ τὸ πιὸ σύντομο ὄνομά της εἶναι «θάνατος». Μοῦ μένει περίπου ἕνας χρόνος ζωῆς. Εἶναι κάτι παράξενο, νὰ ξέρη κανεὶς ὅτι θὰ πεθάνη!

— Τὸ πιστεύω, εἶπε ὁ Τσάρλς.

— Χαίρομαι ποὺ δὲν μοῦ εἴπατε ὅτι λυπᾶστε, εἶπε γελώντας ὁ Μπράντ. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν εἶστε ὑποκριτής. Καὶ τώρα πρέπει νὰ σᾶς πῶ γιατὶ σᾶς κάλεσα ἐδῶ.

"Εβγαλε κάτω ἀπὸ τὴν κουβέρτα, ποὺ σκέπαζε τὰ πόδια του, ἕνα φάκελλο καὶ τὸν ἔδωσε στὸν Τσάρλς.

Τὸ γράμμα ἀπευθυνόταν στὸ σὲρ Οὐίλλιαμ Μπράντ. Ἡ διεύθυνσι ἦταν γραμμένη μὲ γραφομηχανή. Εἶχε ταχυδρομηθῆ στὸ Λονδῖνο, τὴν προηγούμενη μέρα. Μέσα στὸ φάκελλο βρισκόταν ἕνα χαρτί, γραμμένο κι' αὐτὸ μὲ γραφομηχανή, ποὺ ἔλεγε:

«Ὁ γυιός σας παίζει, μὰ δὲν πληρώνει τὰ χρέη του. Ἔχασε περίπου 5.000 στερλίνες. Δώστε του τὰ χρήματα νὰ πληρώση μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα, γιατὶ διαφορετικὰ ἀλλοίμονό του!».

— Αὐτὸ εἶναι ὅλο; ρώτησε ὁ Τσάρλς συνοφρωμένος.

— Δὲν τὸ βρίσκετε ἀρκετό;

— Εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ λέει τὸ γράμμα;

— Δὲν ξέρω.

— Γιατὶ δὲν ρωτᾶτε τὸ γυιό σας;

— Δὲν τὸν βλέπω, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο. Ὁ Τζέρεμυ εἶναι πεισματάρης, δὲν θέλει νὰ μπη στὶς δικές μου ἐπιχειρήσεις. Μοῦ ζήτησε δέκα χιλιάδες στερλίνες, γιὰ νὰ δημιουργήση ἕνα ἐργοστάσιο πλαστικῶν εἰδῶν. Δὲν τοῦ τὰ ἔδωσα καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν τὸν ξανάδα.

— Ξέρει ὅτι εἴσαστε ἄρρωστος;

— Καὶ γιατὶ θἄπρεπε νὰ τὸ μάθη;

— Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρονόμος σας;

— Εἶναι ὁ γυιός μου. Ἡ περιουσία μου πρέπει νὰ πάη σ' αὐτόν.

— Ἔχετε καὶ μιὰ θετὴ κόρη.

— Ναί, τὴν Λωρή, ποὺ ζῆ ἐδῶ. Ἡ μητέρα της πέθανε πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια.

— Ὁ γυιός σας εἶναι παντρεμένος;

— Ὄχι.

— Καὶ τί θέλετε νὰ κάνω ἐγώ; ρώτησε ὁ Φράνκυ.

— Νὰ μιλήσετε μὲ τὸν Τζέρεμυ. Μένει στὴ Μάλτον στρὴτ 57. Νὰ τὸν παρακολουθήσετε, ἂν εἶναι ἀνάγκη.

— Θὰ ἤθελα τὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία.

Ὁ Μπράντ κύλισε τὴν πολυθρόνα του κοντὰ στὸ γραφεῖο. Ἄνοιξε ἕνα συρτάρι κι' ἔδωσε στὸν Τσάρλς μιὰ φωτογραφία, ποὺ παρουσίαζε ἕνα συμπαθητικὸ νέο ποὺ χαμογελοῦσε.

Ὁ Τζέρεμυ ἐμοιαζε καταπληκτικὰ στὸν πατέρα του.

— Καὶ κάτι ἀκόμα, εἶπε ὁ Τσάρλς. Θὰ πληρώσετε τὸ χρέη του, ἂν ὑπάρχουν πραγματικά;

— Θὰ τὰ πληρώσω...

"Οταν βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ὁ Τσάρλς ἀνέπνευσε ἐλεύθερα. Διέσχισε τὸ διάδρομο, κατέβηκε τὶς σκάλες καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴ βίλλα. Ἡ Λωρὴν Γουίλτον βρισκόταν ἀπ' ἔξω, ἀπησχολημένη νὰ καθαρίζη τὸ σπὸρ αὐτοκίνητο μ' ἕνα πανί. "Οταν τὸν εἶδε νὰ πλησιάζη, σήκωσε τὸ κεφάλι της.

— Εἶμαι ἡ Λωρὴν Γουίλτον, εἶπε πετώντας τὸ πανὶ κι' ἁπλώνοντας τὸ χέρι της.

— Χαίρω πολύ, εἶπε ὁ Τσάρλς σφίγγοντας τὸ χέρι ποὺ τοῦ ἔτεινε. Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως ἀπότομα:

— Ὁ πατρούς σας μοῦ εἶπε ὅτι πρόκειται νὰ πεθάνη. Τὸ ξέρετε, αὐτό;

— Ναί. Μὰ νομίζω ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ νικήση τὴν ἀρρώστια του, ἂν ἤθελε νὰ ζήση. Λυπήθηκε πολὺ ὅταν ἔφυγε ὁ Τζέρεμυ καί...

Σώπασε ἀπότομα, διστάζοντας.

— Τί θέλατε νὰ πῆτε; ρώτησε ὁ Τσάρλς.

— Ὁ μπαμπᾶς μοῦ ἔδειξε ἐκεῖνο τὸ γράμμα. Αὐτὸς δὲν τὸ ξέρει, μὰ ἐγὼ ξέρω ὅτι ὁ Τζέρεμυ πηγαίνει καὶ παίζει σὲ μιὰ λέσχη, ποὺ ἰδιοκτήτης της εἶναι κάποιος Μάγκουερ.

— Ὁ Ρέντ Μάγκουερ; Εἶναι ἕνας ἐλεεινὸς τύπος!

— Καὶ ὁ Τζέρεμυ βρίσκεται πνιγμένος στὰ χρέη, μέχρι τὸ λαιμό. Ἐνῶ ἄφηνε τὴ βίλλα, ὁ Τσάρλς εἶδε ἕνα πρόσωπο σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ ρόδια τὸν Κόνραντ Λέστερ, μ' ὅλο ποὺ ἐκεῖνος ἀποτραβήχτηκε γρήγορα.

Γύρισε στὸ γραφεῖο του στὶς πέντε καὶ μισὴ καὶ τηλεφώνησε ἀμέσως σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους συνεργάτες του, τὸν Τζὼν Μπέηκερ.

Στὶς ἑπτά, ὁ Τσάρλς πῆγε στὴ Μάλτον στρὴτ καὶ βρῆκε τὸν Τζὼν καθισμένο σ' ἕνα μπάρ, ἀκριβῶς ἀντίκρυ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 57.

Εἶμαι ἐδῶ ἀπὸ μιὰ ὥρα καὶ νομίζω πὼς εἶχα τύχη, εἶπε στὸν Τσάρλς. "Εχετε μιὰ φωτογραφία τοῦ νεαροῦ; Ναί, εἶναι αὐτός, εἶπε ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά. Μπῆκε πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα. Γιὰ τί εἴδους ὑπόθεσι πρόκειται; Εἶναι στὴ μέση κανένας ζηλιάρης σύζυγος;

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Τσάρλς. Θέλω νὰ ξέρω τί κάνει καὶ ποῦ πηγαίνει αὐτὸς ὁ νέος. Τώρα θὰ πάω δῆς νὰ βγαίνη, θὰ τὸν παρακολουθήσης, ἀκόμα κι' ἂν θὰ βγοῦμε μαζί..

Ὁ Τζὼν ἔγνεψε καταφατικὰ κι' ὁ Φράνκυ ἀπομακρύνθηκε. Μπῆκε σαυσὲρ στὸν πέμπτο ὄροφο.

Τοῦ ἄνοιξε ὁ ἴδιος ὁ Τζέρεμυ καὶ τὸν κύτταξε μὲ ἔκπληξι.

— Ἔχω ἕνα μήνυμα γιὰ σᾶς, εἶπε ὁ Φράνκυ.

Ἐκεῖνος τὸν ἄφησε νὰ περάση καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ σαλόνι. Ἡ ἐντιβάνι, δυὸ λερωμένες πολυθρόνες τσωμα, βρισκόταν μιὰ φορητὴ γραφομηχανή, μέσα στὸ βαλιτσάκι της.

— Ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ πατέρα σας, εἶπε ὁ Τσάρλς.

Ὁ Τζέρεμυ τὸν κύτταξε συνοφρυωμένος.

— Ἂν ὁ πατέρας μου ἤθελε νὰ μοῦ πῆ κάτι, γιατὶ δὲν ἔστελνε τὴ Λωρὴν ἢ τὸν πολύτιμο γραμματέα του;

— Αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς πῶ ἐγώ, ἀφορᾶ τὸν Μάγκουερ.

Ὁ Τζέρεμυ συνωφρυώθηκε περισσότερο.

— Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε. Καὶ σεῖς, ποιός εἶστε;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

νύχτα

Ὁ Τσάρλς τοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του καὶ τὴν ἰδιότητά του. "Υστερα τοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα. Ὁ νέος τὸ διάβασε καὶ φάνηκε νὰ γίνεται ἔξω φρενῶν.

— Πέντε χιλιάδες στερλίνες; Μὰ εἶναι ἐξωφρενικό! Ἐγὼ δὲν χρωστάω οὔτε πεντακόσιες.

— Ὁ Μάγκουερ σᾶς ζητᾶ συχνὰ νὰ πληρώσετε τὸ χρέος σας;

— Ναί, μὰ θὰ περιμένη, εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ περιμένη.

— Μέχρι νὰ πάρετε τὶς πέντε χιλιάδες στερλίνες; ρώτησε εἰρωνικὰ ὁ Τσάρλς. Καταλαβαίνω, δὲν θὰ τὶς ζητοῦσατε ποτὲ ἀπὸ τὸν πατέρα σας, μὰ σκεφτήκατε νὰ τὸν ἀναγκάσετε νὰ σᾶς τὶς δώση, στέλνοντάς του αὐτὸ τὸ ἀνώνυμο γράμμα. "Ετσι, θὰ πληρώσετε τὸ χρέος σας καὶ θὰ σᾶς περισσέψουν τεσσερισήμισι χιλιάδες γιὰ τὸ ἐργοστάσιο ποὺ θέλετε ν' ἀνοίξετε. Μπορεῖ τὸ γράμμα νὰ τὸ ἔχετε γράψει μ' ἐκείνη τὴ γραφομηχανή. Ἀφοστε με νὰ ἐξετάσω τὰ στοιχεῖα της...

Ὁ Τζέρεμυ εἶχε χλωμιάσει καὶ τὰ μάτια του ἀστραφταν ἀπὸ θυμό. Σηκώθηκε, πῆγε στὴν πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξε.

— "Εξω!, φώναξε στὸν Τσάρλς. Ὁ Φράνκυ Τσάρλς βγῆκε. Ὁ Τζὼν ἦταν καθισμένος στὸ ἀντικρυνὸ μπάρ, μὰ προσποιήθηκε πὼς δὲν τὸν εἶδε. Ὁ Τσάρλς μπῆκε σ' ἕνα ρεστωράν κι' ἔφαγε βιαστικά. "Οταν βγῆκε, ἦταν νύχτα, μιὰ ζεστὴ νύχτα τοῦ Αὐγούστου. Ἀνέβηκε σ' ἕνα ταξὶ καὶ ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ «Χρυσοῦ κλειδιοῦ», τοῦ κλάμπ ποὺ διηύθυνε ὁ Ρέντ Μάγκουερ. Χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως, αὐτόματα. Προχώρησε στὸ διάδρομο μὲ τὸ παχὺ χαλί κι' ἔφτασε μπροστὰ σὲ μιὰ κλειστὴ πόρτα, ποὺ στὴ μέση της εἶχε ἕνα «μάτι». Κόλλησε τὸ μάτι του στὴν τρύπα καὶ κύτταξε μέσα. Πάνω στὴν πόρτα ὑπῆρχε ἕνα μικρόφωνο.

— Ἐσεῖς δὲν εἶστε μέλος, εἶπε μιὰ φωνή. Τί ἐπιθυμεῖτε;

— Θέλω νὰ μιλήσω μὲ τὸν κύριο Μάγκουερ. Πέστε του ὅτι εἶμαι ὁ Φράνκυ Τσάρλς.

Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάστηκε ἕνας τύπος μὲ σκληρὸ ὕφος, ντυμένος μὲ καλοκαιρινὸ σμόκιν.

"Ηταν ὁ Ρέντ Μάγκουερ, ἕνας «ἐλεεινὸς τύπος», ὅπως εἶχε πῆ ὁ Φράνκυ στὴ Λωρήν, μὰ ὄχι ἕνας πραγματικὸς γκάνγκστερ. Ἀνάμεσα καὶ στοὺς ἰδιωτικοὺς ἀστυνομικούς, στοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ τοῦ εἴδους ὑπάρχει πάντα λίγη φιλία.

Ὁ Φράνκυ κάθησε καὶ δέχτηκε τὸ οὐΐσκυ ποὺ τοῦ πρόσφερε ὁ Μάγκουερ.

— "Ηλθες νὰ παίξης καμμιὰ παρτίδα; ρώτησε ἐκεῖνος.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Φράνκυ. "Ηλθα, ἐπειδὴ ἔχω τὴν ἰδέα ὅτι ὁ Τζέρεμυ Μπράντ ἦλθε ἐδῶ τελευταῖα καὶ ὕστερα ἐσὺ ἀναγκάστηκες νὰ γράψης ἐκεῖνο τὸ γράμμα στὸν πατέρα του. "Ετσι δὲν εἶναι;

— Γνωρίζω τὸ νεαρὸ Μπράντ, ἀπάντησε ὁ Μάγκουερ. Εἶναι ἕνα καλὸ παιδί. Μὰ δὲν ἔγραψε ἐγὼ στὸν πατέρα του.

— Σοῦ ὀφείλει χρήματα;

— Ναί, πεντακόσιες λίρες, κι' εἶμαι διατεθειμένος νὰ περιμένω.

— Ὥστε δὲν τὸ ἔγραψες ἐσὺ αὐτό; ἐπέμεινε ὁ Τσάρλς δείχνοντάς του τὸ γράμμα.

— Ὄχι, φίλε, στὸ εἶπα.

Ὁ Τσάρλς ξαναβγῆκε σὲ λίγο στὸ μισοσκότεινο διάδρομο. "Ηταν ἐντελῶς ἀπροετοίμαστος γιὰ μιὰ ἐπίθεσι, μά, τὴν τελευταία στιγμή, κατάλαβε ὅτι κάποιος βρισκόταν πίσω του. "Εσκυψε γρήγορα τὸ κεφάλι καὶ δέχτηκε ἕνα χτύπημα ξυστὰ στὸν ὦμο. Προσποιήθηκε ὅτι ἔπεφτε γονατιστὸς καὶ ἄρπαξε τὸν ἄγνωστο ἀπὸ τὰ πόδια, κάνοντάς τον νὰ κυλήση στὴ γῆ. Τὸν χτύπησε δυνατὰ στὸ στομάχι, μὰ δοκίμασε ἕνα δυνατὸ πόνο στὰ δάχτυλα, σὰν νὰ εἶχε χτυπήσει σὲ κάτι πολὺ σκληρό. Κατάλαβε ὅτι ὁ ἄνθρωπος φοροῦσε ἕνα πέτσινο θώρακα κάτω ἀπὸ τὸ τουΐντ παλτό του. Πρὶν προφτάση νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια, ὁ Φράνκυ κατώρθωσε νὰ τοῦ κόψη ἕνα κουμπὶ ἀπὸ τὸ παλτό.

"Υστερα ἔτρεξε στὴν ἔξοδο τοῦ δρομίσκου, πῆδησε σ' ἕνα ταξὶ καὶ εἶπε στὸν ὁδηγὸ νὰ τὸν πάη στὴ Μάλτον Στρήτ. Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ἔτρεξε στὸ μπὰρ ποὺ εἶχε ἀφήσει τὸν Τζών.

— Ὁ νεαρὸς βρίσκεται ἀκόμα στὸ σπίτι; τὸν ρώτησε.

— Δὲν βγῆκε καθόλου.

— Τότε πᾶμε γρήγορα, μπορεῖ νὰ προφτάσουμε.

Τὸ ἀσανσὲρ φάνηκε νὰ κάνη ἕναν αἰῶνα, γιὰ νὰ φτάση στὸν πέμπτο ὄροφο. "Ετρεξαν στὸ διάδρομο καὶ ὁ Φράνκυ χτύπησε τὸ κουδούνι. Κανένας δὲν πῆγε νὰ τοὺς ἀνοίξη, οὔτε κι' ἀκούστηκε κανένας θόρυβος ἀπὸ μέσα. Προσπάθησε νὰ σπάση τὴν πόρτα.

— Κύριε Τσάρλς... τί κάνετε; ρώτησε κατάπληκτη ἡ Λωρήν.

Μέσα στὸ σαλόνι, ξαπλωμένος πάνω στὸ ντιβάνι, μὲ τὰ μάτια κλειστά, βρισκόταν ὁ Τζέρεμυ Μπράντ καὶ δίπλα ὁ Λέστερ κατάχλωμος.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Φράνκυ Τσάρλς προχωρώντας πρὸς τὸ μέρος του. Δὲν προφτάσατε νὰ τὸν ρίξετε κάτω;

Πλησίασε τὸν Τζέρεμυ καὶ ἐξέτασε τὸ σφυγμό του.

— Νομίζω πὼς εἶναι καλά, εἶπε. Ἐσύ, Τζών, τηλεφώνησε στὶς πρῶτες βοήθειες καὶ ὕστερα στὴν ἀστυνομία.

Ὁ Τζὼν δὲν καταλάβαινε τίποτα, μὰ ἀκολούθησε τὶς ὁδηγίες τοῦ Τσάρλς.

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε, εἶπε ἡ Λωρήν.

— Τώρα θὰ σᾶς ἐξηγήσω, εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Φράνκυ. Ὁ πατρούς σας πρόκειται νὰ πεθάνη καὶ ὁ Τζέρεμυ εἶναι κληρονόμος του. Μὰ ἂν πέθαινε ὁ Τζέρεμυ, ἡ περιουσία τῶν Μπράντ θὰ ἦταν δική σας. Ἐσεῖς λοιπὸν θέλατε νὰ κάνετε τὴν ἀστυνομία νὰ πιστέψη ὅτι ὁ Τζέρεμυ εἶχε γράψει στὸν πατέρα του ἐκεῖνο τὸ ἀνώνυμο γράμμα, γιὰ νὰ τοῦ ἀποσπάση τὶς πέντε χιλιάδες λίρες ποὺ εἶχε ἀνάγκη, καὶ ὅταν ἐκεῖνος δὲν τοῦ τὰ ἔστειλε, ὁ νεαρὸς αὐτοκτόνησε. Τὸ γράμμα εἶναι γραμμένο σ' αὐτὴ τὴ μηχανή, μὰ ἐσεῖς ἐρχόσαστε συχνὰ ἐδῶ. Καταλάβατε ἀμέσως ὅτι δὲν τὸ εἶχε γράψει ὁ Μάγκουερ, μὰ ἐσεῖς δὲν μπορούσατε νὰ φανταστῆτε ὅτι τὸν γνώριζα. Γι' αὐτὸ θελήσατε νὰ μὲ κάνετε νὰ τὸν ὑποψιαστῶ, νὰ πάρω λανθασμένο δρόμο. "Υστερα ἤλθατε ἐδῶ καὶ δώσατε στὸν Τζέρεμυ ἕνα δυνατὸ ναρκωτικό. Περιμένατε τὸ φίλο σας, γιὰ νὰ σᾶς βοηθήση νὰ τὸν ρίξετε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Δὲν εἶναι ἔτσι; ρώτησε ἐνῶ στρεφόταν στὸν Κόνραντ Λέστερ.

Ἐκεῖνος τὸν κύτταξε χωρὶς νὰ προφέρη λέξι.

— Θὰ πρέπει νὰ τὰ ἀποδείξετε, αὐτὰ ποὺ λέτε, εἶπε ἡ Λωρὴν μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ μῖσος.

— Ἐσεῖς εἴπατε στὸ Λέστερ νὰ μὲ περιμένη καὶ νὰ μὲ χτυπήση ὅταν θὰ ἔβγαινα ἀπὸ τὸ «Χρυσὸ κλειδί», γιὰ νὰ φανταστῶ ὅτι μοῦ εἶχε ἐπιτεθῆ ἕνας ἄνθρωπος τοῦ Μάγκουερ. Ἐκεῖνος φόρεσε ἕνα παλτὸ ἀπὸ τουΐντ καὶ ἕναν πέτσινο θώρακα, γιὰ νὰ φανῆ πιὸ παχὺς καὶ γιὰ νὰ προστατέψη τὸ σῶμα του. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ φορᾶ παλτό, μιὰ ζεστὴ νύχτα τοῦ Αὐγούστου, ἔχει κάτι νὰ κρύψη.

Ὁ Τσάρλς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ κουμπὶ καὶ σήκωσε τὸ παλτὸ ποὺ ἦταν ἀκουμπισμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τὸ δεύτερο κουμπὶ ἔλειπε καὶ τὰ ἄλλα ἦταν ὅμοια μ' ἐκεῖνο ποὺ βρισκόταν στὸ χέρι τοῦ Φράνκυ.

Ἡ Λωρὴν Γουίλτον ἔγινε κατάχλωμη καὶ σωριάστηκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ πολυθρόνες.

— Ἡ ἰδέα ἦταν δική της, εἶπε ὁ Λέστερ φανερὰ τρομαγμένος. Αὐτὴ κατέστρωσε τὸ σχέδιο καὶ μὲ ἀναγκάσατε νὰ τὴν βοηθήσω. Μοῦ εἶπε... ὅτι μετὰ τὸ θάνατο τοῦ γέρου θὰ παντρευόμαστε.

— Καὶ τὴν πιστέψατε; φώναξε γελώντας ὁ Τσάρλς. Ὅταν θὰ ἔβαζε στὸ χέρι τὴν κληρονομιά, αὐτὴ ἡ ἀξιολάτρευτη κοπέλλα θὰ σᾶς πετοῦσε σὰν ἕνα παλιὸ παπούτσι. Γι' αὐτό, μπορεῖτε νὰ εἶστε βέβαιος. Εἴστε τυχερὸς ποὺ δὲν προφτάσατε νὰ γίνετε δολοφόνος.

"Οταν ἔφτασε ἡ ἀστυνομία, ὁ Λέστερ συνέχιζε ἀκόμα τὴν ὁμολογία του.

ΜΑΡΚ ΝΤΕΡΜΠΥ

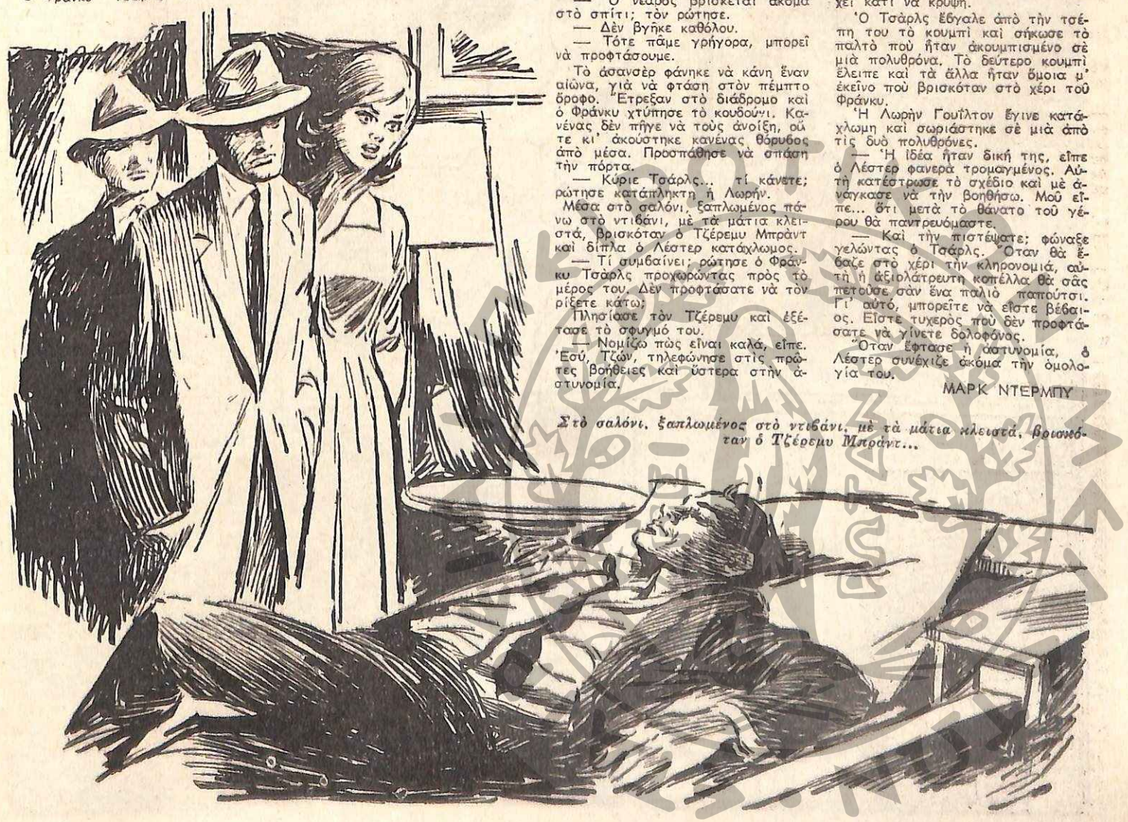

Στὸ σαλόνι, ξαπλωμένος στὸ ντιβάνι, μὲ τὰ μάτια κλειστά, βρισκόταν ὁ Τζέρεμυ Μπράντ...

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΤΖΕΝΗΣ

2ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ μικρούλα Τζένη Λαμπρου, ἡ νεα ἀποκάλυψη τῆς «Ἀττικα Φίλμ», πηγαίνει μαζί μὲ τὸ συνεργείο τῆς ἑταιρίας στο γραφικὸ νησάκι Ἁγία Μαρίνα, για νὰ γυρίσουν ἐκεῖ τὰ ἐξωτερικὰ ἑνὸς ἔργου, στὸ ὁποῖο θὰ πρωταγωνιστήσῃ. Τὴν ἰδια μέρα, δυὸ φυλακισμένοι δραπετεύουν ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ νησιοῦ καὶ κατορθώνουν νὰ προσληφθοῦν ὡς κομπάρσοι.

—Φρόντισες νὰ μάθῃς, ποῦ βρίσκονται τὰ καμαρίνια τῶν πρωταγωνιστῶν;

—Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη μου δουλειά.

ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

— Διακοπὴ μιᾶς ὥρας.

— Τρέχω ν' ἀλλάξω. Θὰ σὲ ξαναδῶ σὲ πέντε λεπτά.

—Ἀκούω φωνές!... Δρόμο!...

— Μαργαριτάρια καὶ πολύτιμα πετράδια!...

Φεύγοντας ὅμως ἀπὸ τὸ καμαρίνι της, οἱ δυὸ κλέφτες πέφτουν ἐπάνω στὴ Τζένη.

— Μὲ συγχωρεῖτε...

— Τί γυρεύετε ἐσεῖς ἐδῶ;

— Ζητοῦμε τὴν αἴθουσα τῶν κομπάρσων...

ΣΤΟ ΚΑΜΑΡΙΝΙ.

—Ὦ!... Μοῦκλεψαν τὸ κολλιέ μου!...

— Τοὺς ξέρω ὅμως, τοὺς κλέφτες!...

— Πιάστε τους!...

Κλέφτες!...

— Αὐτὴ ἡ μικρὴ θὰ μᾶς μάθῃ σὲ μπελάδες...

— Βοήθεια!... Κλέφτες!...

— Πρέπει ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπ' αὐτήν!...

— Πῶς ὅμως...

—Νὰ μιὰ κατάπαχτη!

— Σὲ ἐπιασα

— Μὲ λόγια. Ἂς τὰ πεῖ τοὺς τὸ ἐκεῖ, γιὰ τέρπη στὴν τρύπα!

— Δὲ θὰ μοῦ γλιτώσετε!...

— ΑΑΑΑΧ!...

— Καὶ τώρα ἂς βάλουμε τὴν πλάκα στὴ θέσι της σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα...

— Ἂς κρύψουμε ἐπίσης κάπου καὶ τὸ κολλιέ, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς ἐνοχοποιήσῃ..

— Θεέ μου!.. Πῶς πονάει τὸ κεφάλι μου!...

— Ποῦ βρισκόμαι;.. Εἶναι κατασκοτεινά!...

Ὅλως ἄκουσαν τὶς φωνὲς καὶ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο προέρχονται...

— Γρήγορα, κυρίες καὶ κύριοι.. Ἕνας ἄνθρωπος πέφτοντας ἀπὸ δῶ!... Πᾶμε ποὸς τὰ κεῖ.

— Βοήθεια!.. Κλέφτες!...

— Τὰ βράχια αὐτὰ σημαίνουν ὅτι βρίσκομαι στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου.

— Γύρισα ὅλους τοὺς τοίχους.. Δὲν ὑπάρχει πουθενὰ ἔξοδος..

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ὁ Βίρτζιλ Γκρίσσομ (ἀριστερά) καὶ ὁ Τζὼν Γιάνγκ. Θὰ ἐπανδρώσουν τὸ πρῶτο διαστημόπλοιο «Τζέμινι».

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ στὸ Διάστημα

Μέσα στὸ 1965, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος θὰ πατήσῃ, στὴν κυριολεξία, τὸ πόδι του στὸ Διάστημα, κρατώντας ...τὴν ὀμπρέλλα του γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς μετεωρολίθους.

ΤΟΝ ἑπόμενο χρόνο, ἕνας ἄνθρωπος θὰ πραγματοποιήσῃ τὸ πιὸ τρομαχτικὸ κατόρθωμα ποὺ πέρασε ποτὲ ἀπ' τὸ γόνιμο μυαλὸ τῶν ἐπιστημόνων τοῦ Διαστήματος: Θὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ ἕνα διαστημόπλοιο, ποὺ θὰ γυρίζῃ γύρω ἀπ' τὴ Γῆ, φορῶντας εἰδικὸ σκάφανδρο, καὶ θὰ μείνῃ 10 λεπτά, πετώντας στὸ Διάστημα!

Μόνο ἕνα σκοινὶ νάϊλον, ὀκτὼ μέτρα μακρύ, θὰ τὸν ἑνώνῃ μὲ τὸ διαστημόπλοιο καὶ μὲ τὸ σύντροφό του.

Τὸ σχέδιο αὐτό, ὑπάρχει στὸ ἀμερικανικὸ πρόγραμμα «Ἄνθρωπος στὸ Διάστημα». Μέχρι τώρα, τὰ ρωσικὰ καὶ τὰ ἀμερικάνικα διαστημόπλοια εἶχαν μόνο ἕναν ἐπιβάτη, ἀλλὰ τὸ πρῶτο διθέσιο διαστημόπλοιο εἶναι ἤδη ἕτοιμο.

Ὀνομάστηκε Τζέμινι—λατινικὴ ὀνομασία τοῦ ἀστερισμοῦ τῶν Διδύμων—κι' ἔχει περάσει θριαμβευτικὰ τὴ δοκιμαστικὴ του πτῆσι, ποὺ ἔγινε τὸν Ἀπρίλιο χωρὶς νὰ ἀνακοινωθῇ ἐπίσημα. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1964, θὰ πραγματοποιήσῃ τὴν πρώτη του ἀποστολὴ μὲ ἐπιβάτες καὶ θὰ ἀκολουθήσουν ἄλλες δύο.

Οἱ πιλότοι του ἔχουν διαλεχτῇ ἀνάμεσα στοὺς καλύτερους Ἀμερικανοὺς ὑποψήφιους ἀστροναῦτες. Πρῶτος—καὶ ἀρχηγός—εἶναι ὁ βετεράνος τοῦ διαστήματος «Γκὰς» Γκρίσσομ, ὁ δεύτερος Ἀμερικανὸς ἀστροναύτης.

Ὁ Γκρίσσομ, 41 χρόνων, παντρεμένος καὶ πατέρας δυὸ παιδιῶν, εἶναι πασίγνωστος ἀνάμεσα στοὺς συναδέλφους του γιὰ τὸ χιοῦμορ του.

Ὅσο γιὰ τὸν δεύτερο, τὸν Τζὼν Γιάνγκ—παντρεμένο κι' αὐτὸν καὶ πατέρα δύο παιδιῶν—εἶναι διακεκριμένος πιλότος ἀεριοθουμένων. Ἔχει βαθμὸ ἀντιπλοιάρχου τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ κατέχει τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ ταχύτητος καὶ ὕψους.

Οἱ σχεδιαστὲς τοῦ ἀμερικανικοῦ Προγράμματος Διαστήματος, ἔδωσαν λεπτομέρειες σχετικὰ μὲ τὶς ἐπόμενες πτήσεις τοῦ Τζέμινι, οἱ ὁποῖες θὰ τελειώσουν μὲ ἕνα ταξίδι 14 ἡμερῶν στὸ διάστημα.

Στὴν ἀποστολὴ 4, οἱ ἀστροναῦτες θὰ ἀνοίξουν τὴν πόρτα τοῦ σκάφους καὶ θὰ κυττάξουν ἔξω.

Στὴν ἀποστολὴ 5, θὰ προσπαθήσουν νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ σκάφος, δεμένοι μόνο μὲ τὸ νάϊλον σκοινί.

Στὴν ἀποστολὴ 6, ἡ παραμονὴ ἔξω ἀπὸ τὸ σκάφος θὰ αὐξηθῇ σὲ 30 λεπτά, ἂν βέβαια ἔχη πετύχει ἡ ἀποστολὴ 5. Τί θὰ κάνῃ ὁ ἀστροναύτης σ' αὐτὸ τὸ διάστημα; Ἡ βασική του ὑποχρέωσι θὰ εἶναι νὰ ἐξετάσῃ σὲ τί κατάστασι βρίσκεται τὸ ἀεροσκάφος. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, ἄλλωστε, οἱ κατασκευαστὲς ἐφοδίασαν τὸ «Τζέμινι» μὲ εἰδικὰ σκαλοπατάκια καὶ λαβές, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ σκαρφαλώσῃ κανείς.

Στὴν ἀποστολὴ 7, ὁ ἀστροναύτης θὰ κινηθῇ κοντὰ στὸ διαστημόπλοιο, χωρὶς ὅμως νὰ κρατιέται ἀπὸ αὐτό. Θὰ εἶναι ἐφοδιασμένος μ' ἕναν μικρὸ πύραυλο, στερεωμένον στὴν πλάτη του, μόλις 30 πόντους μῆκος καὶ 20 πλάτος.

Πατώντας ἕνα κουμπὶ ποὺ θὰ βρίσκεται στὸ στῆθος του, ὁ ἀστροναύτης θὰ μπορῇ νὰ στρίβῃ πρὸς τὰ πάνω, πρὸς τὰ κάτω καὶ πρὸς τὰ πλάγια.

Στὴν ἀποστολὴ 8 καὶ 9, ἂν ἀποδειχθῇ πὼς ὁ ἀστροναύτης μπορεῖ νὰ κινῆται ἐλεύθερα καὶ νὰ ξαναγυρίζῃ στὸ σκάφος, θὰ ἀπομακρυνθῇ μερικὲς ἑκατοντάδες μέτρα, χωρὶς πιὰ τὸ σκοινὶ ἀσφαλείας.

Τὸ πρόγραμμα προβλέπει νὰ ἐκτοξευθοῦν 12 διθέσια διαστημόπλοια, ἐντὸς τοῦ 1965.

Στὴν ἀποστολὴ 10, 11 καὶ 12, ὁ ἀστροναύτης θὰ κάνῃ μικρὲς ἐπιδιορθώσεις στὸ ἐξωτερικὸ τοῦ σκάφους, ἐφοδιασμένος γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μὲ εἰδικὰ ἐργαλεῖα, τὰ ὁποῖα νὰ εἶναι εὔχρηστα, παρὰ τὸ γεγονὸς πὼς στὸ Διάστημα δὲν ἰσχύουν οἱ νόμοι τῆς βαρύτητος.

Τὸ πρόγραμμα Τζέμινι εἶναι μιὰ δοκιμὴ συνδυασμοῦ τοῦ διαστημοπλοίου «Τζέμινι» μὲ πυραύλους «Ἀτζένα» ἐπηνξημένου καυσίμου.

Αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησι εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «Ραντεβοῦ στὸ Διάστημα». Θὰ ἀνοίξῃ δὲ τὸ δρόμο γιὰ τὴ συναρμολόγησι στὸ διάστημα τῶν κομματιῶν, τὰ ὁποῖα, ὅταν συνενωθοῦν, θ' ἀποτελέσουν τὸν πρῶτο ἐπανδρωμένο σταθμὸ Διαστήματος.

Μιὰ εἰδικὴ στολὴ θὰ προστατεύῃ τὸν ἀστροναύτη, ὅσο βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ σκάφος, ἐνῶ συγχρόνως εἰδικοὶ φακοὶ θὰ προφυλάσσουν τα μάτια του ἀπ' τὶς ὑπεριώδεις ἀκτινοβολίες τοῦ Ἥλιου καὶ ἕνα εἶδος ἐλαστικῆς ὀμπρέλλας θὰ ἀνοίγῃ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ μὴν τὸν πασπαλίζῃ ἡ σκόνη τοῦ Διαστήματος.

✪✪

ΦΡΕΣΚΑ ΦΡΟΥΤΑ ΑΛΛΑ... ΠΕΡΥΣΙΝΑ

Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ ἔχουν εἰδικευτῇ νὰ ἐφευρίσκουν νέες τεχνικὲς γιὰ τὴν διατροφὴ καὶ τὸν ἔλεγχο τῶν τροφίμων, ἔκαναν μιὰ ἐκπληκτικὴ ἀποκάλυψι. Ἀνακάλυψαν, δηλαδή, ἕνα σύστημα γιὰ νὰ διατηροῦν «τὰ φροῦτα διαρκῶς φρέσκα». Ἡ τεχνικὴ αὐτὴ ὀνομάζεται «Τεκτρόλ» καὶ προέρχεται ἀπὸ τὶς ἀγγλικὲς λέξεις «Τόυτολ ἰνβαϊράμεντ Κοντρόολ» (ὁλοκληρωτικὸς ἔλεγχος τοῦ περιβάλλοντος). Γιὰ νὰ διατηροῦνται τὰ φροῦτα φρέσκα, πρέπει νὰ τοποθετοῦνται σὲ τεράστιους θαλάμους ἐρμητικὰ κλεισμένους, ὅπου λειτουργεῖ μιὰ συσκευὴ ἱκανὴ νὰ δημιουργῇ τὶς συνθῆκες περιβάλλοντος, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἀτμόλυσι τῶν φρούτων καὶ ἐπομένως τὸ σάπισμα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, (ἔστω κι' ἕνα χρόνο ἀργότερα) εἶχαν ἀκριβῶς στὴν ἴδια κατάστασι, ποὺ ἦταν ὅταν κόπηκαν ἀπὸ τὸ δέντρο. Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν μ' αὐτὴ τὴ νέα τεχνικὴ ἔδωσαν καταπληκτικὰ ἀποφορτοπαραγωγοὶ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἔχουν παραγγείλει τέτοιους θαλάμους.

— Νόμιζα πὼς κοατοῦν ἀπὸ τὸ πηγούνι ἐκείνους ποὺ μαθαίνουν κολύμπι...
—Ἔγω δικό μου σύστημα, ἐγώ!...

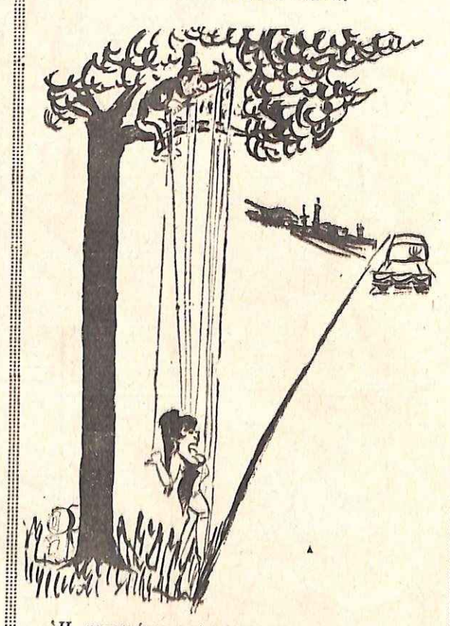

Ἡ μαριονέττα καὶ τὸ ὦτο - στόπ

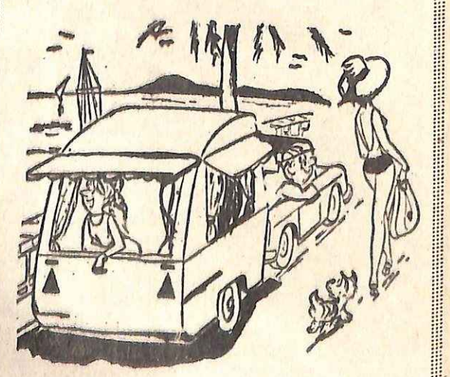

—Ὡραῖο πρᾶγμα ἡ θάλασσα. Ἔ, Χαρίλαε;

ΤΟ ΒΟΥΝΟ ΩΦΕΛΕΙ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Σὲ ποιὲς περιπτώσεις ἀντενδείκνυται

Ὁ Αὔγουστος εἶναι ὁ καλύτερος μῆνας γιὰ τὸ βουνό. Ἀλλὰ τὸ κλίμα τοῦ βουνοῦ δὲν ταιριάζει σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καί, πρῶτα - πρῶτα, εἶναι κατάλληλο στὰ παιδιά;

Τὸ βουνὸ ρυθμίζει τὴ λειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος, ποὺ ἐφορεύει στὴν ἀνάπτυξι τοῦ σώματος, ἐνῶ ἡ θάλασσα διεγείρει αὐτὸ τὸν ἀδένα. Ὅταν ἕνα παιδὶ ψηλώνῃ σὰν σπαράγγι, μιὰ παραμονὴ στὸ βουνὸ θὰ καθυστερήσῃ τὸ ρυθμὸ τῆς ἀναπτύξεως καὶ θὰ τοῦ κάμῃ καλό. Τὸ βουνό, ἐξ ἄλλου, θὰ ἐνισχύσῃ τὰ ὀστὰ καὶ τοὺς μῦς του. Ὁ ἀέρας, ποὺ εἶναι φορτισμένος μὲ περισσότερο ἠλεκτρισμὸ καὶ περιέχει ἀρθόνες ἡλιακὲς ἀκτινοβολίες, διεγείρει τὶς χημικὲς ἀνταλλαγὲς τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ εὐνοεῖ τὴν ἀφομοίωσι τοῦ ἀσβεστίου καὶ τοῦ φωσφόρου. Ὁ ἀέρας τοῦ βουνοῦ αὐξάνει ἀκόμη τὸν ἀριθμὸ καὶ τὴν ἔντασι τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων καὶ εὐρύνει τὴ θωρακικὴ κοιλότητα.

Τὰ παιδιὰ ποὺ εἶναι ραχιτικὰ ἢ ὕψος μπορεῖ νὰ προσβάλῃ ὁποιονδήποτε ἄνθρωπο, ὕστερα ἀπὸ τὰ 3500 μέτρα. Ὀφείλεται στὴν ἐλλειψι ὀξυγόνου. Οἱ ἐξηντλημένοι ὀργανισμοί, ὅμως, ἀρνίζουν νὰ ἀνταποκριθοῦν ἀκόμη καὶ σὲ μικρότερο ὕψος. Ὅταν δὲν εἴσαστε συνηθισμένοι, εἶναι καλὸ ν' ἀνεβαίνετε σταδιακά, π.χ. θὰ ξεκουρασθῆτε μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα ὅταν φθάσετε στὰ 500 μέτρα, δυὸ μέρες στὰ 1000 μέτρα, τρεῖς ἡμέρες στὰ 1500 μέτρα κ.ο.κ.

Στὸ βουνό, διψάει κανεὶς περισσότερο παρ' ὅ,τι στὴν πεδιάδα. Αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ξηρότητα τοῦ ἀέρος.

Μὴν ξεχνᾶτε, τέλος, ὅτι τὰ μάλλινα ροῦχα εἶναι ἀπαραίτητα στὸ βουνό. Ὁ καιρὸς ἀλλάζει ἐκεῖ πολὺ συχνὰ καὶ ἡ θερμοκρασία κατεβαίνει ταχύτατα.

Σὲ κάθε 1000 μέτρα) καὶ θὰ γίνουν λιγώτερο εὐαίσθητοι σ' αὐτό.

Τὸ βουνὸ κάνει καλὸ ἐπίσης στοὺς φυματικούς, κυρίως σ' ἐκείνους ποὺ ἡ κατάστασίς τους παρουσιάζει στασιμότητα. Τὸ πιὸ ἰδεῶδες ὕψος θὰ ἦταν τὰ 1200—1500 μέτρα. Ἀλλὰ χρειάζεται μεγάλη προσοχή, γιατὶ τὸ ἄφθονο ὀξυγόνο ποὺ βρίσκεται στὸν ἀέρα σ' αὐτὸ τὸ ὕψος, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ συμφορητικὲς καταστάσεις τῶν πνευμόνων. Γι' αὐτό, οἱ φυματικοὶ δὲν πρέπει νὰ ξεπερνοῦν τὰ 1000 μέτρα. Ὁ ἀέρας εἶναι ἐκεῖ λιγώτερο ζωογόνος, ἀλλ' ἀποφεύγονται οἱ κίνδυνοι τῶν συμφορήσεων. Μεταξὺ τῶν 300 καὶ 600 μέτρων, ὁ ἀέρας ἔχει ἁπλῶς τονωτικὴ ἐπίδρασι.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν αὐξημένη ἀρτηριακὴ πίεσι δὲν πρέπει νὰ ξεπερνοῦν τὰ 500—800 μέτρα. Πάνω ἀπὸ τὰ 1000 μέτρα, οἱ ἀναπνευστικὲς κινήσεις γίνονται πολὺ γρήγορες καὶ πιὸ βαθιὲς καὶ τὸ αἷμα ἐξαποστέλλεται ἀπὸ τοὺς πνεύμονες στὴν καρδιὰ μὲ πολὺ γρήγορο ρυθμό. Ἡ καρδιά, γιὰ νὰ συγχρονίσῃ τὶς κινήσεις της μὲ τῶν πνευμόνων, χτυπάει τότε πιὸ γρήγορα καὶ διοχετεύει μὲ μεγαλύτερη ὁρμὴ τὸ αἷμα στὶς ἀρτηρίες. Ἡ πίεσις, συνεπῶς, ἀνέρχεται καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ προκληθοῦν δυσάρεστα ἐπακόλουθα (αἱμορραγίες, ρῆξις τῶν ἀρτηριακῶν τοιχωμάτων κτλ.).

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, τὸ μεγάλο ὕψος δὲν εἶναι ἀξιοσύστατο στοὺς καρδιοπαθεῖς. Ὁ γρήγορος ἀναπνευστικὸς ρυθμὸς κουράζει τὴν καρδιὰ καὶ χειροτερεύει τὴν κατάστασι τοῦ ἀσθενοῦς. Ἕνα μέτριο ὕψος, ὅμως, π.χ. γύρω στὰ 300—500 μέτρα, μπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ τὸν ἀσθενῆ.

Μεγάλη προσοχὴ χρειάζονται ἐπίσης τὰ μάτια. Τὸ ἡλιακὸ φῶς εἶναι στὸ βουνὸ ἐξαιρετικὰ ἔντονο καὶ ἡ λάμψις του ἐπιδρᾶ μὲ τρόπο δυσάρεστο στὴν ὅρασι. Ἡ ἐπιπεφυκῖτις εἶναι ἡ συνηθέστερη πάθησις τῶν ἀνθρώπων ποὺ δὲν ἔχουν συνηθίσει στὴ ζωὴ τοῦ βουνοῦ. Ἀλλὰ κάποτε ἡ ἐπίδρασις τῆς ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ρωγμές, ἀκόμη καὶ ἀποκόλλησι τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς. Γι' αὐτό, πρέπει νὰ προστατεύετε τὰ μάτια σας, ὅταν βρισκόσαστε σὲ μεγάλο ὕψος. Τὰ καλύτερα γυαλιὰ εἶναι τὰ ἀπορροφητικά, ποὺ περιέχουν ψήγματα σιδήρου ἢ ἄλατα μαγγανίου. Οἱ οὐσίες αὐτὲς ἀπορροφοῦν τὶς ὑπεριώδεις καὶ ὑπέρυθρες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι τὰ ἀνοιχτόχρωμα μάτια εἶναι πιὸ εὐαίσθητα στὴν ἡλιακὴ ἀκτινοβολία, ἀπὸ τὰ σκοῦρα.

Ἡ καλυπτομένη ἀσθένεια τοῦ ὕψους μπορεῖ νὰ προσβάλῃ ὁποιονδήποτε ἄνθρωπο, ὕστερα ἀπὸ τὰ 3500 μέτρα. Ὀφείλεται στὴν ἐλλειψι ὀξυγόνου. Οἱ ἐξηντλημένοι ὀργανισμοί, ὅμως, ἀρνίζουν νὰ ἀνταποκριθοῦν ἀπὸ τὰ 2000 μέτρα. Οἱ πάσχοντες ἀπὸ πνευμονικὴ ἢ καρδιακὴ ἀνεπάρκεια αἰσθάνονται ἐνοχλήσεις καὶ σὲ μικρότερο ὕψος. Ὅταν δὲν εἴσαστε συνηθισμένοι, εἶναι καλὸ ν' ἀνεβαίνετε σταδιακά, π.χ. θὰ ξεκουρασθῆτε μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα ὅταν φθάσετε στὰ 500 μέτρα, δυὸ μέρες στὰ 1000 μέτρα, τρεῖς ἡμέρες στὰ 1500 μέτρα κ.ο.κ.

Στὸ βουνό, διψάει κανεὶς περισσότερο παρ' ὅ,τι στὴν πεδιάδα. Αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ξηρότητα τοῦ ἀέρος.

Μὴν ξεχνᾶτε, τέλος, ὅτι τὰ μάλλινα ροῦχα εἶναι ἀπαραίτητα στὸ βουνό. Ὁ καιρὸς ἀλλάζει ἐκεῖ πολὺ συχνὰ καὶ ἡ θερμοκρασία κατεβαίνει ταχύτατα.

ΕΥΘΥΜΗ

Ἱστοριούλα

Ἕνα χαριτωμένο παιδὶ

-ΠΑΙΔΙΑ!... φώναξε ὁ κ. Ζὼρζ Ζεράρ. Οὔτε νὰ τὰ βλέπω ἀπὸ μακρυά! Εἶναι τέρατα!

— Εἶμαι ἀπολύτως σύμφωνη μαζί σου, πλειοδότησε ἡ κυρία Ζοζεφίνα, ἡ νεαρὴ γυναίκα του. Θὰ μᾶς ἀναστατώσουν, θὰ μᾶς δημιουργήσουν καϋμοὺς καὶ βάσανα! Ὄχι, πρὸς Θεοῦ, νὰ μᾶς λείπουν! Καλὰ τὴν περνάμε, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, ποὺ παντρευτήκαμε. Γυρίζουμε σὲ ταξίδια κι' ἐκδρομές, εἴμαστε ἐλεύθεροι, ἀγαπιόμαστε σὰν τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου μας. Γιατὶ νὰ καταστρέφουμε τὴν εὐτυχία μας; Τὰ παιδιὰ φέρνουν ἀγωνίες καὶ λαχτάρες. Καταλαβαίνω πὼς, ἂν εἶχα ἕνα μπεμπέ, θὰ τὸν ἀγαποῦσα πάρα πολὺ καὶ θὰ θυσίαζα ὅλη μου τὴ ζωὴ γι' αὐτόν...

— Καὶ φυσικά, πρόσθεσε εἰρωνικὰ ὁ Ζώρζ, ἐμένα θὰ μὲ παραμελοῦσες, μοιράζοντας τὴν ἀγάπη σου στὰ δύο!

— Δὲ θὰ σὲ παραμελοῦσα, ἀλλά, καθὼς εἶναι φυσικό, τὸ παιδὶ θὰ μὲ ἀπασχολοῦσε πολὺ καὶ σὺ ἴσως νὰ παραγωρίσουνα μὲ καμμιὰ ἄλλη!

— Ἄ, ὄχι! Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ ἔκανα ποτέ. Γιατὶ ὅμως νὰ μπούμε σὲ μπελάδες;

*

Ὅμως, ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, ἡ κυρία Ζεράρ ἄρχισε νὰ γοιώθη, ὅτι κάτι τῆς ἔλειπε. Οἱ ἐκδρομὲς καὶ τὰ ταξίδια ἄρχισαν νὰ τὴν κουράζουν. Ἡ ἴδια τους ἡ ἀγάπη εἶχε πέσει σὲ πιὸ ἤρεμο, σὲ πιὸ χαμηλὸ τόνο. Μερικὰ βράδυα, ποὺ δὲν ἐβγαιναν μετὰ τὸ φαγητό, τὸ σπίτι τοὺς φαινόταν τρομερὰ ἀδειο. Δὲν εἶχαν πιὰ τί νὰ ποῦν, τί νὰ κάνουν. Ἡ κυρία Ζοζεφίνα ἄρχισε νὰ πλήττη. Ἀνάλογα συναισθήματα δοκίμαζε καὶ ὁ κ. Ζεράρ. Ἔτσι, παῶτος αὐτὸς πρότεινε ἕνα φάρμακο στὴ γυναίκα του:

— Θὰ μπορούσαμε, τὶς εἶπε ἀναστενάζοντας, νὰ πάρουμε στὸ σπίτι κανένα ζῶο, κανένα σκύλο, ἢ καμμιὰ γάτα... Θὰ μᾶς διασκεδάζη, θὰ τὸ ἀγαπᾶμε, θὰ μᾶς ἀγαπᾶ. Καὶ δὲ θὰ μᾶς ἐνοχλῇ καθόλου, γιατὶ ἕνα ζῶο ὑπακούει πάντα στὰ ἀφεντικά του.

Ἡ κυρία Ζοζεφίνα ἔμεινε ἀπόλυτα σύμφωνη. Εἶχε ὅμως ἀντιρρήσεις σχετικὰ μὲ τὸ εἶδος τοῦ ζώου.

— Ὄχι σκυλί, δήλωσε. Κάνει θόρυβο καὶ βρωμίζει τὸ σπίτι. Οὔτε καὶ γάτα. Οἱ γάτες εἶναι ἐγωϊστριες. Ὅτι, κι' ἂν τοὺς κάνῃς, μπορεῖ νὰ σὲ τσαγκρουνίσουν. Ἄλλωστε, χαλοῦν τὰ ἔπιπλα μὲ τὰ νύχια τους.

— Τότε, λοιπόν, τί προτιμᾶς; Δὲ μποροῦμε, φαντάζομαι, νὰ πάρουμε κανένα τιγράκι ἢ κανένα κροκόδειλο!

— Ὄχι, ἀλλὰ θὰ μποροῦσαμε ν' ἀναθρέψουμε ἕνα μικρὸ πίθηκο. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ φίλοι μας Ρουσσώ. Ἔχουν ἕνα μαϊμουδάκι χαριτωμένο! Ὅμοιο μὲ μωρό!

Ἡ κυρία Ζοζεφίνα δὲν ἤθελε νὰ γίνη μητέρα, ἀλλὰ τῆς ἄρεσε νὰ φαντάζεται, ὅτι εἶναι. Γι' αὐτὸ κατάφερε νὰ πείσῃ τὸν ἄντρα της νὰ πάρουν ἕνα μικρὸ πίθηκο «ὅμοιο μὲ μωρό».

Ὅταν ὁ Ζάν — ἔτσι ὠνόμασαν τὸ πιθηκάκι — ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι τους, γιόρτασαν τὸ γεγονὸς σὰ νὰ εἶχαν ἀποκτήσει... διάδοχο!

Λίγο ἔλειψε, μάλιστα, νὰ στείλουν καὶ προσκλήσεις στοὺς συγγενεῖς καὶ στοὺς φίλους των.

— Τί χαριτωμένο ζῶο! φώναξε ἐνθουσιασμένη ἡ κ. Ζοζεφίνα. Εἶναι διασκεδαστικὸ σὰν παιδάκι, ἀλλὰ πολὺ λιγώτερο ἐνοχλητικό.

*

Κι' ὅμως, οἱ δυὸ σύζυγοι, δὲν ἄργησαν νὰ μετανοιώσουν γιὰ τὸ μπελά, ποὺ ἔβαλαν στὸ κεφάλι τους. Ὁ Ζάν, ὅσο μεγάλωνε, τόσο γινόταν καὶ πιὸ ἄτακτος. Χαλοῦσε τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνές του κι' ὅλο ἤθελε νὰ τὸν χαϊδεύουν καὶ νὰ τὸν περιποιοῦνται.

Ποὺ νὰ μπορέσῃ πιὰ τὸ ἀντρόγυνο νὰ φάῃ ἔξω, ἢ νὰ περάσῃ τὴ βραδυά του στὸ θέατρο, ἢ στὸν κινηματογράφο; Ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, ἔπρεπε νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ἀνήσυχο καὶ ἀπαιτητικὸ αὐτὸ ζῶο.

Μὲ λίγα λόγια, ἡ ζωή τους, ἐξ αἰτίας τοῦ Ζάν, εἶχε γίνει ἀνυπόφορη. Ἂν παίρναμε... μιὰ παρα-

Ἀποτυπώματα.

μάνα, πρότεινε μιὰ μέρα δειλὰ ὁ κύριος Ζεζάρ.

— Ἀκριβῶς, ἀγαπητέ μου! Ὁ Ζὰν χρειάζεται μιὰ παραμάνα, ἀπάντησε ἡ γυναίκα του, ποὺ ἔκανε περισσότερο κουμάντο στὸ σπίτι. Ὁ Ζὰν εἶναι σὰν ἕνα ἀνήσυχο μωρό. Ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὶς ἴδιες σχεδὸν φροντίδες.

— Εἶναι ὅμως ἕνα πολὺ παράξενο μωρό, ψιθύρισε ὁ κ. Ζεράρ. Φαντάζομαι πὼς θὰ βρεθῇ στὸ Παρίσι μιὰ παραμάνα ποὺ νὰ δεχθῇ νὰ τὸ ἀναλάβῃ. Δὲν πιστεύω νὰ τὸ θεωρήσῃ ταπεινωτικὸ νὰ περιποιῆται ἕνα πιθηκάκι!

— Γιατί; Παιδὶ δὲν εἶναι κι' αὐτό; Καὶ μάλιστα τόσο ἔξυπνο.. Ἄλλωστε, τί τὴν νοιάζει, ἅμα εἰσπράττει ἕνα γενναῖο μισθό;

★

Ὕστερα ἀπὸ πολλὰ τηλεφωνήματα καὶ περιπλανήσεις σὲ διάφορα μεσιτικὰ γραφεῖα, βρέθηκε, ἐπὶ τέλους, μιὰ βολικὴ παραμάνα. Ὅμως οἱ δυὸ σύζυγοι, δὲν τόλμησαν νὰ τῆς φανερώσουν ἀμέσως τὸ μυστικό. Φοβόντουσαν πώς, ἐκείνο ποὺ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ κάνουν, ἦταν κάπως ἀνόητο καὶ γελοῖο.

— Καλύτερα, εἶπε ἡ κυρία Ζοζεφίνα, νὰ μὴν τῆς ποῦμε τίποτε προηγουμένως. Ὅταν θὰ δῇ τὸ Ζάν, θὰ τῆς ἐξηγήσουμε περὶ τίνος πρόκειται, κι' ἂν εἶναι καλόκαρδη γυναίκα, πιθανὸν νὰ μὴν τῆς κακοφανῇ. Ἴσως μάλιστα νὰ συμπαθήσῃ τὸ Ζάν, ποὺ εἶναι τόσο γαλίφης καὶ παιγνιδιάρης!

Ὁ σύζυγος, ποὺ δὲ χαλοῦσε ποτὲ τὸ χατήρι τῆς γυναίκας του, ἔμεινε καὶ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι σύμφωνος.

★

Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, ἡ παραμάνα ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί της στὸ διαμέρισμα τῶν Ζεράρ, ἔτοιμη νὰ ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά της. Τὸ ἀντρόγυνο τὴν ὑποδέχτηκε μὲ κάποια ἀνησυχία. Τί θάλεγε, ἄραγε — ἀναρωτιόντουσαν — ὅταν, ἀντὶ γιὰ παιδί, θάβλεπε ἕνα πιθηκάκι; Εἶχαν ἀποφασίσει, τώρα ποὺ ἦρθε στὸ σπίτι, νὰ τῆς τὸ ποῦν, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ μούδιασαν κι' ἔκλεισαν τὸ στόμα τους.

— Ποῦ εἶναι τὸ παιδί; ρώτησε ἡ παραμάνα, θέλοντας ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ νὰ δείξῃ τὸ ζῆλο της.

— Ἔλα νὰ τὸ δῇς, ψιθύρισε ἡ κυρία Ζοζεφίνα.

Τὴν ὡδήγησαν στὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ — γιατὶ ὁ Ζὰν εἶχε χωριστὸ δωμάτιο καὶ μιὰ ὁμορφη καρυδένια κούνια. Ἐκεῖ βρισκόταν τώρα ἐμπλωμένος, σκεπασμένος μὲ μεταξωτὲς κουβέρτες καὶ φορώντας στὸ κεφάλι του ἕνα δαντελλένιο σκουφάκι.

— Νά το... εἶπε δειλὰ ἡ κυρία Ζοζεφίνα. Δὲν νὰ βρίσκεις χαριτωμένο;

Μὲ πόση δυσκολία ἔβγαιναν τὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα της! Μὰ καὶ ὁ σύζυγος, ποὺ βρισκόταν πίσω της, ἦταν ταραγμένος. Εἶχαν καταλάβει καὶ οἱ δυό τους τὴν ἀνοησία τους καὶ περίμεναν μὲ σφιγμένη καρδιὰ τὸ ξέσπασμα τῆς βίαιης ἀγανακτήσεως τῆς παραμάνας.

Μὰ ἐκείνη — τί παράξενο! — ἔμεινε σιωπηλή. Κύτταξε μερικὰ λεπτὰ μὲ ἀπορία τὸ μικρὸ πίθηκο. Ὕστερα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν κύριο Ζεράρ, χαμογέλασε κι' εἶπε μὲ θαυμασμό:

— Εἶναι ἀληθινὰ πολὺ χαριτωμένο. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, πόσο μοιάζει τοῦ πατέρα του! Ὅποιος τὸ δῇ, κύριε, βέ μπορεῖ οὔτε στιγμὴ νὰ ἀμφιβάλῃ πὼς εἶναι δικό σας! Φτοῦ, νὰ μὴ βασκαθῇ!

Τὸ ἀντρόγυνο κοκκάλωσε. Δὲ μπόρεσε νὰ πῇ λέξι ἀπὸ τὴ ντροπή του!

M. PAINE

Γιὰ μικροὺς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τετραπλὴ πυραμίδα

Ξεκινώντας ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια Α, Β, Γ καὶ Δ, μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήστε τὸ ἴδιο πάντοτε φωνῆεν, συμπληρῶστε ἀκολούθως καὶ τὶς τέσσερις πυραμίδες μὲ λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες.

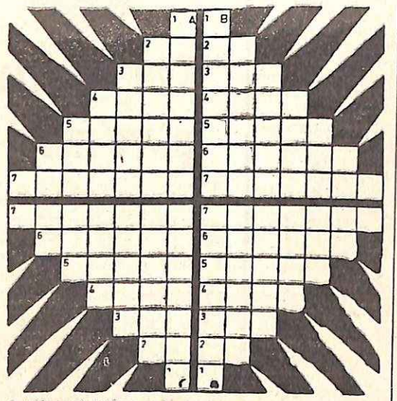

Γιὰ κάθε λέξι, θὰ χρησιμοποιῆτε ὅλα τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, σὰν ἕνα καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

1) Φωνῆεν.
2) Ἄρθρο (πληθ.).
3) Νησὶ τῶν Κυκλάδων.
4) Πρωταγωνίστησε στὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα.
5) Ἀγαπημένο πρόσωπο.
6) Φιλικός.
7) Μέλος ἱστορικῆς... Ἑταιρίας.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

1) Φωνῆεν.
2) Λουλουδάκια.
3) Κατάφασις.
4) Χώρα τῆς Ἀσίας.
5) Δὲν παρουσιάζουν τίποτα τὸ ἐξαιρετικό, μέτρια.
6) Καινούργιος.
7) Ἐκεῖ γίνεται ἡ τῆξις μετάλλων.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

1) Φωνῆεν.
2) Ἄρθρο (πληθ.).
3) Ἀριθμητικὸ (θηλ.).
4) Χώρα τῆς Ν. Α. Ἀσίας.
5) Σύμφωνον.
6) Καθαρό, ἀνόθευτο.
7) Εἰκόνες κατάλληλες γι' αὐτὴ τὴ σελίδα.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

1) Φωνῆεν.
2) Σύμφωνον.
3) Χρονικὸ ἐπίρρημα (ὄημ.).
4) Φυλὴ τῶν παιγνιοχάρτων.
5) Περίφημο ἰταλικὸ ψησάκι.
6) Τὴν χρειάζεται κάθε κοπέλλα.
7) Βρίσκονται κοντὰ στὸν Ἰσημερινὸ (οὐδ.).

Δ.

Φτερωτὲς συλλαβές

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα ἀπὸ καθεμιὰ τῶν κάτωθι λέξεων, πρέπει νὰ σχηματίσετε λέξεις τῶν 15 γραμμάτων, μὲ τὶς ἀντίστοιχες σημασίες:

1) Ἐχθρὸς τῆς δημοκρατίας: ΣΚΑΘΑΡΙΑ — ΠΑΡΕΛΘΟΝ — ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ — ΦΑΣΙΑΝΟΣ — ΑΝΟΣΤΟΣ.

★

2) Τὰ μαθήματά τους συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ἀπὸ μουσική: ΕΓΧΟΡΔΟΣ — ΜΟΔΙΣΤΡΑ — ΔΑΣΕΙΑ — ΚΑΛΛΟΝΗ — ΑΔΕΙΑ.

★

3) Ἔχει πρόσωπο ὁλοστρόγγυλο: ΦΕΓΓΟΣ — ΤΑΓΑΡΙ — ΚΟΠΡΟΣ — ΠΡΟΣΩΡΙΝΟΣ — ΠΟΣΙΜΟΣ.

Μαγικὴ εἰκόνων μὲ 7 εὑρήματα

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ διάφορα πράγματα, ποὺ βλέπετε καθαρὰ μέσα σ' αὐτὴ τὴν εἰκόνα, ὑπάρχουν καὶ ἑπτὰ ἀκόμη ἀντικείμενα, ποὺ ὁ ζωγράφος φρόντισε νὰ καμουφλάρῃ μὲ ἐπιδεξιότητα μέσα στὸ σχέδιό του.

Πιὰο ἀπὸ τὴ σκηνή, ἐπὶ παραδείγματι, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ διπλὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου, ὑπάρχει ἕνας ἀνάποδογυρισμένος κουβᾶς. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα ἕξη ἀντικείμενα, σκόρπισμένα στὸ σχέδιο, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Φροντίστε νὰ τὰ βρῆτε καὶ τὰ ἕξη μέσα σὲ τρία λεπτά, γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ ὑπερηφανεύεστε, γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 80

Ἠ ΚΟΥΖΙΝΑ

ΞΕΡΕΤΕ ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΕΤΕ ΤΑ ΠΥΡΕΞ;

Οἱ ἑπτὰ βασικοὶ κανόνες

1.— «Πυρὲξ» σημαίνει ἀναλυτικὰ «πυροφίλη», δηλαδὴ «φίλη τῆς φωτιᾶς». Πρόκειται γιὰ σκεῦη, ποὺ πηγαίνουν στὴ φωτιὰ σὰν συνηθισμένες κατσαρόλες, τηγάνια ἢ ταψιά, καὶ ὕστερα μποροῦν νὰ παρουσιασθοῦν κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴ τραπέζι. Συνήθως, τὰ σκεῦη αὐτὰ εἶναι διαφανῆ, σὰν γυαλινα.

2.— Εἶναι πάντα καλὸ νὰ τοποθετῆτε ἕνα στρῶμα ἁμιάντου ἀνάμεσα στὸ πυρὲξ καὶ τὴ φωτιά, γιὰ νὰ ἀποφεύγωνται τὰ ραγίσματα.

3.— Μὴ βάζετε τὰ σκεῦη πυρὲξ ζεστὰ στὸ ψυγεῖο. Ἀφῆστε τα πρῶτα νὰ πάρουν τὴ θερμοκρασία τοῦ περιβάλλοντος. Αὐτό, ἄλλωστε, ἰσχύει γιὰ ὅλα γενικῶς τὰ σκεύη.

4.— Μὴ βάζετε τὰ σκεῦη πυρὲξ κρύα, μόλις δηλαδὴ θὰ τὰ βγάλετε ἀπὸ τὸ ψυγεῖο, κατ' εὐθεῖαν στὴ φωτιά. Ἀφῆστε τα νὰ πάρουν τὴ θερμοκρασία τοῦ περιβάλλοντος, πρὶν τὰ χρησιμοποιήσετε.

5.— Μὴν ἀκουμπᾶτε τὰ σκεύη πυρὲξ, μόλις θὰ τὰ τροβήξετε ἀπὸ τὴ φωτιά, ἀπ' εὐθείας πάνω στὸ τραπεζομάντηλο, ἀλλὰ πάνω σ' ἕνα πιάτο.

6.— Μπορεῖτε νὰ προσφέρετε φαγητὰ μέσα στὰ ἀτομικὰ πυρὲξ, ἀκόμα καὶ σὲ προσκεκλημένους (αὐγά, μικρὰ σουφλὲ κλπ.). Ἀποφεύγετε μόνον νὰ χρησιμοποιῆτε στὸ ἴδιο γεῦμα πυρὲξ μὲ διαφορετικὴ διακόσμησι. Πρέπει νὰ τὰ θεωρῆτε σὰν κανονικὰ πιάτα.

7.— Μὴ βάζετε τὰ πυρὲξ στὸ φοῦρνο ἢ στὴ φωτιά, χωρὶς νὰ ἔχετε μέσα φαγητὸ ἢ χωρὶς νὰ τὰ βουτυρώσετε λίγο, γιατὶ μπορεῖ νὰ καταστραφοῦν.

Νὰ τώρα μερικὰ φαγητὰ καὶ γλυκίσματα, ποὺ γίνονται μέσα σὲ σκεύη πυρὲξ.

ΑΡΑΚΑΣ ΠΑΤΕ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα: Ἕνα κιλὸ ἄρακας ξεφλουδισμένος — 50 γραμμάρια βούτυρο — τρεῖς κουταλιὲς ἀφράγαλα — μιὰ κουταλιὰ φιλὸ ἀλάτι — 50 γραμμ. σηκώτι — ἕνα λάτι — 50 γραμμ. σηκώτι — ἕνα καρδιὰ — ἕνα φύλλο δάφνη — δυὸ καρδιὰ — ἕνα φύλλο δάφνη — δυὸ κουταλιὲς κονιάκ.

Ξεφλουδίζετε τὸν ἄρακα, καθαρίζετε τὸ καρδιὰ καὶ τὸ τρίβετε καὶ τὸ βάζετε νὰ ροδίσῃ σ' ἕνα τηγάνι μὲ βούτυρο. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, προσθέτετε τὰ μπιζέλια, τὰ ἀνακατεύετε μὲ ἕνα ξυλινο κουτάλι καὶ τὰ σκεπάζετε. Ἡ φλόγα πρέπει νὰ εἶναι μέτρια. Ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ (στὸ μεταξύ, ἀνακατεύετε κάθε τόσο γιὰ νὰ μὴν «πιάσῃ» ὁ ἄρακας καὶ ἂν εἶναι ἀνάγκη, ρίχνετε μερικὲς κουταλιὲς νερό), προσθέτετε τὸ κονιάκ, τὰ ἀφράγαλα καὶ τὸ φύλλο τῆς δάφνης. Τὰ ἀφήνετε ἀκόμα πέντε λεπτά, ὕστερα κόβετε κομματάκια τὸ συκώτι, προσθέτετε κι' αὐτό, τὰ βάζετε ὅλα στὴ φωτιὰ καὶ συμπληρώνετε τὸ μαγείρεμά, ὅσο εἶναι ἀπαραίτητο.

ΑΥΓΑ ΜΕ ΜΠΕΗΚΟΝ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα: ὀκτὼ φρέσκα αὐγὰ — ὀκτὼ φέτες μπέηκον — πενήντα γραμμάρια βούτυρο καὶ πιπέρι.

Παίρνετε τέσσερα ἀτομικὰ πυρέξ, χαμηλὰ καὶ φαρδειά. Ἀνάβετε τὸ φοῦρνο, γιὰ νὰ ζεσταθῇ. Στὸ μεταξύ, βάζετε στὸ βάθος κάθε τηγανιοῦ βούτυρο (ὅσο ἕνα καρύδι), ρίχνετε ἀπὸ πάνω τὸ μπέηκον καὶ βάζετε τὸ πυρὲξ στὸ φοῦρνο, ὥσπου νὰ δῆτε ὅτι τὸ λευκὸ μέρος τοῦ μπέηκον ἔχει σχεδὸν λυώσει καὶ ἔχει γίνει διαφανές. Βγάζετε τὰ πυρὲξ ἀπὸ τὸ φοῦρνο, ἀφαιρεῖτε τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ πάχος ποὺ ἔχει συγκεντρωθῇ στὸ βάθος, σπάζετε τὰ αὐγά σ' ἕνα πιάτο, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι εἶναι φρέσκα, καὶ ρίχνετε ἀπὸ δυὸ σὲ κάθε πυρέξ. Ρίχνετε πιπέρι πάνω στὰ αὐγά, τοποθετῆτε πάλι τὸ πυρὲξ στὸ φοῦρνο καὶ σβήνετε ἀμέσως τὴ φωτιά. Τὰ βγάζετε ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ καὶ τὰ σερβίρετε ἀμέσως, συνοδεύοντας τὸ πιάτο μὲ μουστάρδα. Μὴ τὰ ἁλατίσετε.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΠΙΚΑΝΤΙΚΕΣ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα: ὀκτὼ ντομάτες σχεδὸν ὥριμες — ἁλάτι χοντρὸ δυὸ κουταλιὲς — ἁλάτι ψιλὸ μισὸ κουταλάκι — βασιλικὸς — ἕνα κρεμμύδι — λάδι — ξίδι — πιπέρι.

Πλένετε μὲ προσοχὴ τὶς ντομάτες, τὶς κόβετε σὲ φέτες, τὶς τοποθετεῖτε σὲ μιὰ πιατέλα, σ' ἕνα μόνο στρῶμα, καὶ ρίχνετε ἀπὸ πάνω τὸ χοντρὸ ἁλάτι. Ὕστερα, γέρνετε τὸ πιάτο, μὲ τρόπο ποὺ νὰ φεύγῃ τὸ νερὸ ποὺ σχηματίζεται. Βράζετε χωριστὰ τὸ κρεμμύδι, ἀφήνοντάς το σὲ βραστὸ νερὸ (ὄχι ἁλατισμένο) γιὰ δέκα λεπτὰ περίπου. Τὸ βγάζετε, τὸ κόβετε σὲ κομματάκια, πλένετε τὸ βασιλικὸ καὶ τὸν κόβετε πολὺ ψιλό. Ὅταν οἱ ντομάτες θὰ ἔχουν στραγγίξει ἐπὶ μισὴ ὥρα, προσθέτετε τὸ κρεμμύδι καὶ τὸ βασιλικό. Χωριστά, λυώνετε τὸ ψιλὸ ἁλάτι σὲ τρεῖς κουταλιὲς λάδι. Χωρίζετε τὶς ντομάτες σὲ τέσσερα ἀτομικὰ πυρέξ, ρίχνετε ἀπὸ πάνω τὸ ξίδι καὶ τὸ λάδι, καὶ τὸ βάζετε γιὰ λίγα λεπτὰ σὲ χλιαρὸ φοῦρνο. Ὕστερα τὰ σερβίρετε στὸ τραπέζι.

ΠΙΛΑΦΙ ΚΑΠΡΙ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα: ρύζι 400 γρ. — Ἕνα μικρὸ κρεμμύδι — λίγο σέλινο — 3)4 τοῦ κιλοῦ ἐλαφρὸ ζουμὶ κρέατος — 100 γραμμ. βούτυρο — 200 γραμμ. γαρίδες — 5 φιλαράκια ἀβγίνα — ἕνα ποτήρι κρασὶ ἀρετσίνωτο — 6 χοντρὲς γαρίδες — δυὸ κουταλιὲς ψιλοκομμένο μαϊντανὸ — ἁλάτι.

Σ' ἕνα πυρὲξ τοῦ σουφλέ, ρίχνετε τὸ κρεμμυδάκι, ψιλοκομμένο σὲ ψιλὲς φετίτσες, μὲ τὸ μισὸ βούτυρο. Ὅταν θὰ ξανδήνῃ, προσθέτετε δυὸ κοφτὲς κουταλίτσες ψιλὸ ἁλάτι καὶ τὸ μισὸ σέλινο, πλυμένο καὶ ψιλοκομμένο, τὰ ἀφήνετε μερικὰ λεπτά, ὕστερα ρίχνετε τὸ ρύζι καὶ ἀνακατεύετε γιὰ νὰ ἀπορροφήσῃ τὸ βούτυρο. Ρίχνετε τὸ ζωμὸ σιγὰ - σιγά, γιὰ νὰ προφτάσῃ τὸ ρύζι νὰ τὸ ἀπορροφᾷ. Στὸ μεταξύ, τηγανίζετε τὶς γαρίδες, ἀφοῦ τὶς ἔχετε καθαρίσει καὶ τοὺς ἔχετε ἀφαιρέσει τὸ κέλυφος, μαζὶ μὲ τριάντα γραμμάρια βούτυρο καὶ μὲ τὰ φιλαράκια βούτυρο καὶ μὲ τὰ φιλαράκια βούτυρο καὶ μὲ τὰ φύλλα τῆς δάφνης πλυμένα καὶ τριμμένα, χωρὶς ἁλάτι. Ρίχνετε τὸ κρασὶ πάνω στὶς γαρίδες καὶ τὸ ἀφήνετε νὰ ἐξατμισθῇ, μὲ τὸ τηγανάκι σκεπαστό. Στὸ μεταξύ, τὸ ρύζι θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμο καὶ πρέπει νὰ μὴν ἐχάσετε νὰ τὸ τραβήξετε ἀπὸ τὴ φωτιὰ ὅταν εἶναι ἀκόμη πολὺ ἀσπειρωτό. Προσθέτετε, μὲ σβημένη φωτιά, τὶς γαρίδες. Ἀνακατέψετε, σκεπάστε τὸ πυρὲξ καὶ ἀφῆστε το γιὰ πεντε λεπτὰ πρὶν νὰ σερβίρετε. Ὕστερα προσθέσετε τὸ μαϊντανό, διακοσμῆστε τὸ πιλάφι μὲ τὶς ἕξη μεγάλες γαρίδες, ποὺ θὰ τὶς ἔχετε βράσει ξεχωριστὰ σὲ ἁλατισμένο νερό, καὶ παρουσιάσετε τὸ φαγητὸ στὸ τραπέζι.

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΠΟΥΛΜΑΝ

Ἕνα ὑποβρύχιο πούλμαν ἐκτελεῖ ἀπὸ ἡμερῶν τακτικὴ συγκοινωνία στὴ λίμνη τῆς Γενεύης, συνδέοντας διάφορα προάστια τῆς Λωζάννης καὶ γειτονικὰ χωριά. Πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου ἐξερευνητοῦ τοῦ βυθοῦ Αὐγούστου Πικάρ, ὁ ὁποῖος ἔζησε στὸ πρῶτο αὐτὸ ὑποβρύχιο - λεωφορεῖο τὸ ὄνομά του. Ἡ φωτογραφία ποὺ δημοσιεύουμε πάρθηκε κατὰ τὸ παρθενικὸ ταξίδι τοῦ σκάφους. Τὸ ταξίδι αὐτὸ διήρκεσε 45 λεπτὰ καὶ οἱ ἐπιβάται μπόρεσαν νὰ θαυμάσουν, καθισμένοι σὲ ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες, ὅλη τὴν ἀγνωστη γοητεία τοῦ βυθοῦ, μέσα σὲ εἰδικὰ κάτοπτρα, ποὺ βρίσκονταν πλάϊ στὰ φιλιστρίνια.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΤΟΥΡΤΑ ΜΕ ΜΗΛΑ

Γιὰ πέντε - ἕξη μερίδες τούρτα: μισὸ κιλὸ μῆλα ἀρκετὰ σκληρά — δυὸ - τρεῖς κουταλιὲς νερὸ — τρία - τέσσερα κουταλάκια ζάχαρι — δυὸ κουταλιὲς βούτυρο — τρία μῆλα φυρίκια — μιὰ κουταλιὰ ζαχαρι ἄχνη.

Γιὰ τὴν παστα: 250 φαρίνα — 180 γραμμ. βούτυρο — 100 γραμμ. ζάχαρι — ἁλάτι — ἕνα αὐγό. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά: τρεῖς κουταλιὲς μαρμελάδα ἀπὸ φραούλες — μιὰ κουταλιὰ τσέρι — 30 γραμμ. βούτυρο.

Ἑτοιμάζετε μιὰ παστα μὲ τὰ ἀνωτέρω ὑλικά. Βουτυρώνετε ἕνα φαρδὺ ταψὶ πυρὲξ μὲ τὰ 30 γραμμ. τὸ βούτυρο καὶ ἁπλώνετε τὴν παστα σὲ ὕψος ἑνὸς ἑκατοστοῦ. Σκεπάστε μὲ μιὰ - δυὸ φουχτιὲς φασόλια ξερὰ τὴν παστα ὁπὸ βάθος τοῦ ταψιοῦ γιὰ νὰ μὴ σηκωθῇ (εἶναι ἕνα τέχνασμα, στὸ ὁποῖο καταφεύγουν πολλοὶ ζαχαροπλάστες) καὶ βάλτε το ταψὶ σὲ ζεστὸ φοῦρνο γιὰ εἴκοσι λεπτά. Στὸ μεταξύ, ξεφλουδίζετε τὰ σκληρὰ μῆλα, τὰ κόβετε σὲ φετίτσες καὶ τὰ βάζετε σὲ μιὰ κατσαρόλα πυρέξ, μὲ τὸ βούτυρο, τὸ νερό, τὴ ζάχαρι. Τὰ ἀφήνετε νὰ βράσουν μέχρι ποὺ νὰ σχηματισθῇ ἕνα εἶδος πουρέ. Στὸ μεταξύ, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι λεπτά, ξεφουρνίζετε τὴν παστα, ἀφαιρεῖτε τὰ φασόλια καί, ὅταν ὁ πουρὲς τῶν μήλων θὰ εἶναι ἕτοιμος, τὸν ρίχνετε ἀπὸ πάνω. Ὕστερα, πλένετε, ξεφλουδίζετε καὶ κόβετε σὲ φετίτσες τὰ φυρίκια, καὶ τὰ τοποθετεῖτε. Βάζετε τὸ ταψὶ στὸ φοῦρνο γιὰ δέκα λεπτὰ ἀκόμα καὶ στὸ μεταξὺ λυώνετε τὴ μαρμελάδα μὲ τὸ τσέρι καὶ μὲ λίγο χλιαρὸ νερό. Βγάζετε τὸ ταψὶ ἀπὸ τὸ φοῦρνο, ρίχνετε ἀπὸ πάνω τὴ μαρμελάδα καὶ σερβίρετε τὴν τούρτα.

ΓΛΩΣΣΕΣ «ΦΑΑΜΙΝΓΚΟ»

Γιὰ τέσσερις μερίδες: Δυὸ φαρδεῖα φιλέτα γλώσσας — πιπέρι — ἁλάτι — μισὸ κιλὸ ὥριμες ντομάτες — 80 γραμμ. βούτυρο — ἕνα μεγάλο κρεμμύδι — τρεῖς μεγάλες κουταλιὲς νερὸ — λίγα φυλλαράκια βασιλικὸ — μερικὲς τσουκνίδες μαϊντανό.

Βγάζετε τὸ δέρμα ἀπὸ τὰ φιλέτα τῆς γλώσσας, τοὺς ρίχνετε ἁλάτι καὶ πιπέρι, τὰ τυλίγετε σὲ κύλινδρο καὶ τὰ στερεώνετε μὲ ὀδοντογλυφίδες. Ὕστερα τὰ τακτοποιεῖτε στὸ βάθος ἑνὸς πυρέξ. Πλένετε τὶς ντομάτες καὶ τὶς κόβετε σὲ κομματία, τὶς ἁλατίζετε ἐλαφρὰ καὶ τὶς βάζετε κατὰ μέρος, ἔτσι, ποὺ νὰ βγῇ ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ περιέχουν. Στὸ μεταξύ, βάζετε σ' ἕνα τηγανάκι νὰ κάψῃ τὸ βούτυρο. Καθαρίζετε τὸ κρεμμύδι, τὸ κόβετε λεπτό, τὸ ρίχνετε στὸ καφτὸ βούτυρο καί, ὅταν θὰ ξανδήνῃ, προσθέτετε τὶς ντομάτες, τὸ νερό, τὰ μυρωδικὰ καί, ἂν εἶναι ἀνάγκη, κι' ἄλλο ἁλάτι. Ἀνακατεύετε καλὰ κι' ἀφήνετε τὴ σάλτσα νὰ βράσῃ γιὰ μερικὰ λεπτά. Ὕστερα ρίχνετε ὅλο αὐτὸ τὸ μίγμα πάνω στὸ ψάρι, σκεπάζετε τὸ πυρὲξ μ' ἕνα λαδωμένο χαρτὶ ἢ μ' ἕνα λαδωμένο βουτυρωμένα καὶ τὸ βάζετε σὲ φοῦρνο, ὄχι πολὺ ζεστό, γιὰ μισὴ ὥρα. Ξεφουρνίζετε, ἀφαιρεῖτε τὸ χαρτί, στολίζετε τὸ φαγητὸ μὲ τούφες μαϊντανοῦ καὶ σερβίρετε. Συνοδεύετε αὐτὸ τὸ πιάτο (ποὺ θὰ γίνῃ εὐκολώτερα, ἂν θὰ παρετε τὰ φιλέτα τῆς γλώσσας ἕτοιμα), μὲ ὁροσερὴ ρετσίνα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὅλα μὲ τὸ αὐγά.

Ο ΟΔΗΓΟΣ της νεφρής κυρίας

ΤΟ ΝΕΟ ΣΠΙΤΙ ΕΙΝΑΙ ΟΠΩΣ ΜΙΑ ΕΤΑΙΡΙΑ

Σ' αὐτὴ τὴ δεύτερη συνέχεια, θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἀναλύσουμε δυὸ σημαντικὰ προβλήματα τῆς νεαρῆς οἰκοδέσποινας: τὶς σχέσεις της μὲ τὸ νέο περιβάλλον ὅπου ζῆ, καὶ τὴν ὀργάνωσι τοῦ οἰκογενειακοῦ προϋπολογισμοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ θὰ τοποθετηθῆ στὴν πόρτα τοῦ νέου σπιτιοῦ ἡ μικρὴ πινακίδα μὲ τὸ «καινούργιο ὄνομα», ἡ νεαρὴ οἰκοδέσποινα βρίσκεται ἀντιμέτωπη μ' ἕνα σωρὸ προβλήματα περιβάλλοντος, ἰδιαίτερα στὴν περίπτωσι, ποὺ αὐτὴ καὶ ὁ σύζυγός της δὲν κατοικοῦν σὲ μονοκατοικία, ἀλλὰ σὲ διαμέρισμα πολυκατοικίας (εἴτε νοικιασμένο, εἴτε ἰδιόκτητο).

«Μὰ τί σχέσι ἔχω ἐγὼ μ' αὐτά;» παρατηρεῖ ἡ νεαρὴ κυρία. «Θὰ ἀσχοληθῆ ὁ σύζυγός μου μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ προβλήματα, δηλαδὴ τὸ νοικι, τὴ θέρμανσι, τὸ ἀσανσέρ, κλπ., ἢ πρέπει νὰ τὸ ἀναλάβω ἐγώ;»

Δὲν εἶναι ἐπιθεβλημένο νὰ ἀσχοληθῆ αὐτή, μιὰ πολλὲς φορὲς ὁ νεαρὸς σύζυγος βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι τὸ πρωὶ καὶ γυρίζει τὸ βράδυ. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, εἶναι οὐσιαστικὰ ἀδύνατο νὰ τοῦ ἀπαιτήσῃ, στὶς λίγες ὧρες ποὺ χαίρεται τὸ σπίτι, νὰ ἀσχοληθῆ μὲ θέματα ὅπως τὸ νοικι, ἡ θέρμανσι, τὸ ἀσανσέρ. Χωρὶς νὰ λογαριάσουμε, ὅτι τὰ περισσότερα προβλήματα, ποὺ εἶναι σχετικὰ μὲ τὴν εὐχαρίστη βραμονὴ μιᾶς οἰκογένειας σὲ μιὰ πολυκατοικία ,ἀφοροῦν πολὺ περισσότερο τὴ γυναίκα, παρὰ τὸν ἄντρα.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΤΟΥΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥΣ

Εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι, τὴ στιγμὴ ποὺ ὑπέγραφαν τὸ συμφωνητικὸ τῆς ἐνοικιάσεως, οὔτε ἐκεῖνος, οὔτε ἐκείνη, ἔδωσαν ἀρκετὴ σημασία στοὺς κανονισμούς.

Καί, ὅμως, θὰ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ στὰ διάφορα ἄρθρα γιὰ νὰ μάθουν τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ ἀναλαμβάνουν, μπαίνοντας στὸ καινούργιο σπίτι. Πρέπει νὰ ξέρουν π.χ., ὅτι εἶναι αὐτοὶ ὑπεύθυνοι γιὰ ὁποιαδήποτε ζημιὰ θὰ συμβῆ στὸ σπίτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς τους. Ὅτι ἀπαγορεύεται νὰ φιλοξενοῦν πέρα ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα ἄτομα, ποὺ δὲν συμπεριλαμβάνονται στὸ συμφωνητικό. Ὅτι ἀπαγορεύεται (ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ πάρουν εἰδικὴ ἄδεια ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη ἢ τὸν διαχειριστὴ) νὰ κρατοῦν στὸ σπίτι σκυλιὰ ἢ ἄλλα ζῶα, νὰ ἐξασκοῦν ἐπαγγέλματα, ποὺ δὲν προβλέπονται στὸ συμφωνητικό, νὰ δίνουν γιορτὲς καὶ θορυβώδεις συγκεντρώσεις, νὰ χρησιμοποιοῦν μουσικὰ ὄργανα, ραδιόφωνα καὶ πικ - ἀπ, σὲ ἔντασι, ποὺ νὰ ἐνοχλῆ τοὺς ἐνοικιαστὲς τῶν ἄλλων διαμερισμάτων, νὰ τοποθετοῦν γλάστρες μὲ λουλούδια στὰ παράθυρα κλπ.

Ἄλλες σημαντικὲς ἀπαγορεύσεις, ποὺ περνοῦν συχνὰ ἀπαρατήρητες, εἶναι: «Ἀπαγορεύεται νὰ κρατοῦν στὸ σπίτι εὐφλεκτες ὕλες, νὰ τινάζουν χαλιά, σεντόνια καὶ κουβέρτες, σὲ ἀκατάλληλες ὧρες (ἐπιτρέπεται μόνο ἀνάμεσα στὶς 7 καὶ στὶς 9 τὸ πρωΐ), νὰ ἀφίνουν κουβάδες μὲ ἀπορρίμματα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος, νὰ ρίχνουν ἀπορρίμματα στὶς αὐλές, νὰ ἐνοχλοῦν τοὺς ἄλλους μὲ διάφορους θορύβους στὶς νυχτερινὲς ὧρες.

Οὐσιαστικά, κάθε νέος ἐνοικος, ἀναγκάζεται νὰ προσαρμοστῆ μὲ τὸν «τρόπο ζωῆς τῆς πολυκατοικίας». Ἄλλοι, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κανόνες, τηροῦνται αὐστηρά, ἄλλοι λιγώτερο.

Μὲ ποιὰ κριτήρια, λοιπόν, πρέπει νὰ κανονίσῃ ἡ νεαρὴ κυρία τὶς σχέσεις της μὲ τοὺς συγκατοίκους καὶ τὸ θυρωρό;

ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΝΑ «ΣΑΒΟΥΑΡ ΒΙΒΡ»

Γιὰ τὶς σχέσεις της αὐτές, μπορεῖ φυσικὰ καὶ νὰ ἐμπιστευθῆ στὴν καλὴ ἀνατροφὴ καὶ στὴν εὐθυκρισία της. Μά, γιὰ νὰ τὴν διευκολύνουμε, τῆς ὑποδεικνύουμε ὡρισμένους κανόνες καλῆς συμπεριφορᾶς, ποὺ θὰ τὴν βοηθήσουν νὰ φερθῆ σωστὰ καὶ ἀψογα.

1.— "Αν ἀγαπᾶ τὰ ζῶα καὶ ἔχη στὸ σπίτι της, πρέπει νὰ ἀποφεύγη νὰ λερώνουν τὰ μπαλκόνια (οἱ ἐνοικοι τοῦ κάτω διαμερίσματος θὰ ἔχουν κάθε δικαίωμα νὰ ἀντιδράσουν) ἢ νὰ γαυγίζουν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα σὲ κάθε βῆμα, ποὺ ἀκοῦνε ἀπ' ἔξω. Ἀκόμη καὶ τὰ οἰκιακὰ ζῶα πρέπει νὰ μάθουν νὰ ὑπακοῦνε καὶ νὰ ὑποτάσσωνται στοὺς νόμους τῆς συγκατοικίας.

2.— "Αν ἀγαπᾶη τὸ ραδιόφωνο, ἂς μὴ ξεχνᾶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλλη τὰ προγράμματα ποὺ ἐπιθυμεῖ ν' ἀκούσῃ αὐτή, καὶ στοὺς ἄλλους ἐνοίκους. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ παίρνη τὸ ραδιόφωνο ἢ τὸ πικ - ἀπ στὸ μπαλκόνι, ἀναγκάζοντας ὅλη τὴ γειτονιὰ ν' ἀκούῃ τὰ προγράμματα ἢ τοὺς δίσκους τῆς προτιμήσεώς της. Μετὰ τὶς 10, μπορεῖ ν' ἀκούῃ ραδιόφωνο ἢ πικ - ἀπ, ἀλλὰ μόνο σὲ πολὺ χαμηλὴ ἔντασι.

3) "Αν εἶναι φανατικὴ στὴν καθαριότητα, ἂς ἔχη ὑπ' ὄψιν της πὼς δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιῆ θορυβώδεις ἠλεκτρικὲς συσκευές, οὔτε νὰ μεταφέρη ἐπίπλα ἀνάμεσα στὶς 10 τὸ βράδυ καὶ στὶς 8 τὸ πρωΐ. Ἀκόμη καὶ τὸ μπάνιο καὶ τὸ ντους, τὶς νυχτερινὲς ὧρες, πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται μὲ τρόπο, ποὺ ὁ θορυβος τοῦ νεροῦ (ποὺ ἀκούγεται περισσότερο μέσα στὴ σιωπὴ) νὰ μὴν ἐνοχλῆ τοὺς ἄλλους.

4.— "Αν ἀγαπᾶη τὰ λουλούδια καὶ ἔχη γλάστρες στὸ μπαλκόνι ἢ τὰ παράθυρα, πρέπει νὰ φροντίζη νὰ τὶς τοποθετῆ μέσα στὰ εἰδικὰ πιάτα, γιὰ νὰ συγκετρώνουν τὸ νερὸ ποὺ τοῦ ποτίσματος, μὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν τρέχη στὰ κάτω μπαλκόνια ἢ στὰ κάτω παράθυρα. "Αν τὰ φυτά, ποὺ ὑπάρχουν στὶς γλάστρες, εἶναι ἀναρριχητικά, πρέπει νὰ προσέξη νὰ μὴν μεγαλώσουν τόσο ὥστε νὰ φτάσουν μέχρι τὰ μπαλκόνια καὶ τὰ παράθυρα τῶν ἄλλων.

5.— "Οταν χρησιμοποιῆ τὸ ἀσανσέρ, πρέπει νὰ προσέχη νὰ μὴν κτυπᾶ δυνατὰ τὶς πόρτες του καὶ νὰ μὴν τὶς ἀφίνη ἀνοιχτές. Αὐτὸ θὰ ἀποτελοῦσε μιὰ μεγάλη ἀγένεια πρὸς τοὺς ἄλλους ἐνοίκους καὶ πρὸς τὸ θυρωρό, ποὺ ἀναγκάζεται τότε ν' ἀνεβῆ μέχρι τὸν ὄροφο ποὺ βρίσκεται τὸ ἀσανσέρ, γιὰ νὰ κλείση τὴν πόρτα του καὶ νὰ τὸ ὁδηγήση στὸ ἰσόγειο.

6.— "Αν δέχεται φίλους καὶ συγγενεῖς ἀργὰ τὸ βράδυ, ἢ τὶς ὧρες ποὺ ἀπογευματινοῦ ὕπνου, νὰ προσέχη νὰ μὴν τοὺς ὑποδέχεται μὲ θορυβῶδεις χαιρετισμούς, φωνὲς ἐνθουσιασμοῦ καὶ γέλια, ποὺ θὰ κάνουν νὰ ἀντηχῆ ὁλόκληρη ἡ πολυκατοικία.

7.— "Αν, ὅπως συμβαίνη συχνά, στὶς μοντέρνες ἀνθρώπινες κυψέλες, τὰ παράθυρα τοῦ διαμερίσματος κυττάζουν σ' ἕνα ἄλλο διαμέρισμα, ἂς φροντίση νὰ προστατέψη τὴν ἰδιωτική της ζωὴ ἀπὸ τὰ ξένα βλέμματα.

1) Ἡ νέα νοικοκυρὰ θὰ εἶναι χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη μέσα στὸ σπίτι της, ἂν ξέρη νὰ δογανώση τὶς δουλειές της.

2) Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα «ἀποθέματα», πρέπει νὰ ὑπάρχουν στὸ ψυγεῖο οἱ ἀπαιτούμενες μποτίλιες μὲ τὰ διάφορα ποτὰ καὶ ἀναψυκτικά.

3) Οἱ σκοῦρες κουρτίνες προστατεύουν τὴν ἰδιωτική σας ζωὴ ἀπὸ τὰ ξένα βλέμματα.

ἰδιαίτερα στὴν κρεβατοκάμαρα καὶ στὸ λουτρό.

8.— "Αν τῆς εἶναι δυνατόν, ἂς ἀποφεύγη νὰ ζητᾶη ἀπὸ τοὺς γείτονες ἐκεῖνα τὰ μικρὰ «δανεικά», ποὺ κανεὶς δὲν τὰ ἀρνεῖται, μὰ ποὺ φέρνουν ἐνόχλησι (ἕνα λεμόνι, λίγο ἁλάτι, λίγο μαϊντανό). Μὰ ἂν βρεθῆ στὴν ἀνάγκη νὰ τὰ ζητήση, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τὰ ἐπιστρέψη, τὸ ἀργότερο τὴν ἄλλη μέρα, εὐχαριστῶντας.

Η «ΚΥΡΙΑ ΘΥΡΩΡΟΣ»

Μιὰ ξεχωριστὴ κουβεντούλα, πρέπει νὰ κάνουμε γύρω ἀπὸ τὸ θέμα «θυρωρός». Ἡ νεαρὴ κυρία, γνωρίζει ποιὰ εἶναι συγκεκριμένα τὰ καθήκοντα τοῦ θυρωροῦ ἢ τῆς θυρωροῦ;

Ὁ θυρωρὸς (ἢ ἡ θυρωρὸς) εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ προσφέρουν στοὺς ἐνοίκους ὡρισμένες ὑπηρεσίες. Νὰ κρατοῦν σὲ καλὴ κατάστασι τὰ κοινόχρηστα (σκάλες, ἀσανσὲρ, κλπ.) νὰ ἐμποδίζουν ἄγνωστα πρόσωπα νὰ ζητιάνουν καὶ περνοῦν καὶ νὰ ἀνοίγουν στὸ κτίριο, νὰ εἰδοποιοῦν μὲ τὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο, ὅταν ὑπάρχουν ἄγνωστοι ἐπισκέπτες, νὰ μοιράζουν τὸ ταχυδρομεῖο, νὰ συμπεριφέρωνται ἐπισκέπτες, νὰ μοιράζουν τὸ ταχυδρομεῖο, νὰ κρατοῦν στὸ θυρωρεῖο μικρὰ δέματα, ποὺ τοὺς τὰ ἐμπιστεύεται ὁ ἔνοικος γιὰ νὰ τὰ ξαναπάρη ἀργότερα.

Ἡ νεαρὴ κυρία πρέπει νὰ ξέρη ὅτι γιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη ὑπηρεσία ζητήση ἀπὸ τὸ θυρωρό, ποὺ θὰ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὰ καθωρισμένα του καθήκοντα, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ τὸν ἀντιμείψη ἀνάλογα.

Δυὸ φορὲς τὸ χρόνο, τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ Πάσχα, εἶναι ὑποχρεωτικὸ νὰ προσφέρη ἕνα δῶρο στὸ θυρωρό. Τὰ δῶρα αὐτά, πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογα μὲ τὶς συνήθειες τῶν ἄλλων ἐνοίκων (μποροῦν νὰ πληροφορηθοῦν μὲ διακριτικότητα), μὲ τὴν πολυτέλεια τοῦ κτιρίου καὶ μὲ τὶς ὑπηρεσίες, ποὺ θὰ ἔχη ζητήσει ἀπὸ τὸ θυρωρὸ στὸ διάστημα τῶν προηγουμένων μηνῶν.

Μιὰ τελευταία συμβουλή: Εἶναι φρόνιμο ν' ἀφίνη πάντα στὸ θυρωρεῖο ἕνα κλειδὶ τοῦ διαμερίσματος, γιὰ περίπτωσι ἀνάγκης (ἀναβυμίασεις γκαζιοῦ, πλημμύρα νεροῦ, πυρκαϊές, κλπ.). Ὁ θυρωρὸς ἢ οἱ προσθέσεις θὰ μποροῦν ἔτσι νὰ μποῦν στὸ διαμέρισμα, ἂν παρουσιαστῆ μιὰ ἐπείγουσα ἀνάγκη σὲ ὥρα ποὺ αὐτὴ θὰ λείπη.

3

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Μέχρι τώρα, μιλήσαμε γιὰ τὰ καθήκοντα τῆς νέας οἰκοδέσποινας πρὸς τὸ περιβάλλον ποὺ ζῆ. Μά, τώρα θὰ ἀσχοληθοῦμε καὶ μὲ τὰ δικαιώματα τῆς (που εἶναι καὶ δικαιώματα κάθε ἐνοίκου).

Σὲ ποιὸν πρέπει νὰ ἀπευθυνθῆ ὅταν κάτι, στη λειτουργία τῆς πολυκατοικίας δὲν πηγαίνει καλά; Στὸν διαχειριστή.

Ἡ νεαρὴ κυρια εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίση αὐτὴ τὴ σημαντικὴ προσωπικότητα τῆς πολυκατοικίας, ὅταν ἔγινε ἡ ὑπογραφὴ τοῦ συμφωνητικοῦ, καὶ σ' αὐτὸν πληρώνει τὸ νοικι κάθε πρώτη τοῦ μηνός.

Σ' αὐτόν, λοιπόν, μπορεῖ νὰ ἀπευθυνθῆ, μ' ἕνα εὐγενικο τηλεφώνημα, ὅταν θὰ ἔχη νὰ διαμαρτυρηθῆ γιὰ κάτι. Ἡ θέρμανσι, δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἢ κόβεται πολὺ νωρίς; Οἱ σκάλες δὲν εἶναι καθαρές; Εἶναι περιττὸ νὰ γίνωνται ὅλα αὐτὰ ἀντικείμενα φλυαρίας μὲ τοὺς γείτονες ἢ ἐπιπλήξεων στὸ θυρωρο. Εἶναι πάντα προτιμότερο ἕνα εὐγενικὸ τηλεφώνημα στὸ διαχειριστή, ποὺ ἔχει τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὶς διάφορες ἐλλείψεις.

Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ κάνη, ἂν κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους ἀδιαφορῆ γιὰ τοὺς κανονισμούς. Ἡ νεαρὴ κυρια πρέπει νὰ ξέρη ὅτι δὲν εἶναι ἀναγκασμένη ν' ἀνέχεται τὶς ἐνοχλήσεις τῶν γειτόνων. Πρῶτα, μπορεῖ νὰ ζητήση ἀπὸ τὸ σύζυγό της, νὰ κάνη μιὰ ἀπ' εὐθείας διαμαρτυρία στὸν ἄλλο ἔνοικο ἢ, ἂν πρόκειται γιὰ θέματα ἀποκλειστικὰ γυναικεία (ὅπως τὸ χτύπημα τῶν χαλιῶν σὲ ἀκατάλληλες ὧρες, κλπ.), μπορεῖ νὰ διαμαρτυρηθῆ ἀπ' εὐθείας ἡ ἴδια στὸν ἔνοικο, ποὺ δὲν τηρεῖ τοὺς κανονισμούς. "Αν, ὅμως, οἱ ἐνλόγω ἔνοικοι δὲν διορθώσουν τὴν συμπεριφορά τους, τότε τὸ καλύτερο που ποὺ ἔχει νὰ κάνη, εἶναι καὶ πάλι νὰ εἰδοποιήση τὸν διαχειριστή.

★

Καὶ τώρα, ἂς περάσουμε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα προβλήματα, δηλαδὴ στὰ ἔσοδα καὶ στὰ ἔξοδα, στοὺς λογαριασμούς, στὰ χρήματα, ποὺ φτανουν καὶ δὲν φτανουν.

Μιὰ πολὺ παλιὰ παροιμία, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ γιαγιάδες μας, λέει: «Ἄλλο εἶναι νὰ σκοτώσῃς τὸ κουνέλι καὶ ἄλλο νὰ ξέρης νὰ τὸ γδύσῃς, νὰ τὸ τσιμᾶρι του καὶ νὰ σκεπάσῃς τὸ κρέας ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια». Αὐτὴ ἡ ἰδια παροιμία στὴ σημερινὴ πραγματικότητα, μπορεῖ νὰ πάρη τὴν ἀκόλουθη σημασία: «Ἄλλο εἶναι νὰ κερδίσῃς τὰ χρήματα καὶ ἄλλο νὰ ξέρης νὰ τὰ κάνης νὰ φτάσουν γιὰ ὅλες τὶς ἀνάγκες».

Αὐτὴ ἡ παλιά, μὰ σωστὴ παροιμία, ἐρχεται νὰ τοποθετήση στο ἰδιο ἐπιπεδο τὴν ἐργασία ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτι μὲ τὶς λεγόμενες «ἀχάριστες δουλειές» τοῦ σπιτιοῦ.

Μά, πρὶν προχωρήσουμε στοὺς «διαχειριστικοὺς κανονες», θὰ πρεπε σπαθήσουμε νὰ διαλύσουμε τὶς δυσκατάληψι ποὺ περιβάλλει τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, ἀποκαλύπτοντας τὴν ἀδύνατη πλευρὰ τους. Οἱ ψυχολόγοι παραδέχονται ὅτι οἱ δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ εἶναι πληκτικὲς καὶ δὲν προσφέρουν καμμιὰ ἱκανοποίησι. Μὰ γιατί; "Ισως ἐπειδὴ «δὲν φέρνουν στὸ σπίτι χρήματα;» Θὰ μπορούσαμε ν' ἀπαντήσουμε σ' αὐτό, ὅτι, ἂν δὲν φέρνουν, «κρατοῦν» στὸ σπίτι τὰ χρήματα, πρᾶγμα ποὺ εἶναι τὸ ἰδιο. Ἡ, ἐπειδὴ ἀποτελοῦνται ἀπὸ μιὰ ἀτελείωτη ἐπανάληψι στὶς ἴδιες κινήσεις καὶ στὶς ἴδιες ἐργασίες, χωρὶς νὰ ὑπάρχη σ' αὐτὲς ἡ παραμικρὴ ὀργάνωσι;

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΡΙΑ

Νά, λοιπόν, βρήκαμε τὸ ἀβύσσο τὸ σημεῖο! Ἡ πλῆξι, ποὺ προκαλοῦν συχνὰ οἱ δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, προέρχεται, κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν ὑποσυνείδητη πεποίθησι, ὅτι «δὲν εἶναι δουλειὲς ἐποικοδομητικές, ἐξύπνες, ὀργανωμένες». Μὰ αὐτὸ εἶναι ἕνα λάθος. Γιατί, ἡ νεαρὴ οἰκοδέσποινα, ποὺ ἔχει τὴν τύχη νὰ ἀσχοληθῆ μόνο μὲ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ θεωρήση τὸ σπίτι της σὰν μιὰ ἐπιχείρησι, ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ ὀργανωτικὴ διαχειρίστρια, ποὺ θὰ εἶναι ἡ ἴδια.

Πρῶτα - πρῶτα, ἡ διαχειρίστρια θὰ πρέπη νὰ ἔχη ἕνα ὡρισμένο ποσόν, ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἔχη νὰ διαμαρτυρηθῆ ἡ ἴδια στὸν ἄντρα της, γιὰ τὸ σπίτι. Ἡ ἐπιχείρησι ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο ποσὸν γιὰ νὰ λειτουργήση. Ἡ διαχειρίστρια θὰ πρέπη νὰ ξέρη ἀκριβῶς τὸ ποσὸ ποὺ θὰ ἔχη νὰ κάνη, γιὰ νὰ τὰ βγάλη τὰ ἐξοπρωτα.

Ἀφοῦ ἔχη ἀποφασίσει τὸ ποσὸ ποὺ θὰ ἔχη νὰ διαχειριστῆ, ἡ διαχειρίστρια, ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὴν ἐπιχείρησι τοῦ σπιτιοῦ, θὰ πρέπη νὰ ἀποφασίσῃ πῶς θὰ χρησιμοποιήση τὰ χρήματα. Σημαίνει νὰ ξέρη ὅτι ἐκεῖνα τὰ χαρτονομίσματα, ποὺ φέρνει ὁ σύζυγος της στὸ σπίτι, ἀντιπροσωπεύουν ὧρες ἐργασίας καὶ κόπου. Καὶ δὲν πρέπει, ἀκόμη, νὰ ξεχνᾶη πὼς τὸ χρῆμα εἶναι ἕνα μέσον ἀπαραίτητο στὴ ζωὴ μας. Γι' αὐτοὺς τοὺς δυὸ λόγους, ἡ νεαρὴ διαχειρίστρια δὲν πρέπει ποτὲ καὶ γιὰ κανένα λόγο νὰ γίνεται ἀσυλλόγιστα σπάταλη.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ὑπολογίζῃ ἀκόμη καὶ τὶς δεκάρες καὶ νὰ ἀπαρνῆθη κάθε διασκέδασι, κάθε μικρὸ ἁλλὰ εὐχάριστο «περιττὸ ἔξοδο». Ἀντίθετα, μάλιστα πρέπει πάντα νὰ βρίσκη τὴν κατάλληλη στιγμὴ (οἰκονομικὴ καὶ ψυχολογικὴ) γιὰ νὰ φωνιξῆ αὐτὸ «ἔξτρα» γιὰ τὸν ἑαυτό της, γιὰ τὸ σπίτι ἢ γιὰ τὸ σύζυγο, γιὰ νὰ προτείνη σ' ἐκείνον μιὰ ἐκδρομή, ἢ ἕνα θέατρο, λέγοντας χαρούμενα: «Ἄλλωστε δὲν ξεφεύγουμε ἀπὸ τὸν προϋπολογισμό μας».

Γενναιοδωρία καὶ οἰκονομία, λοιπόν, κατάλληλα συνδυασμένες, ἀποτελοῦν τὶς βασικώτερες ἀρετὲς τῆς «μονιάδικης διαχειρίστριας». Προκειται γιὰ ἀρετές, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου ντεμοντέ. Ἀπεναντίας, μαλιστα, ταιριάζουν ἀπόλυτα, στὸ δυναμικὸ τύπο τῆς μοντέρνας γυναικας.

ΠΕΝΤΕ ΦΑΚΕΛΛΟΙ ΚΑΙ ΕΝΑ ΤΕΤΡΑΔΙΟ

«Μὰ ἐμένα μὲ τρελλαίνει μονάχα ἡ σκέψι πῶς πρέπει νὰ κάνω λογαριασμούς κάθε μέρα», διαμαρτύρεται ἡ νεαρὴ κυρία. «Πρὶν παντρευτῶ, δὲν ἤξερα ποτὲ τόσα χρήματα εἶχα στὴν τσάντα μου». Τώρα, ὅμως, δὲν εἶναι πιὰ ἀνθπαντρη καὶ δὲν πρέπει γιὰ κανένα λόγο νὰ ἐξακολουθῆση τὴν ἴδια ἀσυλλόγιστη τακτική.

Ἂς μιλήσουμε, λοιπόν, πρῶτα γιὰ τὴν ἀπαραίτητη πειθαρχία, ποὺ πρέπει νὰ τηρήση στὰ ἔξοδα, καὶ ἂς ἐργάσουμε νὰ φτιάξουμε μαζὶ τὸν οἰκιακὸ ἰσολογισμό. Ἡ νεαρὴ οἰκοδέσποινα — διαχειρίστρια, θὰ διαθέτη ἕνα ὡρισμένο ποσόν, ἐκεῖνο ποὺ θὰ τῆς δίνη ὁ σύζυγός της στὸ τέλος κάθε ἑβδομάδος ἢ δεκαπενθημέρου ἢ στὴν ἀρχὴ κάθε μηνός. Ἀπ' αὐτά, θὰ ἀφαιρέση τὸ ἕνα 10 τοῖς ἑκατὸ καὶ θὰ τὸ βάλη σ' ἕνα φάκελλο, ποὺ θὰ γράφη: «Ἀποταμίευσι». Ἡ ἀποταμίευσι εἶναι ἀπόδειξι λογικῆς καὶ ἐξυπνάδας. Τὸ ποσὸν αὐτό, μπορεῖ νὰ τὴ βγάλη ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι σὲ μιὰ κρίσιμη στιγμή.

Στὸ δεύτερο φάκελλο θὰ γράψη «Ἐνοίκιον» καὶ θὰ βάλη σ' αὐτὸ τὰ χρήματα ποὺ ἀναλογοῦν στὸ ἐνοίκιο, προσθέτοντας κι' ἐκεῖνα ποὺ θὰ χρειαστοῦν γιὰ τὸ φῶς, τὸ νερό, τὸ τηλέφωνο. Πάνω στὸν τρίτο φάκελλο θὰ γράψη «Δόσεις» καὶ θὰ βάλη σ' αὐτὸν τὰ χρήματα, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ νὰ πληρώση τὶς πιθανὲς δόσεις γιὰ ἠλεκτρικὲς συσκευές, ἔπιπλα, κλπ. Στὸν τέταρτο φάκελλο θὰ γράψη «Διάφορα ἐποχικὰ ψώνια» καὶ θὰ βάλη σ' αὐτὸ τὸ 10 τοῖς ἑκατὸ τοῦ ἀρχικοῦ ποσοῦ. Τέλος, στὸν πέμπτο φακελλο, θὰ βάλη 10–12 τοῖς ἑκατὸ καὶ θὰ γράψη «Προσωπικὰ ἔξοδα» (κομμωτήριο, κάλτσες κλπ.). Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν κατανομή, θὰ μείνη ἕνα ποσὸν (περίπου τὸ 40 τοῖς ἑκατό), ποὺ θὰ προορίζεται γιὰ τὸ φαγητὸ καὶ γιὰ ὡρισμένα «χοντρικὰ» ψώνια.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἡ νεαρὴ διαχειρίστρια, θὰ τοποθετήση τοὺς φακέλλους σ' ἕνα συρτάρι, θὰ τὸ κλείδωση καὶ θὰ ἐτοιμάση ἕνα τετράδιο, ὅπου θὰ σημειώνη τὰ καθημερινά της ἔξοδα. Ἔτσι, θὰ ξέρη σὲ κάθε στιγμὴ τὰ ἔξοδα ποὺ ἔχει κάμει καὶ τὰ χρήματα ποὺ ἔχει ἀκόμη στὴ διαθεσί της.

Στὸ ἴδιο τετράδιο, σὲ μιὰ ξεχωριστὴ σελίδα, θὰ σημειώνη τὰ γενικὰ ποσὰ τῶν καθημερινῶν ἐξόδων. Ἔτσι, στὸ τέλος τοῦ μηνὸς δὲν θὰ τῆς εἶναι δύσκολο νὰ κάνη τὸν ἰσολογισμὸ τῶν ἐσόδων καὶ τῶν ἐξόδων. Ἂν θὰ ἔχη κατορθώση νὰ ἀφίση ἀνέπαφο τὸ φάκελλο «Ἀποταμίευσι», καλὰ θὰ κάνη νὰ καταθέση αὐτὰ τὰ χρήματα σ' ἕνα Ταμιευτήριο. Σιγὰ - σιγὰ θὰ μπορέση ἔτσι νὰ συγκεντρώση ἕνα σημαντικὸ ποσό, ποὺ μπορεῖ νὰ χρησιμεύση γιὰ μιὰ ὥρα ἀνάγκης ἢ γιὰ μιὰ σημαντικὴ ἀγορά.

Φυσικά, στοὺς πρώτους μῆνες, θὰ τῆς συμβῆ νὰ ἔχη ἔλλειμμα, δηλαδὴ νὰ ξοδεύη περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ διαθέτει. Μὰ δὲν πειράζει. Ἡ πεῖρα θὰ τὴν διδάξη νὰ ξοδεύη τὰ χρήματα μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μὴν πέφτη ποτὲ ἔξω.

Μὲ λίγη προσπάθεια καὶ μὲ λίγη ἐπιμονή, θὰ κατορθώση νὰ κρατᾶη τὰ «λογιστικὰ τοῦ σπιτιοῦ», χωρὶς αὐτὴ ἡ ἀσχολία νὰ τῆς φέρνη πλῆξι ἢ ἐκνευρισμό. Ἀντίθετα, μάλιστα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὁρισμένη ὥρα ἀσχολίας νὰ τῆς φέρνη πλῆξι ἢ ἐκνευρισμό. Ἀντίθετα, μάλιστα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὁρισμένη ὥρα ἀσχολίας νὰ τῆς φέρνη δύσκολες αὐτὴ ἡ ἐργασία θὰ τὴν εὐχαριστῆ, γιατὶ θὰ ἀρχίση νὰ καταλαβαίνη ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τῆς νοικοκυρᾶς δὲν εἶναι ἀχάριστο, ἀλλὰ ἐποικοδομητικό, καὶ ὅτι χρειάζεται ἐξυπνάδα, εὐθυκρισία καὶ καλὴ ὄρεξη.

ΕΝΑΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

Πᾶρτε τώρα ἕνα χαρτί, ἢ μᾶλλον ἕνα χαρτόνι, καὶ γράψετε ἀπάνω τὰ «χοντρικὰ ψώνια», ποὺ πρέπει νὰ γίνωνται κάθε δεκαπενθήμερες ἢ κάθε μῆνα. Αὐτὸν τὸν κατάλογο, θὰ τὸν κρεμάσετε στὴν ἀποθήκη σας ἢ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ντουλαπιοῦ, ποὺ χρησιμοποιεῖτε γιὰ ἀποθήκη, καὶ ὅπλα θὰ κρεμάσετε ἕνα κόκκινο μολύβι.

Ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ τρόφιμα, ποὺ θὰ καταγραφοῦν σ' αὐτὸν τὸν κατάλογο, πρέπει νὰ ἀποτελοῦν τὴ «ρεζέρβα», στὴν ὁποία ἡ οἰκοδέσποινα θὰ καταφεύγη, ὅταν θὰ τύχη νὰ βρεθῆ χωρὶς φρέσκα τρόφιμα ἐνῶ χρειάζεται ὁπωσδήποτε νὰ μαγειρέψη. Νά, λοιπόν, ὁ κατάλογος γιὰ τὰ δεκαπενθήμερα ἢ τὰ μηνιαῖα ψώνια:

Ζάχαρη, καφές, ἁλεύρι, ρύζι, ζυμαρικὰ (σοῦπες, μακαρόνια μέτρια γιὰ μακαρονάδες, μακαρόνια χοντρὰ γιὰ παστίτσια), κράσι, λάδι, ξίδι, φασολάκια ἁλατι, πιπέρι, κανέλλα, σπίρτα, μαρμελάδα, κονσέρβες κρέατος, κονσέρβες ντομάτα, μπιζέλια, κλπ.

Στὸν ἴδιο κατάλογο, μὰ τοποθ

Ὁ Δημητράκης τῆς τὰ εἶπε ὡραῖα καὶ συγκινητικά...

Ὑποδηματοποιεῖον ἡ «ΕΛΠΙΣ»

Ἔντεκα ἡ ὥρα. Ὁ δρόμος τῆς μικρῆς γειτονιᾶς ἦταν σχεδὸν σκοτεινός, γιατὶ ὁ γλόμπος τῆς μιᾶς γωνιᾶς εἶχε καὶ, κι' ὁ ἄλλος, τῆς ἀντίκρυνῆς, εἶχε κοκκινίσει ἀπ' τὴν πολυκαιρία.

Ὁ κὺρ - Δημητράκης σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπεζάκι του, ἔβγαλε τὰ γυαλιά του, ἀνακλαδίστηκε, χασμουρήθηκε καὶ βγῆκε στὴν πόρτα.

Ἐν' ἀεράκι τὸν φύσηξε στὸ πρόσωπο κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ἐρημιὰ τοῦ δρόμου.

Ἀνάψε ἕνα τσιγαράκι, ρούφηξε βαθειὰ τὸν καπνὸ κι' ἀκούμπησε στὸν τοῖχο.

Κάθε βράδυ, μετὰ τὴ δουλειά του, τὴν ἴδια ὥρα, γίνονταν πάντα τὰ ἴδια. Μόνο ποὺ, ἀπόψε, οἱ σκέψεις του στριφογύριζαν ἀλλοιώτικα μέσα στὸ μυαλό του...

Ἀπόψε εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι, ἀπόψε ἡ καμπὴ τῆς ζωῆς του ἦταν πιὸ κρίσιμη. Ἀπόψε εἶχε ἀπαντηθεῖ τελικά, κι' εἶχε χαθῆ γι' αὐτὸν κάθε ἐλπίδα νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ ὀνειρά του...

Ἔκανε μερικὰ βήματα πάνω - κάτω στὸ πεζοδρόμιο, μὲ τὰ χέρια πίσω ἀπ' τὴν πλάτη. Τὸ τσιγάρο εἶχε τελειώσει, τοὺκαψε τὰ δάχτυλα. Καθὼς τὸ πέταξε ψηλά, μὲ δύναμι, χτύπησε πάνω στὴν ταμπέλλα τοῦ μαγαζιοῦ, κι' ἡ φωτιά του σκόρπισε, ἔγινε σπίθες μέσα στὸ σκοτάδι.

Τὸ τσιγάρο ἔτυχε νὰ χτυπήσῃ ἀκριβῶς στὴ λέξι «ΕΛΠΙΣ». Κι' ὁ κὺρ - Δημητράκης χαμογέλασε, προφέροντας:

— «Ὑποδηματοποιεῖον ἡ «ΕΛΠΙΣ»!

Πόσες σκέψεις, πόσα ὄνειρα τοῦφερνε αὐτὴ ἡ ταμπέλλα, αὐτὴ ἡ λέξι «ΕΛΠΙΣ», ὅταν ἐδῶ καὶ γαζί του!...

Βήματα ἀκούστηκαν στὸ πεζοδρόμιο. Ἦταν κάποιος γείτονας.

— Καλησπέρα. Σκόλασες, Δημητράκη;

— Σκόλασα, εἶπε ὁ κὺρ - Δημητράκης στὸ γείτονα.

Καὶ πρόσθεσε μὲ τὸ νοῦ του: «Γιὰ πάντα!».

Ξαναμπῆκε στὸ μαγαζί, ἔκλεισε τὶς πόρτες ἀπὸ μέσα καὶ βρέθηκε πάλι μόνος, ἀνάμεσα στὰ τσαδίκου.

Στὸ βάθος, ὑπῆρχε μιὰ πόρτα μὲ κουρτίνα, ποὺ χώριζε τὸ μαγαζὶ ἀπὸ τὸ ὑπνοδωμάτιό του.

Ὅλα μένανε τὰ ἴδια... ὅλα ὅσα, πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, εἶχε τοποθετήσει στὸ ἴδιο μέρος.

Μιὰ ἄλλη πόρτα, στὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἔβγαινε σὲ μιὰ πολὺ μικρὴ αὐλή. Ἐκεῖ βρισκόταν ἡ κουζινούλα, καὶ μιὰ καμαρούλα μὲ ντούς καὶ μιὰ πέτρινη σκάφη γιὰ πλύσιμο.

Αὐτὸ ἦταν τὸ σπιτάκι, ποὖχε δώσει ἡ μητέρα του προῖκα στὸν πατέρα του.

Φτωχὸς αὐτός, φτωχὴ αὐτή, ἀγαπήθηκαν καὶ πέρασαν τὴ ζωή τους σὲ κεῖνο τὸ σπιτάκι, μὲ τὰ δυὸ δωμάτια καὶ τὴ μικρὴ αὐλή.

Ὁ πατέρας του ἦτανε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους τεχνίτες, ὑποδηματοποιὸς σ' ἕνα κεντρικὸ κατάστημα τῆς ὁδοῦ Σταδίου, κι' ἔπαιρνε γερὸ μεροκάματο.

Ὅταν γεννήθηκε ὁ Δημητράκης, τὰ πράγματα ἀλλαξαν. Σκέφτηκαν, τὸ δωμάτιο τοῦ δρόμου νὰ τὸ κάνουν μαγαζί, γιὰ νὰ κερδίζουν πιὸ πολλὰ λεφτά. Εἶχαν τώρα νὰ μεγαλώσουν τὸ Δημητράκη, τὸ ἀγόρι τους!

Καὶ δὲν ἀποτύχανε στὴν ἰδέα τους. Τὸ μαγαζί τους συγκέντρωσε γρήγορα πολλὴ πελατεία.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ὁ Δημητράκης μεγάλωνε, ἔβγαλε τὸ Δημοτικό. Μά, πιὸ πολὺ ἀπὸ τὰ γράμματα, τοῦ ἄρεσε ἡ τέχνη τοῦ πατέρα του. Κι' ἔστησε κι' αὐτὸς ἕνα σκαμνάκι πλάι του.

— Βρὲ Δημητρό, αὐτὴ ἡ τέχνη θέλει κότσια, θέλει ὑπομονή, θέλει καὶ μάτι. Πρέπει νὰ γίνῃς καλὸς τεχνίτης! —τοὺλεγε ὁ πατέρας του.

Κι' ἔγινε ὁ Δημητράκης πολὺ καλὸς τεχνίτης, ὡς τὰ δεκαοχτώ του χρόνια.

Ὁ πατέρας του ὅμως ἀρρώστησε ἀπ' τὸ στομάχι του, ἀπ' τὸ σκύψιμο, καὶ πάνω σὲ μιὰ ἐγχείρησι πέθανε.

Ἡ μάνα του πικράθηκε πολύ, γιατὶ ἦταν ἀγαπημένο ἀντρόγυνο. Εἶχε τὶς καλὲς ἀναμνήσεις της, εἶχε τὰ χρυσὰ χρόνια τῆς νιότης τους, διαρκῶς ζωντανὰ στὸ μυαλό της... Ὁ καημὸς τὴν ἔφαγε. Κι' ὁ Δημητράκης ἔχασε καὶ τὴ μητέρα του, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο...

★

Μόνος κι' ἔρημος πιά, ὁ Δημητράκης, στὰ εἴκοσι χρόνια του, μόλις πέρασε τὸ μεγάλο πένθος του, ἄρχισε νὰ σκέπτεται τὸ μέλλον του. Καὶ τότε φούντωσαν στὴν καρδιά του ἐλπίδες καὶ ὄνειρα.

Παράγγειλε μιὰ μεγάλη ταμπέλλα, καὶ τὴν κρέμασε πάνω ἀπὸ τὸ μαγαζί:

«ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ Η ΕΛΠΙΣ»

Ἡ λέξι «ἐλπὶς» εἶχε γίνει πιὰ σύμβολο στὴ ζωή του. Σκυφτὸς πάνω στὸ τραπεζάκι του, ἔφτιαχνε τὰ παπούτσια τοῦ κόσμου... καὶ ἐλπιζε γιὰ κάτι καλύτερο.

Ὑπῆρχαν στὴ γειτονιὰ ὡραῖες κοπέλλες, μὰ βούλιαζε νὰ τὴν τραβήξῃ κι' αὐτὴν πελάτισσα στὸ μαγαζί του. Θὰ τῆς ἔφτιαχνε τὰ ὡραιότερα γοβάκια, ἕνα τελευταῖο σχέδιο, ποὖχε ὑπ' ὄψι του. Λίγη κουβέντα γιὰ τὰ παπούτσια, λίγα λόγια γιὰ τόνα καὶ γιὰ τ' ἄλλο... θὰ γύριζε καὶ στὸ αἴσθημα: Θὰ τῆς ἔλεγε, πὼς τὴν ἐκτιμοῦσε, τὴ συμπαθοῦσε. Κι' ἂν ἡ κουβέντα προχωροῦσε, θὰ τῆς τόλεγε ὀρθὰ - κοφτά, πὼς τὴν ἤθελε νὰ τὴν κάνῃ γυναίκα του.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Τῆς τὰ εἶπε ὡραῖα καὶ συγκινητικά.

Μὰ ἐκείνη ἀπάντησε ἤρεμα, χωρὶς χαμόγελο:

— Λυπᾶμαι πολύ, Δημητράκη, ἀλλὰ εἶμαι ἀρραβωνασμένη!

Στενοχωρήθηκε ὁ Δημητράκης, μὰ δὲν ἀπελπίστηκε. Ἦταν ἀκόμη νέος, εἴκοσι δύο ἐτῶν, ὁμορφόπαιδο, μὲ τὶς ἐλπίδες του φουντωμένες γιὰ ἕνα εὐτυχισμένο μέλλον. Κορίτσια ὑπῆρχαν πολλὰ στὴ γειτονιά.

Σὲ κάθε μιά, ὅμως, ποὺ ἔκανε τὴν πρότασί του, εὕρισκε καὶ κάποιο ἐμπόδιο. Τῆς μιανῆς ὁ πατέρας φιλοδοξοῦσε καλύτερο γαμπρὸ ἀπὸ ἕνα μικρὸ παπουτσῆ, τῆς ἄλλης ἡ καρδιὰ εἶχε χτυπήσει γιὰ ἕνα δημόσιο ὑπάλληλο...

Κι' ἔτσι, ὁ Δημητράκης, λέγοντας κι' ἐλπίζοντας, εἶχε ἐκτεθῆ σ' ὅλη τὴ γειτονιὰ κι' ἔμενε πάντα μόνος. Δὲν εἶχε πιὰ ἐλπίδα, πὼς μποροῦσε νὰ παντρευτῆ, στὰ σαράντα του χρόνια.

★

Κεῖνο τὸ βράδυ, ὁ κὺρ - Δημητράκης εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι. Ἀπὸ μέρες τώρα, δὲν δεχόταν παραγγελίες. Μ' ἕνα χαμόγελο, ἐδιώχνε μὲ τρόπο τοὺς πελάτες:

— Ἀδύνατον, τοὺς ἔλεγε. Εἶμαι φορτωμένος ἀπὸ δουλειά. Ἀργότερα.

Ἔσβησε τὸ φῶς τοῦ μαγαζιοῦ καὶ πέρασε στὴν κάμαρά του. Ἄνοιξε ἕνα ντουλάπι κι' ἔβγαλε ἕνα κουτί. Τάδειασε πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι κι' ἄρχισε νὰ μετρᾷ τὰ λεφτά του: Εἶχε τριανταπέντε χιλιάδες σὲ χιλιάρικα καὶ πεντακοσάρικα, κι' ἄλλες ἑκατὸ στὸ ταμιευτήριο. Ἦταν τὰ καθαρὰ κέρδη του, ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν ἐργασία. Τοῦ φτάνανε. Θὰ ξεκουραζόταν κι' αὐτὸς ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Θἄφευγε, θἄκανε διακοπὲς σὲ κανένα νησί, σὲ καμμιὰ ἐξοχή.

Ἑτοίμασε τὴ βαλίτσα του, μὲ τ' ἀσπρόρουχα καὶ μ' ἕνα κουστούμι, κι' ἔγραψε πάνω σ' ἕνα χαρτόνι:

«ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΛΟΓΩ ΔΙΑΚΟΠΩΝ»

Ὕστερα ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

★

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωῒ - πρωΐ, πῆρε τὴ βαλίτσα, κρέμασε ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τὸ χαρτόνι, ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴ μεγάλη ταμπέλλα καὶ χαμογέλασε, ξαναδιαβάζοντας τὴ λέξι: «ΕΛΠΙΣ».

Δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα! Τί θἄκανες;...

Κατέβηκε στὸν Πειραιά, πληροφορήθηκε γιὰ τὰ διάφορα βαπόρια καὶ μπῆκε σ' ἕνα ἔκτακτο τουριστικό, μαζὶ μὲ ἄλλους ἑκατομμύρια, γιὰ ἕνα νησὶ τοῦ Αἰγαίου.

Ἔφτασε στὸ νησί. Μιὰ νέα ζωή, χωρὶς βάρδουλα καὶ φαλτσέτες καὶ πετσιά, ἄρχισε γι' αὐτόν. Ἦταν ὁ κομψὸς κὺρ - Δημητράκης, τὸ γερουτοπαλλήκαρο, ποὺ παραθέριζε κι' αὐτὸς γιὰ πρώτη φορά, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Χαιρότανε τὸν ἥσυχο ὕπνο του, τὰ διαλεχτὰ φαγητά του, τὰ μπάνια του στὴ θάλασσα.

★

Ἦταν ἡ πέμπτη ἡμέρα ποὺ περνοῦσε στὸ νησί, κι' εἶχε πάει νὰ κάνῃ τὸ μπάνιο του. Κολύμπτι ἤξερε καλό, καὶ ξανοιγόταν μακρυά.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, λοιπόν, χάθηκε ἡ «ἐλπὶς» ἀπὸ τὶς σκέψεις του, γιατὶ στήριξε τὸ μέλλον του σὲ μιὰ πραγματικότητα.

Μιὰ νέα, καμμιὰ τριανταπενταριὰ ἐτῶν, λιποθύμησε, ἐνῶ κολυμποῦσε. Ὁ κὺρ - Δημητράκης, ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι πέντε μέτρων, τὸ ἀντελήφθηκε, ἔκανε μιὰ βουτιὰ καὶ τὴ σήκωσε ψηλὰ στὴν ἀγκαλιά του.

Κόσμος μαζεύτηκε πολὺς στὴν παραλία, κι' ἔγινε ὁ κὺρ - Δημητράκης ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας.

Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα τῆς κοπέλλας, εἰδαν καιρό, σ' ὅλη τὴν παραμονή τους στὸ νησί, τοῦ σωτῆρα τῆς ἀρετὲς τοῦ κὺρ - Δημητράκη, ὥσπου νὰ ἐκτιμήσουν τὶς κόρης τους.

Ἔτσι ἦτανε πιά, μιὰ παρέα ὅλοι τους, τόσο στὸ νησί, ὅσο καὶ στὸ Βαπόρι ποὺ ξαναγύρισαν στὸν Πειραιά. Κι' οἱ γονεῖς τῆς κοπέλλας, καταλαβαίνω πὼς ὁ Δημητράκης ἦταν ὁ καλύτερος γαμπρὸς γιὰ τὴν Ἑλένη τους.

Γυρίζοντας στὸ μαγαζί του, ὁ κὺρ - Δημητράκης ξεκρέμασε τὴν ταμπέλλα: «ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ Η ΕΛΠΙΣ» κι' ἔφυγε ἀπὸ τὴν παλιὰ γειτονιά. Εἶχε γίνει συνεταίρος τοῦ πατέρα τῆς Ἑλένης, σ' ἕνα κεντρικὸ μπακάλικο. Κι' ἔκανε τοὺς γάμους του μὲ τὴν κοπέλλα.

Παράξενο, ἀλήθεια! Αὐτὴ στὴν ὁποία δὲν εἶχε στηρίξει ποτὲ τὶς ἐλπίδες του, γέμισε τὴ ζωή του καὶ τοῦ χάρισε τὴν εὐτυχία.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Τουαλετίτσα γιὰ νεαρὲς κοπέλλες: «Κοστέλλα τὴν ἄνοιξι».

ΠΩΣ ΘΑ ΝΤΥΘΩ ΤΟ ΒΡΑΔΥ;

Τὰ γλυκὰ καλοκαιριάτικα βράδυα, ἀκομπανιασμένα ἀπὸ τὸ ἁπαλὸ μουρμούρισμα τῆς θάλασσας, ἀπὸ τοὺς μοντέρνους ρυθμοὺς καὶ τοὺς καινούργιους δίσκους—ἐπιτυχίες, ἀποτελοῦν ἕνα πολὺ δυνατὸ — πειρασμό, ποὺ μᾶς σπρώχνει σὲ βραδυνὲς ἐξορμήσεις, σὲ γραφικὰ ἐξοχικὰ κέντρα, σὲ χορευτικὲς πίστες.

Μὰ νά, ποὺ προβάλλεται ἀναπόφευκτα τὸ αἰώνιο πρόβλημα τῆς μόδας. Νά, ποὺ γεννιέται τὸ παντοτινὸ ἐρώτημα: «Μά τί πρέπει νὰ φορέσω, γιὰ νὰ βγῶ τὸ βράδυ, γιὰ νὰ εἶμαι ντυμένη «ὅπως πρέπει» σὲ μιὰ κάπως πιὸ ἐπίσημη περίπτωσι;»

Θὰ μποροῦσαμε νὰ ἀπαντήσουμε σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα μὲ μιὰ πολὺ σύντομη φράσι, ποὺ κλείνει, ὅμως, ὅλες τὶς νέες τάσεις τῆς βραδυνῆς μόδας τοῦ φετεινοῦ καλοκαιριοῦ. «Μπορεῖτε νὰ ντυθῆτε ὅπως θέλετε, σύμφωνα μὲ τὸν τύπο σας». Ἔχει ἀφθονία ἀκριβῶς πάνω στὴ μέση. Ἡ καὶ, προπάντων, σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς σύγχρονης γυναίκας μὲ τὴ δυναμικὴ προσωπικότητα, οἱ ὁποῖες ἀπαιτοῦν τὸ σπορτίφ-στὺλ ἀνάλαφρα, αἰθέρια, πολὺ γυναικεῖα, βραδυνὰ φορέματα «φτιασμένα ἀπὸ τὸ τίποτα», ἀπόλυτα ἀνάλογα μὲ τὴν ἐποχή, ἀπὸ ἕνα ἢ καί, ἀκόμα, «φορέματα ἀπὸ ραμαντικὰ βολὰν ἢ καί, ἀκόμα, «φορέματα ποὺ πετοῦν», κάνοντας τὴ γυναίκα νὰ μοιάζῃ μὲ ἐξωτικὸ πουλὶ ἢ μὲ τεράστια πεταλούδα.

ΜΟΔΑ ΣΠΟΡ ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Θὰ ἀρχίσουμε ἀπ' αὐτήν, γιατὶ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ νέα μόδα, τὴν πιὸ ἀντιπαραδοσιακὴ τάσι. Θὰ τὴν προτιμήσουν ἀσφαλῶς οἱ γυναῖκες μὲ τὴ δυνατὴ προσωπικότητα, μὲ τὸ δυναμικὸ χαρακτῆρα, οἱ ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ «σύγχρονες» γυναῖκες, ποὺ δὲν βλέπουν ἀπαραίτητα τὸ βραδυνὸ φόρεμα σὰν ἕνα ἐφάρμοστο σύνολο, μιὰ σὰν ἕνα «φόρεμα πραγματικοῦ, κατάλληλο γιὰ τὸ βράδυ».

Θαυμάσια προσαρμοσμένη σ' αὐτὸ τὸν κανόνα εἶναι ἡ μόδα τῶν ντεπιές, ἀμπιγιὲ καὶ ἄγνετη ταγιέρ.

Ἕνα ντὲ-πιὲς πολὺ κατάλληλο γιὰ τὶς ἀκομτάχρονα.

Ἕνα ντὲ-πιὲς πολὺ κατάλληλο γιὰ τὶς ἀκομτάχρονα. Μιὰ μακριὰ φούστα ἀπὸ ἁπαλὸ ἀνοιχτὸ ὑφασμάκι, μὲ μικρὸ γυακαδάκι καὶ κέττα κοντή, χωρὶς μανίκι, μὲ δυὸ μεγάλα κουμπιὰ πού καταλήγει σὲ μύτες, καὶ δυὸ μεγάλα κουμπιὰ πού κουμπώνουν τὸ ἕνα ψηλὰ στὸ γυακὰ καὶ τὸ ἄλλο στὴ μέση. Τὸ ζακετάκι μένει κατὰ προτίμησι ἀνοιχτό, πάνω ἀπὸ μιὰ μπλουζάκα ἀπὸ ἐμπριμὲ ὀργαντίνα. Ἡ φούστα εἶναι πολὺ ἴσια καὶ ἁπλή.

Ἕνα ἄλλο ντὲ—πιές, πιὸ ἐπιτηδευμένο, κατάλληλο γιὰ ψηλὴ σιλουέττα, ἔχει ζακέττα μακρυά, σταυρωτή, κουμπωμένη μὲ δυὸ σειρὲς ἀπὸ ἕξι κουμπιά. Ἔχει ἀφὰλ πτεκολτὲ ἀρκετὰ μεγάλο καὶ μασχάλες «ἀλ' ἀμερικάν». Δυὸ τσεπάκια εἶναι τοποθετημένα στὸ πλάϊ, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ ραφή, καὶ πέφτουν σκαρίφως πάνω στὴ μέση. Ἡ φούστα εἶναι καὶ πάλι ἐντελῶς ἴσια.

Μιὰ γυναίκα μὲ λεπτὸ σῶμα καὶ ἀφὰρ σιγουριάς, θὰ προκαλέσῃ ἀσφαλῶς πολὺ ἐντύπωσι τὸ βράδυ, στὴν πόλι, ἂν φορέσῃ ἕνα σεμιζιὲ ἀπὸ λινὸ ἢ σαντούγκι, ὑπογραμμισμένο στὸ γυακά, στὶς μασχάλες καὶ στὶς τσέπες, μὲ τρία χρυσὰ κόμπα καὶ γιὰ τὸ βράδυ, προσαρμόζοντας σπὼρ γυαλιά. Ὁ ἀντρικὸς γιακὰς—πέτο, συνεχίζεται σὲ ἀνοιγμα V, ποὺ φτάνει σχεδὸν μέχρι τὴ ζώνη καὶ κουμπώνεται (στὴ μέση σχεδὸν μέχρι τὴ ζώνη καὶ στρόν, ποὺ σχηματίζει ἐσωτερικὰ ὀβάλ ντεκολτέ. Στὴ φούστα, ὑπάρχουν δυὸ κοφτὲς τσέπες, ποὺ ἀρχίζουν ἡμικυκλικὰ ἀπὸ τὴν πλαϊνὴ ραφὴ καὶ φτάνουν μέχρι τὴ μέση.

Μιὰ γυναικεία καὶ πάλι γεμάτη ἀπὸ σιγουριὰ καὶ δυναμικότητα, ἀλλὰ ἀπαραίτητα ψηλὴ καὶ λιγερή, μπορεῖ νὰ φορέσῃ γιὰ τὸ βράδυ ἕνα ὑπερμοντέρνο φόρεμα—πουκάμισο ἀπὸ λευκὸ μεταξωτό, ἐντελῶς ριχτό, μὲ μακρυὰ μανίκια ρεγκλάν, μὲ μικρὸ στρογγυλὸ ντεκολτέ, ἀπ' ὅπου ἀρχίζει ἕνα σύντομο κούμπωμα μὲ τέσσερα κουμπιά. Δυὸ μακρυὲς πέτσινες, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς ὤμους, καταλήγουν κυκλικὰ στὴν πλαϊνὴ ραφή, πάνω στοὺς γοφούς, καὶ σχηματίζουν κοφτὲς τσέπες. Τὸ ντεκολτὲ καὶ τὸ κούμπωμα ὑπογραμμίζονται ἀπὸ ἕνα διπλὸ γαζί, σὲ χρῶμα μαρόν, ποὺ καταλήγει σὲ ράμβο. Τὸ ἴδιο μοτίβο ἐπαναλαμβάνεται στὰ μανίκια, πάνω ἀπὸ τὴ μανσέττα.

Μιὰ γυναίκα κάπως πιὸ ἐπιτηδευμένη καὶ λίγο ἐκκεντρική (ἀλλὰ ψηλὴ καὶ πολὺ λεπτὴ) ποὺ θαυμάζει καὶ μιμεῖται τὴν "Ωντρεϋ Χέπμπορν, μπορεῖ νὰ φορέσῃ σὲ μιὰ βραδυνὴ δεξίωσι τὴν «ἀσιάτικη» τούνικ», ποὺ λανσάρισε ἡ διάσημη αὐτὴ ἠθοποιός.

Πρόκειται γιὰ ἕνα ντὲ—πιὲς μὲ μακρυὰ φούστα καὶ πολὺ μακρυὰ ζακέττα μὲ ἀναστηκωτὸ γιακαδάκι, μασχαλ κούμπωμα, μεγάλα ἀνοίγματα στὰ πλάγια καὶ μακρυὰ μανίκι.

ΑΠΛΕΣ ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Μιά, πέρα ἀπὸ κάθε ἐκκεντρικότητα, ἐπιτήδευσι ἢ ὑπερβολή, ἡ νέα τάσι τῆς στὸρ βραδυνῆς μόδας προτείνει, γιὰ τὴ βραδυνὴ καλοκαιρινὴ ἐμφάνισι, καὶ μακρυὰ φορέματα πολὺ ἁπλά, ποὺ βασι-

Νεανικὴ βραδυνὴ τουαλέττα «Ἀφρὸς ἀπὸ βολὰν» τοῦ Κριστιὰν Ντιόρ.

Βραδυνὰ φορέματα σὲ στὺλ σεμιζιέ, ἢ πουκάμισο γιὰ νεαρὲς γυναίκες μὲ μοντέρνο «ἀέρα».

ζουν τὴν κομψότητά τους στὴν ἁπλότητα καὶ στὶς λεπτομέρειες, ποὺ, ὅπως ἔχουμε πῆ καὶ πάλι, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ βασικώτερα στοιχεῖα τῆς φετεινῆς μόδας.

Τὰ φορέματα αὐτά, εἶναι κατάλληλα γιὰ τὶς γιναίκες ποὺ προτιμοῦν, ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ βράδυ, τὸ εὐκαλοφόρετο στύλ, ἔχουν δὲ τὸ προτέρημα νὰ ταιριάζουν σ' ὅλες τὶς σιλουέττες.

Καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ ἀναφέρουμε τὸ στὺλ σεμιζιέ, ποὺ ἡ μόδα τοῦ φετεινοῦ καλοκαιριοῦ τὸ προτείνει ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ βράδυ.

Ἕνα σεμιζιὲ π.χ. ἀπὸ μεταξωτὴ μουσελίνα, σταμπαρισμένο μὲ μωσαϊκὸ «Πζόε», μὲ μακρὺ κούμπωμα, μακρυ μανίκι, ἀντρικὲς μανσέτες καὶ μικρὸ στρογγυλεμένο γιακαδάκι, μπορεῖ νὰ φορεθῆ ἄνετα σὲ ὅλες τὶς βραδυνὲς ὧρες, ἰδιαίτερα σὲ περιπτώσεις ὄχι πολὺ ἐπίσημες.

Ἕνα ἄλλο φόρεμα σὲ στὺλ—σεμιζιέ, ἀκόμα πιὸ σίκι, γίνεται καὶ πάλι ἀπὸ μεταξωτὴ μουσελίνα, μὲ φόντο μπλὲ—νουὰρ καὶ μεγάλα λευκὰ πουά, μὲ μακρυὰ μανίκια ἐλαφρὰ σουρωτά, ποὺ καταλήγουν σὲ φαρδειὰ μανσέττα. Τὸ κορσὰζ εἶναι ἐλαφρὰ μπλουζόν, μὲ μικρὸ ντεκολτὲ ποὺ γαρνίρεται ἀπὸ ἕνα γιακὰ ἀπὸ λευκὴ ὀργάντα. Ἡ φούστα εἶναι ἴδια, ἐλεύθερη, ἐλαφρότατα σουρωτή.

Ἂς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι τὸ στὺλ σεμιζιὲ κολακεύει πολὺ τὶς παχουλὲς σιλουέττες.

Μά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σεμιζιέ, τὸ ἁπλὸ βραδυνὸ φόρεμα, παρουσιάζεται σὲ χίλιες ἐναλλαγές.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πρόσφατες ἰδέες εἶναι ἡ πλεχτὴ τυνίκ, ἀπὸ λινὸ μεταξωτὸ ἢ βαμβακερὸ νῆμα, πολὺ ἁπλὴ ἀλλὰ καὶ πολὺ μοντέρνα.

Ἕνα χαριτωμένο μοντέλο ἔχει ἀπόχρωσι πρὸς τὸ κοραλλί, μὲ δαντελλωτὴ πλέξι, βαθὺ ντεκολτὲ καὶ δετὴ ζώνη ἁρουλών.

Ἕνα ἄλλο, γιὰ σιλουέττα πιὸ ψηλὴ καὶ λεπτή, σὲ ἀπόχρωσι μπεζ ἢ κίτρινου μουστάρδας, εἶναι πλεγμένο μὲ ὁριζόντιες λουρίδες ζέρσεϋ καὶ φανταζί καὶ ἔχει δετὴ ζώνη πλεξίδα.

Μὰ ἀκόμα κι' ἕνα πολὺ ἁπλὸ ἀπογευματινὸ φόρεμα, μπορεῖ νὰ μεταμορφωθῆ σὲ βραδυνό, ἂν τοῦ προσθέσετε μιὰ «σίκ» λεπτομέρεια.

Μιὰ τυνίκ π.χ. ἀπὸ λινὸ πράσινο ἢ γαλάζιο, μὲ γραμμὴ ἴσια, ἐλαφρὰ φορμαρισμένη στὴ μέση ἀπὸ τέσσερις μακρυὲς πέννες, μὲ μασχάλη ἀλ, ἀμερικαίν καὶ μικρὸ στρογγυλὸ ντεκολτὲ (τὸ φόρεμα αὐτὸ κολακεύει τὶς πιὸ κοντὲς καὶ παχουλὲς) μεταμορφώνεται σὲ φόρεμα κατάλληλο γιὰ τὸ βράδυ, ἂν ὑπογραμμιστῆ στὰ πλάγια καὶ γύρω στὴ μασχάλη ἀπὸ δυὸ λουρίδες κεντημένες μὲ χάντρες, στὴν ἴδια ἀπόχρωσι τοῦ φορέματος.

Μὰ κι' ἕνα φόρεμα ἀπὸ λινό, πικὲ ἢ τουάλ, μὲ ψεύτικο διπλὸ κούμπωμα ἐλαφρὰ λοξό, μὲ ἐξη μεγάλα κουμπιά, κοντὸ μανίκι καὶ ντεκολτὲ ἀνοιχτὸ πρὸς τοὺς ὤμους καὶ πιὸ τονισμένο πίσω, γίνεται ἀμπιγιέ, ἂν τοῦ προσθέσετε μπροστὰ στὴ βάσι τοῦ ντεκολτὲ ἕνα πλούσιο φιάγκο μπλὲ—νουὰρ μὲ μεγάλα ἄσπρα πουά.

Καὶ, ἀκόμα, γιὰ τὶς πιὸ νέες, ἕνα πολὺ ἁπλὸ φόρεμα ἀπὸ μάλλινο τουάλ «κορτελλές», χαλαρὰ προσαρμοσμένο στὴ μέση, μὲ φούστα ἐλαφρὰ βαζέ, μὲ γαρνίρισμα διπλοῦ γαζιοῦ ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ σχηματίζει ὁρθὴ γωνία πάνω στοὺς γοφούς, καταλήγοντας στὶς πλαϊνὲς ραφές, στρογγυλὸ γιακαδάκι καὶ κοντὸ μανίκι, γίνεται σίκ, ἂν τοῦ προσθέσετε ἕνα τριαντάφυλλο ἀπὸ ὀργάπτσα, ψηλά, στὴν ἕνωσι τοῦ γιακά.

'Ο ὑπερμοντέρνος συνδυασμὸς λευκοῦ καὶ μαύρου, εἶναι κατάλληλος καὶ γιὰ βραδυνὲς ἐμφανίσεις. *Ἀριστερά: κρὲπ σατὲν μὲ γιοντρὴ ὕφανσι, μὲ καθέτες λευκὲς λουρίδες, ἀσύμμετρες, στὸ κορσὰζ καὶ στὴ φούστα. Κέντρο: Χοντρὸ ζέρσεϋ, μὲ τριγωνικὸ μοτίβο ἀπὸ ἄσπρες ρίγες ποὺ λεπταίνουν. Δεξιά: Ἀπὸ κρὲπ-σατέν, μὲ ντεκολτὲ πέταλο, πλαστρὸν μὲ ἀσπρόμαυρες ρίγες καὶ ἄσπρο γαρνίρισμα στὸ στρίφωμα.*

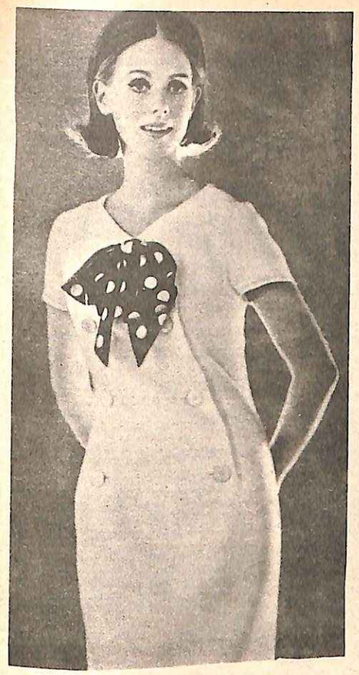

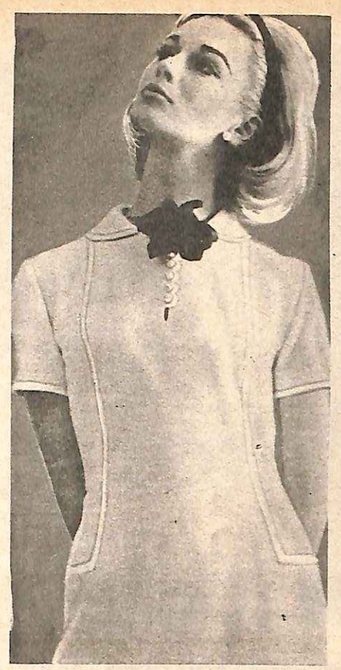

"Ενας μεγάλος φιόγκος, μιὰ λουρίδα κεντημένη μὲ γάντρες, ἕνα λουλούδι, καὶ τὸ πιὸ ἁπλὸ φόρεμα γίνεται ἀμπιγιέ.

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΣΥΝΝΕΦΑ

Μὰ νὰ ποὺ ἔφτασε καὶ ἡ στιγμὴ τῆς κοπέλλας ἡ τῆς νεαρῆς κυρίας, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ φαντάζεται τὸ βραδυνὸ φόρεμα σὰν ἕνα ἀνάλαφρο σύνεφο. Ἡ φετεινὴ μόδα προτείνει καὶ γι' αὐτὴν διμέτρητες ἰδέες. Βραδυνὰ φορέματα ἀπὸ δργάντα, ἀπὸ μουσελίνα, ἀπὸ σιφόν, ποὺ μεταμορφώνουν τὴ γυναίκα σὲ ὄνειρο καλοκαιριάτικης βραδυᾶς.

Μιὰ πολὺ αἰθέρια καὶ νεανικὴ βραδυνὴ τουαλέττα, γίνεται ἀπὸ νάϋλον τούλι, «πουάν ντ' ἐλέπτα, γίνεται ἀπὸ νάϋλον τούλι, «πουάν ντ' ἐσπρί», μαῦρο μὲ μικρὰ λευκὰ πουά, μὲ κορσὰζ φτιασμένο ἀπὸ ἕνα ἀφρὸ ἀπὸ βολὰν ποὺ καταλήγουν σὲ χρυσὴ δαντελλίτσα. Δυὸ βολὰν μὲ χρυσὴ δαντέλλα τελειώνουν τὸ στρίφωμα καὶ στὴ φούστα, ποὺ εἶναι ἐλαφρὰ ἐβαζέ. Ἄλλα δυὸ βολὰν μὲ χρυσὴ δαντελλίτσα περιβάλλουν καὶ τὸ κοντὸ ριχτὸ ζακετάκι, καθὼς καὶ τὶς μανσέττες στὰ μακρυὰ καὶ ἐλαφρὰ φουσκωτὰ μανίκια (Κριστιὰν Ντιόρ).

Μιὰ ἄλλη, πολὺ αἰθέρια καὶ κομψὴ βραδυνὴ τουαλέττα, προτείνουν οἱ ἀδελφὲς Ρίτσι. Τὸ ὁλόφασμα εἶναι σιφόν, σὲ χρῶμα χρυσοκίτρινο φωτεινό. Τὸ κορσὰζ εἶναι πολὺ ἴσιο ρελιασμένο στὶς μασχάλες καὶ στὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ, καὶ ἐπάνω τοῦ «ἁνθίζουν» μεγάλα λουλούδια, ποὺ μοιάζουν σὲ ρυθμίζονται μὲ ἕνα ἀφρὸ ἀπὸ βολὰν ποὺ καταλήγουν σὲ χρυσὴ δαντελλίτσα. Δυὸ βολὰν μὲ χρυσὴ δαντέλλα τελειώνουν τὸ στρίφωμα καὶ στὴ φούστα, ποὺ εἶναι ἐλαφρὰ ἐβαζέ. Ἄλλα δυὸ βολὰν μὲ χρυσὴ δαντελλίτσα περιβάλλουν καὶ τὸ κοντὸ ριχτὸ ζακετάκι, καθὼς καὶ τὶς μανσέττες στὰ μακρυὰ καὶ ἐλαφρὰ φουσκωτὰ μανίκια (Κριστιὰν Ντιόρ).

Μιὰ ἄλλη, πολὺ αἰθέρια καὶ κομψὴ βραδυνὴ τουαλέττα, προτείνουν οἱ ἀδελφὲς Ρίτσι. Τὸ ὁλόφασμα εἶναι σιφόν, σὲ χρῶμα χρυσοκίτρινο φωτεινό. Τὸ κορσὰζ εἶναι πολὺ ἴσιο ρελιασμένο στὶς μασχάλες καὶ στὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ, καὶ ἐπάνω τοῦ «ἁνθίζουν» μεγάλα λουλούδια, ποὺ μοιάζουν σὲ ἀμερικαίν καὶ μικρὸ στρογγυλὸ ντεκολτὲ (τὸ φόρεμα αὐτὸ κολακεύει τὶς πιὸ κοντὲς καὶ παχουλὲς) μεταμορφώνεται σὲ φόρεμα κατάλληλο γιὰ τὸ βράδυ, ἂν ὑπογραμμιστῆ στὰ πλάγια καὶ γύρω στὴ μασχάλη ἀπὸ δυὸ λουρίδες κεντημένες μὲ χάντρες, στὴν ἴδια ἀπόχρωσι τοῦ φορέματος.

Μὰ κι' ἕνα φόρεμα ἀπὸ λινό, πικὲ ἢ τουάλ, μὲ ψεύτικο διπλὸ κούμπωμα ἐλαφρὰ λοξό, μὲ ἐξη μεγάλα κουμπιά, κοντὸ μανίκι καὶ ντεκολτὲ ἀνοιχτὸ πρὸς τοὺς ὤμους καὶ πιὸ τονισμένο πίσω, γίνεται ἀμπιγιέ, ἂν τοῦ προσθέσετε μπροστὰ στὴ βάσι τοῦ ντεκολτὲ ἕνα πλούσιο φιάγκο μπλὲ—νουὰρ μὲ μεγάλα ἄσπρα πουά.

Καὶ, ἀκόμα, γιὰ τὶς πιὸ νέες, ἕνα πολὺ ἁπλὸ φόρεμα ἀπὸ μάλλινο τουάλ «κορτελλές», χαλαρὰ προσαρμοσμένο στὴ μέση, μὲ φούστα ἐλαφρὰ βαζέ, μὲ γαρνίρισμα διπλοῦ γαζιοῦ ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ σχηματίζει ὁρθὴ γωνία πάνω στοὺς γοφούς, καταλήγοντας στὶς πλαϊνὲς ραφές, στρογγυλὸ γιακαδάκι καὶ κοντὸ μανίκι, γίνεται σίκ, ἂν τοῦ προσθέσετε ἕνα τριαντάφυλλο ἀπὸ ὀργάπτσα, ψηλά, στὴν ἕνωσι τοῦ γιακά.

'Ο ὑπερμοντέρνος συνδυασμὸς λευκοῦ καὶ μαύρου, εἶναι κατάλληλος καὶ γιὰ βραδυνὲς ἐμφανίσεις. *Ἀριστερά: κρὲπ σατὲν μὲ γιοντρὴ ὕφανσι, μὲ καθέτες λευκὲς λουρίδες, ἀσύμμετρες, στὸ κορσὰζ καὶ στὴ φούστα. Κέντρο: Χοντρὸ ζέρσεϋ, μὲ τριγωνικὸ μοτίβο ἀπὸ ἄσπρες ρίγες ποὺ λεπταίνουν. Δεξιά: Ἀπὸ κρὲπ-σατέν, μὲ ντεκολτὲ πέταλο, πλαστρὸν μὲ ἀσπρόμαυρες ρίγες καὶ ἄσπρο γαρνίρισμα στὸ στρίφωμα.*

σινα καὶ καφετια, εχει φορεμα εντελῶν, ριχτὸ καὶ ἕνα λοξὸ πανὼ ντραπαριρισμένο στὸ ντεκολτέ, ποὺ ἐνώνεται στὸν ὦμο μ' ἕναν κόμπο καὶ ἀφίνει ἐλεύθερα δυὸ μεγάλα «φτερά», ποὺ φτάνουν μέχρι τὸ στρίφωμα.

Ἄλλες φορές, ἡ ἐντύπωσι τοῦ «φτερωτοῦ» δίνεται ἀπὸ πλούσια βολάν, ποὺ ἔχουν ξαναγυρίσει θριαμβευτικὰ στὴ φετεινὴ μόδα, ὅπως π.χ. σὲ μιὰ τουαλέττα ἀπὸ σιφὸν μὲ ἐμπριμὲ «μικρὲς ἀνεμῶνες». Τὸ φόρεμα ἔχει στὺλ «φουρώ», μὲ ζώνη ποὺ δένει στὴ μέση σὲ φιόγκο κα ιμὲ βαθὺ ντεκολτὲ στὴν πλάτη, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ξεκινοῦν πλούσια σουρωτὰ βολάν.

Ἄλλοτε πάλι ἡ ἴδια λύσι δίνεται μὲ χωριστὲς ἐσάρπες πολὺ μακρυές, ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος. Μιὰ τέτοια τουαλέττα, ποὺ προτείνει ὁ Κὲν Σκὸτ, γίνεται καὶ πάλι ἀπὸ σιφόν, μὲ ἐμπριμὲ «μικρὲς καμπανοῦλες». Ἔχει στὺλ «φουρώ», μὲ ζώνη δετὴ στὴ μέση, μασχάλη «ἀλλὰ ἀμερικαίν» καὶ στρογγυλὸ ντεκολτέ, συμπληρώνεται δὲ ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἐσάρπα, ποὺ τυλίγεται εἴτε γύρω στοὺς ὤμους, εἴτε γύρω στὸ κεφάλι, πέφτοντας ἐλεύθερα πρὸς τὰ πίσω.

Πλεχτὸ μαγιὸ μὲ ντεκολτὲ «Βαρκάρης», μαῦρο μὲ ἄσπρο ρέλιασμα, πολὺ μοντέρνο καὶ πρακτικό. Ἀριστερά: Σύνολο Σαὶν Τροπέζ, μὲ παντελόνι ἀπὸ τουαλ, τύπου μπλου-τζήν, καὶ πλεχτὸ μπλουζάκι μὲ καρὸ ἄσπρο καὶ κόκκινα.

Τουαλετίτσα γιὰ νεαρὲς κοπέλλες: «Γενέθλια 18 χρόνων».

Πρακτικὸ καὶ χαριτωμένο ντύσιμο γιὰ ἀγοράκι καὶ κοριτσάκι.

ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΑ ΤΑ ΚΟΜΨΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τὰ παιδιὰ χρειάζονται φορέματα καὶ κοστουμάκια, ποὺ νὰ πλένωνται καὶ νὰ σιδερώνωνται εὔκολα καὶ νὰ μὴν ἐμποδίζουν τὶς κινήσεις τους. Αὐτό, μήν τὸ ξεχνᾶτε. Ἀποτελεῖ τὸν πρῶτο καὶ σπουδαιότερο κανόνα γιὰ τὸ παιδικὸ ντύσιμο. Τὸ ἰδανικό, ὅμως, εἶναι νὰ προσπαθῆτε νὰ συνδυάζετε πάντα τὴν ἄνεσι μὲ τὴν κομψότητα.

Ἂν ἔχετε λοιπὸν δυὸ παιδιά, ἕνα ἀγοράκι κι' ἕνα κοριτσάκι, καὶ θέλετε νὰ ὑπάρχῃ κάποια ὁμοιομορφία στὸ ντύσιμό τους ἔτσι ποὺ νὰ φαίνωνται πὼς εἶναι «ἀδέλφια», νά δυὸ χαριτωμένες ἰδέες κατάλληλες γιὰ τὴν πρωϊνή τους ἐμφάνισι:

Γιὰ τὸ ἀγοράκι σας, θὰ φτιάξετε ἕνα πρακτικὸ πουκάμισο, ποὺ θὰ τὸ φορέσῃ πάνω ἀπὸ παντελονάκι — φουφούλα. Τὸ πουκάμισο θὰ γίνῃ ἀπὸ καρρὸ βαμβακερό, γαρνιρισμένο στὶς τσέπες, στὸ κοντὸ μανίκι, στὸ γύρο τοῦ λαιμοῦ καὶ στὴ μασμα (βαμβακερὸ ἢ πικέ) ὅμοιο μ' ἐκεῖνο τῆς φουφούλας (γιὰ ἀγοράκι μέχρι 5 χρόνων).

Στὸ κοριτσάκι, θὰ φτιάξετε ἕνα φορεματάκι ἀπὸ λευκὸ βαμβακερὸ ἢ πικέ (ὅμοιο μὲ τῆς φουφούλας τοῦ ἀγοριοῦ), ποὺ θὰ καταλήγῃ στὸ κάτω μέρος σὲ μιὰ κοκκινέτικη πλισαρισμένη φάσα, ἀπὸ βαμβακερὸ καρὸ (ὅμοιο μὲ τῆς καζάκας τοῦ ἀγοριοῦ). Οἱ τσέπες καὶ τὰ κοντὰ μανικάκια γαρνίρονται ἀπὸ τὸ ἴδιο καρό, τοποθετημένο λοξὰ (κατάλληλο γιὰ κοριτσάκι μέχρι 4 χρόνων).

ΠΛΑΖ: ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Σ' ὅλες τὶς πλάζ τῆς μόδας, κυριαρχοῦν καὶ ἐφέτος οἱ ἰδέες, ποὺ ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ Σὰν Τροπέ, γιὰ νὰ κατακτήσουν ὅλες τὶς γυναῖκες, ποὺ θέλουν νὰ ἔχουν μοντέρνα ἐμφάνισι κοντὰ στὴ θάλασσα.

Πρόκειται γιὰ τὰ πλεχτὰ «μπλουζάκια — ἐπιτυχίες», τὸ στὺλ «βαρκάρης» καὶ τὸ στὺλ «ἐγκαρσόνι».

Τὰ πλεχτὰ μπλουζάκια Σὰν Τροπέ, ποὺ ἔχουν κατακτήσει ἰδιαίτερα τὶς πιὸ νέες, ἔχουν αὐτὸ τὸ καλοκαίρι, πλέξι ριγωτὴ (μὲ ἄλλοτε φαρδιὲς καὶ ἄλλοτε στενὲς ρίγες) καὶ ἄλλες φορτσες. Τὰ μπλουζάκια αὐτὰ φοριοῦνται μὲ φοῦστες ἢ παντελόνια, μὰ οἱ νέες καὶ λεπτὲς μποροῦν νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν καὶ γιὰ κάς—μαγιό.

Τὸ στὺλ «βαρκάρης» βασίζεται στὸ χαρακτηριστικὸ ὀδὰ ντεκολτὲ καὶ συναντιέται τόσο στὰ πλεχτὰ μπλουζάκια, ὅσο καὶ στὰ πολὺ μοντέρνα καὶ πρακτικὰ πλεκτὰ μαγιό.

Ἕνα πλεκτὸ μπλουζάκι μὲ ρίγες καὶ πάλι μὲ ντεκολτὲ «βαρκάρης» κι' ἕνα παντελόνι «Βερμούδα» ἀπὸ σκωτσέζικο ὑφασμα, δημιουργοῦν τὸ στύλ «γκαρσόνι», κατάλληλο γιὰ νεαρὲς κοπελλίτσες, λεπτές, μὲ μακρυὰ πόδια.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Γιὰ τὴν κοιλιὰ

Πολλὲς γυναῖκες, ποὺ ἡ σιλουέττα τους καταστρέφεται ἀπὸ μιὰ χοντρὴ κοιλιὰ ἢ ἕνα πεταχτὸ στομάχι, ἀθλικὰ κουράζονται κάνοντας ἀσκήσεις καὶ δίαιτες ἀδυνατίσματος: Ἁπλῶς, ἀέρα καὶ φουσκώνουν σὲ μπαλόνια. Ἡ ἁπλοϋστερη κι' ἀποτελεσματικότερη θεραπεία τῆς ἀεροφαγίας καὶ τῶν ἀντιαισθητικῶν ἀποτελεσμάτων της, εἶναι μιὰ ἀναπνευστικὴ ἄσκησι: Ἐκπνέουμε ἀπὸ τὸ στόμα, ὅσο πιὸ ἀργὰ μποροῦμε, σὰν νὰ θέλουμε νὰ σβήσουμε μαλακὰ ἕνα ἀναμμένο κερί. Ἡ εἰσπνοὴ πρέπει νὰ εἶναι μικρὴ καὶ νὰ γίνεται ἀπὸ τὴ μύτη. Εἴτοιες ἐκπνοές, — ποτὲ περισσότερες — ὥσπου ν' ἀποκατασταθῇ ἡ λειτουργία τοῦ διαφράγματος καὶ ν' ἀρχίσουμε νὰ ξεφουσκώνουμε.

Τί χρειάζεται τὸ λουτρὸ

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ διάφορα καλλυντικά, κάθε γυναῖκα ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ὁμορφιά της, πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ ἑξῆς ἀντικείμενα στὸ λουτρό της, γιὰ νὰ εἶναι πάντα καθαρὴ ἡ ἐπιδερμίδα της, ἀπὸ τὴν κορυφὴ μέχρι τὰ νύχια:

Ἕνα μεγάλο σφουγγάρι, μιὰ βούρτσα τοῦ μπάνιου, δυὸ βοῦρτσες γιὰ τὸ στεγνὸ βούρτσισμα τοῦ σώματος, ἕνα σκληρὸ γάντι, μιὰ κατσουσουκένια βούρτσα γιὰ τὰ νύχια, μιὰ ἐλαφρόπετρα, ἕνα τσιμπιδάκι γιὰ ἀποτρίχωσι, μιὰ μαλακὴ βούρτσα γιὰ τὸ πρόσωπο, μιὰ ἀκόμη πιὸ μαλακὴ βούρτσα γιὰ τὸ βγάλσιμο τῆς περισσευούμενης πούδρας, δυὸ ὀδοντόβουρτσες, μιὰ βούρτσα τῶν μαλλιῶν, μιὰ τσατσάρα, ἕνα χτένι.

Τὸ ἄρωμα

Ἡ ἐργαζόμενη γυναῖκα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βάζῃ ἄρωμα, ἐκτὸς ἂν εἶναι πάρα πολὺ διακριτικό. Μιὰ δακτυλογράφος, ποὺ νὰ γραφεῖο νὰ μυρίζῃ σὰ μπουτουάρ, γίνεται αἰτία νὰ χάσῃ τὴ σοβαρότητά της ἢ πιὸ ἀξιόλογη ἐπιχείρισι καί, συνήθως, χάνει καὶ ἡ ἴδια τὴ θέσι της.

Ἀντίθετα, μπορεῖτε καὶ πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖτε ἄφθονα ἀπορμητικὰ προπαντὸς τώρα τὸ καλοκαίρι καὶ μετὰ τὸ καθημερινό σας μπάνιο ἢ ντοὺς νὰ τρίβεστε καλὰ μὲ μιὰ κολώνια λεμονιοῦ, λεβάντας, ἢ βερβένας, ποὺ θὰ δημιουργήσῃ γύρω σας μιὰ ἀτμόσφαιρα δροσιᾶς καὶ ὑγείας.

Ὁ ἱδρώτας

Ἂν ἱδρώνῃ τὸ πρόσωπό σας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παρασύρῃ τὴν πούδρα καὶ τὸ ρούζ, κάνοντάς σας νὰ μοιάζετε σὰν παλιάτσος, χρησιμοποιῆστε τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Ἀπεσταγμένο νερὸ	1	κιλὸ
Στύψι	50	γραμ.
Βενζόη	25	»

Βρέχετε τὸ πρόσωπό σας μ' αὐτὸ τὸ μίγμα κάθε βράδυ, ἀφοῦ σκουπίσετε τὸ μακιγιάζ σας.

Ἐπίσης, θὰ ὠφεληθῆτε πολύ, πλένοντας κάθε δυὸ μέρες τὸ πρόσωπό σας μὲ νερὸ καὶ ζελὲ καμφρέ, ποὺ θὰ τὸ ἀγοράσετε ἀπὸ κάποιο ἐνστιτοῦτο καλλονῆς.

Γιὰ τὶς φακίδες

Ἂν τὸ δέρμα σας εἶναι ἀπὸ κεῖνα ποὺ παρουσιάζουν φακίδες τὸ καλοκαίρι, δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀπελπίζεστε. Πολλὲς γνωστὲς σταρ, ποὺ θαυμάζουμε στὸν κινηματογράφο, ὀφείλουν ἕνα μεγάλο μέρος τῆς γοητείας τους ἀκριβῶς σ' αὐτὲς τὶς φακίδες. Κυτταχτῆτε καλύτερα στὸν καθρέφτη καὶ θὰ δῆτε πὼς σᾶς κάνουν νὰ μοιάζετε σὰ ροδάκινο φιλημένο ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἂν ὅμως, ἐπιμένετε νὰ μὴν τὶς θέλετε, πρέπει νὰ τὶς προλάβετε, προτοῦ ἐμφανιστοῦν. Ζητῆστε ἀπὸ τὸ φαρμακοποιὸ σας νὰ σᾶς ἀναπατέψῃ ὑδροχλωρικὴ κινίνη, στὴν κρέμα ποὺ χρησιμοποιεῖτε συνήθως γιὰ νὰ συγκρατῇ τὴν πούδρα σας, σὲ ἀναλογία 2%. Βάζετε κάθε μέρα ἕνα ἀρκετὰ παχὺ στρῶμα ἀπ' αὐτὸ τὸ μίγμα καὶ χτυπᾶτε μαλακὰ τὸ πρόσωπό σας μὲ τὶς ἄκρες τῶν δαχτύλων, γιὰ νὰ τὸ ἀπορροφήσῃ καλά. Πρὶν πουδραριστῆτε ,σκουπίζεστε μ' ἕνα χάρτινο πετσετάκι.

Ἂν πάλι, οἱ φακίδες εἶναι μόνιμες, δὲν ἐξαφανίζονται ἐντελῶς, σὲ καμμιὰ περίπτωσι. Μπορεῖτε ὅμως νὰ τὶς κάνετε σχεδὸν ἀόρατες, βρέχοντάς τις πρωῒ καὶ βράδυ μὲ πυκνὸ δέμενέ. Ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ καὶ κατόπιν βάζετε στὸ πρόσωπο μιὰ μαλακτικὴ λοσιὸν ἀπό:

Ἀφέψημα χαμομηλιοῦ	50	γραμ.
Ἀγγὸ τριανταφυλλόνερο	60	»
Ἀνθόνερο	50	»
Ἠ:		
Γλυκὸ ἀμυγδαλόλαδο	50	γραμ.
Πικρὸ ἀμυγδαλόλαδο	50	»
Βόρακα	12	»
Ἀγγὸ τριαντα...		»

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΡΟΜΠΕΡ ΦΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ντὰ Σίλβα συνιστᾶ στὸ σωφὲρ τοῦ ταξὶ νὰ ἐξαφανιστῇ γιὰ λίγο καιρό, γιατὶ καταλαβαίνει ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωή του. Ὡστόσο ὁ Τζὼρτζ κι' ὁ Λουὶ τὸν βρίσκουν, κι' ἐπειδὴ δὲν ξέρει νὰ τοὺς πῇ τί ἔγινε τὸ πακέτο, τὸν σκοτώνουν κι' αὐτόν. Ἡ ἀστυνομία ζητάει ἀπ' τὸν Ντὰ Σίλβα τὸ πακέτο, ἀλλ' αὐτὸς ἀρνεῖται νὰ τὸ δώσῃ. Ὕστερα παίρνει ἕνα ἀπειλητικὸ τηλεφώνημα τῶν δύο ἀδελφῶν. Τοῦ ζητᾶνε τὸ πακέτο. Κι' ἐπειδὴ αὐτὸς τοὺς κοροϊδεύει, βάζουν μιὰ μπομπα στὸ αὐτοκινητό του, γιὰ νὰ τὸν ξεκάνουν. Σώζεται ὡστόσο, ἀπὸ ἕνα θαῦμα. Ὕστερα συμφωνεῖ μὲ τὴ μὶς Οὐίλσον νὰ φύγουν μαζὶ γιὰ ἕνα ταξίδι στὴν Οὐρουμπουάπα. Στὸ ἴδιο αὐτὸ φαρδίδικο χωριό, πηγαίνουν ὁ Τζὼρτζ κι' ὁ Λουίς, ἀπογοητευμένοι ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ πάρουν τὸ πακέτο.

6ον

— Ξέχασέ τον, τὸν ἀστυνόμο Ντὰ Σίλβα! εἶπε, κυττάζοντας γύρω, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲν τοὺς ἄκουσε κανείς. Μὴν προφέρῃς ἄλλη φορὰ τ' ὄνομά του! Ποτέ! Πὲς πὼς δὲν τ' ἄκουσες ποτέ!

— Μὰ γιατί;

Ὁ Τζὼρτζ ἔκλεισε τὰ μάτια του, μὲ κουρασμένο ὕφος, κι' ἔπειτα τὰ ξανάνοιξε.

— Γιατὶ ἔτσι πρέπει, ἀπάντησε κοφτά.

— Μά, Τζώρτζ... ἐπέμεινε ὁ Λουίς.

— Σκασμός, λοιπόν! εἶπε ὁ ἀδελφός του, ἀλλὰ δίχως θυμό.

Ἀκούμπησε τὸ χέρι του πάνω στὸ γόνατο τοῦ Λουὶς καὶ πρόσθεσε:

— Ἄκουσε! Ξέρεις ἐσὺ τὸ νησί... δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἡ ἐρώτησι παραξένεψε τὸ Λουίς.

— Κανεὶς δὲν ξέρει τὸ νησί, Τζώρτζ, ἀπάντησε. Ὁ Ἀρμάντο τὸ ἤξερε καλύτερα ἀπὸ καθένα, ἀλλὰ μονάχα ἕνα μέρος του. Γιατί;

— Πῶς εἶναι; Ἐγὼ ἔχω περάσει ἀπὸ κοντά του, μὰ δὲν ἔχω βγῇ ποτὲ στὴ στεριά.

— Κι' ἐγὼ δὲν προχώρησα πιὸ μέσα ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιά, τὴ φορὰ ἐκείνη, ποὺ βοήθησα τὸν Ἀρὰ ἐκεῖνη, ποὺ βοήθησα τὶς κάσσες... μάντο νὰ ξεφορτώσῃ τὶς κάσσες... Ἦταν Μοῦ φάνηκε ἀγριότοπος. Ἦταν γεμάτος δέντρα...

Ὁ Τζὼρτζ κούνησε τὸ κεφάλι του μ' ἀνυπομονησία.

— Αὐτὸ τὸ ξέρω. Θέλω νὰ μάθω, ὅμως, ὡς ποιὸ σημεῖο εἶναι ἐπικίνδυνο... Πόσο δρόμο μπορεῖ νὰ κάνῃ κανείς, ἂν δὲν ξέρῃ ἀπὸ ποῦ ἀκριβῶς πρέπει νὰ περάσῃ;

Ὁ Λουὶς κόντεψε νὰ σκάσῃ στὰ γέλια.

— Μ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ φίδια; εἶπε. Ἂν δὲν ξέρῃς τὸ δρόμο σου, δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ πᾶς μακρύτερα ἀπὸ τρία μέτρα!

— Ἐμεῖς θὰ πᾶμε πολὺ πιὸ μακρυά... ὅσο χρειαστῇ! δήλωσε ἀποφασιστικὰ ὁ Τζὼρτζ. Νομίζω πὼς μπορεῖς ἐσὺ νὰ πᾶς ὅπου θέλεις σ' αὐτὸ τὸ νησί. Εἶσαι γερός, δυνατός, ἄφοβος. Κι' ἔχεις ξαναπάει κι' ἄλλοτε. Τώρα ξέρεις τὸ μέρος καλύτερα ἀπὸ καθε ἄλλον!

Ὁ Λουὶς χαμογέλασε.

— Τὸ φαντάζομαι κι' ἐγώ. Μονάχα, ποὺ δὲν τὸ ἔχω ἐπιχειρήσει ποτέ... Ὄχι πὼς φοβᾶμαι! Ἀλλὰ δὲν ἔτυχε... Μὰ γιὰ πές μου, Τζώρτζ, ποὺ εἶχες πάει χτές, ὅταν χωρίσαμε;

Ὁ Τζὼρτζ τὸν κύτταξε.

— Γιατί ρωτᾶς;

— Γιὰ νὰ μάθω.

Ὁ Τζὼρτζ κάρφωσε τὰ μάτια του χάμω.

— Ἔκανα ἕνα τηλεφώνημα, ἀπάντησε ὑστερα.

— Μίλησες στὸν ἀρχηγό Πές μου τὴν ἀλήθεια!

— Ἐ, ναί, λοιπόν, τοῦ μίλησα! Κι' ὕστερα;...

Ὁ Λουὶς κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Τι τοῦ εἶπες, Τζώρτζ; Τί σοῦ εἶπε; Εἶχε θυμώσει πολύ;

Παρὰ λίγο νὰ ξεσπάσῃ ὁ Τζὼρτζ μὲ τὴν ἀνόητη αὐτὴ ἐρώτησι.

— Τί φαντάζεσαι νὰ μοῦ εἶπε;... Χάθηκε μιὰ ὁλόκληρη περιουσία, ἐξ αἰτίας μας!... γιατὶ δὲν ξέρεις νὰ ὁδηγῇς...

Ὁ Λουὶς δὲν ἔδωσε σημασία σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία.

— Τὸν φοβάσαι! Ἀλήθεια, Τζώρτζ;

Ὁ ἄλλος ἀναστέναξε.

— Ναί, τὸν φοβᾶμαι... μουρμούρισε.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀπάντησε περήφανα ὁ Λουίς.

Συμπτωματικὰ ἐφανικὰ τὸ ζήτημα, ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε.

— Τοῦ μίλησες γιὰ τὸν ἀστυνόμο Ντὰ Σίλβα; ρώτησε.

Ὁ ἀδελφός του ἔριξε πάλι μιὰ ματιὰ γύρω.

— Μὰ βούλωσ' το λοιπόν. πρόφερε σιγανά. Σοῦ εἶπα νὰ μὴν ξαναπροφέρῃς αὐτὸ τὸ ὄνομα!

— Τοῦ μίλησες γι' αὐτόν, Τζώρτζ;

Ὁ Τζὼρτζ ἀντιμετώπισε μὲ θάρρος τὴ ματιὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Μοῦ μίλησε ἐκεῖνος ἀπάντησε ψαλακά. Μοῦ εἶπε ἕνα σωρὸ πράγματα...

— Τί σοῦ εἶπε, δηλαδή;

—Ἐσεῖς ζητήσατε μιὰ λεμονάδα;

— Οὔφ, φτάνει πιά! ξέσπασε ὁ Τζώρτζ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔφτασε τὸ λεωφορεῖο, ποὺ περιμένανε.

Ὁ Τζὼρτζ διάλεξε μιὰ θέσι κοντὰ στὸ παράθυρο. Κάθησε κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸ πλαστικὸ μαξιλαράκι τῆς ράχης τοῦ καθίσματος.

Ὁ Λουὶς κάθησε δίπλα του.

«Τί μικροκαμωμένος, ποὺ φαίνεται, ἔτσι χωμένος σ' αὐτὸ τὸ κάθισμα! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, κυττάζοντας τὸν ἀδελφό του. Μοῦ θυμίζει τὸν καιρό, ποὺ ἦταν μικρὸ παιδὶ κι' ἔπρεπε νὰ τὸν προσέχω, νὰ τὸν προστατεύω...».

Ὁ Τζὼρτζ ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ τὰ ξανάνοιξε σὲ μιὰ στιγμή.

— Σὲ παρακαλῶ πολύ, μὴν ξαναμιλήσῃς! πρόφερε ἀπειλητικά.

Ὁ Λουὶς ἔκλεισε τὸ στόμα του καὶ ἔγειρε πίσω.

Αὐτὸ ἦταν λοιπόν: Ὁ Τζὼρτζ εἶχε ξεκάνει τὸ Ντὰ Σίλβα, τὴν περασμένη νύχτα! Μεγάλο τὸ κουράγιο του, νὰ τὰ βάλῃ μ' ἕναν ἀστυνόμο!

Ὁ Λουὶς κύτταξε μὲ θαυμασμὸ τὴ λεπτὴ καὶ σκληρὴ φυσιογνωμία τοῦ ἀδελφοῦ του.

«Θὰ τὸ βροῦμε, αὐτὸ ποὺ ζητᾶμε! σκέφθηκε. Ὅταν ὁ Τζὼρτζ θέλῃ ἀληθινὰ κάτι, τὸ καταφέρνει πάντα».

Ε'.

Στὴ Βραζιλία, τὰ παλιὰ ταξὶ δὲν τραβανε ἐχωρίστα τὴν προσοχή, γιατί... ὅλα τὰ ταξὶ εἶναι παλιά! Ἐκεῖνο, ποὺ ὡδηγοῦσε ὁ Ντὰ Σίλβα, ἐμοιαζε μὲ τ' ἄλλα. Εἶχε τὰ ἴδια βουλιαγμένα καὶ κακοβαμμένα φτερά, τὸ ἴδιο βρωμικο παρ-μπρίζ, τὴν ἴδια ξεσκισμένη ταπετσαρία, τὴν ἴδια σκουριασμένη καρρότσα, σὰν κάθε ἄλλο Βραζιλιάνικο ταξί.

Ὑπῆρχαν ὡστόσο σ' αὐτὸ μερικες διαφορές. Ἐπὶ παραδείγματι, ἕνας ἰσχυρὸς ραδιοπομπός, μὲ τὸ δέκτη του κρυμμένο κάτω ἀπ' τὸ ταμπλό, στὴ συνηθισμένη θέσι τοῦ ραδιοφώνου. Ἔπειτα, ἡ θήκη τῶν γαντιῶν ἔκρυβε ἕνα μικρὸ καὶ γερὸ χρηματοκιβώτιο, μὲ κλειδαριὰ ἀσφαλείας, ποὺ μόνο ἕνας μεγάλος διαρρήκτης θὰ μποροῦσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ συνδυασμό της. Καί, μέσα σ' αὐτό, ὑπῆρχε μονάχα ἕνα πακέτο, ποὺ περιεῖχε ἕνα νεκρὸ φιδάκι, πάνω σ' ἕνα στρῶμα ἀπὸ πριονίδι...

Ἂν τώρα ἕνας μηχανικὸς τύχαινε νὰ ἐξετάσῃ τὸ μοτέρ, ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπ' τὸ στραπατσαρισμένο καπό, θὰ γούρλωνε τὰ μάτια του ἀπ' τὴν κατάπληξι... Μ' αὐτό, ὁ Ντὰ Σίλβα εἶχε περάσει τὰ 200 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, κάποτε, ποὺ παρουσιάστηκε ἀπόλυτη ἀνάγκη!

Τὸ πάρ-μπρίζ, ἐνῶ φαινόταν κοινότατο, ἦταν ἀδιαπέραστο ἀπ' τὶς σφαῖρες. Τὸ ἴδιο κι' οἱ λαμαρίνες τῆς καρρότσας.

Ἀκόμα κι' οἱ πινακίδες μὲ τὸν ἀριθμό, ἦταν ἀπατηλές, γιατὶ δείχναν πὼς τ' αὐτοκίνητο ἐρχόταν ἀπὸ τὴν πολιτεία Παράνα — ἐνῶ μπήκαν μέσα στὸ πορτ-μπαγκάζ ἕνα σωρὸ ἄλλες πινακίδες, ἀπ' ὅλες τὶς πολιτεῖες τῆς Βραζιλίας.

Τὸ γενικὸ αὐτὸ καμουφλάζ ἐπεκτείνοταν καὶ στοὺς ἐπιβάτες. Ὁ Ντὰ Σίλβα, καθισμένος στὸ βολάν, φοροῦσε τὸ μικρὸ ἐκεῖνο πέτσινο κασκέτο, ποὺ ἐπιβάλλει ὁ νόμος σ' ὅλους τοὺς ὁδηγοὺς ταξί, καὶ μιὰ μπλούζα καταλαδωμένη. Τὸ πανταλόνι του φαινόταν φαγωμένο, ἀπ' τὸ συνεχὲς τρίψιμο πάνω στὸ κάθισμα, καὶ τὰ παπούτσια του ἦταν καθαρά, ἀλλὰ παλιά.

Ὅσο γιὰ τὴ μὶς Οὐίλσον, ἦταν ντυμένη σὰν ἐκκεντρικὴ ξένη τουρίστρια καὶ φοροῦσε μαῦρα ματογυάλια.

Στὴν ἔξοδο τοῦ μεγάλου δρόμου τοῦ Ντούτρα, ἡ νέα γυναίκα ρώτησε:

— Εἴπες στὸ γραφεῖο σου ποῦ πήγαινες;

— Τοὺς δήλωσα, ὅτι θὰ πάω στὴν Οὐρουμπουάπα, ἀπάντησε ὁ Ντὰ Σίλβα. Μὰ δὲν προσθεσα καμμιὰ λεπτομέρεια... Γιατὶ μὲ ρωτᾶς;

Ἡ μὶς Οὐίλσον δὲν ἔδωσε ἀπάντησι. Οἱ σκέψεις της ἀκολουθοῦσαν κιόλας ἄλλο δρόμο...

— Εἶσαι περίεργος τύπος! φώναξε ξαφνικά.

— Ἀλήθεια; εἶπε κοροϊδευτικὰ ὁ Σίλβα. Τώρα τ' ἀνακάλυψες;

— Μιλᾶω σοβαρά. Εἶσαι πολὺ περίεργος... Ἔπειτα ἀπ' ὅσα μοῦ διηγήθηκες καὶ ἀπ' ὅσα συνέβησαν, δὲν ἔρριξες οὔτε μιὰ ματιὰ

στὸ φίδι, ὅταν ἤρθες καὶ μὲ πῆρες, σήμερα τὸ πρωΐ. Τόβαλες ἁπλῶς μέσα στὴ θήκη τῶν γαντιῶν καὶ ξεκινήσαμε! 'Εγὼ περίμενα πὼς θὰ τόκανες κομματάκια, γιὰ ν' ἀνακαλύψῃς τὸ μυστικό του.

— Μὰ δὲν ὑπάρχει λόγος, ἀπάντησε μ' ἀφέλεια ὁ Ντὰ Σίλβα. Τὸ ξέρω, τὸ μυστικό του. 'Εσὺ δὲν τὸ ξέρεις;

— Ξέρω τί ἐλπίζεις νὰ βρῇς σ' αὐτό: ἕνα κάποιο χάρτη.

'Ο Ντὰ Σίλβα ἄφησε μιὰ στιγμὴ τὸ βολάν, γιὰ νὰ κάνῃ μιὰ ἐκφραστικὴ χειρονομία.

— Μὰ ἐσύ, Σέρρυ, εἶσαι μεγαλοφυΐα! φώναξε.

'Η κοπέλλα τὸν κύτταξε, παραξενεμένη.

— Πῶς δὲ ζήτησες νὰ τὸ ἐξακριβώσῃς; εἶπε.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, φοβήθηκα λιγάκι. 'Αν γελιέμαι καὶ δὲ βρῶ τίποτα πάνω στὸ φίδακι, μπορεῖ ν' αὐτοκτονήσω!

'Ο Ντὰ Σίλβα ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του.

— 'Ελπίζω νὰ φτάσουμε στὸ Σάο Κλεμέντε πρὶν σκοτεινιάσῃ, πρόσθεσε. Δὲ μ' ἀρέσει νὰ ταξιδεύω τὴ νύχτα σ' αὐτοὺς τοὺς παλιόδρομους, ὅσο κι' ἂν μὲ ἐνδιαφέρῃ ἡ ὑπόθεσι... Θὰ μείνουμε στὸ ξενοδοχεῖο καὶ θὰ ξεκινήσουμε αὔριο τὸ πρωΐ, νωρίς, γιὰ νὰ φτάσουμε στὴν Οὐρουμπουάπα πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι.

'Η μὶς Οὐίλσον ἔμεινε ἀμίλητη γιὰ λίγο.

— Δὲν καταλαβαίνω γιατί παρασύρθηκα κι' ἤρθα μαζί σου; εἶπε ὕστερα. Μὰ καὶ σύ, γιατί ἐνδιαφέρθηκες γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία, ἀφοῦ δὲν ἀφορᾷ καθόλου τὴν 'Ιντερπόλ; Βέβαια, γίνανε τέσσερες δολοφονίες, ἀλλὰ τὰ θύματα ἦταν ὅλα ντόπιοι, Βραζιλιάνοι. 'Η ὑπόθεσι εἶναι τῆς ἀποκλειστικῆς ἁρμοδιότητος τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας τοῦ Ρίο.

— Τὰ ἴδια μοῦλεγε κι' ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, παρατήρησε ὁ Ντὰ Σίλβα. 'Εγὼ ὅμως μυρίζομαι κάτι...

— "Εχεις πολὺ δυνατὴ μύτη! τὸν κορόϊδεψε ἡ Σέρρυ.

— "Υστερα, μὴν ξεχνᾶς πὼς εἶναι ἀνακατεμένος στὴν ὑπόθεσι κι' ἕνας ξένος, 'Αμερικανὸς ἢ Σκωτσέζος: ὁ Οὐίλλιαμ Ντρούρυ!

'Η μὶς Οὐίλσον ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— "Αφησε τὸ χιοῦμορ! εἶπε. Θέλεις, φαίνεται, νὰ ἐκδικηθῇς, γιατὶ σοῦ καταστρέψανε τ' αὐτοκίνητό σου καὶ παρὰ λίγο νὰ σὲ ξεκάνουνε.

'Ο Ντὰ Σίλβα κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ξεχνᾶς πολλὰ πράγματα, παρατήρησε. "Ας ἀφίσουμε κατὰ μέρος τὶς τέσσερες δολοφονίες,ποὺ ἀφοροῦν τὴ Γενικὴ 'Ασφάλεια, ὅπως εἶπες, καὶ ἂς ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸ φιδάκι. Εἶναι φανερὸ πὼς κρύβει ἕνα κάποιο μήνυμα... ἴσως ἕνα χάρτη, ἢ κάποιες ἐνδείξεις

»Σκέψου τώρα, ὅτι ἡ Οὐρουμπουάπα εἶναι ἕνα ψαράδικο λιμανάκι, μάλλον ἀπομονωμένο ἀπ' τὴ στεδριά, ἀλλὰ εὔκολα προσιτὸ ἀπ' τὴ θάλασσα. Εἶναι ἕνα μέρος, ὅπου οἱ ξένοι δὲν τραβοῦν καθόλου τὴν προσοχή. "Ενα γρήγορο γιὸτ μπορεῖ νὰ μπῇ στὸ λιμάνι καὶ νὰ ρίξῃ ἄγκυρα, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῇ κανένας γι' αὐτό. Συχνάζουν ἐκεῖ ὅσοι περνᾶνε τὶς διασκοπές τους στὰ γύρω νησάκια, καὶ κανεὶς δὲν τοὺς κάνει ἐρωτήσεις... Λοιπόν, βγάζεις κανένα συμπέρασμα ἀπ' ὅλα αὐτά;

— Καὶ βέβαια! Λαθρεμπόριο... Μά, ἀπὸ πότε σοῦ ἤρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

— Τώρα μόλις. Βλέπεις, εἶναι λίγο ἀγοχείνητο τὸ μυαλό μου...

'Ο ἀστυνόμος χαμογέλασε κοροϊδευτικὰ καὶ πρόσθεσε:

— "Αλλωστε, μὲ μεθάει ἡ παρουσία σου!

— Κι' ἡ δικὴ σου μὲ νευριάζει κάποτε, ἀπάντησε στρυφνὰ ἡ κοπέλλα. Μά, κι' ἂν ἀκόμα πρόκειται γιὰ λαθρεμπόριο, δὲν εἶναι δικὴ σου δουλειά. Εἶναι ὑπόθεσι τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς τελωνοφυλακῆς.

— Εἶναι δουλειὰ ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ντὰ Σίλβα. 'Υπόθεσε πὼς κάποιοι σωματέμποροι κλέβουνε κοπέλλες καὶ τὶς πάνε γιὰ νὰ δουλέψουνε κρυφὰ στὰ νυχτερινὰ κέντρα τοῦ Σάο Πάολο. Χωρὶς διαβατήριο, φυσικά. Τί λὲς τότε, δὲν ἐνδιαφέρει ἡ ὑπόθεσι τὴν 'Ιντερπόλ;

— Πόσο δίκιο ἔχεις! εἶπε εἰρωνικὰ ἡ μὶς Οὐίλσον. 'Απόψε, λοιπόν, θὰ κομματιάσουμε τὸ φιδάκι σου, θὰ βροῦμε μέσα ἕνα χάρτη καί, ἀκολουθῶντας τὶς ὁδηγίες του, θὰ μποῦμε στὰ ,βάθη τῆς ζούγκλας, καὶ θὰ ἀνακαλύψουμε μιὰ κρυψώνα γεμάτη κοπέλλες!

— Μποροῦμε τοὐλάχιστον νὰ τὸ ἐλπίζουμε, ἀπάντησε ὁ Ντὰ Σίλβα, μὲ ὅλη του τὴ σοβαρότητα.

★

Τὸ ἴδιο βράδυ κλείστηκαν κι' οἱ δυὸ στὴν κάμαρα τοῦ Ντὰ Σίλβα, στὸ ξενοδοχεῖο, κλείδωσαν καλὰ τὴν πόρτα, τράβηξαν τὶς κουρτίνες, κι' ὁ Βραζιλιάνος ἀστυνόμος ἔβγαλε τὸ πακέτο ἀπ' τὴ βαλίτσα του.

Κούνησε λίγο τὸ κουτί, γιὰ νὰ πέσῃ ἀπὸ μέσα τὸ φίδι, κι' ἔσπρωξε ὕστερα παράμερα τὸ ἀμπαλάζ καὶ τὸ πριονίδι.

Μ' ἕνα βουρτσάκι ἀπὸ καμηλότριχες, καθάρισε καλὰ τὰ ὑπολείμματα τῶν πριονιδιῶν, τὰ κολλημένα στὸ δέρμα τοῦ φιδιοῦ. Τὸ ἔβαλε στὸ τραπέζι, μὲ τὴν κοιλιὰ πρὸς τὰ πάνω, καὶ τὸ τέντωσε μὲ τὰ δάχτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ του, γιὰ νὰ μὴν κουλουριαστῇ. "Επειτα βούρτσισε τὸ ἐσωτερικὸ μέρος του, ἀκόμα πιὸ ἀργὰ καὶ προσεχτικά.

'Αφοῦ ἔφυγαν ἔτσι ὅλα τὰ πριονίδια, ἔσκυψαν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ πάνω 'Ο Ντὰ Σίλβα ἔφερε κοντὰ μιὰ λάμπα πορτατίφ. Καὶ φάνηκαν τότε, πάνω στὸ μισοδιαφανὲς δέρμα τοῦ φιδιοῦ, κάτι ἄσπρες γραμμοῦλες.

— Αὐτὸ εἶναι! φώναξε ὁ Ντὰ Σίλβα.

Πῆρε ἕνα φακὸ κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ μ' αὐτὸν τὶς γραμμὲς ἐκεῖνες, μὲ πολλὴ προσοχή.

'Η Σέρρυ τὸν κύτταζε μ' ἀνυπομονησία.

— Βλέποντάς τον νὰ ζαρώνῃ τὰ φρύδια του, τὸν ρώτησε:

— Τί βρῆκες, λοιπόν;

'Ο Ντὰ Σίλβα ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του.

— Εἶναι, σίγουρα, ἕνας χάρτης... εἶπε.

"Εδωσε τὸ φακὸ στὴν κοπέλλα, κι' ἐκείνη ἔσκυψε γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ λεπτὸ σχεδίασμα. Διέκρινε κάτι μικροσκοπικὰ σύμβολα. 'Επέστρεψε τὸ φακὸ στὸν ἀστυνόμο καὶ τοῦ εἶπε χαμογελώντας:

— Εἶναι μιὰ ἀριστουργηματικὴ ἐργασία, στὸ εἶδος της!... Τελοσπάντων, προχωρήσαμε κάπως.

Μὰ ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ ζαρώνῃ τὰ φρύδια του.

— "Ετσι λές; πρόφερε.

— Μὰ ὑπάρχει ἀμφιβολία;

'Ο ἀστυνόμος κύτταξε τὸ φίδι, μὲ μιὰ ἀνέκφραστη ματιά.

— Ναί, εἶναι ἕνας καλὸς χάρτης, μουρμούρισε. 'Αλλὰ τί παριστάνει; Ποῦ βρίσκεται αὐτὸ τὸ μέρος;

Ξανάσκυψε πάνω ἀπ' τὸ φίδι, μὲ τὸ φακὸ στὸ χέρι. 'Η Σέρρυ τὸν ἄκουγε νὰ ψιθυρίζῃ κάτι ἀνοντας στὴ δόντια του, ἀποτυπώνοντας στὴ μνήμη του τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες... Τέλος, κλεισε μιὰ στιγμὴ. 'Η Σέρρυ καταλαβε πὼς ἀπομνημόνευε τὸ σιγμιγματικὸ σχεδιάγραμμα, στὸ σύνολό του.

"Επειτα ξανάνοιξε τὰ μάτια του, ἔβαλε πάλι τὸ φακὸ στὴν κοπέλλα καὶ τῆς εἶπε:

— 'Η σειρὰ σου τώρα...

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ἡ Σέρρυ ἄφησε τὸ φακὸ πάνω στὸ τραπέζι κι' ἔκλεισε κι' αὐτὴ τὰ μάτια της.

— 'Εν τάξει, εἶπε.

'Ο Ντὰ Σίλβα ξαναφύλαξε τὸ φίδι στὸ κουτὶ καὶ τόκλεισε στὴ βαλίτσα του. Κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ κι' ἄναψε τσιγαρο.

— Ποιὰ κατεύθυνσι, λοιπόν, ἔχει ἡ λιμνοθάλασσα; πρόφερε.

— Λιμνοθάλασσα;... 'Εγὼ νόμιζα πὼς ἦταν λίμνη.

'Ο Ντὰ Σίλβα κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— "Οχι, ἔχει ἕνα μικρὸ στόμιο, ἀπ' ὅπου συνδέεται μὲ τὴ θάλασσα. Πρόκειται γιὰ λιμνοθάλασσα. Πρὸς ποιὰ κατεύθυνσι ξεχύνεται;

— Πρὸς τὸ βορρᾶ καὶ τὸ νότο.

— Καὶ πόσα λιμανάκια ἔχει;

'Η μὶς Οὐίλσον ἔκλεισε τὰ μάτια της, γιὰ νὰ θυμηθῇ καὶ ν' ἀπαντήσῃ:

— "Εξη.

— Γιὰ ποιὸ ἀπ' ὅλα πρόκειται;

'Η κοπέλλα ἄρχισε νὰ μετράῃ μὲ τὸ νοῦ της.

— Τὸ δεύτερο, εἶπε. Φαίνεται πὼς εἶναι τὸ μεγαλύτερο... Τὸ δεύτερο, ξεκινώντας ἀπ' τὸ νότιο στόμιο καὶ προχωρῶντας ἀντίθετα ἀπ' τοὺς δείκτες τοῦ ρολογιοῦ. Βλέπει σχεδὸν ἀνατολικά.

'Ο Ντὰ Σίλβα ἔγνεψε «ναὶ» μὲ τὸ κεφάλι.

— 'Ακριβῶς. Καὶ πόσο πρέπει νὰ προχωρήσῃ κανεὶς, μέσα σ' αὐτὸ τὸ λιμανάκι;

'Η μὶς Οὐίλσον ἔκλεισε πάλι τὰ μάτια της.

— Χίλια πεντακόσια μέτρα, κατὰ τὶς ὁδηγίες.

Ποιὸ εἶναι τὸ σημεῖο ἀναγνωρίσεως;

'Η κοπέλλα ζάρωσε τὰ φρύδια της, ἀπ' τὴν προσπάθεια τῆς σκέψεως.

— "Ενα δέντρο, ἀπάντησε. 'Εκεῖνο τὸ μικροσκοπικὸ σημαδάκι, σὰ δόντι πριονιοῦ, πάνω στὸ χάρτη, πρέπει νὰ σημαίνῃ ἕνα ἰδιαίτερο γνώρισμα αὐτοῦ τοῦ δέντρου... "Ισως τὸ εἶχε χτυπήσει ἄλλοτε κεραυνός.

'Ο Ντὰ Σίλβα κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του. Εἶχε ἔρθει καὶ σ' αὐτὸν ἡ ἴδια ἰδέα.

— Τί ἄλλο παρατήρησες; ρώτησε.

'Η μὶς Οὐίλσον σκέφθηκε ἀρκετά.

— Μὰ τὴν πίστι μου, εἶναι τὸ μόνο δέντρο, ποὺ ἀναφέρεται στὸ χάρτη, εἶπε. "Ισως νᾶναι μεγαλύτερο ἀπὸ τ' ἄλλα, ἢ νὰ βρίσκεται σὲ κάποιο ξέφωτο. Φαίνεται προφανές, ὅτι οἱ κουκίδες γύρω του δείχνουν πὼς τὸ ἔδαφος εἶναι βαλτῶδες. "Ισως νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἐκεῖ ἄλλο δέντρο.

'Ο Ντὰ Σίλβα χαμογέλασε.

— Πολὺ καλά. Καὶ κάτι ἀκόμα: Τί μπορεῖ νὰ σημαίνουν τὰ μικρὰ σημαδάκια, στὴν ἐξωτερικὴ θάλασσα;

'Η Σέρρυ κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Αὐτά, τὰ εἶχα ξεχάσει... Δὲ μπορῶ νὰ τὰ ἐξηγήσω. 'Εσὺ τί λές;

— Πιστεύω πὼς δείχνουν, ὅτι ὁ βυθὸς εἶναι ρηχός, στὸ σημεῖο, ποὺ ἡ λιμνοθάλασσα ἑνώνεται μὲ τὸν ὠκεανό.

'Η μὶς Οὐίλσον ζάρωσε τὰ φρύδια της.

— Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο νὰ σημειώσουν αὐτὴ τὴν ἐκβολή; Φαντάζομαι πὼς θὰ φαίνεται ἀμέσως, ὅταν πάῃ κανεὶς ἐπὶ τόπου.

— "Ισως ὄχι. Μπορεῖ νάναι πολὺ στενὴ καὶ κρυμμένη ἀπ' τὴ Βλάστησι... Θυμᾶσαι πὼς ἡ πρώτη σου ἐντύπωσι ἦταν, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ λίμνη;

— Ναί, πραγματικά, συμφώνησε ἡ Σέρρυ. Κι' ὕστερα;...

'Ο Ντὰ Σίλβα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Δὲ μᾶς μένει πιά, παρὰ ν' ἀνακαλύψουμε ποῦ βρίσκεται! Καὶ τί πρόκειται νὰ βροῦμε κάτω ἀπ' τὸ δέντρο, σ' ἀποστασι 1.100 μέτρων ἀπ' τὴν εἴσοδο τοῦ μικροῦ λιμανιοῦ!

— "Ομορφα κορίτσια; εἶπε γελῶντας ἡ Σέρρυ.

— "Ισως. Θὰ δοῦμε... πρόφερε ἀφηρημένα ὁ ἀστυνόμος.

Σηκώθηκε καὶ πρόσθεσε:

— Φτάνει γιὰ σήμερα, μοῦ φαίνεται. Γιὰ σένα, ἐννοῶ. 'Εγὼ ἔχω ἀκόμα νὰ συντάξω μιὰ ἔκθεσι, γι' αὐτὸ τὸ χοντροκέφαλο τὸ διευθυντή μου... Θὰ ξεκινήσουμε αὔριο τὸ πρωΐ, κατὰ τὶς 7.

— Θὰ εἶμαι ἕτοιμη, τὸν βεβαίωσε ἡ κοπέλλα.

Τὸν καληνύχτισε καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιό, κλείνοντας πίσω της τὴν πόρτα.

'Ο ἀστυνόμος ἔμεινε γιὰ ἕνα λεπτὸ μὲ τὴ ματιά του χαμένη μακρυά. "Υστερα κάθησε, γιὰ νὰ γράψῃ τὴν ἔκθεσί του.

★

'Ο χωματόδρομος, ποὺ πήγαινε στὴν Οὐρουμπουάπα, φάρδαινε ὅσο πλησίαζε στὸ τέρμα του. 'Εδῶ τριβε πρὸς τὴν ἀνατολὴ καὶ προχωροῦσε δίπλα στὴν ἀκροθαλασσιά. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν παραλία, ἔβλεπε κανεὶς διάφορα νησιά. Τὰ κοντυνότερα ἦταν κατάπρασινα καὶ μὲ ὄψι φιλόξενη. Τὰ πιὸ μακρυὰ δὲν ξεχώριζαν καθαρὰ στὸν ὁρίζοντα.

Μετὰ τὸν ἀνώμαλο δρόμο, ἀκουθοῦσε ἀμουδιά. Τ' αὐτοκίνητο κύλησε σιωπηλά, χωρὶς τραντάγματα, πάνω στὴ λεία ἄμμο, μερικὲς ἑκατοντάδες μέτρα. Τὰ κουνήματα ξανάρχισαν, ὅταν βγῆκε στὸ μεγάλο δρόμο, τὸν κάβεκε στὸ πρὸς τὴν ἀκροθαλασσιὰ καὶ στρωμένο μὲ μεγάλες πλάκες γρανίτη.

Τὰ μαγαζιὰ τοῦ χωριοῦ ἦταν κλειστά. 'Ο Ντὰ Σίλβα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του. "Ηταν μεσημέρι, ἡ ὥρα, ποὺ πήγαινε ὁ κόσμος γιὰ φαΐ.

Δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ στὸ δρόμο, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ἀγοράκι, ποὺ καθότανε μονάχο καὶ κακόκεφο, στὸ πεζοδρόμιο κι' ἔπαιζε, σκορπίζοντας χαλίκια πάνω στὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν του.

'Ο Ντὰ Σίλβα προχώρησε ἀκόμα. Στὸ πρῶτο σταυροδρόμι, σταμάτησε. Εἶχε βρῆ αὐτό, ποὺ γύμνετο: ἕνα ἀνοιχτὸ καφενεῖο. "Αρευε: ἕνα ἀνοιχτὸ αὐτοκινήτου νοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ κατέβηκε, μὲ κουρασμένο ὕφος. Εἶχε σπρώξει πρὸς τὰ πίσω τὸ μικρὸ πέτσινο κασκέτο του. Τὸ βλογιοκομμένο πρόσωπό του γυάλιζε ἀπ' τὸν ἱδρῶτα.

— "Ας ἀρχίσουμε ἀπ' τὰ πιὸ σπουδαῖα, εἶπε. Πᾶμε νὰ πιοῦμε κάτι καὶ νὰ βροῦμε ἕνα μέρος γιὰ ὕπνο.

Κάθησαν σ' ἕνα τραπέζι. Τὸ καταστημα ἦταν ἀδειανό. Τὸ γκαρσόνι πάσχιζε ν' ἀνοίξῃ μιὰ μπασόνι πάσχιζε ν' ἀνοίξῃ μιὰ μπουτίλια.

"Ηταν ἕνας γέρος ἡλιοψημένος, μὲ στραπατσαρισμένα χαρακτηριστικὰ καὶ μὲ μουστάκι κιτρινισμένο ἀπὸ τὸ νικοτίνη. Φορῦσε ἕνα

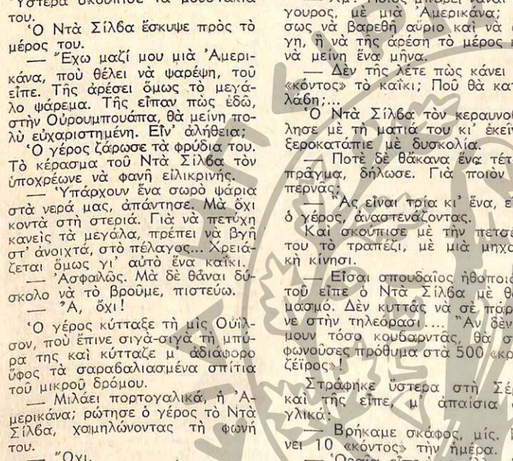

ΟΤΑΝ ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

"Οσο κι' ἂν προσπαθῆστε, δὲ θὰ καταρτώσετε, ἀσφαλῶς, νὰ βρῆτε τί ἀκριβῶς παρουσιάζει ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία μας. Πολλοὶ θὰ ποῦν ὅτι πρόκειται γιὰ πίνακα μοντέρνου ζωγράφου, ἄλλοι γιὰ κάτσιο παιχνίδι κλπ. Κι' ὅμως εἶναι μιὰ συνηθισμένη εἰκόνα, ποὺ βλέπουν συχνὰ ὅσοι κατοικοῦν στὰ παράλια τῆς Νορδηγίας. Πρόκειται ἁπλῶς γιὰ ἕνα ρυμουλκό, τὸ ὁποῖο σύρει πίσω του ἀμέτρητους κορμοὺς δέντρων. Οἱ κορμοὶ αὐτοί, ποὺ φυσικὰ ἐπιπλέουν, περιθάλλονται μὲ μεγάλα σχοινιὰ καὶ σχηματίζουν διάφορα παράξενα κυκλοειδῆ σχήματα, τὰ ὁποῖα δένονται τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο, γιὰ νὰ μεταφερθοῦν ἀπὸ τὸν τόπο τῆς κοπῆς τους στὸ ἐργοστάσιο, ποὺ θὰ τὰ ἐπεξεργαστῇ.

ψαθινο καπέλλο, ξεφτισμένο ὁλόγυρα, κι' ἕνα πουκάμισο μὲ καρρώ, κουμπωμένο στὰ μανικέτια. Δὲ μποροῦσε νὰ θεωρηθῇ πραγματικὰ ντυμένος. Φαινόταν μάλλον σὰ νὰ τοῦ εἶχα ράψει κομμάτια ἀπὸ ὕφασμα πάνω στὸ πετσί του...

Σεμβίρησε δυὸ μπύρες στὸ ξεύγάρι. 'Ο Ντὰ Σίλβα τοῦ πρότεινε νὰ πιῇ κι' αὐτός, μαζί τους.

'Ο γέρος κούνησε τὸ κεφάλι του μ' εὐγνωμοσύνη, γέμισε τὸ ποτήρι του καὶ τ' ἄδειασε μονορροῦφι. "Υστερα σκούπισε τὰ μουστάκια του.

'Ο Ντὰ Σίλβα ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος του.

— "Εχω μαζί μου μιὰ 'Αμερικάνα, ποὺ θέλει νὰ ψαρέψῃ, τοῦ εἶπε. Τῆς ἀρέσει ὅμως τὸ μεγάλο ψάρεμα. Τῆς εἴπαν πὼς ἐδῶ, στὴν Οὐρουμπουάπα, θὰ μείνῃ πολὺ εὐχαριστημένη. Εἶν' ἀλήθεια;

'Ο γέρος ζάρωσε τὰ φρύδια του. Τὸ κέρασμα τοῦ Ντὰ Σίλβα τὸν ὑποχρέωνε νὰ φανῇ εἰλικρινής.

'Υπάρχουν ἕνα σωρὸ ψάρια στὰ νερά μας, ἀπάντησε. Μὰ ὄχι κοντὰ στὴ στεριά. Γιὰ νὰ πετύχῃ κανεὶς τὰ μεγάλα, πρέπει νὰ βγῇ στ' ἀνοιχτά, στὸ πέλαγος... Χρειάζεται ὅμως γι' αὐτὸ ἕνα καϊκι.

— 'Ασφαλῶς. Μὰ δὲ θάναι δύσκολο νὰ τὸ βροῦμε, πιστεύω.

— "Α, ὄχι!

'Ο γέρος κύτταξε τὴ μὶς Οὐίλσον, ποὺ ἔπινε σιγὰ-σιγὰ τὴ μπύρα της καὶ κύτταζε μ' ἀδιαφορο ὕφος τὰ σαραβαλιασμένα σπίτια τοῦ μικροῦ δρόμου.

— Μιλάει πορτογαλικά, ἡ 'Αμερικάνα; ρώτησε ὁ γέρος τὸ Ντὰ Σίλβα, χαμηλώνοντας τὴ φωνή του.

— "Οχι.

— Λοιπόν, θὰ σᾶς βρῶ ἐγὼ καϊκι. Στοιχίζει δέκα «κόντος» τὴν ἡμέρα.

— Δέκα;...

— Δέκα, γι' αὐτήν, ἐξήγησε ὁ γέρος, μὲ συνωμοτικὸ ὕφος, δείχνοντας μὲ τὸ κεφάλι του τὴ γυρισμένη πλάτη τῆς Σέρρυ. 'Η ἀληθινὴ τιμὴ εἶναι ἑξὴ «κόντος». Τ' ἄλλα τέσσερα, θὰ τὰ μοιραστοῦμε ἐσεῖς κι' ἐγώ. 'Απὸ δυὸ γιὰ τὸν καθένα μας.

— "Οχι. Τρία γιὰ μένα κι' ἕνα γιὰ σένα... 'Εγὼ τὴν ἔφερα στὸ κάτω-κάτω.

'Ο γέρος τὸν κύτταξε διχταχτικά, ξύνοντας τὸ πηγούνι του.

— Δυόμισυ κι' ἀνάσπρωξε τὸ κασκέτο στὸ σβέρκο του κι' ἔριξε μιὰ παγωμένη ματιὰ στὸν ἄλλο.

— Τρία κι' ἕνα, πρόφερε ἀπότομα. Δὲν κάνω παζάρια!

— Πόσον καιρὸ θὰ μείνῃ ἐδῶ;

— Χμ! Ποιὸς μπορεῖ νάναι σίγουρος, μὲ μιὰ 'Αμερικάνα; "Ισως νὰ βαρεθῇ αὔριο κιόλας καὶ νὰ φύγῃ, ἢ νὰ τῆς ἀρέσῃ τὸ μέρος καὶ νὰ μείνῃ ἕνα μήνα.

— Δὲν τῆς λέτε πὼς κάνει 11 «κόντος» τὸ καϊκι; Ποῦ θὰ καταλάβῃ;...

'Ο Ντὰ Σίλβα τὸν κεραυνοβόλησε μὲ τὴ ματιὰ του κι' ἐκεῖνος ξεροκατάπιε μὲ δυσκολία.

— Ποτὲ δὲ θάκανα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, δηλωσε. Γιὰ ποιὸν μὲ περνᾶς;

— "Ας εἶναι τρία κι' ἕνα, εἶπε ὁ γέρος, ἀναστενάζοντας.

Καὶ σκούπισε μὲ τὴν πετσέτα του τὸ τραπέζι, μὲ μιὰ μηχανικὴ κίνησι.

— Εἶσαι σπουδαῖος ἠθοποιός! τοῦ εἶπε ὁ Ντὰ Σίλβα μὲ θαυμασμό. Δὲν κυττᾶς νὰ σὲ πάρουνε στὴν τηλεόραση.... "Αν δὲν ἤμουν τόσο κουβαρντάς, θὰ συμφωνοῦσες πρόθυμα στὰ 500 «κουζέϊρος»!

Στράφηκε ὕστερα στὴ Σέρρυ καὶ τῆς εἶπε, μ' ἀπαισία ἀγγλικά:

— Βρήκαμε σκάφος, μὶς. Κάνει 10 «κόντος» τὴν ἡμέρα.

— Ὡραία, εἶπε ἡ κοπέλλα. Καὶ ποῦ θὰ μείνουμε;

'Ο Ντὰ Σίλβα στράφηκε πάλι στὸ γέρο.

— Μποροῦμε νὰ βροῦμε νὰ νοικιάσουμε δυὸ κάμαρες, χωρὶς νὰ κινδυνέψουμε νὰ μᾶς φᾶνε οἱ κοριοί;

— Νὰ νοικιάσετε κάμαρες; Μὰ ὑπάρχει ξενοδοχεῖο!

'Ο γέρος ἔβειξε τὸ κάτω μέρος τοῦ δρόμου.

— Νά, ἐκεῖ, πρόσθεσε. "Εχει ταμπέλα ἀπ' ἔξω.

— Καὶ πόσα σοῦ πληρώνουνε γιὰ τοὺς πελάτες, ποὺ τοὺς στέλνεις;

— 'Εμένα;... Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ σχέσι μαζί τους...

— 'Αμφιβάλλω, εἶπε ψυχρὰ ὁ Ντὰ Σίλβα.

Πλήρωσε τὰ πιοτὰ καὶ πρότεινε στὴ Σέρρυ:

— Πᾶμε νὰ φύγουμε;

— 'Η κοπέλλα βγῆκε κι' ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητο.

— Πότε θὰ μπορέσουμε νὰ δοῦμε τὸ καϊκι; ρώτησε ὁ Ντὰ Σίλβα τὸ γέρο.

— Τ' ἀπόγεμα. "Η αὔριο τὸ πρωΐ. "Οταν θέλετε.

'Ο Ντὰ Σίλβα φάνηκε νὰ σκέπτεται.

— Θάρθῶ νὰ σὲ εἰδοποιήσω, τ' ἀπόγεμα, εἶπε ἐπιτέλους.

Βγῆκε κι' αὐτὸς καὶ κάθησε στὸ βολάν.

★

Τὸ ξενοδοχεῖο ἦταν τυπικὰ ἐπαρχιακό. Εἶχε πατώματα ἀπὸ τσιμέντο καὶ τὰ δωμάτιά του ἦταν ἐπιπλωμένα μ' ἕνα κρεβάτι ἀπὸ στρῶμα καὶ τάβλες, ἕνα τραπέζι ἀπὸ ἄσπρο ξύλο, μιὰ καρέκλα κι' ἕνα ποτῆρι. Μερικὰ καφριά, στὴν πόρτα, ἀποτελοῦσαν τὴν κρεμάστρα γιὰ τὰ ροῦχα.

Τὸ λουτρὸ βρόμικο ἦταν στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου καὶ ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα ντούς, κάτω ἀπὸ ἕνα τσιμεντένιο ντεπόζιτο.

'Ωστόσο, λάμπανε ὅλα ἀπὸ καθαριότητα. Οἱ πελάτες δὲ μποροῦσαν νάχουν κανένα παράπονο, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι.

'Η μὶς Οὐίλσον κύτταξε φιλύποπτα τὰ ἀνοιχτὰ παράθυρα, ποὺ βλέπανε σ' ἕνα ἔρημο δρομάκι.

— Χμ! μουρμούρισε. "Αν κατεβῆ σὲ κάποιον ἡ ἰδέα νὰ χωθῇ μέσα, γιὰ νὰ ξαναφρώση τὸ πορτοφόλι τῆς «πλούσιας 'Αμερικάνας»;

'Ο Ντὰ Σίλβα ἔσκασε στὰ γέλια.

— 'Αγαπητή μου, ἔχεις νὰ μάθῃς πολλὰ πράγματα, ἐδῶ ποὺ ἤρθες! εἶπε. Σίγουρα θὰ σὲ κλέψουνε... μὰ ὄχι μπαίνοντας ἀπ' τὸ παράθυρο! Γιατί νὰ κάνουνε τόσο κόπο καὶ νὰ κινδυνέψουνε νὰ πιαστοῦνε ἢ νὰ φᾶνε καμμιὰ σφαῖρα, ἀφοῦ εἶναι εὐκολώτατο νὰ σὲ βάζουνε νὰ πληρώνῃς τὸ κάθε τι σὲ ἐξωφρενικὲς τιμές;

'Αφοῦ τράνεψε ἕνα ντούς, ξαναβρέθηκαν ὕστερα στὴν κάμαρα τοῦ Ντὰ Σίλβα. Αὐτὸς εἶχε ξαναφορέσει τὰ λαδωμένα ροῦχα του.

— 'Ακου δώ! εἶπε στὴν κοπέλλα. Δὲ θὰ προφέρῃς οὔτε λέξι πορτογαλική. Θὰ κάνῃς πὼς δὲν ξέρεις καθόλου αὐτὴ τὴ γλῶσσα. Κατάλαβες;

— "Ο κέϊ! Τί θὰ κάνουμε τώρα;

— Θὰ πᾶμε νὰ πιοῦμε κάτι καὶ θὰ κυττάξουμε ὕστερα γιὰ τὸ καϊκι. 'Εσὺ θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ παριστάνῃς τὸ κορόϊδο μὲ τὰ πολλὰ λεφτά... 'Εμπρός, πᾶμε.

★

Αὐτὴ τὴν ὥρα, τὸ μπὰρ δὲν ἦταν πιὰ ἔρημο. Τὸ γέρικο γκαρσόνι εἶχε πολλὴ δουλειά. Εἶχε βγάλει τὸ καπέλλο του καὶ ἀναστηκώσει τὰ μανίκια τοῦ πουκαμίσου του πάνω ἀπ' τοὺς ἀγκῶνες.

'Οταν εἶδε τοὺς δυὸ ξένους, ἔτρεξε κοντά τους.

— Γιὰ τὸ καϊκι... ἄρχισε νὰ λέῃ.

— Δυὸ μπύρες πρῶτα, τὸν διέκοψε ὁ Ντὰ Σίλβα.

'Ο γέρος πῆρε δυὸ μπουτίλιες ἀπ' τὸ ψυγεῖο καὶ τὶς ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι τους.

'Η μὶς Οὐίλσον εἶχε τὸ βαρυεστημένο ὕφος τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ δὲν καταλαβαίνει λέξι ἀπ' τὶς κουβέντες τῶν ἄλλων. Πρόσεξε ὡστόσο ξαφνικά, ὅτι ὁ Ντὰ Σίλβα δυσκολεύοταν νὰ διατηρήσῃ τὴν προσποιητὴ ἀδιαφορία του...

— Ποῦ τὰ κάνατε, αὐτὰ τὰ στη-

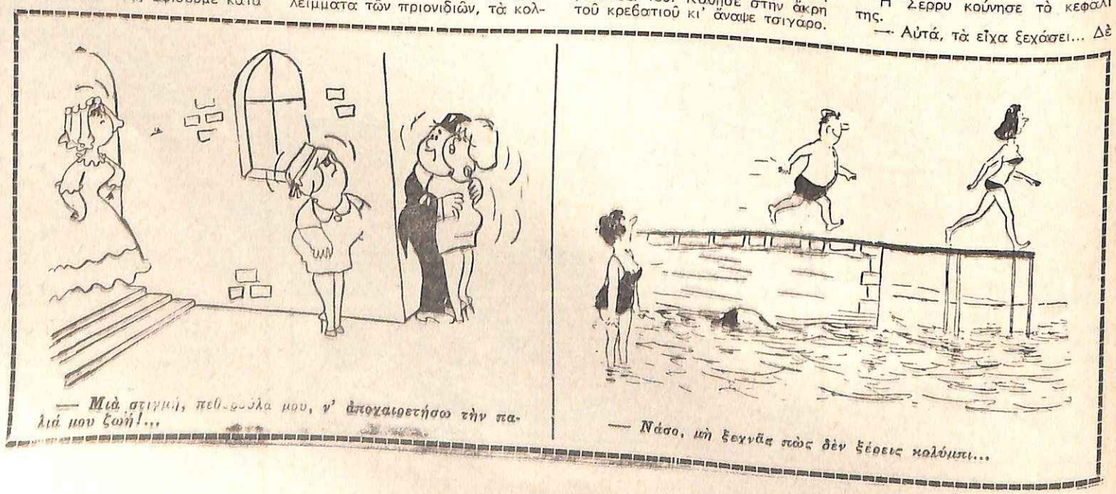

— Μιὰ στιγμή, πεθερούλα μου, ν' ἀποχαιρετήσω τὴν παλιά μου ζωή!...

— Νάσο, μὴ ξεχνᾶς πὼς δὲν ξέρεις πολύμπι...

ΜΙΑ ΑΝΑΨΥΧΗ

γιά σᾶς ἢ γιά τά παιδιά σας, εὐχάριστη καί χρήσιμη, θά εἶναι ἡ σπουδή σχεδίου — ζωγραφικῆς πού σᾶς παρέχει ἡ Σχολή Α.Β.C., στό σπίτι σας, ὅπου καί ἄν μένετε. Ἐγγράψτε τά παιδιά σας ἀπό ΤΩΡΑ, γιά νά διακριθοῦν ἀμέσως ἀπό τήν ἐρχόμενη χρονιά στίς σχολικές τους ἐπιδόσεις. Γιά πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας ἤ, ἄν ἐμποδίζεσθε εἴτε μένετε σ' ἐπαρχία, στεῖλτε μας τή δημοσίευσι αὐτή γιά νά λάβετε δωρεάν καί χωρίς ὑποχρέωσί σας τό ἀναλυτικό μας τεῦχος (ἄν ἐνδιαφέρεσθε γιά παιδί, σημειῶστε καί τήν ἡλικία του).

Σκίτσο μαθητοῦ μας ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.C.
ΣΧΕΔΙΟΥ—ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 628.904
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται: 28ης Ὀκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οἰκία Ἁγ. Ἀλεξάνδρου 10, Παλ. Φάληρον. — Τηλ. 99.746.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης)
Τηλέφ. 532-563

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ
G. PANTSOS
(ἐξ Αἰγύπτου) ΜΥΣΤΗΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ. Ἱκανότης ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ ΕΝ ΕΓΡΗΓΟΡΣΕΙ. Μαντεύει καί καθοδηγεῖ ἐπί αἰσθηματικῶν προβλημάτων (ἀμφιβολίας κλπ.) Καί βοηθεῖ διά ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΣΑΣ εἰς ἔτερα ἄτομα. Δέχεται 2—8 μ.μ. καθ' ἑκάστην πλήν Κυριακῆς καί 9—12 π.μ. μόνον Τρίτην — Πέμπτην — Σάββατον. ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ 17, Ἀμφιθέα. Λεωφορεῖον Νέας Σμύρνης — Παγκρατίου, Στάσις τέρμα Παγκρατίου. Τηλ. 910-271. Δι' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ γράφατε: G. PANTSOS, Τ. Θ. 1109, Ὁμόνοια, Ἀθῆναι. Ἀποστεῖλατε διά ταχυδρομικά τέλη γραμματόσημον 5 δρχ., διά νά λάβετε εἰδικόν ἐρωτηματολόγιον.

ΚΙΡΣΟΙ—ΦΛΕΒΙΤΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΛΚΗ ΠΟΔΩΝ
Θεραπεύονται τάχιστα ριζικῶς ἄνευ ἐγχειρήσεως. Αἰσθητικός Φ. ΒΑΛΣΑΜΗ Σίνα 32, τηλ. 624-777. 11—2 καί 5—8, Ἐκτός Παρασκευῆς καί Σαββάτου. Πρώτη ἐπίσκεψις δωρεάν.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (Πλατεία Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 10 π.μ. — 1 μ.μ. καί 5—8 μ.μ. Τηλ. 525.387.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβείον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ καί 5—8 μ.μ. δόδος Μετσόβου 25 Α' δροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

μάδια; ρώτησε ἤσυχα ὁ ἀστυνόμος τό γέρο, δείχνοντάς του τά μπράτσα του.

Ἐκεῖνος τούς ἔρριξε μιά ματιά, ζάρωσε τά φρύδια του κι' ἀπάντησε:

— Εἶναι ἀπ' τά φίδια, ἐξήγησε. "Ημουν κάποτε φιδοκυνηγός... Μέ δαγκάσανε πολλές φορές κι' ἔκανα ὁρρό... Μά μέ πείραξε στήν καρδιά. Κι' ὕστερα, γέρασα πιά. Πρέπει νάναι κανείς σβέλτος, γιά νά κυνηγάη φίδια.

— Κάνουν κι' ἄλλοι αὐτή τή δουλειά; ρώτησε ὁ Ντά Σίλβα, μέ ὕφος ἀπορίας. Τί κέρδος μπορεῖ νά ἔχουνε;

Ὁ γέρος φάνηκε ἱκανοποιημένος, πού θά διαφώτιζε τήν ἄγνοια αὐτοῦ τοῦ ξένου.

— Ἀξίζει τόν κόπο, εἶπε. Καλοπληρώνονται τά φίδια, στό Μπουτάνταν. Καί ὑπάρχουν ἕνα σωρό ἀπ' αὐτά, στήν περιφέρειά μας. Τά γύρω νησιά ἔχουν χιλιάδες φίδια... Χιλιάδες, ἑκατομμύρια... Στό Μπουντάνταν, τά χρησιμοποιοῦνε γιά νά φτιάνουνε ὁρρούς, πού τούς πουλάνε σ' ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Ἀναστέναξε καί πρόσθεσε:

— Κερδίζουνε πολλά, οἱ φιδοκυνηγοί. Μά ἐγώ γέρασα...

Ὁ Ντά Σίλβα ἀνατρίχιασε καί παρατήρησε:

— Φαντάζομαι πώς δέ θά εἶναι πολλοί, πού κάνουν αὐτή τή δουλειά... νά πιάνουνε φίδια ζωντανά! Μπρρρ!...

— Βέβαια, χρειάζεται κουράγιο. Μά τά κέρδη εἶναι μεγάλα... Τί δέν κάνει ὁ ἄνθρωπος γιά τά λεφτά!

— Ἐγώ προτιμάω τ' αὐτοκίνητό μου, δήλωσε ὁ Ντά Σίλβα.

Ὁ γέρος ἀναστήκωσε τούς ὤμους του κι' ἄλλαξε θέμα:

— Λοιπόν, γιά τό καϊκι...

— Φοβᾶμαι πώς δέ θά μπορέσουμε νά τό πάρουμε αὔριο. Ἡ Ἀμερικάνα θέλει πρῶτα νά πᾶμε στό Σάντος, αὔριο τό πρωΐ. Θά γυρίσουμε ὅμως τ' ἀπόγεμα. Θά κρατήσουμε τίς κάμαρές μας στό ξενοδοχεῖο.

— Μά ἐγώ τόχω συμφωνήσει κιόλας, τό καϊκι! διαμαρτυρήθηκε ὁ γέρος, ἀνησυχώντας σίγουρα μήπως εἶχαν βρῆ ἄλλο, φτηνότερο. Εἶναι τό «Βαλέντε». Τό καλύτερο, πού ὑπάρχει στό λιμάνι!

Ὁ καταστηματάρχης φώναξε τό γκαρσόνι, γιά νά σερβίρη κάποιους ἄλλους πελάτες.

Ὁ γέρος δίστασε μιά στιγμή, ἀνάμεσα στό ἐπαγγελματικό καθῆκον καί τό φόβο του μή χαθῆ ἡ δουλειά...

— Πήγαινε, πήγαινε... τοῦ σύστησε ὁ Ντά Σίλβα. Ἔννοια σου, δέν ἀλλάξαμε γνώμη γιά τό καϊκι.

Ὁ γέρος φάνηκε ἀνακουφισμένος κι' ἀπομακρύνθηκε βιαστικά. Ὁ Ντά Σίλβα κι' ἡ Οὐίλσον ἤπιαν τή μπύρα τους. Τό γκαρσόνι ξαναγύρισε σ' ἕνα λεπτό.

— Λοιπόν... ἄρχισε νά λέη.

— Μιά στιγμή...

Ὁ Ντά Σίλβα στράφηκε στή Σέρρυ.

— Ἔχετε λεφτά, μίς; τῆς εἶπε. Ἐκείνη ἔβγαλε ἀπ' τό γεμάτο πορτοφόλι της μιά φούχτα χαρτονομίσματα. Ὁ Ντά Σίλβα τά πῆρε, μέτρησε δέκα ἀπ' αὐτά καί τῆς ἐπέστρεψε τά ὑπόλοιπα.

— Πάρτε τα, εἶπε στό γέρο. Θέλουμε ὅμως αὔριο τό καϊκι, ὄχι σήμερα... Καί μήν ξεχάσετε γιά ποιόν προορίζονται τά τρία «κόντος»!...

Ἐκεῖνος ἅρπαξε ἅπληστα τά λεφτά, τάχωσε στήν τσέπη του καί ξαναγύρισε στή δουλειά του.

— Φεύγουμε, μίς; πρότεινε ὁ Ντά Σίλβα στή Σέρρυ.

Βγήκαν ἀπ' τό μπάρ, πῆραν τό μεγάλο δρόμο καί προχώρησαν σιγά-σιγά πρός τήν ἀκροθαλασσιά. Πάνω στήν ἄμμο, ἦταν ἁπλωμένα δίχτυα ψαράδικα, μέ μεγάλα «μάτια», στερεωμένα μέ πέτρες στίς γωνιές τους, γιά νά μένουν τεντωμένα.

Ὁ Ντά Σίλβα κι' ἡ Σέρρυ ἄρχισαν νά μιλᾶνε, ἀλλά πολύ σιγά καί χωρίς νά κουνᾶνε σχεδόν τά χείλη τους. Φαίνονταν σάν ἀπορροφημένοι ἀπ' τό θέαμα τῶν ψαράδων, τῶν παιδιῶν, πού παίζανε, τῆς ἤρεμης γαλήνης τοῦ ὠκεανοῦ...

— Τί εἶναι πάλι αὐτή ἡ ἱστορία; μουρμούρισε ἡ μίς Οὐίλσον. Γιατί θά πᾶμε αὔριο στό Σάντος, ἀντί νά βγοῦμε μέ τό καϊκι;

— Τά σημάδια... ἐξήγησε ἤσυχα ὁ Ντά Σίλβα. Παρέλειψα ὡς τώρα νά σοῦ πῶ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ νεκροτομείου εἶχε παρόμοια σημάδια στά μπράτσα του. Κι' ἦταν ἀπό δῶ...

— Ἴσως τό γκαρσόνι τοῦ μπάρ ν' ἀναγνωρίση τή φωτογραφία του!

Ὁ Ντά Σίλβα τράβηξε μιά βαθειά ρουφηξιά ἀπ' τό τσιγάρο του, κύτταξε μιά στιγμή τή φωτιά του κι' ὕστερα πέταξε μακρυά τό ἀποτσίγαρο.

— Δέν ταιριάζει σ' ἕνα σωφέρ ταξί νά κάνη ἐρωτήσεις γιά ἕνα πεθαμένο... εἶπε. Πρέπει νά πάω στό Σάο Πάουλο, νά δῶ τό προτόμιστικό τοῦ Ἰνστιτούτου Μπουντάνταν. Ἄν ὁ λεγάμενος ἦταν κυνηγός φιδιῶν, θά τόν ξέρανε, ἀσφαλῶς.

— Καί θέλεις νάρθω κι' ἐγώ μαζί σου;

— Ὄχι. Σκέφθηκα πώς ἐσύ θά μπορούσες νά πᾶς νά μιλήσης μέ τούς τελωνειακούς τοῦ Σάντος. Τούς γνωρίζεις, ἄν δέν κάνω λάθος... Θέλω νά μάθω ἄν γίνεται λαθρεμπόριο σ' αὐτή τήν περιοχή... Θά σέ ἀφίσω ἐκεῖ, περνῶντας, καί θά σέ ξαναπάρω στήν ἐπιστροφή. Σύμφωνοι;

— Ὁ κέυ!... Ὡστόσο, ἤθελα τόσο πολύ νά πάω αὔριο τό πρωΐ γιά ψάρεμα!

— Κι' ἐγώ τό ἴδιο. Μά, ὅσο καλύτερα δολώσουμε τ' ἀγκίστρια μας, τόσο πιό χοντρό ψάρι θά πιάσουμε!

*

Τό Ἰνστιτοῦτο Μπουντάνταν βρίσκεται στό δυτικό προάστιο τοῦ Σάο Πάουλο καί εἶναι πιθανώτατα, στό εἶδος του, τό ἀξιολογώτερο ἱδρυμα τοῦ κόσμου. Ὑπάρχουν ἐκεῖ ὅλα τά γνωστά εἴδη φιδιῶν. Ζοῦνε μέσα σέ μεγάλους δενδροφυτευμένους λάκκους καί ὑποβάλλονται συνεχῶς σέ ἐπιστημονική παρατήρησι. Μέ τό δηλητήριό τους, παρασκευάζεται ὁρρός γιά τή σωτηρία τῶν θυμάτων τους, καί στέλνεται σ' ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Ἀπ' τήν πολυθρόνα, πού καθότανε, στό γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, ὁ Ντά Σίλβα ἔβλεπε ὁπ' τό μεγάλο παράθυρο τό πανόραμα τῆς ἀπέραντης ἐκείνης ἐγκαταστάσεως.

Οἱ ἐπισκέπτες ἀκολουθοῦσαν τούς ὁδηγούς μέ τίς ἄσπρες μπλούζες, στούς κλειστούς κήπους τοῦ Ἰνστιτούτου. Ἀνάμεσα στά πράσινα πορτέρια, ὑψώνονταν τά ἐργαστήρια καί τά κτίρια, πού στέγαζαν τίς φαρμακερές ἀράχνες καί τούς σκορπιούς — γιατί τό Ἰνστιτοῦτο Μπουντάνταν παρασκεύαζε καί ὁρρούς γιά τίς δαγκωματιές αὐτῶν τῶν ζωϋφίων.

Ὁ Ντά Σίλβα ἀνατρίχιασε καί ξαναπύτταξε τό σοβαρό πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου, πού καθόταν ἀντίκρυ του.

— Ναί, εἶπε ὁ διευθυντής, ἀφίνοντας τή φωτογραφία πάνω στό γραφεῖο του, τόν γνώριζα. Ἐργαζότανε γιά λογαριασμό μας. Ἦταν κυνηγός φιδιῶν. Λεγόταν Ἀμάντο, ντέ Μάττος.

Κούνησε θλιμμένα τό κεφάλι του καί πρόσθεσε:

— Ἦταν πολύ ἱκανός στή δουλειά του... Ἐδῶ καί πολλές βδομάδες, δέ μᾶς εἶχε φέρει τίποτα, κι' ἀρχίζαμε ν' ἀνησυχοῦμε. Βλέπετε, τό κυνήγι αὐτό ἔχει τούς κινδύνους του... Μά δέ φαντοζόμαστε ποτέ πώς τοῦ εἶχε συμβῆ ἕνα τέτοιο κακό!

Ὁ Ντά Σίλβα ξαναφύλαξε τή φωτογραφία στήν τσέπη του καί σημείωσε τό ὄνομα στό μικρό καρνέ του.

— Λέτε πώς κυνηγοῦσε στήν περιοχή τῆς Οὐρουμπουάπα; ρώτησε.

Ὁ διευθυντής σηκώθηκε καί πῆγε νά σταθῆ μπροστά σ' ἕνα μεγάλο χάρτη, πού σκέπαζε τό μισό τοῖχο. Ἦταν χάρτης τῆς Βραζιλίας. Μικρές καρφίτσες μέ χρωματιστά κεφάλια σημείωναν τούς τόπους συγκεντρώσεως τῶν ἑρπετῶν, μαζί μέ ἐνδείξεις τοῦ ἀριθμοῦ, πού εἶχε πιαστῆ, ἀπό κάθε εἶδος τους.

Τό δάχτυλό του ἀκολούθησε τή γραμμή τῆς ἀκτῆς, κάτω ἀπ' τό Σάντος, καί σταμάτησε στό ἀρχιπέλαγος, πού βρισκόταν περί τά 15 χιλιόμετρα πρός τό νότο.

— Στ' ἀνοιχτά τῆς Οὐρουμπουάπα, ἀπάντησε. Ἡ τελευταία φουρνιά, πού μᾶς ἔστειλε, προερχόταν ἀπ' αὐτό τό νησί, τό «Ἴλα ντας Κόμπρας».

— «Ἴλα ντας Κόμπρας»; εἶπε ὁ Ντά Σίλβα, πλησιάζοντας. Ποῦ εἶν' αὐτό;

Ὁ διευθυντής ἔδειξε μέ τό δάχτυλο ἕνα σημαδάκι, περί τά 20 χιλιόμετρα μακρυά ἀπ' τήν ἀκτή.

— Ἐκεῖ... ἀπάντησε. Εἶναι ἕνα ἀπό τά μεγαλύτερα ἀξιοπερίεργα τοῦ κόσμου: ἕνα νησί κατοικημένο ἀποκλειστικά ἀπό φίδια. Ὑπάρχουν ἐκεῖ ἀφ' ὅτου σχηματίσθηκε τό νησί, ἐδῶ καί χιλιάδες χρόνια, ἤ ἑκατομμύρια ἴσως.

Κύτταξε τόν ἐπισκέπτη του, χωρίς νά τόν βλέπη, ἀπορροφημένος ἀπ' τήν εἰκόνα τῶν φιδιῶν «Ἴλα ντας Κόμπρας»...

— Θελήσαμε νά ἐκμεταλλευθοῦμε αὐτό τό θησαυρό, ἀφ' ὅτου μάθαμε τήν ὕπαρξί του ἀπ' τούς ψαράδες.. Εἶναι ἕνα μέρος περίεργο, ξέρετε! Γιά νά σᾶς ἀναφέρω ἕνα παράδειγμα, ἐκεῖ τά «ζαρακάσα» ἔχουν δηλητήριο εἴκοσι φορές ἰσχυρότερο καί πιό ἐπικίνδυνο. Ἀγνωστο γιατί!... Μά ἦταν πολύ δύσκολο νά βροῦμε ἀνθρώπους ἀρκετά τολμηρούς, γιά νά ριψοκινδυνέψουνε σ' αὐτό τό νησί. Οἱ καλύτεροι φιδοκυνηγοί φοβοῦνται τό «Ἴλα ντας Κόμπρας».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

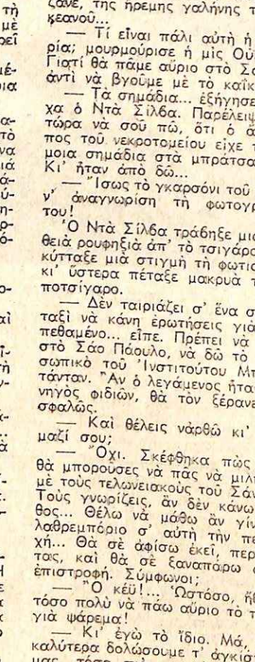

ΠΡΟΣΟΧΗ
Ἀντιρυτιδικά σπεσιαλιτέ τοῦ οἴκου μας ἀπό θάνατο καί κυτταρικά ἐκχύλισματα. Κατέχουμε μυστικά πού εἶναι καί θά μείνουν ἄγνωστα στούς ἀνταγωνιστές μας.

Ἀρχ. 7.50

Τό σιγαρέττο *Ideal* μέ τά ἀσύγκριτα πλεονεκτήματά του κυκλοφορεῖ τώρα καί σέ Ἀμερικανική συσκευασία

✓ ΕΙΔΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ ✓ KING SIZE

ΚΑΠΝΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
ΜΑΤΣΑΓΓΟΥ

ΤΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΦΩΤΟΜΟΝΤΕΛΩΝ

Τὰ φωτομοντέλα εἶναι ἐκεῖνα τὰ ἀληθέοια πλάσματα ποὺ παρουσιάζουν στὰ περιοδικὰ τὰ φορέματα τῆς μόδας. Θαυμάζετε τὰ φορέματα καὶ ὕστερα καταλήγετε νὰ θαυμάζετε κι' ἐκεῖνες, ποὺ τὰ φοροῦν. Ἔχουν ἕνα πρόσωπο τόσο μοντέρνο, ἕνα στόμα τόσο καλοσχεδιασμένο, μάτια μακιγιαρισμένα τόσο καλά!... Ἂν θέλετε νὰ μάθετε "τί κάνουν", κυττᾶξτε, τὴ Μίκυ καὶ διαβᾶστε μερικὰ ἀπὸ τὰ μυστικά, ποὺ σᾶς ἀποκαλύπτει. Μπορεῖ νὰ σᾶς χρησιμεύσουν γιὰ νὰ κάνετε πραγματικὰ ἐντύπωσι...

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΙΚΥ

1) Τὸ πινέλο.

Ἀποτελεῖ τὸ μεγάλο «ἀτοῦ» γιὰ τὰ φωτομοντέλα. Ἀφοῦ τὸ τρίψουν πάνω σὲ μιὰ σκιὰ-σκόνη, τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ διορθώσουν τὸ ὀδάλ τοῦ προσώπου, γιὰ νὰ περιορίσουν τὰ προεξέχοντα ζυγωματικά, γιὰ νὰ ἐξαφανίσουν τὸ διπλὸ σαγόνι. Κατορθώνουν ὅλα αὐτὰ τὰ «θαύματα», τραβώντας μιὰ ἁπλὴ πινελιὰ ἀπὸ γκρίζα σκιὰ πάνω στὰ «δύσκολα» σημεῖα κι' ἔτσι τὸ πρόσωπό τους παίρνει ἕνα καινούργιο σχῆμα.

Φυσικά, αὐτὸ τὸ τέχνασμα συμπεριλαμβάνεται στὴν κατηγορία τῶν «σκηνικῶν τρύκ» καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε καθε ἡμέρα, ἔχοντας τὴν ἀξίωσι νὰ μὴν τὸ καταλάβῃ ὁ κόσμος. Τὸ πιθανώτερο εἶναι ὅτι, ἂν προσπαθήσετε νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, θὰ βρεθῇ κάποιος νὰ σᾶς ὑποδείξῃ μὲ εὐγένεια ὅτι τὸ πρόσωπό σας εἶναι λερωμένο μὲ καπνιά.

Χρησιμοποιῆτε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ τρὺκ μόνον, ὅταν πρόκειται νὰ βγάλετε μιὰ φωτογραφία ἢ γιὰ ἀργὰ τὸ βράδυ. Γιὰ τὶς ἄλλες ὧρες ἐφαρμόστε τὴν ἰδέα τοῦ πινέλου γιὰ τὸ ἁπλωμα τοῦ «ρούζ», ποὺ χρησιμοποιεῖται συνήθως στὰ μάγουλα.

2) Τὸ δίχρωμο μακιγιάζ.

Ὑπάρχει ἕνας κανόνας τοῦ μακιγιάζ, ποὺ λέει: Ἡ ἀνοιχτόχρωμη ἀπόχρωσι χρησιμεύει γιὰ νὰ «βγάζῃ ἔξω» ἐνῶ ἡ σκούρα γιὰ νὰ «βαθουλώνῃ». Τὰ μοντέλα, ποὺ γνωρίζουν πολὺ καλὰ τὴν ἀξία αὐτοῦ τοῦ κανόνα, χρησιμοποιοῦν πάντα γιὰ τὸ μακιγιάζ τους δυὸ διαφορετικὰ φὸν-ντὲ-τέν. Τὸ πρῶτο, τὸ πιὸ ἀνοιχτόχρωμο, τὸ ἁπλώνουν πάνω σ' ὅλο τὸ πρόσωπο, ἐνῶ τὸ ἄλλο, τὸ πιὸ σκούρο, τὸ προορίζουν γιὰ τὶς ἐλαττωματικὲς περιοχές, δηλαδὴ ἐκεῖνες ποὺ εἶναι προτιμότερο νὰ μεῖνουν στὴ σκιά. Ἂς πάρουμε ἕνα παράδειγμα: Ἂν ἔχουν μασέλες πολὺ φαρδειές, ἁπλώνουν πρῶτα τὸ ἀνοιχτόχρωμο φὸν-ντὲ-τὲν πάνω σ' ὅλο τὸ πρόσωπο καὶ ὕστερα «σβύνουν» τὰ μάγουλα μὲ τὸ πιὸ σκούρο, ξεκινώντας ἀπὸ τὸ σαγόνι καὶ ἀνεβαίνοντας σχεδὸν μέχρι τ' αὐτιά.

3) Τὸ ρίμελ.

Πολλὲς κοπέλλες, ποὺ ἔχουν εὐαίσθητα μάτια, δὲν χρησιμοποιοῦν ρίμελ, γιατί, λένε πὼς «ὕστερα ἀπὸ λίγο καίει». Τὰ φωτομοντέλα, ὅμως, ὅταν τυχαίνῃ νὰ ἔχουν εὐαίσθητα μάτια (καὶ αὐτὸ συμβαίνει συχνὰ ἐπειδὴ τὸ ἐπάγγελμά τους τὰ ἐκθέτει διαρκῶς σὲ πολὺ δυνατὸ φῶτα) δὲν ἀπαρνιοῦνται τὴ χρησιμοποίησι αὐτοῦ τοῦ καλλυντικοῦ. Τί κάνουν, λοιπόν; Τὸ ἀραιώνουν, ἁπλούστατα, μὲ δύο ἢ τρεῖς σταγόνες κολλυρίου κι' ἔτσι τὸ μεταμορφώνουν σ' ἕνα εἶδος «νέου γιατρικοῦ». Μ' αὐτὸν τὸ τρόπο ὄχι μόνο τὸ ρίμελ δὲν ἐρεθίζει, ἀλλὰ ἀντίθετα... κάνει καλό!

4) Ἡ σκιὰ ποὺ χρησιμοποιεῖται στὰ πιὸ ἀπόθανα σημεῖα.

Μπορεῖ νὰ σᾶς φανῇ ἀπίστευτο, μὰ εἶναι ἀληθινό. Τὰ μοντέλα δὲν χρησιμοποιοῦν ποτὲ τὴ σκιὰ ἐκεῖ ποὺ θὰ ἦταν λογικὸ νὰ τὴ χρησιμοποιήσουν, δηλαδὴ πάνω στὰ βλέφαρα. Ἐκεῖ προτιμοῦν νὰ δίνουν μιὰ ἐλαφρὴ ἀπόχρωσι μὲ τὸ μολύβι τῶν ματιῶν, ποὺ φέρνει τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα κι' ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι δὲν τρέχει ἀπὸ τὶς ἄκρες τῶν ματιῶν, ὅταν κάνῃ ζέστη. Ἁπλώνουν, λοιπόν, τὴ σκιὰ σὲ ἄλλα σημεῖα π.χ. πάνω στὰ μάγουλα, ὅπως εἴδομε στὴν ἀρχὴ ἢ ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὰ φρύδια. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι χρησιμοποιοῦν μιὰ σκιὰ σὲ ἀπόχρωσι λευκοῦ μαργαριταριοῦ, ποὺ φωτίζει ὅλο τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ προσώπου, καὶ κάνει, ἀπὸ ἀντίθεσι, νὰ φαίνωνται τὰ μάτια πιὸ βαθειά.

5) Ἡ γραμμὴ ποὺ κάνει τὰ μάτια "ἀνοιχτά".

Νά ἕνα ἄλλο σύστημα, ποὺ χρησιμοποιοῦν τὰ φωτομοντέλα, γιὰ νὰ κάνουν τὸ βλέμμα τους νὰ φαίνεται πιὸ βαθύ. Ζωγραφίζουν μιὰ σκοῦρα γραμμὴ στὰ ἐπάνω βλέφαρα, ἀκριβῶς γύρω ἀπὸ τὸ βολβό. Δοκιμάστε καὶ θὰ δῆτε πὼς ἔχουν δίκιο. Φτάνει νὰ τραβῆξετε μιὰ γραμμὴ μὲ τὸ μολύβι καὶ ἀμέσως τὰ μάτια ἀποκτοῦν μιὰ θαυμάσια «σκιά». Αὐτὸ τὸ τέχνασμα εἶναι ἰδεῶδες καὶ γιὰ κεῖνες ποὺ ἔχουν μάτια κάπως προεξέχοντα, ἀλλὰ Μπέτυ Νταΐβις.

6) Ἡ καφίτσα γιὰ νὰ κάνετε βλεφαρίδες "συντριβάνι".

Μιλᾶμε γιὰ μιὰ κοινὴ καφίτσα ἀπὸ ἐκεῖνες, ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ μοδίστρες. Τὸ δύσκολο εἶναι μόνο νὰ κατορθώσετε νὰ τὴ χρησιμοποιήσετε χωρὶς νὰ τὴν... χώσετε στὸ μάτι σας. Μὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ τὸ κίνδυνο (γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγετε χρειάζεται λίγη προσοχή), ἡ καφίτσα εἶναι τὸ πιὸ πρακτικὸ μέσον γιὰ νὰ κάνετε ἐκεῖνες τὶς πολὺ ὡραῖες βλεφαρίδες, ποὺ τὰ μοντέλα καὶ τὰ μανεκὲν τὶς ὀνομάζουν «συντριβάνι».

Σᾶς χρειάζονται: 1) λίγη πούδρα, 2) ρίμελ, 3) μιὰ καφίτσα. Ἀρχίζετε πουδράροντας τὶς βλεφαρίδες, ὕστερα περνᾶτε ἕνα στρῶμα ρίμελ στὶς ἐπάνω καὶ στὶς κάτω. Ἐπειτα, μὲ ὑπομονὴ (καὶ μὲ χέρι ποὺ δὲν τρέμει) χωρίζετε τὶς βλεφαρίδες σὲ μικρὲς ὁμάδες καὶ περνᾶτε ἀκόμα λίγο ρίμελ. Κατόπιν χωρίζετε πάλι τὶς βλεφαρίδες μιὰ-μιὰ μὲ τὴν καφίτσα. Τὸ ἀποτέλεσμα; Εἶναι καταπληκτικό! Τὰ μάτια, φαίνονται μεγάλα, τοὐλάχιστον τὸ διπλάσιο. Καὶ τὸ πιὸ παράξενο εἶναι πὼς ἀκόμη κι' ἂν δὲν χρησιμοποιήσετε αὐλάϊνερ ἢ μολύβι, οἱ βλεφαρίδες φαίνονται σὰν ζωγραφισμένες μὲ μιὰ σκούρα γραμμή.

7) Οἱ ψεύτικες βλεφαρίδες ποὺ ἀλλάζουν τὸ σχῆμα τῶν ματιῶν.

Τοὐλάχιστον ἀπὸ δέκα χρόνια τώρα, οἱ γυναῖκες ποὺ θέλουν νὰ ἔχουν «πελώρια» μάτια καταφεύγουν στὶς ψεύτικες βλεφαρίδες. Τὰ φωτομοντέλα, ὅμως, ἀνεκάλυψαν ὅτι μὲ τὶς ψεύτικες βλεφαρίδες μποροῦν νὰ δίνουν στὰ μάτια καὶ διαφορετικὸ σχῆμα ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ τοὺς χάρισε ἡ φύσι, δηλαδὴ νὰ τὰ κάνουν εἴτε ἀμυγδαλωτά, εἴτε στρογγυλά. Γιὰ νὰ τὸ πετύχουν αὐτὸ θὰ χρησιμοποιήσουν δύο ζευγάρια ψεύτικες βλεφαρίδες. Τὸ πρῶτο τὸ τοποθετοῦν, ὅπως συνήθως, πάνω σ' ὅλο τὸ βλέφαρο, τὸ δεύτερο τὸ κάθουν στὴ μέση καὶ ὕστερα τὸ τοποθετοῦν στὰ στρατηγικὰ σημεῖα. Ὅταν θέλουν νὰ δώσουν στὰ μάτια τους σχῆμα ἀμυγδαλωτό, τὸ βάζουν στὸ κέντρο τοὺς κροτάφους, ἐνῶ ὅταν τὸ βάζουν στὸ κέντρο κάνουν τὰ μάτια τους στρογγυλὰ καὶ ὀρθάνοιχτα σὰν κουκλίστικα.

8) Οἱ ζωγραφισμένες βλεφαρίδες.

Θὰ ξέρετε ἀσφαλῶς ὅτι εἶναι πρακτικώτερο νὰ μὴν τραβᾶτε γραμμὴ στὶς κάτω βλεφαρίδες, γιατί τότε τὸ μάτι παίρνει μιὰ κλίσι πρὸς τὰ κάτω. Μὰ ὅταν σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο οἱ βλεφαρίδες εἶναι ἀραιὲς καὶ μικρές, τί πρέπει νὰ κάνετε; Τὰ φωτομοντέλα, ποὺ ἔχουν μιὰ διαβολικὴ ἱκανότητα σ' αὐτὰ τὰ πράγματα, καταφεύγουν σ' ἕνα τέχνασμα πολὺ ἁπλό: Ζωγραφίζουν λεπτότατες βλεφαρίδες μ' ἕνα μολύβι πολὺ μυτερὸ (καὶ σχετικὰ μὲ τὸ μολύβι θὰ σᾶς ἀποκαλύψουμε ἕνα ἄλλο μικρὸ τέχνασμα. Γιὰ νὰ τὸ κάνουν πιὸ μαλακό, «λυώνουν» τὴν ἄκρη του, ἀκουμπῶντας τη γιὰ μιὰ στιγμὴ πάνω σὲ μιὰ ἀναμμένη λάμπα).

9) Χείλη ζωγραφισμένα μὲ μολύβι.

Τὸ ζωγράφισμα τῶν χειλιῶν μὲ μολύβι δὲν εἶναι βέβαια ἕνα «τέχνασμα γιὰ φωτομοντέλα». Ὅλες οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ καταφεύγουν σ' αὐτό, πρὶν ἁπλώσουν τὸ κραγιόν. Μόνο, ποὺ τὰ φωτομοντέλα ἀναστηκώνουν τὶς ἄκρες τοῦ στόματος λίγο πρὸς τὰ πάνω γιὰ νὰ δώσουν στὸ στόμα μιὰ ἔκφρασι χαμογελαστὴ ἢ περιορίζουν τὴ γραμμὴ τοῦ κάτω χείλους γιὰ νὰ μὴν φαίνεται πολὺ σαρκώδες.

Ὅταν πολζάρουν γιὰ φωτογραφίες, τὰ φωτομοντέλα δὲν χρησιμοποιοῦν σχεδὸν ποτὲ κραγιὸν μὲ ζωηρὸ χρῶμα. Συνήθως προτιμοῦν ἕνα ἁπαλὸ ρόζ. Διαλέξτε κι' ἐσεῖς μιὰ τέτοια ἀπόχρωσι, ὅταν πρόκειται νὰ βγάλετε μιὰ φωτογραφία. Ἔτσι θὰ ἀποφύγετε τὴν ἀπογοήτευσι νὰ δῆτε ὕστερα πάνω στὴ φωτογραφία τὸ πράσωπό σας μ' ἕνα στόμα «παλιοῦ στύλ», ποὺ θυμίζει ἠθοποιὸς τῆς προπολεμικῆς ἐποχῆς.

10) Τὰ ὑπερμοντέρνα νύχια.

Παρατηρῆστε τὰ νύχια τῆς Μίκυ στὴ φωτογραφία. Δὲν φαίνονται ὑπέροχα; Φυσικά, θὰ σκεφτῆτε ὅτι γιὰ νὰ ἀποκτήσετε τέτοια νύχια, θὰ πρέπει νὰ τὰ περιποιῆστε ποιός ξέρει πόσον καιρό. Καὶ ὅμως ὄχι! Ἡ Μίκυ, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα φωτομοντέλα, κατορθώνουν νὰ ἀποκτοῦν τέτοια νύχια μέσα σὲ μιὰ στιγμή. Τὰ παίρνουν ἀπὸ ἕνα κουτὶ καὶ τὰ... φοροῦν! Μὲ ἄλλα λόγια αὐτὰ τὰ νύχια εἶναι ψεύτικα, ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη. Λίγη κόλλα εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐφαρμοστοῦν πάνω στὰ ἀληθινὰ νύχια. Γιὰ νὰ ἀφαιρεθοῦν χρειάζεται λίγο μπαμπάκι βουτηγμένο σὲ βενζίνη.

Ἡ σελὶς τοῦ παιδιοῦ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ζοῦσε μιὰ ὀρφανὴ κοπελλίτσα, ποὺ δὲν γνώριζε κανέναν δικό της στὸν κόσμο, παρὰ μόνο τὴ γριούλα τὴ γιαγιά της.

Ἡ γιαγιὰ λάτρευε τὴν ἐγγονούλα της κι' ὅλη της ἡ φροντίδα ἦταν ἡ Λόλα —ἔτσι ἔλεγαν τὸ κοριτσάκι. Μὰ κι' ἡ Λόλα ἀγαποῦσε τὴ γιαγιά της, γιατὶ καὶ μικρούλα ποὺ ἦταν, ἀλλὰ καὶ τώρα ποὺ εἶχε γίνει ἑφτὰ χρονῶν, τὰ βράδυα τὴν ἀποκοίμιζε λέγοντάς της παραμύθια, ποὺ ξετρελλαίνουταν γι' αὐτὸ ἀγόρια καὶ κορίτσια.

Ἔτσι, ἕνα βράδυ, ἀφοῦ ἔφαγε κι' ἔκανε τὴν προσευχή της, φιλώντας τὸ χέρι τῆς γερόντισσας, τῆς εἶπε:

— Γιαγιά, θἄρθῃς νὰ μοῦ πῆς ἐκεῖνο τὸ παραμύθι, ποὺ τὸ ξέρουν ὅλα τὰ παιδάκια στὸ χωριό; Τὸ παραμυθάκι ποὺ λέει γιὰ τὸ μπουκαλάκι, ἐκεῖνο ποὺ ἔχεις φυλαγμένο στὸ ντουλάπι. Κάθε βράδυ τ' ἀρχίζες κι' ὕστερα μετάνοιωνες καὶ μοῦλεγες ἄλλο.

— Νὰ σοῦ πῶ, παιδάκι μου, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ γιαγιά. Δὲν σοῦ ἔλεγα τὸ παραμύθι γιὰ τὸ μπουκαλάκι, γιατὶ περίμενα νὰ περάσῃ ὁ καιρός. Τώρα ὅμως ποὺ εἶσαι πιὰ μεγάλη καὶ μπορεῖς νὰ τὸ καταλάβῃς, τώρα θὰ σοῦ τὸ πῶ.

— Εὐχαριστῶ, γιαγιάκα μου, εἶπε ἡ Λόλα ξαπλώνοντας στὸ κρεβατάκι της κι' ἔχοντας τεντωμένα τ' αὐτιά της.

— Λοιπόν, παιδάκι μου, ἄρχισε νὰ λέῃ ἡ γιαγιά, ζοῦσε μιὰ φορὰ στὴν πολιτεία μας ἕνας ξακουσμένος βασιλιάς. Ὁ βασιλιὰς αὐτὸς εἶχε τὴν κακὴ τύχη νὰ δῇ ξαφνικὰ τὸ βασίλειό του νὰ σαρώνεται ἀπὸ μιὰ ἀρρώστια, ποὺ τὴν ἔλεγαν —ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μας— πανούκλα. Κάθε μέρα πέθαιναν σωρὸ οἱ ἄνθρωποι. Ἕνας ποὺ σηκωνόταν τὸ πρωῒ καλά, τὸ μεσημέρι ἔπεφτε στὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ μὴ ξανασηκωθῇ ποτέ του. Ὁ κόσμος εἶχε κατατρομάξει. Ἄρχισαν τότε νὰ κάνουν λιτανεῖες, ἀνάβαν κεριὰ στὶς ἐκκλησίες, ἔκαιγαν μεγάλες λαμπάδες κι' ὁλημερὶς γύριζαν τὴ χώρα παπάδες μὲ τὰ ἱερὰ λείψανα τῶν ἁγίων, γιὰ νὰ φύγῃ τὸ κακὸ στὰ ὄρη καὶ στὰ βουνά. Μὰ ὅλ' αὐτὰ δὲν κάνανε τίποτε... Ἡ ἀρρώστια δούλευε, οἱ ἄνθρωποι πέθαιναν καὶ σιγὰ - σιγὰ κόντευε νὰ ρημαξῇ ὅλη ἡ πολιτεία.

»Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε, παιδάκι μου, ἡ συμφορὰ ἐκείνη, ξεφύτρωσε κι' ἕνα πιὸ μεγάλο κακό: ἡ κλεψιά.

»Τέσσερις κατεργάληδες βρῆκαν τὸν κατάλληλο καιρὸ νὰ κλέψουν. Μπαίνανε στὰ σπίτια, ποὺ τὰ εἶχε ρημάξει ἡ ἀρρώστια, καὶ μάζευαν χρυσὰ κοσμήματα, χρήματα παρατημένα στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὕστερα πήγαιναν σὲ μιὰ σπηλιά, στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, καὶ τὰ σωριάζανε ἐκεῖ.

»Ἡ ἀρρώστια, παιδάκι μου, αὐτοὺς τοὺς κλέφτες δὲν τοὺς ἔπιανε. Κι' ὅλοι λέγανε πὼς σίγουρα θἄχανε πάνω τους τὸ Τίμιο Ξύλο.

»Οἱ χωροφύλακες, ποὺ κι' αὐτοί' ἀπ' τὴν ἀρρώστια, εἶχαν ἀπομείνει οἱ μισοί, δὲν εἶχαν καιρὸ νὰ τρέξουν νὰ πιάσουν τοὺς κλέφτες, γιατὶ κύτταζαν νὰ μαζέψουν τοὺς πεθαμένους ἀπ' τοὺς δρόμους. Πλούσιο σπίτι, μὰ καὶ φτωχό, δὲν ἔμεινε, ποὺ οἱ κλέφτες νὰ μὴν τὸ ρημάξουν. Καὶ σ' ὅλη τὴ χώρα δὲν μιλοῦσαν τόσο γιὰ τὴν ἀκατανίκητη ἀρρώστια, ὅσο γιὰ τοὺς κλέφτες ἐκείνους, ποὺ ἄρχισαν νὰ γίνωνται ξακουστοὶ μὲ τὸ παρατσούκλι οἱ «Τέσσερις Σουφροχέρηδες».

»Ὁ κόσμος τοὺς φοβόταν. Τοὺς νόμιζε βρυκόλακες, ποὺ δὲν τοὺς ἔπιανε ἡ ἀρρώστια. Κι' ὅταν κανένας ἄκουγε τὸ παρατσούκλι τους, ἦταν σὰν ν' ἄκουγε γιὰ Σατανάδες.

»Τότε, παιδάκι μου, ὁ ξακουστὸς ἐκεῖνος βασιλιάς, σὰν εἶδε πὼς στὴ χώρα του εἶχαν πέσει θεϊκὴ συμφορές, κάλεσε στὸ παλάτι τοὺς αὐλικούς καὶ τοὺς εἶπε:

— Σᾶς φώναξα ἐδῶ, γιὰ ν' ἀποφασίσουμε τί θὰ γίνῃ μ' αὐτοὺς τοὺς κλέφτες. Ἐγὼ λοιπὸν λέω πὼς πρέπει νὰ βάλετε τελάληδες νὰ γυρίσουν ὅλη τὴ χώρα καὶ νὰ μηρύξουν, πὼς ἀρκετὸν ὁ Θεός, νὰ χαρίσῃ αὐτοὺς «Τέσσερις Σουφροχέρηδες» τὴ ζωὴ καὶ τὰ ὅσα ἔχουν μαζέψει ἀπὸ τὶς κλεψιές, ἀρκεῖ νὰ παρουσιαστοῦν μπροστά μου καὶ νὰ φανερώσουν τὸ μυστικὸ φάρμακο ποὺ ἐπάτησαν καὶ δὲν τοὺς πιάνει ἡ ἀρρώστια.

»Ἡ ἀπόφασι αὐτὴ τοῦ βασιλιᾶ ἦταν φρονιμη καὶ λογική. Κι' ὅταν τὴν ἄλλη μέρα οἱ «Τέσσερες Σουφροχέρηδες» ἄκουσαν τὴν ὑπόσχεσι ποὺ ἔδινε ὁ βασιλιάς, εἴτε γιατὶ εἶχαν κουραστῇ πιὰ νὰ κλέβουν καὶ νὰ θησαυρίζουν, εἴτε γιατὶ φοβήθηκαν τὸ Θεό, ξεκίνησαν ἀμέσως γιὰ τὸ παλάτι.. Παρουσιάστηκαν στὸ βασιλιά, τοῦ φανέρωσαν τὸ μυστικὸ φάρμακο, κι' ὁ βασιλιάς, μιὰ καὶ εἶχε ὁρκιστῇ, δὲν τοὺς τιμώρησε, ἀλλὰ τοὺς εἶπε νὰ φύγουν ἀπ' τὴ χώρα του.

»Τὴν ἄλλη μέρα, φανέρωσε ποιὸ ἦταν τὸ μυστικὸ φάρμακο.

— Καὶ ποιὸ ἦταν γιαγιάκα μου; ρώτησε μὲ περιέργεια ἡ Λόλα.

— Μέσα σὲ ξίδι συνηθισμένο, ἔριχναν ἁρωματικὰ βότανα καὶ τ' ἄφηναν μιὰ νύχτα. Ὕστερα σούρωναν τὸ ξίδι, τόβαζαν σ' ἕνα μπουκαλάκι κι' ὅποιος τὸ μύριζε, δὲν πέθαινε. Ἔτσι ὁ κόσμος, γιὰ νὰ σωθῇ ἀπ' τὴν ἀρρώστια, ἀγόραζε τὸ φάρμακό τους, ποὺ τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα «τὸ φάρμακο τῶν Τεσσάρων Σουφροχέρηδων». Ἀργότερα, ὅμως, ὁ κόσμος κατάλαβε ὅτι αὐτοὶ ἦταν ἀπατεῶνες. Εἶχαν μυρίστῃ πὼς οἱ ἄνθρωποι ἦταν κατατρομαγμένοι ἀπὸ τὴν ἀρρώστια καὶ βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ τοὺς κοροϊδέψουν.

»Μά, παιδάκι μου, οἱ κλέφτες αὐτοὶ εἶχαν ἕνα ἄλλο φάρμακο —σωστὸ κι' ἄθῳο— ποὺ δὲν τὸ μαρτύρησαν στὸ βασιλιά. Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἦταν τὸ ΘΑΡΡΟΣ! Ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος εἶχε τρομάξει ὅτι θὰ πέθαινε ἀπ' τὴν ἀρρώστια, αὐτοὶ περιφρονοῦσαν τὸν κίνδυνο! Γιατί, παιδάκι μου, πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ὁ θάνατος εἶναι κάτι τὸ ἄμυαλο, τὸ τρελλὸ καὶ τὸ καπριτσιόζικο. Παίζει, τυραννάει καὶ χτυπάει ὅσους τὸν φοβοῦνται. Ἀποφεύγει ὅσους τὸν περιφρονοῦν. Καὶ τρέχει φτεροπόδαρος, μίλια ὁλόκληρα μακριὰ ἀπ' ὅσους δὲν τὸν λογαριάζουν καθόλου, ἀλλὰ τὸν ἀποζητάνε κοροϊδεύοντάς τον μὲ ξενοιασιά. Ἔτσι, παιδάκι μου, κι' ὁ κόσμος τότε ἔπαιρνε τὸ φάρμακο τῶν «Τεσσάρων Σουφροχέρηδων» γιατὶ τὸ νόμιζε θαυματουργό. Ἔκανε κουράγιο, δυνάμωσε ἢ πεποίθησί του, πῆρε ψύχραιμα τὰ μέτρα ποὺ ἦταν κατάλληλα γιὰ τὴ σωτηρία του, καὶ σὲ λίγο καιρὸ περιωρίστηκε τὸ κακό, λιγάστειψαν οἱ θάνατοι κι' ἀφοῦ πέρασαν λίγοι μῆνες, ἔσβησε γιὰ πάντα ἡ καταστρεπτικὴ ἀρρώστια. Κι' ἂν βλέπῃς στὸ ντουλάπι μας τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ ὄνομα τῶν «Τεσσάρων Σουφροχέρηδων», τόχω ἐκεῖ, γιατί, χρόνια τώρα, μόλις ἀνοίγω καὶ τὸ βλέπω, μοῦ θυμίζει ὅτι στὴ ζωὴ μας πρέπει νἄχουμε θάρρος γιὰ ὅλα τὰ πράγματα, καὶ νὰ μὴν λιποψυχᾶμε στοὺς κινδύνους ποὺ μᾶς παρουσιάζονται. Ἔτσι κι' ἐσύ, Λόλα μου, φύλαξε τὸ μπουκαλάκι τῶν «Τεσσάρων Σουφροχέρηδων», γιὰ νὰ θυμᾶσαι ἐγὼ ἀπὸ τὰ τόσα παραμύθια ποὺ σοῦ ἔχω διηγηθῇ, καὶ ποὺ πολὺ θὰ σὲ ὠφελήσῃ ὅταν θὰ σοῦ λείψω ἀπὸ κοντά σου...

Ἡ ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

«... Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε, παιδάκι μου, ἡ συμφορὰ ἐκείνη, ξεφύτρωσε καὶ τὸ κακὸ τῆς κλεψιᾶς...».

—"Ἔσπασα τὸ στήριγμα καὶ κρατάω τώρα τὴ λάμπα γιὰ τιμωρία!...

Χιοῦμορ

Ὁ πατέρας: Παιδί μου, πρέπει καὶ σὺ νὰ ἐργαστῇς, γιὰ νὰ ζήσῃς. Δὲν παίρνεις παράδειγμα τὸ θεῖο σου τὸ Μιχάλη; "Οταν ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική, δὲν εἶχε παρὰ ἕνα παπούτσι, καὶ τώρα ἔχει ἕνα ἑκατομμύριο.

Ὁ γυιός: Πῶ, πῶ, καὶ τί τὰ θέλει τόσα παπούτσια;

★

Μπροστὰ στὸ μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ἕνας μικρὸς ρωτάει:

— Ἐδῶ, μαμά, ἔχουν θαμμένο τὸν... Ἄγνωστο Στρατιώτη;

★

Ἡ μητέρα στὸν περίεργο Τάκη:

— Παιδί μου, ἡ περιέργεια εἶναι πολὺ κακὸ ἐλάττωμα. Νά, κι' ἡ γυναίκα τοῦ Λώτ, ποὺ γύρισε καὶ κύτταξε πίσω της, ἔγινε στήλη ἁλατος.

Κι' ὁ ἀδιόρθωτος Τάκης:

— Τοὐλάχιστον πρόφτασε νὰ δῇ τίποτα;

★

— Πόσες εἶναι οἱ ἤπειροι, Γιαννάκη;

— Δύο, κύριε. Ἡ Βόρειος "Ηπειρος καὶ ἡ Νότιος!

★

— Γιατί ἄραγε νὰ τρέμουν τὴ νύχτα τ' ἀστέρια;

— Κουτή, κι' ἐσὺ ἂν ἦσουν τόσο ψηλά, δὲν θἄτρεμες ἀπὸ τὸ φόβο σου;

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ τῶν δίσκων

Ἡ 'Ανιὲς Φονταὶν ἀσχολεῖται μὲ τὸ τραγοῦδι, τὴ ζωγραφικὴ καὶ τὸ γράψιμο.

ΑΝΙΕΣ ΦΟΝΤΑΙΝ

Τὸ νυμφίδιο τοῦ πενταγράμμου...

ΔΕΝ εἶναι μόνο ἡ ὀθόνη γεμάτη ἀπὸ νυμφίδια καὶ εἰδώλα. Τὸ ἴδιο κορεσμένες εἶναι κι' ὁ χῶρος τῆς μουσικῆς, ἀπὸ φωνητικὰ φιντάνια, ποὺ κυριολεκτικὰ τὰ λατρεύουν ἑκατομμύρια μουσικόφιλοι. Τὸ Παρίσι, πρωτοπόρο στὶς καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις, ἔχει δημιουργήσει μία δική του σχολὴ μοντέρνου ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ, ἡ «νουβὲλ βάγκ», ὅπως θὰ λέγαμε στὴν κινηματογραφικὴ γλῶσσα. Δεκαοκτάχρονες κοπέλλες, ποὺ ἐπαιξαν ἀδέξια κιθάρα καὶ τραγούδησαν ὄχι τόσο σωστὰ σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους διαγωνισμοὺς τραγουδιοῦ, ἔτυχε ν' ἀρέσουν στοὺς ἀκατανόητους πολλὲς φορὲς «τηνέντζερς» καὶ νὰ γίνουν εἴδωλα ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. 'Η Συλβὶ Βαρτάν, ἡ Φρανσουὰζ 'Αρντύ, ἡ Σέϊλα καὶ τόσες ἄλλες, ἔγιναν παγκόσμια γνωστές, ἐπειδὴ ἄρεσαν περισσότερο σὰν τύποι παρὰ σὰν φωνές. Φυσικά, κάθε μέρα ἐκκολάπτεται κι' ἕνα νέο φωνητικὸ νυμφίδιο, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀφήσουμε μὰ περάσῃ ἀπαρατήρητο, ὅταν μάλιστα ὑπόσχεται τόσα πολλά.

'Η γνωριμία μὲ τὴν 'Ανιὲς Φονταὶν εἶναι μία εὐχάριστη ἔκπληξη. Κι' ἂν ἀκόμη δὲν τραγουδοῦσε, σίγουρα θὰ εἶχε τοὺς ἴδιους θαυμαστές, γιατὶ διαθέτει μία ἐκπληκτικὴ ὁμορφιά. Λίγο σῶμα μὲ ἰδανικὲς ἀναλογίες κι' ἕνα πρόσωπο μὲ τὰ πιὸ τέλεια καὶ γλυκὰ χαρακτηριστικά. 'Η φύση, ὅμως, ἦταν ἀκόμη πιὸ γενναιόδωρη μαζί της. Τῆς χάρισε μιὰ γλυκειὰ φωνή, πλούσια σὲ ἤχους, κι' ἔτσι ὁλοκλήρωσε τὸ ὡραῖο ἔργο της καὶ μὲ κάτι τὸ μὴ ἐπιφανειακό... 'Η 'Ανιὲς εἶναι σίγουρη πὼς τὴν ἐπιτυχία της δὲν τὴν χρωστάει μόνο στὴν ἐμφάνισί της, ἀλλὰ καὶ στὴν ὡραία της φωνή. Τὸ ὄνομά της, ἢ μᾶλλον τὸ ψευδώνυμο, ποὺ σημαίνει πηγή (φονταίν), τῆς τὸ ἔδωσαν τὰ μέλη τοῦ Παρὶ Κλάμπ. 'Η 'Ανιὲς ἐνθουσιάστηκε, γιατὶ ἤθελε ἕνα ὄνομα ὄμορφο καὶ... πηγαῖο.

Σήμερα εἶναι μόλις 20 χρόνων (γεννήθηκε στὶς 4 Νοεμβρίου 1944, ἀπὸ πατέρα Γάλλο, καὶ μητέρα Γιουγκοσλάβα). 'Η 'Ανιὲς ἦταν πολὺ μελετηρὴ καί, ὅταν ἔβγαλε τὸ Γυμνάσιο, προωρίζόταν γιὰ καθηγήτρια τῆς Φιλολογίας. Ξαφνικά, ὅμως, ἄλλαξε ἐπαγγελματικὴ κατεύθυνσι κι' ἀποφάσισε νὰ ἀφοσιωθῇ στὸ τραγούδι, ἀπὸ κληρονομική, ἴσως, διάθεσι, ἀφοῦ ἡ μητέρα της τραγουδοῦσε γιὰ ἕνα μεγάλο διάστημα στὴν 'Οπερα τῆς πατρίδας της.

'Η Φονταὶν δὲν κουράστηκε γιὰ νὰ πετύχῃ. Τὶς πρῶτες καλλιτεχνικὲς γνωριμίες της, τὶς ἀπέκτησε στὸ ρεστωράν τοῦ πατέρα της, ὅπου σύχναζαι πολλοὶ καλλιτέχνες.

Παράλληλα μὲ τὸ τραγούδι, ἡ 'Ανιὲς ἐπιδίδεται μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία στὴ ζωγραφικὴ καὶ στὸ γράψιμο. Γράφει διηγήματα καὶ ποιήματα, ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τεὺς πίνακές της. Τὰ ἀγαπημένα της θέματα εἶναι, οἱ νύμφες, οἱ ναϊάδες καὶ οἱ τύποι μπορέ. Προτιμᾶ τοὺς μουσουργοὺς Ντεμπουσὺ καὶ Γκέρσγουϊν. Τῆς ἀρέσουν τὰ φίλμ ἐγκράν γκινιόλ» καὶ οἱ ἠθοποιοὶ "Αννα Μανιάνι, Τσάρλτον Χέστον, Μαντγκόμερυ Κλίφτ καὶ ἡ ἀξέχαστη Μουρσέ. "Αν ἔπαιζε ποτὲ στὸ σινεμά, θὰ ἤθελε νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ ρόλο τῆς "Ινγκρινντ Μπέργκμαν στὸ «Γιὰ ποιόν χτυπᾶ ἡ καμπάνα».

"Οταν ρώτησαν τὴν 'Ανιὲς Φονταὶν πῶς φαντάζεται τὸν ἰδανικὸ ἄντρα, ἀπάντησε:

«Εὔκολα θὰ μποροῦσα νὰ ζωγραφίσω τὸ πορτραῖτο τοῦ ἀντρός ποὺ δὲν μοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ δὲν θὰ κατόρθωνα οὔτε νὰ σκιτσάσω κἂν τὸν ἰδανικό τύπο μου...».

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΓΟΥΟΤΕΡ ΣΚΙΤΙΝΓΚ: 'Ο Ντουαίην "Εντυ δὲν εἶναι μόνο φίλος τοῦ καλοῦ τραγουδιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπικαιρότητας. Μᾶς τὸ ἀποδεικνύει, ἄλλωστε, μὲ τὸ πολὺ ἐπίκαιρο κομμάτι, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Θαλάσσιο σκίῤῥο». Στὶς πρῶτες στροφὲς του, ἀκοῦμε τὸ θόρυβο ἑνὸς μοτὲρ ἐκρὶς κράφτ» καὶ τὸ σκὶ ἀρχίζει, στὰ μελωδικὰ κύματα καὶ στὸ ρυθμὸ τοῦ χάλλυ γκάλλυ. 'Ο "Εντυ, μὲ τὴν μπάσσα πάντοτε χορδὴ τῆς κιθάρας του, δημιουργεῖ κάτι μοναδικό... Φλὶπσάιτ, τὸ θέμα ἀπὸ τὸ «Ε σάμμερ πλαίης».

ΚΙΟΥΜΠΑΝ ΝΤΑΝΣ ΠΑΡΤΥ: 'Η Κούβα μπορεῖ βέβαια νὰ ὑπερηφανεύεται γιὰ τὰ πούρα της, ἀλλὰ θὰ εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ αἰσθάνεται κάτι περισσότερο ἀπὸ ὑπερηφάνεια γιὰ τὴ μουσική της παράδοσι... 'Ονόματα σὰν τοῦ Περέζ Πράντο καὶ τοῦ Μπέμπο Βαλτὲζ δικαιώνουν ἀπόλυτα τὴν ἀποψί μας, καὶ δίσκοι σὰν τὸ «Κιούμπαν ντάνς πάρτυ» (33 στροφῶν στερεοφωνικός) χαρίζουν μιὰ μουσικὴ ἀπόλυτευσι. Στὸ δίσκο αὐτὸν ἀκούγονται τὰ κομμάτια: Τσὰ — Τσὰ Νο 1, 'Αμπάνα, Λάφρια ντὲ Λὸς Σιρύλας, "Ελ Μανισέρο, Μπαμπαλοὺ, κ.ἀ. Παίζει ὁ Βαλτὲζ μὲ τὴν ὀρχήστρα του.

ΧΑΠΠΥ ΓΟΥΕΝΤΙΝΓΚ ΣΟΝΓΚ: «Εὐτυχισμένο γαμῆλιο τραγούδιο» λέγεται τὸ κομμάτι ποὺ παίζουν οἱ Τρὶς "Ηλιοι (Δὲ θρὴ σάγς) καὶ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ εἶναι ἕνα πολὺ χαρούμενο καὶ ρυθμικὸ Σέρφ, ἀνάλογο μὲ τὴν περίστασι... Σ' αὐτὸν τὸν δίσκο θαυμάζουμε μία ἐκπληκτικὴ ἐνορχήστρωσι. Στὴν ἄλλη του πλευρά, τὸ «Μάϋ μάν» ('Ο ἄνθρωπός μου), ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἰδιαίτερα.

ΑΝΤΙΕ ΛΑ ΜΠΕΛ: Οἱ φίλοι τοῦ ἐλαφροῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ πρέπει νὰ προσέξουν ἰδιαίτερα μία νέα δημιουργία (σύνθεσι καὶ ἐκτέλεσι) τοῦ 'Αλαὶν Μπαρριέρ. Τὸ νέο εἴδωλο τῆς γαλλικῆς νεολαίας, μὲ τὸ «'Αντιὲ λὰ μπέλ» ('Αντιὸ ὁμορφη), μία θαυμάσια Μπόσσα Νόβα, ἐπιβεβαιώνει τὶς προβλέψεις τῶν εἰδικῶν ὅτι, μία ἡμέρα, θὰ διαδεχόταν τὸν 'Αζναβοὺρ ἢ τὸν Ζωρζ Μπρασσέν... Τὸν Μπαρριὲρ πλαισιώνει μία καλλίφωνη χορωδία.

ΝΤΟΝΤΕΪΚ ΓΙΩΡ ΛΑΒ ΦΡΟΜ ΜΗ: Τὴ νέγρα τραγουδίστρια Γκλόρια Λύν, τὴν εἴχαμε γνωρίσει τελευταία ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία της «Σλήπλες νάϊτ» που τόση ἐντύπωσι προκάλεσε στὸ μουσικόφιλο κοινό. Αὐτὴ τὴ φορά, μᾶς χαρίζει ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἐρωτικὰ τραγούδια τοῦ Χάρρυ Νήμς, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Μὴν παίρνεις τὴν ἀγάπη σου ἀπὸ μένα». Μία μελωδικὴ ἐρωτικὴ παράκλησι, μὲ τὴν περίφημη τντιξιόν» τῆς πιὸ δημοφιλοῦς νέγρας τραγουδίστριας.

ΛΑ ΛΕΣΟΝ ΝΤΕ ΣΝΑΠ: 'Αληθεια, μπορεῖτε νὰ ἀπαριθμήσετε ὅλους τοὺς νέους χορούς; 'Ασφαλῶς, κάποιους θὰ σᾶς διαφύγῃ, ἂν δὲν κρατᾶτε εἰδικὸ σημειωματάριο μὲ Τρεῖς "Ηλιοι (Δὲ θρὴ σάγς) καὶ Τερψιχόρης! Πάντως, πρέπει νὰ προσθέσουμε καὶ ἐτὸ Σνάτ». Εἶναι χορὸς κι' αὐτός, μοιάζει μὲ τὸ σλόου ροκ κι' ἔχει ξετρελλάνει τὴ νεολαία τῆς Εὐρώπης. 'Ο Νόρμαν Μάϊνε μὲ τὴν ὀρχήστρα του ἀνέλαβε νὰ μᾶς τὸν διδάξῃ, μὲ τὸ δίσκο «Τὸ μάθημα τοῦ Σνάτ». "Οσοι πιστοί...

ΣΑΝΝΥ: 'Ο Νῆλ Σεντάκα εἶναι ὁ πασίγνωστος καὶ πολὺ ἀγαπημένος τραγουδιστὴς τοῦ νεαρόκοσμου. Τὰ τραγούδια του ἀπευθύνονται πάντοτε στὰ νεανικὰ γοῦστα, γι' αὐτὸ γνώρισαν μέχρι τώρα μόνον ἐπιτυχίες. 'Ο Σεντάκα συνθέτει ὁ ἴδιος τὰ τραγούδια του, ὅπως τὸ ρυθμικώτατο τσὰ - τσὰ «Σάννυ», ἀπὸ τὰ ὡραιότερα αὐτοῦ τοῦ ἀγέραστου ρυθμοῦ. Τὸν Σεντάκα συνοδεύει καὶ χορωδία.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

★ 'Ο ξαφνικὸς θάνατος τοῦ διάσημου λαϊκοῦ τραγουδιστὴ Τζὴμ Ρῆβς, βύθισε σὲ λύπη ἑκατομμύρια θαυμαστῶν του. 'Ο Ρῆβς καὶ ὁ μανατζὲρ του Ρὸντ Μάνουελ, βρέθηκαν νεκροὶ ἀνάμεσα στὰ συντρίμμια τοῦ ἰδιωτικοῦ τους ἀεροπλάνου, 10 χιλιόμετρα νοτίως τοῦ Νάσβιλ. Στὴ χώρα μας, ὁ Τζὴμ Ρῆβς ἔγινε περισσότερο γνωστὸς μὲ τὴν ἐπιτυχία του «Αἴ λάβ γιοὺ μπηκώ...», ποὺ κυλοφόρησε τελευταία. 'Ο χαμὸς του θεωρεῖται βαρὺ πλῆγμα γιὰ τὸ τραγούδι.

★ 'Η ἀτραξιὸν τοῦ φετεινοῦ καλοκαιριοῦ, τὸ περιλάλητο «τόπλες», δὲ μποροῦσε νὰ μὴν ἐμπνεύσῃ τοὺς καλλιτέχνες... 'Αφοῦ ἔγινε πρῶτα τραγούδι, συγκεκριμένα: ἕνας πολὺ... τολμηρὸς ρυθμὸς μὲ τὸν τίτλο «Τόπλες», ποὺ λανσάρει ὁ Πεπίνο ντὶ Κάπρο, ἐνέπνευσε καὶ τοὺς πίστευὸς τῆς Τερψιχόρης...

★ 'Ο νέος χορὸς λέγεται «Σουΐμ», ὑηλαδὴ «Κολύμπι», κι' ἔχει ὅλα τὰ ἐχέγγυα μιᾶς τρελλῆς ἐπιτυχίας. 'Ο καβαλλίερος στέκεται ἀπέναντι στὴ ντάμα κι' ἀρχίζουν... νὰ κολυμποῦν. 'Ο ἕνας «κρώουλ», ἡ ἄλλη ἀνάσκελα, καὶ ἀντιθέτως. Τὸ πλέον, ὡστόσο, ἐνδιαφέρον αὐτοῦ τοῦ χοροῦ, εἶναι τὸ ὅτι ἡ ντάμα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ χορεύῃ μὲ «τόπλες»...

★ «'Ερωτικὰ γράμματα στοὺς Μπήτλς», εἶναι ὁ τίτλος ἑνὸς βιβλίου ποὺ κυκλοφόρησε στὴν 'Αγγλία καὶ περιλαμβάνει τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς ἀπὸ τὶς 500.000 ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις, ποὺ ἔλαβε μέχρι τώρα τὸ ἀκούρευτο κουαρτέτο... Στὸ ἴδιο βιβλίο ὑπάρχουν καὶ γράμματα σὰν αὐτά: «Ἂν ἐρχόσαστε στὴν πληκτικὴ πόλι μας, ὅλα θὰ ἀλλάξουν μονομιᾶς. Χρειαζόμαστε τὴ βοήθειά σας, γιὰ νὰ μὴ πεθάνουμε ἀπὸ ἀνία... Τὰ κορίτσια τοῦ Οὐίλτων».

★ Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του, ὑπελήφθη σὲ αὐστηρὴ ἡλιατρὰ ὁ Φράνκ Σινάτρα. 'Ως γνωστόν, ὁ Φράνκυ θεωρεῖται «γερὸ ποτήρι»...

★ 'Ο ἐν διαστάσει σύζυγος τῆς Σάρας Βών, διάσημος κιθαρίστας Τσὲτ "Ατκινς, ἔγινε «μάνατζερ» τῆς τραγουδιστρίας Τέρρυ Θόρτον...

★ Δὲν ἀκολουθοῦν πάντοτε τὰ παιδιὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα τους. Μπορεῖ νὰ συμβῇ καὶ τὸ ἀντίθετο, ὅπως μὲ τὸν πατέρα τοῦ Πὼλ "Ανκα, ποὺ, ἀπὸ ἐστιάτωρ, ἔγινε μουσικὸς παραγωγός... Οἱ μουσικοὶ δίσκοι ἀσφαλῶς ἀφήνουν περισσότερα κέρδη ἀπὸ τοὺς δίσκους... τοῦ ἐστιατορίου!

★ Οἱ μουσικοὶ κύκλοι τῆς 'Αμερικῆς καυτηρίασαν τὸ δυσμενὲς σχόλιο τοῦ Νῆλη Μάρτιν γιὰ τὸ κουϊντέτο Ρόλλινγκ Στόουνς, ποὺ ἐξαπέλυσε ὁ διάσημος τραγουδιστὴς σὲ πρόσφατη ἐμφάνισί του ἀπὸ τὴν τηλεόρασι...

★ «Ντὸλτσε ἐστάτε» (Γλυκὸ καλοκαίρι) εἶναι τὸ νέο σουξέ, ποὺ λανσάρει ὁ Σέρτζιο Ἐντρίγκο στὴν ἀνὰ τὴν 'Ιταλία περιοδεία του. Προκειται γιὰ ἕνα τραγούδι, ποὺ δικαιώνει τὴ φήμη τοῦ «νεκρανασταμένου» τραγουδιστῆ...

Ν. ΚΥΤΤΑΡΗΣ

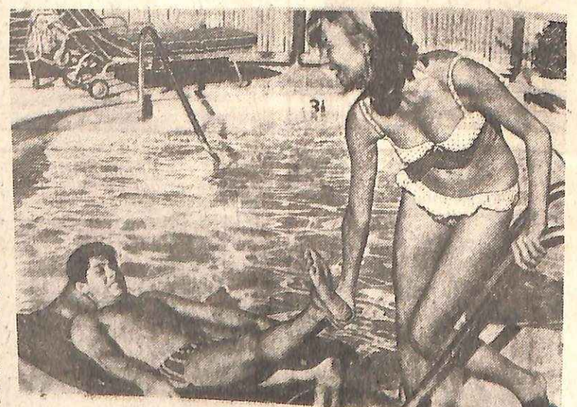

«ΟΧΙ! ΔΕΝ ΘΑ ΜΕ ΒΟΥΛΙΑΞΗΣ, ΑΝΝ...». 'Ο νεαρὸς τραγουδιστὴς Πὼλ "Ανκα περνάει εὐτυχισμένες στιγμὲς στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ὁμορφιᾶς του "Αννς, ὅπως δείχνη καὶ τὸ χαριτωμένο στιγμιότυπο, ποὺ πάρθηκε στὴν πισίνα τῆς πολυτελοῦς βίλλας τους...

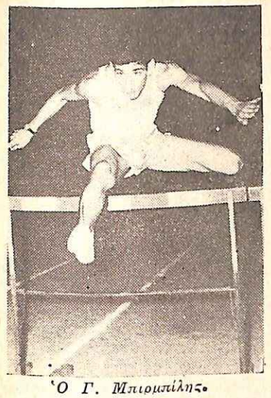

'Ο Γ. Μπιρμπίλης.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Γ. ΜΠΙΡΜΠΙΛΗΣ

Πολυσύνθετο ταλέντο

Ο «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ» Γ.Σ. ἔχει γίνει τὸ μεγαλύτερο φυτώριο ταλέντων, στὰ τελευταῖα χρόνια. 'Η ἐντατικὴ ἐργασία δύο - τριῶν ἀκούραστων φιλάθλων ἔφερε τὸ εὐχάριστο ἀποτέλεσμα νὰ τροφοδοτῇ ὁ ἱστορικὸς σύλλογος πλούσια τὴν ἐθνικὴ ὁμάδα.

'Ο Γιώργος Μπιρμπίλης εἶναι ἀπὸ τὰ πρόσφατα ταλέντα, ποὺ ξεπήδησαν καὶ ὑπόσχονται γρήγορη ἐξέλιξι. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι, πρὶν ἐγγραφῇ στὸν «Πανελλήνιο», ἦταν στὴν «'Ελπίδα» Δράμας, ἀλλ' ἐκεῖ (σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν), πολὺ λίγα πράγματα ἔμαθε περὶ ἀθλητισμοῦ. Τὸ 1961, ἦρθε στὴν 'Αθήνα (λόγω μεταθέσεως τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου πατέρα του) καὶ ἀμέσως πῆρε μετεγγραφή. 'Ο «Πανελλήνιος» τὸν τράβηξε, γιατὶ ἔκρινε ὅτι ἦταν ὁ μοναδικὸς σύλλογος, ποὺ καλλιεργοῦσε τὸν στίβο ἀπὸ ἀγάπη κι' ὄχι ἀπὸ διάθεσι ἐπιδείξεως. "Ετσι βρέθηκε στὶς τάξεις του.

'Ο προπονητὴς τοῦ συλλόγου κ. Β. Σακελλαράκης τὸν τοποθέτησε τώρα πλέον ὁριστικὰ στοὺς δρόμους μετ' ἐμποδίων, ὅπου φαίνεται ὅτι θὰ διαπρέψῃ. Πρὶν ὅμως, ἀπ' αὐτὴν τὴν εἰδίκευσι, ὁ νεαρὸς' ἀθλητὴς ἐπιδόθηκε σὲ πολλὰ εἴδη ἀγωνισμάτων. 'Αρκεῖ νὰ σκεφθῇ κανένας ὅτι, μέχρι πέρυσι ἀκόμη, ἔτρεχε σὲ ἀνωμάλους δρόμους! Μάλιστα, τὸ περασμένο ἔτος, πέτυχε στὸ δρόμο 3.000 μ. μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων ἐπίδοσι 10'15''.

"Αλλη ἱκανοποιητικὴ ἐπίδοσί του εἶναι στὸ δέκαθλο, ὅπου ἔχει συγκεντρώσει 4.175 βαθμούς, μὲ προοπτικὴ μεγάλης βελτιώσεώς του. Στὸ ἐφετινὸ πρωτάθλημα τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ., πῆρε τὴν πρώτη θέσι. 'Αλλὰ δὲν θὰ συνεχίσῃ σ' αὐτό, παρὰ ὅλον ὅτι ἔχει ἐπιδόσεις καλές, ὅπως: ὕψος 1.70, ἐπὶ κοντῷ 3.20, δρόμος 400 μ. 52''0, δρόμος 800 μ. 2'01''0, δρόμος 1.500 μ. 4'20''0, κλπ.

'Απὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς, θὰ ἀφοσιωθῇ ἀποκλειστικὰ στὰ ἐμπόδια, γιὰ τὰ ὁποῖα φαίνεται ὅτι ἔχει καὶ τὴν κλίσι καὶ τὰ προσόντα. Στοὺς πανελληνίους ἐφηβικοὺς ἀγῶνες καὶ τοὺς ἀγῶνες 'Ελλάδος — Βουλγαρίας, κέρδισε τὶς πρῶτες θέσεις, τόσο στὰ 110 μ. μὲ ἐμπόδια, ὅσο καὶ στὰ 400 μ. μὲ ἐμπόδια. 'Η ἑπικράτησι αὐτὴ ἀπέδειξε πανηγυρικὰ τὶς ἱκανότητες, ποὺ κρύβονται στὸν ἔφηβο, μαθητὴ γυμνασίου καὶ ἄριστον σὲ ἤθος ἀθλητῆ τῆς νέας γενιᾶς. 'Ας ἐλπίσουμε ὅτι κάποτε θὰ ἔχουμε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν χειροκροτήσουμε καὶ πρωταθλητή.

Ἀθλητικὰ παραθυρόφυλλα

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

'Ο γενικὸς γραμματέας τῆς ΕΠΟ καὶ τέως τοῦ 'Ολυμπιακοῦ ὑπερηφανεύεται ὅτι προσφέρει κάτι στὸν ἀθλητισμό, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ τὴ θέσι του...

—«'Εγὼ ἔχω καὶ δυὸ παιδιά, ποὺ δίνουν βαθμοὺς στὸν 'Ολυμπιακό, λαίμαχος εἶναι ἀποφασισμένος νὰ φθάσῃ μέχρι Συμβουλίου 'Επικρατείας, γιὰ νὰ ἀποχαρακτηρισθῇ...

—Στὴν ἑορτὴ τῆς Φλόγας ποὺ θὰ γίνῃ τὸ Σάββατο, στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο, ἡ εἴσοδος θὰ στοιχίζῃ δέκα δραχμές.

—Τὸ μικρὸ αὐτὸ εἰσιτήριο ἀποφασίσθηκε, ὅπως τονίσθηκε ἀπὸ ἀρμόδιο, γιὰ νὰ ἔχῃ ἡ γιορτὴ ἀξιοπρέπεια...

αὔριο δὲ καὶ στὴν 'Εθνικὴ ὁμάδα. 'Εσεῖς οἱ ἄλλοι τί ἔχετε νὰ ἐπιδείξετε;», λέει συχνὰ στὴν παρέα του.

—Πραγματικά, λίγοι διοικητικοὶ παράγοντες προσφέρουν... οἰκογενειακὸς στὴν πρόοδο τοῦ ἀθλητισμοῦ.

—Σὲ συζήτησι ποὺ ἔγινε στὴ Γενικὴ Γραμματεία, ἐλέχθη ὅτι ὁ δημοτικὸς σύμβουλος 'Αθηναίων καὶ τέως διεθνὴς ποδοσφαιριστὴς Κώστας Λινοξυλάκης δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἀναλάβῃ θέσι διοικητικοῦ παράγοντος σὲ φίλαθλο διοίκησι σωματείου, γιατὶ θεωρεῖται ἐπαγγελματίας.

—"Αν ἡ γνώμη αὐτὴ ἐφαρμοσθῇ ποτὲ στὴν πρᾶξι, ὁ συμπαθὴς παληάμαχος εἶναι ἀποφασισμένος νὰ φθάσῃ μέχρι Συμβουλίου 'Επικρατείας, γιὰ νὰ ἀποχαρακτηρισθῇ...

—Στὴν ἑορτὴ τῆς Φλόγας ποὺ θὰ γίνῃ τὸ Σάββατο, στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο, ἡ εἴσοδος θὰ στοιχίζῃ δέκα δραχμές.

—Τὸ μικρὸ αὐτὸ εἰσιτήριο ἀποφασίσθηκε, ὅπως τονίσθηκε ἀπὸ ἀρμόδιο, γιὰ νὰ ἔχῃ ἡ γιορτὴ ἀξιοπρέπεια...

—Πρὶν ληφθῇ ἀπόφασι γιὰ εἰσιτήριο, ἐρρίφθη ἡ ἰδέα νὰ διατεθοῦν χιλιάδες προσκλήσεις στοὺς ἐνδιαφερομένους. 'Αλλά, γιὰ νὰ μὴ μπῇ στὸ στάδιο «κάθε καρυδιᾶς καρυδιᾶ», τὶς προσκλήσεις αὐτὲς νὰ τὶς διέθεταν τά... ἀστυνομικὰ τμήματα!

—"Οσο συνεχίζονται τὰ δελτία τοῦ ΠΡΟ—ΠΟ μὲ ξένους ἀγῶνες, ἡ δι λογὴ δὲν θὰ γίνεται Κυριακὴ βράδυ. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ΟΠΑΠ ζητοῦν κι' αὐτοὶ νὰ ἀνταπώνονται, κατὰ τὴν καθιερωμένη γιὰ ὅλους τοὺς ἐργαζομένους ἀργία.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ„ ΤΗΣ 23-8-64

Συμβουλές. ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1 ΒΕΛΕΣ — ΒΑΡΝΤΑΡ	1	X
2 ΒΟ·Ι·ΒΟΝΤΙΝΑ — ΣΑΡΑΓΙΕΒΟ	1	
3 ΖΕΛΕΖΝΙΤΣΑΡ — ΣΑΝΤΓΙΕΣΚΙ	1	
4 ΜΠΕΟΓΚΡΑΝΤ — ΡΑΝΤΝΙΣΚΙ Ν.	1	
5 ΝΤΥΝΑΜΟ — ΕΡ. ΑΣΤΗΡ	1	X 2
6 ΤΡΕΣΝΙΕΒΚΑ — ΡΙΕΚΑ	1	
7 ΧΑ·Υ·ΝΤΟΥΚ — ΖΑΓΚΡΕΜΠ	1	X 2
8 ΜΠΟΡΑΤΣ — ΣΛΑΒΟΝΙΑ	1	
9 ΣΙΜΠΕΝΙΚ — ΜΑΡΙΜΠΟΡ	1	X
10 ΣΛΟΜΠΟΝΤΑ — Β.Σ.Κ.	1	
11 ΤΣΕΛΙΚ — ΣΠΛΙΤ	1	X
12 ΠΟΜΠΕΝΤΑ — ΜΠΑΤΣΚΙ	1	
13 ΡΑΝΤΝΙΣΚΙ Β. — ΠΡΟΛΕΤΕΡ	1	X 2

'Αναπληρωματικοί

1 ΖΕΛΕΖΝΙΤΣΑΡ Ν. — ΜΠΟΡΑΤΣ ΤΣ.	1	
2 ΣΠΑΡΤΑΚ — ΝΟΒΙΣΑΝΤ	1	

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΕΛΛΑΣ — ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ 116—85

'Η 'Εθνικὴ ὁμάδα 'Εφήβων κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τὴν ἀντίστοιχη βουλγαρική, μὲ 116—85 βαθμούς. 'Η ἐπιτυχία της αὐτὴ παίρνει μεγαλύτερη ἀξία, ἂν σκεφθῇ κανένας ὅτι, στὴν περυσινὴ συνάντησι, εἶχαν νικήσει οἱ Βούλγαροι μὲ διαφορὰ 46 βαθμῶν! 'Εκτὸς ἀπὸ τοὺς 31 βαθμοὺς διαφορὰ τῆς ἐφετεινῆς ἀναμετρήσεως, οἱ νεαροὶ ἀθλητές μας κέρδισαν 14 πρῶτες νίκες, ἐνῶ τὴν μόνον 5 τῶν ἀντιπάλων τους. 'Η πλήρης αὐτὴ ἐπικράτησι δείχνει ὅτι ὁ στίβος ἀποκτᾶ σιγὰ - σιγὰ καὶ ποια καλύτερη θέσι.

ΝΙΚΗΤΗΣ Ο ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ

'Ο 'Ολυμπιακὸς κέρδισε τὴν πρώτη θέσι στοὺς πανελλήνιους κολυμβητικοὺς ἀγῶνες παίδων, ἐφήβων καὶ κορασίδων, μὲ 179 βαθμοὺς ἐνάντι 151 τοῦ (δευτέρου) Παναθηναϊκοῦ καὶ 109 τοῦ Ν.Ο. Καλαμαρίου. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἀγώνων, κατερρίφθησαν πολλὰ ρεκόρ. 'Η Σωτηρίου, ὁ Λούης, ὁ Καρύδης, ὁ Κουγεβετόπουλος, ὁ Παπαδάκης ἦσαν οἱ πρωταγωνιστὲς τῶν ἀγώνων.

Η ΕΛΛΗΝΟΡΩΜΑΪΚΗ

'Ο 'Εθνικὸς 'Αθηνῶν ἀνδείχθη πρωταθλητὴς στὴν ἑλληνορωμαϊκὴ πάλη μὲ 37½ βαθμούς, μὲ δεύτερη τὴν ΧΑΝ Θεσσαλονίκης (37) καὶ τρίτον τὸν Πανελλήνιο (25). Πρῶτοι νικητὲς ἀνεκηρύχθηκαν οἱ ἑξῆς: 52 κιλά: Γανωτῆς, 57 κιλά: "Αγριος, 63 Γεωργακόπουλος, 70 Γαλακτόπουλος, 78 Σάββας, 87 Κόκκινος, 97 Κοζανίδης, βαρέων βαρῶν Παυλίδης.

Ο ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ

'Η ἐμφάνισι τοῦ Πανιωνίου στὸ Κύπελλο Ράπαν καὶ στοὺς ἀγῶνες τῆς Ρώσιας ἦταν ἱκανοποιητική. 'Η νεοσυμφωνίτικη ὁμάδα ἐπέστρεψε στὴν 'Αθήνα ἀπὸ τὸ πρόσφατο ταξίδι στὴ Σοβιετικὴ "Ενωσι, μὲ μία νίκη (ἐπὶ τῆς «'Αραράτ»), μία ἥττα («Λοκομοτίβ») καὶ μία ἰσοπαλία («Τορπέντο»).

Τρεῖς ἀπὸ τοὺς θριαμβευτὲς τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν ἀγώνων. 'Απὸ ἀριστερά: Ματάκης (1500 μ. στήπλ), Φουντουλάκης (σφαιροβολία) καὶ Δοάκος (ἅλμα ἐπὶ κοντῷ).

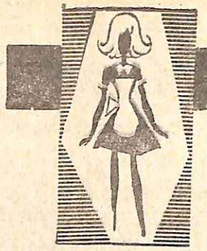

Η καλή νοικοκυρά ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΟΙ ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΚΟΥΡΕΣ

Τὰ μπάνια

Ὑπάρχουν μπάνια θεραπευτικά, μαλακτικά, τονωτικά. Μπορεῖτε εὔκολα νὰ βελτιώσετε τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας σας, μὲ μιὰ κατάλληλη κούρα, ποὺ δὲν παρουσιάζει ἀντενδείξεις.

Μπάνια ἀποτοξινωτικά

Κάνουν πολὺ καλό, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἔντονη σωματικὴ κόπωσι ἢ ἀπὸ ἕνα ὑπερβολικὸ πλούσιο φαγητό, ποὺ ἔχει βαρύνει τὸ στομάχι.

Ρίξετε δυὸ κιλὰ θαλασσινὸ ἁλάτι σὲ νερὸ πολὺ ζεστό, ἀφοῦ θὰ ἔχετε φρύτισει νὰ τὸ λυώσετε ἀπὸ τὴν προηγούμενη. Μετὰ τὸ μπάνιο, ξαπλώστε κάτω ἀπὸ μιὰ κουβέρτα, γιὰ νὰ προκαλέσετε μιὰ πλούσια ἐφίδρωσι, ποὺ διώχνει τὶς τοξίνες. Ὕστερα κάνετε ἕνα ντούς, γιὰ νὰ ἀφαιρέσετε τὸ ἱδρῶ.

Μπάνια ἐναντίον τοῦ κυνησμοῦ (φαγούρας)

Σὲ περίπτωσι δερματικοῦ ἐξανθήματος, χρειάζεται ἕνα μπάνιο κάθε μέρα. Θὰ λύσετε 250 γραμμάρια ἄμυλο μέσα σὲ κρύο νερὸ καὶ θὰ τὸ ρίξετε στὸ ζεστὸ νερὸ τοῦ μπάνιου.

Μπάνια τονωτικὰ

Θὰ πρέπει νὰ γίνωνται καθημερινά, σὲ περιπτώσεις ἀναιμίας (εἶναι ἰδιαίτερα κατσλλήλα γιὰ τὰ παιδιά). Ἕνα κιλὸ χοντρὸ ἁλάτι, γιὰ πενῆντα κιλὰ νερὸ 32 βαθμῶν.

Μπάνια ἐπισπαστικά

Αὐτὰ τὰ μπάνια, ὅταν γίνωνται ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, χρησιμεύουν γιὰ νὰ προλαμβάνουν τὸ συνάχι καὶ γιὰ νὰ προκαλοῦν διάφορες ἀντιδράσεις στὸν ὀργανισμό. Βάλτε ἕνα σακκουλάκι, ποὺ νὰ περιέχῃ 250 γραμ. σινάπεως σὲ ἕνα μπάνιο γεμάτο μὲ νερὸ θερμοκρασίας 35 βαθμῶν περίπου. Σκεπάστε τὴ λεκάνη τοῦ λουτροῦ μὲ μιὰ μεγάλη πετσέτα — μπούρνους, γιὰ νὰ προστατέψετε τὰ μάτια καὶ τὴ μύτη ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς τοῦ σιναπιοῦ. Πρέπει νὰ βγῆτε ἀπὸ τὸ νερό, μόλις τὸ δέρμα ἀρχίσῃ νὰ παίρνῃ ἕνα ἔντονο κόκκινο χρῶμα. Σκουπιστῆτε γρήγορα καὶ ρίξετε σ' ὅλο τὸ σῶμα σας βορικοῦχο ταλκ.

Μπάνια μαλακτικὰ

Γιὰ νὰ καταπολεμήσετε τοὺς ἐρεθισμοὺς τοῦ δέρματος (ἰδιαίτερα ἐκείνους ποὺ παρουσιάζονται στὰ νεογέννητα) βάλετε ἕνα σακκουλάκι, ποὺ νὰ περιέχῃ ἕνα κιλὸ πίτυρα, σ' ἕνα μπάνιο μὲ νερὸ θερμοκρασίας 35 βαθμῶν. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ πιέζετε τὸ σακκουλάκι.

Μπάνια καταπραϋντικά

Αὐτὰ τὰ μπάνια εἶναι πολὺ ὠφέλιμα γιὰ τὰ ἄτομα ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ αὐτνίες καὶ γιὰ τοὺς νευρικούς.

Ρίξετε μέσα σ' ἕνα μπάνιο, θερμοκρασίας 37 βαθμῶν, 500 γραμ. ἀφεψήματος τίλιου.

Μπάνια μὲ θαλάσσια φύκια

Αὐτὰ τὰ μπάνια ὑποβοηθοῦν τὸ ἀδυνάτισμα. Στὰ φαρμακεῖα καὶ στὰ καταστήματα καλλυντικῶν, θὰ βρῆτε σακκουλάκια μὲ φύκια καὶ σαπουνάκια μὲ βάσι τὰ φύκια, ποὺ προκαλοῦν τοπικὸ ἀδυνάτισμα. Δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε κοινὸ σαπούνι, ὅταν κάνετε μπάνιο μὲ φύκια.

Μπάνια θειοῦχα

Τὰ μπάνια αὐτὰ εἶναι ἐνδεδειγμένα γιὰ ὡρισμένες ἀσθένειες τοῦ θέρματος. Τὸ θειάφι πουλιέται σὲ σακκουλάκια, στὰ φαρμακεῖα καὶ στὰ καταστήματα καλλυντικῶν.

Γενικοὶ κανόνες

Τὰ πολὺ ζεστὰ καὶ συχνὰ μπάνια κουράζουν τὴν καρδιὰ καὶ γι' αὐτὸ τὰ ἀπαγορεύονται σ' ἐκείνους ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ καρδιακὲς παθήσεις.

Ἓν μπάνιο δὲν πρέπει νὰ κρατᾶ περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ συστήσει ἀλλοιῶς ὁ γιατρός.

Οἱ κοῦρες τοῦ προσώπου

Γιὰ τὶς κοῦρες τοῦ προσώπου, ὑπάρχουν τρεῖς μεγάλοι κανόνες: Καθαρίζετε, τονώνετε, τρέφετε:

Καὶ μιὰ σημαντικὴ συμβουλή: Μὴν περίνετε ὕπνο γιὰ εἶναι πολὺ ἐργά. Εἶναι προτιμότερο νὰ προλάσετε, ἀντὶ νὰ θεραπεύσετε.

Κάθε γυναίκα πρέπει νὰ περιποιῆται τὸ πρόσωπό της σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πρίν, ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ θ' ἀρχίσῃ νὰ μακιγιάρεται. Καλὸ εἶναι νὰ πηγαίνῃ τουλάχιστον μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, ἀπὸ τὰ εἰκοσιπέντε χρόνια καὶ ὕστερα, σὲ μιὰ αἰσθητικό. Ὁπωσδήποτε ,θὰ πρέπει νάχετε ὑπ' ὄψι σας τὰ ἑξῆς:

Κάθε βράδυ

Ἀφαιρῆτε τὸ μακιγιάζ μὲ μεγάλη προσοχὴ μὲ μιὰ κρέμα ἢ μὲ ἕνα εἰδικὸ γαλακτωμα. Περνᾶτε ἐπειτα ἀπὸ πάνω ἕνα καθαριστικὸ χαρτί, βουτηγμένο σὲ χλιαρὸ νερό. Ὕστερα ἁπλώσετε στὸ πρόσωπο μιὰ τονωτικὴ λοσιόν, μὲ λίγο μπαμπάκι, ποὺ θὰ τὸ ἔχετε πρῶτα ὑγράνει μὲ χλιαρὸ νερό.

Πολλὲς γυναῖκες ἀφίνουν τὴν ἐπιδερμίδα τους ν' ἀναπνέῃ ὅλη τὴ νύχτα, χωρὶς νὰ βάλουν κανένα καλλυντικό. Τὸ πρωῒ, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τῆς προσφέρουν τὴν καθημερινή της τροφή, μὲ μιὰ θρεπτικὴ κρέμα. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, μποροῦν νὰ τὴν καθαρίσουν καὶ νὰ μακιγιαριστοῦν.

Ἂν ἔχετε ξηρὴ ἐπιδερμίδα, ἁπλώνετε ἕνα ἐλαφρὸ στρῶμα θρεπτικῆς κρέμας, μὲ τρόπο ποὺ νὰ εἰσχωρᾶῃ στὴν ἐπιδερμίδα τὸ διάστημα τῆς νύχτας (θὰ κατελάβετε ὅτι ἡ ἐπιδερμίδα σας εἶναι ξηρή, ὅταν θὰ τὴ νοιώθετε νὰ τεντώνῃ, ἀφοῦ θἄχετε ἁπλώσει τὸ τονωτικό).

Κάθε δεκαπέντε μέρες

Κάνετε ἕνα βαθύτερο καθαρισμὸ τῆς ἐπιδερμίδας. Σκύβετε τὸ πρόσωπό πάνω ἀπὸ μιὰ λεκάνη μὲ βραστὸ νερό, ἀφοῦ τυλίξετε τὸ κεφάλι σας μὲ μιὰ χνουδάτη πετσέτα. Ὁ ἀτμὸς τοῦ νεροῦ θὰ βιαστειλῃ τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδας. Ὕστερα ἁπλώσετε μιὰ μάσκα, ποὺ θὰ πρέπει νὰ τὴν διαλέξετε σύμφωνα μὲ τὴ φύσι καὶ τὴν κατάστασι τῆς ἐπιδερμίδας σας (πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε σχετικὰ μιὰ αἰσθητικό). Ἀφοῦ τὴ μάσκα γιὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, μένοντας ξαπλωμένη σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο καὶ ἀκουμπώντας τὰ πόδια πάνω σὲ δυὸ μαξιλάρια. Ὕστερα, καθαρίστε τὸ πρόσωπό μ' ἕνα σφουγγάρι, βουτηγμένο σὲ χλιαρὸ νερό, καὶ τελειώστε τὴν καθαριότητα ψεκάζοντας τὸ πρόσωπό μὲ φυσικὸ μεταλλικὸ νερό. (Οἱ εἰδικοὶ ψεκαστῆρες, ποὺ χρειάζονται γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, βρίσκονται στὰ φαρμακεῖα καὶ τὰ καταστήματα καλλυντικῶν). Στὸ τέλος, ἁπλώστε πάνω στὸ πρόσωπο μιὰ ὑγραντικὴ κρέμα καὶ μακιγιαριστῆτε ὅπως συνήθως.

Τὰ χέρια

Χρησιμοποιῆστε μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες εἰδικὲς κρέμες ποὺ ὑπάρχουν, γιὰ νὰ τὰ διατηρῆτε ἁπαλὰ καὶ λεῖα.

Τὰ νύχια

Ἀπαιτοῦν καθημερινὴ περιποίησι καί, μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα, μιὰ κούρα περισσότερο προσεκτική.

Ἀπαραίτητα ὑλικά: εἰδικὲς λίμες, ἕνα μπαστουνάκι ἀπὸ εἰδικὸ ξύλο, ἕνα σφουγγαράκι κι' ἕνα βουρτσάκι γιὰ τὰ νύχια, ἕνα ψαλιδάκι γιὰ τὶς πετσοῦλες μιὰ ἐλαφρόπετρα, ἓν εἰδικὸ ὑγρὸ γιὰ τὶς πετσοῦλες, μιὰ μαλακτικὴ κρέμα, λίγο ὀξυζενέ, μιὰ βάσι γιὰ τὸ σμάλτο, ἕνα σμάλτο στὸ χρῶμα ποὺ θὰ διαλέξετε, ἕνα στεγνωτικὸ λάδι γιὰ νὰ προστατεύῃ τὸ σμάλτο ὅταν θἄχῃ ἁπλωθῆ κι' ἕνα μπουκαλάκι μὲ ἀσετόν.

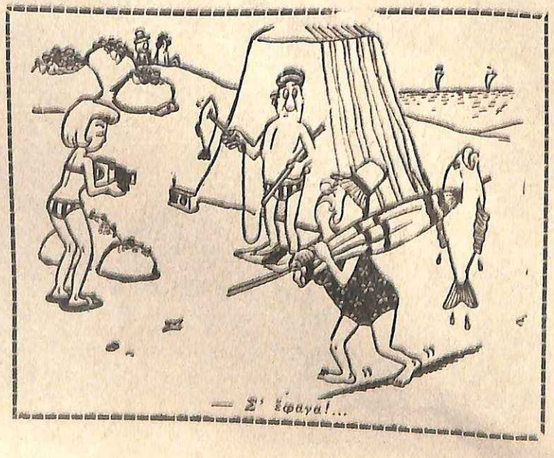

— Σ' ἐφαγα!...

Μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα

Τοποθετῆστε ὅλα αὐτὰ τὰ ὑλικὰ πάνω σ' ἕνα τραπέζι, μαζὶ μὲ μιὰ χνουδάτη πετσέτα διπλωμένη στὰ τέσσερα, μιὰ λεκανίτσα μὲ ζεστὸ νερὸ κι' ἕνα σφουγγάρι.

Ἀφαιρέσετε τὸ παλιὸ σμάλτο μὲ ἀσετόν. Ὕστερα λιμάρετε τὰ νύχια, ὅλα ἀπὸ ἴσιο μάκρος.

Ἀποφεύγετε: νὰ κόβετε τὰ νύχια μὲ ψαλιδάκι ἢ νυχοκόπτη, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε μόνο γιὰ τὰ νύχια τῶν ποδιῶν. Βυθίζετε γιὰ πέντε λεπτὰ τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων μέσα στὴ λεκανίτσα μὲ τὸ ζεστὸ νερό. Ὕστερα στεγνώνετε τὰ δάκτυλα μὲ τὴν πετσέτα, ἁπλώστε πάνω στὰ νύχια λίγο εἰδικὸ ὑγρὸ (ἢ λίγη κρέμα) καὶ κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ σὲ κάθε νύχι, ἀνάμεσα στὸ δείκτη καὶ στὸ χοντρὸ δάκτυλο τοῦ ἄλλου χεριοῦ. Ὕστερα, μὲ τὸ ξύλινο μπαστουνάκι σπρώξετε πρὸς τὰ πίσω τὶς πετσοῦλες, ποὺ πρέπει νὰ κοποῦν μὲ τὸ εἰδικὸ ψαλιδάκι μόνο ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς τῶν νυχιῶν. Ἀποφεύγετε νὰἀ κόβετε τὶς πετσοῦλες πάνω στὴν ἡμισέληνο». Ὕστερα πλύνετε τὰ νύχια μὲ τὸ σφουγγάρι καὶ στεγνώστε τα προσεκτικά. Τυλίξετε τὴν ἄκρη τοῦ μικροῦ ξύλου σὲ λίγο μπαμπάκι καὶ, ἀφοῦ τὸ βρέξετε στὸ ξύλενέ, καθαρίστε καλὰ κάθε νύχι ἀπὸ κάτω. Ἁπλώστε τὴ βάσι γιὰ τὸ σμάλτο μὲ ἕνα πινέλο, ἀφίσετέ να στεγνώσῃ καὶ ὕστερα ἁπλώστε τὸ σμάλτο. Ὅταν θἄχῃ στεγνώσει καλά, ἁπλώστε τὸ δεύτερο στρῶμα καὶ, τέλος, τὸ προστατευτικὸ λάδι.

Μιὰ σημαντικὴ συμβουλή: Θὰ πρέπει νὰ ἔχετε τὴν ὑπομονὴ νὰ ἀφίσετε τὰ νύχια νὰ στεγνώσουν τουλάχιστον γιὰ εἴκοσι λεπτά, πρὶν κάνετε ὁ,τιδήποτε ἄλλο.

Κάθε μέρα

Λίγο λιμάρισμα κι' ἕνα σαπούνισμα μὲ νερὸ χλιαρὸ καὶ σφουγγάρι. Περνᾶτε τὸ ἐυλάκι κάτω ἀπὸ τὰ νύχια καὶ ξαναπερνᾶτε τὸ σμάλτο ὅταν θὰ ἀρχίσῃ νὰ χαλᾶῃ. Ἂν ἔχετε πολλὲς δουλειὲς στὸ σπίτι, προτιμῆστε ἕνα ἀνοιχτόχρωμο σμάλτο. Οἱ ἀτέλειες δὲν φαίνονται πολὺ καὶ στεγνώνει γρηγορώτερα. Ἂν τὰ νύχια σας σπάζουν, μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποφύγετε βυθίζοντάς τα δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα σὲ χλιαρὸ λάδι ἐλιᾶς, ἀφοῦ θἄ ἔχετε ἀφαιρέσει τὸ σμάλτο. Στὰ ἀρωματοπωλεῖα, θὰ βρῆτε καὶ εἰδικὰ προϊόντα γιὰ τὰ ἀδύνατα νύχια.

Τὰ πόδια

Καὶ τὰ πόδια ἀπαιτοῦν διάφορες περιποιήσεις τόσο γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τους, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἄνεσι σας.

Κοῦρες ὁμορφιᾶς

Ἀνάλογες μὲ ἐκεῖνες τῶν χεριῶν, ἀλλὰ λιγότερο συχνές. Ὅταν βάζετε τὸ σμάλτο, χωρίζετε τὰ δάχτυλα μεταξύ τους μὲ κομμάτια μπαμπάκι καὶ ἀφῆστε τὰ ὕστερα νὰ στεγνώσουν χωρισμένα.

Οἱ κοῦρες γιὰ τὴν ἄνεσί σας

Χρειάζεται, πρὶν ἀπ' ὅλα, ἕνα καθημερινὸ ποδόλουτρο. Ἐπωφεληθῆτε, γιὰ νὰ περνᾶτε πάνω ἀπ' ὅλα τὰ σκληρὰ μέρη τοῦ ποδιοῦ (τὶς φτέρνες, τὸ πέλμα, τὸ ἐσωτερικὸ μέρος τοῦ χοντροῦ δακτύλου) μιὰ ἐλαφρόπετρα.

Ἡ ἐκλογὴ τῶν παπουτσιῶν ἔχει πάντα μεγάλη σημασία γιὰ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴν ὑγεία τοῦ ποδιοῦ. Τὰ πολὺ στενὰ παπούτσια δημιουργοῦν κάλους καὶ ἐξογκώματα. Τὰ πολὺ φαρδιὰ προκαλοῦν παραμορφώσεις. Τὰ ἄτομα ποὺ ἱδρώνουν πολύ, πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὶς λαστιχένιες σόλες. Γιὰ νὰ καταπολεμήσετε τὴν ἄφθονη ἐφίδρωσι, χρησιμοποιῆτε, πρωῒ καὶ βράδυ, μιὰ εἰδικὴ λοσιὸν ἢ λίγη ταννίνη (θὰ τὴν βρῆτε στὸ φαρμακεῖο) διαλυμένη σὲ ἀλκοὸλ σὲ ἴσα μέρη. Πρὶν νὰ φορέσετε τὰ παπούτσια σας, ρίχνετε μέσα ἄφθονο βορικοῦχο ταλκ. Ὑπάρχουν στὴν ἀγορὰ διάφορα προϊόντα, μὲ βάσι τὴ χλωροφύλλη, γιὰ νὰ διώχνουν τὴν ἀσχημη ὀσμή. Τὰ λαστιχένια παπούτσια πρέπει νὰ ἀποφεύγονται, γιατὶ δὲν ἀφίνουν τὰ πόδια νὰ ἀναπνεύσουν.

Ἂν νοιώθετε ὑπερβολικὴ κούρασι, ὅταν στέκεστε δρθιες ἢ ὅταν περπατᾶτε, συμβουλευθῆτε ἕνα γιατρό. Αὐτὴ ἡ κόπωσι μπορεῖ νὰ προέρχεται ἀπὸ πλατυποδία. Εἶναι ἕνα ἐλάττωμα τῶν πελμάτων, ποὺ γιατρεύεται μὲ εἰδικὲς σόλες.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Καίτη Ν. Τριζωμίτου, Ἁγίου Ἀνδρέου 81, Παλλουριώτισσα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ στοιθερῆς φιλίας.

Ἡ Μόνιζα Παναγιωτίδου, 15 Νάκεττ Νο 32, Λάρνακα, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ἡ Ἐσπεράντα Λοτσίνη, Ἡλιατζὼν Νο 9., Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἀγγλικὴ, γαλλικὴ καὶ ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Ε. Ἀντωνιάδου, Μητρινῶν Νο 5, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ—ποστάλ.. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Σ. Χριστοδουλίδης, (23 χρόνων), Φλωρίνης Νο 8, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Γεώργιος Ἰωαννίδης, (22 χρόνων), Τ.Κ. 1988, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα τους μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀθανάσιος, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀνθίας, Ἁγία Νάππα, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 14—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Χριστάκης Δημητρίου, Ρήγα Φερσίου Νο 4, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 14—16 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Βασιλείου, Ριζοκάρπασον, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Βασιλείου, Ριζοκάρπασον, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀγησίλαος Μικελλίδης, Κοδριγκτὼν Νο 38, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Ἀνδρέας Ἰωάννου, Εἰρήνης Νο 35, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἄσπ μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀνδρέας Θρασυβούλου, Ἀκροπόλεως Νο 31, Ἀκρόπολις, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Χριστόφορος Παπαδόπουλος, Καντάφω 4., Καιμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Παῦλος Μελάς, Λύση, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὰ Βαρώσια, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Ἀνδρέας Τιαοθέου, (17 χρόνων), Κυριαζίδη Νο 43., Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—18 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ MIRKA, (16 χρόνων), BOZKURT CAD. No 136/2. KURTULUS ISTANBUL. TURKIYE. θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας ἄνω τῶν 18 χρόνων. μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς γνωριμίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ DORA POPHONE BOGAZKESEUCAD. KADRILER TOK 101)8 ISTANBUL, TURKITE, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ σινοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ EFTICHIA TSOLAKIDOU, 4056 WALDNIEL R. H. L. D. MARKT 46, GERMANT, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ καρτ—ποστάλ. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ TOM ZERVOS, 215 GEORGE ST., FITZROU MELBOURNE VIC. AUSTRALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι θἤθελε προκύψει.

Ὁ LEONIDAS MAVROPOULOS, 41 DUISBURG EHINGEN IM EISCHWAIDCHEN 21 GERMANY. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ Κρήτη, ἡλικίας 19—27 χρόνων, μορφωμένες καὶ εὐπαρουσίαστες μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ ANDREAS F., ZUCHER STR. 44., SCHLIEREN Z. H. SUISSE. θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὰ νησιὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ M. STANLEY, POSTE RESTANTE BOULAC, CAIRO, EGYPTE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 17—20 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ G. MIKE, 522 JANETTE AVE. WINDSOR ONT. CANADA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ LEONIDAS MAVROPOULOS, 41 DUISBURG EHINGEN IM EISCHWAIDCHEN 21 GERMANY. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ Κρήτη, ἡλικίας 19—27 χρόνων, μορφωμένες καὶ εὐπαρουσίαστες μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ M. AGAPITOS καὶ ὁ A. XENOS 7125 KIRCHEHEIM A. WECKAR BEI ME TZGEREI H.OGNER HAUPT STR. 51., GERMANY, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἡλικίας ἄνω τῶν 18 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ NIKOS TSAKIRIS, GOLDEG GASSE 4/19 WIEN IV, AUSTRALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες μαθήτριες, φοιτήτριες, ἡλικίας 17—23 χρόνων μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ XENOS AMANATIDES, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἀνωτέρω διεύθυνσι ,ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθήτριες ἢ φοιτήτριες, ἡλικίας 17—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ GUS CHRISTEN, (22 χρόνων) 10.225 5 BENSLEY ST. CHICAGO ILL. USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ M. POUCIAS καὶ ὁ ST. MICHAILIDES, 99 FRANKLIN ST. ADELAIDE, S. AUSTRALIA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἡλικίας 20—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ COSTAS APOSTOLAKIS, SIS PLATE EXPORTER Co AGENCIA FLATAMAR LAVALLE 445. BUENOS AIRES AR-

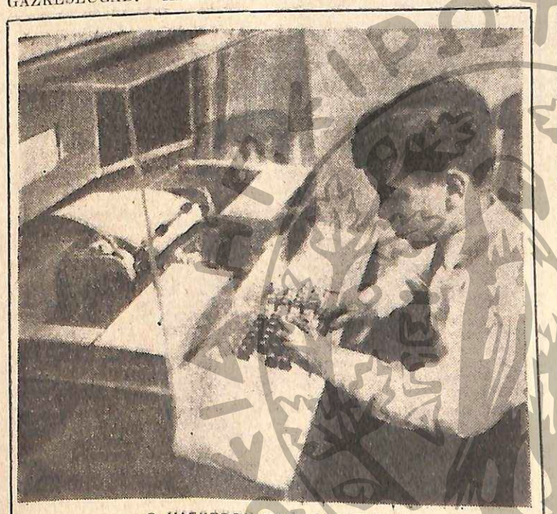

Ο ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Σ' ἕνα κολλέγιο τοῦ Λόνγκ "Αϊλαντ (Η.Π.Α.), δοκιμάστηκε μὲ ἐπιτυχία ἡ νέα αὐτὴ συσκευή, ποὺ βαφτίστηκε «ἡλεκτρονικὸς δάσκαλος». Μὲ τὴ συσκευὴ αὐτὴ καὶ χωρὶς τὴν ἐπέμβασι κανενὸς δασκάλου δέκα παιδάκια 5 χρόνων ἔμαθαν, μέσα σὲ 30 ὧρες, νὰ γράφουν καὶ νὰ διαβάζουν. Ἡ συσκευὴ μιλάει, γράφει καὶ προβάλλει σὲ μιὰ μικρὴ ὀθόνη τὸ σωστὸ γράμμα ἢ τὴ σωστὴ λέξι, μόλις ὁ μαθητὴς κάνει κάποιο λάθος. Ὁ μαθητὴς δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ χωρὶς νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος του, γιατὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ μηχανὴ σταματᾶ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 300
Ἑξάμηνος ..... » 150
Τρίμηνος ..... » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία Λίρες Ἀγγλίας 7
» Δολλάρια 20
» Φρ. Βελγ. 1000
» Φρ. Γαλλ. νέα 100
» Φρ. Ἑλβετ. 90
» Μάρκα Γερμ. 90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς — Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΤΖΗΣ

Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»,

Δ/ντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝ)ΝΟΣ Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναιάδων 24, Παλαιὸν Φάληρον

GENTINA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 15—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'O ARIS PAPAS, S)S MALOV Co LOUKAS NOMIKOS LTD 35)37 CAMOMILE STR. KEMPSON HOUSE. LONDON E. C. 3., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 25 χρόνων.

'O BABIS TSIGANIS, S)T KISSAVOS, Co ORION SHIP. TRADING Co INC, 29 BROADWAT N. Y. 6., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ.

'O GERY VALLIANATOS, (19 χρόνων), S)S TANGOS Co LYKIARDOPOULOS LTD., 24 ST MARY AXE LONDON E. C. 3., LONDON, ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 17—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

'O APRENTICE, RADIO OPERATOR, DORGIAS MICHAEL S)T ATLANTIC EMPEROR MARITIMES BROKERS INC, 52 BROADWAT N. Y. 4., NEW YORK USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, κατὰ προτίμησι μαθήτριες Γυμνασίου ἢ σπουδάστριες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ, Κρήτη, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

'O K. KARIDAS καὶ ὁ I. GOUDELIS, M)V RUTHL ALLSEAS EILAT P. O. B. 254., ISRAEL, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅτι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Αὐτὸ φίλοι ὁ MICHAEL MANILAS καὶ ὁ GEORGE FRANGIS. S)S HERA. Co ACHANAL SHIPPING INC. 11 BROADWAT NEW YORK 4., N. Y., USA. Ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες μορφωμένες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

P. PANOUTSO

Δίπλωμα καὶ θραδειον τηλεπαθείας. Μὲ δραχμὰς 50 θὰ σᾶς ἀπαντήση γιὰ κάθε ζήτημά σας (ἐρωτικούς δεσμούς, ἀπογοητεύσεις, ἀμφιθολίες, οἰκογενειακὲς καταστάσεις, ἀπώλειες, ἀντικειμένων). Γράψατε ἀπὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν, ἀποστείλατε ἡμερομηνίαν γεννήσεως καὶ γραμματόσημον ἀπαντήσεως. Δέ-9—1 καὶ 5—8 μ.μ., πλὴν Κυριακῆς. ὁδὸς Ἡπείρου 54. Ἁγ. Παρασκευή. Τηλέφ 650-418 χεται δωρεὰν ἐπὶ συνεντεύξει. Ὥραι λεωφορεῖον Ν. Ζωῆς, στάσις 3η, τη-

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀ... ματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ 613-610. — Οἰκία 710.752

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523-708.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

ΣΠΑΝΙΑ νὰ βρῇ κανεὶς ἄνθρωπο χωρὶς νὰ ἔχῃ δοκιμάσει τὸν πόνο καὶ τὴ θλῖψι. Ἀνάμεσά τους ἀσφαλῶς θὰ εἶσαι καὶ σύ. Ἀδυνατεῖς νὰ καταλάβῃς, τὸ γιατί τοῦ πόνου καὶ ποῦ αὐτὸς ὁδηγεῖ. Μυστήριο ὁ πόνος. Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ μυστήρια τῆς ζωῆς. Τί ἐπίδρασι ὅμως ἔχει ὁ πόνος στὴ ζωή σου;

Ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους Προέδρους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ Ἀβραὰμ Λίνκολν, κάποτε εἶπε: «Ὅταν ἐγκατέλειψα τὴν γενέτειρά μου, τὴν πόλιν Σπρίνγκφηλντ, δὲν ἤμουν Χριστιανός. Ὅταν ἔθαψα τὸ παιδί μου καὶ ἔτσι ἐδοκίμασα τὴν μεγαλύτερη θλῖψι τῆς ζωῆς μου, δὲν ἤμουν Χριστιανός. Ἀλλὰ ὅταν πῆγα στὸ Γκέτισμπεργκ καὶ εἶδα ἐκεῖ τοὺς τάφους χιλιάδων στρατιωτῶν, τότε ἀφιέρωσα τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ ἔκτοτε δὲν μπορῶ παρὰ νὰ Τὸν ἀγαπῶ». Νά ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀντίκρυσε τὴν θλῖψι καὶ τὸν πόνο σὰν πραγματικὸ μυστήριο· ὅμως ὁ πόνος δὲν τὸν ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλὰ τὸν ἔφερε κοντὰ εἰς τὸν Θεόν. Κάμε καὶ σὺ ἕνα τέτοιο πείραμα. Πήγαινε σὲ κάποιο νεκροταφεῖο.

Κάμε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαμε ἕνας πονεμένος πατέρας, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Χριστὸς βρισκόταν ἐκεῖ τριγύρω. Ὁ πατέρας αὐτός, εἶχε ἕνα παιδὶ ποὺ ἐσελπιζόταν καὶ ὑπέφερε τρομερά. Ἔπεφτε πολλὲς φορὲς πότε στὴ φωτιὰ καὶ πότε στὸ νερό. Κόλασις εἶχε καταντήσει πιὰ τὸ σπίτι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Νά καὶ ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ἀξιοῦσε ὅτι δὲν ἦταν ἁπλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἦταν ὁ Θεὸς ἐνσαρκωθεὶς ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ὅμως, ὁ πατέρας αὐτὸς δὲν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Χριστόν, ἀλλὰ Τὸν πλησιάζει.

Πρόσεξε τί ὁ πατέρας αὐτὸς εἶπε στὸν Χριστόν: «Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν, διότι σεληνιάζεται καὶ κακῶς πάσχει». Ἡ πρώτη παράκλησίς του ἦταν γιὰ ἔλεος γιὰ τὸ παιδί του. Δὲν τοῦ λέει, «Χριστέ, σὺ ἀξιώνεις ὅτι εἶσαι Θεός. Πές μου γιατί τὸ παιδί μου ὑποφέρει καὶ τὰ παιδιὰ τῶν ἄλλων ν' ἀπολαμβάνουν τὴν ὑγεία τους;». Δὲν ἦταν ὁ πατέρας αὐτὸς γεμᾶτος ἀπὸ ἐρωτηματικά, ἀλλὰ γεμᾶτος ἀπὸ πεποίθησι πὼς ὁ,τιδήποτε καὶ νὰ ἔκανε ὁ Χριστὸς γιὰ τὸ παιδί του, δὲν θὰ ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἐκφρασις ἐλέους. Δὲν προσπάθησε νὰ παραπονεθῇ μπροστὰ στὸν Χριστό. Ὁ παραπονούμενος ἀξιοῖ δικαιώματα. Δὲν ἤλθε ὁ πατέρας αὐτὸς γιὰ νὰ ἀξιώσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ὑγείας ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνήκῃ στὸ παιδί του, ἀλλὰ μάλλον ὅτι ἡ ὑγεία ποὺ ἀπολαμβάνουμε ὅλοι μας δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἂν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εὐπροσεπέτο νὰ θεραπεύσῃ τὸ παιδί του, θὰ τὸ θεωροῦσε ὄχι ὡς τὸ ἀποκτῆμα δικαιώματος, ἀλλὰ τὴν εὐγνώμονα ἀποδοχὴ ἐλέους. Μόνον ἐλεεῖσαι ποὺ ἀναγνωρίζουν τὸν Θεὸν στὴν ὑγεία τους, μποροῦν νὰ στια τους.

Παρ' ὅλην τὴν ὀχλαγωγίαν, ὁ Χριστὸς ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα γιὰ τὸ παιδί του. Καὶ αὐτὴ ἡ φωνὴ τῆς ἀτομικῆς ψυχῆς, εἶναι ἐκείνη ποὺ ὁ Θεὸς εὐαρεστεῖται νὰ ἀκούσῃ. "Ἐχεις ποτὲ σου μιλήσει προσωπικὰ μὲ τὸν Χριστόν, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃς νὰ σὲ ἐλεήσῃ ἀτομικά; Πολλοὶ νομίζουμε πὼς ἐπειδὴ βρεθήκαμε μέσα στὸ περιβάλλον τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ γεννηθήκαμε μέσα σὲ μιὰ χριστιανικὴ χώρα, γι' αὐτὸ κατ ἀνάγκην εἴμεθα καὶ Χριστιανοί. Μεγάλο λάθος. Μόνον ἐκείνους ποὺ ἔρχονται προσωπικὰ καὶ ζητοῦν γνωριμίαν μὲ τὸν Χριστὸν προσέχει ὁ Χριστός. Μᾶς τὸ εἶπε ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Ὅσοι δὲ ἐδέχθησαν Αὐτόν, εἰς αὐτοὺς ἔδωκεν ἐξουσίαν νὰ γίνωσι τέκνα Θεοῦ, εἰς τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ» (Ἰωάννου α' 12). Τὴν στιγμὴ ποὺ καὶ σὺ θὰ ἔλθῃς στὸν Χριστόν, μὲ τὸν πόνον τῆς ἁμαρτίας σου, μὲ τὴν σπαραγμένη ψυχή σου, καὶ τῆς στὸν Χριστὸν νὰ σὲ ἐλεήσῃ, ὁλόκληρη ἡ προσοχὴ Του θὰ στραφῇ σὲ σένα, γιὰ νὰ κάμῃ ἐκεῖνο ποὺ ἔχεις ἀνάγκη. Τὸ ἴδιο ἔκαμε ὁ Χριστὸς ὅταν καὶ ἕνας τυφλὸς τὸν φώναξε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος. Μιὰ γυναίκα ποὺ ἦταν ἄρρωστη γιὰ πολλὰ χρόνια, Τὸν ἤγγισε καὶ Ἐκεῖνος κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἀπὸ πάνω Του βγῆκε μιὰ μεγάλη δύναμις. Τὸ αὐτὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι πάντα τεντωμένο στὴν κραυγὴ τοῦ πονεμένου καὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Ἂς μὴ ξεχνοῦμε πὼς ὁ πόνος εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας.

Τὸ μυστήριο τοῦ πόνου αὐξάνει ὅταν τὸ συλλογισθοῦμε ἐν σχέσει μὲ τὸν Χριστόν. Ὁ Θεὸς ποὺ εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀπαλείψῃ κάθε ἴχνος πόνου, τὸν ἐπιτρέπει νὰ ὑφίσταται. Μπορεῖ νὰ τὸν ἐξαλείψῃ καὶ ὅμως δὲν τὸ κάνει γενικὰ γιὰ ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ Χριστὸς δέχεται τὴν ὕπαρξιν τοῦ πόνου ὡς μέρος τοῦ σχεδίου Του. Ἦταν καὶ εἶναι ἡ συνέπεια τῆς παρακοῆς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἀπ' εὐθείας ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ὕπαρξι τοῦ πόνου. Ἡμεῖς διὰ τοῦ προπατορικοῦ μας ἁμαρτήματος εἴμεθα οἱ ἀπ εὐθείας ὑπεύθυνοι. Ἐκεῖνο ποὺ ὁ Θεὸς ἔκαμε ἦταν ὡρισμένοι φυσικοὶ καὶ πνευματικοὶ νόμοι.

Ἤλθε ὁ Χριστὸς στὴ γῆ. Ἴσως ἐμτὶς νομίζουμε ὅτι τὸ σπουδαιότερο πρᾶγμα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ ἐρχόμενος στὴ γῆ, θὰ ἦταν νὰ ἐξαλείψῃ τὸν πόνο ἀπὸ ἀνάμεσά μας. Τὸν ἐξάλειψε προσωρινὰ ἀπὸ ὡρισμένες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, ἀλλὰ δὲν τὸν ξερίζωσε ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο γένος ἢ καὶ ἀπὸ τὴ φύσι ὁλόκληρη. Ἤλθε γιὰ νὰ πονέσῃ καὶ ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ πεθάνῃ πάνω στὸν Σταυρὸ καὶ νὰ μᾶς δείξῃ τί θὰ πῇ συνέπεια τῆς ἁμαρτίας, ὄχι τῆς ἰδικῆς Του, ἀλλὰ τῆς ἰδικῆς μας. Ὁ πόνος ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ὑπέφερε, εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερο μυστήριο ἀπὸ τὸν πόνο τὸν δικό μας. Τὸ νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς τὴν συνέπειαν τῆς ἰδικῆς του ἁμαρτίας εἶναι αὐτονόητον, ἀλλὰ νὰ ἐπωμισθῇ κανεὶς τὴν συνέπειαν τῆς ἁμαρτίας ἄλλου εἶναι ἀκατανόητον. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαμε ὁ Χριστὸς ἐπάνω στὸν Σταυρόν. Καὶ τὸ ἔκαμε ὄχι μόνον ἁπλῶς ἐμεῖς νὰ γλυτώσουμε ἀπ' τὶς προσδολὲς τοῦ πόνου καὶ τῆς θλίψεως στὴ ζωὴ τούτη, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ νὰ λυτρωθοῦμε ἀπὸ τὴν αἰτία τοῦ πόνου, ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. "Οταν διὰ τῆς πίστεως λυτρωθῆς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ποὺ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ πόνου, τότε ὁ πόνος ποτὲ δὲν θὰ σὲ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλὰ κάθε φορὰ κάποιο μάθημα θὰ σοῦ δ-δάξῃ, βγαλμένο ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν δικιά σου καρδιά. Τὸ μυστήριο τοῦ Σταυροῦ, εἶναι μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ μυστήριον τοῦ πόνου. Τὴν λύσιν τοῦ πόνου θὰ τὴν βρῇς στὴν ἀποδοχὴ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Κάμε το καὶ ὁ σκοτεινὸς ὁρίζοντας θὰ ἀνοίξῃ λαμπρὸς μπροστά σου.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

'Ο ἐπιθυμῶν νὰ λάθῃ ἕνα τεῦχος μὲ τὴ σειρὰ τῶν ἄρθρων «Τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν ὁλόκληρον τὴν Καινὴ Διαθήκη σὲ ἁπλῆ νεοελληνικὴ μετάφρασι, ἂς μᾶς γράψῃ στὴν διεύθυνσι: Δημοσιεύσεις 387 — Ἀθήνας.

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Τετραπλὴ πυραμίδα

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

1) Ι. 2) ΟΙ. 3) ΙΟΣ. 4) ΟΦΙΣ. 5) ΦΙΛΟΣ. 6) ΦΙΛΙΟΣ. 7) ΦΙΛΙΚΟΣ.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

1) Ι. 2) ΙΑ. 3) ΝΑΙ. 4) ΚΙΝΑ. 5) ΚΟΙΝΑ. 6) ΚΑΙΝΟΣ. 7) ΚΑΜΙΝΟΣ.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

1) Ι. 2) ΑΙ. 3) ΜΙΑ. 4) ΣΙΑΜ. 5) ΣΙΓΜΑ. 6) ΑΜΙΓΕΣ. 7) ΜΑΓΙΚΕΣ.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

1) Ι. 2) ΠΙ. 3) ΠΙΑ. 4) ΠΙΚΑ. 5) ΚΑΠΡΙ. 6) ΠΡΟΙΚΑ. 7) ΤΡΟΠΙΚΑ.

Φτερωτὲς συλλαβές

1) ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΙΑΝΟΣ.
2) ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΑ.
3) ΦΕΓΓΑΡΟΠΡΟΣΩΠΟΣ.

Μαγικὴ εἰκὼν μὲ 7 εὑρήματα

1) Ὁ κουδᾶς κάτω ἀπὸ τὸ διπλὲ κλαδὶ τοῦ δέντρου, δεξιά. 2) Ἕνα τσεκούρι στὸ κάτω μέρος τῆς σκηνῆς ἀριστερά. 3) Κουτάλι ἀνάμεσα στὰ κλαδιά, ἀνω δεξιά. 4) Ἡ πρόσοψι τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ, ἀριστερά, σχηματίζει ἕνα «θερμός». 5) Ἕνα κοντὸ παντελόνι πάνω ἀπὸ τὴν κάτω γωνιὰ τῆς σκηνῆς, δεξιά. 6) Ἕνας σάκκος μὲ χέρι, ἀνάποδα, κάτω δεξιὰ καὶ 7) Ἕνα μαχαίρι στὸ ἄνοιγμα τῆς πυτζάμας.

*

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1019 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ. 2) ΩΜ — ΚΙΜΩΝ — ΣΑΛΟΣ — ΚΕ. 3) ΜΑΙΑ — ΕΠΟΣ — ΣΙΔΗΡΟΣ. 4) ΑΣΤΡΑ — ΑΜΗΝ — ΣΟΜΑΚΙ. 5) ΧΑΡΙΣ — ΑΠΟΝ — ΜΑ. 6) ΤΑΜΑ — ΕΠ — ΩΜΕΓΑ — ΒΑΝ. 7) ΕΛΑ — ΑΛΑΝ — ΑΤΗ — ΓΑΛΑ. 8) ΤΗ — ΑΛΑΤΙΕΡΑ — ΠΑΣΑΙ. 9) ΑΓΙΣ — ΚΩΧ — ΠΗΖΩ. 10) ΝΑΝΟΣ — ΜΕΣΗΜΕΡΙ — ΙΚ. 11) ΟΦΙΣ — ΣΟΛ — ΣΑΡΑ — ΑΣΟ. 12) ΣΙΑ — ΑΗΔΩΝ — ΝΑ — ΤΑΠΙ. 13) ΩΝ — ΑΜΟΚ — ΝΟΕΡΑ. 14) ΑΝΟΜΟΣ — ΑΡΑΣ — ΚΛΩΝΙ. 15) ΠΑΡΟΔΟΙ — ΑΡΤΑ — ΟΝΟΣ. 16) ΙΙ — ΣΟΛΩΝ — ΤΟΜΟΣ — ΣΩ. 17) ΣΑΝΑΤΟΡΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΩΜΑ — ΤΕΤΑΝΟΣ — ΑΠΙΑ. 2) ΜΑΣΧΑΛΗ — ΑΦΙΔΝΑΙ. 3) ΙΤΑΜΑ — ΑΝΙΑ — ΟΡ. 4) ΚΑΡΡΑ — ΑΓΟΣ — ΩΜΩΣ. 5) ΕΙ — ΑΙ — ΑΛΙΣ — ΑΝΟΔΟΣ. 6) ΕΜΕ — ΣΕΛΑΣ — ΣΗ — ΣΟΛΑ. 7) ΝΩΤΑ — ΠΑΤ — ΜΟΔΑ — ΙΩΝ. 8) ΟΝΟΜΑ — ΝΙΚΕΛΩΜΑ — ΝΑ. 9) ΣΗΠΩ — ΕΩΣ — ΝΟΡΑ. 10) ΑΣ — ΝΟΜΑΡΧΗΣ — ΚΑΡΤΟ. 11) ΝΑΣ — ΜΑΝ — ΣΤΟΡ. 12) ΗΔΙΣ — ΓΗ — ΠΕΡΑΝ — ΑΜΙ. 13) ΣΟΔΟΜΑ — ΠΗΡΑ — ΟΚ — ΟΑ. 14) ΣΗΜΑ — ΓΑΖΙ — ΤΕΛΟΣ. 15) ΡΑ — ΒΑΣΩ — ΑΑΡΩΝ. 16) ΚΟΚΚΑΛΑ — ΙΣΠΑΝΟΣ. 17) ΦΕΣΙ — ΝΑΪΣΚΟΙ — ΙΣΩΣ.

ΔΙΑΜΕΣΟΝ "ΜΕΝΤΙΟΥΜ„

Διπλ)χον, Ψυχολ)κῆς Ἑταιρείας. Σᾶς ἀπαντᾶ εἰς οἱονδήποτε θέμα σᾶς ἐνδιαφέρει. Αἰσθηματικά, γάμου, θανόντας, ἐξαφανίσεις, προδλέψεις, ἀπωλείας ἀντικειμένων κλπ. Ὑποδολαί, ἀντιδράσεις ἐξ ἀποστάσεως διὰ ψυχοδολίας ἐν ὑπνώσει. Γράφοντας ἀπὸ ἐξωτερικόν, ἐσωτερικόν, στέλλετε γραμμον ἀπαντήσεως. Κα ΤΟΥΛΑ Μ. Πατησίων 14, 7ος ὄροφος, 3ον Γρ. Τηλέφ. 620-412. Ὥραι 9—1 καὶ 5—8 μ.μ., Ἀθῆναι. ἡσυχος....

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΜΙΛΑΝΟ

Μπρούνα Ἀμαντέϊ: τὸ θῦμα τοῦ Τζούλιο.

Δὲν ἤξεραν πὼς ὑπέγραψαν τὴ θανατικὴ καταδίκη τῆς ἀδελφῆς τους, δίνοντάς της ἐκεῖνο τὸ χαρτί

Ὁ Τζούλιο Λανέττι ἦταν ἕνα ὄμορφο ἀγόρι εἴκοσι χρόνων, ὅταν ἀφρώστησε βαρυὰ ὁ πατέρας του. Ἐπειδὴ ἡ ἀσθένεια ἦταν κολλητική, μιὰ γειτονικὴ οἰκογένεια, οἱ Ἀμαντέϊ, προσφέρθηκαν νὰ φιλοξενήσουν τὸν Τζούλιο στὸ σπίτι τους καὶ μάλιστα, ἐπειδὴ ὁ νέος ἦταν ἄνεργος, οἱ ἀδελφοὶ Ἀμαντέϊ τὸν πῆραν στὴ δουλειά τους — μιὰ ἐπιχείρησι μεταφορῶν μὲ φορτηγά, λίγο ἔξω ἀπ' τὸ Μιλάνο.

Ὁ Τζούλιο ἐργαζόταν καλὰ καὶ φερόταν εὐγενικὰ στὴν οἰκογένεια ποὺ τὸν φιλοξενοῦσε, τόσο ὥστε εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὸν βλέπουν σὰ δικό τους ἄνθρωπο καὶ νὰ τοῦ ἔχουν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Αὐτὸ ἦταν τὸ λάδι τους, γιατί, ζαφνικά, χάθηκε ἕνα μεγάλο ποσὸν ἀπ' τὸ χρηματοκιδώτιο τῆς ἐπιχειρήσεως καί, ὅπως ὁ μόνος, ποὺ ἤξερε τὸ συνδυασμό του — ἐκτὸς ἀπ' τοὺς ἀδελφούς — ἦταν ὁ Τζούλιο, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιδολία γιὰ τὸ ποιὸς εἶχε κάνει τὴν κλοπή.

Στὴν ἀρχή, ὁ Τζούλιο ἀρνιόταν κατηγορηματικά. Ὅταν, ὅμως, βρέθηκαν κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα του σχεδὸν τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ χρήματα, ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ πὼς τὰ εἶχε πάρει αὐτὸς καὶ πὼς τὰ ὑπόλοιπα τὰ εἶχε ξοδέψει ἤδη.

Οἱ ἀδελφοὶ Ἀμαντέϊ δὲ θέλησαν νὰ τὸν παραδώσουν στὴν ἀστυνομία. Τὸν ὑποχρέωσαν μόνο νὰ ὑπογράψῃ μιὰ ἔγγραφη ὁμολογία καὶ τὸν ἀπείλησαν πὼς, ἂν ξανασκαθευόταν τίποτα εἰς βάρος του, θὰ τὴν ἔδιναν στὴν ἀστυνομία.

Ἐλπιζαν πὼς, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, θὰ τὸν ἀνάγκαζαν νὰ γίνῃ τίμιος ἄνθρωπος. Καί, πραγματικά, τὰ ἑπόμενα τέσσερα χρόνια, ὁ Τζούλιο ἔδειξε πολὺ καλὴ διαγωγή.

Στὸ μεταξύ, τὸ ἐνοχοποιητικὸ ἔγγραφο, βρισκόταν στὰ χέρια της Μπρούνα, τῆς μεγαλύτερης ἀδελφῆς τῶν Ἀμαντέϊ, μιᾶς εἰκοσιοχτάχρονης νοσοκόμας, ποὺ ζοῦσε μόνη της στὸ Μιλάνο. Ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα, δὲν ἤξερε πὼς κρατοῦσε στὰ χέρια της τὴ θανατική της καταδίκη...

Γιατὶ ὁ Τζούλιο δὲν εἶχε ξεχάσει τὴν ἀπειλή, ποὺ κρεμόταν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν στείλῃ ὁποιαδήποτε στιγμὴ στὴ φυλακή. Προπαντός, ὅταν ἀρραδωνιάστηκε τὴ Μπιάνκα Μπιζάρρι, μιὰ ὁμορφη γειτονισσά τους, τὸν βασάνιζε συνεχὼς ὁ φόδος πὼς ἡ εὐτυχία του κινδύνευε νὰ καταστροφῇ ξαφνικά, ἐξ αἰτίας ἐκείνης τῆς καταραμένης ὁμολογίας.

Κι' ἔτσι, ἀποφάσισε νὰ τὴν κλέψῃ.

Οἱ ληστεῖες εἶναι κάτι πολὺ συνηθισμένο στὸ Μιλάνο κι' ὁ Τζούλιο ἤταν κατάστρωσε τὸ σχέδιό του, ὁ ὁποῖος ἦταν βέβαιος πὼς κανεὶς δὲ θὰ τὸν ὑπωπτευόταν.

Μὲ τὸ μισὸ πρόσωπο κρυμμένο πίσω ἀπὸ ἕνα μαντῆλι καὶ μὲ τὸ δεξὶ του χέρι χωμένο στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του, σὰ νὰ ἔτρυπουσε πιστόλι, χτύπησε μιὰ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, τὴν πόρτα τῆς Μπρούνα. Ἡ κοπέλλα τοῦ ἄνοιξε, ἀνύποπτη, ἀλλά, μόλις τὸν εἶδε, τὸν ἀναγνώρισε, παρὰ τὸ μαντῆλι, ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό του, κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ.

Τρομοκρατημένος, ὁ Τζούλιο τὴν ἔσπρωξε μέσα στὸ μικρὸ διαμέρισμα κι' ἐπειδὴ ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζῃ, βάλθηκε νὰ τὴ χτυπᾷ ἀλύπητα μὲ τὶς γροθιές του.

Ἡ Μπρούνα πάλευε ἀπελπισμένα, γυρεύοντας βοήθεια, ὥσπου ὁ Τζούλιο τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὴν ἔσφιξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Ὅταν ἡ παιδική του φίλη ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της, τὴν ἄφησε νὰ πέσῃ στὸ πάτωμα, πῆγε στὴν κουζίνα, βρῆκε ἕνα ἀκονισμένο μαχαίρι καὶ μ' αὐτὸ τῆς ἔκοψε τὸ λαιμό!

Ὕστερα, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ σὰν τρελλός, γιὰ τὸ ἔγγραφο, ποὺ γύρευε. Ἔπειτα ἀπὸ ἀσκοπες ἐρεύνες μιᾶς ὁλόκληρης ὥρας, πείσθηκε πὼς ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ βρῇ.

Τότε ἔσπασε μερικὰ ἔπιπλα κι' ἔφυγε, παίρνοντας μαζί του ὅσα μεγάλα χαρτονομίσματα βρῆκε μέσα στὸ πορτοφόλι τοῦ θύματός του.

Οἱ γείτονες, ποὺ ἔξυπνα ἄκουσαν τὶς φωνὲς τῆς Μπρούνα, φαντάσθηκαν πὼς ἡ κοπέλλα τσακωτάσθηκαν πὼς ἡ κοπέλλα τσακωνόταν μὲ κάποιο φίλο της καὶ πρότιμησαν νὰ μὴν ἀνακατευτοῦν. Τὸ πτῶμα ἀνακαλύφθηκε μόνο τὸ ἄλλο ἀπόγευμα.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ Τζούλιο Λανέττι ἔλεγε στὴν ἀρραβωνιαστικιά του πὼς εἶχε πάρει ἄδεια ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο γιὰ τὸ Δευτέρα. Φαινόταν ἐντελῶς ξένοιαστος κι' εὐτυχισμένος, ποὺ θὰ περνοῦσε τόσες μέρες μαζὶ μὲ τὴ Μπιάνκα.

— Μοῦ ἔδωσαν κι' ἕνα δῶρο, πρόσθεσε, δείχνοντάς της τὰ κλεμμένα λεφτά. Θὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο κι' ὕστερα σ' ἕνα καλὸ ἑστιατόριο.

Τὸ πρωῒ τῆς Παρασκευῆς, πρὶν πάρῃ τὴ Μπιάνκα ἀπ' τὸ σπίτι της, πέρασε ἀπ' τὸ γραφεῖο τῶν Κι' ἐκεῖ, στὴ δεξιὰ ἄκρη, εἶδε, χαραγμένα ἐλαφρὰ δυὸ ὁρχικά: «Μ. Α.».

Ξέροντας πὼς ἡ Μπρούνα εἶχε τὴν παράδεση συνήθεια νὰ σπιμάδεση τὰ χαρτονομίσματα, ποὺ ἔκρυβε νὰ καταδέσῃ στὴν Τραπέζα, τὰ ἀδέφαια της ἀπορήσαν. Ἦταν ὁμνατὸν νὰ εἶχε δώσει λεφτὰ στὸν Τζούλιο καὶ γιὰ ποιὸ λόγο;

Ἀποφάσισαν νὰ πάνε νὰ τὴ ρωτήσουν τὴν ἑπομένη. Ἀλλά, μερικὲς ὧρες ἀργότερα, τοὺς τηλεφώνησε ἡ ἀστυνομία. Δὲν ἦταν πιὰ δύσκολο νὰ καταλάδουν τί εἶχε συμδῇ...

Καθὼς ἔτρωγε στὸ ἑστιατόριο μὲ τὴ Μπιάνκα, ὁ Τζούλιο εἶδε στὴν πρώτη σελίδα μιᾶς ἀπογευματινῆς ἐφημερίδας, τὴ δημοσίευσι τοῦ ἐγκλήματος του καὶ τὶς φωτογραφίες τοῦ θύματος. Δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ τοραχή. Ἀκόμα κι' ὅταν τὸν σταμάτησε ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο, τὴ στιγμή, ποὺ κολλητὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του μπροστὰ στὴν πόρτα της, διστήρησε ὅλη του τὴν ψυχραιμία.

— Εἴσαστε ὁ Τζούλιο Λανέττι;

'Αμαντεΐ καὶ τοὺς ἔδωσε μερικὰ χρήματα,

"Ο,τι γράφει ἡ μοῖρα...

ΕΞΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Οἱ τρεῖς φίλες, ἡ 'Ερμίνα, ἡ "Αννα καὶ ἡ Μαρία, καθὼς ἔκαναν τὸν περίπατό τους στὴν ἐξοχή, συνάντησαν μιὰ τσιγγάνα.

— Κορίτσια, τοὺς εἶπε, θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὴν τύχη σας;

— Τὴ δική σου, τὴν ἔξερες;... ρώτησε ἡ 'Ερμίνα γελώντας.

— Πές μου πῶς μὲ λένε, ἀφοῦ εἶσαι μάγισσα, τῆς εἶπε κι' ἡ "Αννα.

'Η Μαρία ἁπλωσε τὸ χέρι της. 'Η τσιγγάνα τὸ πῆρε στὸ δικό της, τὸ κύτταξε καλὰ-καλὰ καὶ εἶπε:

— Ἐσένα, κόρη μου, σὲ περιμένει μεγάλη εὐτυχία. Ἕνα φίλι ὅμως ἢ γυναῖκα εἶναι αἰτία τῆς καταστροφῆς σου καὶ ἴσως τοῦ θανάτου σου...

'Η 'Ερμίνα κι' ἡ "Αννα ἔβαλαν τὰ γέλια, ἐνῶ ἡ Μαρία ἄνοιξε τὴν τσάντα της κι' ἔβασε μερικὰ νομίσματα στὴ μάγισσα.

"Υστερα τὰ τρία κορίτσια ἀπομακρύνθηκαν. Στὸ δρόμο ὅμως, ἡ Μαρία δὲν μιλοῦσε.

— Γιατί μελαγχόλησες Μαρία; τὴ ρώτησε ἡ 'Ερμίνα. Πῆρες στὰ σοβαρὰ αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπε ἡ παλιοτσιγγάνα;

— Πειράξετέ με ὅσο θέλετε, ἀπάντησε ἡ Μαρία. Μὰ ἐγὼ ἀπὸ ὧρα καὶ στὸ ἑξῆς θ' ἀποφεύγω τὰ φίδια. Θὰ φύγω μάλιστα ἀπὸ τὴν ἐξοχή...

— Ὡραῖα!... εἶπε ἡ 'Ερμίνα. "Ωστε θὰ χαλάσης τὸ τρίο μας, γιὰ τὰ ψευτόλογα μιᾶς τσιγγάνας;

— Ἐγὼ πιστεύω στὸν πνευματισμό, ἀπάντησε ἡ Μαρία. Παραδέχομαι ὅτι οἱ τσιγγάνες εἶναι μέτιουμ. Ἔχουμε πολλὰ παραδείγματα προφητειῶν τσιγγάνων, ποὺ βγῆκαν ἀληθινές.

— Συμπτώσεις καὶ τίποτε ἄλλο, εἶπε ἡ 'Ερμίνα.

— Λέγετε ἐσεῖς ὅ,τι θέλετε. 'Οπωσδήποτε, ἐγὼ θὰ πείσω τοὺς γονεῖς μου νὰ φύγουμε γιὰ τὴν πόλι, γιατὶ τὰ φίδια βρίσκονται πιὸ πολὺ στὶς ἐξοχές...

★

"Επειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ Μαρία μὲ τοὺς γονεῖς της γύρισαν στὸ Παρίσι, στὸ σπίτι τους. 'Η Μαρία ἦταν μοναχοκόρη. Οἱ γονεῖς της τὴ λάτρευαν κι' ὑποχωροῦσαν σὲ ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες της. "Ετσι, μόλις ζήτησε νὰ φύγη, δὲν τῆς ἔφεραν ἀντίρρησι.

Κάθε μέρα, λοιπόν, ἔκανε τὸν περίπατό της στὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ἐκεῖ, κυττάζοντας τὰ πράσινα φυλλώματα τῶν δέντρων κι' ἀκούγοντας τὸ κελάϊδημα τῶν πουλιῶν, παρηγοριόταν γιατὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἐξοχή.

"Ενα αὐγουστιάτικο πρωϊνό, καθὼς περπατοῦσε στὸ δάσος, βρέθηκε ξαφνικὰ μπροστὰ σ' ἕνα ὡραιότατο μελαγχρινὸ νέο μὲ βασιλικὸ παράστημα. Καθὼς τὸ βλέμμα τοῦ νέου συναντήθηκε μὲ τὸ δικό της, ἡ Μαρία ἐννοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶη δυνατά.

Μὰ φαίνεται πὼς κι' ἡ καρδιὰ τοῦ νέου χτύπησε γι' αὐτή. Στάθηκε κι' ἄρχισε νὰ κυττάζη ἐπίμονα στὴν ὁμορφη ξανθὴ κόρη. Καί, σὰν νὰ τοὺς ἔστηρωχνε τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλο μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι, μόλις ἀπομακρύνθηκαν λίγο, γύρισαν τὸ κεφάλι τους καὶ κυττάχτηκαν πάλι.

Κοκκινίσαν κι' οἱ δυὸ κι' ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους.

'Από ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, συναντιόντουσαν τακτικὰ στὸ δάσος. Ὡστόσο λαχταροῦσαν νὰ γνωριστοῦν καὶ νὰ μιλήσουν.

Ὁ τυπικὸς χαιρετισμὸς καὶ τὸ δεύτο χαμόγελο, δὲν τοὺς ἔφταναν.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἡ τσάντα τῆς Μαρίας ἔβγαινε ἀπὸ τὰ χέρια της. Αὐτὸς ὁ ἄγνωστος ἔσπευσε νὰ τὴ σηκώση καὶ νὰ τῆς τὴ δώση. 'Η Μαρία τὸν εὐχαρίστησε. Τότε ἐκεῖνος τῆς ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ τὴ συνοδεύση. 'Η Μαρία δὲν τόλμησε νὰ τοῦ φέρη ἀντίρρησι. Κι' ἄρχισε νὰ περπατᾶη μαζί του, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ὁ περίπατός τους, ὅμως, ἀντὶ γιὰ λίγα λεπτά, κράτησε ὁλόκληρη ὥρα. Στὸ διάστημα αὐτό, εἶπαν τόσα πολλά, ποὺ, ὅταν χώρισαν, ἦταν σὰν νὰ γνωρίζονταν ἀπὸ χρόνια.

Ὁ ὡραῖος μελαγχρινὸς νέος ἦταν, ὅπως εἶπε στὴ Μαρία, ἕνας

Η τσάντα τῆς Μαρίας ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια της κι' ὁ ἄγνωστος ἔσπευσε νὰ τὴ σηκώση καὶ νὰ τῆς τὴ δώση...

'Ινδὸς πρίγκιπας, ποὺ γύριζε τὸν κόσμο. Εἶχε γοητευθῆ ὅμως ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ δὲ βιαζόταν νὰ τὸ ἀφήση. "Αλλωστε — τῆς τὸ εἶπε κι' αὐτὸ — μιὰ χαριτωμένη ξανθὴ τοῦ εἶχε πάρει τὴν καρδιά, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδε. Κι' ἂν ἤθελε αὐτὴ ἡ ξανθούλα, θὰ γινόταν πριγκίπισσα του καὶ θὰ τὴν ἐπαιρνε μαζί του στὸ χρυσό του παλάτι, στὶς 'Ινδίες.

Καθὼς τῆς μιλοῦσε ἔτσι, ὁ πρίγκιπας τὴν κύτταζε μὲ τόση τρυφερότητα, ποὺ ἡ Μαρία δὲν δυσκολεύτηκε νὰ καταλάβη πὼς ἡ ξανθὴ γιὰ τὴν ὁποία τῆς μιλοῦσε, ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια. "Οταν μάλιστα ὁ 'Ινδὸς τὴ ρώτησε: «Λοιπόν, τί λέτε γιὰ ὅλα αὐτά;» ἐκεῖνη τοῦ ἀπάντησε:

— Θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχισμένη αὐσὰ σας καὶ σκλάβα σας...

— Σκλάβες ἔχω πολλές, τῆς ἀπάντησε ὁ πρίγκιπας. 'Εσεῖς ὅμως θὰ γίνετε γυναίκα μου, πριγκήπισσά μου καὶ βασίλισσά μου.

'Η Μαρία πολὺ κύτταξε γλυκά, χαϊδευτικά. Κι' ἐκείνος ἤρε τὸ χέρι της καὶ τὸ φίλησε.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, τῆς εἶπε, νὰ στολίσω αὐτὸ τ' ὡραῖο χεράκι μ' ἕνα πολύτιμο δαχτυλίδι; ἄρραβώνας! Μὰ ὅσο πολύτιμο κι' ἂν εἶνε τὸ δαχτυλίδι, δὲν θὰ εἶναι τόσο ἀκριβό, ὅπως τὸ θαυμάσιο αὐτὸ χέρι...

— Θὰ ἤθελα νάχω καὶ τὴν ἄδεια τῶν γονέων μου, ἀπάντησε ἡ Μαρία κοκκινίζοντας.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, θὰ 'ρθῶ νὰ σᾶς ζητήσω ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας, εἶπε ὁ πρίγκιπας.

★

Οἱ πληροφορίες ποὺ πῆραν γιὰ τὸ νεαρὸ 'Ινδὸ οἱ γονεῖς τῆς Μαρίας, ἦταν θαυμάσιες. "Ηταν ἀληθινὰ πρίγκιπας καὶ μυθικὰ πλούσιος. Τέτοια τύχη, δὲν τὴν περίμεναν. Δὲν ἔφεραν ἀντίρρησι, κι' οἱ γάμοι τοῦ μελαγχρινοῦ 'Ινδοῦ μὲ τὴν χαριτωμένη ξανθὴ Παρισινή, ἔγιναν γρήγορα. Μετὰ τὸ γάμο τους, τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι, ἔφυγε γιὰ τὶς 'Ινδίες...

"Οταν, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ὀνειρῶδες ταξίδι, ἔφτασαν στὴν πατρίδα του ὁ νεαρὸς πρίγκιπας ὡδήγησε τὴ γυναίκα του στὸ παλάτι του, τὸ στολισμένο βασιλικὰ καὶ γεμᾶτο ἀμύθητους θησαυρούς.

'Η Μαρία νόμιζε πὼς ζοῦσε σὲ παραμύθι. Ὁ ἀγαπημένος της, ὁ τόσο μελαγχρινὸς καὶ καλός, τῆς ἔκανε τὴν ἐντύπωσι τοῦ θρυλικοῦ βασιλόπουλου.

Κι' ἦταν τρισευτυχισμένη...

Ὁ σύζυγός της τὴς εἶχε χαρίσει τὰ ὡραιότερα κοσμήματα. Τὴν ἔντυνε μὲ τὰ πιὸ πολύτιμα φορέματα. Τὴν εἶχε περιστοιχίσει μὲ σκλάβους καὶ σκλάβες, ἑτοίμους νὰ ἐκτελέσουν κάθε διαταγή της.

Ἀνάμεσα σ' αὐτούς, ἦταν καὶ μιὰ σκλάβα, ἡ Ναρίνα, πολὺ ὁμορφη, ἀλλὰ τόσο μελαχρινή, ὅσο ἡ Μαρία ἦταν ξανθή.

'Η Ναρίνα εἶχε μάτια μαῦρα καὶ φλογερά. Κι' ὅταν τὰ βλέμματα τῆς καρφωνόταν πάνω στὴ Μαρία, ἐκείνη ἐνοιωθε ἕνα παράξενο ρίγος. Χωρὶς νὰ ξέρη κι' ἡ ἴδια γιατί, τὴν φοβόταν, αὐτὴ τὴ σκλάβα. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο.

★

Μιὰ μέρα, ἡ Μαρία ἦταν μισοξαπλωμένη σ' ἕνα χρυσοστόλιστο ντιβάνι καὶ, καθὼς φοροῦσε ἕνα φόρεμα κίτρινο, κεντημένο μὲ μαργαρίτα ρια, κι' εἶχε στολισμένα μὲ διαμάντια τὰ χρυσᾶ της μαλλιά, ἐμοιαζε μὲ ξανθὴ σουλτάνα ποὺ ὀνειρεύεται.

Στὰ πόδια της καθόταν ἡ Ναρίνα καὶ τῆς ἔκανε ἀέρα μὲ μιὰ μεγάλη βεντάλια ἀπὸ φτερά.

Σιγὰ-σιγά, ἡ Μαρία ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἀποκοιμήθηκε.

Τότε ἡ Ναρίνα ἄφησε τὴν βεντάλια κι' ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὴν κυρά της. Τὴν κύτταξε μὲ μίσος καὶ ψιθύρισε, σφίγγοντας τὶς γροθιές της:

— Κακούργα, κιτρινομαλλοῦσα, ποὺ μοῦκλεψες τὴν καρδιὰ τοῦ ἀγαπημένου μου!... Ἐξ αἰτίας σου ἔγινα πάλι σκλάβα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἤμουν ἡ εὐτυχισμένη τοῦ ἀφέντη μου! Κακοῦργα!... Θὰ σ' ἐκδικηθῶ!...

Καὶ, λέγοντας αὐτά, ἡ Ναρίνα, ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο της ἕνα κουτάκι. Τὸ ἄνοιξε καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι σὲ σχῆμα φιδιοῦ, μὲ μάτι ρουμπινένιο.

'Αφοῦ ἔρριξε γύρω της μιὰ γρήγορη ματιά, τὸ πέρασε στὸ ἀριστερό χέρι της παγωμένη πίσσας. Κύτταξε ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ μῖσος τὴ Μαρία κι' ὕστερα ἀπομακρύνθηκε.

Ξαφνικά, ἡ Μαρία τινάχτηκε ἐπάνω μ' ἕνα σπασμό... "Ανοιξε τὰ μάτια της καὶ εἶδε τὸ δαχτυλίδι. Ἀμέσως φώναξε περίτρομη:

— Τὸ φίδι!... Τὸ φίδι!... 'Η προφητεία τῆς τσιγγάνας! Πεθαίνω!...

Προσπάθησε νὰ σηκωθῆ μὰ δὲν μπόρεσε. Οἱ κραυγές της ἔβγαιναν ἀναρθρες. "Ενας σπασμὸς ἀκόμα στὶ τίναξε κι' ὕστερα ἔμεινε γιὰ πάντα ἀκίνητη!

Τότε ἡ Ναρίνα, ποὺ παραμόνευε πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα, πλησίασε. Κύτταξε τὴ Μαρία μὲ ἄγρια χαρὰ καὶ μὲ ὁρμὴ τράβηξε τὸ τρομερὸ δαχτυλίδι ἀπ' τὸ χέρι της. Τὸ ἔβαλε ξανὰ μέσα στὸ κουτάκι καὶ τόκρυψε στὸ στῆθος της. Καὶ ψιθύρισε:

— Ἔτσι!... "Ετσι!... Τὴν ἐκδικήθηκα!... Τὴ σκότωσα μὲ τὸ φαρμακερὸ δαχτυλίδι ποὺ ἔχω κληρονομήσει ἀπ' τὸ μάγο τὸν πατέρα μου. Πίσω ἀπ' τὸ ρουμπινένιο μάτι του φιδιοῦ εἶναι μιὰ μικροσκοπικὴ βελόνα, ποὺ τρυπᾶει χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη κανείς, καὶ δίνει ἀμέσως τὸ θάνατο. 'Εκδικήθηκα!... Καὶ τώρα ὁ ἀγαπημένος μου θὰ ξαναγυρίση κοντά μου.

Κατόπιν βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη:

— Τρέξτε γοήγορα!... Τρέξτε!... 'Η κυρία μας δὲν εἶναι καλά...

Ἀμέσως σκλάβοι καὶ σκλάβες, ἔτρεξαν μέσα. Σὲ λίγο ἔφτασε κι' ὁ πρίγκιπας. Σὰν τρελλὸς σωριάστηκε πάνω στὸ πτῶμα τῆς ἀγαπημένης του Μαρίας.

Μά, καθὼς πῆρε μέσα στὰ χέρια του τὰ παγωμένα χέρια τῆς γυναίκας του, προσπαθῶντας νὰ τὰ ζεστάνη, παρατήρησε στὸ ἀριστερό της χέρι, στὸ μεσαῖο δάχτυλο, ἕνα μικροσκοπικὸ μυτερὸ σημάδι.

"Ηταν 'Ινδὸς καὶ κάτι ἤξερε ἀπὸ τὰ μυστικὰ τῶν μάγων τῆς πατρίδας του. Ἀμέσως ὑποπτεύθηκε τὴν ἀλήθεια. Καί, γυρίζοντας πρὸς τὴ Ναρίνα, τὴ ρώτησε ἀγρία:

— Ἐσύ, Ναρίνα, ἤσουν κοντὰ στὴν πριγκήπισσα;

— Ναί, ἀφέντη μου, ἀπάντησε τρέμοντας ἐκείνη.

Τότε ὁ πρίγκηπας τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους κι' ἀφοῦ τὴν τράνταξε μὲ δύναμι, φώναξε:

Πές μου, τί τῆς ἔκανες τῆς ἀγαπημένης μου, κακοῦργα!...

Μὰ, ἔξαφνα, τὸ κουτάκι μὲ τὸ δαχτυλίδι ἔπεσε ἀπὸ τὸν κόρφο τῆς Ναρίνας.

Ὁ πρίγκηπας τὸ ἅρπαξε, τὸ ἄνοιξε καὶ εἶδε τὸ δαχτυλίδι. Ἀμέσως τὰ κατάλαβε ὅλα. Καὶ διέταξε νὰ ρίξουν τὴν Ναρίνα ζωντανὴ στοὺς κροκοδείλους τοῦ ποταμιοῦ, ποὺ περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ μαρμορένια τεῖχη τοῦ παλατιοῦ.

Κι' ὁ ἴδιος μὴ θέλοντας πιὰ νὰ ἰδῆ ἄλλη γυναίκα στὰ μάτια του, πῆγε καὶ κλείστηκε σ' ἕνα μοναστήρι τοῦ Θιβέτ.

ΖΑΝ ΛΑΝΤΡΕ

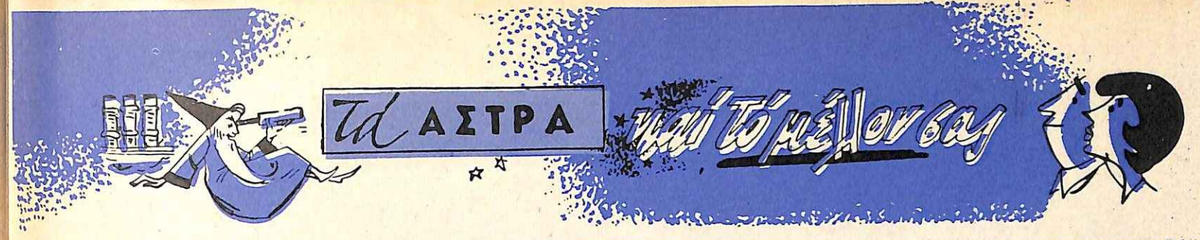

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 20 — 26 Αὐγούστου 1964

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Εὐνοϊκὴ περίοδος, δεδομένου ὅτι ἡ Πανσέληνος θὰ ὑποβοηθήση τὴν πραγματοποίησι πολλῶν ἐπιδιώξεων καὶ φιλοδοξιῶν σας. ★ Δὲν θὰ δυσκολευτῆτε νὰ πείσετε σημαντικὸν πρόσωπο νὰ ὑποστηρίξη τὶς ἀπόψεις σας.	★ Οἱ σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο σᾶς ἐπιφυλάσσουν, τὶς ἡμέρες αὐτές, δυσάρεστες ἐκπλήξεις, ποὺ θὰ σᾶς λυπήσουν πολύ. Δύσκολα θὰ διατηρῆτε τὴν ἁρμονία καὶ ἡ ἐλλειψι ἀμοιβαίας κατανοήσεως θὰ χειροτερέψη τὴν κατάστασι.	★ Ἀποφύγετε τὸ ὑπερβολικὸ κάπνισμα, ἰδίως ἂν ἔχετε εὐαίσθητο λαιμὸ καὶ βρόγχους. Ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὶς διακοπές σας, γιὰ νὰ προσπαθῆστε νὰ κόψετε, ἢ τοὐλάχιστον νὰ περιορίσετε τὸ τσιγάρο. ★ Προσοχὴ στὰ νεφρά σας.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Θὰ συμβοῦν γεγονότα, ποὺ θὰ ἐπηρεάσουν αἰσθητὰ τὸ μέλλον σας ἀπὸ ἐπαγγελματικῆς πλευρᾶς. Προσέξετε τὴν ἐμπορικὴ ἀλληλογραφία, γιατὶ ἀπ' αὐτὴν θὰ ἐξαρτηθῆ μιὰ σημαντικὴ ἐπιτυχία ἢ ἀποτυχία. ★ Τυχερὴ ἡ Τετάρτη.	★ Χρειάζεται, τὶς ἡμέρες αὐτές, μεγάλη προσοχή, γιατὶ ἡ Πανσέληνος αὐξάνει τὸν κίνδυνο παρεξηγήσεων καὶ προστριβῶν, τόσο μὲ ἀγαπημένο πρόσωπο, ὅσο καὶ μὲ φίλους καὶ συγγενεῖς. ★ Ἀποφύγετε τὶς διασκεδάσεις.	★ Ἀνωμαλίες καὶ μικροενοχλήσεις, ποὺ πρέπει μᾶλλον ν' ἀποδοθοῦν σὲ νευρικὰ αἴτια καὶ δὲν δικαιολογοῦν καμιὰ ἀνησυχία. ★ Προσέξετε μόνο τὴν καρδιά σας καὶ ἀποφύγετε τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις. ★ Τυχερὸ τὸ 6.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Θὰ ἔχετε μιὰ σπουδαία ἔμπνευσι, ποὺ θ' ἀποδειχθῆ στὸ μέλλον πολύτιμη, ἰδιαίτερα γιὰ τὰ οἰκονομικά σας. ★ Δὲν θὰ δυσκολευθῆτε νὰ βρῆτε τὴν ἠθική, ἰδίως, ὑποστήριξι, ποὺ σᾶς χρειάζεται. ★ Μεγάλη εὐνοια τῆς τύχης.	★ Μεγάλος ἐνθουσιασμὸς χαρακτηρίζει αὐτὴ τὴν περίοδο. Θὰ προσπαθήσετε νὰ μαντέψετε τὶς ἐπιθυμίες ἀγαπημένου προσώπου, γιὰ νὰ τὶς πραγματοποιήσετε πρὶν τὶς ἐκφράση. ★ Κάτι θὰ σᾶς θυμίση δυσάρεστο παλαιὸ συμβάν.	★ Ἀποφύγετε, ἰδίως τὸ βράδυ, τὰ βαρυὰ φαγητά, ποὺ διαταράσσουν τὸν ὕπνο σας. ★ Προστατέψετε τὰ μάτια σας ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ πάψετε νὰ ἐργάζεστε κάτω ἀπὸ ἀνεπαρκῆ φωτισμό. ★ Τὸ ἄσπρο φέρνει τύχη.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Ἡ Πανσέληνος βοηθεῖ τοὺς ἀνέργους νὰ βροῦν δουλειὰ καὶ τοὺς ἐργαζομένους νὰ βελτιώσουν τὴν ἐπαγγελματική τους θέσι. ★ Ἡ ὑπομονή σας θὰ δοκιμαστῆ σκληρά. "Εχετε συμφέρον νὰ διατηρήσετε τὴν. ψυχραιμία σας.	★ Θὰ δεχθῆτε ἀπροσδοκήτως ἐπίσκεψι. ★ Κατὰ τὸ Σαββατοκύριακο, ἀποφύγετε τὶς κουραστικὲς διασκεδάσεις. Προτιμῆστε τὸ διάβασμα, ποὺ θὰ σᾶς ξεκουράση, χαρίζοντάς σας μιὰ εὐχάριστη γαλήνη. ★ Νέα γνωριμία.	★ Γενικά, ἡ ὑγεία παρουσιάζει μιὰ ἱκανοποιητικὴ βελτίωσι. Μὴν ἐκτίθεστε πάντως στὰ ρεύματα καὶ στὶς ἀπότομες ἀλλαγὲς θερμοκρασίας, γιατὶ ἕνα κρυολόγημα θὰ παρουσιάζε δυσάρεστες ἐπιπλοκές. ★ Τυχερὸ τὸ 13.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Θὰ συναντήσετε πρόσωπα, ποὺ θὰ προθυμοποιηθοῦν νὰ σᾶς βοηθήσουν, ἀλλὰ τελικὰ θὰ σᾶς βλάψουν, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν. Γι' αὐτό, βασιστῆτε στὸν ἑαυτό σας καὶ μόνο, καὶ ὄχι στὴ βοήθεια τῶν ἄλλων. ★ Κάνετε ὑπομονή.	★ Ἡ Ἀφροδίτη σᾶς ἐξασφαλίζει μεγάλες χαρές, αἰσθηματικὴς φύσεως. Προσέξετε τὰ λόγια σας, γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πληγώσετε ἀγαπημένο πρόσωπο, ἀποκαλύπτοντάς του κάτι, ποὺ ἀγνοοῦσε. ★ Φίλος θὰ φανῆ πολύτιμος.	★ Τὸ νευρικὸ σύστημα ἀπαιτεῖ ἠρεμία. Μιὰ ὁλιγοήμερη παραμονὴ στὴν ἐξοχή, θὰ σᾶς ὠφελοῦσε πολύ. Ἀποφύγετε τοὺς δυσπληκτισμοὺς μὲ πρόσωπα τοῦ περιβάλλοντος, γιατὶ χειροτερεύουν τὴν κατάστασι. ★ Προσέξετε ἐπίσης τὸ συκώτι.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Θὰ σᾶς ζητήσουν μιὰ συμβουλή, ποὺ δὲν πρέπει νὰ δώσετε μὲ ἐπιπολαιότητα, γιατὶ θὰ σᾶς ζητηθοῦν ἀργότερα εὐθῦνες. Ἀντιθέτως, ἂν ἡ συμβουλὴ σας αὐτὴ εἶναι καλή, θὰ ὠφεληθῆτε κι' ἐσεῖς, πολὺ σύντομα μάλιστα.	★ Θὰ βρεθῆτε μπροστὰ σὲ σοβαρὸ δίλημμα. Ὑπάρχουν δυὸ πρόσωπα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα σᾶς ἐκνευρίζει πνευματικὰ καὶ τὸ ἄλλο σᾶς ἀπωθεῖ σωματικά. Κάνετε μιὰ λογικὴ ἐκλογὴ καὶ πρὸ παντὸς ἀποφύγετε τὸ διπλὸ παιχνίδι.	★ Ὑγεία καλή. "Εχετε πάντως ἀνάγκη ἀπὸ ἀέρα καὶ κίνησι. Ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὶς διακοπές σας, γιὰ νὰ προσπαθῆστε νὰ κόψετε, ἢ τοὐλάχιστον νὰ περιορίσετε τὸ τσιγάρο. ★ Προσοχὴ στὰ νεφρά σας.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Δυσχέρειες θὰ παρουσιαστοῦν στὸν ἐπαγγελματικό τομέα. Δὲν θὰ δυσκολευτῆτε ὅμως νὰ τὶς ὑπερπηδήσετε, ἂν τὶς ἀντιμετωπίσετε μὲ θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα. ★ Θὰ βρεθοῦν φίλοι, πρόθυμοι νὰ σᾶς βοηθήσουν.	★ Θὰ περάσετε εὐχάριστες στιγμὲς κοντὰ σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο, ὑπάρχει ὅμως καὶ κίνδυνος προστριβῶν, ἴσως δὲ καὶ ρήξεως. ★ Κατανικῆστε τὴ δειλία, ἀποτελεῖ τὸ σοβαρότερο ἐμπόδιο στὴν πραγματοποίησι τῶν σχεδίων σας.	★ "Αν νοιώθετε κούραση, φροντίστε νὰ μειώσετε τὶς ὧρες ἐργασίας καὶ ἐξασφαλίσετε στὸν ὀργανισμό σας ἕναν ὁκτάωρο ἤρεμο ὕπνο. ★ Μὴ πάρετε ὑπνωτικὰ χάπια, ἀλλὰ κάνετε λίγη συστηματικὴ γυμναστική. ★ Τυχερὸ τὸ 2.			
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀλληλογραφία ἀπαιτεῖ ξεχωριστὲς φροντίδες καὶ ἀπόλυτη ἐνημέρωσι. ★ Θὰ σημειώσετε μεγαλύτερες ἐπιτυχίες, ἂν ἐνεργήσετε ἐγκαίρως καὶ χωρὶς βιασύνη. ★ Διστάγμος θὰ σᾶς κάνη νὰ χάσετε εὐκαιρίες.	★ Αὔξησι τῆς γοητείας, ποὺ προκαλεῖ ἡ εὐνοϊκὴ ἐπίδρασι τῆς Ἀφροδίτης, σᾶς βοηθεῖ νὰ σημειώσετε πολλὲς καὶ εὔκολες κατακτήσεις. ★ Φροντίστε πάντως νὰ μὴν πληγώσετε πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ καὶ σᾶς παρακολουθεῖ.	★ Κανένας σοβαρὸς κίνδυνος δὲν ἀπειλεῖ τὴν ὑγεία. Προσέξετε μόνο τὸ στομάχι, ποὺ τὸ ἔχουν κουράσει οἱ ἀνώμαλες ὧρες γευμάτων. Ἀποφύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ τὶς κονσέρβες. ★ Τυχερὸ πετράδι τὸ ρουμπίνι.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Ἡ ἐργασία θ' ἀπαιτήση νὰ κάνετε κάποιο ταξίδι. Προκειμένου ὅμως ν' ἀποφύγετε, φροντίστε ν' ἀφήσετε στὴ θέσι σας πρόσωπο ἱκανὸ καὶ ἄξιο ἐμπιστοσύνης, ἀλλιῶς θὰ δοκιμάσετε ἐκπλήξεις. ★ Νὰ εἶστε ἐγέμυθος.	★ Θὰ δοκιμάσετε χαρὲς καὶ ἐκπλήξεις, ποὺ θὰ ἱκανοποιήσουν τὸν ἐγωϊσμό σας. ★ Τὰ ἄστρα σᾶς βοηθοῦν νὰ ἐπιτύχετε εὔκολες κατακτήσεις, ποὺ δὲν θὰ εἶναι ὅμως μακρᾶς διαρκείας. ★ Ἀκοῦστε τὴ φωνὴ τῆς λογικῆς.	★ Ἐρεθισμοὶ τῶν ἀμυγδαλῶν μὲ σοβαρὲς συνέπειες, ἀπειλοῦν τὰ παιδιά. Οἱ μεγάλοι πρέπει νὰ προσέξουν πολὺ τὸ φαγητό τους καὶ ν' ἀποφύγουν τὴν πολυφαγία, ἰδίως τὸ βράδυ. ★ Ἀποφύγετε τὶς ἐπισκέψεις σὲ ἀρρώστους.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Θὰ συμβοῦν γεγονότα, ποὺ θὰ ἱκανοποιήσουν τὸν ἐγωϊσμό σας καὶ θὰ βελτιώσουν τὰ οἰκονομικά, ὄχι ὅμως τώρα ἀμέσως, ἀλλὰ στὸ προσεχὲς μέλλον. ★ Φροντίστε οἱ εὐθῦνες ποὺ θ' ἀναλάβετε, νὰ εἶναι τὸν δυνατοτήτων σας.	★ Θὰ περάσετε, κοντὰ σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο, βραδυὲς, ποὺ θὰ σᾶς ἀφήσουν ἐξαιρετικὰ εὐχάριστες ἀναμνήσεις. ★ Γιὰ τοὺς συζύγους, θὰ παρουσιαστῆ μιὰ σπουδαία ἐξήγησις γιὰ ἐκκρεμότητα ποὺ ἐπιβαρύνει τὴν εὐτυχία τους σὲ γερὲς βάσεις.	★ Γενικά, ἡ ὑγεία παρουσιάζει μιὰ ἱκανοποιητικὴ βελτίωσι. Μὴν ἐκτίθεστε πάντως στὰ ρεύματα καὶ στὶς ἀπότομες ἀλλαγὲς θερμοκρασίας, γιατὶ ἕνα κρυολόγημα θὰ παρουσιάζε δυσάρεστες ἐπιπλοκές. ★ Τυχερὸ τὸ 13.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Ἡ τύχη εἶναι μὲ τὸ μέρος σας, ἰδίως ἂν ἡ ἐργασία σας ἔχη κάποια σχέσι μὲ τὶς τέχνες. ★ Γενικά, πρόσωπα τοῦ περιβάλλοντος θὰ σᾶς ὑποστηρίξουν καὶ θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ ἐπιτύχετε πολλὲς ἐπιδιώξεις σας.	★ Ἡ Πανσέληνος σπείρει ζιζάνια στὶς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. Ἀποφύγετε τὶς αἰσθηματικὲς συναντήσεις, σὲ περίπτωσι νευρικότητας. ★ Ὑπάρχει κίνδυνος ἀπωλείας ἀξιόπιστου προσώπου.	★ Ἡ καρδιὰ εἶναι κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, τὸ πιὸ εὐαίσθητο σημεῖο τοῦ ὀργανισμοῦ σας. Ἀποφύγετε, λοιπόν, τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις, τὴν ὑπερκόπωσι, ἀλλὰ καὶ κάθε εἴδους περιττὴ ταλαιπωρία. ★ Προσέξετε ἐπίσης τὸ συκώτι.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Δὲν πρέπει νὰ παραμελήσετε, γιὰ κανένα λόγο, τὶς ὑποχρεώσεις, ποὺ ἔχετε ἀναλάβει. Θὰ χάσετε τότε τὸν ὑποστηριξι προσώπου μὲ κῦρος, ποὺ θὰ μποροῦσε σὲ μιὰ κρίσιμη στιγμὴ νὰ σᾶς προσφέρη πολύτιμη βοήθεια.	★ Δὲν ἀγαπᾶτε τὶς πρόσκαιρες ἐρωτικὲς περιπέτειες καὶ προτιμᾶτε τοὺς δεσμοὺς διαρκείας. ★ Τώρα δὲ σᾶς ἱκανοποιεῖ περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ νοιώθετε εὐτυχισμένο κοντὰ σας τὸ πρόσωπο, ποὺ ἀγαπᾶτε. ★ Εὐχάριστα νέα.	★ Ἀποφύγετε τὰ ξενύχτια καὶ κάθε τι, ποὺ θὰ ἔκανε τὸν ὀργανισμό σας νὰ κουραστῆ περισσότερο ἀπὸ συνήθως. ★ Αὔξησι τῆς νευρικότητος θὰ εἶχε δυσάρεστο ἀντίκτυπο στὴν ὑγεία. ★ Τρῶτε ἀφθονα φρούτα. ★ Τυχερὸ τὸ

Ἡ καλύτερη
κουζίνα
τοῦ κόσμου
μὲ τὰ περισσότερα
πλεονεκτήματα

IMPERIAL

ΠΕΙΡΑ 100 ΕΤΩΝ

Imperial

Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

• ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΔΗΜ. Σ. ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 6 - ΠΑΤΗΣΙΩΝ 154 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 31